No 25

No 25

INDEX

Text Structure: 1 verse Hebrew followed by one Aramaic (Targum Jonathan)

אמת קנה ואל תמכר

ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל
יהושע בן נון משרת משה לאמר: והוה בתר
דמית משה עבדא דיי ואמר יי ליהושע
בר נון משמשנה דמשה למימר: משה
עבדי מת ועתה קום עבר את הירדן הזה
אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר אנכי נתן
להם לבני ישראל: משה עבדי מית וכען קום
עבר ית ירדנא הדין את וכל עמא הדין לארעא
דאנא יהיב להון לבני ישראל: כל מקום אשר
תדרך כף רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי
אל משה: כל אתרא דתדרוך פרסת רגליכון
ביה לכון יהבתיה כמא דמלילית עם משה:
מהמדבר והלבנון הזה ועד הנהר הנהר הגדול
נהר פרת כל ארץ החתים ועד הים הגדול
מבוא השמש יהיה גבולכם: ממדברא ולבנן
הדין ועד נהרא רבא נהרא פרת כל ארע חתאי
ועד ימא רבא מעלני שמשא יהי תחומכון:
לא יתיצב איש לפניך כל ימי חייך כאשר
הייתי עם משה אהיה עמך לא ארפך ולא
אעזבך: לא יתעתד אנש קדמך כל יומי חייך
כמא דהוה מימרי בסעדיה דמשה כן יהי
מימרי בסעדך לא אשבקנך ולא ארחקנך:
חזק ואמץ כי אתה תנחיל את העם הזה את
הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם:
תקף ועילם ארי את תחסין ית עמא הדין
ית ארעא דקיימית לאבהתהון למתן להון:

רק חזק ואמץ מאד לשמר לעשות ככל
התורה אשר צוך משה עבדי אל תסור ממנו
ימין ושמאול למען תשכיל בכל אשר תלך:
לחוד תקף ועילם לחדא למטר למעבד ככל
אוריתא דפקדך משה עבדי לא תסטי מנה
לימינא ולסמאלא בדיל דתצלח בכל אתר
דתהך: לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית
בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל
הכתוב בו כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל:
לא יעדי ספרא דאוריתא הדין מפומך ותהי
הגי ביה יימם ולילי בדיל דתטר למעבד
ככל דכתיב ביה ארי בכין תצלח ית אורחתך
ובכין תכשיט: הלא צויתיך חזק ואמץ אל
תערץ ואל תחת כי עמך יהוה אלהיך בכל
אשר תלך: הלא פקידתך תקף ועילם לא
תדחל ולא תתבר ארי בסעדך מימרא דיי
אלהך בכל אתר דתהך:
ויצו יהושע את שטרי העם לאמר: ופקיד
יהושע ית סרכי עמא למימר: עברו בקרב
המחנה וצוו את העם לאמר הכינו לכם צדה
כי בעוד שלשת ימים אתם עברים את הירדן
הזה לבוא לרשת את הארץ אשר יהוה אלהיכם
נתן לכם לרשתה: עברו בגו משריתא ופקידו
ית עמא למימר אתקינו לכון זודין ארי בסוף
תלתא יומין אתון עברין ית ירדנא הדין
למיעל למירת ית ארעא דיי אלהכון יהיב

בכל אשר תלך ג וסימנהון והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך רק חזק הלא צויתיך חזק ואמץ

דלכון למירתה׃ ולראובני
ולגדי ולחצי שבט המנשה אמר יהושע
לאמר׃ ולשבט ראובן ולשיבט גד ולפלגות
שבטא דמנשה אמר יהושע למימר׃ זכור
את הדבר אשר צוה אתכם משה עבד יהוה
לאמר יהוה אלהיכם מניח לכם ונתן לכם את
הארץ הזאת׃ הוו דכירין ית פתגמא דפקיד
יתכון משה עבדא דיי׳ למימר יי׳ אלהכון
מניח לכון ויהיב לכון ית ארעא הדא׃ נשיכם
טפכם ומקניכם ישבו בארץ אשר נתן לכם
משה בעבר הירדן ואתם תעברו חמשים לפני
אחיכם כל גבורי החיל ועזרתם אותם׃ נשיכון
טפלכון ובעירכון יתבון בארעא דיהב לכון
משה בעברא דירדנא ואתון תעברון מזרזין
קדם אחיכון כל גיברי חילא ותסעדון יתהון׃
עד אשר יניח יהוה לאחיכם ככם וירשו גם
המה את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם
ושבתם לארץ ירשתכם וירשתם אותה אשר
נתן לכם משה עבד יהוה בעבר הירדן מזרח
השמש׃ עד דיניח יהוה לאחיכון כותכון וירתון
אף אנון ית ארעא דיי׳ אלהכון יהיב להון
ותתובון לארע ירותתכון ותירתון יתה דיהב
לכון משה עבדא דיי׳ בעברא דירדנא מדנח
שמשא׃ ויענו את יהושע לאמר כל אשר צויתנו
נעשה ואל כל אשר תשלחנו נלך׃ ואתיבו ית
יהושע למימר כל דפקידתנא נעביד ולכל אתר

דתשלחיננא נזיל׃ ככל אשר שמענו אל משה
כן נשמע אליך רק יהיה יהוה אלהיך עמך
כאשר היה עם משה׃ כמא דקבילנא מן משה
כן נקביל מינך להוד יהי מימרא דיי׳ אלהך
בסעדך כמא דהוה בסעדיה דמשה׃ כל איש
אשר ימרה את פיך ולא ישמע את דבריך לכל
אשר תצונו יומת רק חזק ואמץ׃ כל גבר דיסריב
על מימרך ולא יקביל ית פתגמך לכל דתפקדנה
יתקטיל להוד תקף ועילם׃

וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים
מרגלים חרש לאמר לכו ראו את הארץ ואת
יריחו וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב
וישכבו שמה׃ ושלח יהושע בר נון מן שטין
תרין גברין מאללין ברז למימר איזילו חזו ית
ארעא וית יריחו ואזלו ועלו לבית איתתא
פנדקיתא ושמה רחב ושכיבו תמן׃ ויאמר
למלך יריחו לאמר הנה אנשים באו הנה הלילה
מבני ישראל לחפר את הארץ׃ ואתאמר למלכא
דיריחו למימר הא גבריא אתו הלכא בליליא
מבני ישראל לאללא ית ארעא׃ וישלח מלך
יריחו אל רחב לאמר הוציאי האנשים הבאים
אליך אשר באו לביתך כי לחפר את כל הארץ
באו׃ ושלח מלכא דיריחו לות רחב למימר
אפיקי גבריא דאתו לותיך דעלו לביתיך ארי
לאללא ית כל ארעא אתו׃ ותקח האשה את
שני האנשים ותצפנו ותאמר כן באו

חמשים ר׳ חס בליש׳ וסימנה׳ עלו תעברו ויעברו עד קצה ... ולא ישמע ד׳ וסימנה׳ ולא ישמע אליכם פרעה ויסרו אתו ולא ישמע כל איש ראות רבות

האנשים ולא ידעתי מאין המה: ודברת איתתא
ית תרין גבריא ואטמרתנון ואמרת בקשטא
אתו לותי גבריא ולא ידעית אימכן אנון:
ויהי השער לסגור בחשך והאנשים יצאו לא
ידעתי אנה הלכו האנשים רדפו מהר אחריהם
כי תשיגום: והוה עדן למיחד תרעא בקבלא
וגבריא נפקו לא ידעית לאן אזלו גבריא רדופו
בפריע בתריהון ארי תדבקונון: והיא
העלתם הגגה ותטמנם בפשתי העץ הערכות
לה על הגג: והיא אסיקתנון לאיגרא ואטמרתנון
בטעוני כתנא דסדירין לה על איגרא: והאנשים
רדפו אחריהם דרך הירדן על המעברות והשער
סגרו אחרי כאשר יצאו הרדפים אחריהם:
וגבריא רדפו בתריהון אורח ירדנא על
מגזתא ותרעא אחדו בתר דנפקו רדפיא
בתריהון: והמה טרם ישכבון והיא עלתה
עליהם על הגג: ואנון עד לא שכיבו והיא
סליקת לותהון לאיגרא: ותאמר אל האנשים
ידעתי כי נתן יהוה לכם את הארץ וכי נפלה
אימתכם עלינו וכי נמגו כל ישבי הארץ
מפניכם: ואמרת לגבריא ידענא ארי יהב יי
לכון ית ארעא וארי נפלת אימתכון עלנא
וארי אתברו כל יתבי ארעא מן קדמיכון:
כי שמענו את אשר הוביש יהוה את מי ים
סוף מפניכם בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם
לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחן

ולעוג אשר החרמתם אתם: ארי שמענא ית
דיביש יי ית מי ימא דסוף מן קדמיכון
במפקכון ממצרים ודעבדתון לתרין מלכי
אמוראה דבעברא דירדנא לסיחון ולעוג
דגמרתון יתהון: ונשמע וימס לבבנו ולא
קמה עוד רוח באיש מפניכם כי יהוה אלהיכם
הוא אלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת:
ושמענא ואתמסי לבנא ולא אשתארת עוד
רוח באנש מן קדמיכון ארי יי אלהכון הוא
אלהים דשכינתיה בשמיא מלעילא ושליט
על ארעא מלרע: ועתה השבעו נא לי ביהוה
כי עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם
בית אבי חסד ונתתם לי אות אמת: וכען קיימו
כען לי במימרא דיי ארי עבדית עמכון טיבו
ותעבדון אף אתון עם בית אבא טיבו ותתנון
לי את דקשוט: והחיתם את אבי ואת אמי ואת
אחי ואת אחותי ואת כל אשר להם והצלתם
את נפשתינו ממות: ותקיימון ית אבא וית אמא
וית אחי וית אחותי וית כל דילהון ותשיזבון
ית נפשתנא ממותא: ויאמרו לה האנשים
נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו את דברנו
זה והיה בתת יהוה לנו את הארץ ועשינו עמך
חסד ואמת: ואמרו לה גבריא נפשתנא מסירין
חלף נפשתכון למתת אם לא תחוון ית פתגמנא
דין ויהי כד יתן יי לנא ית ארעא ונעביד עמיך
טיבו וקשוט: ותורדם בחבל בעד החלון כי ביתה

ולא ידעתי ה׳ וסימנה׳ ותצפנו עבדך ככבש השירו ובצלעי ... הוא אלהים ד׳ וסימנה׳ וימס לבבנו וני׳ אלהים אמת הלא אתה דעו כי יי׳ הוא אלהים

יושבת ב̇ סוף פס̇ וסימנה̇ ובחומה מו̇ל בתוך עמי חס̇ ·· משבעתך ב̇ חס̇ וסימנה̇ נקים אנחנו משבעתך הזה והיינו נקים משבעתך אשר השבעתנו

בקיר החומה ובחומה היא יושבת: ושלשילתנון
באטונא מן חרכא ארי ביתה בכתל שורא
ובשורא היא יתבא: ותאמר להם ההרה לכו
פן יפגעו בכם הרדפים ונחבתם שמה שלשת
ימים עד שוב הרדפים ואחר תלכו לדרככם:
ואמרת להון לטורא איזילו דלמא יערעון
בכון רדפיא ותיטמרון תמן תלתה יומין עד
דיתובון רדפיא ובתר כין תהכון לאורחכון:
ויאמרו אליה האנשים נקים אנחנו משבעתך
הזה אשר השבעתנו: ואמרו לה גבריא זכאין
אנחנא ממומתיך הדא דקיימת עלנא: הנה
אנחנו באים בארץ את תקות חוט השני הזה
תקשרי בחלון אשר הורדתנו בו ואת אביך
ואת אמך ואת אחיך ואת כל בית אביך תאספי
אליך הביתה: הא אנחנא עלין בארעא ית תורא
דחוט זהוריתא הדין תקטרין בחרכא דשלשילתנא
ביה וית אבוך וית אמיך וית אחך וית כל בית
אבוך תכנשין לותיך לביתא: והיה כל אשר
יצא מדלתי ביתך החוצה דמו בראשו ואנחנו
נקים וכל אשר יהיה אתך בבית דמו בראשנו
אם יד תהיה בו: ויהי כל דיפוק בר מדשי ביתיך
לברא חובת קטוליה בר ישיה ואנחנא זכאין
וכל דיהי עמיך בביתא חובת קטוליה בר ישנא
אם יד אנש תהי ביה: ואם תגידי את דברנו זה
והיינו נקים משבעתך אשר השבעתנו: ואם
תחוין ית פתגמנא דין ונהי זכאין ממומתיך

דקיימת עלנא: ותאמר כדבריכם כן הוא ותשלחם
וילכו ותקשר את תקות השני בחלון: ואמרת
כפתגמיכון כן הוא ושלחתנון ואזלו וקטרת
ית תורא דזהוריתא בחרכא: וילכו ויבאו ההרה
וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרדפים ויבקשו
הרדפים בכל הדרך ולא מצאו: ואזלו ועלו לטורא
ויתיבו תמן תלתה יומין עד דתבו רדפיא ובעו
רדפיא בכל אורחא ולא אשכחו: וישבו שני
האנשים וירדו מההר ויעברו ויבאו אל יהושע
בן נון ויספרו לו את כל המצאות אותם: ותבו
תרין גבריא ונחתו מן טורא ועברו ואתו לות
יהושע בר נון ואשתעיאו ליה ית כל דערעא
יתהון: ויאמרו אל יהושע כי נתן יהוה בידנו
את כל הארץ וגם נמגו כל ישבי הארץ מפנינו:
ואמרו ליהושע ארי מסר יי בידנא ית כל ארעא
וארי אתברו כל יתבי ארעא מן קדמנא:

וישכם יהושע בבקר ויסעו
מהשטים ויבאו עד הירדן הוא וכל בני ישראל
וילנו שם טרם יעברו: ואקדים יהושע בצפרא
ונטלו משטין ואתו עד ירדנא הוא וכל בני
ישראל ובתו תמן קדם דיעברון: ויהי מקצה
שלשת ימים ויעברו השטרים בקרב המחנה:
והוה מסוף תלתה יומין ועברו סרכיא בגו
משריתא: ויצוו את העם לאמר כראותכם
את ארון ברית יהוה אלהיכם והכהנים הלוים
נשאים אתו ואתם תסעו ממקומכם והלכתם

שני האנשים ד̇ וסימנה̇ ותקח האשה ועמדו שני האנשים וישבו שני בני בליעל ·· והכהנים הלוים ג̇ וסימנה̇ וידבר משה ויצוו את העם בני צדוק

אחריו ויפקידו ית עמא למימר כמחזיכון ית
ארון קימא דיי אלהכון וכהניא ליואי נטלין
יתיה ואתון תיטלון מאתרכון ותהכון בתרוהי׃
אך רחוק יהיה ביניכם וביניו כאלפים אמה במדה
אל תקרבו אליו למען אשר תדעו את הדרך
אשר תלכו בה כי לא עברתם בדרך מתמול
שלשום׃ ברם רחיק יהי ביניכון וביניהי כתרין
אלפין אמין במשחתא לא תקרבון לותיה
בדיל דתדעון ית אורחא דתהכון בה ארי לא
עברתון באורחא מאתמלי ומדקמוהי׃
ויאמר יהושע אל העם התקדשו
כי מחר יעשה יהוה בקרבכם נפלאות׃ ואמר
יהושע לעמא אזדמנו ארי מחר יעביד יי
ביניכון פרישן׃ ויאמר יהושע אל הכהנים
לאמר שאו את ארון הברית ועברו לפני העם
וישאו את ארון הברית וילכו לפני העם׃ ואמר
יהושע לכהניא למימר טולו ית ארון קימא
ועברו קדם עמא ונטלו ית ארונא דקימא ואזלו
קדם עמא׃ ויאמר יהוה אל יהושע
היום הזה אחל גדלך בעיני כל ישראל אשר
ידעון כי כאשר הייתי עם משה אהיה עמך׃
ואמר יי ליהושע יומא הדין אשרי לרבותך
בעיני כל ישראל דידעון ארי כמא דהוה
מימרי בסעדיה דמשה כין יהי מימרי בסעדך׃
ואתה תצוה את הכהנים נשאי ארון הברית
לאמר כבאכם עד קצה מי הירדן בירדן תעמדו׃

ואת תפקיד ית כהניא נטלי ארונא דקימא למימר
כמטיכון עד קצת מי ירדנא בירדנא תקומון׃
ויאמר יהושע אל בני ישראל
גשו הנה ושמעו את דברי יהוה אלהיכם׃ ואמר
יהושע לבני ישראל אתקרבו הלכא ושמעו
ית פתגמיא דיי אלהכון׃ ויאמר יהושע
בזאת תדעון כי אל חי בקרבכם והורש יוריש
מפניכם את הכנעני ואת החתי ואת החוי ואת
הפרזי ואת הגרגשי והאמרי והיבוסי׃ ואמר
יהושע בדא תדעון ארי אלהא קיים אתרעי
לאשראה שכינתיה ביניכון ותרכא יתריך מן
קדמיכון ית כנענאי וית חתאי וית חואי וית
פרזאי וית גרגשאי ואמוראי ויבוסאי׃ הנה
ארון הברית אדון כל הארץ עבר לפניכם בירדן׃
הא ארון קימא דריבון כל ארעא עבר קדמיכון
בירדנא׃ ועתה קחו לכם שני עשר איש משבטי
ישראל איש אחד איש אחד לשבט׃ וכען דברו
לכון תרי עסר גברין משבטי ישראל גברא
חד גברא חד לשבטא׃ והיה כנוח כפות רגלי
הכהנים נשאי ארון יהוה אדון כל הארץ במי
הירדן מי הירדן יכרתון המים הירדים מלמעלה
ויעמדו נד אחד׃ ויהי כמנח פרסת [illegible] כהניא
נטלי ארונא דיי רבון כל ארעא במי ירדנא
מי ירדנא יפסקון מיא דנחתין מלעילא ויקומון
רכמא חד׃ ויהי בנסע העם מאהליהם לעבר את
הירדן והכהנים נשאי הארון הברית לפני העם׃

כבאכם ג וסימנה׳ עד קצה מי הירדן תבאו אל עסה עיר — תדעון ד וסימנה׳ בזאת בזאת למען למען — אחל ב וסימנה תת פחדך אחל גדלך

והוה כד נטלו עמא ממשכניהון למעבר ית
ירדנא וכהניא נטלי ארונא דקימא קדם עמא׃
וכבא נשאי הארון עד הירדן ורגלי הכהנים נשאי
הארון נטבלו בקצה המים והירדן מלא על
כל גדותיו כל ימי קציר׃ וכמטי נטלי ארונא
עד ירדנא ורגלי כהניא נטלי ארונא טבילא בקצת
מיא וירדנא מלי על כל כיפוהי כל יומי חצדא׃
ויעמדו המים הירדים מלמעלה קמו נד אחד
הרחק מאד באדם העיר אשר מצד צרתן והירדים
על ים הערבה ים המלח תמו נכרתו והעם עברו
נגד יריחו׃ וקמו מיא דנחתין מלעילא קמו רגנא
חד דרחקין לחדא מאדם קרתא דבסטר צרתן
ודנחתין לימא דמישרא ימא דמלחא שלימו
פסקו ועמא עברו לקביל יריחו׃ ויעמדו הכהנים
נשאי הארון ברית יהוה בחרבה בתוך הירדן
הכן וכל ישראל עברים בחרבה עד אשר תמו
כל הגוי לעבר את הירדן׃ וקמו כהניא נטלי
ארון קימא דיי ביבשתא בגו ירדנא מתקנא
וכל ישראל עברין ביבשתא עד דשלימו כל
עמא למעבר ית ירדנא׃ ויהי כאשר תמו כל הגוי
לעבר את הירדן ויאמר יהוה
אל יהושע לאמר׃ והוה כד שלימו כל עמא
למעבר ית ירדנא ואמר יי ליהושע למימר׃ קחו
לכם מן העם שנים עשר אנשים איש אחד איש
אחד משבט׃ דברו לכון מן עמא תרי עסר גברין
גברא חד גברא חד משבטא׃ וצוו אותם לאמר

שאו לכם מזה מתוך הירדן ממצב רגלי הכהנים
הכין שתים עשרה אבנים והעברתם אותם עמכם
והנחתם אותם במלון אשר תלינו בו הלילה׃ ופקידו
יתהון למימר טולו לכון מכא מגו ירדנא מאתר
מקם רגלי כהניא מתקנא תרתא עסרי אבניא
ותעברון יתהון עמכון ותחתון יתהון בבית
מבתא דתביתון ביה בליליא׃ ויקרא יהושע אל
שנים העשר איש אשר הכין מבני ישראל
איש אחד איש אחד משבט׃ וקרא יהושע לתרי
עסר גברין דאתקין מבני ישראל גברא חד גברא
גברא חד משבטא׃ ויאמר להם יהושע עברו
לפני ארון יהוה אלהיכם אל תוך הירדן והרימו
לכם איש אבן אחת על שכמו למספר שבטי בני
ישראל׃ ואמר להון יהושע עברו קדם ארונא
דיי אלהכון לגו ירדנא וארימו לכון גבר אבנא
חדא על כתפיה למנין שבטיא דבני ישראל׃ למען
תהיה זאת אות בקרבכם כי ישאלון בניכם מחר
לאמר מה האבנים האלה לכם׃ בדיל דתהי דא את
ביניכון ארי ישאלון בניכון מחר למימר מא
אבניא האלין לכון׃ ואמרתם להם אשר נכרתו
מימי הירדן מפני ארון ברית יהוה בעברו בירדן
נכרתו מי הירדן והיו האבנים האלה לזכרון לבני
ישראל עד עולם׃ ותימרון להון דפסקו מי ירדנא
מן קדם ארון קימא במעבריה בירדנא פסקו מי
ירדנא ויהוין אבניא האלין לדכרנא לבני ישראל
עד עלמא׃ ויעשו כן בני ישראל כאשר צוה יהושע

והירדן ג וסימנ׳ והערבה מלא גבל׳ ... וצוו ב בספ וסימנ׳ הכינו לכם צדה שאו לכם מזה ... למספר שבטי בני ישראל ג וסי׳ והיו לאחד והרימו ויעשו

וישאו שתי עשרה אבנים מתוך הירדן כאשר
דבר יהוה אל יהושע למספר שבטי בני ישראל
ויעברום עמם אל המלון ויניחום שם: ועבדו כן
בני ישראל כמא דפקיד יהושע ונטלו תרתא
עסרי אבניא מגו ירדנא כמא דמליל יי עם
יהושע למנין שבטיא דבני ישראל ואעברונון
עמהון לבית מבתא ואצנעונון תמן: ושתים
עשרה אבנים הקים יהושע בתוך הירדן תחת
מצב רגלי הכהנים נשאי ארון הברית ויהיו שם
עד היום הזה: ותרתא עסרי אבניא אקים יהושע
בגו ירדנא באתר מקם רגלי כהניא נטלי ארונא
דקימא והוו תמן עד יומא הדין: והכהנים נשאי
הארון עמדים בתוך הירדן עד תם כל הדבר
אשר צוה יהוה את יהושע לדבר אל העם ככל
אשר צוה משה את יהושע וימהרו העם ויעברו:
וכהניא נטלי ארונא קימין בגו ירדנא עד דשלים
כל פתגמא דפקיד יי ית יהושע למללא עם עמא
ככל דפקיד משה ית יהושע ואוחיאו עמא ועברו:
ויהי כאשר תם כל העם לעבור ויעבר ארון יהוה
והכהנים לפני העם: והוה כד שלים כל עמא למעבר
ועבר ארונא דיי וכהניא קדם עמא: ויעברו בני
ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה חמשים לפני
בני ישראל כאשר דבר אליהם משה: ועברו בני
ראובן ובני גד ופלגות שבטא דמנשה מזרזין
קדם בני ישראל כמא דמליל עמהון משה: כארבעים
אלף חלוצי הצבא עברו לפני יהוה למלחמה אל

ערבות יריחו: כארבעין אלפין מזרזי חילא עברו
קדם עמא דיי לקרבא למישרי יריחו:
ביום ההוא גדל יהוה את יהושע בעיני
כל ישראל ויראו אתו כאשר יראו את משה כל
ימי חייו: ביומא ההוא רבי יי ית יהושע בעיני
כל ישראל ודחילו מנה כמא דדחילו מן משה
כל יומי חיוהי: ויאמר יהוה
אל יהושע לאמר: ואמר יי ליהושע למימר: צוה
את הכהנים נשאי ארון העדות ויעלו מן הירדן:
פקיד ית כהניא נטלי ארונא דסהדותא ויסקון מן
ירדנא: ויצו יהושע את הכהנים לאמר עלו מן הירדן:
ופקיד יהושע ית כהניא למימר סקו מן ירדנא: ויהי
בעלות הכהנים נשאי ארון ברית יהוה מתוך הירדן
נתקו כפות רגלי הכהנים אל החרבה וישבו מי הירדן
למקומם וילכו כתמול שלשום על כל גדותיו: והוה
כד עלין למסק כהניא נטלי ארון קימא דיי מגו
ירדנא אתנגידא פרסת רגלי כהניא ונחא על יבשתא
ותבו מי ירדנא לאתרהון ואזלו כמאתמלי ומדקמוהי
על כל כיפוהי: והעם עלו מן הירדן בעשור לחדש
הראשון ויחנו בגלגל בקצה מזרח יריחו: ועמא
סליקו מן ירדנא בעסרא לירחא קדמאה ושרו
בגלגלא בסיפי מדנח יריחו: ואת שתים עשרה
האבנים האלה אשר לקחו מן הירדן הקים יהושע
בגלגל: וית תרתא עסרי אבניא האלין דנסיבו מן
ירדנא אקים יהושע בגלגלא: ויאמר אל בני
ישראל לאמר אשר ישאלון בניכם מחר את

ויראו ד׳ חס וסימנה׳ ביום ההוא וישמעו כל ישראל מאד מאד כל הגוים וכל שמואל כותה במא וכל איש ישראל ... צוה ג׳ וסימנה׳ הכהנים וכרתו לו ישועות יעקב

את הירדן הזה ג̇ וסימנה̇ קטנתי עלה ראש לא תעבור משה עבדי עברו בקרב והודעתם ... וזה הדבר ד̇ וסימנה̇ תעשה וזה הדבר אשר מל תעשר הרים יד ...

אבותם לאמר מה האבנים האלה: ואמר לבני
ישראל למימר דישאלון בניכון מחר ית אבהתהון
למימר מא אבניא האילין: והודעתם את בניכם
לאמר ביבשה עבר ישראל את הירדן הזה:
ותהודעון ית בניכון למימר ביבשתא עבר
ישראל ית ירדנא הדין: אשר הוביש יהוה
אלהיכם את מי הירדן מפניכם עד עברכם כאשר
עשה יהוה אלהיכם לים סוף אשר הוביש מפנינו
עד עברנו: דיביש יי אלהכון ית מי ירדנא מן
קדמיכון עד דעברתון כמא דעבד יי אלהכון
לימא דסוף דיביש מן קדמנא עד דעברנא: למען
דעת כל עמי הארץ את יד יהוה כי חזקה היא
למען יראתם את יהוה אלהיכם כל הימים: בדיל
דידעון כל עממי ארעא ית גבורתא דיי ארי
תקיפא היא בדיל דתדחלון קדם יי אלהכון כל
5 יומיא: ויהי כשמע כל מלכי
האמרי אשר בעבר הירדן ימה וכל מלכי הכנעני
אשר על הים את אשר הוביש יהוה את מי הירדן
מפני בני ישראל עד עברנו וימס לבבם ולא היה
בם עוד רוח מפני בני ישראל: והוה כד שמעו כל
מלכי אמוראה דבעברא דירדנא מערבא וכל
מלכי כנענאה דעל ימא ית דיביש יי ית מי
ירדנא מן קדם בני ישראל עד דעברו ואתמסי
לבהון ולא אשתארת בהון עוד רוח מן קדם בני
ישראל: בעת ההיא אמר יהוה
אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל את

בני ישראל שנית: בעידנא ההוא אמר יי
ליהושע עביד לך אזמילון חריפין ותוב גזר ית
בני ישראל תנינות: ויעש לו יהושע חרבות צרים
וימל את בני ישראל אל גבעת הערלות: ועבד ליה
יהושע אזמילון חריפין וגזר ית בני ישראל
בגבעתא וקרא לה גבעת ערלתא: וזה הדבר אשר
מל יהושע כל העם היצא ממצרים הזכרים
כל אנשי המלחמה מתו במדבר בדרך בצאתם
ממצרים: ודין פתגמא דגזר יהושע כל עמא
דנפקו ממצרים דכריא כל גברי מגיחי קרבא
מיתו במדברא באורחא במפקהון ממצרים:
כי מלים היו כל העם היצאים וכל העם הילדים
במדבר בדרך בצאתם ממצרים לא מלו: ארי
גזירין הוו כל עמא דנפקו וכל עמא דאתילידו
במדברא באורחא במפקהון ממצרים לא גזרו:
כי ארבעים שנה הלכו בני ישראל במדבר עד תם
כל הגוי אנשי המלחמה היצאים ממצרים אשר
לא שמעו בקול יהוה אשר נשבע יהוה להם
לבלתי הראותם את הארץ אשר נשבע יהוה
לאבותם לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש: ארי
ארבעין שנין הלכו בני ישראל במדברא עד
דסף כל דרא גברי מגיחי קרבא דנפקו ממצרים
דלא קבילו למימרא דיי דקיים יי להון בדיל
דלא לאחזיותהון ית ארעא דקיים יי לאבהתהון
למתן לנא ארע עבדא חלב ודבש: ואת בניהם
הקים תחתם אתם מל יהושע כי ערלים היו כי לא

מלו אותם בדרך׃ וית בניהון דקמו באתרהון
יתהון גזר יהושע ארי ערלין הוו ארי לא גזרו
יתהון באורחא׃ ויהי כאשר תמו כל הגוי להמול
וישבו תחתם במחנה עד חיותם׃ והוה כד שלימו
כל עמא למגזר ויתיבו באתרהון במשריתא עד
דאתסיאו׃ ויאמר יהוה אל יהושע
היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם ויקרא
שם המקום ההוא גלגל עד היום הזה׃ ואמר יי
ליהושע יומא דין אעדיתי ית חסודי מצראי
מנכון וקרא שמיה דאתרא ההוא גלגלא עד יומא
הדין׃ ויחנו בני ישראל בגלגל ויעשו את הפסח
בארבעה עשר יום לחדש בערב בערבות יריחו׃
ושרו בני ישראל בגלגלא ועבדו ית פסחא
בארבעת עסרא יומא לירחא ברמשא במישרי
יריחו׃ ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח
מצות וקלוי בעצם היום הזה׃ ואכלו מעבורא
דארעא מבתר פסחא פטיר וקליא בכרן יומא
הדין׃ וישבת המן ממחרת באכלם מעבור
הארץ ולא היה עוד לבני ישראל מן ויאכלו
מתבואת ארץ כנען בשנה ההיא׃ ופסק מנא
ביומא דבתרוהי במיכלהון מעבורא דארעא
ולא הוה עוד לבני ישראל מנא ואכלו מעללת
ארעא דכנען בשתא ההיא׃
ויהי בהיות יהושע ביריחו
וישא עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו וחרבו
שלופה בידו וילך יהושע אליו ויאמר לו

הלנו אתה אם לצרינו׃ והוה כד הוה יהושע
ביריחו וזקף עינוהי וחזא והא גברא קאים
לקבליה וחרביה שליפא בידיה ואזל יהושע
לותיה ואמר ליה הלמסעדנא אתיתא אם
לבעלי דבבנא׃ ויאמר לא כי אני שר צבא יהוה
עתה באתי׃ ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו
ויאמר לו מה אדני מדבר אל עבדו׃ ואמר לא
ארי אנא מלאך שליח מן קדם יי כען אתיתי
ונפל יהושע על אפוהי על ארעא וסגיד ואמר
ליה מא רבוני ממליל עם עבדיה׃ ויאמר שר
צבא יהוה אל יהושע של נעלך מעל רגלך
כי המקום אשר אתה עמד עליו קדש הוא
ויעש יהושע כן׃ ואמר מלאכא דשליח מן
קדם יי ליהושע שרי סינך מעל רגלך ארי
אתרא דאת קאים עלוהי קדיש הוא ועבד יהושע
כן׃ ויריחו סגרת ומסגרת מפני בני ישראל אין
יוצא ואין בא׃ ויריחו אחידא ומתקפא מן קדם
בני ישראל לית מנהון נפיק ועליל׃
ויאמר יהוה אל יהושע ראה
נתתי בידך את יריחו ואת מלכה גבורי החיל׃
ואמר יי ליהושע חזי דמסרית בידך ית יריחו
וית מלכה גברי חילא׃ וסבתם את העיר כל
אנשי המלחמה הקיף את העיר פעם אחת
כה תעשה ששת ימים׃ ותסחרון ית קרתא כל
גברי עבדי קרבא אקיף ית קרתא זמנא חדא
כדין תעביד שתא יומין׃ ושבעה כהנים ישאו

אל פניו ו וסימנה ומשלם לשנאיו ב׳ צוויכל יהושע ויפל יואב אך דרכי ויצא אל פניו

שבעה שופרות היובלים לפני הארון וביום השביעי תסבו את העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו בשופרות׃ ושבעה כהניא יסבון שבעה שופריא דקרן דכרא קדם ארונא וביומא שביעאה תסחרון ית קרתא שבע זמנין וכהניא יתקעון בשופריא׃ והיה במשך בקרן היובל בשמעכם את קול השופר יריעו כל העם תרועה גדולה ונפלה חומת העיר תחתיה ועלו העם איש נגדו׃ ויהי כמנגד בקרן דכרא כמשמעכון ית קל שופרא יבבון כל עמא יבבא רבא ויפול שורא דקרתא ויתבלע תחותוהי ויסקון עמא גבר לקבליה׃ ויקרא יהושע בן נון אל הכהנים ויאמר אלהם שאו את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות יובלים לפני ארון יהוה׃ וקרא יהושע בר נון לכהניא ואמר להון טולו ית ארון קימא ושבעה כהניא יסבון שבעה שופריא דקרן דכרא קדם ארונא דיי׃ ויאמרו אל העם עברו וסבו את העיר והחלוץ יעבר לפני ארון יהוה׃ ואמר לעמא עברו ואקיפו ית קרתא ומזרזי חילא יעברון קדם ארונא דיי׃ ויהי כאמר יהושע אל העם ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היובלים לפני יהוה עברו ותקעו בשופרות וארון ברית יהוה הלך אחריהם׃ והוה כד אמר יהושע לעמא ושבעה כהניא נסיבו שבעה שופריא דקרן דכרא קדם ארונא דיי עברין

ותקעין בשופריא וארון קימא דיי אזיל בתריהון׃ והחלוץ הלך לפני הכהנים תקעו השופרות והמאסף הלך אחרי הארון הלוך ותקוע בשופרות׃ ומזרזי חילא אזלין קדם כהניא תקעי שופריא ושבטא דבית דן אזיל בתר ארונא וכהניא אזלין ותקעין בשופריא׃ ואת העם צוה יהושע לאמר לא תריעו ולא תשמיעו את קולכם ולא יצא מפיכם דבר עד יום אמרי אליכם הריעו והריעתם׃ וית עמא פקיד יהושע למימר לא תיבבון ולא תשמעון ית קלכון ולא יפוק מפומכון פתגמא עד יומא דאימר לכון יבבו ותיבבון׃ ויסב ארון יהוה את העיר הקף פעם אחת ויבאו המחנה וילינו במחנה׃ ואסחר ארונא דיי ית קרתא אקיף זמנא חדא ועלו למשריתא ובתו במשריתא׃ וישכם יהושע בבקר וישאו הכהנים את ארון יהוה׃ ואקדים יהושע בצפרא ונטלו כהניא ית ארונא דיי׃ ושבעה הכהנים נשאים שבעה שופרות היבלים לפני ארון יהוה הלכים הלוך ותקעו בשופרות והחלוץ הלך לפניהם והמאסף הלך אחרי ארון יהוה הולך ותקוע בשופרות׃ ושבעה כהניא נסיבו שבעה שופריא דקרן דכרא קדם ארונא דיי אזלין מהלך ותקעין בשופריא ומזרזי חילא אזלין קדמיהון ושבטא דבית דן אזיל בתר ארונא דיי וכהניא אזלין ותקעין בשופריא׃ ויסבו את העיר ביום השני פעם אחת וישבו המחנה כה עשו ששת ימים׃ ואסחרו ית קרתא ביומא תנינא זמנא חדא

יא מלין כת ב׳ וקר׳ ג׳ וסימנה׳ בעלות בשמעכם בעלות בשמעך בהם בשמעו ויבו יכלו קדמאה וזכור זכי ה׳ אמרי ב׳ וסימנה׳ הריעו והריעתם אשכחה

ותבו למשריתא כדין עבדו שיתא יומין: ויהי
ביום השביעי וישכמו כעלות השחר ויסבו
את העיר כמשפט הזה שבע פעמים רק ביום
ההוא סבבו את העיר שבע פעמים: והוה ביומא
שביעאה ואקדימו כמיסק צפרא ואסחרו ית
קרתא כהלכתא הדא שבע זמנין לחוד ביומא
ההוא אקיפו ית קרתא שבע זמנין: ויהי בפעם
השביעית תקעו הכהנים בשופרות ויאמר
יהושע אל העם הריעו כי נתן יהוה לכם את
העיר: והוה בזמנא שביעיתא תקעו כהניא
בשופריא ואמר יהושע לעמא יביבו ארי
יהב יי לכון ית קרתא: והיתה העיר חרם
היא וכל אשר בה ליהוה רק רחב הזונה תחיה
היא וכל אשר אתה בבית כי החבאתה את
המלאכים אשר שלחנו: ותהי קרתא חרמא היא
וכל דבה קדם יי לחוד רחב פונדקיתא תיחי היא
וכל דעימה בביתא ארי אטמרת ית אזגדיא
דשלחנא: ורק אתם שמרו מן החרם פן תחרימו
ולקחתם מן החרם ושמתם את מחנה ישראל
לחרם ועכרתם אותו: ולחוד אתון אסתמרו
מן חרמא דלמא תחרמון ותיסבון מן חרמא
ותשוון ית משריתא דישראל לחרמא ותעכרון
יתה: וכל כסף וזהב וכלי נחשת וברזל קדש
הוא ליהוה אוצר יהוה יבוא: וכל כספא ודהבא
ומני נחשא ופרזלא קודשא אנון קדם יי בית
מקדשא דיי יתעלון: וירע העם ויתקעו

בשופרות ויהי כשמע העם את קול השופר
ויריעו העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה
ויעל העם העירה איש נגדו וילכדו את העיר:
ויביבו עמא ותקעו בשופריא והוה כד שמע
עמא ית קל שופרא ויביבו עמא יבבא רבא
ונפל שורא דקרתא ואתבלעת תחותוהי וסליק
עמא לקרתא גבר לקבליה וכבשו ית קרתא:
ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש ועד אשה
מנער ועד זקן ועד שור ושה וחמור לפי חרב:
וגמרו ית כל דבקרתא מגבר ועד איתא מעולימא
ועד סבא ועד תור ואמר וחמר לפתגם דחרב:
ולשנים האנשים המרגלים את הארץ אמר
יהושע באו בית האשה הזונה והוציאו משם
את האשה ואת כל אשר לה כאשר נשבעתם
לה: ולתרין גבריא דאלילו ית ארעא אמר יהושע
עולו לבית איתתא פונדקיתא ואפיקו מתמן ית
איתתא וית כל דלה כמא דקיימתון לה: ויבאו
הנערים המרגלים ויצאו את רחב ואת אביה
ואת אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל
משפחותיה הוציאו ויניחום מחוץ למחנה
ישראל: ועלו עולימיא מאלליא ואפיקו ית
רחב וית אבוהא וית אמהא וית אחהא וית כל
דלה וית כל זרעיתהא אפיקו ואשריאונון מברא
למשריתא דישראל: והעיר שרפו באש וכל
אשר בה רק הכסף והזהב וכלי הנחשת והברזל
נתנו אוצר בית יהוה: וקרתא אוקידו בנורא וכל

דבה לחוד כספא ודהבא ומני נחשא ופרזלא
יהבו באוצר בית מקדשא דיי׃ ואת רחב הזונה
ואת בית אביה ואת כל אשר לה החיה יהושע
ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה
את המלאכים אשר שלח יהושע לרגל את
יריחו׃ וית רחב פונדקיתא וית בית אבוהא וית
כל דלה קיים יהושע ויתיבת בגו בני ישראל
עד יומא הדין ארי אטמרת ית אזגדיא דשלח
יהושע לאללא ית יריחו׃

וישבע יהושע בעת ההיא לאמר
ארור האיש לפני יהוה אשר יקום ובנה את העיר
הזאת את יריחו בבכרו ייסדנה ובצעירו יציב
דלתיה׃ ואומי יהושע בעידנא ההוא למימר
ליט גברא קדם יי דיקום ויבני ית קרתא הדא
ית יריחו בבכריה ישכללנה ובזעיר בנוהי יקים
דשהא׃ ויהי יהוה את יהושע
ויהי שמעו בכל הארץ׃ והוה מימרא דיי ב
בסעדיה דיהושע והוה שמעיה סגי בכל
ארעא׃ וימעלו בני ישראל מעל בחרם ויקח
עכן בן כרמי בן זבדי בן זרח למטה יהודה מן
החרם ויחר אף יהוה בבני ישראל׃ ושקרו בני
ישראל שקר בחרמא ונסיב עכן בר כרמי בר
זבדי בר זרח לשבטא דיהודה מן חרמא ותקיף
רגזא דיי בבני ישראל׃

וישלח יהושע אנשים
מיריחו העי אשר עם בית און מקדם לבית אל
ויאמר אליהם לאמר עלו ורגלו את הארץ
ויעלו האנשים וירגלו את העי׃ ושלח יהושע
גברין מיריחו לעי דעם בית און ממדנח לבית
אל ואמר להון למימר סקו ואלילו ית ארעא
וסליקו גבריא ואלילו ית עי׃ וישבו אל יהושע
ויאמרו אליו אל יעל כל העם כאלפים איש או
כשלשת אלפים איש יעלו ויכו את העי אל
תיגע שמה את כל העם כי מעט המה׃ ותבו
לות יהושע ואמרו ליה לא יסק כל עמא כתרין
אלפין או כתלתה אלפין גברא יסקון וימחון ית
עי לא תרגיש לתמן ית כל עמא ארי זעירין
אנון׃ ויעלו מן העם שמה כשלשת אלפים איש
וינסו לפני אנשי העי׃ וסליקו מן עמא לתמן
כתלתה אלפין גברא ואפכו קדם אנשי עי׃ ויכו
מהם אנשי העי כשלשים וששה איש וירדפום
לפני השער עד השברים ויכום במורד וימס לבב
העם ויהי למים׃ וקטלו מנהון אנשי עי כתלתין
ושתא גברא ורדפונון קדם תרעא עד דתברונון
ומחונון במחתנא ואתמסי לבא דעמא והוה
כמיא׃ ויקרע יהושע שמלתיו ויפל על פניו
ארצה לפני ארון יהוה עד הערב הוא וזקני
ישראל ויעלו עפר על ראשם׃ ובזע יהושע
לבושוהי ונפל על אפוהי על ארעא קדם ארונא
דיי עד רמשא הוא וסבי ישראל ואסיקו עפרא
על רישיהון׃ ויאמר יהושע אהה אדני יהוה
למה העברת העביר את העם הזה את הירדן

וישבע ד׳ וסימנ׳ יוסף את אחיו יהושע בעת ההיא יהוידע עזרא

כאלפים ב׳ וסימנ׳ כאלפים אמה במדה וישבו אל יהושע ויאמרו אליו

לתת אתנו ביד האמרי להאבידנו ולו הואלנו
ונשב בעבר הירדן: ואמר יהושע קביל בעותי
ײ אלהים למא אעברתא אעברא ית עמא הדין
ית ירדנא למסר יתנא בידא דאמוראה לאובדותנא
ולוי פון דשרינא ויתיבנא בעברא דירדנא: בי
אדני מה אמר אחרי אשר הפך ישראל ערף
לפני איביו: בבעו ײ מא אימר בתר דאחזרו
ישראל קדלהון למיפך קדם בעלי דבביהון:
וישמעו הכנעני וכל ישבי הארץ ונסבו עלינו
והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך
הגדול: וישמעון כנענאי וכל יתבי ארעא ויסחרון
עלנא וישיצון ית שמנא מן ארעא ומא תעביד
בדיל שמך רבא: ויאמר יהוה
אל יהושע קום לך למה זה אתה נפל על פניך:
ואמר ײ ליהושע קום לך למא דנן את רמי על
אפך: חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר
צויתי אתם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם
כחשו וגם שמו בכליהם: חטו ישראל ואף
עברו על קימי דפקידית יתהון ואף נסיבו מן
חרמא ואף גנבו ואף כדיבו ואף שויאו במניהון:
ולא יכלו בני ישראל לקום לפני איביהם ערף
יפנו לפני איביהם כי היו לחרם לא אוסיף להיות
עמכם אם לא תשמידו החרם מקרבכם: ולא
יכלון בני ישראל למקם קדם בעלי דבביהון
קדלהון יחזרון למיפך קדם בעלי דבביהון ארי
הוו לחרמא לא אוסיף למהוי מימרי בסעדכון

אם לא תשיצון חרמא מביניכון: קם קדש
את העם ואמרת התקדשו למחר כי כה אמר
יהוה אלהי ישראל חרם בקרבך ישראל לא
תוכל לקום לפני איביך עד הסירכם החרם
מקרבכם: קום זמין ית עמא ותימר אזדמנו
למחר ארי כדנן אמר ײ אלהא דישראל חרמא
בינך ישראל לא תיכלון למקם קדם בעלי דבביכון
עד דתעדון ית חרמא מביניכון: ונקרבתם בבקר
לשבטיכם והיה השבט אשר ילכדנו יהוה יקרב
למשפחות והמשפחה אשר ילכדנה יהוה תקרב
לבתים והבית אשר ילכדנו יהוה יקרב לגברים:
ותקרבון בצפרא לשבטיכון ויהי שבטא דיתאחד
מן קדם ײ יתקרב לזרעין וזרעיתא דתתאחד
מן קדם ײ תתקרב לבתין וביתא דיתאחד מן קדם
ײ יתקרב לגבריא: והיה הנלכד בחרם ישרף
באש אתו ואת כל אשר לו כי עבר את ברית יהוה
וכי עשה נבלה בישראל: ויהי דיתאחד בחרמא
יתוקד בנורא הוא וכל דליה ארי עבר על קימא
דײ וארי עבד דלא כשר בישראל: וישכם
יהושע בבקר ויקרב את ישראל לשבטיו וילכד
שבט יהודה: ואקדים יהושע בצפרא וקריב ית
ישראל לשבטוהי ואתאחד שבטא דבית יהודה:
ויקרב את משפחת יהודה וילכד את משפחת
הזרחי ויקרב את משפחת הזרחי לגברים וילכד
זבדי: וקריב ית זרעית יהודה ואתאחדת זרעית
זרח וקריב ית זרעית זרח לגבריא ואתאחד זבדי:

סימן שמנו שמך חס שמך מל ... קום ט ריש פיסוק וסימנה התהלך בדנה קדש חס צרפתה רד וירדת אל גנוה וחב כי על ירך לשבטיו ב וסימ שבן ויקרב את

ויקרב את ביתו לגברים וילכד עכן בן כרמי בן
זבדי בן זרח למטה יהודה: וקריב ית ביתיה לגבריא
ואתאחד עכן בר כרמי בר זבדי בר זרח לשבטא
דיהודה: ויאמר יהושע אל עכן בני שים נא
כבוד ליהוה אלהי ישראל ותן לו תודה והגד
נא לי מה עשית אל תכחד ממני: ואמר יהושע
לעכן ברי שו כען יקרא קדם יי אלהא דישראל
והב קדמוהי אודאה וחוי כען לי מא עבדתא
לא תכסא מני: ויען עכן את יהושע ויאמר
אמנה אנכי חטאתי ליהוה אלהי ישראל וכזאת
וכזאת עשיתי: ואתיב עכן ית יהושע ואמר
בקשטא אנא חבית קדם יי אלהא דישראל וכדין
וכדין עבדית: ואראה בשלל אדרת שנער וארא ק
אחת טובה ומאתים שקלים כסף ולשון זהב
אחד חמשים שקלים משקלו ואחמדם ואקחם
והנם טמונים בארץ בתוך האהלי והכסף תחתיה:
וחזית בביזתא אצטלא דבבלאי חד שפיר ומאתן
סלעין דכסף ולישנא דדהבא חד חמשין סלעין
מתקליה ורגגתנון ונסבתנון והא אנון טמירין
בארעא בגו משכנא וכספא תחותיהון: וישלח
יהושע מלאכים וירצו האהלה והנה טמונה
באהלו והכסף תחתיה: ושלח יהושע אזגדין
ורהטו למשכנא והא אנון טמירין במשכניה
וכספא תחותיהון: ויקחום מתוך האהל ויבאום
אל יהושע ואל כל בני ישראל ויצקם לפני יהוה: וחס
ונסיבונון מגו משכנא ואיתיאונון לות יהושע

ולות כל בני ישראל ואתיכונון קדם יי: ויקח
יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת
ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנתיו ואת שורו
ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר
לו וכל ישראל עמו ויעלו אתם עמק עכור: ודבר
יהושע ית עכן בר זרח ונסיב ית כספא וית
אצטלא וית לישנא דדהבא ודבר ית בנוהי וית
בנתיה וית תוריה וית חמריה וית ענה וית
משכניה וית כל דליה וכל ישראל עמיה ואסיקו
יתהון למישר עכור: ויאמר יהושע מה עכרתנו
יעכרך יהוה ביום הזה וירגמו אתו כל ישראל
אבן וישרפו אתם באש ויסקלו אתם באבנים:
ואמר יהושע מא עכרתנא יעכרנך יי ביומא
הדין ורגמו יתיה כל ישראל באבנא ואוקידו
יתהון בנורא בתר דרגמו יתהון באבנא: ויקימו
עליו גל אבנים גדול עד היום הזה וישב יהוה
מחרון אפו על כן קרא שם המקום ההוא עמק
עכור עד היום הזה: ואקימו עלוהי דגור אבנין
רב עד יומא הדין ותב יי מתקוף רגזיה על כן
קרא שמיה דאתרא ההוא מישר עכור עד יומא
הדין: ויאמר יהוה
אל יהושע אל תירא ואל תחת קח עמך את כל
עם המלחמה וקום עלה העי ראה נתתי בידך
את מלך העי ואת עמו ואת עירו ואת ארצו: ואמר
יי ליהושע לא תדחל ולא תתבר דבר עמך ית
כל עמא עבדי קרבא וקום סק לעי חזי דמסרית

ואת הכסף ד̇ וסימנ̇ וכסף משנה אך את הזהב ויקח יהושע ותשלם דמלכים ה̇ ביום הזה ו̇ וסימנ̇ נבקעו בו כאשר יכפר יעברך יי ויאמר

כידך ית מלכא דעי וית עמיה וית קרתיה וית
ארעיה׃ ועשית לעי ולמלכה כאשר עשית
ליריחו ולמלכה רק שללה ובהמתה תבזו לכם
שים לך ארב לעיר מאחריה׃ ותעביד לעי
ולמלכה כמא דעבדתא ליריחו ולמלכה לחוד
עדאה ובעירה תבזון לכון אתקין לך כמנא
לקרתא מאחורהא׃ ויקם יהושע וכל עם
המלחמה לעלות העי ויבחר יהושע שלשים
אלף איש גבורי החיל וישלחם לילה׃ וקם
יהושע וכל עמא עבדי קרבא למסק לעי
ובחר יהושע תלתין אלפין גברא גברי חילא
ושלחנון בליליא׃ ויצו אתם לאמר ראו אתם
ארבים לעיר מאחרי העיר אל תרחיקו מן העיר
מאד והייתם כלכם נכנים׃ ופקיד יתהון למימר
חזו אתון כמנין לקרתא מאחורי קרתא לא
תרחקון מן קרתא לחדא ותהון כלכון מתקנין׃
ואני וכל העם אשר אתי נקרב אל העיר והיה
כי יצאו לקראתנו כאשר בראשנה ונסנו לפניהם׃
ואנא וכל עמא דעמי נתקרב לקרתא ויהי ארי
יפקון לקדמותנא כד בקדמיתא ונפוך קדמיהון׃
ויצאו אחרינו עד התיקנו אתם מן העיר כי יאמרו
נסים לפנינו כאשר בראשנה ונסנו לפניהם׃
ויפקון בתרנא עד דנגיד יתהון מן קרתא ארי
יימרון תבירין קדמנא כד בקדמיתא ונפוך
קדמיהון׃ ואתם תקמו מהאורב והורשתם
את העיר ונתנה יהוה אלהיכם בידכם׃ ואתון

תקומון מן כמנא ותתרכון ית קרתא ותמסרינה
יי אלהכון בידכון׃ והיה כתפשכם את העיר
תציתו את העיר באש כדבר יהוה תעשו ראו
צויתי אתכם׃ ויהי כמיחדכון ית קרתא תדלקון
ית קרתא בנורא כפתגמא דיי תעבדון חזו
דפקידית יתכון׃ וישלחם יהושע וילכו אל
המארב וישבו בין בית אל ובין העי מים לעי
וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העם׃ ושלחנון
יהושע ואזלו לכמנא ויתיבו בין בית אל ובין
עי ממערב לעי ובת יהושע בליליא ההוא בגו
עמא׃ וישכם יהושע בבקר ויפקד את העם ויעל
הוא וזקני ישראל לפני העם העי׃ ואקדים יהושע
בצפרא ומנא ית עמא וסליק הוא וסבי ישראל
קדם עמא לעי׃ וכל העם המלחמה אשר אתו
עלו ויגשו ויבאו נגד העיר ויחנו מצפון לעי
והגי בינו ובין העי׃ וכל עמא עבדי קרבא דעמיה בינו ק׳
סליקו ואתקרבו ואתו לקביל קרתא ושרו מצפונא
לעי וחילתא בינוהי ובין עי׃ ויקח כחמשת אלפים
איש וישם אותם ארב בין בית אל ובין העי מים
לעיר׃ ודבר כחמשא אלפין גברא ושויאו יתהון
כמנא בין בית אל ובין עי ממערב ל[illegible]׃ וישימו העם לקרתא
את כל המחנה אשר מצפון לעיר ואת עקבו מים
לעיר וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק׃
ושויאו עמא ית כל משריתא דמצפונא לקרתא
וית כמנא מערב לקרתא ובת יהושע בליליא
ההוא בגו מישרא׃ ויהי כראות מלך העי וימהרו
ד׳ בטעמ׳ בספר

תרחיקו ב׳ ומל וסימנה׳ רק הרחק מן העיר׳ —׳׳ וישלחם ד׳ וסימנה׳ המארב יהושע לבנה טברמון׳ —׳ וכל עמו ד׳ וסימ׳ ויכנו ויעלו ויצא סיחון ונפן ויהי כראות

וישכימו ויצאו אנשי העיר לקראת ישראל
למלחמה הוא וכל עמו למועד לפני הערבה
והוא לא ידע כי ארב לו מאחרי העיר: והוה כד
חזא מלכא דעי ואוחיאו ואקדימו ונפקו אנשי
קרתא לקדמות ישראל לאגחא קרבא הוא וכל
עמיה לזמנא דמתקן ליה קדם מישרא ואנון
לא ידעין ארי כמנא להון מאחורי קרתא: וינגעו
יהושע וכל ישראל לפניהם וינסו דרך המדבר:
ואתברו יהושע וכל ישראל קדמיהון ואפכו
באורח מדברא: ויזעקו כל העם אשר בעיר
לרדף אחריהם וירדפו אחרי יהושע וינתקו
מן העיר: ואתכנשו כל עמא דבעי למרדף
בתריהון ורדפו בתר יהושע ואתנגידו מן קרתא:
ולא נשאר איש בעי ובית אל אשר לא יצאו
אחרי ישראל ויעזבו את העיר פתוחה וירדפו
אחרי ישראל: ולא אשתאר אנש בעי ובית
אל דלא נפקו בתר ישראל ושבקו ית קרתא
כד פתיחא ורדפו בתר ישראל:
ויאמר יהוה אל יהושע נטה
בכידון אשר בידך אל העי כי בידך אתננה
ויט יהושע בכידון אשר בידו אל העיר: ואמר
יי ליהושע ארים ברמחא דבידך על עי ארי
בידך אמסרנה וארים יהושע ברמחא דבידיה
על קרתא: והאורב קם מהרה ממקומו וירוצו
כנטות ידו ויבאו העיר וילכדוה וימהרו ויציתו
את העיר באש: וכמנא קם בפריע מאתריה

ולא נשאר ד׳ וסימנ׳ בעי וישלח יהוא עי אם יהואחז ואני נשארתי

ורהטו כד ארים ידיה ועלו לקרתא וכבשוהא
ואוחיאו ואדליקו ית קרתא בנורא: ויפנו אנשי
העי אחריהם ויראו והנה עלה עשן העיר
השמימה ולא היה בהם ידים לנוס הנה והנה
והעם הנס המדבר נהפך אל הרודף: ואתפניאו
אנשי עי לאחוריהון וחזו והא סליק תננא
דקרתא לצית שמיא ולא הוה בהון חילא
למערק לכא ולכא ועמא דאפך למדברא
אתחזר על רדפא: ויהושע וכל ישראל ראו
כי לכד האורב את העיר וכי עלה עשן העיר
וישבו ויכו את אנשי העי: ויהושע וכל ישראל
חזו ארי כבש כמנא ית קרתא וארי סליק תננא
דקרתא ותבו ומחו ית אנשי עי: ואלה יצאו מן
העיר לקראתם ויהיו לישראל בתוך אלה מזה
ואלה מזה ויכו אותם עד בלתי השאיר לו שריד
ופליט: ואלין נפקו מן קרתא לקדמותהון והוו
לישראל במציעא אלין מכא ואלין מכא ומחו
יתהון עד דלא אשתאר להון שאר ומשיזיב:
ואת מלך העי תפשו חי ויקרבו אתו אל יהושע:
וית מלכא דעי אחדו כד חי וקריבו יתיה לות
יהושע: ויהי ככלות ישראל להרג את כל ישבי
העי בשדה במדבר אשר רדפום בו ויפלו כלם
לפי חרב עד תמם וישבו כל ישראל העי ויכו
אתה לפי חרב: והוה כד שיצי ישראל לקטלא
ית כל יתבי עי בחקלא במדברא דרדפונון ביה
ואתקטלו כלהון לפתגם דחרב עד דשלימו ותבו

ויקרבו ב׳ חס וסימנ׳ בני אהרן את הדם אתו אל יהושע

כל ישראל לעי ומחו יתה לפתגם דחרב: ויהי כל
הנפלים ביום ההוא מאיש ועד אשה שנים עשר
אלף כל אנשי העי: והוו כל דאתקטלו ביומא ההוא
מגבר ועד אתא תרי עסר אלפין כל אנשי עי:
ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד
אשר החרים את כל ישבי העי: ויהושע לא אתיב
ידיה דארים ברמחא עד דגמר ית כל יתבי עי:
רק הבהמה ושלל העיר ההיא בזזו להם ישראל
כדבר יהוה אשר צוה את יהושע: לחוד בעירא
ועדי קרתא ההיא בזו להון ישראל כפתגמא
דייי דפקיד ית יהושע: וישרף יהושע את העי
וישימה תל עולם שממה עד היום הזה: ואוקיד
יהושע ית עי ושויה תל חרוב לעלם לצדו עד
יומא הדין: ואת מלך העי תלה על העץ עד
עת הערב ובבא השמש צוה יהושע ויורידו
את נבלתו מן העץ וישליכו אותה אל פתח
שער העיר ויקימו עליו גל אבנים גדול עד
היום הזה: וית מלכא דעי צלבו על צליבא עד
עידן רמשא וכמיעל שמשא פקיד יהושע
ואחיתו ית נבלתיה מן צליבא ורמו יתה במעלנא
דתרע קרתא ואקימו עלוהי דגור אבנין רב עד
יומא הדין: אז יבנה
יהושע מזבח ליהוה אלהי ישראל בהר עיבל:
בכין בנא יהושע מדבחא קדם ייי אלהא דישראל
בטורא דעיבל: כאשר צוה משה עבד יהוה
את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח

אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן ברזל
ויעלו עליו עלות ליהוה ויזבחו שלמים: כמא
דפקיד משה עבדא דייי ית בני ישראל כמא
דכתיב בספר אוריתא דמשה מדבח אבנין שלמן
דלא אתרם עליהון ברזלא ואסיקו עלוהי עלון
קדם ייי ונכיסו נכסת קודשין: ויכתב שם על האבנים
את משנה תורת משה אשר כתב לפני בני ישראל:
וכתב תמן על אבניא ית פרשגן אוריתא דמשה
דכתב קדם בני ישראל: וכל ישראל וזקניו ושטריו
ושפטיו עמדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים
הלוים נשאי ארון ברית יהוה כגר כאזרח חציו
אל מול הר גרזים והחציו אל מול הר עיבל כאשר
צוה משה עבד יהוה לברך את העם ישראל
בראשנה: וכל ישראל וסביהי וסרכוהי ודיינוהי
קימין מכא ומכא לארונא קדם כהניא [illegible]
ארון קימא דייי גיורא כ[illegible] פלגהון לקבל
טורא דגריזין ופלגהון לקביל טורא דעיבל כמא
דפקיד משה עבדא דייי לברכא ית עמא ישראל
בקדמיתא: ואחרי כן קרא את כל דברי התורה
הברכה והקללה ככל הכתוב בספר התורה: ובתר
כן קרא ית כל פתגמי אוריתא ברכן ולוטין ככל
דכתיב בספרא דאוריתא: לא היה דבר מכל אשר
צוה משה אשר לא קרא יהושע נגד כל קהל
ישראל והנשים והטף והגר ההלך בקרבם: לא
הוה פתגמא מכל דפקיד משה דלא קרא יהושע
קדם כל קהלא דישראל ונשיא וטפלא וגיוריא

ויקימו ג' וסימנה' עליו עליו בני דן וחד יקימו אתו הלוים — עליהן ז' ומל' וסימ' ותנו וכתבת מזבח דיהושע ורגמו בנות עמך קנהן ותהס כל העיר וכל כליות דכות

דאזלין בינהון׃ ויהי כשמע כל המלכים
אשר בעבר הירדן בהר ובשפלה ובכל חוף
הים הגדול אל מול הלבנון החתי והאמרי הכנעני
הפרזי החוי והיבוסי׃ והוה כד שמעו כל מלכיא
דבעברא דירדנא בטורא ובשפלתא ובכל ספר
ימא רבא דלקביל לבנן חתאי ואמוראי כנענאי
פרזאי חואי ויבוסאי׃ ויתקבצו יחדו להלחם עם
יהושע ועם ישראל פה אחד׃ ואתכנשו כחדא לאגחא
קרבא עם יהושע ועם ישראל סיעא חדא׃

וישבי גבעון שמעו את אשר עשה יהושע
ליריחו ולעי׃ ויתבי גבעון שמעו ית דעבד יהושע
ליריחו ולעי׃ ויעשו גם המה בערמה וילכו ויצטירו
ויקחו שקים בלים לחמוריהם ונאדות יין בלים
ומבקעים ומצררים׃ ועבדו אף אנון בחכמה
ואזלו ואזדודו ונסיבו סקין בלן לחמריהון וזקין
דחמר בלן ומבזעין ומצררין׃ ונעלות בלות
ומטלאות ברגליהם ושלמות בלות עליהם וכל
לחם צידם יבש היה נקדים׃ ומסנן בלן ומרקעין
ברגליהון וכסותא בליא עליהון וכל לחים
זודהון יביש הוה כיסנין׃ וילכו אל יהושע אל
המחנה הגלגל ויאמרו אליו ואל איש ישראל
מארץ רחוקה באנו ועתה כרתו לנו ברית׃ ואזלו
לות יהושע למשריתא לגלגלא ואמרו ליה ולאנש
ישראל מארע רחיקא אתינא וכען גזרו לנא קים׃
ויאמרו איש ישראל אל החוי אולי בקרבי אתה
יושב ואיך אכרות לך ברית׃ ואמרו אנש ישראל

לחואה דלמא בינגא אתון יתבין ואיכדין נגזר
לכון קים׃ ויאמרו אל יהושע עבדיך אנחנו
ויאמר אליהם יהושע מי אתם ומאין תבאו׃
ואמרו ליהושע עבדך אנחנא ואמר להון יהושע
מן אתון ומנן אתיתון׃ ויאמרו אליו מארץ רחוקה
מאד באו עבדיך לשם יהוה אלהיך כי שמענו
שמעו ואת כל אשר עשה במצרים׃ ואמרו
ליה מארע רחיקא לחדא אתו עבדך לשמא
דיי אלהך ארי שמענא ית שימע גבורתיה וית
כל דעבד במצרים׃ ואת כל אשר עשה לשני
מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון מלך
חשבון ולעוג מלך הבשן אשר בעשתרות׃ וית
כל דעבד לתרין מלכי אמוראה דבעברא דירדנא
לסיחון מלכא דחשבון ולעוג מלכא דמתנן
דבעשתרות׃ ויאמרו אלינו זקינינו וכל ישבי
ארצנו לאמר קחו בידכם צדה לדרך ולכו
לקראתם ואמרתם אליהם עבדיכם אנחנו ועתה
כרתו לנו ברית׃ ואמרו לנא סבנא וכל יתבי ארענא
למימר סבו בידכון זודין לאורחא ואיזילו לקדמתהון
ותימרון להון עבדיכון אנחנא וכען גזרו לנא קים׃
זה לחמנו חם הצטידנו אתו מבתינו ביום צאתנו
ללכת אליכם ועתה הנה יבש והיה נקדים׃ דין
לחמנא כד חמים אזדודנא יתיה מבתנא ביום
מפקנא למיתי לותכון וכען הא יביש והוה
כיסנין׃ ואלה נאדות היין אשר מלאנו חדשים
והנה התבקעו ואלה שלמותינו ונעלינו בלו מרב

פה אחד ג׳ וסימנ׳ ויתקבצו והמלאך ותב׳ ... זקינינו ב׳ בליש׳ חד מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ בנערינו ובזקנינו נלך ויאמרו אלינו זקינינו קדמ׳ חס׳ ובתרי׳ מל׳

הדרך מאד׃ ואלין זקין דחמר דמלינא כד
חדתין והא אתבזעו ואלין תותבנא ומסננא
בליאו מסגי אורחא לחדא׃ ויקחו האנשים מצידם
ואת פי יהוה לא שאלו׃ וקבילו גבריא לפתגמיהון
ואלפן מן קדם יי לא תבעו׃ ויעש להם יהושע
שלום ויכרת להם ברית לחיותם וישבעו להם
נשיאי העדה׃ ועבד להון יהושע שלם וגזר
להון קים לקיימותהון וקיימו להון רברבי
כנשתא׃ ויהי מקצה שלשת ימים אחרי אשר
כרתו להם ברית וישמעו כי קרבים הם אליו
ובקרבו הם ישבים׃ והוה מסוף תלתא יומין
בתר דגזרו להון קים ושמעו ארי קריבין אנון
ליה ובינהון אנון יתבין׃ ויסעו בני ישראל
ויבאו אל עריהם ביום השלישי ועריהם גבעון
והכפירה ובארות וקרית יערים׃ ונטלו בני ישר׳
ואתו לקרויהון ביומא תליתאה וקרויהון גבעון
וכפירה ובארות וקרית יערים׃ ולא הכום בני
ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה ביהוה
אלהי ישראל וילנו כל העדה על הנשיאים׃ ולא
מחנון בני ישראל ארי קיימו להון רברבי כנשתא
במימרא דיי אלהא דישר׳ ואתרעמו כל כנשתא
על רברביא׃ ויאמרו כל הנשיאים אל כל
העדה אנחנו נשבענו להם ביהוה אלהי ישראל
ועתה לא נוכל לנגע בהם׃ ואמרו כל רברביא לכל
כנשתא אנחנא קיימנא להון במימרא דיי אלהא
דישר׳ וכען לא נכול לאנזקא להון׃ זאת נעשה

להם והחיה אותם ולא יהיה עלינו קצף על השבועה
אשר נשבענו להם׃ דא נעביד להון ונקיים יתהון
ולא יהי עלנא רגזא על קימא דקיימנא להון׃
ויאמרו אליהם הנשיאים יחיו ויהיו חטבי עצים
ושאבי מים לכל העדה כאשר דברו להם הנשיאים׃
ואמרו להון רברביא ייחון ויהון לקטי אעין ומלן
מיא לכל כנשתא כמא דמלילו להון רברביא׃ ויקרא
להם יהושע וידבר אליהם לאמר למה רמיתם אתנו
לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד ואתם בקרבנו
ישבים׃ וקרא להון יהושע ומליל עמהון למימר
למא שקרתון בנא למימר רחיקין אנחנא מנכון
לחדא ואתון בינגא יתבין׃ ועתה ארורים אתם
ולא יכרת מכם עבד וחטבי עצים ושאבי מים
לבית אלהי׃ וכען ליטין אתון ולא יפסק מנכון
עבדין ולקטין אעין ומלן מיא לבית מקדשא
דאלהי׃ ויענו את יהושע ויאמרו כי הגד הגד
לעבדיך את אשר צוה יהוה אלהיך את משה
עבדו לתת לכם את כל הארץ ולהשמיד את כל
ישבי הארץ מפניכם ונירא מאד לנפשתינו
מפניכם ונעשה את הדבר הזה׃ ואתיבו ית
יהושע ואמרו ארי אתחואה אתחוה לעבדך
ית דפקיד יי אלהך ית משה עבדיה למתן
לכון ית כל ארעא ולשיצאה ית כל יתבי ארעא
מן קדמיכון ודחילנא לחדא על נפשתנא
מן קדמיכון ועבדנא ית פתגמא הדין׃ ועתה
הננו בידך כטוב וכישר בעיניך לעשות

יחיו ז׳ וסימנ׳ הנשיאים מתים נחוץ עליהם ומשפטים הלעולם רשעים יחיו ׳ הגד הגד ב׳ וסימנ׳ ויענו את יהושע ויען בעז

11

לנו עשה ׃ וכען הא אנחנא מסירין בידך כמא
דתקין ודכשר בעינך למעבד לנא עביד ׃ ויעש
להם יהושע כן ויצל אתם מיד בני ישראל ולא
הרגום ׃ ועבד להון יהושע כן ושיזיב יתהון מיד
בני ישראל ולא קטלונון ׃ ויתנם יהושע ביום ההוא
חטבי עצים ושאבי מים לעדה ולמזבח יהוה
עד היום הזה אל המקום אשר יבחר ׃ ומניכנון
יהושע ביומא ההוא לקטי אעין ומלי מיא
לכנשתא ולמדבחא דיי׳ עד יומא הדין לאתרא
10 דיתרעי ׃ ויהי כשמע אדני
צדק מלך ירושלם כי לכד יהושע את העי
ויחרימה כאשר עשה ליריחו ולמלכה כן עשה
לעי ולמלכה וכי השלימו ישבי גבעון את ישראל
ויהיו בקרבם ׃ והוה כד שמע אדני צדק מלכא
דירושלם ארי כבש יהושע ית עי וגמרה כמא
דעבד ליריחו ולמלכה כן עבד לעי ולמלכה
וארי אשלימו יתבי גבעון עם ישראל והוו
בינהון ׃ וייראו מאד כי עיר גדולה גבעון
כאחת ערי הממלכה וכי היא גדולה מן העי
וכל אנשיה גברים ׃ ודחילו לחדא ארי קרתא
רבתא גבעון כחדא מן קרוי מלכותא וארי
היא רבא מן עי וכל גברהא גברין ׃ וישלח אדני
צדק מלך ירושלם אל הוהם מלך חברון ואל
פראם מלך ירמות ואל יפיע מלך לכיש ואל
דביר מלך עגלון לאמר ׃ ושלח אדני צדק
מלכא דירושלם לות הוהם מלכא דחברון ולות

פראם מלכא דירמות ולות יפיע מלכא דלכיש
ולות דביר מלכא דעגלון למימר ׃ עלו אלי
ועזרני ונכה את גבעון כי השלימה את יהושע
ואת בני ישראל ׃ סקו לותי וסעדוני ונמחי ית גבעון
ארי אשלימת עם יהושע ועם בני ישראל ׃ ויאספו
ויעלו חמשת מלכי האמרי מלך ירושלם מלך
חברון מלך ירמות מלך לכיש מלך עגלון הם
וכל מחניהם ויחנו על גבעון וילחמו עליה ׃
ואתכנשו וסליקו חמשה מלכי אמוראה מלכא
דירושלם מלכא דחברון מלכא דירמות מלכא
דלכיש מלכא דעגלון אנון וכל משריתהון
ושרו על גבעון ואגיחו קרבא עלה ׃ וישלחו אנשי
גבעון אל יהושע אל המחנה הגלגלה לאמר אל
תרף ידיך מעבדיך עלה אלינו מהרה והושיעה
לנו ועזרנו כי נקבצו אלינו כל מלכי האמרי ישבי
ההר ׃ ושלחו אנשי גבעון לות יהושע למשריתא
לגלגלא למימר לא תרשי ידך מעבדך סק
לותנא בפריע ופרוק לנא וסעדנא ארי אתכנשו
עלנא כל מלכי אמוראה יתבי טורא ׃ ויעל יהושע
מן הגלגל הוא וכל עם המלחמה עמו וכל גבורי
החיל ׃ וסליק יהושע מן גלגלא הוא וכל עמא
עבדי קרבא עמיה וכל גברי חילא ׃
ויאמר יהוה אל יהושע
אל תירא מהם כי בידך נתתים לא יעמד איש מהם
בפניך ׃ ואמר יי׳ ליהושע לא תדחל מנהון ארי
בידך מסרתנון ולא יתעתד אנש מנהון קדמך ׃

ויבא אליהם יהושע פתאם כל הלילה עלה מן
הגלגל: ואתא לותהון יהושע בתכיף כל ליליא
סליק מן גלגלא: ויהמם יהוה לפני ישראל ויכם
מכה גדולה בגבעון וירדפם דרך מעלה בית חורון
ויכם עד עזקה ועד מקדה: ותברנון יוי קדם
ישראל ומחנון מחתא רבתא בגבעון ורדפונון
באורח מסקנא דבית חורון ומחנון עד עזקה
ועד מקדה: ויהי בנסם מפני בני ישראל הם
במורד בית חורון ויהוה השליך עליהם אבנים
גדלות מן השמים עד עזקה וימתו רבים אשר
מתו באבני הברד מאשר הרגו בני ישראל
בחרב: והוה במיפכהון מן קדם ישראל אנון
במחתנא דבית חורון ומן קדם יוי אתרמיאה
עליהון אבנין רברבן מן שמיא עד דאתו
לעזיקה ומיתו סגיאין דמיתו באבני ברדא
מדקטלו בני ישראל בחרבא:
אז ידבר יהושע ליהוה
ביום תת יהוה את האמרי לפני בני ישראל ויאמר
לעיני ישראל שמש בגבעון דום וירח בעמק
אילון: בכין שבח יהושע קדם יוי ביומא דמסר
יוי ית אמוראי קדם בני ישראל ואמר לעיני
ישראל שמשא בגבעון אוריך וסיהרא במישר
אילון: וידם השמש וירח עמד עד יקם גוי איביו
הלא היא כתובה על ספר הישר ויעמד השמש
בחצי השמים ולא אץ לבוא כיום תמים: ואוריך
שמשא וסיהרא קם עד דאתפרע עמא ישראל
מבעלי דבביהון הלא היא כתיבא על ספרא
דאוריתא וקם שמשא בפלגות שמיא ולא
דחק למיעל כיום שלים: ולא היה כיום ההוא
לפניו ואחריו לשמע יהוה בקול איש כי יהוה
נלחם לישראל: ולא הוה כיומא ההוא קדמוהי
ובתרוהי דאתקבלת קדם יוי צלות אנש ארי יוי
במימריה אגיח קרבא לישראל:
וישב יהושע וכל ישראל
עמו אל המחנה הגלגלה: ותב יהושע וכל ישראל
עמיה למשריתא לגלגלא: וינסו חמשת המלכים
האלה ויחבאו במערה במקדה: ואפכו חמשה
מלכיא האלין ואטמרו במערתא במקדה: ויגד
ליהושע לאמר נמצאו חמשת המלכים נחבאים במערה
במקדה: ואתחוה ליהושע למימר אשתכחו
מלכיא טמירין במערתא במקדה: ויאמר יהושע
גלו אבנים גדלות אל פי המערה והפקידו עליה
אנשים לשמרם: ואמר יהושע קרבו אבנין
רברבן לפומה דמערתא ומנו עלה גברין
למטרהון: ואתם אל תעמדו רדפו אחרי איביכם
וזנבתם אתם אל תתנום לבוא אל עריהם כי
נתנם יהוה אלהיכם בידכם: ואתון לא תקומון
רדופו בתר בעלי דבביכון ותדבקון יתהון ולא
תשבקונונון למיעל לקרויהון ארי מסרנון
יוי אלהכון בידכון: ויהי ככלות יהושע ובני ישראל
להכותם מכה גדולה מאד עד תמם והשרידים
שרדו מהם ויבאו אל ערי המבצר: והוה כד

שיציו יהושע ובני ישראל למחיהון מחתא רבתא
לחדא עד דשלימו ומשיזבא אשתיזבו מנהון
ועלו לקרוין כריכן׃ וישבו כל העם אל המחנה אל
יהושע מקדה בשלום לא חרץ לבני ישראל
לאיש את לשנו׃ ותבו כל עמא למשריתא לות
יהושע למקדה בשלם לא הוה נזקא לבני ישראל
למרחק גבר ית נפשיה׃ ויאמר יהושע פתחו את
פי המערה והוציאו אלי את חמשת המלכים
האלה מן המערה׃ ואמר יהושע פתחו ית פומא
דמערתא ואפיקו לותי ית חמשה מלכיא האלין
מן מערתא׃ ויעשו כן ויוציאו אליו את חמשת
המלכים האלה מן המערה את מלך ירושלם
את מלך חברון את מלך ירמות את מלך לכיש
את מלך עגלון׃ ועבדו כן ואפיקו לותיה ית חמשה
מלכיא האלין מן מערתא ית מלכא דירושלם
ית מלכא דחברון ית מלכא דירמות ית מלכא
דלכיש ית מלכא דעגלון׃ ויהי כהוציאם את
המלכים האלה אל יהושע ויקרא יהושע אל כל
איש ישראל ויאמר אל קציני אנשי המלחמה
ההלכוא אתו קרבו שימו את רגליכם על צוארי
המלכים האלה ויקרבו וישימו את רגליהם על
צואריהם׃ והוה כד אפיקו ית מלכיא האלין לות
יהושע וקרא יהושע לכל אנש ישראל ואמר
לשלטוני גברי עבדי קרבא דאזלו עמיה קרבו
שוו ית רגליכון על צורי מלכיא האלין וקריבו
ושויאו ית רגליהון על צוריהון׃ ויאמר אליהם

יהושע אל תיראו ואל תחתו חזקו ואמצו כי ככה
יעשה יהוה לכל איביכם אשר אתם נלחמים
אותם׃ ואמר להון יהושע לא תדחלון ולא תתברון
תקפו ועילמו ארי כדין יעביד יי לכל בעלי
דבביכון דאתון מגיחין קרבא בהון׃ ויכם יהושע
אחרי כן וימיתם ויתלם על חמשה עצים ויהיו
תלוים על העצים עד הערב׃ ומחנון יהושע בתר
כן וקטלנון וצלבנון על חמשה צליבין והוו
צליבין על צליבא עד רמשא׃ ויהי לעת בוא
השמש צוה יהושע וירידום מעל העצים וישלכם
אל המערה אשר נחבאו שם וישמו אבנים גדלות
על פי המערה עד עצם היום הזה׃ והוה לעדן
מיעל שמשא פקיד יהושע ואחתונון מעל
צליבא ורמינון למערתא דאטמרו תמן ושויאו
אבנין רברבן על פומא דמערתא עד כרן יומא
הדין׃ ואת מקדה
לכד יהושע ביום ההוא ויכה לפי חרב ואת מלכה
החרם אתה ואת כל הנפש אשר בה לא השאיר
שריד ויעש למלך מקדה כאשר עשה למלך
יריחו׃ וית מקדה כבש יהושע ביומא ההוא
ומחהא לפתגם דחרב וית מלכה גמר יתהון
וית נפשתא דבה לא אשאר משיזיב ועבד
למלכא דמקדה כמא דעבד למלכא דיריחו׃
ויעבר יהושע וכל
ישראל עמו ממקדה לבנה וילחם עם לבנה׃
ועבר יהושע וכל ישראל עמיה ממקדה ללבנה

והוציאו ו̇ וסימנ̇ — ותפשו בו את בתולי הנער את הנער משם את האשה את חמשת המלכים את הנדה ... כהוציאם ב̇ ומל̇ וסימ̇ אותם החוצה את המלכים

ואגיח קרבא עם לבנה׃ ויתן יהוה גם אותה ביד
ישראל ואת מלכה ויכה לפי חרב ואת כל הנפש
אשר בה לא השאיר בה שריד ויעש למלכה
כאשר עשה למלך יריחו׃ ומסר יי אף יתה
בידא דישראל וית מלכה ומחהא לפתגם
דחרב וית כל נפשתא דבה לא אשאר בה
משיזיב ועבד למלכה כמא דעבד למלכא
דיריחו׃ ויעבר יהושע
וכל ישראל עמו מלבנה לכישה ויחן עליה
וילחם בה׃ ועבר יהושע וכל ישראל עמיה
מלבנה ללכיש ושרא עלה ואגיח קרבא בה׃
ויתן יהוה את לכיש ביד ישראל וילכדה ביום
השני ויכה לפי חרב ואת כל הנפש אשר בה
ככל אשר עשה ללבנה׃ ומסר יי ית לכיש
בידא דישראל וכבשה ביומא תנינא ומחהא
לפתגם דחרב וית כל נפשתא דבה ככל דעבד
ללבנה׃ אז עלה הרם מלך
גזר לעזר את לכיש ויכהו יהושע ואת עמו עד
בלתי השאיר לו שריד׃ בכין סליק הורם מלכא
דגזר למסעד ית לכיש ומחהי יהושע וית
עמיה עד דלא אשאר ליה משיזיב׃
ויעבר יהושע וכל ישראל
עמו מלכיש עגלנה ויחנו עליה וילחמו עליה׃
ועבר יהושע וכל ישראל עמיה מלכיש לעגלון
ושרו עלה ואגיחו קרבא עלה׃ וילכדוה ביום
ההוא ויכוה לפי חרב ואת כל הנפש אשר בה

ביום ההוא החרים ככל אשר עשה ללכיש׃
וכבשוהא ביומא ההוא ומחוהא לפתגם דחרב
וית כל נפשתא דבה ביומא ההוא גמר ככל דעבד
ללכיש׃ ויעל יהושע וכל
ישראל עמו מעגלונה חברונה וילחמו עליה׃
וסליק יהושע וכל ישראל עמיה מעגלון
לחברון ואגיחו קרבא עלה׃ וילכדוה ויכוה לפי
חרב ואת מלכה ואת כל עריה ואת כל הנפש אשר
בה לא השאיר שריד ככל אשר עשה לעגלון
ויחרם אותה ואת כל הנפש אשר בה׃ וכבשוהא
ומחוהא לפתגם דחרב וית מלכה וית כל קרוהא
וית כל נפשתא דבה לא אשאר משיזיב ככל
דעבד לעגלון וגמר יתה וית כל נפשתא דבה׃
וישב יהושע
וכל ישראל עמו דברה וילחם עליה׃ ותב יהושע
וכל ישראל עמיה לדביר ואגיח קרבא עלה׃
וילכדה ואת מלכה ואת כל עריה ויכום לפי
חרב ויחרימו את כל נפש אשר בה לא השאיר
שריד כאשר עשה לחברון כן עשה לדברה
ולמלכה וכאשר עשה ללבנה ולמלכה׃ וכבשה
וית מלכה וית כל קרוהא ומחנון לפתגם דחרב
וגמרו ית כל נפשתא דבה לא אשאר משיזיב
כמא דעבד לחברון כן עבד לדביר ולמלכה
וכמא דעבד ללבנה ולמלכה׃ ויכה יהושע את
כל הארץ ההר והנגב והשפלה והאשדות ואת
כל מלכיהם לא השאיר שריד ואת כל הנשמה

החרים כאשר צוה יהוה אלהי ישראל׃ ומחא
יהושע ית כל ארעא טורא ודרומא ושפילתא
ומשפך מרמתא וית כל מלכיהון לא אשאר
משיזיב וית כל נשמתא גמר כמא דפקיד יי
אלהא דישראל׃ ויכם יהושע מקדש ברנע ועד
עזה ואת כל ארץ גשן ועד גבעון׃ ומחנון יהושע
מרקם גיאה ועד עזה וית כל ארע גשן ועד
גבעון׃ ואת כל המלכים האלה ואת ארצם לכד
יהושע פעם אחת כי יהוה אלהי ישראל נלחם
לישראל׃ וית כל מלכיא האלין וית ארעהון
כבש יהושע זמנא חדא ארי יי אלהא דישראל
במימריה אגיח קרבא לישראל׃

וישב יהושע וכל ישראל
עמו אל המחנה הגלגלה׃ ותב יהושע וכל ישראל
עמיה למשריתא לגלגלא׃

ויהי כשמע יבין מלך חצור וישלח
אל יובב מלך מדון ואל מלך שמרון ואל מלך
אכשף׃ והוה כד שמע יבין מלכא דחצור ושלח
לות יובב מלכא דמדון ולות מלכא דשמרון ולות
מלכא דאכשף׃ ואל המלכים אשר מצפון בהר
ובערבה נגב כנרות ובשפלה ובנפות דור מים׃ ולות
מלכיא דמצפונא בטורא ובמישרא דרום גניסר
ובשפלתא ובפלכי דור מערבא׃ הכנעני ממזרח
ומים והאמרי והחתי והפרזי והיבוסי בהר והחוי
תחת חרמון בארץ המצפה׃ כנענאה ממדנחא
וממערבא ואמוראה וחתאה ופרזאה ויבוסאה

בטורא וחואה בשפולי חרמון בארע מצפיא׃
ויצאו הם וכל מחניהם עמם עם רב כחול אשר
על שפת הים לרב וסוס ורכב רב מאד׃ ונפקו אנון
וכל משריתהון עמהון עם סגי כחלא דעל כיף
ימא לסגי וסוסון ורתיכין סגי לחדא׃ ויועדו כל
המלכים האלה ויבאו ויחנו יחדו אל מי מרום
להלחם עם ישראל׃ ואזדמנו כל מלכיא האלין
ואתו ושרו כחדא על מי מרום לאגחא קרבא
עם ישראל׃ ויאמר יהוה
אל יהושע אל תירא מפניהם כי מחר כעת הזאת
אנכי נתן את כלם חללים לפני ישראל את סוסיהם
תעקר ואת מרכבתיהם תשרף באש׃ ואמר יי
ליהושע לא תדחל מן קדמיהון ארי מחר כעדנא
הדין אנא מסר ית כלהון קטילין קדם ישראל
ית סוסותהון תעקר וית רתכיהון תוקיד בנורא׃
ויבא יהושע וכל עם המלחמה עמו עליהם
על מי מרום פתאם ויפלו בהם׃ ואתא יהושע וכל
עמא עבדי קרבא עמיה עליהון ואנון שרן על
מי מרום בתכיף ונפלו בהון׃ ויתנם יהוה ביד
ישראל ויכום וירדפום עד צידון רבה ועד
משרפות מים ועד בקעת מצפה מזרחה ויכום
עד בלתי השאיר להם שריד׃ ומסרנון יי בידא
דישראל ומחנון ורדפונון עד צידון רבתא ועד
חרצי מיא ועד בקעת מצפיא מדנחא ומחנון עד
דלא אשאר להון משיזיב׃ ויעש להם יהושע
כאשר אמר לו יהוה את סוסיהם עקר ואת

ואת ארצם ג׳ וסימנ׳ המלכים מלכי אשור וחתבו ... אל מי ג׳ וסימנ׳ המרים ויועדו ועלה הגבול דבירה ... אכשף ב׳ וסימ׳ מלך אכשף אכשף אחד

מרכבתיהם שרף באש: ועבד להון יהושע
כמא דאמר ליה יי ית סוסותהון עקר וית
רתכיהון אוקיד בנורא:
וישב יהושע בעת ההיא
וילכד את חצור ואת מלכה הכה בחרב כי חצור
לפנים היא ראש כל הממלכות האלה: ותב יהושע
בעדנא ההוא וכבש ית חצור וית מלכה קטל
בחרבא ארי חצור מלקדמין היא ריש כל
מלכותא האלין: ויכו את כל הנפש אשר בה
לפי חרב החרם לא נותר כל נשמה ואת חצור
שרף באש: ומחו ית כל נפשתא דבה לפתגם
דחרב גמירא לא אשתאר כל נשמא וית חצור
אוקיד בנורא: ואת כל ערי המלכים האלה ואת
כל מלכיהם לכד יהושע ויכם לפי חרב החרים
אותם כאשר צוה משה עבד יהוה: וית כל קרוי
מלכיא האלין וית כל מלכיהון כבש יהושע ומחנון
לפתגם דחרב גמרינון כמא דפקיד משה עבדא
דיי: רק כל הערים העמדות על תלם לא שרפם
ישראל זולתי את חצור לבדה שרף יהושע: לחוד
כל קרויא דקימין על תקפהון לא אוקידנון ישראל
אלהין חצור בלחודה אוקיד יהושע: וכל שלל
הערים האלה והבהמה בזזו להם בני ישראל רק
את כל האדם הכו לפי חרב עד השמדם אתם לא
השאירו כל נשמה: וכל עדי קרויא האלין
ובעירא בזו להון בני ישראל לחוד ית כל אנשא
מחו לפתגם דחרב עד דשיציאו יתהון לא אשארו

כל נשמא: כאשר צוה יהוה את משה עבדו כן
צוה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר
מכל אשר צוה יהוה את משה: כמא דפקיד יי
ית משה עבדיה כן פקיד משה ית יהושע וכן עבד
יהושע לא בטיל פתגמא מכל דפקיד יי ית
משה: ויקח יהושע את כל הארץ הזאת ההר
ואת כל הנגב ואת כל ארץ הגשן ואת השפלה
ואת הערבה ואת הר ישראל ושפלתה: ואחסין
יהושע ית כל ארעא הדא טורא וית כל דרומא
וית כל ארע גשן וית שפילתא וית מישרא וית
טורא דישראל ושפילתיה: מן ההר החלק העולה
שעיר ועד בעל גד בבקעת הלבנון תחת הר
חרמון ואת כל מלכיהם לכד ויכם וימיתם: מן
טורא פליגא דסליק לשעיר ועד מישר גד
בבקעת לבנן שפולי טורא דחרמון וית כל
מלכיהון כבש ומחנון וקטלנון: ימים רבים
עשה יהושע את כל המלכים האלה מלחמה:
יומין סגיאין עבד יהושע עם כל מלכיא האלין
קרבא: לא היתה עיר אשר השלימה אל בני
ישראל בלתי החוי ישבי גבעון את הכל לקחו
במלחמה: לא הות קרתא דאשלימת עם בני
ישראל אלהין חואי יתבי גבעון ית כולא נסיבו
בקרבא: כי מאת יהוה היתה לחזק את לבם
לקראת המלחמה את ישראל למען החרימם
לבלתי היות להם תחנה כי למען השמידם כאשר
צוה יהוה את משה: ארי מן קדם יי הות תקפא

השדה וכל בת ירשת וכל שלל הערים ... החרם ג בלישנ וסימנ כל אוריתא ויכו את דחצור חרוב והחרם ... החרימם ב וסימ למען ולא אבן

ית לבהון לסדרא קרבא עם ישראל בדיל לגמרותהון
בדיל דלא יהי עליהון רחמין ארי בדיל לשיציותהון
כמא דפקיד יי ית משה׃

ויבא יהושע בעת ההיא
כא ויכרת את הענקים מן ההר מן חברון מן דבר
מן ענב ומכל הר יהודה ומכל הר ישראל עם
עריהם החרימם יהושע׃ ואתא יהושע בעדנא
ההוא ושיצי ית גבריא מן טורא מן חברון ומן
דביר ומן ענב ומכל טור יהודה ומכל טורא
כב דישראל עם קרויהון גמרנון יהושע׃ לא נותר
רוש פ״ס ענקים בארץ בני ישראל רק בעזה בגת ובאשדוד
בסב נשארו׃ לא אשתארו גבריא בארעא בני ישראל
להוד בעזה בגת ובאשדוד אשתארו׃ ויקח יהושע
את כל הארץ ככל אשר דבר יהוה אל משה ויתנה
כג יהושע לנחלה לישראל כמחלקתם לשבטיהם
והארץ שקטה ממלחמה׃ ונסיב יהושע ית כל
ארעא ככל דמליל יי עם משה ויהבה יהושע
אחסנא לישראל כפלגותהון לשבטיהון וארעא
שדיכת מלמעבד קרבא׃

ואלה מלכי הארץ אשר
א חס הכו בני ישראל וירשו את ארצם בעבר הירדן
מזרחה השמש מנחל ארנון עד הר חרמון וכל
הערבה מזרחה׃ ואלין מלכי ארעא דמחו בני
ישראל ויריתו ית ארעהון בעברא דירדנא מדנח
שמשא מנחלא דארנון עד טורא דחרמון וכל
מישרא מדנחא׃ סיחון מלך האמרי היושב

בחשבון משל מערוער אשר על שפת נחל
ארנון ותוך הנחל וחצי הגלעד ועד יבק הנחל
גבול בני עמון׃ סיחון מלכא אמוראה דיתיב
בחשבון שליט מערוער דעל כיף נחלא דארנון
וגו נחלא ופלגות ארע גלעד ועד יבקא נחלא
ג תחומא דבני עמון׃ והערבה עד ים כנרת מזרחה
ד ועד ים הערבה ים המלח מזרחה דרך בית הישמות
ומתימן תחת אשדות הפסגה׃ ומישרא עד ים
גניסר מדנחא ועד ימא דמישרא ימא דמלחא
מדנחא אורח בית ישימות ומדרומא ותחות
משפך מרמתא׃ וגבול עוג מלך הבשן מיתר
הרפאים היושב בעשתרות ובאדרעי׃ ותחום
עוג מלכא דמתנן משאר גבריא דיתיב בעשתרות
ובאדרעי׃ ומשל בהר חרמון ובסלכה ובכל הבשן
עד גבול הגשורי והמעכתי וחצי הגלעד גבול
סיחון מלך חשבון׃ ושליט בטורא דחרמון
ובסלכה ובכל מתנן עד תחום גשוראה ואפיקירוס
ופלגות ארע גלעד תחום סיחון מלכא דחשבון׃
ו ריע משה עבד יהוה ובני ישראל הכום ויתנה משה
פ״ס עבד יהוה ירשה לראובני ולגדי ולחצי שבט
המנשה׃ משה עבדא דיי ובני ישראל מחנון
ויהבה משה עבדא דיי ירותא לשבטא ראובן
ולשבט גד ולפלגות שבטא דמנשה׃

ואלה מלכי הארץ אשר
הכה יהושע ובני ישראל בעבר הירדן ימה
מבעל גד בבקעת הלבנון ועד ההר החלק העלה

ובני ישראל טו וסימנ׳ אז ישיר כי בא המקלל אשר הכה משה ואלה מלכי ככלות יהושע משה עבד יי ונתקנהו ויאמר שאול לאחיה לגבענים ונקבצו בני ישראל

שעירה ויתנה יהושע לשבטי ישראל ירשה
כמחלקתם: ואלין מלכי ארעא דמחא יהושע
ובני ישראל בעברא דירדנא מערבא ממישר
גד בבקעת לבנן ועד טורא פליגא דסליק
לשעיר ויהבה יהושע לשבטיא דישראל
ירותא כפלגותהון: בהר ובשפלה ובערבה
ובאשדות ובמדבר ובנגב החתי האמרי והכנעני
הפרזי החוי והיבוסי: בטורא ובשפלתא ובמישרא
ובמשפך מרמתא ובמדברא ובדרומא חתאי
אמוראי וכנענאי פרזאי חואי ויבוסאי:

מלך יריחו אחד
מלך העי אשר מצד ביתאל אחד:
מלך ירושלם אחד
מלך חברון אחד:
מלך ירמות אחד
מלך לכיש אחד:
מלך עגלון אחד
מלך גזר אחד:
מלך דבר אחד
מלך גדר אחד:
מלך חרמה אחד
מלך ערד אחד:
מלך לבנה אחד
מלך עדלם אחד:
מלך מקדה אחד
מלך ביתאל אחד:
מלך תפוח אחד

כב
מ"פ
בקר
ודלית
בהון
לא
וו
ולא
יוד

מלך חפר אחד:
מלך אפק אחד
מלך לשרון אחד:
מלך מרון אחד
מלך חצור אחד:
מלך שמרון מראון אחד
מלך אכשף אחד:
מלך תענך אחד
מלך מגדו אחד:
מלך קדש אחד
מלך יקנעם לכרמל אחד:
מלך דור לנפת דור אחד
מלך גוים לגלגל אחד:
מלך תרצה אחד
כל מלכים שלשים ואחד:

מלכא דיריחו חד מלכא דעי דבסטר ביתאל
חד: מלכא דירושלם חד מלכא דחברון חד:
מלכא דירמות חד מלכא דלכיש חד: מלכא
דעגלון חד מלכא דגזר חד: מלכא דדביר חד:
מלכא דגדר חד: מלכא דחרמה חד מלכא
דערד חד: מלכא דלבנה חד מלכא דעדלם
חד: מלכא דמקדה חד מלכא דבית אל חד: מלכא
דתפוח חד מלכא דחפר חד: מלכא דאפק חד
מלכא דלשרון חד: מלכא דמרון חד מלכא
דחצור חד: מלכא דשמרון מרון חד מלכא
דאכשף חד: מלכא דתענך חד מלכא דמגדו

כב מ"פ ודלית בהון לא וו ולא יוד וסימנה לא תקטול עבדא בשום בר נח יהב להון עשרה מתרי עשר ותלתה מלכין בארעהון דכנענאי ובמדבר גוסי ראית

חד מלכא דקדש חד מלכא דיקנעם לכרמלא
חד מלכא דדור לפלגי דור חד מלכא דעממי
לגלגלא חד מלכא דתרצה חד כל מלכיא תלתין
וחד׃ ויהושע זקן
בא בימים ויאמר יהוה אליו אתה זקנת באת
בימים והארץ נשארה הרבה מאד לרשתה׃
ויהושע סיב על ביומין ואמר יי ליה את
סיבתא עלתא ביומין וארעא אשתארת סגיאה
לחדא למירתה׃ זאת הארץ הנשארת כל
גלילות הפלשתים וכל הגשורי׃ דא ארעא
דאשתארת כל תחומי פלשתאי וכל גשוראי׃
מן השיחור אשר על פני מצרים ועד גבול
עקרון צפונה לכנעני תחשב חמשת סרני
פלשתים העזתי והאשדודי האשקלוני הגתי
והעקרוני והעוים׃ מן שיחור דעל אפי מצרים
ועד תחום עקרון צפונא על ארע כנענאי
מתחשבא חמשה טורני פלשתאי עזתאי
ואשדודאי ואשקלונאי גתאי ועקרונאי ועואי׃
מתימן כל ארץ הכנעני ומערה אשר לצידנים
עד אפקה עד גבול האמרי׃ מדרומא כל ארע
כנענאי ומערתא דלצידונאי עד אפק עד
תחום אמוראה׃ והארץ הגבלי וכל הלבנון
מזרח השמש מבעל גד תחת הר חרמון עד
לבוא חמת׃ וארעא גבלאי וכל לבנן מדנח שמשא
ממישר גד שפולי טורא דחרמון עד מעלנא
דחמת׃ כל ישבי ההר מן הלבנון עד משרפת

מים כל צידנים אנכי אורישם מפני בני ישראל
רק הפלה לישראל בנחלה כאשר צויתיך׃ כל
יתבי טורא מן לבנן עד חרצי מיא כל צידונאי
אנא במימרי אתריכנון מן קדם בני ישראל
לחוד פליגהא לישראל באחסנא כמא דפקידתך׃
ועתה חלק את הארץ הזאת בנחלה לתשעת
השבטים וחצי השבט המנשה׃ וכען פליג ית
ארעא הדא באחסנא לתשעה שבטין ופלגות
שבטא דמנשה׃ עמו הראובני והגדי לקחו
נחלתם אשר נתן להם משה בעבר הירדן
מזרחה כאשר נתן להם משה עבד יהוה׃
עמיה שיבט ראובן ושיבט גד קבילו אחסנתהון
דיהב להון משה לעברא דירדנא מדנחא כמא
דיהב להון משה עבדא דיי׃ מערער אשר
על שפת נחל ארנון והעיר אשר בתוך הנחל
וכל המישור מידבא עד דיבון׃ מערער דעל
כיף נחלא דארנון וקרתא דבגו נחלא וכל מישרא
מידבא עד דיבון׃ וכל ערי סיחון מלך האמרי
אשר מלך בחשבון עד גבול בני עמון׃ וכל
קרוי סיחון מלכא אמוראה דמלך בחשבון
עד תחום בני עמון׃ והגלעד וגבול הגשורי
ז והמעכתי וכל הר חרמון וכל הבשן עד סלכה׃
וארע גלעד ותחום גשוראה ואפיקירוס וכל
טורא דחרמון וכל מתנן עד סלכה׃ כל ממלכות
עוג בבשן אשר מלך בעשתרות ובאדרעי הוא
נשאר מיתר הרפאים ויכם משה וירשם׃ כל

והעוים ד׳ וסימנה׳ הישבים בחצרים והעקרוני והעוים והפרה עשו את נצחן ׃ — ׃ וכל הר ב׳ וסימנה׳ וכל הר חרמון וכל הר וגבעה ישפלו

מלכותיה דעוג במתנן דמלך בעשתרות ובאדרעי
הוא אשתאר משאר גבריא ומחנון משה ותריכנון׃
ולא הורישו בני ישראל את הגשורי ואת המעכתי
וישב גשור ומעכת בקרב ישראל עד היום הזה׃
ולא תריכו בני ישראל ית גשוראה וית אפיקירוס
ויתיב גשוראה ואפיקירוס בגו ישראל עד יומא
הדין׃ רק לשבט הלוי לא נתן נחלה אשי יהוה
ט כת יוד
אלהי ישראל הוא נחלתו כאשר דבר לו׃ לחוד
לשבטא דלוי לא יהב אחסנא קרבניא דישראל
דישראל אנון אחסנתיה כמא דמליל ליה׃
ויתן משה למטה
בני ראובן למשפחתם׃ ויהב משה לשבטא
דבני ראובן לזרעיתהון׃ ויהי להם הגבול
מערער אשר על שפת נחל ארנון והעיר
אשר בתוך הנחל וכל המישור על מידבא׃
והוה להון תחומא מערוער דעל כיף נחלא
דארנון וקרתא דבגו נחלא וכל מישרא עד
מידבא׃ חשבון וכל עריה אשר במישור דיבון
ובמות בעל ובית בעל מעון׃ חשבון וכל קרוהא
דבמישרא דיבון ובמות בעל ובית בעל מעון׃
ויהצה וקדמת ומפעת׃ ויהץ וקדמות ומפעת׃
חס
וקריתים ושבמה וצרת השחר בהר העמק׃
וקריתים ושבמה וצרת שחר בטור מישרא׃
וبית פעור ואשדות הפסגה ובית הישמות׃ ובית
פעור ומשפך מרמתא ובית ישימות׃ וכל ערי
המישור וכל ממלכות סיחון מלך האמרי אשר

מלך בחשבון אשר הכה משה אתו ואת נשיאי
מדין את אוי ואת רקם ואת צור ואת חור ואת
רבע נסיכי סיחון ישבי הארץ׃ וכל קרוי מישרא
וכל מלכות סיחון מלכא אמוראה דמלך
בחשבון דמחא משה יתיה וית רברבי מדין
ית אוי וית רקם וית צור וית חור וית רבע
רברבי סיחון יתבי ארעא׃ ואת בלעם בן בעור
הקוסם הרגו בני ישראל בחרב אל חלליהם׃
וית בלעם בר בעור קסומא קטלו בני ישראל
בחרבא על קטיליהון׃ ויהי גבול בני ראובן
הירדן וגבול זאת נחלת בני ראובן
הערים וחצריהן׃ והוה תחום בני ראובן ירדנא
ותחומיה דא אחסנת בני ראובן לזרעיתהון
קרויא ופצחיהון׃
ויתן משה למטה גד לבני גד
למשפחתם׃ ויהב משה לשבטא דגד לבני גד
לזרעיתהון׃ ויהי להם הגבול יעזר וכל ערי
הגלעד וחצי ארץ בני עמון עד ערוער אשר
על פני רבה׃ והוה להון תחומא יעזר וכל קרוי
גלעד ופלגות ארע בני עמון עד ערוער דעל
אפי רבה׃ ומחשבון עד רמת המצפה ובטנים
ומחנים עד גבול לדבר׃ ומחשבון עד רמת
מצפיא ובטונים ומחנים עד תחום לדביר׃
ובעמק בית הרם ובית נמרה וסכות וצפון יתר
ממלכות סיחון מלך חשבון הירדן וגבל עד
קצה ים כנרת עבר הירדן מזרחה׃ ובמישרא בית

אשי ט כת יוד וסימנה חלבו בתרו והביאה בתרו ידין תביאינה שוק התרומה קדשים יהיו לא יגש להקריב לא יהיה לכהנים הוא נחלתו ואתנה לבית אבן וכל

הרם ובית נמרה וסכות וצפונא שאר מלכות
סיחון מלכא דחשבון ירדנא ותחומיה עד סיפי
ים גינוסר עיברא דירדנא מדנחא׃ זאת נחלת בני
גד למשפחתם הערים וחצריהם׃ דא אחסנת בני
גד לזרעיתהון קרויא ופצחיהון׃

ויתן משה לחצי שבט מנשה
ויהי לחצי מטה בני מנשה למשפחותם׃ ויהב
משה לפלגות שבטא דמנשה והוה לפלגות
שבטא דבני מנשה לזרעיתהון׃ ויהי גבולם
ממחנים כל הבשן כל ממלכות עוג מלך הבשן
וכל חות יאיר אשר בבשן ששים עיר׃ והוה
תחומהון ממחנים כל מתנן כל מלכותיה דעוג
מלכא דמתנן וכל כפרני יאיר דבמתנן שתין
קרוין׃ וחצי הגלעד ועשתרות ואדרעי ערי
ממלכות עוג בבשן לבני מכיר בן מנשה
לחצי בני מכיר למשפחותם׃ ופלגות ארע גלעד
ועשתרות ואדרעי קרוי מלכותיה דעוג במתנן
לבני מכיר בר מנשה לפלגות בני מכיר לזרעיתהון׃
אלה אשר נחל משה בערבות מואב מעבר
לירדן יריחו מזרחה׃ אילין דאחסין משה
במישריא דמואב מעברא לירדנא דיריחו
מדנחא׃ ולשבט הלוי לא נתן משה נחלה יהוה
אלהי ישראל הוא נחלתם כאשר דבר להם׃
ולשבטא דלוי לא יהב משה אחסנא מתנן
דיהב להון יי אלהא דישראל אינון אחסנתהון
כמא דמליל להון׃ ואלה אשר נחלו בני ישראל

בארץ כנען אשר נחלו אותם אלעזר הכהן
ויהושע בן נון וראשי אבות המטות לבני
ישראל׃ ואילין דאחסינו בני ישראל בארעא
דכנען דאחסינו יתהון אלעזר כהנא ויהושע
בר נון ורישי אבהת שבטיא דבני ישראל׃
בגורל נחלתם כאשר צוה יהוה ביד משה
לתשעת המטות וחצי המטה׃ בעדבא אחסנת
להון אחסנתהון כמא דפקיד יי ביד משה
לתשעה שבטין ופלגות שבטא׃ כי נתן משה
נחלת שני המטות וחצי המטה מעבר לירדן
וללוים לא נתן נחלה בתוכם׃ ארי יהב משה
אחסנת תרין שבטין ופלגות שבטא מעברא
לירדנא ולליואי לא יהב אחסנא ביניהון׃ כי היו
בני יוסף שני מטות מנשה ואפרים ולא נתנו
חלק ללוים בארץ כי אם ערים לשבת ומגרשיהם בסיפ
למקניהם ולקנינם׃ ארי הוו בני יוסף תרין שבטין וכל
מנשה ואפרים ולא יהבו חולק לליואי בארעא קד
אלהין קרוין למתב ורוחיהון לבעיריהון ולקנינהון׃ כות
כאשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל במ
ויחלקו את הארץ׃ כמא דפקיד יי ית משה כן א
עבדו בני ישראל ופלגו ית ארעא׃

ויגשו בני יהודה אל יהושע
בגלגל ויאמר אליו כלב בן יפנה הקנזי אתה
ידעת את הדבר אשר דבר יהוה אל משה איש
האלהים על אודתי ועל אודתיך בקדש ברנע׃ חס
וקריבו בני יהודה לות יהושע בגלגלא ואמר ליה בסיפ

וללוים ב׳ וסימנ׳ וללוים לא נתן נחלה ויקרא דוד וכל לכהנים וללוים כות במא וגם מהם אקח יי׳ עוג בבשן ד׳ וסימנ׳ ונלכד כל ערי המישור כל ממלכות עוג

כלב בר יפנה קנזאה את ידעת ית פתגמא דמליל
יי עם משה נביא דיי על עיסק דילי ועל עיסק
דילך ברקם גיאה: בן ארבעים שנה אנכי בשלח
משה עבד יהוה אתי מקדש ברנע לרגל את
הארץ ואשב אתו דבר כאשר עם לבבי: בר
ארבעין שנין אנא כד שלח משה עבדא דיי
יתי מרקם גיאה לאללא ית ארעא ואתיבית יתיה
פתגמא כמא דהוה עם לבי: ואחי אשר עלו
עמי המסיו את לב העם ואנכי מלאתי אחרי
יהוה אלהי: ואחי דסליקו עמי תברו ית לבא
דעמא ואנא אשלימית בתר דחלתא דיי אלהי:
וישבע משה ביום ההוא לאמר אם לא הארץ
אשר דרכה רגלך בה לך תהיה לנחלה ולבניך
עד עולם כי מלאת אחרי יהוה אלהי: וקיים
משה ביומא ההוא למימר אם לא ארעא דדריכת
פרסת רגלך בה דילך תהי לאחסנא ודבנך עד
עלמא ארי אשלימתא בתר דחלתא דיי אלהי:
ועתה הנה החיה יהוה אותי כאשר דבר זה
ארבעים וחמש שנה מאז דבר יהוה את הדבר
הזה אל משה אשר הלך ישראל במדבר ועתה
הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה: וכען
הא קיים יי יתי כמא דמליל דנן ארבעין וחמיש
שנין מעדן דמליל יי ית פתגמא הדין עם משה
דאזל ישראל במדברא וכען הא אנא יומא דין
בר תמנן וחמיש שנין: עודני היום חזק כאשר
ביום שלח אותי משה ככחי אז וככחי עתה

למלחמה ולצאת ולבוא: עד כען אנא יומא דין
תקיף כד ביומא דשלח יתי משה כחילי דבכין
וכין חילי דכען לאגחא קרבא ולמפק ולמיעל:
ועתה תנה לי את ההר הזה אשר דבר יהוה ביום
ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים
שם וערים גדלות בצרות אולי יהוה אותי
והורשתים כאשר דבר יהוה: וכען הב לי ית
טורא הדין דמליל יי ביומא ההוא ארי את
שמעתא ביומא ההוא ארי גברין תמן וקרוין
רברבן וכריכן מא אם יהי מימרא דיי בסעדי
ואתרכנון כמא דמליל יי: ויברכהו יהושע
ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה: וברכיה
יהושע ויהב ית חברון לכלב בר יפנה לאחסנא:
על כן היתה חברון לכלב בן יפנה הקנזי לנחלה
עד היום הזה יען אשר מלא אחרי יהוה אלהי
ישראל: על כן הות חברון ל[illegible] בר יפנה קנזאה
לאחסנא עד יומא הדין חלף דאשלים בתר
דחלתא דיי אלהא דישראל: ושם חברון לפנים
קרית ארבע האדם הגדול בענקים הוא והארץ
שקטה ממלחמה: ושום חברון מלקדמין קרית
ארבע אנשא רבא בגבריא הוא וארעא שדיכת
מלמעבד קרבא:
ויהי הגורל למטה בני יהודה 15
למשפחתם אל גבול אדום מדבר צין נגבה
מקצה תימן: והוה עדבא לשבטא דבני יהודה
לזרעיתהון על תחום אדום מדברא דצין דרומא

וסימנה מציעאה דמתושלח החיה ותשקט דאהוד ויהי בשמונים ויצא מלאך יי דמלכים ואם בגברות בהראתו וכל דברי ומים כות במא ויעשו מהדס ק

מסיפי דרומא׃ ויהי להם גבול נגב מקצה ים
המלח מן הלשן הפנה נגבה׃ והוה להון תחום
דרומא מסיפי ימא דמלחא מן כיפא דמתפני
לדרומא׃ ויצא אל מנגב למעלה עקרבים
ועבר צנה ועלה מנגב לקדש ברנע ועבר
חצרון ועלה אדרה ונסב הקרקעה׃ ונפיק
למדרומא למסקנא דעקרבין ויעבר לצין
וסליק מדרומא לרקם גיאה ויעבר לחצרון
וסליק לאדר ומסתחר לקרקעה׃ ועבר עצמונה
ויצא נחל מצרים והיה תצאות הגבול ימה
זה יהיה לכם גבול נגב׃ ועבר לעצמון ונפיק
לנחלא דמצרים ויהון מפקנוהי דתחומא לימא
דין יהי לכון תחום דרומא׃ וגבול קדמה ים המלח
עד קצה הירדן וגבול לפאת צפונה מלשון הים
מקצה הירדן׃ ותחום קרומא ימא דמלחא עד
סיפי ירדנא ותחומא דרוח צפונא מכיף ימא
מסיפי ירדנא׃ ועלה הגבול בית חגלה ועבר
מצפון לבית הערבה ועלה הגבול אבן בהן בן
ראובן׃ וסליק תחומא לבית חגלה ועבר מצפונא
לבית מישרא וסליק תחומא לאבן בהן בר
ראובן׃ ועלה הגבול דברה מעמק עכור וצפונה
פנה אל הגלגל אשר נכח למעלה אדמים אשר
מנגב לנחל ועבר הגבול אל מי עין שמש והיו
תצאתיו אל עין רגל׃ וסליק תחומא לדביר
ממישר עכור וצפונא מתפני לגלגלא דלקביל
מסקנא דאדמים דמדרום לנחלא ועבר תחומא

למי עין שמש והון מפקנוהי לעין קצרא׃ ועלה
הגבול גי בן הנם אל כתף היבוסי מנגב היא ירושלם
ועלה הגבול אל ראש ההר אשר על פני גי הנם
ימה אשר בקצה עמק רפאים צפונה׃ וסליק
תחומא לחילת בר הנום דלעיבר יבוס דבסיפי

מדרומא היא ירושלם
וסליק תחומא לריש
טורא דעל אפי חילת
הנום מערבא דבסיפי

מישר גבריא צפונא׃ ותאר הגבול מראש ההר
אל מעין מי נפתוח ויצא אל ערי הר עפרון
ותאר הגבול בעלה היא קרית יערים׃ ותאר
תחומא מריש טורא למבוע מי נפתוח ונפיק
לקרוי טורא דעפרון ותאר תחומא לבעלה היא
קרית יערים׃ ונסב הגבול מבעלה ימה אל הר
שעיר ועבר אל כתף הר יערים מצפונה היא
כסלון וירד בית שמש ועבר תמנה׃ ומסתחר
תחומא מבעלה לימא לטורא דשעיר ועבר
לעיבר טור יערים מצפונא היא כסלון ונחית
לבית שמש ועבר לתמנה׃ ויצא הגבול אל
כתף עקרון צפונה ותאר הגבול שכרונה ועבר
הר הבעלה ויצא יבנאל והיו תצאות הגבול ימה׃
ונפיק תחומא לעיבר עקרון לצפונא ותאר
תחומא לשכרון ועבר לטור בעלה ונפיק
ליבנאל והון מפקנוהי דתחומא לימא׃ וגבול
ים הימה הגדול וגבול זה גבול בני יהודה סביב
למשפחתם׃ ותחום מערבא ימא רבא ותחומיה
דין תחום בני יהודה סחור סחור לזרעיתהון׃
ולכלב בן יפנה נתן חלק בתוך בני יהודה אל פי
יהוה ליהושע את קרית ארבע אבי הענק היא

צנה ב׳ וחס׳ וסימנ׳ ונסב לכם ויצא אל מנגב ׃ פנה ג׳ וחס׳ וסימנ׳ לבבו וצפונה ויוליכני אל השער ׃

חברון׃ ולכלב בר יפנה יהב חולק בגו בני יהודה
על מימרא דיי׳ ליהושע ית קרית ארבע
אבוהון דגברא היא חברון׃ וירש משם כלב
את שלושה בני הענק את ששי ואת אחימן ואת
תלמי ילידי הענק׃ ותריך מתמן כלב ית תלתא
בני גברא ית ששי וית אחימן וית תלמי בני
גברא׃ ויעל משם אל ישבי דבר ושם דבר
לפנים קרית ספר׃ וסליק מתמן לות יתבי דביר
ושום דביר מלקדמין קרית ארכי׃ ויאמר כלב
אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את
עכסה בתי לאשה׃ ואמר כלב דימחי ית קרית
ארכי ויכבשנה ואתין ליה ית עכסה ברתי לאתו׃
וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב ויתן לו את
עכסה בתו לאשה׃ וכבשה עתניאל בר קנז
אחוהי דכלב ויהב ליה ית עכסה ברתיה לאתו׃
ויהי בבואה ותסיתהו לשאול מאת אביה
שדה ותצנח מעל החמור ויאמר לה כלב מה
לך׃ והוה במיעלה ומלכתיה למשאל מן אבוהא
אחסנתא ואתרכינת מעל חמרא ואמר לה כלב
מא ליך׃ ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב
נתתני ונתתה לי גלת מים ויתן לה את גלת
עליות ואת גלת תחתיות׃ ואמרת הב לי אחסנא
ארי לארע דרומא יהבתני ותתין לי אתר בית
שקיא דמיא ויהב לה ית בית שקיא עלאה וית
בית שקיא תחתאה׃ זאת נחלת מטה
בני יהודה למשפחתם׃ דא אחסנת שבטא דבני
יהודה לזרעיתהון׃ ויהיו הערים מקצה למטה
בני יהודה אל גבול אדום בנגבה קבצאל ועדר
ויגור׃ והואה קרויא מסיפי לשבטא דבני יהודה
על תחום אדום בדרומא קבצאל ועדר ויגור׃
וקינה ודימונה ועדעדה׃ וקדש וחצור ויתנן׃ זיף
וטלם ובעלות׃ וחצור חדתה וקריות חצרון
היא חצור׃ אמם ושמע ומולדה׃ וחצר גדה
וחשמון ובית פלט׃ וחצר שועל ובאר שבע
ובזיותיה׃ בעלה ועיים ועצם׃ ואלתולד
וכסיל וחרמה׃ וצקלג ומדמנה וסנסנה׃ ולבאות
ושלחים ועין ורמון כל ערים עשרים ותשע
וחצריהן׃ ולבאות ושלחים ועין ורמון כל קרויא
עסרין ותשע ופצחיהון׃ בשפלה
אשתאול וצרעה ואשנה׃ וזנוח ועין גנים תפוח
והעינם׃ וזנוח ועין גנים תפוח ועינם׃ ירמות
ועדלם שוכה ועזקה׃ ושערים ועדתים והגדרה
וגדרתים ערים ארבע עשרה וחצריהן׃ ושערים
ועדתים וגדרה וגדרותים קרוין ארבע עשרה
ופצחיהון׃ צנן
וחדשה ומגדל גד׃ ודלען והמצפה ויקתאל׃
לכיש ובצקת ועגלון׃ וכבון ולחמס וכתליש׃
וגדרות בית דגון ונעמה ומקדה ערים שש
עשרה וחצריהן׃ וגדרות בית דגון ונעמה
ומקדה קרוין שית עסרי ופצחיהון׃
לבנה ועתר ועשן׃ ויפתח ואשנה ונציב׃ וקעילה
ואכזיב ומראשה ערים תשע וחצריהן׃ וקעילה

ויורש ב׳ חס וסימנ׳ משם כלב את ההר ׃ ותצנח ג׳ וסימנ׳ מעל החמור מעל החמור בארץ ׃ וגדרות ב׳ וסימ׳ לצנאכם בית דגון ׃

18

ואכזיב ומרשה קרוין תשע ופצחיהון:

עקרון ובנתיה וחצריה: עקרון וכפרנהא ופצחהא: מעקרון וימה כל אשר על יד אשדוד וחצריהן: מעקרון ולמערבא כל קרויא דעל תחום אשדוד ופצחיהון: אשדוד בנותיה וחצריה עזה בנותיה וחצריה עד נחל מצרים והים הגבול וגבול: אשדוד כפרנהא ופצחהא עד נחלא דמצרים וימא רבא ותחומיה:

ובהר שמיר ויתר ושוכה: ובטורא שמיר ויתיר ושוכו: ודנה וקרית סנה היא דבר: ועננב ואשתמה וענים: וגשן וחלן וגלה ערים אחת עשרה וחצריהן: וגשן וחולון וגילו קרוין חדא עסרי ופצחיהון: ארב ורומה ואשען: וינום ובית תפוח ואפקה: וינום ובית תפוח ואפק: וחמטה וקרית ארבע היא חברון וציער ערים תשע וחצריהן: וחמטה וקרית ארבע היא חברון וציעור קרוין תשע ופצחיהון: מעון כרמל וזיף ויוטה: ויזרעאל ויקדעם וזנוח: הקין גבעה ותמנה ערים עשר וחצריהן: הקין גבעה ותמנה קרוין עסר ופצחיהון: חלחול בית צור וגדור: ומערת ובית ענות ואלתקן ערים שש וחצריהן: ומערת ובית ענות ואלתקון קרוין שית ופצחיהון: קרית בעל היא קרית יערים והרבה ערים שתים וחצריהן: קרית בעל היא קרית יערים ורבה קרוין תרתין ופצחיהון: במדבר

בית הערבה מדין וסככה: במדברא בית משורא מדין וסככה: והנבשן ועיר המלח ועין גדי ערים שש וחצריהן: ונבשן וקרית מלחא ועין גדי קרוין שית ופצחיהון: ואת היבוסי יושבי ירושלם לא יכלו בני יהודה להורישם וישב היבוסי את בני יהודה בירושלם עד היום הזה: וית יבוסאי יתבי ירושלם לא יכילו בני יהודה לתרכותהון ויתיבו יבוסאי עם בני יהודה בירושלם עד יומא הדין:

ויצא הגורל לבני יוסף מירדן יריחו למי יריחו מזרחה המדבר עלה מיריחו בהר בית אל: ונפק עדבא לבני יוסף מירדנא דיריחו למי יריחו מדנחא למדברא דסליק מיריחו בטורא לבית אל: ויצא מבית אל לוזה ועבר אל גבול הארכי עטרות: ונפיק מבית אל ללוז ועבר לתחום ארכי לעטרות: וירד ימה אל גבול היפלטי עד גבול בית חורן תחתון ועד גזר והיו תצאתו ימה: ונחית למערבא לתחום יפלטי עד תחום בית חורון ארעאה ועד גזר ויהון מפקנוהי למערבא: וינחלו בני יוסף מנשה ואפרים: ואחסינו בני יוסף מנשה ואפרים: ויהי גבול בני אפרים למשפחתם ויהי גבול נחלתם מזרחה עטרות אדר עד בית חורן עליון: והוה תחום בני אפרים לזרעיתהון והוה תחום אחסנתהון מדנחא עטרות אדר עד בית חורון עלאה: ויצא הגבול הימה המכמתת מצפון ונסב הגבול מזרחה תאנת שלה ועבר אותו ממזרח ינוחה:

ונפיק תחומא לימא למכמתת מצפונא ומסתחר
תחומא ממדנחא לתאנת שילו ועבר ליה ממדנח
לינוח: וירד מינוחה עטרות ונערתה ופגע
ביריחו ויצא הירדן: ונחית מינוח לעטרות
ולנערתא ומטא ביריחו ונפיק לירדנא: מתפוח
ילך הגבול ימה נחל קנה והיו תצאתיו הימה
זאת נחלת מטה בני אפרים למשפחתם: מתפוח
אזיל תחומא לימא לנחלא דקנה והוון מפקנוהי
לימא דא אחסנת שבטא דבני אפרים לזרעיתהון:
והערים המבדלות לבני אפרים בתוך נחלת בני
מנשה כל הערים וחצריהן: וקרויא דמפרשן
לבני אפרים בגו אחסנת בני מנשה כל קרויא
ופצחיהון: ולא הורישו את הכנעני היושב
בגזר וישב הכנעני בקרב אפרים עד היום
הזה ויהי למס עבד: ולא תריכו ית כנענאי
דיתבין בגזר ויתיבו כנענאי בגו בית אפרים
עד יומא הדין והוו למסקי מסין פלחין:
ויהי הגורל למטה מנשה כי הוא 17
בכור יוסף למכיר בכור מנשה אבי הגלעד כי
הוא היה איש מלחמה ויהי לו הגלעד והבשן:
והוה עדבא לשבטא דמנשה ארי הוא בוכרא
דיוסף למכיר בוכרא דמנשה אבוהי דגלעד
ארי הוא הוה גבר עביד קרבין והוה ליה ארע
גלעד ומתנן: ויהי לבני מנשה הנותרים
למשפחתם לבני אביעזר ולבני חלק ולבני
אשריאל ולבני שכם ולבני חפר ולבני שמידע

אלה בני מנשה בן יוסף הזכרים למשפחתם:
והוה לבני מנשה דאשתארו לזרעיתהון לבני
אביעזר ולבני חלק ולבני אשריאל ולבני שכם
ולבני חפר ולבני שמידע אלין בני מנשה בר
יוסף דכריא לזרעיתהון: ולצלפחד בן חפר
בן גלעד בן מכיר בן מנשה לא היו לו בנים
כי אם בנות ואלה שמות בנתיו מחלה ונעה
חגלה מלכה ותרצה: ולצלפחד בר חפר בר
גלעד בר מכיר בר מנשה לא הוו ליה בנין
אלהין בנן ואלין שמהת בנתיה מחלה ונעה
חגלה מלכה ותרצה: ותקרבנה לפני אלעזר
הכהן ולפני יהושע בן נון ולפני הנשאים
לאמר יהוה צוה את משה לתת לנו נחלה
בתוך אחינו ויתן להם אל פי יהוה נחלה בתוך
אחי אביהן: וקריבא וקדם אל… נא וקדם
יהושע בר נון וקדם רברבי… פקיד
ית משה למתן לנא אחסנא בגו אחנא ויהב
להון על מימרא דייי אחסנא בגו אחי אבוהון:
ויפלו חבלי מנשה עשרה לבד מארץ הגלעד
והבשן אשר מעבר לירדן: ונפלו עדבי מנשה
עסרא בר מארע גלעד ומתנן דמעיברא
לירדנא: כי בנות מנשה נחלו נחלה בתוך בניו
וארץ הגלעד היתה לבני מנשה הנותרים: ארי
בנת מנשה אחסינא אחסנא בגו בנוהי וארע
גלעד הות לבני מנשה דא… ויהי גבול
מנשה מאשר המכמתת אשר על פני שכם

סימן בנות צלפחד ות קרבנה סימן מנווו ותהיינה סימן מתווו וצלפחד סימן מוחמו ולצלפחד סימ׳ מו… …חלפיה וסי׳ והפקידו ולכלב והקרבנה לפני אלעזר

19

והלך הגבול אל הימין אל ישבי עין תפוח׃ והוה
תחום מנשה מאשר למכמתת דעל אפי שכם
ואזיל תחומא למימינא לות יתבי עין תפוח׃
למנשה היתה ארץ תפוח ותפוח אל גבול ג
מנשה לבני אפרים׃ למנשה הות ארע תפוח
ותפוח על תחום מנשה לבני אפרים׃ וירד הגבול
נחל קנה נגבה לנחל ערים האלה לאפרים בתוך
ערי מנשה וגבול מנשה מצפון לנחל ויהי ב
תוצאתיו הימה׃ ונחית תחומא לנחלא דקנה
לדרומא ונחלא קרויא האלין לאפרים בגו
קרוי מנשה ותחום מנשה מצפונא לנחלא והוון
מפקנוהי ל[illegible] בה לאפרים וצפונה למנשה ה
ויהי הים גבולו ובאשר יפגעון מצפון וביששכר ל
ממזרח׃ דרומא לאפרים וצפונא למנשה והוי
ימא תחומיה ובאשר מערעין מצפונא וביששכר
ממדנחא׃ ויהי למנשה ביששכר ובאשר בית
שאן ובנותיה ויבלעם ובנתיה ואת ישבי דאר
ובנתיה וישבי עין דר ובנתיה וישבי תענך
ובנתיה וישבי מגדו ובנתיה שלשת הנפת׃ ב חס
והוה למנשה בשיבט יששכר ובשיבט אשר בסב
בית שאן וכפרנהא ויבלעם וכפרנהא ויתיתבי
דאר וכפרנהא ויתבי עין דאר וכפרנהא ויתבי
תענך וכפרנהא ויתבי מגדו וכפרנהא תלתה
פלכין׃ ולא יכלו בני מנשה להוריש את הערים
האלה ויאל הכנעני לשבת בארץ הזאת׃ ולא ז
יכילו בני מנשה לתרכא ית קרויא האלין ושרי ה מל וב חס

כנענאה למתב בארעא הדא׃ ויהי כי חזקו בני ישראל
ויתנו את הכנעני למס והורש לא הורישו׃
והוה כד תקיפו בני ישראל ושויאו ית כנענאי
למסקי מסין ותרכא לא תריכונון׃
וידברו בני יוסף את יהושע לאמר
מדוע נתתה לי נחלה גורל אחד וחבל אחד
ואני עם רב עד אשר עד כה ברכני יהוה׃ ומלילו
בני יוסף עם יהושע למימר מדין יהבת לנא
אחסנא חולק חד ועדבא חד ואנא עם סגי עד
לסגי ברכני יי׃ ויאמר אליהם יהושע אם עם
רב אתה עלה לך היערה ובראת לך שם בארץ
הפרזי והרפאים כי אץ לך הר אפרים׃ ואמר
להון יהושע אם עם סגיאתון סקו לכון לחורשא
ותתקין לך תמן אתר בארע פריזאי וגבריא
ארי עק לכון טורא דבית אפרים׃ ויאמרו בני
יוסף לא ימצא לנו ההר ורכב ברזל בכל הכנעני
הישב בארץ העמק לאשר בבית שאן ובנותיה
ולאשר בעמק יזרעאל׃ ואמרו בני יוסף לא
יספיק לנא טורא ורתכין דברזלא בכל כנענאי
דיתבין בארע מישרא לדבית שאן וכפרנהא
ולדבמישר יזרעאל׃ ויאמר יהושע אל בית
יוסף לאפרים ולמנשה לאמר עם רב אתה
וכח גדול לך לא יהיה לך גורל אחד׃ ואמר
יהושע לבית יוסף לאפרים ולמנשה למימר
עם סגיאתון וחיל סגי לכון לא יהי לכון עדבא
חד׃ כי הר יהיה לך כי יער הוא ובראתו והיה

ותפוח ג חד לשון קרתא וחד לשון תפוחים וחד שום בר נש וסימנה׳ למנשה רמון ובני חברון ׳׳ בנתיה צ חס בספרא וסימנה׳ תענך עקרון ׳׳

לך תוצאתיו כי תוריש את הכנעני כי רכב ברזל
לו כי חזק הוא ארי טורא יהי לך ארי חורשא
הוא ותקטניה ויהי לך מפקנוהי ארי תתרכון
ית כנענאה ארי רתכין דפרזלא להון ארי
תקיפין אנון: ויקהלו כל
עדת בני ישראל שלה וישכינו שם את אהל
מועד והארץ נכבשה לפניהם ואתכנשו כל
כנשתא דבני ישראל לשילו ואשריאו תמן
ית משכן זמנא וארעא אתכבישת קדמיהון
ויותרו בבני ישראל אשר לא חלקו את נחלתם
שבעה שבטים ואשתארו בבני ישראל
דלא פליגו ית אחסנתהון שבעה שבטין
ויאמר יהושע אל בני ישראל עד אנה אתם
מתרפים לבוא לרשת את הארץ אשר נתן
לכם יהוה אלהי אבותיכם ואמר יהושע לבני
ישראל עד אימתי אתון מתרשלין למיעל
למירת ית ארעא דיהב לכון יי אלהא
דאבהתכון הבו לכם שלשה אנשים לשבט
ואשלחם ויקמו ויתהלכו בארץ ויכתבו
אתה לפי נחלתם ויבאו אלי הבו לכון תלתא
גברין לשבטא ואשלחנון ויקומון ויהכון
בארעא ויכתבון יתה לפום אחסנתהון וייתון
לותי והתחלקו אתה לשבעה חלקים יהודה
יעמד על גבולו מנגב ובית יוסף יעמדו על
גבולם מצפון ויפלגון יתה לשבעה חולקין
דבית יהודה יקומון על תחומהון מדרומא

ודבית יוסף יקומון על תחומהון מציפונא ואתם
תכתבו את הארץ שבעה חלקים והבאתם אלי
הנה וירית לכם גורל פה לפני יהוה אלהינו ואתון
תכתבון ית ארעא לשבעה חולקין ותיתון לותי
הלכא וארמי לכון עדבא הכא קדם יי אלהנא
כי אין חלק ללוים בקרבכם כי כהנת יהוה נחלתו
וגד וראובן וחצי שבט המנשה לקחו נחלתם
מעבר לירדן מזרחה אשר נתן להם משה עבד
יהוה ארי לית חולק לליואי ביניכון אלהין מתנן
דיהב להון יי אינון אחסנתהון ושיבט גד ושיבט
ראובן ופלגות שבטא דמנשה קבילו אחסנתהון
מעברא לירדנא מדנחא די יהב להון משה עבדא
דיי: ויקמו האנשים וילכו ויצו יהושע את
ההלכים לכתב את הארץ לאמר לכו והתהלכו
בארץ וכתבו אותה ושובו אלי ופה אשליך
לכם גורל לפני יהוה בשלה וקמו גבריא ואזלו
ופקיד יהושע ית דאזלו למכתב ית ארעא
למימר איזילו והליכו בארעא וכתובו יתה
ותובו לותי והכא ארמי לכון עדבין קדם יי
בשילו וילכו האנשים ויעברו בארץ ויכתבוה
לערים לשבעה חלקים על ספר ויבאו אל יהושע
אל המחנה שלה ואזלו גבריא ועברו בארעא
וכתבוהא לקרויא לשבעה חולקין על ספרא
ואתו לות יהושע למשריתא לשילו וישלך
להם יהושע גורל בשלה לפני יהוה ויחלק
שם יהושע את הארץ לבני ישראל כמחלקתם

ורמא להון יהושע עדבא בשילו קדם יי ופליג
תמן יהושע ית ארעא לבני ישראל כפלגותהון
וַיַּעַל גּוֹרַל מַטֵּה בְנֵי בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחֹתָם
וַיֵּצֵא גְּבוּל גּוֹרָלָם בֵּין בְּנֵי יְהוּדָה וּבֵין בְּנֵי יוֹסֵף
וסליק עדב שבטא דבני בנימין לזרעיתהון
ונפק תחום עדבהון בין בני יהודה ובין בני יוסף
וַיְהִי לָהֶם הַגְּבוּל לִפְאַת צָפוֹנָה מִן הַיַּרְדֵּן וְעָלָה
הַגְּבוּל אֶל כֶּתֶף יְרִיחוֹ מִצָּפוֹן וְעָלָה בָהָר יָמָּה
וְהָיָה תֹּצְאֹתָיו מִדְבַּרָה בֵּית אָוֶן והוה תחומא
להון צפונא מן ירדנא וסליק תחומא לעיבר
יריחו מצפונא וסליק בטורא למערבא והוון מפקנוהי
למדברא דבית און וְעָבַר מִשָּׁם הַגְּבוּל לוּזָה אֶל
כֶּתֶף לוּזָה נֶגְבָּה הִיא בֵּית אֵל וְיָרַד הַגְּבוּל עַטְרוֹת
אַדָּר עַל הָהָר אֲשֶׁר מִנֶּגֶב לְבֵית חֹרוֹן תַּחְתּוֹן
ועבר מתמן תחומא ללוז לעבר לוז דרומא
היא בית אל ונחית תחומא לעטרות אדר על
טורא מדרום לבית חורון ארעא וְתָאַר הַגְּבוּל
וְנָסַב לִפְאַת יָם נֶגְבָּה מִן הָהָר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי בֵית
חֹרוֹן נֶגְבָּה וְהָיָה תֹצְאֹתָיו אֶל קִרְיַת בַּעַל הִיא
קִרְיַת יְעָרִים עִיר בְּנֵי יְהוּדָה זֹאת פְּאַת יָם ותאר
תחומא ומסתחר לרוח מערבא לדרומא מן
טורא דעל אפי בית חורון דרומא והוון מפקנוהי
על קרית בעל היא קרית יערים קרתא דבני יהודה
דא רוח מערבא וּפְאַת נֶגְבָּה מִקְצֵה קִרְיַת יְעָרִים
וְיָצָא הַגְּבוּל יָמָּה וְיָצָא אֶל מַעְיַן מֵי נֶפְתּוֹחַ ורוח
דרומא מסיפי קרית יערים ונפיק תחומא לימא

ונפיק למבוע מי נפתוח וְיָרַד הַגְּבוּל אֶל קְצֵה
הָהָר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי גֵּי בֶן הִנֹּם אֲשֶׁר בְּעֵמֶק רְפָאִים
צָפוֹנָה וְיָרַד גֵּי הִנֹּם אֶל כֶּתֶף הַיְבוּסִי נֶגְבָּה וְיָרַד
עֵין רֹגֵל ונחית תחומא לסטר טורא דעל אפי
חילת בר הנום דבמישר גבריא צפונא ונחית
לחילת הנום דלעיבר יבוס דרומא ונחית לעין
קצרא וְתָאַר מִצָּפוֹן וְיָצָא עֵין שֶׁמֶשׁ וְיָצָא אֶל
גְּלִילוֹת אֲשֶׁר נֹכַח מַעֲלֵה אֲדֻמִּים וְיָרַד אֶבֶן בֹּהַן
בֶּן רְאוּבֵן ותאר מצפונא ונפיק לעין שמש
ונפיק לגליליא דלקביל מסקנא דאדמים ונחית
לאבן בהן בר ראובן וְעָבַר אֶל כֶּתֶף מוּל הָעֲרָבָה
צָפוֹנָה וְיָרַד הָעֲרָבָתָה ועבר לעיבר לקביל
מישרא לצפונא ונחית לערבתא וְעָבַר הַגְּבוּל
אֶל כֶּתֶף בֵּית חָגְלָה צָפוֹנָה וְהָיָה תֹּצְאוֹת הַגְּבוּל
אֶל לְשׁוֹן יָם הַמֶּלַח צָפוֹנָה אֶל קְצֵה הַיַּרְדֵּן נֶגְבָּה
זֶה גְּבוּל נֶגֶב ועבר תחומא לעיבר בית חגלה
לצפונא והוון מפקנוהי דתחומא לכיף ימא
דמלחא לצפונא לסיפי ירדנא דרומא דין תחום
דרומא וְהַיַּרְדֵּן יִגְבֹּל אֹתוֹ לִפְאַת קֵדְמָה זֹאת
נַחֲלַת בְּנֵי בִנְיָמִן לִגְבוּלֹתֶיהָ סָבִיב לְמִשְׁפְּחֹתָם
וירדנא תחומא ליה לרוח קדומא דא אחסנת
בני בנימין לתחומהא סחור סחור לזרעיתהון
וְהָיוּ הֶעָרִים לְמַטֵּה בְּנֵי בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם
יְרִיחוֹ וּבֵית חָגְלָה וְעֵמֶק קְצִיץ והואה קרויא
לשבטא דבני בנימין לזרעיתהון יריחו ובית
חגלה ועמק קציץ וּבֵית הָעֲרָבָה וּצְמָרַיִם וּבֵית

אל ובית מישרא וצמרים וביתאל והעוים
והפרה ועפרה וכפר העמני והעפני וגבע העמונה ק׳
ערים שתים עשרה וחצריהן וכפר עמונאי
ועפני וגבע קרוין תרתא עסרי ופצחיהון
גבעון והרמה ובארות גבעון ורמתא
ובארות והמצפה והכפירה והמצה ומצפיא
וכפירה ומוצה ורקם וירפאל ותראלה וצלע
האלף והיבוסי היא ירושלם גבעת קרית ערים
ארבע עשרה וחצריהן זאת נחלת בני בנימן
למשפחתם וצלע ואלף ויבוס היא ירושלם
גבעת קרית קרוין ארבע עסרי ופצחיהון
דא אחסנת בני בנימין לזרעיתהון
ויצא הגורל השני לשמעון למטה בני שמעון 19
למשפחותם ויהי נחלתם בתוך נחלת בני יהודה
ונפק עדבא תנינא לשמעון לשבטא דבני
שמעון לזרעיתהון והות אחסנתהון בגו אחסנת
בני יהודה ויהי להם בנחלתם באר שבע ושבע
ומולדה והוה להון באחסנתהון באר שבע
ושבע ומולדה וחצר שועל ובלה ועצם ואלתולד
ובתול וחרמה וצקלג ובית המרכבות וחצר
סוסה ובית לבאות ושרוחן ערים שלש עשרה
וחצריהן ובית לבאות ושרוחן קרוין תלת
עסרי ופצחיהון עין רמון ועתר ועשן ערים
ארבע וחצריהן עין רמון ועתר ועשן קרוין
ארבע ופצחיהון וכל החצרים אשר סביבות
הערים האלה עד בעלת באר רמת נגב זאת

אכזיבה

נחלת מטה בני שמעון למשפחתם וכל פצחיא
דבסחרנות קרויא האלין עד בעלת באר רמת
דרומא דא אחסנת שבטא דבני שמעון לזרעיתהון
מחבל בני יהודה נחלת בני שמעון כי היה חלק
בני יהודה רב מהם וינחלו בני שמעון בתוך נחלתם
מעדב בני יהודה אחסנת בני שמעון ארי הוה
חולק בני יהודה סגי מנהון ואחסינו בני שמעון
בגו אחסנתהון ויעל הגורל
השלישי לבני זבולן למשפחתם ויהי גבול
נחלתם עד שריד וסליק עדבא תליתאה לבני
זבולון לזרעיתהון והוה תחום אחסנתהון עד
שריד ועלה גבולם לימה ומרעלה ופגע בדבשת
ופגע אל הנחל אשר על פני יקנעם וסליק תחומהון
לימא ומרעלה ומערע בדבשת ומערע בנחלא
דעל אפי יקנעם ושב משריד קדמה מזרח
השמש על גבול כסלת תבר ויצא אל הדברת
ועלה יפיע ותאיב משריד לקדומא מדנח
שמשא על תחום כסלת תבור ונפיק לדברת
וסליק ליפיע ומשם עבר קדמה מזרחה גתה
חפר עתה קצין ויצא רמון המתאר הנעה ומתמן
עבר לקדומא מדנחא לגתא חפר לעתא קצין
ונפיק לרמון ומתמן מסתחר לנעה ונסב אתו
הגבול מצפון חנתן והיו תצאתיו גי יפתח אל
ומסתחר ליה תחומא מצפונא לחנתון והוון
מפקנוהי לחילת יפתח אל וקטת ונהלל ושמרון
ויראלה ובית לחם ערים שתים עשרה וחצריהן

ואת האלף וצלע האלף לך שלמה וחד תביא לשר האלף קמ׳ ... על גבול ה׳ וסימ׳ בהר ההר על גבול וישמע בלק על גבול כסלת בחרב תמלו והנותר תנ׳ דפסק

וקטת ונהלל ושמרון ויראלה ובית לחם קרוין
תרתא עסרי ופצחיהון׃ זאת נחלת בני זבולן
למשפחתם הערים האלה וחצריהן׃ דא אחסנת
בני זבולון לזרעיתהון קרויא האלין ופצחיהון׃
ליששכר יצא הגורל הרביעי
לבני יששכר למשפחותם׃ ליששכר נפק
עדבא רביעאה לבני יששכר לזרעיתהון׃ ויהי
גבולם יזרעאלה והכסולת ושונם׃ והוה תחומהון
ליזרעאל וכסולות ושונם׃ וחפרים ושיאן
ואנחרת׃ וחפרים ושיאן ואנחרת׃ והרבית וקשיון
ואבץ׃ ורבית וקשיון ואבץ׃ ורמת ועין גנים
ועין [illegible] ופגע הגבול בתבור
ושחצומה ובית שמש והיו תצאות גבולם ושחצימה
הירדן ערים שש עשרה וחצריהן׃ ומערע
תחומא בתבור ושחצימה ובית שמש והוון
מפקנוהי דתחומהון ליורדנא קרוין שית עסרי
ופצחיהון׃ זאת נחלת מטה בני יששכר למשפחתם
הערים וחצריהן׃ דא אחסנת שבטא דבני יששכר
לזרעיתהון קרויא ופצחיהון׃ ויצא
הגורל החמישי למטה בני אשר למשפחותם׃
ונפק עדבא חמישאה לשבטא דבני אשר
לזרעיתהון׃ ויהי גבולם חלקת וחלי ובטן
ואכשף׃ והוה תחומהון חלקת וחלי ובטן
ואכשף׃ ואלמלך ועמעד ומשאל ופגע בכרמל
הימה ובשחור לבנת׃ ואלמלך ועמעד ומשאל
ומערע בכרמלא לימא ובשיחור לבנת׃ ושב

מזרח השמש בית דגון ופגע בזבלון ובגי
יפתח אל צפונה בית העמק ונעיאל ויצא אל
כבול משמאל׃ ותאיב מדנח שמשא בית חס
דגון ומערע בזבולון ובחלת יפתח אל לצפונא בנבי׳
בית מישרא ונעיאל ונפיק לכבול מסמאלא׃ ובכות
ועברן ורחב וחמון וקנה עד צידון רבה׃
ועברון ורחב וחמון וקנה עד צידון רבתא׃
ושב הגבול הרמה ועד עיר מבצר צר ושב
הגבול חסה ויהיו תצאתיו הימה מחבל אכזיבה׃
ותאיב תחומא עד קרוין כריכן קרוי תקפא לרמותא
ותאיב תחומא לחוסה והוון מפקנוהי לימא
מערב אכזיב׃ ועמה ואפק ורחב ערים עשרים
ושתים וחצריהן׃ ועמה ואפק ורחוב קרוין
עסרין ותרתין ופצחיהון׃ זאת נחלת מטה
בני אשר למשפחתם הערים האלה וחצריהן׃
דא אחסנת שבטא דבני אשר לזרעיתהון זבולון
קרויא האלין ופצחיהון׃ לבני אשר
נפתלי יצא הגורל הששי לבני נפתלי למשפחתם׃
לבני נפתלי נפק עדבא שתיתאה לבני נפתלי
לזרעיתהון׃ ויהי גבולם מחלף מאלון בצעננים
ואדמי הנקב ויבנאל עד לקום ויהי תצאתיו
הירדן׃ והוה תחומהון מחלף מאלון בצעננים
ואדמי נקבו ויבנאל עד לקום והוה מפקנוהי ליורדנא׃
ושב הגבול ימה אזנות תבור ויצא משם חוקקה
ופגע בזבלון מנגב ובאשר פגע מים וביהודה
הירדן מזרח השמש׃ ותאיב תחומא לימא

זבלון כו̇ פת כן בליש וסימנה̇ זבדני בני לאה סרד ואלון ופגע ופגע ותשלח ותקרא לברק עם חרף ומלאכים שלח הראשון הקל וכל כתו כות במא לזבולון ושמשיה

לאזנות תבור ונפיק מתמן לחקק ומערע
בזבולון מדרומא ובאשר מערע ממערבא
וביהודה ירדנא מדנח שמשא׃ וערי מבצר
הצדים צר וחמת רקת וכנרת׃ וקרוין כריכן
צדים צר וחמת רקת וכנרת׃ וארמה והרמה
וחצור׃ ואדמה ורמתא וחצור׃ וקדש ואדרעי
ועין חצור׃ ויראון ומגדל אל חרם ובית ענת
ובית שמש ערים תשע עשרה וחצריהן׃
ויראון ומגדל אל חרם ובית ענת ובית שמש
קרוין תשע עסרי ופצחיהון׃ זאת נחלת מטה
בני נפתלי למשפחתם הערים וחצריהן׃ דא
אחסנת שבטא דבני נפתלי לזרעיתהון קרויא
ופצחיהון׃ למטה בני דן למשפחתם
יצא הגורל השביעי׃ לשבטא דבני דן לזרעיתהון
נפק עדבא שביעאה׃ ויהי גבול נחלתם צרעה
ואשתאול ועיר שמש׃ והוה תחום אחסנתהון
צרעה ואשתאול וקרית שמש׃ ושעלבין
ואילון ויתלה׃ ואילון ותמנתה ועקרון׃ ואלתקה
וגבתון ובעלת׃ ויהד ובני ברק וגת רמון׃ ומי
הירקון והרקון עם הגבול מול יפו׃ ומי ירקון
ורקון עם תחומא דלקביל יפו׃ ויצא
גבול בני דן מהם׃ ויעלו בני דן וילחמו עם לשם
וילכדו אותה ויכו אותה לפי חרב וירשו אותה
וישבו בה ויקראו ללשם דן כשם דן אביהם׃
ונפק תחום בני דן מנהון וסליקו בני דן ואגיחו
קרבא עם לשם וכבשו יתה ומחו יתה לפתגם

דחרב וירית יתה ויתיבו בה וקרו ללשם דן כשום
דן אבוהון׃ זאת נחלת מטה בני דן למשפחתם
הערים האלה וחצריהן׃ דא אחסנת שבטא דבני
דן לזרעיתהון קרויא האלין ופצחיהון׃ ויכלו
לנחל את הארץ לגבולתיה ויתנו בני ישראל
נחלה ליהושע בן נון בתוכם׃ ושיציאו לאחסנא
ית ארעא לתחומהא ויהבו בני ישראל אחסנא
ליהושע בר נון ביניהון׃ על פי יהוה נתנו לו את
העיר אשר שאל את תמנת סרח בהר אפרים
ויבנה את העיר וישב בה׃ על מימרא דיוי יהבו
ליה ית קרתא דשאיל ית תמנת סרח בטורא
דאפרים ובנא ית קרתא ויתב בה׃ אלה הנחלת
אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי
האבות למטות בני ישראל בגורל בשלה לפני
יהוה פתח אהל מועד ויכלו מחלק את הארץ׃
אלין אחסנתא דאחסינו אלעזר כהנא ויהושע
בר נון ורישי אבהתא לשבטיא דבני ישראל
בעדבא בשילו קדם יוי בתרע משכן זמנא
ושיציאו מלפלגא ית ארעא׃
20 וידבר יהוה אל יהושע לאמר׃ ומליל יוי עם
יהושע למימר׃ דבר אל בני ישראל לאמר תנו
לכם את ערי המקלט אשר דברתי אליכם ביד
משה׃ מליל עם בני ישראל למימר הבו לכון
ית קרוי שיזבותא דמלילית עמכון בידא דמשה׃
לנוס שמה רוצח מכה נפש בשגגה בבלי דעת
והיו לכם למקלט מגאל הדם׃ למערק לתמן

קטולא דיקטול נפשא בשלו בלא מדעיה ויהון
לכון לשיזבא מגאיל דמא׃ ונס אל אחת מהערים ד
האלה ועמד פתח שער העיר ודבר באזני זקני
העיר ההיא את דבריו ואספו אתו העירה אליהם ט
ונתנו לו מקום וישב עמם׃ ויערוק לחדא מקרויא
האלין ויקום במעלנא דתרע קרתא וימלל
קדם סבי קרתא ההיא ית פתגמוהי ויכנשון יתיה
לקרתא לותהון ויתנון ליה אתר ויתיב עמהון׃
וכי ירדף גאל הדם אחריו ולא יסגרו את הרצח ל חס
בידו כי בבלי דעת הכה את רעהו ולא שנא הוא
לו מתמול שלשום׃ וארי ירדוף גאל דמא בתרוהי
ולא ימסרון [illegible] ארי בלא מדעיה
מחא ית חבריה ולא סני הוא ליה מאתמלי ומדקמוהי׃
וישב בעיר ההיא עד עמדו לפני העדה למשפט טו
עד מות הכהן הגדול אשר יהיה בימים ההם אז
ישוב הרצח ובא אל עירו ואל ביתו אל העיר ג
אשר נס משם׃ ויתיב בקרתא ההיא עד דיקום
קדם כנשתא לדינא עד דימות כהנא רבא דיהי
ביומיא האנון בכין יתוב קטולא וייעול לקרתיה
ולביתיה לקרתא דערק מתמן׃ ויקדשו את קדש ל חס
בגליל בהר נפתלי ואת שכם בהר אפרים ואת קרית
ארבע היא חברון בהר יהודה׃ וזמינו ית קדש
בגלילא בטורא דבית נפתלי וית שכם בטורא
דבית אפרים וית קרית ארבע היא חברון בטורא
דבית יהודה׃ ומעבר לירדן יריחו מזרחה נתנו
את בצר במדבר במישר ממטה ראובן ואת

גולן ק ראמת בגלעד ממטה גד ואת גלון בבשן
ממטה מנשה׃ ומעיבר לירדנא דיריחו מדנחא
יהבו ית בצר במדברא במישרא משבטא דראו
וית ראמות בגלעד משבטא דגד וית גולן במתנן
ל משבטא דמנשה׃ אלה היו ערי המועדה לכל
בני ישראל ולגר הגר בתוכם לנוס שמה כל
מכה נפש בשגגה ולא ימות ביד גאל הדם עד
ד עמדו לפני העדה׃ אלין הואה קרויא דמזמנן
לכל בני ישראל ולגיוריא דיתגיירון ביניהון
למערק לתמן כל דיקטול נפשא בשלו ולא
ימות ביד גאיל דמא עד דיקום קדם כנשתא׃

ויגשו ראשי אבות הלוים אל אלעזר
הכהן ואל יהושע בן נון ואל ראשי אבות המטות
לבני ישראל׃ וקריבו רישי אבהת ליואי לות
אלעזר כהנא ולות יהושע בר נון ולות רישי
אבהת שבטיא לבני ישראל׃ וידברו אליהם
בשלה בארץ כנען לאמר יהוה צוה ביד
משה לתת לנו ערים לשבת ומגרשיהן לבהמתנו׃
ומלילו עמהון בשילו בארעא דכנען למימר
יי פקיד בידא דמשה למתן לנא קרוין למתב
ורוחיהון לבעירנא׃ ויתנו בני ישראל ללוים
ה מנחלתם אל פי יהוה את הערים האלה ואת
מגרשיהן׃ ויהבו בני ישראל לליואי מאחסנתהון
על מימרא דיי ית קרויא האלין וית רוחיהון׃
ויצא הגורל למשפחת הקהתי ויהי לבני
אהרן הכהן מן הלוים ממטה יהודה וממטה

ו דגש
השמעני וממטה בנימן בגורל ערים שלש
עשרה׃ ונפק עדבא לזרעית קהת והוה לבני
אהרן כהנא מן ליואי משבטא דיהודה ומשבטא
דשמעון ומשבטא דבנימין בעדבא קרוין
תלת עסרי׃ ולבני קהת הנותרים — ג בטע
ממשפחות מטה אפרים וממטה דן ומחצי — בענ׳
מטה מנשה בגורל ערים עשר׃ ולבני קהת
דאשתארו מזרעית שבטא דאפרים ומשבטא
דדן ומפלגות שבטא דמנשה בעדבא קרוין
עסר׃ ולבני גרשון ממשפחות
מטה יששכר וממטה אשר וממטה נפתלי
ומחצי מטה מנשה בבשן בגורל ערים
שלש עשרה׃ ולבני גרשון מזרעית שבטא
דיששכר ומשבטא דאשר ומשבטא דנפתלי
ומפלגות שבטא דמנשה במתנן בעדבא קרוין
תלת עסרי׃ לבני מררי למשפחתם — ג בטע׳ בעל׳ וסימ׳ ולבני קהת ולבני מררי וממטה נפתלי
ממטה ראובן וממטה גד וממטה זבולן
ערים שתים עשרה׃ ולבני מררי לזרעיתהון
משבטא דראובן ומשבטא דגד ומשבטא
דזבולון קרוין תרתא עסרי׃ ויתנו
בני ישראל ללוים את הערים האלה ואת
מגרשיהן כאשר צוה יהוה ביד משה בגורל׃
ויהבו בני ישראל לליואי ית קרויא האלין וית
רוחיהון כמא דפקיד יי׳ בידא דמשה בעדבא׃
ויתנו ממטה בני יהודה וממטה בני
שמעון את הערים האלה אשר יקרא אתהן

בשם׃ ויהבו משבטא דבני יהודה ומשבטא דבני
שמעון ית קרויא האלין דאתפרשו בשמהן׃ ויהי
לבני אהרן ממשפחות הקהתי מבני לוי כי להם
היה הגורל ראישנה׃ והוה לבני אהרן מזרעית
קהת מבני לוי ארי להון הוה עדבא קדמותא׃
ויתנו להם את קרית ארבע אבי הענוק היא חברון
בהר יהודה ואת מגרשה סביבתיה׃ ויהבו להון
ית קרית ארבע אבוהון דגבריא היא חברון בטורא
דבית יהודה וית רוחהא סחרנהא׃ ואת שדה
העיר ואת חצריה נתנו לכלב בן יפנה באחזתו׃
וית חקל קרתא וית פצחהא יהבו לכלב בר יפנה
באחסנתיה׃ ולבני אהרן הכהן נתנו
את עיר מקלט הרצח את חברון ואת מגרשה
ואת לבנה ואת מגרשה׃ ולבני אהרן כהנא יהבו
ית קרית שיזבות קטולא ית חברון וית רוחהא
וית לבנה וית רוחהא׃ ואת יתר ואת מגרשה ואת
אשתמע ואת מגרשה׃ וית יתיר וית רוחהא
וית אשתמוע וית רוחהא׃ ואת חלן ואת מגרשה
ואת דבר ואת מגרשה׃ וית חולון וית רוחהא
וית דביר וית רוחהא׃ ואת עין ואת מגרשה ואת
יטה ואת מגרשה את בית שמש ואת מגרשה
ערים תשע מאת שני השבטים האלה׃ וית
עין וית רוחהא וית יוטה וית רוחהא ית בית
שמש וית רוחהא קרוין תשע מן תרין שבטיא
האלין׃ וממטה בנימין את גבעון ואת
מגרשה את גבע ואת מגרשה׃ ומשבטא דבנימין

ית גבעון וית רוחהא ית גבע וית רוחהא: את ענתות
ואת מגרשה ואת עלמון ואת מגרשה ערים
ארבע: ית ענתות וית רוחהא וית עלמון וית
רוחהא קרוין ארבע: כל ערי בני אהרן הכהנים
שלש עשרה ערים ומגרשיהן: כל קרוי בני אהרן
כהניא תלת עסרי קרוין ורוחיהון:
ולמשפחות בני קהת הלוים הנותרים מבני קהת
ויהי ערי גורלם ממטה אפרים: ולזרעית בני
קהת ליואי דאשתארו מבני קהת והואה קרוי
עדבהון משבטא דבית אפרים: ויתנו להם את
עיר מקלט הרצח את שכם ואת מגרשה בהר
אפרים ואת גזר ואת מגרשה: ויהבו להון ית
קרית שיזבות קטולא ית שכם וית רוחהא
בטורא דבית אפרים וית גזר וית רוחהא: ואת
קבצים ואת מגרשה ואת בית חורון ואת מגרשה
ערים ארבע: וית קבצים וית רוחהא וית בית
חורון וית רוחהא קרוין ארבע:
וממטה דן את אלתקא ואת מגרשה את גבתון ל
ואת מגרשה: וממשבטא דדן ית אלתקא וית כת
רוחהא ית גבתון וית רוחהא: את אילון ואת מגרשה א
את גת רמון ואת מגרשה ערים ארבע: ית אילון
וית רוחהא ית גת רמון וית רוחהא קרוין ארבע:
וממחצית מטה מנשה את תענך
ואת מגרשה ואת גת רמון ואת מגרשה ערים
שתים: ומפלגות שבטא דמנשה ית תענך וית
רוחהא ית גת רמון וית רוחהא קרוין תרתין: כל

ערים עשר ומגרשיהן למשפחת בני קהת
הנותרים: כל קרויא עסר ורוחיהון לזרעית בני
קהת דאשתארו: ולבני גרשון ממשפחת
הלוים מחצי מטה מנשה את עיר מקלט הרצח
את גלון בבשן ואת מגרשה ואת בעשתרה גולן
ואת מגרשה ערים שתים: ולבני גרשון מזרעית ק
ליואי מפלגות שבטא דמנשה ית קרית שיזבות צ מלין כת
קטולא ית גולן במתנן וית רוחהא וית בעשתרה מוקדם
וית רוחהא קרוין תרתין: וממטה וקרי מאוחר
יששכר את קשיון ואת מגרשה את דברת ואת
מגרשה: ומשבטא דיששכר ית קשיון וית
רוחהא ית דברת וית רוחהא: את ירמות ואת
מגרשה את עין גנים ואת מגרשה ערים
ארבע: ית ירמות וית רוחהא וית עין גנים וית
רוחהא קרוין ארבע: וממטה
אשר את משאל ואת מגרשה את עבדון ואת
מגרשה: ומשבטא דאשר ית משאל וית
רוחהא ית עבדון וית רוחהא: את חלקת ואת
מגרשה ואת רחב ואת מגרשה ערים ארבע:
ית חלקת וית רוחהא וית רחוב וית רוחהא
קרוין ארבע: וממטה נפתלי ג בטוענ׳
את עיר מקלט הרצח את קדש בגליל ואת בעני׳
מגרשה ואת חמת דאר ואת מגרשה ואת
קרתן ואת מגרשה ערים שלש: ומשבטא
דנפתלי ית קרית שיזבות קטולא ית קדש
בגלילא וית רוחהא וית חמת דור וית רוחהא

יא מלין כת מוקדם וקרי מאוחר וסימנ׳ הלוך בתרי׳ דיהוש׳ גלון גלון והמישני ותתרנה והגזרי מוביקך נפוצת והציתוה ויקהלו בערבות הארונה׳

ויתקרתן ויתרוחהא קרוין תלת׃ כל ערי
הגרשני למשפחתם שלש עשרה עיר
ומגרשיהן׃ כל קרוי בני גרשון לזרעיתהון
תלת עסרי קרוין ורוחיהון׃
ולמשפחת בני מררי הלוים הנותרים מאת
מטה זבולן את יקנעם ואת מגרשה את קרתה
ואת מגרשה׃ ולזרעית בני מררי ליואי
דאשתארו מן שבטא דזבולון ית יקנעם
וית רוחהא ית קרתה וית רוחהא׃ את דמנה
ואת מגרשה את נהלל ואת מגרשה ערים
ארבע׃ ית דמנה וית רוחהא ית נהלל וית
רוחהא קרוין ארבע׃ וממטה
גד את עיר מקלט הרצח את רמת בגלעד
ואת מגרשה ואת מחנים ואת מגרשה׃ ומשבטא
דגד ית קרית שיזבות קטולא ית רמות בגלעד
וית רוחהא וית מחנים וית רוחהא׃ את חשבון
ואת מגרשה את יעזר ואת מגרשה כל ערים
ארבע׃ ית חשבון וית רוחהא ית יעזר וית
רוחהא כל קרויא ארבע׃ כל הערים לבני מררי
למשפחתם הנותרים ממשפחות הלוים ויהי
גורלם ערים שתים עשרה׃ כל קרויא לבני
מררי לזרעיתהון דאשתארו מזרעית ליואי
והוה עדבהון קרוין תרתא עסרי׃ כל ערי
הלוים בתוך אחזת בני ישראל ערים ארבעים
ושמנה ומגרשיהן׃ כל קרוי ליואי בגו אחסנת
בני ישראל קרוין ארבעין ותמניא ורוחיהון׃

תהיינה הערים האלה עיר עיר ומגרשיה
סביבתיה כן לכל הערים האלה׃ יהוין קרויא
האלין קרי קרי ורוחהא סחרנהא כן לכל קרויא
האלין׃ ויתן יהוה לישראל את כל
הארץ אשר נשבע לתת לאבותם ויירשוה וישבו
בה׃ ויהב יוי לישראל ית כל ארעא דקיים למתן
לאבהתהון ואחסנוהא ויתיבו בה׃ וינח יהוה להם
מסביב ככל אשר נשבע לאבותם ולא עמד
איש בפניהם מכל איביהם את כל איביהם נתן
יהוה בידם׃ ואניח יוי להון מסחור סחור ככל
דקיים לאבהתהון ולא קם אנש קדמיהון מכל
בעלי דבביהון ית כל בעלי דבביהון מסר יוי
בידהון׃ לא נפל דבר מכל הדבר הטוב אשר
דבר יהוה אל בית ישראל הכל בא׃ לא בטיל
פתגמא מכל פתגמוהי תקנא דמליל יוי על
22 בית ישראל כלהון אתקימו׃ אז יקרא
יהושע לראובני ולגדי ולחצי מטה מנשה׃ בכין
קרא יהושע לשיבט ראובן ולשיבט גד ולפלגות
שבטא דמנשה׃ ויאמר אלהם אתם שמרתם
את כל אשר צוה אתכם משה עבד יהוה ותשמעו
בקולי לכל אשר צויתי אתכם׃ ואמר להון אתון
נטרתון ית כל דפקיד יתכון משה עבדא דיוי
וקבילתון למימרי לכל דפקידית יתכון׃ לא
עזבתם את אחיכם זה ימים רבים עד היום הזה
ושמרתם את משמרת מצות יהוה אלהיכם׃
לא שבקתון ית אחיכון דנן יומין סגיאין עד יומא

ויהי ג׳ וסימנ׳ בכל גבול ביום השביעי מסביב ויאמר יהודה וישמרו כל יהודה והשקט מצות ג׳ וסימנ׳ עזבתם נסכלת ברה

וללכת ו׳ וסימנ׳ כי תשמר את יי׳ השמרת רק שמרו מאד וארח לחברה ׃ — בכסף טו׳ רפי וסימנ׳ מלא בנכסים רבים כי קנו וחב ותבנה בו מזבח

הדין ונטרתון ית מטרת תפקידת מימרא דיי׳
אלהכון׃ ועתה הניח יהוה אלהיכם לאחיכם כאשר
דבר להם ועתה פנו ולכו לכם לאהליכם אל ארץ
אחזתכם אשר נתן לכם משה עבד יהוה בעבר
הירדן׃ וכען אנח יי׳ אלהכון לאחיכון כמא
דמליל להון וכען אתפנו ואיזילו לכון לקרויכון
לארע אחסנתכון דיהב לכון משה עבדא דיי׳ בעברא
ל׳ דירדנא׃ רק שמרו מאד לעשות את המצוה ואת
התורה אשר צוה אתכם משה עבד יהוה לאהבה
ד׳ ד׳ בל׳ את יהוה אלהיכם וללכת בכל דרכיו ולשמר
מצותיו ולדבקה בו ולעבדו בכל לבבכם ובכל
נפשכם׃ לחוד אסתמרו לחדא למעבד ית תפקידתא
וית אוריתא דפקיד יתכון משה עבדא דיי׳ למרחם
ית יי׳ אלהכון ולמהך בכל אורחן דתקנן קדמוהי
ולמטר פקודוהי ולאתקרבא לדחלתיה ולמפלח
קדמוהי בכל לבכון ובכל נפשכון׃ ויברכם
יהושע וישלחם וילכו אל אהליהם׃ ובריכנון
יהושע ושלחנון ואזלו לקרויהון׃

ולחצי שבט המנשה נתן משה בבשן
בעבר ק׳ ולחציו נתן יהושע עם אחיהם מעבר הירדן
ימה וגם כי שלחם יהושע אל אהליהם ויברכם׃
ולפלגות שבטא דמנשה יהב משה במתנן
ולפלגהון יהב יהושע עם אחיהון בעברא
דירדנא למערבא ואף ארי שלחנון יהושע
לקרויהון ובריכנון׃ ויאמר אלהם לאמר
בנכסים רבים שובו אל אהליכם ובמקנה רב

טו׳ רפי מאד בכסף ובזהב ובנחשת ובברזל ובשלמות
הרבה מאד חלקו שלל איביכם עם אחיכם׃
ואמר להון למימר בנכסין סגיאין תובו
לקרויכון ובבעירא סגי לחדא בכספא ובדהבא
ובנחשא ובברזלא ובלבושין סגי לחדא פליגו
בזת בעלי דבביכון עם אחיכון׃

וישבו וילכו בני ראובן ובני גד וחצי שבט
המנשה מאת בני ישראל משלה אשר בארץ
כנען ללכת אל ארץ הגלעד אל ארץ אחזתם
אשר נאחזו בה על פי יהוה ביד משה׃ ותבו
ואזלו בני ראובן ובני גד ופלגות שבטא דמנשה
מלות בני ישראל משילו דבארעא דכנען למיזל
לארע גלעד לארע אחסנתהון דאחסינו בה
על מימרא דיי׳ בידא דמשה׃ ויבאו אל גלילות
הירדן אשר בארץ כנען ויבנו בני ראובן ובני
גד וחצי שבט המנשה שם מזבח על הירדן
ב׳ מזבח גדול למראה׃ ואתו לגלילי ירדנא דבארעא
דכנען ובנו בני ראובן ובני גד ופלגות שבטא
דמנשה תמן מדבחא על ירדנא מדבח רב
למחזי׃ וישמעו בני ישראל לאמר הנה בנו בני
ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה את המזבח
אל מול ארץ כנען אל גלילות הירדן אל עבר
בני ישראל׃ ושמעו בני ישראל למימר הא
בנו בני ראובן ובני גד ופלגות שבטא דמנשה
ית מדבחא לקביל ארעא דכנען בגלילי ירדנא
דלעיבר בני ישראל׃ וישמעו בני ישראל ויקהלו

את ברמך אשר מאן צרפתך הגאלו יפהו תרשיש אחרתך וקימו ויוציאם מימנו וכל הנשאר ולאלה מעשים ׃ — למראה ב׳ וסימ׳ נחמד למראה גדול למראה

ואך ג׳ ב׳ ר״פ פסוקים וחד מצע פסוק וסימנה׳ תתהדבר ואך את דמכם לנפשתיכם ואך אם טמאה ... אם במרד ואם יעצב מאומה

כל עדת בני ישראל שלה לעלות עליהם לצבא:
ושמעו בני ישראל ואתכנשו כל כנשתא דבני
ישראל לשילו למסק עליהון לחילא:
וישלחו בני ישראל אל בני ראובן
ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה אל ארץ הגלעד
את פינחס בן אלעזר הכהן: ושלחו בני ישראל
לות בני ראובן ולות בני גד ולפלגות שבטא
דמנשה לארע גלעד ית פינחס בר אלעזר
כהנא: ועשרה נשאים עמו נשיא אחד נשיא
אחד לבית אב לכל מטות ישראל ואיש ראש
בית אבתם המה לאלפי ישראל: ועסרא
רברבין עמיה רבא חד רבא חד לבית אבא לכל
שבטיא דישראל וגבר ריש בית אבהתהון
אנון לאלפיא דישראל: ויבאו אל בני ראובן
ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה אל ארץ
הגלעד וידברו אתם לאמר: ואתו לות בני ראובן
ולות בני גד ולפלגות שבטא דמנשה לארע
גלעד ומלילו עמהון למימר: כה אמרו כל
עדת יהוה מה המעל הזה אשר מעלתם באלהי
ישראל לשוב היום מאחרי יהוה בבנותכם לכם
מזבח למרדכם היום ביהוה: כדין אמרו כל
כנשתא דיי מא שקרא הדין דשקרתון במימר
אלהא דישראל למתב יומא דין מבתר פולחנא
דיי במבניכון לכון מדבחא למהוי מרדכון יומא
דין במימרא דיי: המעט לנו את עון פעור
אשר לא הטהרנו ממנו עד היום הזה ויהי הנגף

בעדת יהוה: הזעיר לנא חובא דפעור דלא אדכינא
מניה עד יומא הדין והות מחתא בכנשתא דיי:
ואתם תשבו היום מאחרי יהוה והיה אתם תמרדו
היום ביהוה ומחר אל כל עדת ישראל יקצף:
ואתון תתובון יומא דין מבתר פולחנא דיי ויהי
אתון תמרדון יומא דין במימרא דיי ומחר על
כל כנשתא דישראל יהי רגזא: ואך אם טמאה
ארץ אחזתכם עברו לכם אל ארץ אחזת יהוה
אשר שכן שם משכן יהוה והאחזו בתוכנו
וביהוה אל תמרדו ואתנו אל תמרדו בבנתכם
לכם מזבח מבלעדי מזבח יהוה אלהינו: ברם
אם מסאבא ארע אחסנתכון ... לארע
אחסנת עמא דיי דשרא תמן משכנא דיי
ואחסינו ביננא ובמימרא דיי לא תמרדון
ובנא לא תמרדון במבניכון לכון מדבחא בר
ממדבחא דיי אלהנא: הלוא עכן בן זרח מעל
מעל בחרם ועל כל עדת ישראל היה קצף והוא
איש אחד לא גוע בעונו: הלא עכן בר זרח
שקר שקר בחרמא ועל כל כנשתא דישראל
הוה רגזא והוא גברא חד לא מית בחוביה:
ויענו בני ראובן ובני גד וחצי שבט
המנשה וידברו את ראשי אלפי ישראל:
ואתיבו בני ראובן ובני גד ופלגות שבטא דמנשה
ומלילו עם רישי אלפיא דישראל: אל אלהים
יהוה אל אלהים יהוה הוא ידע וישראל הוא
ידע אם במרד ואם במעל ביהוה אל תושיענו

בטרם בטרם הדבר אמנא אתם למה יככה בדברים יכבדו ותבאהו יעצר איש בער ונצר כי יחסר שמר מצוה ב׳ בן פרגים והסכל ... והאחזו ב׳ וסי׳ בה בתוכנו

אלהים יי׳ ג׳ וסימנ׳ זכר ויקרא ארון וב׳ בפיסוק ... ולי׳ ב׳ וסימנ׳ מה לכם וליי׳ התשועה ... עבדת יי׳ ג׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ והיו לעבד כי עד הוא

היום הזה׃ אל אלהים יי׳ אל אלהים יי׳ קדמוהי גלי
וישראל בסופא יידע אם במרד ואם בשקרא
שקר במימרא דיי׳ לא תפרקננא יומא הדין׃
לבנות לנו מזבח לשוב מאחרי יהוה ואם להעלות
עליו עולה ומנחה ואם לעשות עליו זבחי שלמים
יהוה הוא יבקש׃ למבני לנא מדבחא למתב מבתר
פולחנא דיי׳ ואם לאסקא עלוהי עלתא ומנחתא
ואם למעבד עלוהי נכסת קודשין קדם יי׳ הוא
יתבע׃ ואם לא מדאגה מדבר עשינו את זאת
לאמר מחר יאמרו בניכם לבנינו לאמר מה לכם
וליהוה אלהי ישראל׃ ואם לא מיצפא מפתגם
עבדנא ית דא למימר מחר יימרון בניכון
לבננא למימר לית לכון חולק במימרא דיי׳
אלהא דישראל׃ וגבול נתן יהוה בינינו וביניכם
בני ראובן ובני גד את הירדן אין לכם חלק
ביהוה והשביתו בניכם את בנינו לבלתי ירא
את יהוה׃ ותחומא יהב יי׳ בינגא וביניכון בני
ראובן ובני גד ית ירדנא לית לכון חולק במימרא
דיי׳ ויבטלון בניכון ית בננא בדיל דלא למדחל
מן קדם יי׳׃ ונאמר נעשה נא לנו לבנות את
המזבח לא לעולה ולא לזבח׃ ואמרנא נעביד
כען לנא למבני ית מדבחא לא לעלתא ולא
לנכסת קודשיא׃ כי עד הוא בינינו וביניכם ובין
דרתינו אחרינו לעבד את עבדת יהוה לפניו
בעלותינו ובזבחינו ובשלמינו ולא יאמרו
בניכם מחר לבנינו לאמר אין לכם חלק ביהוה׃

ארי סהיד הוא בינגא וביניכון ובין דרנא בתרנא
למפלח ית פולחנא דיי׳ קדמוהי בעלותנא ובדבחנא
ובנכסת קודשנא ולא יימרון בניכון מחר לבננא
למימר לית לכון חולק במימרא דיי׳׃ ונאמר
והיה כי יאמרו אלינו ואל דרתינו מחר ואמרנו
ראו את תבנית מזבח יהוה אשר עשו אבותינו
לא לעולה ולא לזבח כי עד הוא בינינו וביניכם׃
ואמרנא ויהי ארי יימרון לנא ולדרנא מחר
ונימר חזו ית דמות מדבחא דיי׳ דעבדו אבהתנא
לא לעלתא ולא לנכסת קודשיא ארי סהיד הוא
בינגא וביניכון׃ חלילה לנו ממנו למרד ביהוה
ולשוב היום מאחרי יהוה לבנות מזבח לעולה
למנחה ולזבח מלבד מזבח יהוה אלהינו אשר
לפני משכנו׃ חס לנא מלמחטי קדמוהי למרד
במימרא דיי׳ ולמתב יומא דין מבתר פולחנא
דיי׳ למבני מדבחא לעלתא למנחתא ולנכסת
קודשיא בר ממדבחא דיי׳ אלהנא דקדם משכניה׃
וישמע פינחס הכהן ונשיאי העדה
וראשי אלפי ישראל אשר אתו את הדברים
אשר דברו בני ראובן ובני גד ובני מנשה וייטב
בעיניהם׃ ושמע פינחס כהנא ורברבי כנשתא
ורישי אלפיא דישראל דעמיה ית פתגמיא
דמלילו בני ראובן ובני גד ובני מנשה ושפר
בעיניהון׃ ויאמר פינחס בן אלעזר הכהן אל
בני ראובן ואל בני גד ואל בני מנשה היום
ידענו כי בתוכנו יהוה אשר לא מעלתם

ותכון כל עבודת ... ולי׳ ב׳ וסימנ׳ מה לכם וליי׳ התשועה ...

ולעשות ט״ו וסימ׳ השמר ונתנך וחזקתם מלחמתו בישרל העבדה הכל ככל התורה לשמוח בקשתי הכין ולשלח מחזיקים תועה יהדפם לחוד ליתכות

ביהוה המעל הזה אז הצלתם את בני ישראל ב
מיד יהוה׃ ואמר פינחס בר אלעזר כהנא לבני
ראובן ולבני גד ולבני מנשה יומא דין ידענא
ארי בינגא שריא שכינתא דיי׳ דלא שקרתון
במימרא דיי׳ שקרא הדין בכן שיזיבתון
ית בני ישראל מיד מימרא דיי׳׃ וישב פינחס
בן אלעזר הכהן והנשיאים מאת בני ראובן ב
ומאת בני גד מארץ הגלעד אל ארץ כנען
אל בני ישראל וישבו אותם דבר׃ ותב פינחס
בר אלעזר כהנא ורברביא מלות בני ראובן ומלות
בני גד מארע גלעד לארעא דכנען לות בני
ישראל ואתיבו יתהון פתגמא׃ וייטב הדבר
בעיני בני ישראל ויברכו אלהים בני ישראל
ולא אמרו לעלות עליהם לצבא לשחת את ו
הארץ אשר בני ראובן ובני גד ישבים בה׃
ושפר פתגמא בעיני בני ישראל ואודיאו
קדם יי׳ בני ישראל ולא אמרו למסק עליהון
לחילא לחבלא ית ארעא דבני ראובן ובני גד
יתבין בה׃ ויקראו בני ראובן ובני גד למזבח כי
עד הוא בינתינו כי יהוה הוא האלהים׃ וקרו
בני ראובן ובני גד למדבחא ארי סהיד הוא
בננא ארי יי׳ הוא אלהים׃ ויהי מימים רבים 23
אחרי אשר הניח יהוה לישראל מכל איביהם
מסביב ויהושע זקן בא בימים׃ והוה לזמן
יומין סגיאין בתר דאניח יי׳ לישראל מכל בעלי
דבביהון מסחור סחור ויהושע סיב על ביומין

והנשיאים ב׳ וסימנה׳ הביאו וישב פינחס קדמאה חס בתרא׳ מל׳

ויקרא יהושע לכל ישראל לזקניו ולראשיו ולשפטיו
ולשטריו ויאמר אלהם אני זקנתי באתי בימים׃
וקרא יהושע לכל ישראל לסביהון ולרישיהון ולדיניהון
ולסרכיהון ואמר להון אנא סבית עלית ביומיא׃
ואתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה אלהיכם
לכל הגוים האלה מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא
הנלחם לכם׃ ואתון חזיתון ית כל דעבד יי׳ אלהכון
לכל עממיא האלין מן קדמיכון ארי יי׳ אלהכון
מימריה מגיח לכון׃ ראו הפלתי לכם את הגוים
הנשארים האלה בנחלה לשבטיכם מן הירדן
וכל הגוים אשר הכרתי והים הגדול מבוא השמש׃
חזו דפליגית לכון ית עממיא דאשתארו האלין
באחסנא לשבטיכון מן ירדנא וכל עממיא
דשיציתי וימא רבא מעלני שמשא׃ ויהוה
אלהיכם הוא יהדפם מפניכם והוריש אתם ו
מלפניכם וירשתם את ארצם כאשר דבר יהוה
אלהיכם לכם׃ ויי׳ אלהכון הוא יתרכינון מן
קדמיכון ויתריך יתהון מן קדמיכון ותירתון
ית ארעהון כמא דמליל יי׳ אלהכון לכון׃
וחזקתם מאד לשמר ולעשות את כל הכתוב ט״ו
בספר תורת משה לבלתי סור ממנו ימין
ושמאול׃ ותתקפון לחדא למטר למעבד ית
כל דכתיב בספר אוריתא דמשה בדיל דלא
למסטי מנה לימינא ולסמאלא׃ לבלתי בוא
בגוים האלה הנשארים האלה אתכם ובשם
אלהיהם לא תזכירו ולא תשביעו ולא תעבדום

ולא אמרו ד׳ וסימנה׳ וייטב איה העצרים בירא נאן

ולא תשתחוו להם׃ בדיל דלא לאתערבא בעממיא
האלין דאשתארו האלין עמכון ובשום טעוותהון
לא תדכרון ולא תקיימון ולא תפלחונון ולא
תסגדון להון׃ כי אם ביהוה אלהיכם תדבקו כאשר
עשיתם עד היום הזה׃ אלהין בדחלתא דיי
אלהכון תדבקון כמא דעבדתון עד יומא הדין׃
ויורש יהוה מפניכם גוים גדולים ועצומים
ואתם לא עמד איש בפניכם עד היום הזה׃
ותריך יי מן קדמיכון עממין רברבין ותקיפין
ואתון לא קם אנש קדמיכון עד יומא הדין׃
איש אחד מכם ירדף אלף כי יהוה אלהיכם הוא
הנלחם לכם כאשר דבר לכם׃ גברא חד מנכון
ירדוף אלפא ארי יי אלהכון מימריה מגיח
לכון כמא דמליל לכון׃ ונשמרתם מאד
לנפשתיכם לאהבה את יהוה אלהיכם׃ ותסתמרון
לחדא לנפשתכון למרחם ית יי אלהכון׃ כי
אם שוב תשובו ודבקתם ביתר הגוים האלה
הנשארים האלה אתכם והתחתנתם בהם
ובאתם בהם והם בכם׃ ארי אם מתב תתובון
ותדבקון בשאר עממיא האלין דאשתארו
האלין עמכון ותתחתנון בהון ותתערבון בהון
ואנון יתערבון בכון׃ ידוע תדעו כי לא יוסיף
יהוה אלהיכם להוריש את הגוים האלה
מלפניכם והיו לכם לפח ולמוקש ולשטט
בצדיכם ולצננים בעיניכם עד אבדכם מעל
האדמה הטובה הזאת אשר נתן לכם יהוה

אלהיכם׃ מדע תדעון ארי לא יוסף מימרא
דיי אלהכון לתרכא ית עממיא האלין מן
קדמיכון ויהון לכון לתבר ולתקלא ולסיען
נטרן זין לקבלכון ולמשרין מקפניכון עד
דתיבדון מעל ארעא טבתא הדא דיהב לכון
יי אלהכון׃ והנה אנכי הולך היום בדרך כל
הארץ וידעתם בכל לבבכם ובכל נפשכם כי
לא נפל דבר אחד מכל הדברים הטובים אשר
דבר יהוה אלהיכם עליכם הכל באו לכם לא
נפל ממנו דבר אחד׃ והא אנא אזיל יומא דין
באורח כל ארעא ותדעון בכל לבכון ובכל
נפשכון ארי לא בטיל פתגמא חד מכל פתגמיא
תקניא דמליל יי אלהכון עליכון כלהון אתקימו
לכון לא בטיל מנהון פתגמא חד׃ והיה כאשר
בא עליכם כל הדבר הטוב אשר דבר יהוה
אלהיכם אליכם כן יביא יהוה עליכם את כל
הדבר הרע עד השמידו אותכם מעל האדמה
הטובה הזאת אשר נתן לכם יהוה אלהיכם׃
ויהי כמא דאתקימו עליכון כל פתגמיא תקניא
דמליל יי אלהכון עליכון כן ייתי יי עליכון
ית כל פתגמיא בישיא עד דישיצי יתכון מעל
ארעא טבתא הדא דיהב לכון יי אלהכון׃
בעברכם את ברית יהוה אלהיכם אשר צוה
אתכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים
והשתחויתם להם וחרה אף יהוה בכם ואבדתם
מהרה מעל הארץ הטובה אשר נתן לכם׃

והנה אנכי ה׳ וסימנ׳ והנה אנכי עמך הולך היום בקצה המחנה וירדתי לפני ממציה ··· ולצננים ב׳ וסימ׳ אוריתה ולצננים כת יהוש ולצננים

במעברכון על קימא דיי אלהכון דפקיד
יתכון ותהכון ותפלחון לטעות עממיא
ותסגדון להון ויתקף רגזא דיי בכון ותיבדון
בפריע מעל ארעא טבתא דיהב לכון:
ויאסף יהושע את כל שבטי
ישראל שכמה ויקרא לזקני ישראל ולראשיו
ולשפטיו ולשטריו ויתיצבו לפני האלהים:
וכנש יהושע ית כל שבטיא דישראל לשכם
וקרא לסבי ישראל ולרישיהי ולדיינוהי
ולסרכוהי ואתעתדו קדם יי ויאמר יהושע
אל כל העם כה אמר יהוה אלהי ישראל
בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי
אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים:
ואמר יהושע לכל עמא כדנן אמר יי אלהא
דישראל בעיבר פרת יתיבו אבהתכון מעלמא
תרח אבוהי דאברהם ואבוהי דנחור ופלחו
לטעות עממיא ואקח את אביכם את אברהם
מעבר הנהר ואולך אתו בכל ארץ כנען וארבה ואורבה ק
את זרעו ואתן לו את יצחק ודברית ית אבוכון
ית אברהם מעיבר פרת ודברית יתיה בכל
ארעא דכנען ואסגיתי ית בנוהי ויהבית
ליה ית יצחק ואתן ליצחק את יעקב ואת
עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו
ויעקב ובניו ירדו מצרים ויהבית ליצחק ית
יעקב וית עשו ויהבית לעשו ית טורא
דשעיר למירת יתיה ויעקב ובנוהי נחתו

למצרים ואשלח את משה ואת אהרן ואגף את
מצרים כאשר עשיתי בקרבו ואחר הוצאתי
אתכם ושלחית ית משה וית אהרן ומחיתי ית
מצראי כמא דעבדית ביניהון ובתר כן אפיקית
יתכון ואוציא את אבותיכם ממצרים ותבאו
הימה וירדפו מצרים אחרי אבותיכם ברכב
ובפרשים ים סוף ואפיקית ית אבהתכון
ממצרים ואתיתון לימא ורדפו מצראי בתר
אבהתכון ברתכין ובפרשין לימא דסוף:
ויצעקו אל יהוה וישם מאפל ביניכם ובין
המצרים ויבא עליו את הים ויכסהו ותראינה
עיניכם את אשר עשיתי ב[illegible] ותשבו
במדבר ימים רבים וצעיקו קדם יי ושוי
קבלא ביניכון ובין מצראי ואיתי עליהון ית
ימא וחפנון וחזאה עיניכון ית דעבדית במצרים
ואביא ק ויתבתון במדברא יומין סגיאין ואבאה אתכם
אל ארץ האמרי היושב בעבר הירדן וילחמו
אתכם ואתן אותם בידכם ותירשו את ארצם
ואשמידם מפניכם ואעילית יתכון לארע
אמוראה דיתיב בעברא דירדנא ואגיחו קרבא
עמכון ומסרית יתהון בידכון וירתתון ית
ארעהון ושיציתנון מן קדמיכון ויקם בלק
בן צפור מלך מואב וילחם בישראל וישלח
ויקרא לבלעם בן בעור לקלל אתכם וקם בלק
בר צפור מלכא דמואב ואגיח קרבא בישראל
ושלח וקרא לבלעם בר בעור למלט יתכון:

שבטים וזקנים לשטרים ג וסימ׳ תתן לך ויקרא ויאסף יהושע ויצעקו ז וסימ׳ שטרי נסע מאפל רכב דסיסרא יצילם קומ׳ יוציאם ויפנו יהודה ואת עשו ב ו׳ ש

ולא אביתי לשמע לבלעם ויברך ברוך אתכם
ואצל אתכם מידו ולא אביתי לקבלא מן בלעם
וברך ברכא יתכון ושיזיבית יתכון מן ידיה
ותעברו את הירדן ותבאו אל יריחו וילחמו בכם
בעלי יריחו האמרי והפרזי והכנעני והחתי
והגרגשי החוי והיבוסי ואתן אותם בידכם
ועברתון ית ירדנא ואתיתון ליריחו ואגיחו קרבא
בכון יתבי יריחו אמוראי ופרזאי וכנענאי וחתאי
וגרגשאי חואי ויבוסאי ומסרית יתהון בידכון
ואשלח לפניכם את הצרעה ותגרש אותם
מפניכם שני מלכי האמרי לא בחרבך ולא
בקשתך ושלחית קדמיכון ית ערעיתא ותריכת
יתהון מן קדמיכון תרין מלכי אמוראה לא
בסיפך ולא בקשתך ואתן לכם ארץ אשר לא
יגעת בה וערים אשר לא בניתם ותשבו בהם
כרמים וזיתים אשר לא נטעתם אתם אכלים
ויהבית לכון ארעא דלא עמלתון בה וקרוין
דלא בניתון ויתבתון בהון כרמין וזיתין דלא
נצבתון אתון אכלין ועתה יראו את יהוה ועבדו
אתו בתמים ובאמת והסירו את אלהים אשר
עבדו אבותיכם בעבר הנהר ובמצרים ועבדו
את יהוה וכען דחלו מן קדם יי ופלחו קדמוהי
בשלמותא ובקשטא ואעדו ית טעוותא דפלחו
אבהתכון בעיבר פרת ובמצרים ופלחו קדם
יי ואם רע בעיניכם לעבד את יהוה בחרו לכם
היום את מי תעבדון אם את אלהים אשר עבדו

אבותיכם אשר בעבר הנהר ואם את אלהי
האמרי אשר אתם ישבים בארצם ואנכי
וביתי נעבד את יהוה ואם ביש בעיניכון
למפלח קדם יי בחרו לכון יומא דין קדם
מן תפלחון אם ית טעוותא דפלחו אבהתכון
דמעיבר פרת ואם ית טעוות אמוראי דאתון
יתבין בארעהון ברם אנא ואנש ביתי נפלח
קדם יי: ויען העם ויאמר
חלילה לנו מעזב את יהוה לעבד אלהים
אחרים ואתיב עמא ואמר חס לנא מלמשבק
ית פולחנא דיי למפלח לטעוות עממיא כי
יהוה אלהינו הוא המעלה אתנו ואת אבותינו
מארץ מצרים מבית עבדים ואשר עשה
לעינינו את האתות הגדלות האלה וישמרנו
בכל הדרך אשר הלכנו בה ובכל העמים
אשר עברנו בקרבם ארי יי אלהנא הוא אסיק
יתנא וית אבהתנא מארעא דמצרים מבית
עבדותא ודעבד לעינינא ית אתיא רברבתא
האילין ונטרנא בכל אורחא דהליכנא בה ובכל
עממיא דעברנא ביניהון ויגרש יהוה את
כל העמים ואת האמרי ישב הארץ מפנינו
גם אנחנו נעבד את יהוה כי הוא אלהינו ותריך
יי ית כל עממיא וית אמוראה יתיב ארעא
מן קדמנא אף אנחנא נפלח קדם יי ארי הוא
אלהנא ויאמר יהושע אל העם לא תוכלו
לעבד את יהוה כי אלהים קדשים הוא אל

החוי והיבוסי ז וסימנה כי ילך מלאכי ושלחתי לפניך החרס ויהי כשמע בהר ותעברו כל העם הנותר דמלכי [illegible] ואת האמרי ד וסימ׳ וכמען ילד וחב ואת הכנעני

קנוא הוא לא ישא לפשעכם ולחטאותיכם׃
ואמר יהושע לעמא לא תיכלון למפלח קדם
יי ארי אלהא קדישא הוא אלקנא הוא מן קדם
דין דקשוט לא ישבוק לחוביכון ולחטאיכון׃
כי תעזבו את יהוה ועבדתם אלהי נכר ושב
והרע לכם וכלה אתכם אחרי אשר היטיב
לכם׃ ארי תשבקון ית פולחנא דיי ותפלחון
טעות עממיא ויתוב ויבאיש לכון וישיצי
יתכון בתר דאוטיב לכון׃ ויאמר העם אל
יהושע לא כי את יהוה נעבד׃ ואמר עמא
ליהושע לא אלהין קדם יי נפלח׃ ויאמר
יהושע אל העם עדים אתם בכם כי אתם
בחרתם לכם את יהוה לעבד אתו ויאמרו
עדים׃ ואמר יהושע לעמא סהדין אתון
בנפשתכון ארי אתון בחרתון לכון ית פולחנא
דיי למפלח קדמוהי ואמרו סהדין׃ ועתה
הסירו את אלהי הנכר אשר בקרבכם והטו את
לבבכם אל יהוה אלהי ישראל׃ וכען אעדו ית
טעות עממיא דביניכון ואפנו ית לבכון לפולחנא
דיי אלהא דישראל׃ ויאמרו העם אל יהושע
את יהוה אלהינו נעבד ובקולו נשמע׃ ואמרו
עמא ליהושע ית יי אלהנא נפלח ולמימריה
נקביל׃ ויכרת יהושע ברית לעם ביום ההוא
וישם לו חק ומשפט בשכם׃ וגזר יהושע קים
לעמא ביומא ההוא ושוי ליה קים ודין בשכם׃
ויכתב יהושע את הדברים האלה בספר תורת
אלהים ויקח אבן גדולה ויקימה שם תחת האלה
אשר במקדש יהוה׃ וכתב יהושע ית פתגמיא
האלין ואצנעינון בספר אוריתא דיי ונסיב אבנא
רבתא ואקימה תמן תחות אלתא דבבית מקדשא
דיי׃ ויאמר יהושע אל כל העם
הנה האבן הזאת תהיה בנו לעדה כי היא שמעה
את כל אמרי יהוה אשר דבר עמנו והיתה בכם לעדה
פן תכחשון באלהיכם׃ ואמר יהושע לכל
עמא הא אבנא הדא לנא כתרין לוחי אבן
קימא ארי יתה עבדנא לסהדו ארי פתגמיא
דכתיבין עלה מעין כל פתגמיא דיי דמליל
עמנא ותהי לכון דכרן לסהדו דלמא תכדבון
קדם אלהכון׃ וישלח יהושע את העם איש
לנחלתו׃ ושלח יהושע ית עמא גבר לאחסנתיה׃
ויהי אחרי הדברים האלה וימת
יהושע בן נון עבד יהוה בן מאה ועשר שנים׃
והוה בתר פתגמיא האלין ומית יהושע בר
נון עבדא דיי בר מאה ועסר שנין׃ ויקברו
אתו בגבול נחלתו בתמנת סרח אשר בהר אפרים
מצפון להר געש׃ וקברו יתיה בתחום אחסנתיה
בתמנת סרח דבטורא דבית אפרים מצפונא
לטור געש׃ ויעבד ישראל את יהוה כל ימי
יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים
אחרי יהושע ואשר ידעו את כל מעשה
יהוה אשר עשה לישראל׃ ופלח ישראל
קדם יי כל יומי יהושע וכל יומי סביא

קנוא ד׳ מל׳ בלישנ׳ וסימנ׳ — לא ישא מנעו הסתירו הזכרכם — לעדה ג׳ ואנון בשהדותא וסימנ׳ בעבור הנה האבן דיהוש׳ ב׳ בו — ויהי אחרי הדברים האלה ג׳

במאה ה׳ וסימנה׳ קשיטה וחב׳ דיהושע ערלות פלשתים וחברו׳ משבר מישרא ויכום י״א וסימנה׳ וירד ויכום וילכדה דדבירה ויתנם ע׳ ב׳ בו ויעל ואצ׳ מלך ויתן י״י ואיש

דאוריכו יומין בתר יהושע ודידעו ית כל
עובדא דיי׳ דעבד לישראל׃ ואת עצמות יוסף
אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם
בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור
אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לבני יוסף
לנחלה׃ וית גרמי יוסף דאסיקו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם באחסנת חקלא דזבן
יעקב מן בני חמור אבוהי דשכם במאה חורפן
והוו לבני יוסף לאחסנא׃ ואלעזר בן אהרן
מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן
לו בהר אפרים׃ ואלעזר בר אהרן מית וקברו יתיה
בגבעתא דפנחס בריה דאתיהבת ליה בטורא דבית
אפרים׃

סכום הפסוקים שלספר שש מאות וחמשים וששה סימן נו״ח

Judges 55-110

ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל
ביהוה לאמר מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה
להלחם בו׃ והוה בתר דמית יהושע ושאילו בני
ישראל במימרא דיי׳ למימר מן יסק לנא לות
כנענאה בקדמיתא לאגחא קרבא ביה׃ ויאמר
יהוה יהודה יעלה הנה נתתי את הארץ בידו׃
ואמר יי׳ יהודה יסק הא מסרית ית ארעא
בידיה׃ ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי
בגרלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם אני אתך
בגורלך וילך אתו שמעון׃ ואמר יהודה לשמעון
אחוהי סק עמי בעדבי ונגיח קרבא בכנענאה

ואהך אף אנא עמך בעדבך ואזל עמיה שמעון׃
ויעל יהודה ויתן יהוה את הכנעני והפרזי בידם
ויכום בבזק עשרת אלפים איש׃ וסליקו דבית
יהודה ומסר יי׳ ית כנענאי ופרזאי בידהון
ומחינון בבזק עסרא אלפין גברא׃ וימצאו את
אדני בזק בבזק וילחמו בו ויכו את הכנעני ואת
הפרזי׃ ואשכחו ית אדני בזק בבזק ואגיחו
קרבא ביה ומחו ית כנענאי וית פרזאי׃ וינס
אדני בזק וירדפו אחריו ויאחזו אתו ויקצצו
את בהנות ידיו ורגליו׃ ואפך אדני בזק ורדפו
בתרוהי ואחדו יתיה וקציצו ית קרצולי ידוהי
ורגלוהי׃ ויאמר אדני בזק שבעים מלכים
בהנות ידיהם ורגליהם מקצצים היו מלקטים
תחת שלחני כאשר עשיתי כן שלם לי
אלהים ויביאהו ירושלם וימת שם׃ ואמר
אדני בזק שבעין מלכין קרצולי ידיהון
ורגליהון מקצצין הוו מלקטין לחמא תחות
פתורי כמא דעבדית כן שלים לי יי׳ ואיתיוהי
לירושלם ומית תמן׃ וילחמו
בני יהודה בירושלם וילכדו אותה ויכוה לפי
חרב ואת העיר שלחו באש׃ ואגיחו קרבא בני
יהודה בירושלם וכבשו יתה ומחוהא לפתגם
דחרב וית קרתא אוקידו בנורא׃ ואחר ירדו בני
יהודה להלחם בכנעני יושב ההר והנגב
והשפלה׃ ובתר כן נחתו בני יהודה לאגחא
קרבא בכנענאה יתיב טורא ודרומא ושפילתא׃

ויצאו כבלותו בתרנ׳ ... ואת השער ה׳ וסימ׳ וילחמו על ליש והוספת׳ דמלכ׳ ומכף דישע כשלח ככה אשבר ונטשתי ואת כל בנשין

וילך יהודה אל הכנעני היושב בחברון ושם
חברון לפנים קרית ארבע ויכו את ששי ואת
אחימן ואת תלמי׃ ואזלו דבית יהודה לות
כנענאה דיתבין בחברון ושום חברון מלקדמין
קרית ארבע ומחו ית ששי וית אחימן וית תלמי׃
וילך משם אל יושבי דביר ושם דביר לפנים קרית
ספר׃ ואזל מתמן לות יתבי דביר ושום דביר
מלקדמין קרית ארכי׃ ויאמר כלב אשר יכה
את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי
לאשה׃ ואמר כלב דימחי ית קרית ארכי
ויכבשנה ואתין ליה ית עכסה ברתי לאתו׃
וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב הקטן ממנו
ויתן לו את עכסה בתו לאשה׃ וכבשה עתניאל
בר קנז אחוהי דכלב דזעיר מניה ויהב ליה
ית עכסה ברתיה לאתו׃ ויהי בבואה ותסיתהו
לשאול מאת אביה השדה ותצנח מעל החמור
ויאמר לה כלב מה לך׃ והוה כמיעלה ומלכתיה
למשאל מן אבוהא אחסנתא ואתרכינת מעל
חמרא ואמר לה כלב מא ליך׃ ותאמר לו הבה
לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלות
מים ויתן לה כלב את גלת עלית ואת גלת
תחתית׃ ואמרת ליה הב לי אחסנתא ארי לארע
דרומא יהבתני ותתין לי אתר בית שקיא
דמיא ויהב לה כלב ית בית שקיא עלאה וית
בית שקיא תחתאה׃ ובני קיני
חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה

מדבר יהודה אשר בנגב ערד וילך וישב את
העם׃ ובני שלמאה חמוהי דמשה סליקו מקרתא
דיריחו עם בני יהודה למדבר יהודה דבדרום
ערד ואזלו ויתיבו עם עמא׃ וילך יהודה את
שמעון אחיו ויכו את הכנעני יושב צפת
ויחרימו אותה ויקרא את שם העיר חרמה׃
ואזל יהודה עם שמעון אחוהי ומחו ית
כנענאה יתיב צפת וגמרו יתה וקרא ית שמא
דקרתא חרמה׃ וילכד יהודה את עזה ואת
גבולה ואת אשקלון ואת גבולה ואת עקרון
ואת גבולה׃ וכבש יהודה ית עזה וית תחומה
וית אשקלון וית תחומה וית עקרון וית תחומה׃
ויהי יהוה את יהודה ויורש את ההר כי לא
להוריש את ישבי העמק כי רכב ברזל להם׃
והוה מימרא דיי בסעדא דבית יהודה ותריכו ית
יתבי טורא בתר כן דחבו לא יכילו לתרכא ית
יתבי מישרא ארי דתכין רכב דברזל להון׃ ויתנו
לכלב את חברון כאשר דבר משה ויורש
משם את שלשה בני הענק׃ ויהבו לכלב ית
חברון כמא דמליל משה ותריך מתמן ית
תלתא בני גברא׃ ואת היבוסי ישב ירושלם
לא הורישו בני בנימן וישב היבוסי את בני
בנימן בירושלם עד היום הזה׃ וית יבוסאה
יתיב ירושלם לא תריכו בני בנימין ויתיב
יבוסאה עם בני בנימין בירושלם עד יומא
הדין׃ ויעלו בית יוסף גם הם

יושב ד׳ מל׳ בספרא וסימנה׳ ואחר ירדו בני יהודה וילך יהודה את שמעון אחין ויכו את הכנעני יושב צפת בחרשת הגוים הארץ ההיא׳

ביתאל ויהוה עמם: וסליקו בית יוסף אף אנון
לבית אל ומימרא דיי בסעדהון: ויתירו בית
יוסף בבית אל ושם העיר לפנים לוז: ושלחו
מאללין דבית יוסף לבית אל ושמה דקרתא
מלקדמין לוז: ויראו השמרים איש יוצא מן
העיר ויאמרו לו הראנו נא את מבוא העיר
ועשינו עמך חסד: וחזו נטריא גברא נפיק מן
קרתא ואמרו ליה אחזינא כען ית מעלנא דקרתא
ונעביד עמך טיבו: ויראם את מבוא העיר ויכו
את העיר לפי חרב ואת האיש ואת כל משפחתו
שלחו: ואחזינון ית מעלנא דקרתא ומחו ית
קרתא לפתגם דחרב וית גברא וית כל זרעיתיה
שיזיבו: וילך האיש ארץ החתים ויבן עיר
ויקרא שמה לוז הוא שמה עד היום הזה: ואזל
גברא לארע חתאי ובנא קרתא וקרא שמה לוז
הוא שמה עד יומא הדין: ולא
הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת
תענך ואת בנתיה ואת יושב דור ואת בנותיה
ואת יושבי יבלעם ואת בנתיה ואת יושבי
מגדו ואת בנותיה ויואל הכנעני לשבת
בארץ הזאת: ולא תריכו דבית מנשה ית בית
שאן וית כפרנהא וית תענך וית כפרנהא וית
יתבי דור וית כפרנהא וית יתבי יבלעם וית
כפרנהא וית יתבי מגדו וית כפרנהא ושרי
כנענאה למתב בארעא הדא: ויהי כי חזק
ישראל וישם את הכנעני למס והוריש לא

הורישו: והוה כד תקיף ישראל ומנו ית
כנענאה למסקי מסין ותרכא לא תריכונון:
ואפרים לא הוריש את הכנעני
היושב בגזר וישב הכנעני בקרבו בגזר:
ודבית אפרים לא תריכו ית כנענאי דיתבין
בגזר ויתיבו כנענאי ביניהון בגזר:
זבולן לא הוריש את יושבי קטרון ואת יושבי
נהלל וישב הכנעני בקרבו ויהיו למס: ודבית
זבולון לא תריכו ית יתבי קטרון וית יתבי
נהלול ויתיבו כנענאי ביניהון והוו למסקי
מסין: אשר לא הוריש את יושבי
עכו ואת יושבי צידון ואת אחלב ואת אכזיב
ואת חלבה ואת אפיק ואת רחוב: ודבית אשר
לא תריכו ית יתבי עכו וית יתבי צידון וית
אחלב וית אכזיב וית חלבה וית אפיק וית
רחוב: וישב האשרי בקרב הכנעני ישבי
הארץ כי לא הורישו: ויתיבו דבית אשר בגו
כנענאי יתבי ארעא ארי לא תריכונון:
נפתלי לא הוריש את יושבי בית שמש
ואת ישבי בית ענת וישב בקרב הכנעני ישבי
הארץ וישבי בית שמש ובית ענת היו להם
למס: ובית נפתלי לא תריכו ית יתבי בית שמש
וית יתבי בית ענת ויתיבו בגו כנענאי יתבי
ארעא ויתבי בית שמש ובית ענת הוו להון
למסקי מסין: וילחצו האמרי את בני דן ההרה
כי לא נתנו לרדת לעמק: ודחקו אמוראי ית

בני דן לטורא ארי לא שבקונון למיחת
למישרא: ויואל האמרי לשבת בהר חרס
באילון ובשעלבים ותכבד יד בית יוסף ויהיו
למס: ושריאו אמוראי למתב בטור חרס
באילון ובשעלבים ותקיפת יד בית יוסף
והוו למסקי מסין: וגבול האמרי ממעלה
עקרבים מהסלע ומעלה: ותחום אמוראה
ממסקנא דעקרבים מכיפא ולעילא:
ויעל מלאך יהוה מן הגלגל אל
הבכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים ואביא
אתכם אל הארץ אשר נשבעתי לאבתיכם
ואמר לא אפר בריתי אתכם לעולם: וסליק
נביא בשליחות מן קדם יי מן גלגלא
לבוכים ואמר אסיקית יתכון ממצרים
ואעילית יתכון לארעא דקיימית לאבהתכון
ואמרית לא אשני קיימי דעמכון לעלם:
ואתם לא תכרתו ברית ליושבי הארץ הזאת
מזבחותיהם תתצון ולא שמעתם בקולי
מה זאת עשיתם: ואתון לא תגזרון קים
ליתבי ארעא הדא איגוריהון תתרעון ולא
קבילתון למימרי מא דא עבדתון: וגם
אמרתי לא אגרש אותם מפניכם והיו לכם
לצדים ואלהיהם יהיו לכם למוקש: ואף
אמרית לא אתריך יתהון מן קדמיכון ויהון
לכון למעיקין וטעותהון יהוין לכון לתקלא:
ויהי כדבר מלאך יהוה את הדברים האלה

אל כל בני ישראל וישאו העם את קולם ויבכו:
והוה כד מליל נביא דיי ית פתגמיא האלין עם
כל בני ישראל וארימו עמא ית קלהון ובכו:
ויקראו שם המקום ההוא בכים ויזבחו שם
ליהוה: וקרו שמיה דאתרא ההוא בוכים ונכסו
תמן נכסת קודשין קדם יי:
וישלח יהושע את העם וילכו בני ישראל
איש לנחלתו לרשת את הארץ: ושלח יהושע
ית עמא ואזלו בני ישראל גבר לאחסנתיה
למירת ית ארעא: ויעבדו העם את יהוה כל
ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו
ימים אחרי יהושע אשר ראו את כל מעשה
יהוה הגדול אשר עשה לישראל: ופלחו עמא
קדם יי כל יומי יהושע וכל יומי סביא דאוריכו
יומין בתר יהושע דחזו ית כל עובדא דיי רבא
דעבד לישראל: וימת יהושע
בן נון עבד יהוה בן מאה ועשר שנים: ומית
יהושע בר נון עבדא דיי בר מאה ועשר
שנין: ויקברו אותו בגבול נחלתו בתמנת
חרס בהר אפרים מצפון להר געש: וקברו
יתיה בתחום אחסנתיה בתמנת חרס בטורא
דבית אפרים מצפונא לטור געש: וגם כל
הדור ההוא נאספו אל אבותיו ויקם דור אחר
אחריהם אשר לא ידעו את יהוה וגם את
המעשה אשר עשה לישראל: ואף כל דרא
ההוא אתכנישו לות אבהתוהי וקם דרא

יהושע ב̇ מל̇ וסימנ̇ צויתי האריכו ׃ — אבותיו ג̇ מל̇ וסימנ̇ וגם כל כל לבבו הכין תבואת ׃ — ויצר ג̇ וסימנ̇ יעקב אשתבע לאמנון ׃ —

אחרנא בתריהון דלא ידעו למדחל מן קדם יי׳
ואף ית עובדא דעבד לישראל׃
ויעשו בני ישראל את הרע בעיני יהוה ויעבדו
את הבעלים׃ ועבדו בני ישראל ית דביש קדם
יי׳ ופלחו ית בעליא׃ ויעזבו את יהוה אלהי
אבותם המוציא אותם מארץ מצרים וילכו
אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים אשר
סביבותיהם וישתחוו להם ויכעסו את יהוה׃
ושבקו ית פולחנא דיי׳ אלהא דאבהתהון דאפיק
יתהון מארעא דמצרים וטעו בתר טעות
עממיא מטעות עממיא דבסחרניהון וסגידו
להון וארגיזו קדם יי׳׃ ויעזבו את יהוה ויעבדו
לבעל ולעשתרות׃ ושבקו ית פולחנא דיי׳
ופלחו לבעליא ולעשתרתא׃ ויחר אף יהוה
בישראל ויתנם ביד שסים וישסו אתם וימכרם
ביד אויביהם מסביב ולא יכלו עוד לעמד
לפני אויביהם׃ ותקיף רגזא דיי׳ בישראל
ומסרנון ביד בזוזין ובזו יתהון ומסרנון ביד
בעלי דבביהון מסחור סחור ולא יכילו עוד
למקם קדם בעלי דבביהון׃ בכל אשר יצאו
יד יהוה היתה בם לרעה כאשר דבר יהוה
וכאשר נשבע יהוה להם ויצר להם מאד׃
בכל אתר דנפקו מחא מן קדם יי׳ הות בהון
לבישא כמא דמליל יי׳ וכמא דקיים יי׳ להון
ועקת להון לחדא׃ ויקם יהוה שפטים ויושיעום
מיד שסיהם׃ ואקים יי׳ נגודין ופרקונון מיד

בזזיהון׃ וגם אל שפטיהם לא שמעו כי זנו
אחרי אלהים אחרים וישתחוו להם סרו מהר
מן הדרך אשר הלכו אבותם לשמע מצות
יהוה לא עשו כן׃ ואף מן נגודיהון לא קבילו
ארי טעו בתר טעות עממיא וסגידו להון
סטו בפריע מן אורחא דאזלו אבהתהון
לקבלא פקודיא דיי׳ לא עבדו כן׃ וכי הקים
יהוה להם שפטים והיה יהוה עם השפט
והושיעם מיד איביהם כל ימי השופט כי
ינחם יהוה מנאקתם מפני לחציהם ודחקיהם׃
וארי אקים יי׳ להון נגודין והוי מימרא דיי׳
בסעדיה דנגורא ופריק להון מיד בעלי
דבביהון כל יומי נגורא ארי תאיב יי׳ ממא
דאמר ומקביל צלותהון ופריק להון מן
קדם דחקיהון ומשעבדיהון׃ והיה במות
השופט ישבו והשחיתו מאבותם ללכת
אחרי אלהים אחרים לעבדם ולהשתחות להם
לא הפילו ממעלליהם ומדרכם הקשה׃ והוי
כד מאית נגורא תיבין ומחבלין מאבהתהון
למהך בתר טעות עממיא למפלחהון ולמסגד
להון לא שבקין מעובדיהון בישיא ומאורחתהון
מקלקליא׃ ויחר אף יהוה בישראל ויאמר יען
אשר עברו הגוי הזה את בריתי אשר צויתי
את אבותם ולא שמעו לקולי׃ ותקיף רגזא
דיי׳ בישראל ואמר חלף דעברו עמא הדין
על קימי דפקידית ית אבהתהון ולא קבילו

והושיעם ב׳ וסימנ׳ מיד איביהם יש׳ להיהם ׃ השופט ב׳ מל׳ ובענ׳ וסימנ׳ ימי השופט במות השופט ׃ סביבותיהם ב׳ מל׳ וס׳ מאלהי העמים

צוה ביד משה ג' וסימנה' כל איש ואשה ויעש אהרן את כל אשר צוה יי' ריש פיס' אלה המצות סוף וידבר בגורל נחלתם וידברו אליהם ויתנו בני ישראל

דלמימרי: גם אני לא אוסיף להוריש איש
מפניהם מן הגוים אשר עזב יהושע וימת:
אף אנא לא אוסיף לתרכא אנש מן קדמיהון
מן עממיא דשבק יהושע ומית: למען נסות
בם את ישראל השמרים הם את דרך יהוה
ללכת בם כאשר שמרו אבותם אם לא: בדיל
לנסאה בהון ית ישראל הנטרין אנון ית
אורחן דתקנן קדם יי למהך בהון כמא
דנטרו אבהתהון אם לא: וינח יהוה את הגוים
האלה לבלתי הורישם מהר ולא נתנם ביד
יהושע: ושבק יי ית עממיא האלין בדיל
דלא לתרכותהון בפריע ולא מסרנון בידא
דיהושע: ואלה הגוים אשר
הניח יהוה לנסות בם את ישראל את כל
אשר לא ידעו את כל מלחמות כנען: ואלין
עממיא דשבק יי לנסאה בהון ית ישראל
ית כל דלא ידעו ית כל קרבי כנען: רק למען
דעת דרות בני ישראל ללמדם מלחמה רק
אשר לפנים לא ידעום: להוד בדיל דידעון דרא
דבני ישראל דאלפותהון קרבא להוד דמוקדמין
לא הוו ידעין: חמשת סרני פלשתים וכל
הכנעני והצידני והחוי ישב הר הלבנון
מהר בעל חרמון עד לבוא חמת: חמשה
טרני פלשתאי וכל כנענאי וצידונאי וחואי
יתבי טורא דלבנן מטור מישר חרמון עד
מעלנא דחמת: ויהיו לנסות בם את ישראל

לדעת השמעו את מצות יהוה אשר צוה את
אבותם ביד משה: והוו לנסאה בהון ית ישראל
למדע היקבלון ית פקודיא דיי דפקיד ית
אבהתהון בידא דמשה: ובני ישראל ישבו
בקרב הכנעני החתי והאמרי והפרזי והחוי
והיבוסי: ובני ישראל יתיבו בגו כנענאי חתאי
ואמוראי ופרזאי וחואי ויבוסאי: ויקחו את
בנותיהם להם לנשים ואת בנותיהם נתנו
לבניהם ויעבדו את אלהיהם: ונסיבו ית בנתהון
להון לנשין וית בנתהון יהבו לבניהון ופלחו
ית טעוותהון: ויעשו בני ישראל
את הרע בעיני יהוה וישכחו את יהוה
אלהיהם ויעבדו את הבעלים ואת האשרות:
ועבדו בני ישראל ית דביש קדם יי ואתנשיו
ית פלחנא דיי אלההון ופלחו לבעליא
ולאשירתא: ויחר אף יהוה בישראל וימכרם
ביד כושן רשעתים מלך ארם נהרים ויעבדו
בני ישראל את כושן רשעתים שמנה שנים
ותקיף רגזא דיי בישראל ומסרנון בידא
כושן חייבא מלכא דארם דעל פרת ופלחו
בני ישראל ית כושן חייבא תמני שנין: ויזעקו
בני ישראל אל יהוה ויקם יהוה מושיע לבני
ישראל ויושיעם את עתניאל בן קנז אחי
כלב הקטן ממנו: וזעיקו בני ישראל קדם יי
ואקים יי פריק לבני ישראל ופרקנון ית
עתניאל בר קנז אחוהי דכלב דזעיר מניה:

לדעת הישמעו וימצאו ואת שבת ג' האשרות ב' מל' וסימנה' ויעבדו את הבעלים ואת האשרות כי בערת ג' ללמדם ל' וג' וללמדם ספר ולשון כשדים

ותהי עליו רוח יהוה וישפט את ישראל ויצא
למלחמה ויתן יהוה בידו את כושן רשעתים
מלך ארם ותעז ידו על כושן רשעתים ושרת
עלוהי רוח נבואה מן קדם יי׳ ודן ית ישראל
ונפק לאגחא קרבא ומסר יי׳ בידיה ית כושן
חיבא מלכא דארם ותקיפת ידיה על כושן
חיבא ותשקט הארץ ארבעים שנה וימת
עתניאל בן קנז ושריית ארעא דישראל
ארבעין שנין ומית עתניאל בר קנז
ויסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיני יהוה
ויחזק יהוה את עגלון מלך מואב על ישראל
על כי עשו את הרע בעיני יהוה ואוסיפו בני
ישראל למעבד דביש קדם יי׳ ותקיף יי׳ ית
עגלון מלכא דמואב על ישראל על דעבדו
ית דביש קדם יי׳ ויאסף אליו את בני עמון
ועמלק וילך ויך את ישראל ויירשו את עיר
התמרים וכנש לותיה ית בני עמון ועמלק
ואזל ומחא ית ישראל וירתו ית קרתא יריחו
ויעבדו בני ישראל את עגלון מלך מואב
שמונה עשרה שנה ופלחו בני ישראל ית
עגלון מלכא דמואב תמני עסרי שנין ויזעקו
בני ישראל אל יהוה ויקם יהוה להם מושיע
את אהוד בן גרא בן הימיני איש אטר יד
ימינו וישלחו בני ישראל בידו מנחה לעגלון
מלך מואב וזעיקו בני ישראל קדם יי׳ ואקים
יי׳ להון פריק ית אהוד בר גרא בר שיבט

בנימין גברא גמיד בידיה דימינא ושדרו
בני ישראל בידיה תקרובתא לעגלון מלכא
דמואב ויעש לו אהוד חרב ולה שני פיות
גמד ארכה ויחגר אותה מתחת למדיו על
ירך ימינו ועבד ליה אהוד חרבא ולה תרין
פומין גרמידא ארכה וזריז יתה מלרע
ללבושוהי על ירכיה דימינא ויקרב את
המנחה לעגלון מלך מואב ועגלון איש
בריא מאד וקריב ית תקרובתא לעגלון
מלכא דמואב ועגלון גבר פטים להדא
ויהי כאשר כלה להקריב את המנחה וישלח
את העם נשאי המנחה והוה כד שיצי לקרבא
ית תקרובתא ושלח ית עמא נטלי תקרובתא
והוא שב מן הפסילים אשר את הגלגל ויאמר
דבר סתר לי אליך המלך ויאמר הס ויצאו
מעליו כל העמדים עליו והוא תב מן מחצבא
דעם גלגלא ואמר פתגמא דסתרא אית לי
למללא עמך מלכא ואמר סליק ונפקו מעלוהי
כל דקימין עלוהי ואהוד בא אליו והוא ישב
בעלית המקרה אשר לו לבדו ויאמר אהוד
דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא ואהוד
על לותיה והוא יתיב בעלית בית קיטא דיליה
בלחודוהי ואמר אהוד פתגמא דיי׳ אית לי
למללא עמך וקם מעל כרסיא וישלח אהוד
את יד שמאלו ויקח את החרב מעל ירך
ימינו ויתקעה בבטנו ושלח אהוד ית יד

והנה איננו ג׳ וסימנ׳ וירא יעקב את פני לבן והנה איננו ויחילו עד בוש והנה איננו פתח ויעבר והנה איננו ׳ — ר׳ שמונים ו׳ מל׳ וסימנ׳ תניינא

סמאליה ונסיב ית חרבא מעל ירכיה דימינא
וקבעה במעוהי: ויבא גם הנצב אחר הלהב
ויסגר החלב בעד הלהב כי לא שלף החרב
מבטנו ויצא הפרשדנה: ועאל אף דסתקא
בתר שננא וטמטם שומנא באפי שננא
ארי לא שלף חרבא ממעוהי ונפק אכליה
שפיך: ויצא אהוד המסדרונה ויסגר דלתות
העליה בעדו ונעל: ונפק אהוד לאכסדרא
ואחד בדשי עליתא באפיה ואגף: והוא יצא
ועבדיו באו ויראו והנה דלתות העליה נעלות
ויאמרו אך מסיך הוא את רגליו בחדר המקרה:
והוא נפק ועבדוהי עלו וחזו והא דשי עליתא
אחידן ואמרו ברם עביד הוא ית צורכיה
באדרון בית קיטא: ויחילו עד בוש והנה איננו
פתח דלתות העליה ויקחו את המפתח ויפתחו
והנה אדניהם נפל ארצה מת: ואוריכו עד סגי
והא ליתוהי פתח דשי עליתא ונסיבו ית
מפתחא ופתחו והא רבונהון טריף רמי על
ארעא מית: ואהוד נמלט עד התמהמהם
והוא עבר את הפסילים וימלט השעירתה:
ואהוד אשתיזב עד אתעכביהון והוא עבר
ית מחצביא ואשתיזב לסעירת: ויהי בבואו
ויתקע בשופר בהר אפרים וירדו עמו בני
ישראל מן ההר והוא לפניהם: והוה במיתיה
ותקע בשופרא בטורא דבית אפרים ונחתו
עמיה בני ישראל מן טורא והוא קדמיהון:

ויאמר אלהם רדפו אחרי כי נתן יהוה את איביכם
את מואב בידכם וירדו אחריו וילכדו את מעברות
הירדן למואב ולא נתנו איש לעבר: ואמר להון
רדופו בתרי ארי מסר יי ית בעלי דבביכון ית
מואבאי בידכון ונחתו בתרוהי ואחדו ית מגזת
ירדנא על מואב ולא שבקו אנש למעבר: ויכו
את מואב בעת ההיא כעשרת אלפים איש כל
איש שמן וכל איש חיל ולא נמלט איש: וקטלו
ית מואבאי בעדנא ההוא כעסרא אלפין גברא
כל אימתן וכל גבר גבר ולא אשתיזב אנש: ותכנע
מואב ביום ההוא תחת יד ישראל ותשקט הארץ
שמונים שנה: ואתברו מואבאי ביומא ההוא
תחות יד אנש ישראל ושדיכת ארעא דישראל
תמנן שנין: ואחריו היה שמגר
בן ענת ויך את פלשתים שש מאות איש
במלמד הבקר ויושע גם הוא את ישראל:
ובתרוהי הוה שמגר בר ענת וקטל ית פלשתאי
שית מאה גברא בפרש תוריא ופרק אף הוא
4 ית ישראל: ויספו בני ישראל
לעשות הרע בעיני יהוה ואהוד מת: ואוסיפו
בני ישראל למעבד דביש קדם יי ואהוד מית:
וימכרם יהוה ביד יבין מלך כנען אשר מלך
בחצור ושר צבאו סיסרא והוא יושב בחרשת
הגוים: ומסרנון יי ביד יבין מלכא דכנען
דמלך בחצור ורב חיליה סיסרא והוא יתיב
בתקוף כרכי עממיא: ויצעקו בני ישראל

דמתושלח החיה ותשקט דאהוד ויהי בשמונים שנה ויך דמלכים ואם בגבורות שמונים צהראתו וכל דברי ימים כות במ״א ויעש מהם ׳ —

אל יהוה כי תשע מאות רכב ברזל לו והוא לחץ
את בני ישראל בחזקה עשרים שנה: וצעיקו
בני ישראל קדם יי ארי תשע מאה רתכין
דברזלא ליה והוא דחק ית בני ישראל בתקפא
עסרין שנין: ודבורה אשה
נביאה אשת לפידות היא שפטה את ישראל
בעת ההיא: ודבורה אתתא נביאתא אתת לפידות
היא דינא ית ישראל בעדנא ההוא: והיא יושבת
תחת תמר דבורה בין הרמה ובין בית אל בהר
טו אפרים ויעלו אליה בני ישראל למשפט: והיא
יתבא בקרתה בעטרות דבורה מתפרנסא מן
דילה להד קלין בירחו פרדיסין ברמתא זיתין
עבדין משח בבקעתא בית שקיא בבית אל
עפר חיור בטור מלכא וסלקין לותה בני ישראל
לדינא: ותשלח ותקרא לברק בן אבינעם מקדש
נפתלי ותאמר אליו הלא צוה יהוה אלהי ישראל
לך ומשכת בהר תבור ולקחת עמך עשרת
אלפים איש מבני נפתלי ומבני זבלון: ושלחת
וקרת לברק בר אבינעם מקדש דבית נפתלי
ואמרת ליה הלא פקיד יי אלהא דישראל איזיל
ותתנגיד בטורא דתבור ותדבר עמך עסרא
אלפין גברא מבני נפתלי ומבני זבולון: ומשכתי
אליך אל נחל קישון את סיסרא שר צבא
יבין ואת רכבו ואת המונו ונתתיהו בידך: ג מל
ואתכיב עלידך לנחלא דקישון ית סיסרא
רב חילא דיבין וית רתכוהי וית משריתיה

ואמסרניה בידך: ויאמר אליה ברק אם תלכי
עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך:
ואמר לה ברק אם תזלין עמי ואיזיל ואם לא
תזלין עמי לא איזיל: ותאמר הלך אלך
עמך אפס כי לא תהיה תפארתך על הדרך
אשר אתה הולך כי ביד אשה ימכר יהוה
ב את סיסרא ותקם דבורה ותלך עם ברק קדשה:
ובעיני ואמרת המיזל איזיל עמך לחוד ארי לא תהי
תשבחתך על אורחא דאת אזיל בה ארי ביד
אתתא ימסר יי ית סיסרא וקמת דבורה
ואזלת עם ברק לקדש: ויזעק ברק את
זבולן ואת נפתלי קדשה ויעל ברגליו עשרת
אלפי איש ותעל עמו דבורה: וכנש ברק ית
שיבט זבולון וית שיבט נפתלי לקדש וסליקו
עמיה עסרא אלפין גברא וסליקת עמיה דבורה:
מלא וחבר הקיני נפרד מבני חבב חתן משה ויט
בצעננים אהלו עד אלון בצענים אשר את קדש: וחבר
ק שלמאה אתפרש משלמאי מבני חובב
חמוהי דמשה ופרסיה למשכניה עד מישר
אגניא דעם קדש: ויגדו לסיסרא כי עלה
ברק בן אבינעם הר תבור: וחויאו לסיסרא
ארי סליק ברק בר אבינעם לטורא דתבור:
ויזעק סיסרא את כל רכבו תשע מאות רכב
ברזל ואת כל העם אשר אתו מחרשת הגוים
אל נחל קישון: וכנש סיסרא ית כל רתכוהי
תשע מאה רתכין דברזלא וית כל עמא דעמיה

המונו ג מל וסימנ׳ ומשכתי אליך אל נחל קישון צחה צמת ברעה מלך ויזעק ד וסימנ׳ ויזעק סיסרא ברק אותי בענוה

מתקוף כרכי עממיא לנחלא דקישון ותאמר
דברה אל ברק קום כי זה היום אשר נתן יהוה
את סיסרא בידך הלא יהוה יצא לפניך וירד
ברק מהר תבור ועשרת אלפים איש אחריו
ואמרת דבורה לברק קום ארי דין יומא דמסר
יי ית סיסרא בידך הלא מלאכא דיי נפיק
לאצלחא קדמך ונחת ברק מטורא דתבור
ועסרא אלפין גברא בתרוהי ויהם יהוה את
סיסרא ואת כל הרכב ואת כל המחנה לפי
חרב לפני ברק וירד סיסרא מעל המרכבה
וינס ברגליו ותבר יי ית סיסרא וית כל
רתיכיא וית כל משריתא לפתגם דחרב קדם
ברק ונחת סיסרא מעל רתיכא ואפך ברגלוהי
וברק רדף אחרי הרכב ואחרי המחנה עד
חרשת הגוים ויפל כל מחנה סיסרא לפי חרב
לא נשאר עד אחד וברק רדף בתר רתיכא
ובתר משריתא עד תקוף כרכי עממיא
ואתקטלא כל משרית סיסרא לפתגם דחרב
לא אשתאר עד חד וסיסרא נס ברגליו אל
אהל יעל אשת חבר הקיני כי שלום בין יבין
מלך חצור ובין בית חבר הקיני וסיסרא
אפך ברגלוהי למשכנא דיעל אתת חבר
שלמאה ארי שלמא בין יבין מלכא דחצור
ובין בית חבר שלמאה ותצא יעל לקראת
סיסרא ותאמר אליו סורה אדני סורה אלי
אל תירא ויסר אליה האהלה ותכסהו בשמיכה

ונפקת יעל לקדמות סיסרא ואמרת זור רבוני
זור לותי לא תדחל וזר לותה למשכנא וכסיתיה
בגונכא ויאמר אליה השקיני נא מעט מים
כי צמאתי ותפתח את נאוד החלב ותשקהו
ותכסהו ואמר לה אשקיני כען זעיר מיא ארי
צחי אנא למשתי ופתחת ית נודא דחלבא
ואשקיתיה וכסיתיה ויאמר אליה עמד פתח
האהל והיה אם איש יבא ושאלך ואמר היש
פה איש ואמרת אין ואמר לה קומי בתרע
משכנא ויהי אם אנש ייתי וישאלנך ויימר
האית כא גברא ותימרין לא ותקח יעל אשת
חבר את יתד האהל ותשם את המקבת בידה
ותבוא אליו בלאט ותתקע את היתד ברקתו
ותצנח בארץ והוא נרדם ויעף וימת ונסיבת
יעל אתת חבר ית סכת משכנא ושויאת ית
ארזפתא בידה ועלת לותיה ברז ונקשת ית
סכתא בצדעיה ונעצת בארעא והוא דמוך
ואשתלהי ומית והנה ברק רדף את סיסרא
ותצא יעל לקראתו ותאמר לו לך ואראך את
האיש אשר אתה מבקש ויבא אליה והנה
סיסרא נפל מת והיתד ברקתו והא ברק רדיף
ית סיסרא ונפקת יעל לקדמותיה ואמרת ליה
איתא ואחזינך ית גברא דאת בעי ועל לותה
והא סיסרא רמי מית וסכתא נעיצא בצדעיה
ויכנע אלהים ביום ההוא את יבין מלך כנען
לפני בני ישראל ותבר יי ביומא ההוא ית

האהלה ח וסימנה׳ וימהר ויביאה ויצא כצאת כבוא וישארו טמונה יעל׳ ויכנע ב ריש פיס וסימנה׳ את יבין ויכנע בעמל לבם כשלו ואין עוזר

בצעדך ב׳ וסימנ׳ משדה אדום בשימון המתנדבים ב׳ וסימנ׳ בעם וברכו ושרי ב׳ ריש פ״ס וסימנ׳ אשת ביששכר וברק ג׳ וסימנה ותשר

יבין מלכא דכנען קדם בני ישראל ותלך יד בני
ישראל הלוך וקשה על יבין מלך כנען עד
אשר הכריתו את יבין מלך כנען ואזלת יד
בני ישראל אזלא ותקפא על יבין מלכא דכנען
עד דשיציאו ית יבין מלכא דכנען:

ותשר דבורה וברק בן אבינעם ביום ההוא
לאמר: בפרע פרעות בישראל
בהתנדב עם ברכו יהוה:
שמעו מלכים האזינו רזנים
אנכי ליהוה אנכי אשירה אזמר ליהוה
אלהי ישראל: יהוה בצאתך
משעיר בצעדך משדה אדום ארץ
רעשה גם שמים נטפו גם עבים
נטפו מים: הרים נזלו מפני יהוה
זה סיני מפני יהוה אלהי ישראל:
בימי שמגר בן ענת בימי יעל
חדלו ארחות והלכי נתיבות ילכו
ארחות עקלקלות: חדלו פרזון בישראל
חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי
אם בישראל: יבחר אלהים
חדשים אז לחם שערים מגן
אם יראה ורמח בארבעים אלף
בישראל: לבי לחוקקי ישראל המתנדבים
בעם ברכו יהוה: רכבי אתנות צחרות
ישבי על מדין והלכי על דרך שיחו:

מקול מחצצים בין משאבים שם
יתנו צדקות יהוה צדקת פרזונו
בישראל אז ירדו לשערים עם יהוה:
עורי עורי דבורה עורי עורי
דברי שיר קום ברק ושבה שביך בן
אבינעם: אז ירד שריד לאדירים
עם יהוה ירד לי בגבורים:
מני אפרים שרשם בעמלק
אחריך בנימין בעממיך מני מכיר
ירדו מחקקים ומזבולן משכים
בשבט ספר: ושרי ביששכר עם
דברה ויששכר כן ברק בעמק
שלח ברגליו בפלגות ראובן גדלים
חקקי לב: למה ישבת בין המשפתים
לשמע שרקות עדרים לפלגות
ראובן גדולים חקרי לב: גלעד
בעבר הירדן שכן ודן למה יגור
אניות אשר ישב לחוף ימים
ועל מפרציו ישכון: זבלון עם חרף
נפשו למות ונפתלי על
מרומי שדה: באו מלכים נלחמו
אז נלחמו מלכי כנען בתענך
על מי מגדו בצע כסף לא לקחו:
מן שמים נלחמו הכוכבים
ממסלותם נלחמו עם סיסרא:
נחל קישון גרפם נחל

וברק ירדף וברק ממרדתו יהלך שלח ג׳ ב׳ בעמק שלח וציר בגוים על דרך ה׳ וסימנ׳ שיחו אלמנותה וישרה הפרות

אורו ג׳ חד מל׳ וב׳ חס׳ וסימנ׳ אורו מרוז מל׳ ארו ארור ראו נא כי ארו עיני ׃ — חכמות ב׳ פת׳ וסימנ׳ שרותיה תענינה חכמות נשים ׃ רחם ג׳ קמצ׳ וב׳ פת׳

קדומים נחל קישון תדרכי נפשי עז׃
אז הלמו עקבי סוס מדהרות
דהרות אביריו אורו מרוז אמר
מלאך יהוה ארו ארור ישביה
כי לא באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה
בגבורים׃ תברך מנשים יעל
אשת חבר הקיני מנשים באהל
תברך׃ מים שאל חלב נתנה
בספל אדירים הקריבה חמאה׃
ידה ליתד תשלחנה וימינה
להלמות עמלים והלמה סיסרא
מחקה ראשו ומחצה וחלפה רקתו׃
בין רגליה כרע נפל שכב בין רגליה
כרע נפל באשר כרע שם
נפל שדוד׃ בעד החלון נשקפה
ותיבב אם סיסרא בעד האשנב
מדוע בשש רכבו לבוא מדוע
אחרו פעמי מרכבותיו׃ חכמות
שרותיה תענינה אף היא תשיב אמריה
לה׃ הלא ימצאו יחלקו שלל
רחם רחמתים לראש גבר שלל
צבעים לסיסרא שלל צבעים
רקמה צבע רקמתים לצוארי
שלל׃ כן יאבדו כל אויביך יהוה
ואהביו כצאת השמש בגברתו
ותשקט הארץ ארבעים שנה׃

ותשר

ושבחת דבורה וברק בר אבינעם ביומא ההוא
למימר׃ כד מרדו בית ישראל באוריתא
אתו עליהון עממיא וטרדונון מקרויהון וכד
תבו למעבד אוריתא אתגברו אנון על בעלי
דבביהון תריכונון מעל תחום ארעא דישראל
בכין על פורענות תבר סיסרא ומשריתיה
ועל נסא ופורקנא דאתעביד לישראל דתבו
חכימיא למתב בבתי כנשתא בריש גלי
ולאלפא ית עמא פתגמי אוריתא בכין בריכו
ואודי קדם יי׃ שמעו מלכיא אציתו
שלטוניא אמרא דבורה בנבואה קדם יי אנא
משבחא מודיא ומברכא קדם יי אלהא דישראל׃
אוריתך דיהבת להון לישראל כד עברין עלה
שלטין בהון … וכד תיבין לה מתגברין
אנון על בעלי דבביהון יי ביום אתגליותך
למתנה מסעיר בהופעות יקרך על תחומי
ארום ארעא זעת אף שמיא מכו אף עננא
נטפו מטרא׃ טוריא זעו מן קדם יי דין סיני
אתרגיגת סליק … נא דאתנא מן קדם
… יי אלהא דישראל׃ כד חבו
ביומי שמגר בר ענת ביומי יעל פסקו עדי
אורחן והוו מהלכין בשבילי לא תבו למהוי
אזלין באורחן מגנבן׃ חרובא קרוי פצחיא
דהוא יתבן בארעא דישראל צדיאה ואטלטלו
דיריהון עד דאשתלחית אנא דבורה ואשתלחית

העמדים ואטמה ושמע הוליד את שאול וב׳ ברכת שדים ורחם ׃ — כצאת ג׳ וסימנ׳ העבדים משה השמש ׃ בשש ב׳ וחד וסימ׳ בשש משה בשש רכבו

לא אתנביה בגו בית ישראל: כד אתרעיאו בית
ישראל למפלח לטעותא חדתן דמקריב אתעביא
דלא אתעסקו בהון אבהתהון אתו עליהון
עממיא וטרדונון מקרויהון וכד דתבו
לאוריתא לא יכילו להון דכד אתא עליהון
סנאה ועמיה אחדי תריסין ורמחין בארבעין
אלפין רישי משרין לא יכילו לאגחא קרבא
בישראל: אמרא דבורה בנבואה אנא שליחא
לשבחא לספרי ישראל דכד הות עקתא ההיא
לא פסקו מלמדרש באוריתא וכדו יאי להון
דיתבין בבתי כנישתא בריש גלי ומלפין ית
עמא [illegible]ברכין ומודן קדם יי:
דהוו מבטלין עסקיהון דרכבין על אתנן
דחשיכן במיני ציורין ומהלכין בכל תחום
ארעא ד[illegible]ראל ומתכנשין למתב על דינא
יהון אזלין באורחתהון ומשתעין על גבורן
דאתעבידא להון: מאתר דהוו אנסין להון
ונסבין מא דבידיהון בית מתוכת מוכסין ומנוות
לסטין על גובין בית שק[illegible]א תמן יודון
על זכותא דיי על זכו[illegible] יתיב בקרוי
פצחיא בארעא דישראל בכין נחתו מכרכי
תקפא למתב בקרוי פצחיא עמיה דיי:
שבחי שבחי דבורה שבחי ואודאי מלילי
תשבחתא קום ברק ושבי שבייך בר אבינעם:
בכין נחית חד ממשריתא דישראל ותבר
תקוף גברי עממיא הא לא מגבורא הות דא

אלהין יי תבר קדם עמיה תקוף גברי סנאיהון:
מדבית אפרים קם יהושע בר נון קדמותא
אגיח קרבא בדבית עמלק בתרוהי קם מלכא
שאול מדבית בנימין קטיל ית דבית עמלק
ואגיח קרבא בשאר עממיא מדבית מכיר
נחתו מרשמין בקרבא ומשיבט זבולון כתבין
בקלמס דספרי: ורברבי ישכר משתמעין
למילי דבורה ושאר שבטא דישכר משמשין
קדם ברק משתלחין בקרוי מישרא לכל אתר
דצריך לתמן בתשלחתיה לזרעית ראובן
סגיאין נכליי לבא: למא תבתון ממשרית
קרבא למתב בין תחומיא למשמע בסורא
למדע אילא משרי כנחא למהוי עמהון הכדין
כשר לכון למעבד דבית ראובן הלא ידעתון
דקדמוהי גלין מחשבת לבא: דבית גלעד
בעברא דירדנא שרו ודבית דן גזו עברו ית
ירדנא שויאו נכסיהון בספינא דבית אשר
על ספר ימא שרו קרוי עממיא דפגרו ותבו
בנונין ויתיבו בהון: דבית זבולון לקביל
עממיא דגדיפו מסרו נפשהון לקטלא אנון
ודבית נפתלי ישבחונון כל יתבי ארעא:
אתו מלכיא אגיחו קרבא בכין אגיחו מלכי
כנען בתענך הוו שרן ומטן על מי מגדו
ממון דכסף לא קבילו: מן שמיא אתגח
עמהון קרבא מאתר דנפקין כוכביא מכבשי
דבריהון תמן אתגח קרבא עם סיסרא:

נחלא דקישון תברנון נחלא דאתעבידו ביה
נסין וגבורן לישראל מלקדמין הוא נחלא
קישון תמן רושישת נפשי קטילי גבריהון
בתקוף: בכין אשתלפא טפרי סוסותהון
פנוכא דהוה מפניך קדם רתכי גברוהי:
לוטו מרוז אמר נביא דיי׳ לוטו ותברו ית
יתבהא ארי לא אתו לסעודן עמיה דיי׳ לסעודן
עמא דיי׳ כד אגיח קרבא בגבריא: תתברך
מברכת נשיא טבתא יעל אתת חבר שלמאה
כחדא מנשיא דמשמשין בבתי מדרשין
תתברך: מיא שאיל יתה חלבא אשקיאת
יתיה למדע אסאת רעיונוהי עלוהי לפיילי
גבריא קריבת לקדמוהי שמן דגבנין:
ידה לסכתא אושיטת וימינה לארזפתא
למתבר רשיעין ואנוסין מחתיה לסיסרא
תברת רישיה פעת מוחיה אעברת בצדעיהי:
בין רגלהא כרע נפל שכיב בין רגלהא
כרע נפל באתר דכרע תמן נפל בזיזא סיסרא:
מן חרכא אסתכיאת ומדיקא אמיה דסיסרא
מכיניא עיתא אמרא מדין אוחרא רתכוהי
דכרי למיתי מדין אתעכבו רהטיא דהוו
מיתן ליה אגרת נצחנין: חכימת פרסתויתהא
ענין לה אף היא כחכמתה מתיבא למימרלה:
הלא מרמשכחין מפלגין בזתא יהבין גבר
וביתיה לכל חד וחד בזא סגי קדם סיסרא בזת
ציורי צבענין על צורי נכסי עתיריא ומני

חמורא קדם גבורוהי דלזו: כסיסרא כן ייבדון
כל סנאי עמך יי׳ ורחמוהי יהון עתידין
לאזהרא כזיהור יקריה על חד תלת מאה
ארבעין ותלתה כמפק שמשא בגבורתיה
ושדיכת ארעא דישראל ארבעין שנין:
וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיַד מִדְיָן שֶׁבַע שָׁנִים: ועבדו בני
ישראל דביש קדם יי׳ ומסרנון יי׳ ביד מדינאי
שבע שנין: וַתָּעָז יַד מִדְיָן עַל יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי
מִדְיָן עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְהָרוֹת אֲשֶׁר
בֶּהָרִים וְאֶת הַמְּעָרוֹת וְאֶת הַמְּצָדוֹת: ותקיפת
יד מדינאי על ישראל מן קדם [illegible] עבדו
להון בני ישראל ית מטמוריתא דבטוריא וית
מערתא וית מצדתא: וְהָיָה אִם זָרַע יִשְׂרָאֵל
וְעָלָה מִדְיָן וַעֲמָלֵק וּבְנֵי קֶדֶם וְעָלוּ עָלָיו: והוה
כד זרע ישראל וסלקין מדינאי ועמלקאי ובני
מדנחא וסלקין עליהון: וַיַּחֲנוּ עֲלֵיהֶם וַיַּשְׁחִיתוּ
אֶת יְבוּל הָאָרֶץ עַד בּוֹאֲךָ עַזָּה וְלֹא יַשְׁאִירוּ
מִחְיָה בְּיִשְׂ[רָאֵל] וְשֶׂה וְשׁוֹר וַחֲמוֹר: ושרן
עליהון ומחבלין ית עללתא דארעא עד
מעלנא דעזה ולא משארין מזון לקיימא
נפש בישראל ואמר ותור וחמר: כִּי הֵם
וּמִקְנֵיהֶם יַעֲלוּ וְאָהֳלֵיהֶם יָבֹאוּ כְדֵי אַרְבֶּה לָרֹב
וְלָהֶם וְלִגְמַלֵּיהֶם אֵין מִסְפָּר וַיָּבֹאוּ בָאָרֶץ
לְשַׁחֲתָהּ: ארי אנון וגיתיהון סלקין ומשכניהון
ואתן כמסת גובא לסגי ולהון ולגמליהון לית

מנין ועלין בארעא לחבלותה׃ וידל ישראל
מאד מפני מדין ויזעקו בני ישראל אל יהוה׃
ומאך ישרא׳ לחדא מן קדם מדינאי וזעיקו בני
ישראל קדם יי׳׃ ויהי כי זעקו בני
ישראל אל יהוה על אדות מדין׃ והוה כד זעיקו
בני ישרא׳ קדם יי׳ על עיסק מדינאי׃ וישלח
יהוה איש נביא אל בני ישראל ויאמר להם
כה אמר יהוה אלהי ישראל אנכי העליתי אתכם
ממצרים ואציא אתכם מבית עבדים׃ ושלח
יי׳ גברא נביא לות בני ישרא׳ ואמר להון כדנן
אמר יי׳ אלהא דישרא׳ אנא אסיקית יתכון
ממצרים ואפיקית יתכון מבית עבדותא׃
ואצל אתכם מיד מצרים ומיד כל לחציכם
ואגרש אותם מפניכם ואתנה לכם את ארצם׃
ושיזיבית יתכון מידא דמצראי ומיד כל
דדחקין לכון ותריכית יתהון מן קדמיכון ויהבית
לכון ית ארעהון׃ ואמרה לכם אני יהוה אלהיכם
לא תיראו את אלהי האמרי אשר אתם יושבים
בארצם ולא שמעתם בקולי׃ ואמרית לכון
אנא יי׳ אלהכון לא תדחלון ית טעות אמוראי
דאתון יתבין בארעהון ולא קבילתון למימרי׃
ויבא מלאך יהוה וישב תחת
האלה אשר בעפרה אשר ליואש אבי העזרי
וגדעון בנו חבט חטים בגת להניס מפני מדין׃
ואתא מלאכא דיי׳ ויתיב תחות בטמא דבעפרה
דליואש אבוהי דעזר וגדעון בריה חביט

חטין במעצרתא לערקא מן קדם מדינאי׃
וירא אליו מלאך יהוה ויאמר אליו יהוה עמך
גבור החיל׃ ואתחזי ליה מלאכא דיי׳ ואמר
ליה מימרא דיי׳ בסעדך גבר חילא׃ ויאמר
אליו גדעון בי אדני ויש יהוה עמנו ולמה
מצאתנו כל זאת ואיה כל נפלאתיו אשר
ספרו לנו אבותינו לאמר הלא ממצרים
העלנו יהוה ועתה נטשנו יהוה ויתננו בכף
מדין׃ ואמר ליה גדעון בבעו רבוני ואית
שכינתא דיי׳ בסעדנא ולמא ערענא כל
אלין ואן כל פרישתיה דאשתעיאו לנא
אבהתנא למימר הלא ממצרים אסקנא יי׳
וכען רטשנא יי׳ ומסרנא ביד מדינאי׃ ויפן
אליו יהוה ויאמר לך בכחך זה והושעת את
ישראל מכף מדין הלא שלחתיך׃ ואתפני
לותיה יי׳ ואמר איזיל בחילך דין ותפרוק
ית ישרא׳ מידא דמדינאי הלא שלחתך׃
ויאמר אליו בי אדני במה אושיע את ישראל
הנה אלפי הדל במנשה ואנכי הצעיר בבית
אבי׃ ואמר ליה בבעו יי׳ במא אפרוק ית
ישרא׳ הא זרעיתי זעירא בשבטא דמנשה
ואנא חלש בבית אבא׃ ויאמר אליו יהוה
כי אהיה עמך והכית את מדין כאיש אחד׃
ואמר ליה יי׳ ארי יהי מימרי בסעדך
ותקטול ית מדינאי כגברא חד׃ ויאמר אליו
אם נא מצאתי חן בעיניך ועשית לי אות

במה ח׳ קמצ׳ וסימנה׳ אדע אושיע היתה אפתנו וחב׳ אקדם אהבתני הוגעתם׳ — מצאתנו ג׳ וסימנה׳ התלאה ולמה מצאתנו אל ימעט׳ —

ויוצא יב מל וסימנ׳ החוצה העבד שלום יוסף המחנה האלה משם פתח יי׳ לקול ותתו וחבל יהוידע דדברי ימים ימתו ככס׳ המעוז ב׳ וסימנ׳

שֶׁאַתָּה מְדַבֵּר עִמִּי׃ ואמר ליה אם כען אשכחית
רחמין בעינך ותעביד לי את דאת ממליל
עמי׃ אַל־נָא תָמֻשׁ מִזֶּה עַד־בֹּאִי אֵלֶיךָ וְהֹצֵאתִי
אֶת־מִנְחָתִי וְהִנַּחְתִּי לְפָנֶיךָ וַיֹּאמַר אָנֹכִי אֵשֵׁב
עַד שׁוּבֶךָ׃ לא כען תעדי מכא עד מיתאי לותך
ואפיק ית תקרובתי ואנח קדמך ואמר אנא
אוריך עד דתתוב׃ וְגִדְעוֹן בָּא וַיַּעַשׂ גְּדִי־עִזִּים
וְאֵיפַת־קֶמַח מַצּוֹת הַבָּשָׂר שָׂם בַּסַּל וְהַמָּרַק
שָׂם בַּפָּרוּר וַיּוֹצֵא אֵלָיו אֶל־תַּחַת הָאֵלָה וַיַּגַּשׁ׃
וגדעון אתא ועבד גדיא בר עזי ומכילתא
דקמחא אפא פטיר בסרא שוי בסלא ותבשילא
שוי בקדרא ואפיק לותיה לתחות בטמא וקריב׃
וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים קַח אֶת־הַבָּשָׂר
וְאֶת־הַמַּצּוֹת וְהַנַּח אֶל־הַסֶּלַע הַלָּז וְאֶת־הַמָּרַק
שְׁפוֹךְ וַיַּעַשׂ כֵּן׃ ואמר ליה מלאכא דיי׳ סב
ית בסרא וית פטירא ואחית לכיפא דיכי וית
תבשילא שפוך ועבד כן׃ וַיִּשְׁלַח מַלְאַךְ יְהוָה
אֶת־קְצֵה הַמִּשְׁעֶנֶת אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַיִּגַּע בַּבָּשָׂר
וּבַמַּצּוֹת וַתַּעַל הָאֵשׁ מִן־הַצּוּר וַתֹּאכַל אֶת־הַבָּשָׂר
וְאֶת־הַמַּצּוֹת וּמַלְאַךְ יְהוָה הָלַךְ מֵעֵינָיו׃ ואושיט
מלאכא דיי׳ ית ריש שוטיתא דיביריה וקריב
בבסרא ובפטירא וסליקת אישתא מן טינרא
ואכלת ית בסרא וית פטירא ומלאכא דיי׳
אסתלק מלקביל עינוהי׃ וַיַּרְא גִּדְעוֹן כִּי־מַלְאַךְ
יְהוָה הוּא וַיֹּאמֶר גִּדְעוֹן אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה כִּי־עַל־
כֵּן רָאִיתִי מַלְאַךְ יְהוָה פָּנִים אֶל־פָּנִים׃ ואמר גדעון

ארי מלאכא דיי׳ הוא ואמר גדעון בבעו יי׳ אלהים
ארי על כן חזיתי מלאכא דיי׳ אפין באפין׃ וַיֹּאמֶר
לוֹ יְהוָה שָׁלוֹם לְךָ אַל־תִּירָא לֹא תָּמוּת׃ ואמר ליה
יי׳ שלם לך לא תדחל לא תמות׃ וַיִּבֶן שָׁם גִּדְעוֹן
מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא־לוֹ יְהוָה שָׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה
עוֹדֶנּוּ בְּעָפְרַת אֲבִי הָעֶזְרִי׃ ובנא תמן גדעון
מדבחא קדם יי׳ ופלח עלוהי קדם יי׳ דעביד
ליה שלמא עד יומא הדין עד כען איתוהי
בעפרא דאבוהי דעזרי׃ וַיְהִי
בַּלַּיְלָה הַהוּא וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה קַח אֶת־פַּר־הַשּׁוֹר
אֲשֶׁר לְאָבִיךָ וּפַר הַשֵּׁנִי שֶׁבַע שָׁנִים וְהָרַסְתָּ
אֶת־מִזְבַּח הַבַּעַל אֲשֶׁר לְאָבִיךָ וְאֶת־הָאֲשֵׁרָה
אֲשֶׁר־עָלָיו תִּכְרֹת׃ והוה בליליא ההוא ואמר
ליה יי׳ סב ית תור בר תורי דלאבוך ותורא תנינא
דאתפטים שבע שנין ותפגר ית איגורא דבעלא
דלאבוך וית אשירתא דעלוהי תקוץ׃ וּבָנִיתָ
מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל רֹאשׁ הַמָּעוֹז הַזֶּה
בַּמַּעֲרָכָה וְלָקַחְתָּ אֶת־הַפָּר הַשֵּׁנִי וְהַעֲלִיתָ
עוֹלָה בַּעֲצֵי הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר תִּכְרֹת׃ ותבני מדבחא
קדם יי׳ אלהך על ריש תקפא הדין בסדרא ותסב
ית תורא תנינא ותסיק עלתא באעי אשירתא
דתקוץ׃ וַיִּקַּח גִּדְעוֹן עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מֵעֲבָדָיו
וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָרֵא
אֶת־בֵּית אָבִיו וְאֶת־אַנְשֵׁי הָעִיר מֵעֲשׂוֹת יוֹמָם
וַיַּעַשׂ לָיְלָה׃ ודבר גדעון עסרא גברין מעבדוהי
ועבד כמא דמליל עמיה יי׳ והוה מדדחיל

ובנית מזבח ליי׳ אלהיך על ראש המעוז המקדש המעוז

והעלית ג׳ וסימנ׳ והעלית עולות עולה את ירמיה

מן בית אבוהי ומן אנשי קרתא מלמעבד ביממא
ועבד בליליא׃ וישכימו אנשי העיר בבקר והנה
נתץ מזבח הבעל והאשרה אשר עליו כרתה
ואת הפר השני העלה על המזבח הבנוי׃ ואקדימו
אנשי קרתא בצפרא והא מתרע איגורא דבעלא
ואשירתא דעלוהי קציצא וית תורא תנינא
מסק על מדבחא דבני׃ ויאמרו איש אל רעהו
מי עשה הדבר הזה וידרשו ויבקשו ויאמרו
גדעון בן יואש עשה הדבר הזה׃ ואמרו גבר
לחבריה מן עבד פתגמא הדין ותבעו ובעו
ואמרו גדעון בר יואש עבד פתגמא הדין׃
ויאמרו אנשי העיר אל יואש הוצא את בנך
וימת כי נתץ את מזבח הבעל וכי כרת
האשרה אשר עליו׃ ואמרו אנשי קרתא
ליואש אפיק ית ברך ויתקטיל ארי תרע ית
איגורא דבעלא וארי קץ אשירתא דעלוהי׃
ויאמר יואש לכל אשר עמדו עליו האתם
תריבון לבעל אם אתם תושיעון אותו אשר
יריב לו יומת עד הבקר אם אלהים הוא ירב
לו כי נתץ את מזבחו׃ ואמר יואש לכל דקמו
עלוהי האתון תתפרעון לבעלא אם אתון
תפרקון יתיה דיתפרע ליה יתקטיל ברם
ארכא יהיב ליה עד צפרא אם צרוך איתליה
יתפרע ליה בעלא ארי תרע ית איגוריה׃
ויקרא לו ביום ההוא ירבעל לאמר ירב בו
הבעל כי נתץ את מזבחו׃ וקרא ליה ביומא ההוא

הוצא ה׳ וסימנ׳ לוט המקלל יואש מיטיבים המלתחה

ירבעל למימר יתפרע ליה בעלא ארי תרע
ית איגוריה׃ וכל מדין ועמלק ובני
קדם נאספו יחדו ויעברו ויחנו בעמק יזרעאל׃
וכל מדינאי ועמלקאי ובני מדנחא אתכנשו
כחדא ועברו ושרו במישר יזרעאל׃ ורוח
יהוה לבשה את גדעון ויתקע בשופר ויזעק
אביעזר אחריו׃ ורוח גבורא מן קדם יי׳ לבישת
ית גדעון ותקע בשופרא ואתכניש אנש
אביעזר בתרוהי׃ ומלאכים שלח בכל מנשה
ויזעק גם הוא אחריו ומלאכים שלח באשר
ובזבלון ובנפתלי ויעלו לקראתם׃ ואזגדין
שלח בכל שבטא דמנשה ואתכנשו אף אנון
בתרוהי ואזגדין שלח בשיבטא אשר ובשיבט
זבולון ובשיבט נפתלי וסליקו לקדמותהון׃
ויאמר גדעון אל האלהים אם ישך מושיע
בידי את ישראל כאשר דברת׃ ואמר גדעון
קדם יי׳ אם איתך פריק בידי ית ישראל כמא
דמלילתא׃ הנה אנכי מציג את גזת הצמר
בגרן אם טל יהיה על הגזה לבדה ועל כל
הארץ חרב וידעתי כי תושיע בידי את ישראל
כאשר דברת׃ הא אנא מחית ית גזתא דעמרא
בבית אדרי אם טלא יהוי על גזתא בלחודה
ועל כל ארעא יובשא ואדע ארי תפרוק בידי
ית ישראל כמא דמלילתא׃ ויהי כן וישכם
ממחרת ויזר את הגזה וימץ טל מן הגזה
מלוא הספל מים׃ והוה כן ואקדים ביומא

קמצו

ורוח צ׳ ג׳ וסימנ׳ את גדעון סדה מעם לבשה את עמשא

דבתרוהי ועצר ית גזתא ונפק טלא מן גזתא
מלי לקנא מיא׃ ויאמר גדעון אל האלהים
אל יחר אפך בי ואדברה אך הפעם אנסה נא
רק הפעם בגזה יהי נא חרב אל הגזה לבדה
ועל כל הארץ יהיה טל׃ ואמר גדעון קדם יי
לא יתקף רגזך בי ואמליל ברם זמנא חדא
אנסי כען לחוד זמנא בגזתא יהי כען יבשא
על גזתא בלחודה ועל כל ארעא יהי טלא׃
ויעש אלהים כן בלילה ההוא ויהי חרב אל הגזה
לבדה ועל כל הארץ היה טל׃ ועבד יי כן
בליליא ההוא והוה יובשא על גזתא בלחודה
ועל כל ארעא הוה טלא׃ וישכם
ירבעל הוא גדעון וכל העם אשר אתו ויחנו
על עין חרד ומחנה מדין היה לו מצפון
מגבעת המורה בעמק׃ ואקדים ירבעל הוא
גדעון וכל עמא דעמיה ושרו על עין חרוד
ומשרית מדינאי שריא לקבליה מצפונא
מגבעתא דמסתכיא למישרא׃
ויאמר יהוה אל גדעון רב העם אשר אתך
מתתי את מדין בידם פן יתפאר עלי ישראל
לאמר ידי הושיעה לי׃ ואמר יי לגדעון
סגי עמא דעמך מלמימסר ית מדינאי בידהון
דלמא יתרברבון קדמי ישראל למימר ידנא
פרקת לנא׃ ועתה קרא נא באזני העם לאמר
מי ירא וחרד ישב ויצפר מהר הגלעד וישב
מן העם עשרים ושנים אלף ועשרת אלפים

נשארו׃ וכען אכלי כען קדם עמא למימר מן
דדחיל ודזיע יתוב ויתפנה מטורא דגלעד ותב
מן עמא עסרין ותרין אלפין ועסרא אלפין
אשתארו׃ ויאמר יהוה אל גדעון עוד העם רב
הורד אותם אל המים ואצרפנו לך שם והיה
אשר אמר אליך זה ילך אתך הוא ילך אתך
וכל אשר אמר אליך זה לא ילך עמך הוא לא
ילך׃ ואמר יי לגדעון עוד כען עמא סגי אחית
יתהון למיא ואבחרנון לך תמן ויהי דאימר
לך דין ייזיל עמך הוא ייזיל עמך וכל דאימר
לך דין לא ייזיל עמך הוא לא ייזיל׃ ויורד את
העם אל המים ויאמר יהוה אל גדעון כל
אשר ילק בלשונו מן המים כאשר ילק
הכלב תציג אתו לבד וכל אשר יכרע על
ברכיו לשתות׃ ואחית ית עמא למיא ואמר
יי לגדעון כל דילחיך בלישניה מן מיא
כמא דמלחיך כלבא תקים יתיה בלחודוהי
וכל דכרע על ברכוהי למשתי׃ ויהי מספר
המלקקים בידם אל פיהם שלש מאות איש
וכל יתר העם כרעו על ברכיהם לשתות מים׃
והוה מנין דשדין בידיהון לפומהון תלת מאה
גברא וכל שאר עמא כרעו על ברכיהון
למשתי מיא׃ ויאמר יהוה
אל גדעון בשלש מאות האיש המלקקים
אושיע אתכם ונתתי את מדין בידך וכל
העם ילכו איש למקומו׃ ואמר יי לגדעון

ויעש אלהים ד וסימנ׳ הרקיע המארת חית הארץ כן בלילה ·:· מתתי ג וסימנ׳ אותה את מדין את נחלתי ·:· הורד ג וסימ׳ עדיך אל המים אהים

כתלת מאה גברא דשדן אפרוק יתכון ואמסר
ית מדינאי בידך וכל עמא ייזלון גבר לאתריה
ויקחו את צדה העם בידם ואת שופרתיהם
ואת כל איש ישראל שלח איש לאהליו
ובשלש מאות האיש החזיק ומחנה מדין
היה לו מתחת בעמק ונסיבו ית זוודי עמא
בידהון וית שופריהון וית כל אנש ישראל
שלח גבר לקרוהי ובתלת מאה גברא אתקיף
ומשרית מדינאי שריא לקביליה משפולי
מישרא׃ ויהי בלילה ההוא
ויאמר אליו יהוה קום רד במחנה כי נתתיו
בידך והוה בליליא ההוא ואמר ליה יי קום
חות במשריתא ארי מסרתנון בידך ואם
ירא אתה לרדת רד אתה ופרה נערך אל
המחנה ואם דחיל את למיחת חות את ופורה
עולימך למשריתא ושמעת מה ידברו
ואחר תחזקנה ידיך וירדת במחנה וירד הוא
ופרה נערו אל קצה החמשים אשר במחנה
ותשמע מא דימללון ובתר כן יתקפן ידך
ותיחות במשריתא ונחת הוא ופורה עולימיה
לסטר מזרזיא דבמשריתא ומדין ועמלק
וכל בני קדם נפלים בעמק כארבה לרב
ולגמליהם אין מספר כחול שעל שפת הים
לרב ומדינאי ועמלקאי וכל בני מדנחא
רמן במישרא כגובא לסגי ולגמליהון
לית מנין כחלא דעל כיף ימא לסגי ויבא

גדעון והנה איש מספר לרעהו חלום ויאמר
הנה חלום חלמתי והנה צלול לחם שערים
מתהפך במחנה מדין ויבא עד האהל ויכהו
ויפל ויהפכהו למעלה ונפל האהל׃ ואתא
גדעון והא גברא משתעי לחבריה חלמא
ואמר הא חלמא חלמית והא חדר דלחים
סעורין מתהפיך במשרית מדינאי ואתא
עד משכנא ומחהי ונפל והפכיה לעילא
ונפל משכנא׃ ויען רעהו ויאמר אין זאת
בלתי אם חרב גדעון בן יואש איש ישראל
נתן האלהים בידו את מדין ואת כל המחנה׃
ואתיב חבריה ואמר לית דא אלהין חרבא
דגדעון בר יואש אנש ישראל מסר יי בידיה
ית מדינאי וית כל משריתא׃
ויהי כשמע גדעון את מספר החלום ואת
שברו וישתחו וישב אל מחנה ישראל
ויאמר קומו כי נתן יהוה בידכם את מחנה
מדין׃ והוה כד שמע גדעון ית שועית חלמא
וית פשריה ואודי ותב למשריתא דישראל
ואמר קומו ארי מסר יי בידכון ית משרית
מדינאי׃ ויחץ את שלש מאות האיש שלשה
ראשים ויתן שופרות ביד כלם וכדים רקים
ולפדים בתוך הכדים׃ ופליג ית תלת מאה
גברא תלת משרין ויהב שופריא ביד כלהון
ולפדין ריקנין ובעוריא בגו כדיא׃ ויאמר
אליהם ממני תראו וכן תעשו והנה אנכי בא

וכל בני ו׳ וסימנ׳ אהרן אלעזר יהושע ומדין שלמה ראים ׳ שברו ב׳ וסימנ׳ ואת כסף את מספר החלום ׳ ויחץ ג׳ וסימ׳ העם הילדים שלש

בקצה המחנה והיה כאשר אעשה כן תעשון
ואמר להון מני תחזון וכן תעבדון והא אנא
אתי בסיפי משריתא ויהי כמא דאעביד כן
תעבדון: ותקעתי בשופר אנכי וכל אשר
אתי ותקעתם בשופרות גם אתם סביבות
כל המחנה ואמרתם ליהוה ולגדעון: ואתקע
בשופרא אנא וכל דעמי ותתקעון בשופריא
אף אתון סחרנות כל משריתא ותימרון
חרבא מן קדם יי ונצחנא על ידי גדעון:
ויבא גדעון ומאה איש אשר
אתו בקצה המחנה ראש האשמרת התיכונה
אך הקם הקימו את השמרים ויתקעו בשופרות
ונפוץ הכדים אשר בידם: ואתא גדעון ומאה
גברא דעמיה בסיפי משריתא בריש מטרתא
מציעיתא ברם אקמא אקימו ית נטריא ותקעו
בשופריא ונפצו כדיא דבידיהון: ויתקעו
שלשת הראשים בשופרות וישברו הכדים
ויחזיקו ביד שמאולם בלפידים וביד ימינם
השפרות לתקוע ויקראו חרב ליהוה ולגדעון
ותקעו תלת משרין בשופריא ותברו כדיא
ואתקיפו ביד סמאלהון בבעוריא וביד ימינהון
שופריא למתקע ואמרו חרבא מן קדם יי
ונצחנא על ידי גדעון: ויעמדו איש תחתיו
סביב למחנה וירץ כל המחנה ויריעו וינוסו: ויבוסו
וקמו גבר באתריה סחור סחור למשריתא
ורהטו כל משריתא ויבבו ואפכו: ויתקעו

שלש מאות השופרות וישם יהוה את חרב
איש ברעהו ובכל המחנה וינס המחנה עד
בית השטה צררתה עד שפת אבל מחולה
על טבת: ותקעו תלת מאה שופריא ושוי יי
ית חרבא גבר בחבריה ובכל משריתא ואפכו
משריתא עד בית שטא לצרירת עד כיף
מישר מחולה על טבת: ויצעק
איש ישראל מנפתלי ומן אשר ומן כל מנשה
וירדפו אחרי מדין: ואתכניש אנש ישראל
משיבט נפתלי ומן שיבט אשר ומן כל שבטא
דמנשה ורדפו בתר מדינאי: ומלאכים שלח
גדעון בכל הר אפרים לאמר רדו לקראת
מדין ולכדו להם את המים עד בית ברה ואת
הירדן ויצעק כל איש אפרים וילכדו את המים
עד בית ברה ואת הירדן: ואזגדין שלח גדעון
בכל טורא דבית אפרים למימר חותו לקדמות
מדינאי ואחודו עליהון ית מגזתא עד בית
ברה וית ירדנא: ואתכניש כל אנש אפרים
ואחדו ית מגזתא עד בית ברה וית ירדנא
וילכדו שני שרי מדין את ערב ואת זאב
ויהרגו את עורב בצור עורב ואת זאב הרגו
ביקב זאב וירדפו אל מדין וראש ערב
וזאב הביאו אל גדעון מעבר לירדן: ואחדו
תרין רברבי מדין ית עורב וית זאב וקטלו
ית עורב בשקיף עורב וית זאב קטלו במישר
זאב ורדפו בתר מדינאי וריש עורב וזאב

הקימו ה' וסימנה' גדעון בחוזון ונתתי את האנשים כי הקימו ... שמאלם ב' בלישנה' ב' חס וא' מל' וסימנה' מימינם ומש' ב' בו והחזיקו מל'

איתיאו לות גדעון מעברא לירדנא׃ ויאמרו
אליו איש אפרים מה הדבר הזה עשית לנו
לבלתי קראות לנו כי הלכת להלחם במדין
ויריבון אתו בחזקה׃ ואמרו ליה אנש אפרים
מא פתגמא הדין עבדת לנא בדיל מא לא
קריתא לנא כד אזלתא לאגחא קרבא במדינאי
ונצו עמיה בתקוף׃ ויאמר אליהם מה
עשיתי עתה ככם הלא טוב עללות אפרים
מבציר אביעזר׃ ואמר להון מא עבדית
כען כותכון הלא טב חלשיא דבית אפרים
מתקיפיא דבית אביעזר׃ בידכם נתן האלהים
את שרי מדין את ערב ואת זאב ומה יכלתי
עשות ככם אז רפתה רוחם מעליו בדברו
הדבר הזה׃ בידכון מסר יי ית רברבי מדין
ית עורב וית זאב ומא יכילית למעבד כותכון
בכין נחת רוחהון מניה כמללותיה פתגמא
הדין׃ ויבא גדעון הירדנה עבר הוא ושלש
מאות האיש אשר אתו עיפים ורדפים׃ ואתא
גדעון לירדנא עבר הוא ותלת מאה גברא
דעמיה כד משלהן ורדפין׃ ויאמר לאנשי
סכות תנו נא ככרות לחם לעם אשר ברגלי
כי עיפים הם ואנכי רדף אחרי זבח וצלמנע
מלכי מדין׃ ואמר לאנשי סכות הבו כען
פתא דלחמא לעמא דעמי ארי משלהן אנון
ואנא רדיף בתר זבח וצלמנע מלכי מדין׃
ויאמר שרי סכות הכף זבח וצלמנע עתה

בידך כי נתן לצבאך לחם׃ ואמרו רברבי
סכות הכא לו זבח וצלמנע כען מסירין בידך
ארי נתין לחילך לחמא׃ ויאמר גדעון לכן
בתת יהוה את זבח ואת צלמנע בידי ודשתי
את בשרכם את קוצי המדבר ואת הברקנים׃
ואמר גדעון בכין כד ימסר יי ית זבח וית
צלמנע בידי ואדוש ית בסרכון על כובי
מדברא ועל ברקניא׃ ויעל משם פנואל
וידבר אליהם כזאת ויענו אתו אנשי פנואל
כאשר ענו אנשי סכות׃ וסליק מתמן לפנואל
ומליל עמהון כהדא ואתיבו יתיה אנש פנואל
כמא דאתיבו אנשי סכות׃ ויאמר גם לאנשי
פנואל לאמר בשובי בשלום אתץ את המגדל
הזה׃ ואמר אף לאנשי פנואל למימר כד אתוב
בשלם אתרע ית מגדלא הדין׃
וזבח וצלמנע בקרקר ומחניהם עמם
כחמשת עשר אלף כל הנותרים מכל מחנה
בני קדם והנפלים מאה ועשרים אלף איש
שלף חרב׃ וזבח וצלמנע בקרקר ומשריתהון
עמהון כחמשת עסר אלפין כל דאשתארו
מכל משרית בני מדנחא ודאתקטלו מאה
ועסרין אלפין גברא שלפי סיפא׃ ויעל
גדעון דרך השכוני באהלים מקדם לנבח
ויגבהה ויך את המחנה והמחנה היה בטח
וסליק גדעון באורח משרית ערו ועור דשרן
בשכונין במדברא ממדנחא לנבח ורמתא

לו כב וסימנה ישמעאל אם אתה כדברך ישטמנו לו מתנו בו גוענו יש מרב חכמו הואלנו הראיתם חפץ יי אבל היום שקל על כפי אבשלום חי הקשבת קרעת

ומהא ית משריתא ומשריתא שריא לרחצן
וינוסו זבח וצלמנע וירדף אחריהם וילכד
את שני מלכי מדין את זבח ואת צלמנע וכל
המחנה החריד ואפכו זבח וצלמנע ורדף
בתריהון ואחד ית תרין מלכי מדין ית זבח
וית צלמנע וכל משריתא אזיע וישב גדעון
בן יואש מן המלחמה מלמעלה החרס ותב
גדעון בר יואש מן קרבא עד לא מיעל שמשא
וילכד נער מאנשי סכות וישאלהו ויכתב אליו
את שרי סכות ואת זקניה שבעים ושבעה איש
ואחד עולימא מאנשי סכות ושאיליה וכתב
ליה ית רברבי סכות וית סבהא שבעין ושבעה
גברא ויבא אל אנשי סכות ויאמר הנה זבח
וצלמנע אשר חרפתם אותי לאמר הכף זבח
וצלמנע עתה בידך כי נתן לאנשיך היעפים
לחם ואתא לות אנשי סכות ואמר הא זבח
וצלמנע דחסדתון יתי למימר הא כאלו
זבח וצלמנע כען מסירין בידך ארי נתן
לגברך דמשלהין לחמא ויקח את זקני העיר
ואת קוצי המדבר ואת הברקנים וידע בהם
את אנשי סכות ודבר ית סבי קרתא וית
כובי מדברא וית ברקניא וגרר עליהון ית
אנשי סכות ואת מגדל פנואל נתץ ויהרג את
אנשי העיר וית מגדל פנואל תרע וקטל ית
אנשי קרתא ויאמר אל זבח ואל צלמנע
איפה האנשים אשר הרגתם בתבור ויאמרו

כמוך כמוהם אחד כתאר בני המלך ואמר
לזבח ולצלמנע איכא גבריא דקטלתון בתבור
ואמרו כותך כין אנון חד מנהון כחזוא דבני
מלכא ויאמר אחי בני אמי הם חי יהוה לו
החיתם אותם לא הרגתי אתכם ואמר אחי בני
אמא אנון קיים הוא יי אלו קיימתון יתהון
לא קטילית יתכון ויאמר ליתר בכורו קום
הרג אותם ולא שלף הנער חרבו כי ירא כי
עודנו נער ואמר ליתר בכריה קום קטול יתהון
ולא שלף עולימא חרביה ארי דחיל ארי עד
כען יניק ויאמר זבח וצלמנע קום אתה ופגע
בנו כי כאיש גבורתו ויקם גדעון ויהרג את
זבח ואת צלמנע ויקח את השהרנים אשר
בצוארי גמליהם ואמר זבח וצלמנע קום
את ושלוט בנא ארי כגברא כין גבורתיה וקם
גדעון וקטל ית זבח וית צלמנע ונסיב ית
ענקיא דבצורי גמליהון ויאמרו
איש ישראל אל גדעון משל בנו גם אתה
גם בנך גם בן בנך כי הושעתנו מיד מדין
ואמרו אנש ישראל לגדעון מלוך עלנא את אף
את אף בר ברך ארי פרקתנא מיד
מדינאי ויאמר אליהם גדעון לא אמשל אני
בכם ולא ימשל בני בכם יהוה ימשל בכם
ואמר להון גדעון לא אמלוך אנא עליכון
ולא ימלוך ברי עליכון יי מלכא עליכון ויאמר
אלהם גדעון אשאלה מכם שאלה ותנו לי

חיה רעה לו איש לו עמי ישקל נפשכם שקל אבשלום לא כת אבל היום העם הקשבת קרעת לא כת ושארא לו כת

ולגדעון ג וסימנה׳ ... היו שבעים בנים ... ופילגשו ב ר״פ פסוק וסימנה׳ ושמה ראומה אשר בשכם ... בשיבה טובה ד וסימנה׳ אברהם

איש נזם שללו כי נזמי זהב להם כי ישמעאלים
יב הם: ואמר להון גדעון שאיל אנא מנכון שאלא
טו פ״ס והבו לי גבר קדשיה מן בזתא ארי קדשי דהבא
ו להון ארי ערבאי קטלו: ויאמרו נתון נתן
ד״ן מו״ל ויפרשו את השמלה וישליכו שמה איש נזם
שללו: ואמרו מתן נתין ופרסו ית כסותא ורמו
לתמן גבר קדשיה מן בזתא: ויהי משקל נזמי
ג ד הזהב אשר שאל אלף ושבע מאות זהב לבד
ג ב מן השהרנים והנטיפות ובגדי הארגמן שעל
חד חס מלכי מדין ולבד מן הענקות אשר בצוארי
וי מו״ל גמליהם: והוה מתקל קדשי דהבא דשאל
[illegible] מן סהרוניא
וכלידיא ולבושי ארגונא דעל מלכי מדין
ובר מן ענקיא דבצורי גמליהון: ויעש אתו
גדעון לאפוד ויצג אותו בעירו בעפרה ויזנו
כל ישראל אחריו שם ויהי לגדעון ולביתו
למוקש: ועבד יתיה גדעון לאיפודא ואקים
יתיה בקרתיה בעפרה וטעו כל ישראל בתרוהי
לתמן והוה לגדעון ולביתיה לתקלא: ויכנע
מדין לפני בני ישראל ולא יספו לשאת ראשם
ותשקט הארץ ארבעים שנה בימי גדעון:
ואתכרו מדינאי קדם בני ישראל ולא אוסיפו
לארמא רישהון ושדיכת ארעא דישראל
ארבעין שנין ביומי גדעון: וילך
ירבעל בן יואש וישב בביתו: ואזל ירבעל
בר יואש ויתיב בביתיה: ולגדעון היו שבעים בנים

יצאי ירכו כי נשים רבות היו לו: ולגדעון הוו
שבעין בנין נפקי ירכיה ארי נשין סגיאן
ב ר״פ הואה ליה: ופילגשו אשר בשכם ילדה לו גם
פ״ס היא בן וישם את שמו אבימלך: ולחינתיה
דבשכם ילידת ליה אף היא בר ושוי ית
ד שמיה אבימלך: וימת גדעון בן יואש בשיבה
טובה ויקבר בקבר יואש אביו בעפרה אבי
העזרי: ומית גדעון בר יואש בסיבו טבא
ואתקבר בקבורת יואש אבוהי בעפרה
דאבוהי דעזר: ויהי כאשר מת
גדעון וישובו בני ישראל ויזנו אחרי הבעלים
וישימו להם בעל ברית לאלהים: והוה כד מית
גדעון ותבו בני ישראל וטעו בתר בעליא ושויאו
ג להון בעיל קיים לטעותא: ולא זכרו בני ישראל
את יהוה אלהיהם המציל אותם מיד כל איביהם
מסביב: ולא אדכרו בני ישראל ית פולחנא דיי
אלההון דשיזיב יתהון מיד כל בעלי דבביהון
ה מסחור סחור: ולא עשו חסד עם בית ירבעל
גדעון ככל הטובה אשר עשה עם ישראל:
ולא עבדו טיבו עם בית ירבעל גדעון ככל
טבתא דעבד עם ישראל: וילך
ו אבימלך בן ירבעל שכמה אל אחי אמו
ב וידבר אליהם ואל כל משפחת בית אבי אמו
בספ׳ לאמר: ואזל אבימלך בר ירבעל לשכם לות
אחי אמיה ומליל עמהון ועם כל זרעית בית
אבוה דאמיה למימר: דברו נא באזני כל בעלי

גדעון דויד ...קבר ... ולא זכרו ג וסימנה׳ בני ישראל ברית אחים ויאתנו ... ולא עשו ה וסימנה׳ המילדות חסד על אשר לא שמרו אשר צויתי אשר

שכם מה טוב לכם המשל בכם שבעים
איש כל בני ירבעל אם משל בכם איש אחד
וזכרתם כי עצמכם ובשרכם אני: מלילו
כען קדם כל יתבי שכם מא טב לכון דימלכון
עליכון שבעין גברא כל בני ירבעל או דימלוך
עליכון גברא חד ותדכרון ארי קריבכון
ובסרכון אנא: וידברו אחי אמו עליו באזני
כל בעלי שכם את כל הדברים האלה ויט
לבם אחרי אבימלך כי אמרו אחינו הוא:
ומלילו אחי אמיה עלוהי קדם כל יתבי שכם
ית כל פתגמיא האלין ואתפני לבהון בתר
אבימלך ארי אמרו אחונא הוא: ויתנו לו
שבעים כסף מבית בעל ברית וישכר בהם
אבימלך אנשים ריקים ופחזים וילכו אחריו:
ויהבו ליה שבעין כסף מבית בעל קיס ואגר
בהון אבימלך גברין סריקין ובקרין ואזלו
בתרוהי: ויבא בית אביו עפרתה ויהרג את
אחיו בני ירבעל שבעים איש על אבן אחת
ויותר יותם בן ירבעל הקטן כי נחבא: ועל
לבית אבוהי לעפרה וקטל ית אחוהי בני ירבעל
שבעין גברא על אבנא חדא ואשתאר יותם
בר ירבעל זעירא ארי אטמר:
ויאספו כל בעלי שכם וכל בית מלוא
וילכו וימליכו את אבימלך למלך עם אלון
מצב אשר בשכם: ואתכנישו כל יתבי שכם
וכל בית מלוא ואזלו ואמליכו ית אבימלך למהוי

מלכא עם מישר קמתא דבשכם: ויגדו ליותם
וילך ויעמד בראש הר גרזים וישא קולו ויקרא
ויאמר להם שמעו אלי בעלי שכם וישמע
אליכם אלהים: וחויאו ליותם ואזל וקם בריש
טורא דגריזים וארים קליה וקרא ואמר להון
קבילו מני יתבי שכם ויקביל צלותכון ייי: הלוך
הלכו העצים למשח עליהם מלך ויאמרו
לזית מלוכה עלינו: המיזל אזלו אילניא למנאה
עליהון מלכא ואמרו לזיתא מלוך את עלנא:
ויאמר להם הזית החדלתי את דשני אשר בי
יכבדו אלהים ואנשים והלכתי לנוע על העצים:
ואמר להון זיתא האשבוק ית [illegible]
מיקרין קדם ייי ובניה מתפנקין רברביא ואיהך
למעבד מלכו על אילניא: ויאמרו העצים לתאנה
לכי את מלכי עלינו: ואמרו אילניא לתיכתא
איתא את מלוכי עלנא: ותאמר להם התאנה
החדלתי את מתקי ואת תנובתי הטובה והלכתי
לנוע על העצים: ואמרת להון תיניתא האשבוק
ית חליי וית דבילתי שפירתא ואהך למעבד
מלכו על אילניא: ויאמרו העצים לגפן לכי
את מלוכי עלינו: ואמרו אילניא לגפנא איתא
את מלוכי עלנא: ותאמר להם הגפן החדלתי
את תירושי המשמח אלהים ואנשים והלכתי
לנוע על העצים: ואמרת להון גפנא האשבוק
ית חמרי דמניה מנסכין קדם ייי ובניה חדן
רברביא ואהך למעבד מלכו על אילניא

וישמע ג רפי וסימנ׳ אליכם בסוף ... מי בכם ... לנוע ד וסימנ׳ הזית התאנה הגפן אהבו ... ותאכל ו רפי וס׳ את ארזי אבימלך בבו חמשיך ותב

ויאמרו כל העצים אל האטד לך אתה מלך
עלינו׃ ואמרו כל אילניא לאטדא איתא את
מלוך עלנא׃ ויאמר האטד אל העצים אם
באמת אתם משחים אתי למלך עליכם באו
חסו בצלי ואם אין תצא אש מן האטד ותאכל
את ארזי הלבנון׃ ואמר אטדא לאילניא אם
בקשוט אתון משחין יתי למהוי מלכא עליכון
עולו שרו בטולי ואם לא תפוק אישתא מן
אטדא ותיכול ית ארזי לבנן׃ ועתה אם באמת
ובתמים עשיתם ותמליכו את אבימלך ואם
טובה עשיתם עם ירבעל ועם ביתו ואם
כגמול ידיו עשיתם לו׃ וכען אם בקשטא
ובשלמותא עבדתון ואמליכתון ית אבימלך
ואם טבתא עבדתון עם ירבעל ועם ביתיה
ואם כגמולא דידוהי עבדתון ליה׃ אשר נלחם
אבי עליכם וישלך את נפשו מנגד ויצל אתכם
מיד מדין׃ דאגיח אבא עליכון ומסר ית
נפשיה לעל גב לאתקטלא ושיזיב יתכון
מיד מדינאי׃ ואתם קמתם על בית אבי היום
ותהרגו את בניו שבעים איש על אבן אחת
ותמליכו את אבימלך בן אמתו על בעלי
שכם כי אחיכם הוא׃ ואתון קמתון על בית
אבא יומא דין וקטלתון ית בנוהי שבעין
גברא על אבנא חדא ואמליכתון ית אבימלך
בר אמתיה על יתבי שכם ארי אחוכון הוא׃
ואם באמת ובתמים עשיתם עם ירבעל ועם

ביתו היום הזה שמחו באבימלך וישמח גם
הוא בכם׃ ואם בקשטא ובשלמותא עבדתון
עם ירבעל ועם ביתיה יומא הדין חדו באבימלך
ויחדי אף הוא בכון׃ ואם אין תצא אש מאבימלך
ותאכל את בעלי שכם ואת בית מלוא ותצא
אש מבעלי שכם ומבית מלוא ותאכל את
אבימלך׃ ואם לא תפוק אישתא מאבימלך
ותיכול ית יתבי שכם וית בית מלו ותפוק
אישתא מיתבי שכם ומבית מלו ותיכול
ית אבימלך׃ וינס יותם ויברח וילך בארה
וישב שם מפני אבימלך אחיו׃ ואפך יותם
וערק ואזל לבאר ויתיב תמן מן קדם אבימלך
אחוהי׃ וישר אבימלך
על ישראל שלש שנים׃ ומלך אבימלך על
ישראל תלת שנין׃ וישלח אלהים רוח רעה
בין אבימלך ובין בעלי שכם ויבגדו בעלי
שכם באבימלך׃ ושלח יי רוח בישא בין
אבימלך ובין יתבי שכם ושקרו יתבי שכם
באבימלך׃ לבוא חמס שבעים בני ירבעל
ודמם לשום על אבימלך אחיהם אשר הרג
אותם ועל בעלי שכם אשר חזקו את ידיו
להרג את אחיו׃ למיתי חטוף שבעין בני
ירבעל ודמהון לשואה על אבימלך אחוהון
דקטל יתהון ועל יתבי שכם דתקיפו ית ידוהי
למקטל ית אחוהי׃ וישימו לו בעלי שכם
מארבים על ראשי ההרים ויגזלו את כל

בארה ד׳ וסימנ׳ ויסע ישראל ומשם וינס יותם בארה בנו בתר׳ מלרע וב׳ כת׳ ה׳ בשום בר נש ויתרן ובארא — אחיהם ד׳ וסימנ׳ הבכור הבכור על אבימלך

אשר יעבר עליהם בדרך ויגד לאבימלך׃
ושויאו ליה יתבי שכם כמנין על רישי טוריא
ואנסין ית כל דעבר עליהון ואתחוה לאבימלך׃ באורחא
ויבא געל בן עבד ואחיו ויעברו
בשכם ויבטחו בו בעלי שכם׃ ואתא געל
בר עבד ואחוהי ועברו בשכם ואתרחיצו
עלוהי יתבי שכם׃ ויצאו השדה ויבצרו
את כרמיהם וידרכו ויעשו הלולים ויבאו
בית אלהיהם ויאכלו וישתו ויקללו את
אבימלך׃ ונפקו לחקלא וקטפו ית כרמיהון
ועצרו ועבדו חנגין ועלו לבית טעותהון
ואכלו ושתיאו ולטו ית אבימלך׃ ויאמר
געל בן עבד מי אבימלך ומי שכם כי נעבדנו
הלא בן ירבעל וזבל פקידו עבדו את אנשי
חמור אבי שכם ומדוע נעבדנו אנחנו׃ ואמר
געל בר עבד מן אבימלך ומן שכם ארי
נפלחיניה הלא בר ירבעל הוא וזבול שלטוניה
פלחו ית אנשי חמור אבוהי דשכם ומדין
נפלחיניה אנחנא׃ ומי יתן את העם הזה בידי
ואסירה את אבימלך ויאמר לאבימלך רבה בטעמ׳
צבאך וצאה׃ ומן ימסר ית עמא הדין בידי
ואעדי ית אבימלך ואמר לאבימלך טקיס
משריתך ופוק׃ וישמע זבל שר העיר
את דברי געל בן עבד ויחר אפו׃ ושמע זבול
רבקרתא ית פתגמי געל בר עבד ותקיף
רוגזיה׃ וישלח מלאכים אל אבימלך בתרמה

לאמר הנה געל בן עבד ואחיו באים שכמה
והנם צרים את העיר עליך׃ ושלחא זגדין
לות אבימלך ברז למימר הא געל בר עבד
ואחוהי אתן לשכם והא אנון צירין ית קרתא
עלך׃ ועתה קום לילה אתה והעם אשר אתך
וארב בשדה׃ וכען קום בליליא את ועמא דעמך
וכמון בחקלא׃ והיה בבקר כזרח השמש
תשכים ופשטת על העיר והנה הוא והעם
אשר אתו יצאים אליך ועשית לו כאשר תמצא
ידך׃ ויהי בצפרא כמדנח שמשא תקדים
ותתגיד על קרתא והא הוא ועמא דעמיה
נפקין לותך ותעביד ליה כמא דתשכח ידך׃
ויקם אבימלך וכל העם אשר עמו
לילה ויארבו על שכם ארבעה ראשים׃ וקם
אבימלך וכל עמא דעמיה בליליא וכמנו
על שכם ארבע משרין׃ ויצא געל בן עבד
ויעמד פתח שער העיר ויקם אבימלך והעם
אשר אתו מן המארב׃ ונפק געל בר עבד וקם
במעלנא דתרע קרתא וקם אבימלך ועמא
דעמיה מן כמנא׃ וירא געל את העם ויאמר
אל זבל הנה עם יורד מראשי ההרים ויאמר
אליו זבל את צל ההרים אתה ראה כאנשים׃
וחזא געל ית עמא ואמר לזבול הא עמא נחת
מרישי טוריא ואמר ליה זבול ית טולא
דטוריא את חזי כגבריא׃ ויסף עוד געל לדבר
ויאמר הנה עם יורדים מעם טבור הארץ

...ם טבור ישבי על טבורי ־׳ ותקירה ג׳ וסימנ׳ אבימלך ראשו בדיליך ׳ ־ ׳ העם אשר עמו ה׳ וסימנ׳ ויבא יעקב אבימלך אבימלך קדמ׳ מה ראיתם שאול

וראש אחד בא מדרך אלון מעוננים׃ ואוסיף עוד
געל למללא ואמר הא עמא נחתין מן תקפא
דארעא ומשריתא חדא אתיא מאורח מישר
מעוננים׃ ויאמר אליו זבל איה אפוא פיך אשר
תאמר מי אבימלך כי נעבדנו הלא זה העם
אשר מאסתה בו צא נא עתה והלחם בו׃ ואמר
ליה זבול אן אנון פתגמך דאת אמר מן אבימלך
ארי נפלחניה הלא דין עמא דקצתא ביה פוק
כען ואגיח קרבא ביה׃ ויצא געל לפני
בעלי שכם וילחם באבימלך׃ ונפק געל קדם
יתבי שכם ואגיח קרבא באבימלך׃ וירדפהו
אבימלך וינס מפניו ויפלו חללים רבים עד
פתח השער׃ ורדפיה אבימלך ואפך מן קדמוהי
ונפלו קטילין סגיאין עד מעלנא דתרעא׃ וישב
אבימלך בארומה ויגרש זבל את געל ואת אחיו
משבת בשכם׃ ויתיב אבימלך בארומה ותריך
זבול ית געל וית אחוהי מלמתב בשכם׃

ויהי ממחרת ויצא העם השדה
ויגדו לאבימלך׃ והוה ביומא דבתרוהי ונפק
עמא לחקלא וחויאו לאבימלך׃ ויקח את העם
ויחצם לשלשה ראשים ויארב בשדה וירא
והנה העם יצא מן העיר ויקם עליהם ויכם׃
ודבר ית עמא ופליגנון לתלת משריין וכמן
בחקלא וחזא והא עמא נפיק מן קרתא וקם
עליהון וקטלנון׃ ואבימלך והראשים אשר
עמו פשטו ויעמדו פתח שער העיר ושני
הראשים פשטו על כל אשר בשדה ויכום׃
ואבימלך ומשריתא דעמיה אתנגידו וקמו
במעלנא דתרע קרתא ותרתין משריין אתנגידא
על כל דבחקלא וקטלונון׃ ואבימלך נלחם
בעיר כל היום ההוא וילכד את העיר ואת
העם אשר בה הרג ויתץ את העיר ויזרעה
מלח׃ ואבימלך אגיח בקרתא כל יומא ההוא
וכבש ית קרתא וית עמא דבה קטיל ותרע
ית קרתא וזרעה מלחא׃

וישמעו כל בעלי מגדל שכם ויבאו אל צריח
בית אל ברית׃ ושמעו כל יתבי מגדל שכם
ואתו לצריח בית אל למגזר קים׃ ויגד לאבימלך
כי התקבצו כל בעלי מגדל שכם׃ ואתחוה
לאבימלך ארי אתכנישו כל יתבי מגדל שכם׃
ויעל אבימלך הר צלמון הוא וכל העם אשר
אתו ויקח אבימלך את הקרדמות בידו ויכרת
שוכת עצים וישאה וישם על שכמו ויאמר
אל העם אשר עמו מה ראיתם עשיתי מהרו
עשו כמוני׃ וסליק אבימלך לטורא דצלמון
הוא וכל עמא דעמיה ונסיב אבימלך ית
כולביא בידיה וקץ סוכת אעין ונטלה ושוי
על כתפיה ואמר לעמא דעמיה מא דחזיתון
עבדית אוחו עבידו כותי׃ ויכרתו גם כל העם
איש שוכו וילכו אחרי אבימלך וישימו על
הצריח ויציתו עליהם את הצריח באש וימתו
גם כל אנשי מגדל שכם כאלף איש ואשה׃

ואת אחיו ה׳ וסימנ׳ ויכלכל ויושב האמר ויגרש וכר׳ ויקח את יתרנה ·· מהרו ד׳ וסימנ׳ מהרו ועלו אל אבי מהרו עשו כמוני אבשלום את המן ··

וקצו את כל עמא גבר סוכיה ואזלו בתר
אבימלך ושויאו על צריחא ואדליקו עליהון
ית צריחא בנורא ואתקטלו אף כל אנשי מגדל
שכם כאלף גבר ואתא׃ וילך
אבימלך אל תבץ ויחן בתבץ וילכדה׃ ואזל
אבימלך לתבץ ושרא בתבץ וכבשה׃ ומגדל
עז היה בתוך העיר וינסו שמה כל האנשים
והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו בעדם ויעלו
על גג המגדל׃ ומגדל תקיף הוה בגו קרתא
ואפכו לתמן כל גבריא ונשיא וכל יתבי קרתא
ואגפו באפיהון וסליקו על איגר מגדלא׃ ויבא
אבימלך עד המגדל וילחם בו ויגש עד פתח
המגדל לשרפו באש׃ ואתא אבימלך עד
מגדלא ואגיח קרבא ביה וקריב עד תרע
מגדלא לאוקדותיה בנורא׃ ותשלך אשה
אחת פלח רכב על ראש אבימלך ותרץ את
גלגלתו׃ ורמת איתתא חדא פלגות רכב רחי
על רישא דאבימלך ורעת ית גולגלתיה׃ ויקרא
מהרה אל הנער נשא כליו ויאמר לו שלף
חרבך ומותתני פן יאמרו לי אשה הרגתהו
וידקרהו נערו וימת׃ וקרא בפריע לעולימא
נטיל זיניה ואמר ליה שלוף חרבך וקטולני
דלמא יימרון עלי איתתא קטלתיה וקטליה
עולימיה ומית׃ ויראו איש ישראל כי מת
אבימלך וילכו איש למקמו׃ וחזו אנש ישראל
ארי מית אבימלך ואזלו גבר לאתריה׃ וישב

אלהים את רעת אבימלך אשר עשה לאביו
להרג את שבעים אחיו׃ ואתיב יי ית בישת
אבימלך דעבד לאבוהי למקטל ית שבעין
אחוהי׃ ואת כל רעת אנשי שכם השיב אלהים
בראשם ותבא אליהם קללת יותם בן ירבעל׃
וית כל בישת אנשי שכם אתיב יי ברישהון
ואתת לוותהון לוטת יותם בר ירבעל׃
ויקם אחרי אבימלך להושיע את
ישראל תולע בן פואה בן דודו איש יששכר
והוא ישב בשמיר בהר אפרים׃ וקם בתר
אבימלך למפרק ית ישראל תולע בר פואה בר
דודו גברא משבטא דבית יששכר והוא יתיב
בשמיר בטורא דבית אפרים׃ וישפט את ישראל
עשרים ושלש שנה וימת ויקבר בשמיר׃ ודן
ית ישראל עסרין ותלת שנין ומית ואתקבר
בשמיר׃ ויקם אחריו יאיר
הגלעדי וישפט את ישראל עשרים ושתים
שנה׃ וקם בתרוהי יאיר גלעדאה ודן ית ישראל
עסרין ותרתין שנין׃ ויהי לו שלשים בנים
רכבים על שלשים עירים ושלשים עירים
להם להם יקראו חות יאיר עד היום הזה אשר
בארץ הגלעד׃ והוו ליה תלתין בנין רכיבין
על תלתין עילין ותלתין קרוין להון להון קרן
כפרני יאיר עד יומא הדין דבארע גלעד׃ וימת
יאיר ויקבר בקמון׃ ומית יאיר ואתקבר בקמון׃
ויסיפו בני ישראל לעשות הרע

ותשלך ג׳ וסימנה׳ את הילד אשה אחת פלח דברי אחריך׳ — קללת ג׳ וסימנה׳ יותם אתצולב מגן׳ — בארץ הגלעד ב׳ וסימנה׳ את בצר ויהי לו

בעיני יהוה ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות
ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי
מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים
ויעזבו את יהוה ולא עבדוהו׃ ואוסיפו בני ישר׳
למעבד דביש קדם יי ופלחו ית בעליא וית
עשתרתא וית טעות ארם וית טעות צידון וית
טעות מואב וית טעות בני עמון וית טעות
פלשתאי ושבקו ית פולחנא דיי ולא פלחו
קדמוהי׃ ויחר אף יהוה בישראל וימכרם ביד
פלשתים וביד בני עמון׃ ותקיף רוגזא דיי בישר׳
ומסרנון ביד פלשתאי וביד בני עמון׃ וירעצו
ויר׳צצו את בני ישראל בשנה ההיא שמנה
עשרה שנה את כל בני ישראל אשר בעבר
הירדן בארץ האמרי אשר בגלעד׃ ודחקו
ושעבידו ית בני ישר׳ בשתא ההיא תמנא
עסרי שנין ית כל בני ישר׳ דבעברא דירדנא
בארע אמוראה דבגלעד׃ ויעברו בני עמון את
הירדן להלחם גם ביהודה ובבנימין ובבית
אפרים ותצר לישראל מאד׃ ועברו בני עמון
ית ירדנא לאגחא קרבא אף בדבית יהודה
ובדבית בנימין ובדבית אפרים ועקת לישר׳
לחדא׃ ויזעקו בני ישראל אל יהוה לאמר חטאנו
לך וכי עזבנו את אלהינו ונעבד את הבעלים׃
וזעיקו בני ישר׳ קדם יי למימר חבנא קדמך
וארי שבקנא ית פולחנא דאלהנא ופלחנא ית
בעליא׃ ויאמר יהוה אל בני

ישראל הלא ממצרים ומן האמרי ומן בני
עמון ומן פלשתים׃ ואמר יי לבני ישראל
הלא ממצרים ומן אמוראי ומן בני עמון ומן
פלשתאי׃ וצידונים ועמלק ומעון לחצו אתכם
ותצעקו אלי ואושיעה אתכם מידם׃ וצידונאי
ועמלקאי ואנש מעון דחקו יתכון ובעיתון מן
קדמי ופרקית יתכון מידהון׃ ואתם עזבתם
אותי ותעבדו אלהים אחרים לכן לא אוסיף
להושיע אתכם׃ ואתון שבקתון פולחני ופלחתון
לטעות עממיא בכין לא אוסיף למפרק יתכון׃
לכו וזעקו אל האלהים אשר בחרתם בם המה
יושיעו לכם בעת צרתכם׃ איזילו ובעו מן
טעותא דאתרעיתון בהון האאם יכלן למפרק
לכון בעדן עקתכון׃ ויאמרו בני ישראל אל
יהוה חטאנו עשה אתה לנו ככל הטוב בעיניך
אך הצילנו נא היום הזה׃ ואמרו בני ישר׳
קדם יי חבנא עביד את לנא ככל דתקין קדמך
ברם שיזיבנא כען יומא הדין׃ ויסירו את אלהי
הנכר מקרבם ויעבדו את יהוה ותקצר נפשו
בעמל ישראל׃ ואעדיאו ית טעות עממיא
מביניהון ופלחו קדם יי ותקצר נפשו בעמל
ישר׳׃ ויצעקו בני עמון
ויחנו בגלעד ויאספו בני ישראל ויחנו במצפה׃
ואתכנישו בני עמון ושרו בגלעד ואתכנישו
בני ישראל ושרו במצפיא׃ ויאמרו העם שרי
גלעד איש אל רעהו מי האיש אשר יחל

ויזעקו ג פת וסימנ׳ לכו וזעקו הילילו הרעים קדשו צום וסימנ׳ ככל הטוב ב וסימנ׳ עשה אתה מהר נצא נדדה אחרי ותקצר ב וסימ׳ לישראל

להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל ישבי גלעד
ואמרו עמא רברבי גלעד גבר לחבריה מן גברא
דישרי לאגחא קרבא בבני עמון יהי לריש לכל
יתבי גלעד: ויפתח הגלעדי
היה גבור חיל והוא בן אשה זונה ויולד גלעד
את יפתח: ויפתח גלעדאה הוה גבר חילא והוא
בר אתתא פונדקיתא ואוליד גלעד ית יפתח:
ותלד אשת גלעד לו בנים ויגדלו בני האשה
ויגרשו את יפתח ויאמרו לו לא תנחל בבית
אבינו כי בן אשה אחרת אתה: וילידת אתת
גלעד ליה בנין ורביו בני אתתא ותריכו ית
יפתח ואמרו ליה לא תחסין בבית אבונא ארי
בר אתתא אחריתא את: ויברח יפתח מפני אחיו
וישב בארץ טוב ויתלקטו אל יפתח אנשים
ריקים ויצאו עמו: וערק יפתח מן קדם אחוהי
ויתיב בארע טב ואתכנשו לות יפתח גברין
סריקין ונפקו עמיה: ויהי מימים
וילחמו בני עמון עם ישראל: והוה לזמן יומין
ואגיחו קרבא בני עמון עם ישראל: ויהי כאשר
נלחמו בני עמון עם ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את יפתח מארץ טוב: והוה כד אגיחו
קרבא בני עמון עם ישראל ואזלו סבי גלעד
למדבר ית יפתח מארע טב: ויאמרו ליפתח
לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה בבני עמון:
ואמרו ליפתח איתא ותהי לנא לרבא ונגיח
קרבא בבני עמון: ויאמר יפתח לזקני גלעד

הלא אתם שנאתם אותי ותגרשוני מבית אבי
ומדוע באתם אלי עתה כאשר צר לכם: ואמר
יפתח לסבי גלעד הלא אתון סניתון יתי ותריכתוני
מבית אבא ומדין אתיתון לותי כען כד עקת
לכון: ויאמרו זקני גלעד אל יפתח לכן עתה
שבנו אליך והלכת עמנו ונלחמת בבני עמון
והיית לנו לראש לכל ישבי גלעד: ואמרו סבי
גלעד ליפתח בכין כען תבנא לותך ותהך עמנא
ותגיח קרבא בבני עמון ותהי לנא לריש לכל
יתבי גלעד: ויאמר יפתח אל זקני גלעד אם
משיבים אתם אותי להלחם בבני עמון ונתן
יהוה אותם לפני אנכי אהיה לכם לראש: ואמר
יפתח לסבי גלעד אם מתיבין אתון יתי לאגחא
קרבא בבני עמון וימסר יי יתהון קדמי אנא
אהוי לכון לריש: ויאמרו זקני גלעד אל יפתח
יהוה יהיה שמע בינותינו אם לא כדברך כן
נעשה: ואמרו סבי גלעד ליפתח מימרא דיי
יהי סהיד בינגא אם לא כפתגמך כן נעביד: וילך
יפתח עם זקני גלעד וישימו העם אותו עליהם
לראש ולקצין וידבר יפתח את כל דבריו לפני
יהוה במצפה: ואזל יפתח עם סבי גלעד ושויו
עמא יתיה עליהון לריש ולרבא וסדר יפתח
ית כל פתגמוהי קדם יי במצפא:
וישלח יפתח מלאכים אל מלך בני
עמון לאמר מה לי ולך כי באת אלי להלחם
בארצי: ושלח יפתח אזגדין לות מלכא דבני

הגלעדי שפתין עמך חד לשון קריה וג׳ לשון אנש וג׳ לשון פתיחה ... והייתה ב׳ מל׳ וסימנה׳ לקצין המוציא דשמואל ... אם תחזק ארס והיתה כת אם עבדת את׳

עמון למימר מא לי ולך ארי אתיתא לותי
לאגחא קרבא בארעי׃ ויאמר מלך בני עמון
אל מלאכי יפתח כי לקח ישראל את ארצי
בעלותו ממצרים מארנון ועד היבק ועד הירדן
ועתה השיבה אתהן בשלום׃ ואמר מלכא דבני
עמון לאזגדי יפתח ארי נסיב ישראל ית ארעי
במסקיה ממצרים מארנונא עד יובקא ועד
ירדנא וכען אתיב יתהון בשלם׃ ויוסף עוד יפתח
וישלח מלאכים אל מלך בני עמון׃ ואוסיף
עוד יפתח ושלח אזגדין לות מלכא דבני עמון׃
ויאמר לו כה אמר יפתח לא לקח ישראל את
ארץ מואב ואת ארץ בני עמון׃ ואמרו ליה
כדנן אמר יפתח לא נסיב ישראל ית ארע מואב
וית ארע בני עמון׃ כי בעלותם ממצרים וילך
ישראל במדבר עד ים סוף ויבא קדשה׃ ארי
במסקהון ממצרים ואזל ישראל במדברא עד
ימא דסוף ואתא לרקם׃ וישלח ישראל
מלאכים אל מלך אדום לאמר אעברה נא
בארצך ולא שמע מלך אדום וגם אל מלך
מואב שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש׃
ושלח ישראל אזגדין לות מלכא דאדום למימר
אעבר כען בארעך ולא קביל מלכא דאדום
ואף לות מלכא דמואב שלח ולא אבא ויתיב
ישראל ברקם׃ וילך במדבר ויסב את ארץ אדום
ואת ארץ מואב ויבא ממזרח שמש לארץ
מואב ויחנון בעבר ארנון ולא באו בגבול מואב

כי ארנון גבול מואב׃ ואזל במדברא ואקיף ית
ארעא דאדום וית ארע מואב ואתו ממדנח
שמשא לארעא דמואב ושרו בעיברא דארנון
ולא עלו בתחום מואב ארי ארנון תחום מואב׃
וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך
האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברה
נא בארצך עד מקומי׃ ושלח ישראל אזגדין
לות סיחון מלכא אמוראה מלכא דחשבון
ואמר ליה ישראל אעבר כען בארעך עד
אתרי׃ ולא האמין סיחון את ישראל עבר
בגבלו ויאסף סיחון את כל עמו ויחנו ביהצה
וילחם עם ישראל׃ ולא הימין סיחון ית
ישראל למעבר בתחומיה וכנש סיחון ית כל
עמיה ושרו ביהץ ואגיח קרבא עם ישראל׃
ויתן יהוה אלהי ישראל את סיחון ואת כל
עמו ביד ישראל ויכום ויירש ישראל את
כל ארץ האמרי יושב הארץ ההיא׃ ומסר
יי׳ אלהא דישראל ית סיחון וית כל עמיה בידא
דישראל ומחונון ויריתו ישראל ית כל ארע
אמוראה יתיב ארעא ההיא׃ ויירשו את
כל גבול האמרי מארנון ועד היבק ומן
המדבר ועד הירדן׃ ויריתו ית כל תחום
אמוראה מארנונא ועד יובקא ומן מדברא
ועד ירדנא׃ ועתה יהוה אלהי ישראל הוריש
את האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו׃
וכען יי׳ אלהא דישראל תריך ית אמוראה מן

השיבה ג׳ וסימנ׳ אתהן בשלום נפשי משאיהם ששון ישעך ׃ בגבלו ה׳ חס׳ בליש׳ וסימנ׳ ויקם שדה עפרון ויגמון אדום ולא נתן סיחון ולא האמין

הרוב ג׳ חד מל׳ וב׳ חס וסימנ׳ עם ישראל דברים שדי עם ישראל מל׳ דברים שדי חס — היוצא ד׳ מל׳ בנביא וסימנ׳ והיה היוצא מהנה היוצא חל׳ הכנ׳

קדם עמיה ישראל ואת מה מי למירתה׃ הלא
את אשר יורישך כמוש אלהיך אותו תירש
ואת כל אשר הוריש יהוה אלהינו מפנינו אותו
נירש׃ הלא ית די חסנך כמוש טעותך יתיה
תחסין וית כל דיתריך יי אלהנא מן קדמנא
יתיה נירת׃ ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן
צפור מלך מואב הרוב רב עם ישראל אם
נלחם נלחם בם׃ וכען הטב טב את מבלק
בר צפור מלכא דמואב המדן דן עם ישראל
אם קרבא אגיח בהון׃ בשבת ישראל בחשבון
ובבנותיה ובערעור ובבנותיה ובכל הערים
אשר על ידי ארנון שלש מאות שנה ומדוע
לא הצלתם בעת ההיא׃ כד יתיב ישראל בחשבון
ובכפרנהא ובערעור ובכפרנהא ובכל קרויא
דעל תחומי ארנון תלת מאה שנין ומדין
לא שיזבתון בעדנא ההוא׃ ואנכי לא חטאתי
לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בי ישפט
יהוה השפט היום בין בני ישראל ובין בני
עמון׃ ואנא לא חטית לך ואת עביד עמי
בישא לאגחא קרבא בי ידין יי דעביד דינא
יומא דין בין בני ישראל ובין בני עמון׃ ולא
שמע מלך בני עמון אל דברי יפתח אשר
שלח אליו׃ ולא קביל מלכא דבני עמון לפתגמי
יפתח דשלח לותיה׃ ותהי
על יפתח רוח יהוה ויעבר את הגלעד ואת
מנשה ויעבר את מצפה גלעד וממצפה

גלעד עבר בני עמון׃ ושרת על יפתח רוח
גבורא מן קדם יי ועבר ית גלעד וית מנשה
ועבר ית מצפיא דגלעד וממצפיא דגלעד
עבר לות בני עמון׃ וידר יפתח נדר ליהוה ויאמר
אם נתון תתן את בני עמון בידי׃ וקיים יפתח
קים קדם יי ואמר אם ממסר תמסר ית בני
עמון בידי׃ והיה היוצא אשר יצא מדלתי
ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה
ליהוה והעליתיהו עולה׃ ויהי די יפוק מדשי
ביתי לקדמותי כד אתוב בשלם מבני עמון
ויהי קדם יי ואסקניה עלתא׃
ויעבר יפתח אל בני עמון להלחם בם
ויתנם יהוה בידו׃ ועבר יפתח לות בני עמון
לאגחא קרבא בהון ומסרנון יי בידיה׃ ויכם
מערוער ועד בואך מנית עשרים עיר ועד
אבל כרמים מכה גדולה מאד ויכנעו בני עמון
מפני בני ישראל׃ ומחנון מערוער ועד מעלנא
דמנית עסרין קרוין ועד מישר כרמיא מחתא
רבתא לחדא ואתברו בני עמון מן קדם בני ישראל׃
ויבא יפתח המצפה אל ביתו והנה
בתו יצאת לקראתו בתפים ובמחלות ורק היא
יחידה אין לו ממנו בן או בת׃ ואתא יפתח
למצפיא לביתיה והא ברתיה נפקא לקדמותיה
בתפין ובחנגין ולחוד היא יחידא לית ליה מנה
בר או ברת׃ ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו
ויאמר אהה בתי הכרע הכרעתני ואת היית

קדמ׳ ג׳ מה הדבר — ויורד ג׳ וסימנ׳ יעקב ישראל יפתח — מנית ב׳ וסימנ׳ ועד בואך בחטי — ועד אבל ב׳ וסימנ׳ כרמים הגדולה — וזרק ב׳ הא

ולא אוכל ג׳ וסימנה פציתי פי אל ש׳ נלאיתי כלכל מלאכה גדולה ׳׳ הרפה ב׳ וסימנה הרפה ממני שנים הרפה לה ׳׳ ואבכה ב׳ וסימנה על בתולי יומם ולילה

בעכרי ואנכי פציתי פי אל יהוה ולא אוכל לשוב׃
והוה כד חזא יתה ובזע ית לבושוהי ואמר ווי
ברתי אכרעא אכרעתני ואת הוית בעכרי ואנא
פתחית פומי בנדר קדם יי ולא איכול למתב׃
ותאמר אליו אבי פציתה את פיך אל יהוה עשה
לי כאשר יצא מפיך אחרי אשר עשה לך
יהוה נקמות מאיביך מבני עמון׃ ואמרת ליה
אבא פתחתא ית פומך בנדר קדם יי עביד לי
כמא דנפק מפומך בתר דעבד לך יי פורענותא
מבעלי דבבך מבני עמון׃ ותאמר אל אביה
יעשה לי הדבר הזה הרפה ממני שנים חדשים
ואלכה וירדתי על ההרים ואבכה על בתולי
אנכי ורעיתי׃ ואמרת לאבוהא יתעביד לי
פתגמא הדין שבוק מנית תרין ירחין ואהך
ואתנגיד על טוריא ואבכי על בתולי אנא וחברתי׃
ויאמר לכי וישלח אותה שני חדשים ותלך
היא ורעותיה ותבך על בתוליה על ההרים׃
ואמר איזילי ושלח יתה תרין ירחין ואזלת
היא וחברתהא ובכת על בתולהא על טוריא׃
ויהי מקץ שנים חדשים ותשב אל אביה ויעש
לה את נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש
ותהי חק בישראל׃ והוה מסוף תרין ירחין
ותבת לות אבוהא ועבד לה ית נדריה דנדר
והיא לא ידעה גבר והות לגזירא בישראל בדיל
דלא לאסקא גבר ית בריה וית ברתיה לעלתא
כמא דעבד יפתח גלעדאה ולא שאיל לפנחס

כהנא ואלו שאיל לפינחס כהנא הוה פריק
יתה בדמין׃ מימים ימימה תלכנה בנות ישראל
לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעת ימים בשנה׃
מזמן לזמן אזלן בנת ישראל לאלאה לבת
יפתח גלעדאה ארבעה יומין בשתא׃

ויצעק איש אפרים ויעבר צפונה
ויאמרו ליפתח מדוע עברת להלחם בבני
עמון ולנו לא קראת ללכת עמך ביתך נשרף
עליך באש׃ ואתכניש אנש אפרים ועברו
לציפונא ואמרו ליפתח מדין עברתא לאגחא
קרבא בבני עמון ולנא לא קריתא למיזל
עמך ביתך נוקיד עלך בנורא׃ ויאמר יפתח
אליהם איש ריב הייתי אני ועמי ובני עמון
מאד ואזעק אתכם ולא הושעתם אותי
מידם׃ ואמר יפתח להון אנש דין הויתי אנא
ועמי ובני עמון לחדא ובעית מנכון ולא
פרקתון יתי מידהון׃ ואראה כי אינך מושיע
ואשימה נפשי בכפי ואעברה אל בני עמון
ויתנם יהוה בידי ולמה עליתם אלי היום הזה
להלחם בי׃ וחזית ארי ליתך פריק ומסרית
נפשי כעל גב לאתקטלא ועברית לות בני עמון
ומסרנון יי בידי ולמא סליקתון לותי יומא
הדין לאגחא קרבא בי׃ ויקבץ יפתח את כל
אנשי גלעד וילחם את אפרים ויכו אנשי
גלעד את אפרים כי אמרו פליטי אפרים
אתם גלעד בתוך אפרים בתוך מנשה׃ ובכנש

לכי ג׳ וסימנה ותאמר לה ויאמר לכי ויאמר לה אמנון ׳׳ ויצעק ג׳ וסימנה ישראל אפרים וחברו ׳׳ בכפי ו׳ וסימנה ואשימה ואשים על מה

יפתח ית כל אנשי גלעד ואגיח קרבא עם
דבית אפרים ארי אמרו משיזבא דבית
אפרים מא אתון חשיבין דבית גלעד בגו
בית אפרים בגו בית מנשה׃ וילכד גלעד את
מעברות הירדן לאפרים והיה כי יאמרו
פליטי אפרים אעברה ויאמרו לו אנשי גלעד
האפרתי אתה ויאמר לא׃ ואחדו דבית גלעד
ית מגזת ירדנא על דבית אפרים והוי כד אמר
חד ממשיזבא דבית אפרים אעבר ואמרין
ליה אנשי גלעד אפרתי את ואמר לא׃ ויאמרו
לו אמר נא שבלת ויאמר סבלת ולא יכין
לדבר כן ויאחזו אותו וישחטוהו אל מעברות
הירדן ויפל בעת ההיא מאפרים ארבעים
ושנים אלף׃ ואמרין ליה אימר כען שובלתא
ואמר סובלתא ולא מתקין למללא כין ואחדין
ליה ונכסין ליה במגזת ירדנא ואתקטלו
בעדנא ההוא מדבית אפרים ארבעין ותרין
אלפין׃ וישפט יפתח את ישראל שש שנים
וימת יפתח הגלעדי ויקבר בערי גלעד׃ ודן
יפתח ית ישראל שית שנין ומית יפתח
גלעדאה ואתקבר בקרוי גלעד׃
וישפט אחריו את ישראל אבצן
מבית לחם׃ ודן בתרוהי ית ישראל אבצן מבית
לחם׃ ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות
שלח החוצה ושלשים בנות הביא לבניו מן
החוץ וישפט את ישראל שבע שנים׃ והוו

ליה תלתין בנין ותלתין בנן שלח לברא ותלתין
כלן אעיל לבנוהי מן ברא ודן ית ישראל שבע
שנין׃ וימת אבצן ויקבר בבית לחם׃ ומית אבצן
ואתקבר בבית לחם׃ וישפט
אחריו את ישראל אילון הזבולני וישפט את
ישראל עשר שנים׃ ודן בתרוהי ית ישראל
אילון דמשיבט זבולון ודן ית [illegible] שנין
וימת אילון הזבולני ויקבר ב[illegible] זבולן׃
ומית אילון דמשיבט זבולון וא[illegible] באילון
בארע שיבט זבולון׃
וישפט אחריו את ישראל עבדון בן הלל
הפרעתוני׃ ודן בתרוהי ית ישראל עבדון בר
הלל דמפרעתון׃ ויהי לו ארבעים בנים ושלשים
בני בנים רכבים על שבעים עירם וישפט את
ישראל שמנה שנים׃ והוו ליה ארבעין בנין
ותלתין בני בנין רכבין על שבעין עולין ודן
ית ישראל תמני שנין׃ וימת עבדון בן הלל
הפרעתוני ויקבר בפרעתון בארץ אפרים בהר
העמלקי׃ ומית עבדון בר הלל דמפרעתון
ואתקבר בפרעתון בארע שיבט אפרים
בטורא דבית עמלק׃ ויספו
בני ישראל לעשות הרע בעיני יהוה ויתנם
יהוה ביד פלשתים ארבעים שנה׃ ואוסיפו בני ישראל
למעבד דביש קדם יי ומסרנון יי ביד פלשתאי
ארבעין שנין׃ ויהי איש
אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח

בבית לחם ג׳ וסימנ׳ . אבצן אתו במצודה דדברי ימים וקרא שם . עירם ב׳ חס בליש׳ וסימנ׳ . ועירם עשרה רכבים על שבעים עירם

ואשתו עקרה ולא ילדה והוה גברא חד מצרעה
מזרעית דן ושמיה מנוח ואתתיה עקרא ולית
לה ולד: וירא מלאך יהוה אל האשה ויאמר
אליה הנה נא את עקרה ולא ילדת והרית וילדת
בן: ואתחזי מלאכא דיי לאתתא ואמר לה הא
כען את עקרא ולית ליך ולד ותעדין ותלידין
בר: ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר
ואל תאכלי כל טמא: וכען אסתמרי כען ולא
תשתין חמר חדת ועתיק ולא תיכלין כל מסאב:
כי הנך הרה וילדת בן ומורה לא יעלה על
ראשו כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן
והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים:
ארי הא את מעדיא ותלידין בר ומספר לא
יעבר על רישיה ארי נזירא דיי יהי רביא מן
בטנא והוא ישרי למפרק ית ישראל מידא
דפלשתאי: ותבא האשה ותאמר לאישה
לאמר איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה
מלאך האלהים נורא מאד ולא שאלתיהו
אי מזה הוא ואת שמו לא הגיד לי: ואתת אתתא
ואמרת לבעלה למימר נביא דיי אתא לותי
וחזויה כח[illegible]כא דיי חסין לחדא ולא
שאלתיה אימדין הוא וית שמיה לא חוי לי:
ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל תשתי
יין ושכר ואל תאכלי כל טמאה כי נזיר אלהים
יהיה הנער מן הבטן עד יום מותו: ואמר ליה הא
את מעדיא ותלידין בר וכען לא תשתין חמר

חדת ועתיק ולא תיכלין כל מסאב ארי נזירא
דיי יהי רביא מן בטנא עד יום מותיה:
ויעתר מנוח אל יהוה ויאמר בי
אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא נא
עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד: וצלי
מנוח קדם יי ואמר בבעו יי נביא דיי דשלחתא
ייתי כען עוד לותנא ויאלפננא מא נעביד לרביא
דיתיליד: וישמע האלהים בקול מנוח ויבא
מלאך האלהים עוד אל האשה והיא יושבת
בשדה ומנוח אישה אין עמה: וקביל יי צלותיה
דמנוח ואתא מלאכא דיי עוד לות אתתא
והיא יתבא בחקלא ומנוח בעלה לית עמה:
ותמהר האשה ותרץ ותגד לאישה ותאמר
אליו הנה נראה אלי האיש אשר בא ביום אלי:
ואוחיאת אתתא ורהטת וחויאת לבעלה ואמרת
ליה הא אתחזי לי גברא דאתא ביומא דיכן
לותי: ויקם וילך מנוח אחרי אשתו ויבא אל
האיש ויאמר לו האתה האיש אשר דברת
אל האשה ויאמר אני: וקם ואזל מנוח בתר
אתתיה ואתא לות גברא ואמר ליה הא את גברא
דמליל עם אתתא ואמר אנא: ויאמר מנוח
עתה יבא דבריך מה יהיה משפט הנער
ומעשהו: ואמר מנוח כען יתקיימון פתגמך
מא יהי דחזי לרביא ומא נעביד ליה: ויאמר
מלאך יהוה אל מנוח מכל אשר אמרתי אל
האשה תשמר: ואמר מלאכא דיי למנוח

וילדת ג וסימנ' חד בהגר ותרין בשמשון — ויורנו ג ב מל' וחד חס וסימנ' מה נעשה מדרבין מדרבין וישעיה חס

מכל דאמר ית לאתתא תסתמר׃ מכל אשר יצא
מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל תשת וכל
טמאה אל תאכל כל אשר צויתיה תשמר׃
מכל דיפוק מגפנא דחמרא לא תיכול וחמר
חדת ועתיק לא תשתי וכל מסאב לא תיכול
כל דפקידתה תטר׃ ויאמר מנוח אל מלאך
יהוה נעצרה נא אותך ונעשה לפניך גדי
עזים׃ ואמר מנוח למלאכא דיי׳ ניחור כען
יתך ונעביד קדמך גדיא בר עזי׃ ויאמר מלאך
יהוה אל מנוח אם תעצרני לא אכל בלחמך
ואם תעשה עלה ליהוה תעלנה כי לא ידע
מנוח כי מלאך יהוה הוא׃ ואמר מלאכא דיי׳
למנוח אם תיחרנני לא איכול בלחמך ואם
תעביד עלתא קדם יי׳ תסקנה ארי לא ידע
מנוח ארי מלאכא דיי׳ הוא׃ ויאמר מנוח אל
מלאך יהוה מי שמך כי יבא דבריך וכבדנוך׃
ואמר מנוח למלאכא דיי׳ מן שמך ארי
יתקיימון פתגמך וניקרנך׃ ויאמר לו מלאך
יהוה למה זה תשאל לשמי והוא פלאי׃ ואמר
ליה מלאכא דיי׳ למא דנן את שאיל לשמי
והוא מפרש׃ ויקח מנוח
את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור
ליהוה ומפלא לעשות ומנוח ואשתו ראים׃
ונסיב מנוח ית גדיא בר עזי וית תקרובתא
ואסיק על טנרא קדם יי׳ ומפריש למעבד
ומנוח ואתתיה חזן׃ ויהי בעלות הלהב מעל

המזבח השמימה ויעל מלאך יהוה בלהב המזבח
ומנוח ואשתו ראים ויפלו על פניהם ארצה׃ והוה
במסק שלהובית מעלוי מדבחא לצית שמיא
וסליק מלאכא דיי׳ בשלהובית מדבחא ומנוח
ואתתיה חזן ונפלו על אפיהון על ארעא׃ ולא
יסף עוד מלאך יהוה להראה אל מנוח ואל אשתו
אז ידע מנוח כי מלאך יהוה הוא׃ ולא אוסיף עוד
מלאכא דיי׳ לאתחזאה למנוח ולאתתיה בכין
ידע מנוח ארי מלאכא דיי׳ הוא׃ ויאמר מנוח
אל אשתו מות נמות כי אלהים ראינו׃ ואמר מנוח
לאתתיה ממת נמות ארי מלאכא דיי׳ חזינא׃
ותאמר לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא
לקח מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה
וכעת לא השמיענו כזאת׃ ואמרת ליה אתתיה
אלו רעוא קדם יי׳ דנמות לא קביל מננא עלתא
ומנחתא ולא אחזינא ית כל אלין וכעדן פון לא
אשמענא כהדא׃ ותלד האשה בן ותקרא את
שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה׃
וילידת אתתא בר וקרת ית שמיה שמשון
ורבא רביא וברכיה יי׳׃ ותחל רוח יהוה לפעמו
במחנה דן בין צרעה ובין אשתאול׃ ושריאת
רוח גבורא מן קדם יי׳ לתקפותיה במשריתן
דדן בין צרעה ובין אשתאול׃

וירד שמשון תמנתה וירא אשה בתמנתה
מבנות פלשתים׃ ונחת שמשון לתמנת וחזא
אתתא בתמנת מבנת פלשתאי׃ ויעל ויגד לאביו

46

ולאמו ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מבנות
פלשתים ועתה קחו אותה לי לאשה ׃ וסליק וחוי
לאבוהי ולאמיה ואמר אתתא חזיתי בתמנת
מבנת פלשתאי וכען סבו יתה לי לאתו ׃ ויאמר
לו אביו ואמו האין בבנות אחיך ובכל עמי אשה
כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים
ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא
ישרה בעיני ׃ ואמר ליה אבוהי ואמיה הלית
בבנת אחך ובכל עמי אתתא דאת אזיל למסב
אתתא מפלשתאי ערליא ואמר שמשון לאבוהי
יתה סב לי ארי היא כשרת בעיני ׃ ואביו ואמו
לא ידעו כי מיהוה היא כי תאנה הוא מבקש
מפלשתים ובעת ההיא פלשתים משלים
בישראל ׃ ואבוהי ואמיה לא ידעין ארי מן קדם
ייי היא ארי תוסקפא הוא בעי לאתגרא
בפלשתאי ובעדנא ההוא פלשתאי שלטין
בישראל ׃ וירד שמשון ואביו
ואמו תמנתה ויבאו עד כרמי תמנתה והנה
כפיר אריות שאג לקראתו ׃ ונחת שמשון
ואבוהי ואמיה לתמנת ואתו עד כרמי תמנת
והא אריי בר אריון נהים לקדמותיה ׃ ותצלח
עליו רוח יהוה וישסעהו כשסע הגדי ומאומה
אין בידו ולא הגיד לאביו ולאמו את אשר
עשה ׃ ושרת עלוהי רוח גבורא מן קדם ייי ורמיה
כמא דמרמי גדיא ומדעם לית בידיה ולא
חוי לאבוהי ולאמיה ית דעבד ׃ וירד וידבר

לאשה ותישר בעיני שמשון ׃ ונחת ושאיל
באתתא וכשרת בעיני שמשון ׃ וישב מימים
לקחתה ויסר לראות את מפלת האריה והנה
עדת דבורים בגוית האריה ודבש ׃ ותב מזמן
יומין למסבה וזר למחזי ית פגרא דאריא והא
קנא דדבריתא בפגרא דאריא וביה דבשא ׃
וירדהו אל כפיו וילך הלוך ואכל וילך אל
אביו ואל אמו ויתן להם ויאכלו ולא הגיד להם
כי מגוית האריה רדה הדבש ׃ ונסחיה בידוהי
ואזיל מיזל ואכיל ואזל לות אבוהי ולות
אמיה ויהב להון ואכלו ולא חוי להון ארי
מפגרא דאריא נסיח דבשא ׃ וירד אביהו אל
האשה ויעש שם שמשון משתה כי כן יעשו
הבחורים ׃ ונחת אבוהי על עיסק אתתא ועבד
תמן שמשון משתיא ארי כין עבדין עולימיא ׃
ויהי כראותם אותו ויקחו שלשים מרעים
ויהיו אתו ׃ והוה כד חזו יתיה ודברו תלתין
חברין והוו עמיה ׃ ויאמר להם שמשון אחודה
נא לכם חידה אם הגד תגידו אותה לי שבעת
ימי המשתה ומצאתם ונתתי לכם שלשים
סדינים ושלשים חלפת בגדים ׃ ואמר להון
שמשון איחוד כען לכון חודיתא אם חואה
תחוון יתה לי שבעה יומי משתיא ותשכחון
ואתין לכון תלתין פרדיסין ותלתין אצטלון
דלבושא ׃ ואם לא תוכלו להגיד לי ונתתם אתם
לי שלשים סדינים ושלשים חליפות בגדים

ויאמרו לו חודה חידתך ונשמענה: ואם לא
תכלון לחואה ליותתנון אתון לי תלתין פדריסין
ותלתין אצטלון דלבושא ואמרו ליה חוד
חודיתך ונשמענה: ויאמר להם מהאכל יצא
מאכל ומעז יצא מתוק ולא יכלו להגיד החידה
שלשת ימים: ואמר להון מיאכלא נפק מיכלא
ומתקיפא נפק חליא ולא יכילו לחואה חודיתא
תלתא יומין: ויהי ביום השביעי ויאמרו לאשת
שמשון פתי את אישך ויגד לנו את החידה פן
נשרף אותך ואת בית אביך באש הלירשנו
קראתם לנו הלא: והוה ביומא שביעאה ואמרו
לאתת שמשון שדילי ית בעליך ויחוי לנא
ית חודיתא דלמא נוקיד יתיך וית בית אבויך
בנורא הלמסכינותנא קריתון לנא הלא: ותבך
אשת שמשון עליו ותאמר רק שנאתני ולא
אהבתני החידה חדת לבני עמי ולא הגדתה
ויאמר לה הנה לאבי ולאמי לא הגדתי ולך אגיד:
ובכת אתת שמשון עלוהי ואמרת לחוד סנתני
ולא רחימתני חודיתא חדתא לבני עמי ולי לא
חויתא ואמר לה הא לאבא ולאמא לא חויתי
ולך איכדין אחוי: ותבך עליו שבעת הימים
אשר היה להם המשתה ויהי ביום השביעי
ויגד לה כי הציקתהו ותגד החידה לבני עמה:
ובכת עלוהי שבעה יומיא דהוא להון משתיא
והוה ביומא שביעאה וחוי לה ארי דחקתיה
וחויאת חודיתא לבני עמה: ויאמרו לו אנשי

העיר ביום השביעי בטרם יבא החרסה מה
מתוק מדבש ומה עז מארי ויאמר להם לולא
חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי: ואמרו
ליה אנשי קרתא ביומא שביעאה עד לא מיעל
שמשא מא חלי מדבשא ומא תקיף מאריא
ואמר להון אלולא פון בדקתון באתתי לא
אשכחתון חודיתי: ותצלח עליו רוח יהוה
וירד אשקלון ויך מהם שלשים איש ויקח
את חליצותם ויתן החליפות למגידי החידה ויחר
אפו ויעל בית אביהו: ושרת עלוהי רוח גבורא
מן קדם יי ונחת לאשקלון וקטל מנהון תלתין
גברא ונסיב ית זרזיהון ויהב אצטליא לדחוו
חודיתא ותקיף רגזיה וסליק לבית אבוהי:
ותהי אשת שמשון למרעהו אשר
רעה לו: והות אתת שמשון לחבריה דהוה
שושבינה: ויהי מימים בימי קציר חטים
ויפקד שמשון את אשתו בגדי עזים ויאמר
אבאה אל אשתי החדרה ולא נתנו אביה לבוא:
והוה לזמן יומין ביומי חצד חטין ואדכר שמשון
ית אתתיה בגדיא בר עזי ואמר איעול לות
אתתי לאדרון בית משכבא ולא שבקיה אבוהא
למיעל: ויאמר אביה אמר אמרתי כי שנא שנאתה
ואתננה למרעך הלא אחותה הקטנה טובה ממנה
תהי נא לך תחתיה: ואמר אבוהא מימר אמרית
ארי מסנא סניתה ויהבתה לחברך הלא אחתה
זעירתא שפירא מנה תהי כען לך חלופהא

שבעת הימים ח וסימנ' מצות ותבך הלבנה ושבעת ימי החג בשביעי המשכילים המנוול בחצריהם ב בתרי לשבעת הימים ··· אמר ג חס העבר למרעך

ויאמר להם שמשון נקיתי הפעם מפלשתים
כי עשה אני עמם רעה ואמר להון שמשון
זכי אנא זמנא הדא מפלשתאי ארי עביד אנא
עמהון בישא וילך שמשון וילכד שלש
מאות שועלים ויקח לפדים ויפן זנב אל זנב
וישם לפיד אחד בין שני הזנבות בתוך ואזל
שמשון ואחד תלת מאה תעלין ונסיב בעוריא
וקטר דנבא ברישׁ דנבא ושוי בעורא חד בין
תרין דנביא במצעין ויבער אש בלפידים
וישלח בקמות פלשתים ויבער מגדיש ועד
קמה ועד כרם זית ואדליק אישתא בבעוריא
[illegible] ואדליק מגדישא ועד
קמיא ועד כרמיא ועד זיתיא ויאמרו פלשתים
מי עשה זאת ויאמרו שמשון חתן התמני
כי לקח את אשתו ויתנה למרעהו ויעלו פלשתים
וישרפו אותה ואת אביה באש ואמרו פלשתאי
מן עבד דא ואמרו שמשון חתניה דתמנאי
ארי נסיב ית אתתיה ויהבה לחבריה וסליקו
פלשתאי ואוקידו יתה וית אבוהא בנורא
ויאמר להם שמשון אם תעשון כזאת כי אם
נקמתי בכם ואחר אחדל ואמר להון שמשון
אם תעבדון כהדא אלהין כד אתפרע מנכון
ובתר כין אתמנע ויך אותם שוק על ירך
מכה גדולה וירד וישב בסעיף סלע עיטם
ומחא יתהון פרשין עם רגלאין מחא סגיאה
ונחת ויתיב בשקיף כיף עיטם

ויעלו פלשתים ויחנו ביהודה וינטשו בלחי
וסליקו פלשתאי ושרו בארעא דבית יהודה
ואתרטישו על לחי ויאמרו איש יהודה למה
עליתם עלינו ויאמרו לאסור את שמשון עלינו
לעשות לו כאשר עשה לנו ואמרו אנש יהודה
למא סליקתון עלנא ואמרו למיסר ית שמשון
סליקנא למעבד ליה כמא דעבד לנא וירדו
שלשת אלפים איש מיהודה אל סעיף סלע
עיטם ויאמרו לשמשון הלא ידעת כי משלים
בנו פלשתים ומה זאת עשית לנו ויאמר להם
כאשר עשו לי כן עשיתי להם ונחתו תלתא
אלפין גברא מדבית יהודה לשקיף כיף עיטם
ואמרו לשמשון הלא ידעת ארי שלטין בנא
פלשתאי ומא דא עבדת לנא ואמר להון כמא
דעבדו לי כין עבדית להון ויאמרו לו לאסרך
ירדנו לתתך ביד פלשתים ויאמר להם שמשון
השבעו לי פן תפגעון בי אתם ואמרו ליה
למיסרך נחתנא ולממסרך בידא דפלשתאי ואמר
להון שמשון קיימו לי דלמא תשלטון בי
אתון ויאמרו לו לאמר לא כי אסר נאסרך
ונתנוך בידם והמת לא נמיתך ויאסרהו בשנים
עבתים חדשים [illegible] ואמרו ליה
למימר לא ארי מיסר ניסרנך ונמסרנך בידהון
ומקטל לא נקטלנך ואסרוהי בתרתין גדילין
חדתין ואסקוהי מן כיפא הוא בא עד לחי
ופלשתים הריעו לקראתו ותצלח עליו רוח

חתן ד׳ וסימנ׳ דמים דמים התמני בית אחאב׳ עלינו ב׳ וסימנ׳ אל עבדך אבי לאסור את שמשון עלינו

יהוה ותהיינה העבתים אשר על זרועותיו
כפשתים אשר בערו באש וימסו אסוריו מעל
ידיו: הוא אתא עד לחי ופלשתאי יבבו
לקדמותיה ושרת עלוהי רוח גבורא מן קדם
יי והואה גדילתא דעל דרעוהי כבתנא דארח
ביה נורא ואתפסקו אסורוהי מעל ידוהי: וימצא
לחי חמור טריה וישלח ידו ויקחה ויך בה
אלף איש: ואשכח לועא דחמרא בטינתא
ואושיט ידיה ונסבה וקטל בה אלף גברא:
ויאמר שמשון בלחי החמור חמור חמרתים
בלחי החמור הכיתי אלף איש: ואמר שמשון
בלועא דחמרא רמיתנון דגורין בלועא דחמרא
קטלית אלף גברא: ויהי ככלתו לדבר וישלך
הלחי מידו ויקרא למקום ההוא רמת לחי: והוה
כד שיצי למללא ורמא לועא מן ידיה וקרא
לאתרא ההוא רמת לחי: ויצמא מאד ויקרא
אל יהוה ויאמר אתה נתת ביד עבדך את
התשועה ה[illegible] ועתה אמות בצמא
ונפלתי ביד הערלים: וצחי לחדא וצלי קדם
יי ואמר את עבדתא על ידא דעבדך ית
פרקנא רבא הדין וכען אמות בצהותא
ואתמ[illegible] ויבקע אלהים את
המכתש אשר בלחי ויצאו ממנו מים וישת
ותשב רוחו ויחי על כן קרא שמה עין הקורא
אשר בלחי עד היום הזה: ובזע יי ית כבא
דבלועא ונפקו מניה מיא ושתי ותבת רוחיה

וחיא על כן קרא שמה עינא דאתיהיבת בצלותא
דשמשון דהא היא קימא בלחי עד יומא הדין:
וישפט את ישראל בימי פלשתים עשרים
שנה: ודן ית ישראל ביומי פלשתאי עסרין
שנין: 16 וילך שמשון עזתה
וירא שם אשה זונה ויבא אליה: ואזל שמשון
לעזה וחזא תמן איתתא פונדקיתא ועל לותה:
לעזתים לאמר בא שמשון הנה ויסבו ויארבו
לו כל הלילה בשער העיר ויתחרשו כל הלילה
לאמר עד אור הבקר והרגנהו: לעזתאי אתחוא
למימר אתא שמשון הלכא ואסחרו וכמנו
ליה כל ליליא במעלנא [illegible]
כל ליליא למימר עד מיהר צפרא ונקטלניה
וישכב שמשון עד חצי הלילה ויקם בחצי
הלילה ויאחז בדלתות שער העיר ובשתי
המזזות ויסעם עם הבריח וישם על כתפיו
ויעלם אל ראש ההר אשר על פני חברון:
ושכיב שמשון עד פלגות ליליא וקם בפלגות
ליליא ואחד בדשי תרע קרתא ובתרין ספיא
ונטלנון עם עברא ושוי על כתפוהי ואסקינון
לריש טורא דעל אפי חברון:
ויהי אחרי כן ויאהב אשה בנחל שורק
ושמה דלילה: והוה בתר כין ורחים איתתא
בנחלא דסורק ושמה דלילה: ויעלו אליה
סרני פלשתים ויאמרו לה פתי אותו וראי
במה כחו גדול ובמה נוכל לו ואסרנוהו לענתו

ינתק ג̇ וסימנה̇ כאשר ינתק מאהלו לא במהרה ינתק ׃ — כאחד ב̇ פת וסימנה̇ הן האדם שבטי וחליתי וחב̇ מבנו מהם הצבאים מבכ הנבלים החלקים

ואנחנו נתן לך איש אלף ומאה כסף׃ וסליקו
לותה טרני פלשתאי ואמרו לה שדלי יתיה
וחזא במא חיליה ובמא נכול ליה ונסרניה
לעניותיה ואנחנא נתין לך לגבר אלף ומאה
סלעין דכסף׃ ותאמר דלילה אל שמשון הגידה
נא לי במה כחך גדול ובמה תאסר לענותך׃
ואמרת דלילה לשמשון חוי כען במא חילך
סגי ובמא תתאסר לעניותך׃ ויאמר אליה שמשון
אם יאסרני בשבעה יתרים לחים אשר לא חרבו ב̇
וחליתי והייתי כאחד האדם׃ ואמר לה שמשון ב̇
אם ייסרונני בשבעא יתרין רטיבין דלא יבישו
ואחלוש ואהי כחד מן בני אנשא׃ ויעלו לה סרני
פלשתים שבעה יתרים לחים אשר לא חרבו
ותאסרהו בהם׃ ואסיקו לה טרני פלשתאי שבעא
יתרין רטיבין דלא יבישו ואסרתיה בהון׃ והארב
ישב לה בחדר ותאמר אליו פלשתים עליך
שמשון וינתק את היתרים כאשר ינתק פתיל
הנערת בהריחו אש ולא נודע כחו׃ וכמנא יתיב
לה באדרון בית משכבא ואמרת ליה פלשתאי
אתן עלך שמשון ופסיק ית יתריא כמא דמתפסיק
חוטא דכתנא דארח ביה נורא ולא אתידע חיליה׃
ותאמר דלילה אל שמשון הנה התלת בי ותדבר
אלי כזבים עתה הגידה נא לי במה תאסר׃ ואמרת
דלילה לשמשון הא שקרת בי ומלילת עמי
כדבין כען חוי כען לי במא תתאסר׃ ויאמר
אליה אם אסור יאסרוני בעבתים חדשים אשר

לא נעשה בהם מלאכה וחליתי והייתי כאחד ב̇
האדם׃ ואמר לה אם מיסר ייסרונני בגדילין חדתין
דלא אתעביד בהון עבידתא ואחלוש ואהוי
כחד מבני אנשא׃ ותקח דלילה עבתים חדשים
ותאסרהו בהם ותאמר אליו פלשתים עליך
שמשון והארב ישב בחדר וינתקם מעל
זרעתיו כחוט׃ ונסיבת דלילה גדילין חדתין
ואסרתיה בהון ואמרת ליה פלשתאי אתו עלך
שמשון וכמנא יתיב באדרון בית משכבא
ופסקנון מעל דרעוהי כחוטא׃ ותאמר דלילה
אל שמשון עד הנה התלת בי ותדבר אלי
כזבים הגידה לי במה תאסר׃ ויאמר אליה ה̇ בטעמ̇
אם תארגי את שבע מחלפות ראשי עם המסכת׃ ב̇ ובעו̇
ואמרת דלילה לשמשון עד הכא שקרת בי
ומלילת עמי כדבין חוי לי במא תתאסר ואמר
לה אם תשתין ית שבע גדילת רישי עם אכסנא
במשתיתא׃ ותתקע ביתד ותאמר אליו פלשתים
עליך שמשון ויקץ משנתו ויסע את היתד
הארג ואת המסכת׃ ונקשת בסכתא ואמרת ליה ב̇ ובעו̇
פלשתאי אתו עלך שמשון ואתער משינתיה
ונטל ית אכסן דגרדיאין וית משתיתא׃ ותאמר
אליו איך תאמר אהבתיך ולבך אין אתי זה ב̇
שלש פעמים התלת בי ולא הגדת לי במה כחך
גדול׃ ואמרת ליה איכדין תימר רחימתיך ולבך
לית עמי דנן תלת זמנין שקרת בי ולא חוית ה̇ בטעמ̇
לי במא חילך סגי׃ ויהי כי הציקה לו בדבריה

ונכרים באו למיכיהו ׃ — ויאמר אליה ה̇ בטעמים וסימנה̇ בעני לולי עשו אסור הנזרבי ׃ — אהבתיך ב̇ וסימנה̇ איך תאמר ואהבת ׃ —

כל הימים ותאלצהו ותקצר נפשו למות והוה
כד אעיקת ליה בפתגמהא כל יומיא ודחקתיה
ועקת נפשיה למימת ויגד לה את כל לבו ויאמר
לה מורה לא עלה על ראשי כי נזיר אלהים אני
מבטן אמי אם גלחתי וסר ממני כחי וחליתי
והייתי ככל האדם וחוי לה ית כל לביה ואמר לה
מספר לא עלא על רישי ארי נזירא דיי אנא
מבטנא דאמא אם אגלח ויעדי מני חילי ואחלש
ואהוי ככל אנשא ותרא דלילה כי הגיד לה את
כל לבו ותשלח ותקרא לסרני פלשתים לאמר
עלו הפעם כי הגיד לה את כל לבו ועלו אליה
סרני פלשתים ויעלו הכסף בידם וחזת דלילה
ארי חוי לה ית כל לביה ושלחת וקרת לטרני
פלשתאי למימר סקו זמנא הדא ארי חוי לי
ית כל לביה וסליקו לותה טורני פלשתאי ואסיקו
כספא בידהון ותישנהו על ברכיה ותקרא
לאיש ותגלח את שבע מחלפות ראשו ותחל
לענותו ויסר כחו מעליו ואשכיבתיה על ברכהא
וקרת לגברא וגרעת ית שבע גדילת רישיה
ושריאת לענותיה ועדא חיליה מניה ותאמר
פלשתים עליך שמשון ויקץ משנתו ויאמר
אצא כפעם בפעם ואנער והוא לא ידע כי יהוה
סר מעליו ואמרת פלשתאי אתו עלך שמשון
ואתער משינתיה ואמר אפוק כזמן בזמן ואתנער
והוא לא ידע ארי גבורתא דיי עדת מניה ויאחזוהו
פלשתים וינקרו את עיניו ויורידו אותו עזתה

ויאסרוהו בנחשתים ויהי טוחן בבית האסירים ואחדוהו
פלשתאי ונקרו ית עינוהי ואחיתו יתיה לעזה ואסרוהי
בשישלן דנחש והוה טחין ברחיא בבית אסירי ויחל
שער ראשו לצמח כאשר גלח ושרי שער רישיה
לצמחא בתר דאתגלח וסרני פלשתים
נאספו לזבח זבח גדול לדגון אלהיהם ולשמחה
ויאמרו נתן אלהינו בידנו את שמשון איבנו
וטורני פלשתאי אתכנישו לדבחא דבח רב לדגון
טעותהון ולחדוא ואמרו מסר טעותנא בידנא
ית שמשון בעיל דבבנא ויראו אתו העם ויהללו
את אלהיהם כי אמרו נתן אלהינו בידנו את אויבנו
ואת מחריב ארצנו ואשר הרבה את חללינו
וחזו יתיה עמא ושבחו ית טעותהון ארי אמרו
מסר טעותנא בידנא ית בעיל דבבנא וית מחריב
ארענא ודאסגי ית קטילנא ויהי כי טוב לבם
ויאמרו קראו לשמשון וישחק לנו ויקראו
לשמשון מבית האסירים ויצחק לפניהם ויעמידו
אותו בין העמודים והוה כד שפר לבהון ואמרו
קרו לשמשון ויחייך לנא וקרו לשמשון מבית
אסיריא וחייך קדמיהון ואקימו יתיה בין עמודיא
ויאמר שמשון אל הנער המחזיק בידו הניחה
אותי והימשני את העמדים אשר הבית נכון
עליהם ואשען עליהם ואמר שמשון לעולימא
דמתקיף בידיה שבוק מני ואמישני ית עמודיא
דביתא מתקן עליהון ואסתמיך עליהון והבית
מלא האנשים והנשים ושמה כל סרני פלשתים

ועל הגג כשלשת אלפים איש ואשה הראים בשחוק
שמשון: ועל בית אגרא גבריא ונשיא ותמן כל טורני
פלשתאי: ועל איגרא כתלתה אלפין גברין ונשין דחזן
בחוכא דשמשון: ויקרא שמשון אל יהוה ויאמר
אדני יהוה זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה
האלהים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים
וצלי שמשון קדם יי ואמר יי אלהים יעול דכרני
קדמך ותקיפני כען ברם זמנא הדא יי ואתפרע
פורענו חדא מתרתין עיני דנקרו פלשתאי: וילפת
שמשון את שני עמודי התוך אשר הבית נכון
עליהם ויסמך עליהם אחד בימינו ואחד בשמאלו:
ואחד שמשון ית תרין עמודיא מציעאי דביתא
מתקן עליהון ואסתמיך עליהון חד בימיניה וחד
בסמאליה: ויאמר שמשון תמות נפשי עם פלשתים
ויט בכח ויפל הבית על הסרנים ועל כל העם אשר
בו ויהיו המתים אשר המית במותו רבים מאשר
המית בחייו: ואמר שמשון תמות נפשי עם
פלשתאי ונגד בחילא ונפל ביתא על טורניא ועל
כל עמא דביה והוו קטיליא דקטל במותיה סגיאין
מדקטל בחיוהי: וירדו אחיו וכל בית אביהו
וישאו אתו ויעלו ויקברו אותו בין צרעה ובין אשתאול
בקבר מנוח אביו והוא שפט את ישראל עשרים
שנה: ונחתו אחוהי וכל בית אבוהי וקברו יתיה בין
צרעה ובין אשתאול בקבר מנוח אבוהי והוא
דן ית ישראל עסרין שנין: ויהי איש
מהר אפרים ושמו מיכיהו: והוה גברא מטורא

דבית אפרים ושמיה מיכה: ויאמר לאמו אלף
ומאה הכסף אשר לקח לך ואתי אלית וגם
אמרת באזני הנה הכסף אתי אני לקחתיו ותאמר
אמו ברוך בני ליהוה: ואמר לאמיה אלף ומאה
סלעין דכסף דאתנסיב ליך ואת מומית ואף אמרת
קדמי הא כספא עמי אנא נסיבתיה ואמרת אמיה
בריך ברי קדם יי: וישב את אלף ומאה הכסף
לאמו ותאמר אמו הקדש הקדשתי את הכסף
ליהוה מידי לבני לעשות פסל ומסכה ועתה
אשיבנו לך: ואתיב ית אלף ומאה סלעין דכסף
לאמיה ואמרת אמיה אקדשא אקדישית ית
כספא קדם יי מן ידי לברי למעבד צילם
ומתכא וכען אתיבניה לך: וישב את הכסף
לאמו ותקח אמו מאתים כסף ותתנהו לצורף
ויעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מיכיהו: ואתיב
ית כספא לאמיה ונסיבת אמיה מאתן סלעין
דכסף ויהבתיה לקינאה ועבדיה צילם ומתכא
והות בבית מיכה: והאיש מיכה לו בית אלהים
ויעש אפוד ותרפים וימלא את יד אחד מבניו
ויהי לו לכהן: וגברא מיכה ליה בית טעותא
ועבד אפוד ודמאין וקריב ית קרבן חד מבנוהי
והוה ליה לכהין: בימים ההם אין מלך בישראל
איש הישר בעיניו יעשה: ביומיא האנון לית מלכא
בישראל גבר דכשר בעינוהי עביד:

ויהי נער מבית לחם יהודה ממשפחת
יהודה והוא לוי והוא גר שם: והוה עולימא

נקם ב׳ וסימנ׳ אחת משתי נקם ברית · מיכיהו ד׳ וסימנ׳ ויהי איש וישב וישמע ויבא ומן ויהי ליהושפט עשר עדים סב במב מיכה נלך עבדון

אנכי ל׳ בטעמים בנון וסימנ׳ ערום ועברים לוי מצרי ימיני בקר הלילה וכל זקן וזרק ואתנ׳ וכו פס׳ כות במ״א חד חף אנכי — המה יט ריש פס׳ וסימנ׳

מבית לחם דבית יהודה מזרעית יהודה והוא
ליואה והוא דאר תמן ׃ וילך האיש מהעיר מבית ב
לחם יהודה לגור באשר ימצא ויבא הר אפרים טו
עד בית מיכה לעשות דרכו ׃ ואזל גברא מקרתא
מבית לחם דבית יהודה למדר באתר דישכח
ואתא לטורא דבית אפרים עד בית מיכה למעבד
צורכיה ׃ ויאמר לו מיכה מאין תבוא ויאמר
אליו לוי אנכי מבית לחם יהודה ואנכי הלך לגור ל׳ בטעמ׳ בנון
באשר אמצא ׃ ואמר ליה מיכה מנן את אתי
ואמר ליה ליואה אנא מבית לחם דבית יהודה
ואנא אזיל למדר באתר דאשכח ׃ ויאמר לו
מיכה שבה עמדי והיה לי לאב ולכהן ואנכי ג
יט אתן לך עשרת כסף לימים וערך בגדים ומחיתך ה
ריש׳ פס׳ וילך הלוי ׃ ואמר ליה מיכה תיב עמי והוי לי דגש
לאב ולכהין ואנא אתין לך עסר סלעין דכסף
לזמן עדן וזוג לבושין ופרנוסך ואזל ליואה ׃
ויואל הלוי לשבת את האיש ויהי הנער לו
כאחד מבניו ׃ וצבי ליואה למתב עם גברא והוה ב
ג עולימא ליה כחד מבנוהי ׃ וימלא מיכה את יד ט
הלוי ויהי לו הנער לכהן ויהי בבית מיכה ׃ וקריב
מיכה ית קרבן ליואה והוה ליה עולימא לכהין
והוה בבית מיכה ׃ ויאמר מיכה עתה ידעתי כי
ייטיב יהוה לי כי היה לי הלוי לכהן ׃ ואמר מיכה
כען ידענא ארי אוטיב יי לי ארי הוה לי ליואה
לכהין ׃ בימים ההם אין מלך בישראל ובימים
ההם שבט הדני מבקש לו נחלה לשבת כי לא

נפלה לו עד היום ההוא בתוך שבטי ישראל בנחלה ׃
ביומיא האנון לית מלכא בישראל וביומיא האנון
שבטא דבית דן בען להון אחסנא למתב ארי לא
אתפליגת ליה עד יומא ההוא בגו שבטיא דישראל
באחסנאי ׃ וישלחו בני דן ממשפחתם
חמשה אנשים מקצותם אנשים בני חיל מצרעה
ומאשתאול לרגל את הארץ ולחקרה ויאמרו
אלהם לכו חקרו את הארץ ויבאו הר אפרים עד
בית מיכה וילינו שם ׃ ושלחו בני דן מזרעיתהון
חמשה גברין מקצתהון גברין בני חילא מצרעה
ומאשתאול לאללא ית ארעא ולמבדקה ואמרו
להון איזילו בדוקו ית ארעא ואתו לטורא דבית
יט אפרים עד בית מיכה ובתו תמן ׃ המה עם בית
ריש׳ פס׳ מיכה והמה הכירו את קול הנער הלוי ויסורו שם
ויאמרו לו מי הביאך הלם ומה אתה עשה בזה
ומה לך פה ׃ אנון עם בית מיכה ואנון אשתמודעו
ית קל עולימא ליואה וזרו לתמן ואמרו ליה מן
איתיך הלכא ומא את עביד כא ומא לך כדין ׃
ויאמר אלהם כזה וכזה עשה לי מיכה וישכרני
ואהיה לו לכהן ׃ ואמר להון כדין וכדין עבד לי
מיכה ואגרני והוית ליה לכהין ׃ ויאמרו לו שאל
נא באלהים ונדעה התצלח דרכנו אשר אנחנו
הלכים עליה ׃ ואמרו ליה שאל כען במימרא דיי
ונדע התצלח אורחנא דאנחנא אזלין עלה ׃
ויאמר להם הכהן לכו לשלום נכח יהוה דרככם
אשר תלכו בה ׃ ואמר להון כהנא איזילו לשלם

בית מיכה הרחיקו מיטיבים בארץ צוף ויהליך כן תמהו יעיין יאבדו יאו מעשה במורדי יבאו אל מקדשי ישאו קולם גלו ערוה כרעו עלים במעלות יורדים

חגורים ג׳ וסימנ׳ מתניכם ושש מאות ומתנו חד בתורה וחד בנביא׳ וחד בכתובים ׃ מציעתה מל׳ ושארא חס׳ ׃ ׳ פיסוק ר״ע׳ פ״ס מלה חדה׃

אתקין ית אורחכון דתהכון בה׃ וילכו
חמשת האנשים ויבאו לישה ויראו את העם
אשר בקרבה יושבת לבטח כמשפט צידנים
שקט ובטח ואין מכלים דבר בארץ יורש עצר
ורחוקים המה מצידנים ודבר אין להם עם אדם׃
ואזלו חמשה גברין ואתו ללישו וחזו ית עמא
דבגוה יתבין לרחצן כהלכת צידונאי דשקטין
ושרן לרחצן ולית דמנזיק פתגמא בארעא
ירותין זעירין ורחיקין אנון מצידונאי ופתגם
לית להון עם אנש׃ ויבאו אל אחיהם צרעה
ואשתאל ויאמרו להם אחיהם מה אתם׃ ואתו
לות אחיהון לצרעה ולאשתאול ואמרו להון
אחיהון מא אתון׃ ויאמרו קומה ונעלה עליהם
כי ראינו את הארץ והנה טובה מאד ואתם
מחשים אל תעצלו ללכת לבא לרשת את
הארץ׃ ואמרו קומו ונסק עליהון ארי חזינא
ית ארעא והא טבא לחדא ואתון שתקין לא תתרשלון
למיעל למירת ית ארעא׃ כבאכם תבאו אל עם
בטח והארץ רחבת ידים כי נתנה אלהים בידכם
מקום אשר אין שם מחסור כל דבר אשר בארץ׃
כמיתיכון תיעלון לות עמא דשרן לרחצן וארעא
פתיות ידין ארי מסרה יי׳ בידכון אתרא דלית
תמן חוסרן כל מדעם דבארעא׃ ויסעו משם
ממשפחת הדני מצרעה ומאשתאל שש מאות
איש חגור כלי מלחמה׃ ונטלו מתמן מזרעית
דן מצרעה ומאשתאול שית מאה גברא מזרזין

במני קרבא׃ ויעלו ויחנו בקרית יערים ביהודה
על כן קראו למקום ההוא מחנה דן עד היום הזה
הנה אחרי קרית יערים׃ וסליקו ושרו בקרית
יערים בארעא דבית יהודה על כן קרו לאתרא
ההוא משרית דן עד יומא הדין הא היא אחורי
קרית יערים׃ ויעברו משם הר אפרים ויבאו עד
בית מיכה׃ ועברו מתמן לטורא דבית אפרים
ואתו עד בית מיכה׃ ויענו חמשת האנשים
ההלכים לרגל את הארץ ליש ויאמרו אל
אחיהם הידעתם כי יש בבתים האלה אפוד
ותרפים ופסל ומסכה ועתה דעו מה תעשו׃
ואתיבו חמשה גבריא דאזלו לאללא ית ארעא
ליש ואמרו לאחיהון הידעתון ארי אית בבתיא
האלין אפוד ודמאין וצילם ומתכא וכען דעו
מא תעבדון׃ ויסורו שמה ויבאו אל בית הנער
הלוי בית מיכה וישאלו לו לשלום׃ וזרו לתמן
ועלו לבית מיכה ושאילו ליה לשלם׃ ושש מאות
איש חגורים כלי מלחמתם נצבים פתח השער
אשר מבני דן׃ ושית מאה גברא מזרזין במני
קרבהון קימין במעלנא דתרעא דמשיבט בני
דן׃ ויעלו חמשת האנשים ההלכים לרגל את
הארץ באו שמה לקחו את הפסל ואת האפוד
ואת התרפים ואת המסכה והכהן נצב פתח
השער ושש מאות האיש החגור כלי המלחמה׃
וסליקו חמשה גבריא דאזלו לאללא ית ארעא
עלו לתמן ונסיבו ית צלמא וית איפודא וית

ותנינ׳ שמה וסימנ׳ ונקהלו שמה לנס שמה וחב׳ ונועדה שמה והבאתם שמה ויקורו שמה וישלח שמה ובאת שמה ובאו שמה כי שמה ישבו ף

דמאין וית מתכתא וכהנא קאים במעלנא דתרעא
ושית מאה גברא דמזרזין במני קרבא׃ ואלה
באו בית מיכה ויקחו את פסל האפוד ואת התרפים
ואת המסכה ויאמר אליהם הכהן מה אתם עשים׃
ואלין עלו לבית מיכה ונסיבו ית צלם איפודא
וית דמאין וית מתכתא ואמר להון כהנא מא
אתון עבדין׃ ויאמרו לו החרש שים ידך על
פיך ולך עמנו והיה לנו לאב ולכהן הטוב היותך
כהן לבית איש אחד או היותך כהן לשבט
ולמשפחה בישראל׃ ואמרו ליה שתוק שוי
ידך על פומך ואיתא עמנא והוי לנא לאב
ולכהין הטב דתהי כהין לבית גברא חד או
דתהי כהין לשיבטו ולזרעית בישראל׃ וייטב
לב הכהן ויקח את האפוד ואת התרפים ואת
הפסל ויבא בקרב העם׃ ושפר לבא דכהנא
ונסיב ית איפודא וית דמאין וית מתכתא
ועל בגו עמא׃ ויפנו וילכו וישימו את הטף
ואת המקנה ואת הכבודה לפניהם׃ ואתפניאו
ואזלו ושויאו ית טפלא וית בעירא וית קנינא
קדמיהון׃ המה הרחיקו מבית מיכה והאנשים
אשר בבתים אשר עם בית מיכה נזעקו
וידביקו את בני דן׃ אנון ארחיקו מבית מיכה
וגבריא דבבתיא דעם בית מיכה אתכנישו
ואדביקו ית בני דן׃ ויקראו אל בני דן ויסבו
פניהם ויאמרו למיכה מה לך כי נזעקת׃ וקרו
לבני דן ואסחרו אפיהון ואמרו למיכה מא לך

ארי אתכנישתא׃ ויאמר את אלהי אשר עשיתי
לקחתם ואת הכהן ותלכו ומה לי עוד ומה זה
תאמרו אלי מה לך׃ ואמר ית דחלתי דעבדית
נסיבתון ודברתון ית כהנא ואזלתון ומא לי עוד
ומא דין אתון אמרין לי מא לך׃ ויאמרו אליו
בני דן אל תשמע קולך עמנו פן יפגעו בכם אנשים
מרי נפש ואספתה נפשך ונפש ביתך׃ ואמרו ליה
בני דן לא תשמע קלך עמנא דלמא ישלטון
בכון גברין מרירי נפשין ותסיף נפשך ונפש אנש
ביתך׃ וילכו בני דן לדרכם וירא מיכה כי חזקים
המה ממנו ויפן וישב אל ביתו׃ ואזלו בני דן
לאורחהון וחזא מיכה ארי תקיפין אנון מניה
ואתפני ותב לביתיה׃ והמה לקחו את אשר עשה
מיכה ואת הכהן אשר היה לו ויבאו על ליש על
עם שקט ובטח ויכו אותם לפי חרב ואת העיר
שרפו באש׃ ואנון נסיבו ית דעבד מיכה ודברו
ית כהנא דהוה ליה ואתו על ליש על עמא
דשקטין ושרן לרחצן ומחו יתהון לפתגם
דחרב וית קרתא אוקידו בנורא׃ ואין מציל כי
רחוקה היא מצידון ודבר אין להם עם אדם והיא
בעמק אשר לבית רחב ויבנו את העיר וישבו
בה׃ ולית דמשיזיב ארי רחיקין אנון מצידונאי
ופתגם לית להון עם אנש ואנון במישר דלבית
רחוב ובנו ית קרתא ויתיבו בה׃ ויקראו שם העיר
דן בשם דן אביהם אשר יולד לישראל ואולם
ליש שם העיר לראשנה׃ וקרו שמה דקרתא

ס״ נכון לי לאב לנו ג׳ ולכהן ג׳ וסימנ׳ מדין שבע בנות היה לי לנו לאב ולכהן ג׳ חזקים ג׳ וסימנ׳ מיכה לענות כראי מוצק חזקים

דן בשוס דן אבוהון דאתילד לישראל וברם ליש
שמה דקדמיתא מלקדמין ויקימו להם בני דן את
הפסל ויהונתן בן גרשם בן מנשה הוא ובניו
היו כהנים לשבט הדני עד יום גלות הארץ ואקימו
להון בני דן ית צלמא ויהונתן בר גרשום בר מנשה
הוא ובנוהי הוו כומרין לשבטא דבית דן עד יומא
דגלו ית בני ארעא וישימו להם את פסל מיכה
אשר עשה כל ימי היות בית האלהים בשלה
ושויאו להון ית צילם מיכה דעבד כל יומין
דהוה קיים בית מקדשא דיי בשילו

ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל
ויהי איש לוי גר בירכתי הר אפרים ויקח לו אשה
פילגש מבית לחם יהודה והוה ביומיא האנון
ומלכא לית בישראל והוה גברא ליואה דאר
בסיפי טורא דבית אפרים ונסיב ליה איתתא
לחינתא מבית לחם דבית יהודה ותזנה עליו
פילגשו ותלך מאתו אל בית אביה אל בית לחם
יהודה ותהי שם ימים ארבעה חדשים ובסרת
עלוהי לחינתיה ואזלת מלותיה לבית אבוהא
לבית לחם דבית יהודה והות תמן יומין ארבעה
ירחין ויקם אישה וילך אחריה לדבר על לבה
להשיבו ונערו עמו וצמד חמרים ותביאהו בית
אביה ויראהו אבי הנערה וישמח לקראתו וקם
בעלה ואזל בתרהא למללא על לבה לאתבותה
ועולימיה עמיה וזוג חמרין ואעילתיה לבית
אבוהא וחזהי אבוהא דעולימתא וחדי לקדמותה

ויחזק בו חתנו אבי הנערה וישב אתו שלשת
ימים ויאכלו וישתו וילינו שם ואתקיף ביה
חמוהי אבוהא דעולימתא ויתיב עמיה תלתא
יומין ואכלו ושתיאו ובתו תמן ויהי ביום הרביעי
וישכימו בבקר ויקם ללכת ויאמר אבי הנערה
אל חתנו סעד לבך פת לחם ואחר תלכו והוה ביומא
רביעאה ואקדימו בצפרא וקם למיזל ואמר
אבוהא דעולימתא לחתניה סעיד לבך פתא
דלחמא ובתר כן תיזלון וישבו ויאכלו שניהם
יחדו וישתו ויאמר אבי הנערה אל האיש הואל
נא ולין וייטב לבך ואסחרו ואכלו תרויהון כחדא
ושתיאו ואמר אבוהא דעולימתא לגברא שרי
כען ובית ויישפר לבך ויקם האיש ללכת ויפצר
בו חתנו וישב וילן שם וקם גברא למיזל ואתקיף
ביה חמוהי ותב ובת תמן וישכם בבקר ביום
החמישי ללכת ויאמר אבי הנערה סעד נא לבבך
והתמהמהו עד נטות היום ויאכלו שניהם ואקדים
בצפרא ביומא חמישאה למיזל ואמר אבוהא
דעולימתא סעד כען לבך ואתעכבו עד מפני
יומא ואכלו תרויהון ויקם האיש ללכת הוא
ופילגשו ונערו ויאמר לו חתנו אבי הנערה הנה
נא רפה היום לערוב לינו נא הנה חנות היום לין
פה וייטב לבבך והשכמתם מחר לדרככם והלכת
לאהלך וקם גברא למיזל הוא ולחינתיה ועולימיה
ואמר ליה חמוהי אבוהא דעולימתא הא כען
פנא יומא למערב ביתו כען הא לא להוד יומא

ד' אותיות תלוים וסימנ' מנשה מע"ר מרשעים רשעים
יולד ב' מל' וסימנה לישראל לעמל וחד מה נעשה לנער היולד

ביתהלא וישפר לבך ותקדמון מחר לאורחכון
ותהך לקרוך׃ ולא אבה האיש ללון ויקם וילך
ויבא עד נכח יבוס היא ירושלם ועמו צמד
חמורים חבושים ופילגשו עמו׃ ולא אבא גברא
למבת וקם ואזל ואתא עד לקביל יבוס היא
ירושלם ועמיה זוג חמרין חשיקין ולחינתיה
עמיה׃ הם עם יבוס והיום רד מאד ויאמר
הנער אל אדניו לכה נא ונסורה אל עיר היבוסי
הזאת ונלין בה׃ אנון עם יבוס ויומא מאך
לחדא ואמר עולימא לרבוניה איתא כען
ונזור לקרתא דיבוסאה הדא ונבית בה׃ ויאמר
אליו אדניו לא נסור אל עיר נכרי אשר לא
מבני ישראל הנה ועברנו עד גבעה׃ ואמר ליה
רבוניה לא נזור לקרית בני עממיא דלא מבני
ישראל אנון ונתמטי עד גבעתא׃ ויאמר לנערו
לך ונקרבה באחת המקמות ולנו בגבעה או
ברמה׃ ואמר לעולימיה איתא ונתקרב לחד
מן אתריא ונבית בגבעתא או ברמתא׃ ויעברו
וילכו ותבא להם השמש אצל הגבעה אשר
לבנימן׃ ועברו ואזלו ועלת להון שמשא בסטר
גבעתא דלשיבט בנימין׃ ויסרו שם לבוא
ללון בגבעה ויבא וישב ברחוב העיר ואין איש
מאסף אותם הביתה ללון׃ וזרו לתמן למיעל
למבת בגבעתא ואתא ויתיב ברחובא דקרתא
ולית אנש דכניש יתהון לביתא למבת׃ והנה
איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב

והאיש מהר אפרים והוא גר בגבעה ואנשי המקום
בני ימיני׃ והא גברא סבא אתא מן עבידתיה מן
חקלא ברמשא וגברא מטורא דבית אפרים
והוא דאר בגבעתא ואנשי אתרא בני שבטא דבית
בנימין׃ וישא עיניו וירא את האיש הארח ברחב
העיר ויאמר האיש הזקן אנה תלך ומאין תבוא׃
וזקף עינוהי וחזא ית גברא דארח ברחובא
דקרתא ואמר גברא סבא לאן את אזיל ומנן
את אתי׃ ויאמר אליו עברים אנחנו מבית לחם
יהודה עד ירכתי הר אפרים משם אנכי ואלך
עד בית לחם יהודה ואת בית יהוה אני הלך ואין
איש מאסף אותי הביתה׃ ואמר ליה עברין
אנחנא מבית לחם דבית יהודה עד סיפי טורא
דבית אפרים מתמן אנא ואזלית עד בית לחם
דבית יהודה ולבית מקדשא דיי אנא אזיל ולית
אנש דכניש יתי לביתא׃ וגם תבן גם מספוא
יש לחמורינו וגם לחם ויין יש לי ולאמתך
ולנער עם עבדיך אין מחסור כל דבר׃ ואף תבנא
אף כסתא אית לחמרנא ואף לחים וחמר אית
לי ולאמתך ולעולימא דעם עבדך לית חסרן
כל מדעם׃ ויאמר האיש הזקן שלום לך רק
כל מחסורך עלי רק ברחוב אל תלן׃ ואמר גברא
סבא שלם לך לחוד כל חסרנך עלי לחוד
ברחובא לא תבית׃ ויביאהו לביתו ויבול לחמרים
וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו׃ ואעליה לביתיה
ורמא כסתא לחמריא ואסחיאו רגליהון ואכלו

ואין איש ג̇ וסימנ׳ מאנשי הבית ויסורו שם ויאמר אליו מבני ישראל וארת מדוע הצדיק׳ רד ל׳ וג׳ קמ׳ רד עם ל׳ ועם קדושים נאמן

ושתאו והמה מטיבים את לבם והנה אנשי העיר
אנשי בני בליעל נסבו את הבית מתדפקים על
הדלת ויאמרו אל האיש בעל הבית הזקן לאמר
הוצא את האיש אשר בא אל ביתך ונדענו אנון
מיטבין ית לבהון והא אנשי קרתא גברי בני
רשעא אקיפו ית ביתא דחקין למתבר דשא
ואמרו לגברא מריה דביתא סבא למימר אפיק
ית גברא דעל לביתך ונדעניה ויצא אליהם
האיש בעל הבית ויאמר אלהם אל אחי אל תרעו
נא אחרי אשר בא האיש הזה אל ביתי אל תעשו
את הנבלה הזאת ונפק לותהון גברא מריה
דביתא ואמר להון בבעו אחי לא תבאשון כען
בתר דעל גברא הדין לביתי לא תעבדון ית קלנא
הדין הנה בתי הבתולה ופילגשהו אוציאה נא
אותם וענו אותם ועשו להם הטוב בעיניכם
ולאיש הזה לא תעשו דבר הנבלה הזאת הא
ברתי בתולתא ולחינתיה אפיק כען יתהון ועינו
יתהון ועבידו להון דתקין בעיניכון ולגברא
הדין לא תעבדון עיסק קלנא הדין ולא אבו
האנשים לשמע לו ויחזק האיש בפילגשו
ויצא אליהם החוץ וידעו אותה ויתעללו בה
כל הלילה עד הבקר וישלחוה בעלות השחר
ולא אבו גבריא לקבלא מניה ואתקיף גברא
בלחינתיה ונפק לותהון לברא וידעו יתה
ואתעללו בה כל ליליא עד צפרא ושלחוהא
כמסק צפרא ותבוא האשה לפנות הבקר ותפל
פתח בית האיש אשר אדוניה שם עד האור
ואתת אתתא למפני צפרא ונפלת בתרע בית
גברא דרבונה תמן עד דנהר ויקם אדניה בבקר
ויפתח דלתות הבית ויצא ללכת לדרכו והנה
האשה פילגשו נפלת פתח הבית וידיה על
הסף וקם רבונה בצפרא ופתח דשי ביתא ונפק
למיזל לאורחיה והא אתתא לחינתיה רמיא
בתרע ביתא וידהא מחתן על ספא ויאמר
אליה קומי ונלכה ואין ענה ויקחה על החמור
ויקם האיש וילך למקמו ואמר לה קומי ונזיל
ולא מתיבא ונסבה על חמרא וקם גברא ואזל
לאתריה ויבא אל ביתו ויקח את המאכלת
ויחזק בפילגשו וינתחה לעצמיה לשנים
עשר נתחים וישלחה בכל גבול ישראל
ואתא לביתיה ונסיב ית סכינא ואתקיף בלחינתיה
והדמה לאבריהא לתרי עסר אברין ושלחה
בכל תחום ארעא דישראל והיה כל הראה ואמר
לא נהיתה ולא נראתה כזאת למיום עלות בני
ישראל מארץ מצרים עד היום הזה שימו
לכם עליה עצו ודברו והוי כל דחזי להוה ואמר
לא הות ולא אתחזיאת כהדא למיומא דסליקו
בני ישראל מארעא דמצרים עד יומא הדין
שוו לבכון על דא איתיעיצו ומלילו

ויצאו כל בני ישראל ותקהל 20
העדה כאיש אחד למדן ועד באר שבע וארץ
הגלעד אל יהוה המצפה ונפקו כל בני ישראל

ויצא ג̇ חס וסימנה פרח המטות בפילגשו הדד עזר משרתו למרחב פשחור נשא מאוצרות מגלה מנחם האשרה המלתחה וישלחה ב̇ בכל גבול ואחד

ויאסף ב׳ וסימנ׳ משה כל איש ישראל׳ — חברים ב׳ וסימנ׳ ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים מקשיבים ׳ — ה

ואתכנישת כנשתא כגברא חד למדן ועד
באר שבע וארע גלעד לקדם יי למצפיא׃
ויתיצבו פנות כל העם כל שבטי ישראל ה
בקהל עם האלהים ארבע מאות אלף איש
רגלי שלף חרב׃ ואתעתדו רישי כל עמא כל
שבטיא דישראל בקהל עמא דיי ארבע מאה
אלפין גבר רגלי שלפי סיפא׃

וישמעו בני בנימן כי עלו בני ישראל
המצפה ויאמרו בני ישראל דברו איכה נהיתה
הרעה הזאת׃ ושמעו בני בנימין ארי סליקו
בני ישראל למצפיא ואמרו בני ישראל מלילו
איכדין הות בשתא הדא׃ ויען האיש הלוי
איש האשה הנרצחה ויאמר הגבעתה אשר צא
לבנימן באתי אני ופילגשי ללון׃ ואתיב גברא
ליואה בעלה דאתתא קטילתא ואמר לגבעתא
דלשיבט בנימין עלית אנא ולחינתי למבת׃
ויקמו עלי בעלי הגבעה ויסבו עלי את הבית
לילה אותי דמו להרג ואת פילגשי ענו ותמת׃
וקמו עלי ית בני גבעתא ואקיפו עלי ית ביתא
בליליא עלי חשיבו למקטל ויתלחינתי ענוהא
ומיתת׃ ואחז בפילגשי ואנתחה ואשלחה בכל
שדה נחלת ישראל כי עשו זמה ונבלה בישראל׃
ואחדית בלחינתי והדמתה ושלחתה בכל ב
תחום אחסנת ארעא דישראל ארי עבדו עיצת
חטין וקלנא בישראל׃ הנה כלכם בני ישראל
הבו לכם דבר ועצה הלם׃ הא כלכון בני ישראל

הבו לכון פתגם ועיצא הלכא׃ ויקם כל העם כאיש ב
אחד לאמר לא נלך איש לאהלו ולא נסור איש
לביתו׃ וקם כל עמא כגברא חד למימר לא ניזיל
גבר למשכניה ולא נסור גבר לביתיה׃ ועתה זה
הדבר אשר נעשה לגבעה עליה בגורל׃ וכען ה
דין פתגמא דנעביד לגבעתא נתמני עלה
בעדבא׃ ולקחנו עשרה אנשים למאה לכל
שבטי ישראל ומאה לאלף ואלף לרבבה
לקחת צדה לעם לעשות לבואם לגבע בנימן ב מל
ככל הנבלה אשר עשה בישראל׃ ונדבר עסרא
גברין למאה לכל שבטיא דישראל ומאה לאלפא
ואלפא לרבותא למסב זוודין לעמא למעבד
לאיתיותהון לגבעתא דבית בנימין ככל קלנא
דאתעביד בישראל׃ ויאסף כל איש ישראל אל ב
העיר כאיש אחד חברים׃ ואתכניש כל אנש ב
ישראל לקרתא כגברא חד שוין׃ מקש׳

וישלחו שבטי ישראל אנשים בכל
שבטי בנימן לאמר מה הרעה הזאת אשר
נהיתה בכם׃ ושלחו שבטיא דישראל גברין
בכל שבטי בנימין למימר מא בשתא הדא
דהות בכון׃ ועתה תנו את האנשים בני בליעל
אשר בגבעה ונמיתם ונבערה רעה מישראל
ולא אבו בנימן לשמע בקול אחיהם בני בני
ישראל׃ וכען איתו ית גבריא בני רשעא ק ולא
דבגבעתא ונקטילנון ונפלי עבדי בשתא מישראל כתיב
ולא אבו בני בנימין לקבלא למימר אחיהון

המאכלת ג׳ וסימנ׳ ויקח בידו את המאכלת וישלח ויבא אל ביתו ׳ — ׳ למיום ג׳ וסימנ׳ לא נהיתה כי לא ישבתי דשמעו׳ סור אפרים׳ ׳

בני ישראל׃ ויאספו בני בנימן מן הערים הגבעתה
לצאת למלחמה עם בני ישראל׃ ואתכנישו בני
בנימין מן קרויא לגבעתא למפק לאגחא קרבא
עם בני ישראל׃ ויתפקדו בני בנימן ביום ההוא
מהערים עשרים וששה אלף איש שלף חרב לבד
מישבי הגבעה התפקדו שבע מאות איש בחור׃
ואתמניאו בני בנימין ביומא ההוא מקרויא
עסרין ושתא אלפין גברא שלפי סיפא בר
מיתבי גבעתא אתמניאו שבע מאה גבר
עולים׃ מכל העם הזה שבע מאות איש בחור
אטר יד ימינו כל זה קלע באבן אל השערה
ולא יחטא׃ מכל עמא הדין שבע מאה גבר
עולים גברא גמיד בידיה דימינא כל אלין
דשדן אבנא בקלעא ומדמן בבינת סערא
ולא משנן׃ ואיש ישראל התפקדו
לבד מבנימן ארבע מאות אלף איש שלף חרב
כל זה איש מלחמה׃ ואנש ישראל אתמניאו בר
מדבית בנימין ארבע מאה אלפין גברא שלפי
סיפא כל אלין גברי עבדי קרבא׃ ויקמו ויעלו
בית אל וישאלו באלהים ויאמרו בני ישראל מי
יעלה לנו בתחלה למלחמה עם בני בנימן ויאמר
יהוה יהודה בתחלה׃ וקמו וסליקו לבית אל
ושאילו במימרא דיי׳ ואמרו בני ישראל מן יסק
לנא בקדמיתא לאגחא קרבא עם בני בנימין
ואמר יי׳ יהודה בקדמיתא׃ ויקמו בני ישראל
בבקר ויחנו על הגבעה׃ וקמו בני ישראל בצפרא

ושרו על גבעתא׃ ויצא איש ישראל למלחמה
עם בנימן ויערכו אתם איש ישראל מלחמה
אל הגבעה׃ ונפק אנש ישראל לאגחא קרבא
עם דבית בנימין וסדרו עמהון אנש ישראל
קרבא על גבעתא׃ ויצאו בני בנימן מן הגבעה
וישחיתו בישראל ביום ההוא שנים ועשרים
אלף איש ארצה׃ ונפקו בני בנימין מן גבעתא
וחבילו בישראל ביומא ההוא עסרין ותרין
אלפין גברא קטילין רמן לארעא׃ ויתחזק
העם איש ישראל ויספו לערך מלחמה
במקום אשר ערכו שם ביום הראשון׃ ואתקף
עמא אנש ישראל ואוסיפו לסדרא קרבא
באתרא דסדרו תמן ביומא קדמאה׃ ויעלו
בני ישראל ויבכו לפני יהוה עד הערב וישאלו
ביהוה לאמר האוסיף לגשת למלחמה עם
בני בנימן אחי ויאמר יהוה עלו אליו׃ וסליקו
בני ישראל ובכו קדם יי׳ עד רמשא ושאילו
במימרא דיי׳ למימר האוסיף למקרב לאגחא
קרבא עם בני בנימין אחי ואמר יי׳ סקו עליהון׃
ויקרבו בני ישראל אל בני בנימן ביום השני׃
וקריבו בני ישראל לות בני בנימין ביומא תנינא׃
ויצא בנימן לקראתם מן הגבעה ביום השני
וישחיתו בבני ישראל עוד שמנת עשר
אלף איש ארצה כל אלה שלפי חרב׃ ונפקו
דבית בנימין לקדמותהון מן גבעתא ביומא
תנינא וחבילו בבני ישראל עוד תמנת עסר

ויקומו ט׳ מל׳ וסימנ׳ ויאכלו וישתו שרי מואב על הגבעה וילכו זיפה כל איש חיל וחברו וינוסו בנשק ראשי האבות על עמדם ... על הגבעה ב׳ וסי׳ ויקומו

מפעם בפעם ז וסימנ׳ ולא הלך ואנער הנתקו ודעליה שמואל שמואל וישב המלך ... ממקמו ו חסבליש וסימנ׳ כל אוריתא חד מגיח ממקמו

ארפין גברא קטילין רמן לארעא כל אלין
שלפי סיפא׃ ויעלו כל בני ישראל וכל העם
ויבאו בית אל ויבכו וישבו שם לפני יהוה ויצומו
ביום ההוא עד הערב ויעלו עלות ושלמים
לפני יהוה׃ וסליקו כל בני ישראל וכל עמא ואתו
לבית אל ובכו ויתיבו תמן קדם יי וצמו ביומא
ההוא עד רמשא ואסיקו עלון ונכסת קודשין
קדם יי׃ וישאלו בני ישראל ביהוה ושם ארון
ברית האלהים בימים ההם׃ ושאילו בני ישראל
במימרא דיי ותמן ארון קימא דיי ביומיא
האנון׃ ופינחס בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו בימים
ההם לאמר האוסף עוד לצאת למלחמה עם
בני בנימן אחי אם אחדל ויאמר יהוה עלו כי
מחר אתננו בידך׃ ופינחס בר אלעזר בר אהרן
קאים קדמוהי ביומיא האנון למימר האוסיף
עוד למפק לאגחא קרבא עם בני בנימין אחי
אם אתמנע ואמר יי סקו ארי מחר אמסרנון
בידך׃ וישם ישראל ארבים אל הגבעה סביב׃
ושוי ישראל כמנין על גבעתא סחור סחור׃
ויעלו בני ישראל אל בני בנימן
ביום השלישי ויערכו אל הגבעה כפעם בפעם׃
וסליקו בני ישראל לות בני בנימין ביומא
תליתאה וסדרו קרבא על גבעתא כזמן בזמן׃
ויצאו בני בנימין לקראת העם הנתקו מן
העיר ויחלו להכות מהעם חללים כפעם
בפעם במסלות אשר אחת עלה בית אל ואחת

גבעתה בשדה כשלשים איש בישראל׃ ונפקו
בני בנימין לקדמות עמא אתנגידו מן קרתא
ושריאו לקטלא מעמא קטילין כזמן בזמן
בכבישי אורחתא דחדא סלקא לבית אל וחדא
לגבעתא בחקלא כתלתין גברא בישראל׃ ויאמרו
בני בנימן נגפים הם לפנינו כבראשנה ובני ישראל
אמרו ננוסה ונתקנהו מן העיר אל המסלות׃ ואמרו
בני בנימין תבירין אנון קדמנא כד בקדמיתא
ובני ישראל אמרו ניפוך ונגידנון מן קרתא לכבשיא׃
וכל איש ישראל קמו ממקומו ויערכו בבעל
תמר וארב ישראל מגיח ממקמו ממערה גבע׃
וכל אנש ישראל קמו מאתרהון וסדרו קרבא
במישרי יריחו וכמנא ישראל מגיח מאתריה
ממישר גבעתא׃ ויבאו מנגד לגבעה עשרת
אלפים איש בחור מכל ישראל והמלחמה
כבדה והם לא ידעו כי נגעת עליהם הרעה׃
ואתו מדרום לגבעתא עסרא אלפין גבר עולים
מכל ישראל ועבדי קרבא תקיפו ואנון לא ידעין
ארי קריבת דתיתי להון בישתא׃
ויגף יהוה את בנימן לפני ישראל וישחיתו
בני ישראל בבנימן ביום ההוא עשרים וחמשה
אלף ומאה איש כל אלה שלף חרב׃ ותבר יי
ית דבית בנימן קדם בני ישראל וחבילו בני ישראל
בדבית בנימין ביומא ההוא עסרין וחמשא
אלפין ומאה גברא כל אלין שלפי סיפא׃ ויראו
בני בנימן כי נגפו ויתנו איש ישראל מקום

ומשחית גוים הסר המלכים עד וחדוה וישיבהו אל מקמו וכל הנשאר וכל אזב כות במ״ב מל׳ ולא עוד תשורנו ויתר ממקומו ... מגיח ל׳ לית כותב׳

54

לבנימן כי בטחו אל הארב אשר שמו אל הגבעה׃
וחזו בני בנימין ארי אתברו ויהבו אנש ישראל
אתרא לדבית בנימין ארי אתרחיצו על כמנא
דשויאו על גבעתא׃ והארב החישו ויפשטו אל
הגבעה וימשך הארב ויך את כל העיר לפי חרב׃
וכמנא אוחי ואתנגיד על גבעתא ואתנגיד כמנא
ומחא ית כל קרתא לפתגם דחרב׃ והמועד היה
לאיש ישראל עם הארב הרב להעלותם משאת
העשן מן העיר׃ וזמנא הוה מתקן לאנש ישראל
עם כמנא דיסגון לאסקא יתור דתנן מן קרתא׃
ויהפך איש ישראל במלחמה ובנימן החל להכות
חללים באיש ישראל כשלשים איש כי אמרו
אך נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה הראשנה׃
ואתחזרו אנש ישראל בקרבא ודבית בנימין שריאו
לקטלא קטילין באנש ישראל כתלתין גברא ארי
אמרו ברם מתבר תבירין אנון קדמנא כקרבא
קדמאה׃ והמשאת החלה לעלות מן העיר
עמוד עשן [illegible]
העיר השמימה׃ וכמנא שרי לאסקא מן קרתא
יתור דתנן ואתפניאו דבית בנימין לאחוריהון
והא סליק תננא דקרתא לצית שמיא׃ ואיש
ישראל הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי נגעה
עליו הרעה׃ ואנש ישראל אתחזרו ואתבהילו אנש
בנימין ארי חזו ארי קריבת דתיתי ליה בשתא׃
ויפנו לפני איש ישראל אל דרך המדבר והמלחמה
הדביקתהו ואשר מהערים משחיתים אותו בתוכו׃

ואתפניאו קדם אנש ישראל לאורח מדברא
ועבדי קרבא אדביקונון ואנש כמנא קטלין
מקרויהון קטלין בהון מלא ומלא׃ כתרו את
בנימן הרדיפהו מנוחה הדריכהו עד נכח הגבעה
ממזרח שמש׃ טלטילו ית דבית בנימין רדפונון
מבית נחהון טרדונון עד לקביל גבעתא ממדנח
שמשא׃ ויפלו מבנימן שמנה עשר אלף איש
את כל אלה אנשי חיל׃ ואתקטלו מדבית בנימין
תמנת עסר אלפין גברא ית כל אלין גברי עבדי
קרבא׃ ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון
ויעללהו במסלות חמשת אלפים איש וידביקו
אחריו עד גדעם ויכו ממנו אלפים איש׃ ואתפניאו
ואפכו למדברא לכיף רמון ואטמרו בכבשיא
חמשא אלפין גברא ואדביקו בתרוהי עד גדעום
וקטלו מנהון תרין אלפין גברא׃ ויהי כל הנפלים
מבנימן עשרים וחמשה אלף איש שלף חרב
ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל׃ והוו כל
ואתקטלו מדבית בנימין עסרין וחמשא אלפין
גברא שלפי סיפא ביומא ההוא ית כל אלין גברי
עבדי קרבא׃ ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון
שש מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה
חדשים׃ ואתפניאו ואפכו למדברא לכיף רמון
שית מאה גברא ויתיבו בכיף רמון ארבעה
ירחין׃ ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכום
לפי חרב מעיר מתם עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים
הנמצאות שלחו באש׃ ואנש ישראל תבו ואתכנו

הרב ב׳ וסימנ׳ להעלותם בבקע חרבה כת׳ הדריכהו ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳ כתרו את בנימן חס׳ בני שחץ מל׳ הרדיפהו לחוד לית כות׳ מל׳

בנימין ומחונון לפתגם דחרב מקרויהון גמחנון
עד בעירא עד כל דאשתכח אף כל קרויא
דאשתכחא אוקידו בנורא:
ואיש ישראל נשבע במצפה 21
לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה:
ואנש ישראל קיים במצפיא למימר אנש מננא
לא יתין ברתיה לדבית בנימין לאתו: ויבא העם
בית אל וישבו שם עד הערב לפני האלהים וישאו
קולם ויבכו בכי גדול: ואתא עמא לבית אל ויתיבו
תמן עד רמשא קדם יי וארימו קלהון ובכו בכי
סגיאה: ויאמרו למה יהוה אלהי ישראל היתה
זאת בישראל להפקד היום מישראל שבט
אחד: ואמרו למא יי אלהא דישראל הות דא בישראל
למשגי יומא דין מישראל שבטא חד: ויהי
ממחרת וישכימו העם ויבנו שם מזבח ויעלו
עלות ושלמים: והוה ביומא דבתרוהי ואקדימו
עמא ובנו תמן מדבחא ואסיקו עלון ונכסת
קדשין קדם יי: ויאמרו בני
ישראל מי אשר לא עלה בקהל מכל שבטי
ישראל אל יהוה כי השבועה הגדולה היתה
לאשר לא עלה אל יהוה המצפה לאמר מות
יומת: ואמרו בני ישראל מן דלא סליק בקהלא
מכל שבטיא דישראל לקדם יי ארי שבועתא
רבתא הות לדלא סליק לקדם יי למצפיא למימר
אתקטלא יתקטיל: וינחמו בני ישראל אל בנימן
אחיו ויאמרו נגדע היום שבט אחד מישראל:

ואתנחמו בני ישראל על דבית בנימין אחיהון
ואמרו אתמנע יומא דין שבטא חד מישראל:
מה נעשה להם לנותרים לנשים ואנחנו נשבענו
ביהוה לבלתי תת להם מבנותינו לנשים: מא
נעביד להון לדאשתארו לנשין ואנחנא קיימנא
במימרא דיי בדיל דלא למתן להון מבנתנא
לנשין: ויאמרו מי אחד משבטי ישראל אשר
לא עלה אל יהוה המצפה והנה לא בא איש אל
המחנה מיבש גלעד אל הקהל: ואמרו מן חד
משבטיא דישראל דלא סליק לקדם יי למצפיא
והא לא אתא אנש למשריתא מיבש גלעד
לקהלא: ויתפקד העם והנה אין שם איש
מיושבי יבש גלעד: ואתמניאו עמא והא לית
תמן אנש מיתבי יבש גלעד: וישלחו שם
העדה שנים עשר אלף איש מבני החיל ויצוו
אותם לאמר לכו והכיתם את יושבי יבש גלעד
לפי חרב והנשים והטף: ושלחו לתמן כנשתא
תרי עסר [illegible] יתהון
למימר איזילו ותמחון ית יתבי יבש גלעד
לפתגם דחרב ונשיא וטפלא: וזה הדבר אשר
תעשו כל זכר וכל אשה ידעת משכב זכר
תחרימו: ודין פתגמא דתעבדון כל דכורא
וכל אתתא דידעת משכבי דכורא תגמרון:
וימצאו מיושבי יבש גלעד ארבע מאות
נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב
זכר ויבאו אותם אל המחנה שלה אשר בארץ

לפני האלהים ז' וסימנ' ותשחת. ויבא אהרן. ויתיצבו. ויבא העם דשפ' וכול קהלת משחקים ויקריבו' בקהל ד' וסימנ' נסוק נצלי דסגון אתפקדת

כנען ואשלחו מיתבי יבש גלעד ארבע מאה
עולימן בתולן דלא ידעא גבר למשכבי דכורא
ואיתיאו יתהון למשריתא לשילו דבארעא
דכנען׃ וישלחו כל העדה
וידברו אל בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו
להם שלום׃ ושלחו כל כנשתא ומלילו עם בני
בנימין דבכיף רמון וקרו להון מלין דשלם׃
וישב בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר
חיו מנשי יבש גלעד ולא מצאו להם כן׃ ותבו
דבית בנימין בעדנא ההוא ויהבו להון נשין
דקיימו מנשי יבש גלעד ולא סופיקא להון
כין׃ [illegible] כי עשה יהוה פרץ
[illegible] ת
בנימין ארי עבד יי תרעתא בשבטיא דישראל׃
ויאמרו זקני העדה מה נעשה לנותרים לנשים
כי נשמדה מבנימן אשה׃ ואמרו סבי כנשתא
מא נעביד לדאשתארו לנשין ארי פסקת מדבית
בנימין אתתא׃ ויאמרו ירשת פליטה לבנימן
ולא ימחה שבט מישראל׃ ואמרו ירותת שיזבתא
לדבית בנימין ולא יתמחי שבטא מישראל׃
ואנחנו לא נוכל לתת להם נשים מבנותינו כי
נשבעו בני ישראל לאמר ארור נתן אשה
לבנימן׃ ואנחנא לא נכול למתן להון נשין
מבנתנא ארי קיימו בני ישראל למימר ליט
דיתין אתתא לדבית בנימין׃
ויאמרו הנה חג יהוה בשלו מימים ימימה

אשר מצפונה לבית אל מזרחה השמש למסלה
העלה מבית אל שכמה ומנגב ללבונה׃ ואמרו
הא חגא קדם יי בשילו מזמן מועד למועד
דמצפונא לבית אל מדנח שמשא לכבשא
דסליק מבית אל לשכם ומדרומא ללבונתא׃
ויצו את בני בנימן לאמר לכו וארבתם בכרמים׃
ופקידו ית בני בנימין למימר איזילו ותכמנון
בכרמיא׃ וראיתם והנה אם יצאו בנות שילו
לחול במחלות ויצאתם מן הכרמים וחטפתם
לכם איש אשתו מבנות שילו והלכתם ארץ
בנימן׃ ותחזון והא אם יפקן בנת שילו למיחג
בחנגא ותפקון מן כרמיא ותחטפון לכון
גבר אתתיה מבנת שילו ותהכון לארע שבט
בנימין׃ והיה כי יבאו אבותם או אחיהם לרוב
אלינו ואמרנו אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו
איש אשתו במלחמה כי לא אתם נתתם להם
כעת תאשמו׃ ויהי ארי ייתון אבהתהון או
אחיהון למדן קדמנא ונימר להון חנונון
להון ארי לא סופיקנא גבר אתתיה בקרבא ארי
אם לית אתון יהבין להון כען פון תחובון׃
ויעשו כן בני בנימן וישאו נשים
למספרם מן המחללות אשר גזלו וילכו וישובו
אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם׃ ועבדו
כין בני בנימין ונסיבו נשין למניינהון מן חנגא
דאנסו ואזלו ותבו לאחסנתהון ובנו ית קרויא
ויתיבו בהון׃ ויתהלכו משם בני ישראל בעת

למשכב זכר ב׳ וסימנ׳ ... ועתה הרגו וימצאו מיושבי ... ויצוו ... לריב ה׳ וסימנ׳ חנונו [illegible]

ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם
איש לנחלתו׃ והליכו מתמן בני ישראל בעדנא
ההוא גבר לשבטיה ולזרעיתיה ונפקו מתמן
גבר לאחסנתיה׃ בימים ההם אין מלך בישראל
איש הישר בעיניו יעשה׃ ביומיא האנון
לית מלכא בישראל גבר דכשר בעינוהי עביד׃

סכום הפיסוקים שלספר שופטים שש מאות ושמונה עשר סימן תריח

1 Samuel 110-181

ויהי איש אחד מן הרמתים צופים מהר אפרים
ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בן תחו בן
צוף אפרתי׃ והוה גברא חד מרמתא מתלמידי
נביא מטורא דבית אפרים ושמיה אלקנה
בר ירוחם בר אליהוא בר תוחו בר צוף גברא
פלגי חולק בקודשא בטורא דבית אפרים׃
ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה
ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים׃ והוה ליה תרתין
נשין שום חדא חנה ושום תניתא פננה והוו
לפננה בנין ולחנה לית בנין׃ ועלה האיש ההוא
מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבח ליהוה
צבאות בשלה ושם שני בני עלי חפני ופנחס
כהנים ליהוה׃ וסליק גברא ההוא מקרתיה
מזמן מועד למועד למסגד ולדבחא קדם
יי צבאות בשילו ותמן תרין בני עלי חפני
ופנחס משמשין קדם יי׃ ויהי היום ויזבח
אלקנה ונתן לפננה אשתו ולכל בניה ובנותיה

מנות׃ והוה יום מועדא ודבח אלקנה ויהב לפננה
אתתיה ולכל בנהא ובנתהא חולקין׃ ולחנה יתן
מנה אחת אפים כי את חנה אהב ויהוה סגר רחמה׃
ולחנה יהב חולק חד בחיר ארי יתחנה רחים
ומן קדם יי אתמנע מנה ולד׃ וכעסתה צרתה
גם כעס בעבור הרעמה כי סגר יהוה בעד רחמה׃
ומצהבא לה עורתהא אף מרגזא לה בדיל לאקניותה
ארי אתמנע מן קדם יי מנה ולד׃ וכן יעשה
שנה בשנה מדי עלתה בבית יהוה כן תכעסנה
ותבכה ולא תאכל׃ וכן עביד שנא בשנא בזמן
מסקה לבית מקדשא דיי כין מרגזא לה ובכיא
ולא אכלא׃ ויאמר לה אלקנה אישה חנה למה
תבכי ולמה לא תאכלי ולמה ירע לבבך הלוא
אנכי טוב לך מעשרה בנים׃ ואמר לה אלקנה
בעלה חנה למא את בכיא ולמא לא אכלת ולמא
באיש ליך לביך הלא רעותי טבא ליך מעסרא
בנין׃ ותקם חנה אחרי אכלה בשלה ואחרי שתה
ועלי הכהן ישב על הכסא על מזוזת היכל יהוה׃
וקמת חנה בתר דאכלת בשילו ובתר דאשתיאו
ועלי כהנא יתיב על כורסיא בסטר ספא דהיכלא
דיי׃ והיא מרת נפש ותתפלל על יהוה ובכה תבכה׃
והיא מרירא נפש ומצליא קדם יי ומבכא
בכיא׃ ותדר נדר ותאמר יהוה צבאות אם ראה
תראה בעני אמתך וזכרתני ולא תשכח את
אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו
ליהוה כל ימי חייו ומורה לא יעלה על ראשו׃

מימים ימימה ה׳ וסימנה׳ ושמרת את החקה הזאת תלכנה בנות ישראל ויאמרו הנה חג יי׳ בשלה ועלה האיש ההוא מעירו והעלתה לו

ה זוגין בקר חד לשו׳ זכר וחד לשו׳ נקבה וסימנה׳ ייגך ייגן חללך חלליך תפך תפיך שידך שידיך והאבותך והאבותיך שמנך שמניך האכלתך האכלתיך בכנפך

וקיימת קים ואמרת יי צבאות מגלא גלי קדמך
סגוף אמתך וייעול דכרני קדמך ולא תרחיק ית
אמתך ותתין לאמתך בר לגו בני אנשא ואמסרניה
דיהי משמיש קדם יי כל יומי חיוהי ומרות
אנש לא תהי עלוהי: והיה כי הרבתה להתפלל
לפני יהוה ועלי שמר את פיה: והוה מד אסגיאת
לצלאה קדם יי ועלי מוריך לה עד דתפסוק:
וחנה היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות
וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה: וחנה
היא מצליא בלבה להוד ספותהא נידן וקלה
לא משתמע וחשבה עלי כאתא רויא: ויאמר
אליה עלי עד מתי תשתכרין הסירי את יינך
מעליך: ואמר לה עלי עד אמתי את משתטיא
הלא תפיגין ית חמריך מניך: ותען חנה ותאמר
לא אדני אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא
שתיתי ואשפך את נפשי לפני יהוה: ואתיבת
חנה ואמרת לא רבוני את תא עיקת רוח אנא וחמר
חדת ועתיק לא שתיתי ואמרית על בן נפשי בצלו
קדם יי: אל תתן את אמתך לפני בת בליעל כי
מרב שיחי וכעסי דברתי עד הנה: לא תכליס
ית אמתך קדם בת רשעא ארי מסגי אקנותי
וארגזותי אוריכית בצלו עד כען: ויען עלי
ויאמר לכי לשלום ואלהי ישראל יתן את
שלתך אשר שאלת מעמו: ואתיב עלי ואמר
איזילי לשלם ואלהא דישראל יתין ית בעותיך
דבעית מן קדמוהי: ותאמר תמצא שפחתך

חן בעיניך ותלך האשה לדרכה ותאכל
ופניה לא היו לה עוד: ואמרת תשכח אמתך
רחמין בעינך ואזלת אתתא לאורחה ואכלת
ואפין בישין לא הוו לה עוד: וישכמו בבקר
וישתחוו לפני יהוה וישבו ויבאו אל ביתם
הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויזכרה
יהוה: ואקדימו בצפרא וסגידו קדם יי ותבו
ואתו לביתהון לרמתא וידע אלקנה ית חנה
אתתיה ועל דוכרנה קדם יי: ויהי לתקפות
הימים ותהר חנה ותלד בן ותקרא את שמו
שמואל כי מיהוה שאלתיו: והוה לזמן משלם
יומיא ועדיאת חנה וילידת בר וקרת ית שמיה
שמואל ארי אמרת מן קדם יי שאלתיה:
ויעל האיש אלקנה וכל ביתו לזבח ליהוה
את זבח הימים ואת נדרו: וסליק גברא אלקנה
וכל אנש ביתיה לדבחא קדם יי ית דבח מועדא
ולשלמא ית נדריה: וחנה לא עלתה כי אמרה
לאישה עד יגמל הנער והביאתיו ונראה את
פני יהוה וישב שם עד עולם: וחנה לא סליקת
ארי אמרת לבעלה עד דיתחסיל רביא ואיתיניה
ויתחזי קדם יי ויתיב תמן עד עלמא: ויאמר
לה אלקנה אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד
גמלך אתו אך יקם יהוה את דברו ותשב האשה
ותינק את בנה עד גמלה אתו: ואמר לה אלקנה
בעלה עבידי דתקין בעינכי אוריכי עד
דתחסלין יתיה ברם יקיים יי ית פתגמוהי:

בכנפך וכול לית כות׳ — יקם ב׳ וסימנה׳ ויאמר לה אלקנה אישה אמן יקם סערה לדממה — ונראה ה׳ וסימנה׳ המקפחת השחן והבזתין חשפתי

ואוריכת אתתא ואוניקת ית ברה עד דחסלת
יתיה׃ ותעלהו עמה כאשר גמלתו בפרים
שלשה ואיפה אחת קמח ונבל יין ותבאהו
בית יהוה שלו והנער נער׃ ואסקתיה עמה
כד חסלתיה בתורין תלתא ומכילתא חדא
דקמחא וגרב דחמר ואיתיתיה לבית מקדשא
דיי׳ לשילו ורביא הוה ינוק׃ וישחטו את הפר
ויביאו את הנער אל עלי׃ ונכסו ית תורא ואתיו
ית רביא לות עלי׃ ותאמר בי אדני חי נפשך
אדני אני האשה הנצבת עמכה בזה להתפלל
אל יהוה׃ ואמרת בבעו רבוני חיי נפשך רבוני
אנא אתתא דאתעתדת עמך הכא לצלאה
קדם יי׳׃ אל הנער הזה התפללתי ויתן יהוה
לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו׃ על רביא
הדין צליתי ויהב יי׳ לי ית בעותי דבעית מן
קדמוהי׃ וגם אנכי השאלתיהו ליהוה כל
הימים אשר היה הוא שאול ליהוה וישתחו
שם ליהוה׃ ואף אנא מסרתיה דיהי משמיש
קדם יי׳ כל יומין דהוא קיים ישמיש קדם
יי׳ וסגיד תמן קדם יי׳׃ ותתפלל
חנה ותאמר עלץ לבי ביהוה רמה קרני ביהוה
רחב פי על אויבי כי שמחתי בישועתך׃ וצליאת
חנה ברוח נבואה ואמרת כבר שמואל ברי
עתיד למהוי נביא על ישראל ביומוהי יתפרקון
מידא דפלשתאי ועל ידוהי יתעבדן להון נסין
וגבורן בכין תקיף לבי בחולקא דיהב לי יי׳ ואף

הימן בר יואל בר ברי שמואל דעתיד דיקום הוא
וארבעת עסר בנוהי למהוי אמרין בשירא על ידי
נבלין וכנרין עם אחיהון ליואי לשבחא בבית
מקדשא בכין רמת קרני במתנתא דמני לי יי׳
ואף על פורענות נסא דעתיד למהוי בפלשתאי
דעתידין דייתון ית ארונא בעגלתא חדתא ועמיה
קרבן אשמא בכין תימר כנשתא דישראל אתפתח
פומי למללא רברבן על בעלי דבבי ארי חדיתי
בפרקנך׃ אין קדוש כיהוה כי אין בלתך ואין צור
כאלהינו׃ על סנחריב מלכא דאתור אתנביאת
ואמרת דעתיד דיסק הוא וכל חילותיה על ירושלם
ונס סגי יתעביד ביה תמן יפלון פגרי משריתיה
בכין יידון כל עממיא אומיא ולישניא ויימרון
לית דקדיש אלא יי׳ ארי לית בר מנך ועמך
יימרון לית דתקיף אלא אלהנא׃ אל תרבו תדברו
גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יהוה
ולא נתכנו עלילות׃ על נבוכדנצר מלכא דבבל
אתנביאת ואמרת אתון כסדאי וכל עממיא
דעתידין למשלט בישראל לא תסגון למללא
רברבן רברבן לא יפקון גדפין מפומכון ארי
אלהא ידע כולא יי׳ ועל כל עובדוהי מתיח
דינא ואף לכון עתיד לשלמא פורענות חוביכון׃
קשת גבורים חתים ונכשלים אזרו חיל׃ על
מלכות יון אתנביאת ואמרת קשתת דגברי
יונאי יתברן ודבית חשמונאי דהוו חלשין
יתעבדן להון גבורן׃ שבעים בלחם נשכרו

ותאמר ה׳ וסימנ׳ ותדר ותתפלל אסתר אסתר והחזיקה ושנ׳ קגול ומלעיל — שאול ב׳ וסימנ׳ וגם אנכי השאלתיהו אהה אדני והוא שאול

ורעבים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת
בנים אמללה: על בנוהי דהמן אתנביאת ואמרת
דהוו סבעין בלחמא וגאן בעתרא וסגיאין בממונא
אתמסכנו תבו לאתאגרא בלחים מזון פומהון
מרדכי ואסתר דהוו חשיכין עתרו ואתנשיו ית
מסכינותהון תבו למהוי בני חורין כין ירושלם
דהות כאתא עקרא עתידא דתתמלי מעם גלותהא
ורומי דמליא סגי עממיא יסופון משריתהא תצדי
ותחרוב: יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל:
כל אלין גבורתא דיי דהוא שליט בעלמא ממית
ואמר לאחאה מחית לשאול ואף עתיד לאסקא
בחיי עלמא: יהוה מוריש ומעשיר משפיל
אף מרומם: יי ממסכין ומעתר משפיל אף
מרים: מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון
להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחלם כי ליהוה
מצקי ארץ וישת עליהם תבל: מקים מעפרא
מסכינא מקלקלתא מרים חשיכא לאתבותהון
עם צדיקיא רברבי עלמא וכרסי יקרא מחסין
להון ארי קדם יי גלין עובדי בני אנשא מלרע
אתקין גיהנם לרשיעיא וצדיקיא עבדי
רעותיה שכליל להון תבל: רגלי חסידו ישמר
ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש:
גוית עבדוהי צדיקיא יטר מגיהנם ורשיעיא
בגיהנם בחשוכא ידרנון להודעא ארי לא מן
דאית ביה חילא זכי ליום דינא: יהוה יחתו
מריבו עלו בשמים ירעם יהוה ידין אפסי

ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו: יי
יתבר בעלי דבבא דקימין לאבאשא לעמיה
עליהון מן שמיא בקל רם ישקיף: יי יעביד
פורענות דין מגוג ומשרית עממין חטופין
דאתן עמיה מסיפי ארעא ויתין תקפא למלכיה
וירבי מלכות משיחיה:

וילך אלקנה הרמתה על ביתו והנער
היה משרת את יהוה את פני עלי הכהן: ואזל
אלקנה לרמתא לביתיה ורביא הוה משמיש
קדם יי בחיי עלי כהנא: ובני עלי בני בליעל
לא ידעו את יהוה: ובני עלי גברין רשיעין
לא הוו ידעין למדחל מן קדם יי: ומשפט
הכהנים את העם כל איש זבח זבח ובא נער
הכהן כבשל הבשר והמזלג שלש השנים בידו:
ונימוסא דכהניא מן עמא כל גבר דנכיס נכסתא
ואתי עולימא דכהנא כמבשל בסרא ומשילא
דליה תלת שנין בידיה: והכה בכיור או בדוד
או בקלחת או בפרור כל אשר יעלה המזלג
יקח הכהן בו ככה יעשו לכל ישראל הבאים
שם בשלה: וקלע ליה בכיורא או בדודא או
בקדרא או במריסא כל דמסיק משילא נסיב
כהנא לנפשיה כדין עבדין לכל ישראל דאתן
לדבחא תמן בשילו: גם בטרם יקטרון את
החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה
בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מבשל
כי אם חי: אף עד לא יתסקון תרבא למדבחא

על ביתו ח וסימנ׳ ויפקדהו על ביתו וירא ויצו יוסף וילך אלקנה הרמתה על ביתו הראית שומרונה ישען׳ — ולא יקח ג וסימ׳ שחד ממך בשר הנשיא

ואתי עולימא דכהנא ואמר לגברא דנכיס הב
בסרא למטוי לכהנא ולא יסב מנך בסר מבשל
אלהין כד חי׃ ויאמר אליו האיש קטר יקטירון
כיום החלב וקח לך כאשר תאוה נפשך ואמר
לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה׃ ואמר
ליה גברא אוריך עד דיתסקון תרביא וסב לך
כמא דרעוא נפשך ואמר ליה ארי כען תתין
ואם לא יסבון מנך בעל כרחך׃ ותהי חטאת
הנערים גדולה מאד את פני יהוה כי נאצו
האנשים את מנחת יהוה׃ והוה חוב עולימא
סגי לחדא קדם יי ארי בזו גבריא ית קרבנא
דיי׃ ושמואל משרת את פני יהוה נער חגור
אפוד בד׃ ושמואל משמיש קדם יי עולימא
אסיר כרדוט דבוץ׃ ומעיל קטן תעשה לו
אמו והעלתה לו מימים ימימה בעלתה את
אישה לזבח את זבח הימים׃ ומעיל זעיר
תעביד ליה אמיה ומסקא ליה מזמן מועד
למועד במסקה עם בעלה לדבחא ית דיבח
מועדא׃ וברך עלי את אלקנה ואת אשתו ואמר
ישם יהוה לך זרע מן האשה הזאת תחת השאלה
אשר שאל ליהוה והלכו למקומו׃ ובריך עלי ית
אלקנה וית אתתיה ואמר יקיים יי לך בנין
כשרין מן אתתא הדא חלף שאילתא דשאל
מן קדם יי ואזלו לאתרהון׃ כי פקד יהוה את
חנה ותהר ותלד שלשה בנים ושתי בנות ויגדל
הנער שמואל עם יהוה׃ ארי עול דכרנה דחנה

קדם יי ועדיאת וילידת תלתה בנין ותרתין בנן
ורבא רביא שמואל משמיש קדם יי׃
ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר
יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישכבון את
הנשים הצבאות פתח אהל מועד׃ ועלי סיב
לחדא ושמע ית כל דעבדין בנוהי לכל ישראל
וית דשכבין ית נשיא דאתין לצלאה בתרע
משכן זמנא׃ ויאמר להם למה תעשון כדברים
האלה אשר אנכי שמע את דבריכם רעים מאת
כל העם אלה׃ ואמר להון למא תעבדון כפתגמיא
האלין דאנא שמע ית פתגמיכון בישין מן כל
עמא אלין׃ אל בני כי לוא טובה השמעה אשר
אנכי שמע מעברים עם יהוה׃ לא כנא ארי
לא תקנא שמועתא דאנא שמע דנין עמא דיי׃
אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים ואם ליהוה
יחטא איש מי יתפלל לו ולא ישמעו לקול
אביהם כי חפץ יהוה להמיתם׃ אם יחוב גבר
לגבר הלא ייתי לקדם דינא וישמע מליהון
ויפלי ביניהון ואם קדם יי יחוב גברא ממן יבעי
וישתביק ליה ולא קבילו למימרא אבוהון ארי
רעוא קדם יי לקטלותהון׃ והנער שמואל
הולך וגדל וטוב גם עם יהוה וגם עם אנשים׃
ורביא שמואל אזיל וסגי ושמיה טב תקנן
אורחתיה קדם יי ותריצין עובדוהי בגו בני
אנשא׃ ויבא איש אלהים
אל עלי ויאמר אליו כה אמר יהוה הנגלה נגליתי

איש אלהים ו וסימנה׃ ויבא הנה נא והנה איש עתה זה אליהו קדוש׃ ויברך ג וסימנה׃ ועבדתם את יי ואהבן ויברך עלי את אלקנה׃

אל בית אביך בהיותם במצרים לבית פרעה
ואתא נביא דיי׳ לות עלי ואמר ליה כדנן אמר
יי׳ אתגלאה אתגליתי על בית אבוך כד הוו במצרים
ומשעבדין לבית פרעה: ובחר אתו מכל שבטי
ישראל לי לכהן לעלות על מזבחי להקטיר קטרת
לשאת אפוד לפני ואתנה לבית אביך את כל אשי
בני ישראל: ואתרעיתי ביה מכל שבטיא דישראל
קדמי למהוי כהין לאסקא קרבן על מדבחי
לאקטרא קטרת בסמין למלבש אפוד לשמשא
קדמי ויהבית לבית אבוך ית כל קורבניא דבני
ישראל: למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר צויתי
מעון ותכבד את בניך ממני להבריאכם מראשית
כל מנחת ישראל לעמי: למא אתון אנסין בנכסת
קודשי ובקורבני דפקידית לקרבא קדמי בבית
מקדשי ויקרת ית בנך קדמותא לאוכלותהון
מריש כל קרבן ישראל עמי: לכן נאם יהוה
אלהי ישראל אמור אמרתי ביתך ובית אביך
יתהלכו לפני עד עולם ועתה נאם יהוה חלילה
לי כי מכבדי אכבד ובזי יקלו: בכן אמר יי׳
אלהא דישראל מימר אמרית ביתך ובית אבוך
ישמשון קדמי עד עלמא וכען אמר יי׳ קושטא
אנון דינא דלמיקרין קדמי איקר ודמבסרין
על שמי יתשטון: הנה ימים באים וגדעתי את
זרעך ואת זרע בית אביך מהיות זקן בביתך:
הא יומיא אתן ואקטוף ית תקוף דרעך וית
תקוף דרע בית אבוך מלמהוי סב בביתך: והבטת

צר מעון בכל אשר ייטיב את ישראל ולא
יהיה זקן בביתך כל הימים: ותהי מסתכל
ותהי חזי בעקתא דתיתי על אנש ביתך
בחובין דחבתון בבית מקדשי ובתר כין
איתי טבתא על ישראל ולא יהי סב בביתך כל
יומיא: ואיש לא אכרית לך מעם מזבחי לכלות
את עיניך ולאדיב את נפשך וכל מרבית ביתך
ימותו אנשים: ואנש לא אפסיק לך מן מדבחי
לחשכא ית עינך ולאפחא ית נפשך וכל סגיות
ביתך יתקטלון עולימין: וזה לך האות אשר
יבא אל שני בניך אל חפני ופינחס ביום אחד
ימותו שניהם: ודין לך אתא דייתי לות תרין
בנך לות חפני ופינחס ביומא חד יתקטלון
תרויהון: והקימתי לי כהן נאמן כאשר בלבבי
ובנפשי יעשה ובניתי לו בית נאמן והתהלך
לפני משיחי כל הימים: ואקים קדמי כהין
מהימן דכמימרי וכרעותי יעביד ואקיים ליה
מלכו קיימא וישמיש קדם משיחי כל יומיא:
והיה כל הנותר בביתך יבוא להשתחות לו לאגורת
כסף וככר לחם ואמר ספחני נא אל אחת הכהנות
לאכול פת לחם: ויהי כל דישתאר בביתך ייתי
לאשתלפא ליה למעא דכסף ופתא דלחמא
ויימר מנני כען לחדא ממטרת כהניא למיכל
פתא דלחמא:
3 והנער שמואל
משרת את יהוה לפני עלי ודבר יהוה היה יקר
בימים ההם אין חזון נפרץ: ורביא שמואל

ובחר ג׳ וסימנ׳ שבטי ישרל בטוב בטוב קדמא׳ וישעיה מל׳ ושנ׳ חס׳ — מעם מזבחי ב׳ וסימנ׳ תקחנו ואיש לא אכרית לך מעם מזבחי

משמיש קדם יי בחיי עלי ופתגמא דיי הוה
כסי ביומיא האנון לית נבואה גליא:
ויהי ביום ההוא ועלי שכב במקמו ועינו
החלו כהות לא יוכל לראות: והוה ביומא ההוא
ועלי שכיב באתריה ועינוהי שריאה למכהי
לא יכיל למחזי: ונר אלהים טרם יכבה ושמואל
שכב בהיכל יהוה אשר שם ארון אלהים:
ובוצין בית מקדשא דיי עד לא טפא ושמואל
שכיב בעזרת ליואי וקלא אשתמע מהיכלא
דיי דתמן ארונא דיי: ויקרא
יהוה אל שמואל ויאמר הנני: וקרא יי לשמואל
ואמר האנא: וירץ אל עלי ויאמר הנני כי קראת
לי ויאמר לא קראתי שוב שכב וילך וישכב:
ורהט לות עלי ואמר האנא ארי קריתא לי
ואמר לא קריתי תוב שכיב ואזל ושכיב:
ויסף יהוה קרא עוד שמואל ויקם
שמואל וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי
ויאמר לא קראתי בני שוב שכב: ואוסיף יי
מקרי עוד שמואל וקם שמואל ואזל לות עלי
ואמר האנא ארי קריתא לי ואמר לא קריתי ברי
תוב שכיב: ושמואל טרם ידע את יהוה וטרם
יגלה אליו דבר יהוה: ושמואל עד לא אוליף למדע
אולפן מן קדם יי ועד לא אתגלי ליה פתגם
נבואתא דיי: ויסף יהוה קרא שמואל בשלשת
ויקם וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי
ויבן עלי כי יהוה קרא לנער: ואוסיף יי מקרי

שמואל בתליתיתא וקם ואזל לות עלי ואמר האנא
ארי קריתא לי וסבר עלי ארי מן קדם יי מתקרי
לרביא: ויאמר עלי לשמואל לך שכב והיה אם
יקרא אליך ואמרת דבר יהוה כי שמע עבדך וילך
שמואל וישכב במקומו: ואמר עלי לשמואל איזיל
שכוב ויהי אם יקרי לך ותימר מליל יי ארי שמע
עבדך ואזל שמואל ושכיב באתריה: ויבא יהוה
ויתיצב ויקרא כפעם בפעם שמואל שמואל
ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך: ואתגלי
יקרא דיי ואתעתד וקרא כזמן בזמן שמואל
שמואל ואמר שמואל מליל ארי שמע עבדך:
ויאמר יהוה אל שמואל הנה
אנכי עשה דבר בישראל אשר כל שמעו
תצלינה שתי אזניו: ואמר יי לשמואל האנא
עביד פתגמא בישראל דכל דישמעינה יצלין
תרתין אדנוהי: ביום ההוא אקים אל עלי את
כל אשר דברתי אל ביתו החל וכלה: ביומא
ההוא אקים על עלי ית כל דמלילית על אנש
ביתיה אגמר ואשיצי: והגדתי לו כי שפט אני
את ביתו עד עולם בעון אשר ידע כי מקללים
להם בניו ולא כהה בם: וחויתי ליה ארי מתפרע
אנא מן אנש ביתיה עד עלמא בחובין דידע
ארי מרגזין להון בנוהי ולא כהא בהון: ולכן
נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי
בזבח ובמנחה עד עולם: ובכן קיימית לבית
עלי אם ישתבקון חובי בית עלי בנכסת קודשין

59

4

ובקרבנין עד עלמא וישכב שמואל עד הבקר
ויפתח את דלתות בית יהוה ושמואל ירא מהגיד
את המראה אל עלי ושכיב שמואל עד צפרא ד׳
ופתח ית דשי בית מקדשא דיי ושמואל דחיל
מלחואה ית חיזו נבואתא לעלי ויקרא עלי את
שמואל ויאמר שמואל בני ויאמר הנני וקרא
עלי לשמואל ואמר שמואל ברי ואמר האנא
ויאמר מה הדבר אשר דבר אליך אל נא תכחד
ממני כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף אם תכחד
ממני דבר מכל הדבר אשר דבר אליך ואמר
מא פתגמא דמליל עמך לא כען תכסא מני
כדין יעביד לך יי וכדין יוסיף אם תכסא מני
פתגם מכל פתגמא דמליל עמך ויגד לו שמואל
צ״א את כל הדברים ולא כחד ממנו ויאמר יהוה
בעינו ק׳ הוא הטוב בעינו יעשה וחוי ליה שמואל ית כל
פתגמיא ולא כסי מנה ואמר יי הוא דתקין
קדמוהי יעביד ויגדל שמואל
ויהוה היה עמו ולא הפיל מכל דבריו ארצה
ורבא שמואל ומימרא דיי הוה בסעדיה ולא
בטיל מכל פתגמוהי חד וידע כל ישראל מדן
צ׳ רפ׳ ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא ליהוה
וידע כל ישראל מדן ועד באר שבע ארי מהימן
שמואל בפתגמי נבואתא דיי
צ׳ ובכת ה׳ ה׳ ומן והנה איש עד הדבר הזה דכות צמא ויסף יהוה להראה בשלה כי נגלה
יהוה אל שמואל בשלו בדבר יהוה ואוסיף יי
לאתגלאה בשילו ארי אתגלי יי לשמואל

בשילו בפתגמא דיי ויהי
דבר שמואל לכל ישראל ויצא ישראל
לקראת פלשתים למלחמה ויחנו על האבן
העזר ופלשתים חנו באפק והוה פתגם שמואל
מדעא לכל ישראל ונפק ישראל לקדמות פלשתאי
לאגחא קרבא ושרו על אבן סעדא ופלשתאי
שרו באפק ויערכו פלשתים לקראת ישראל
ותטש המלחמה וינגף ישראל לפני פלשתים
ויכו במערכה בשדה כארבעת אלפים איש
וסדרו קרבא פלשתאי לקדמות ישראל
ואתרטישו עבדי קרבא ואתברו ישראל קדם
פלשתאי ומחו בסדרא בחקלא כארבעה אלפין
גברא ויבא העם אל המחנה ויאמרו זקני ישראל
למה נגפנו יהוה היום לפני פלשתים נקחה אלינו
ג׳ יא ר״פ משלה את ארון ברית יהוה ויבא בקרבנו וישענו
מכף איבינו ואתא עמא למשריתא ואמרו סבי
ישראל למא אתברנא יי יומא דין קדם פלשתאי
נסיב כען לנא משילו ית ארון קימא דיי ויהך
בינגא בדיל יקר שמיה נתפריק מיד בעלי דבבנא
וישלח העם שלה וישאו משם את ארון ברית
יג׳ יהוה צבאות ישב הכרבים ושם שני בני עלי
חס׳ בל״ש עם ארון ברית האלהים חפני ופינחס ושלחו
עמא לשילו ונטלו מתמן ית ארון קימא דיי
צבאות דשכינתיה שריא עילמן כרוביא
ותמן תרין בני עלי עם ארון קימא דיי חפני
ופינחס ויהי כבוא ארון ברית יהוה אל המחנה

המראה ד׳ קמ׳ וסימ׳ מהגיד נשארתי וראיתי ב׳ בו ״ להראה צ׳ ובכת ה׳ וסימ׳ אל מנוח ויסף ע׳ ״ ויבא יא רפי וסי׳ העירי פתחו וארעה כמה מלך שוחד ואבד בבו

ויריעו כל ישראל תרועה גדולה ותהם הארץ׃
והוה כד אתא ארון קימא דיי׳ למשריתא ויבבו
כל ישראל יבבא רבא ואשתגישת ארעא׃ וישמעו
פלשתים את קול התרועה ויאמרו מה קול
התרועה הגדולה הזאת במחנה העברים וידעו
כי ארון יהוה בא אל המחנה׃ ושמעו פלשתאי
ית קל יבבא ואמרו מא קל יבבא רבא הדין
במשרית יהודאי וידעו ארי ארונא דיי׳ אתא
למשריתא׃ ויראו הפלשתים כי אמרו בא אלהים
אל המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא היתה כזאת
אתמול שלשם׃ ודחילו פלשתאי ארי אמרו
אתא ארונא דיי׳ למשריתא ואמרו וי לנא ארי
לא הות כדא מאתמלי ומדקמוהי׃ אוי לנו
מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה אלה
הם האלהים המכים את מצרים בכל מכה
במדבר׃ וי לנא מן ישיזבננא מיד מימרא
דיי׳ דעובדוהי רברבין אלין אנון גבורתא
דיי׳ דמחא ית מצראי בכל מחא ולעמיה עבד
פרישן במדברא׃ התחזקו והיו לאנשים פלשתים
פן תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם
לאנשים ונלחמתם׃ אתקפו והוו לגברין גברין
פלשתאי דלמא תשתעבדון ליהודאי כמא
דאשתעבדו לכון ותהון לגברין גברין ותגיחון
קרבא׃ וילחמו פלשתים ויגף ישראל וינסו איש
לאהליו ותהי המכה גדולה מאד ויפל מישראל
שלשים אלף רגלי׃ ואגיחו קרבא פלשתאי

ואתברו ישראל ואפכו גבר לקרויהון והות מחתא
רבתא לחדא ואתקטלו מישראל תלתין אלפין
גבר רגלי׃ וארון אלהים נלקח ושני בני עלי מתו
חפני ופינחס׃ וארונא דיי׳ אשתבי ותרין בני עלי
אתקטלו חפני ופינחס׃ וירץ איש בנימן מהמערכה
ויבא שלה ביום ההוא ומדיו קרעים ואדמה על
ראשו׃ ורהט גברא משבטא דבית בנימן מסדרא
ואתא לשילו ביומא ההוא ולבושוהי מבזעין
ועפרא רמי בר ישיה׃ ויבוא והנה עלי ישב על
הכסא יך דרך מצפה כי היה לבו חרד על ארון
האלהים והאיש בא להגיד בעיר ותזעק כל
העיר׃ ואתא והא עלי יתיב על כורסיא על כבש
אורח תרעא מסכי ארי הוה לביה זיע על ארונא
דיי׳ וגברא אתא לחואה בקרתא ואשתגישת
כל קרתא׃ וישמע עלי את קול הצעקה ויאמר
מה קול ההמון הזה והאיש מהר ויבא ויגד לעלי׃
ושמע עלי ית קל צוחתא ואמר מא קל שגושא
הדין וגברא אוחי ואתא וחוי לעלי׃ ועלי בן
תשעים ושמנה שנה ועיניו קמה ולא יכול
לראות׃ ועלי בר תשעין ותמני שנין ועינוהי קמא
ולא יכיל למחזי׃ ויאמר האיש אל עלי אנכי
הבא מן המערכה ואני מן המערכה נסתי היום
ויאמר מה היה הדבר בני׃ ואמר גברא לעלי
אנא אתית מן סדרא ואנא מן סדרא דקרבא
ערקית יומא דין ואמר מא הוה פתגמא ברי׃
ויען המבשר ויאמר נס ישראל לפני פלשתים

התחזקו הקפתם והקימו עזבונודו ... יכול ה מל בליש וסימנ׳ ויהם ועיניו קמה ועלי לא יכול להכיל היכול יכלו להציל ג בתרי בדברי ימים

וגם מגפה גדולה היתה בעם וגם שני בניך מתו
חפני ופינחס וארון האלהים נלקחה׃ ואתיב
דמבסר ואמר אפך ישראל מן קדם פלשתאי
ואף מחתא רבתא הות בעמא ואף תרין בנך
אתקטלו חפני ופינחס וארונא דיוי אשתבי׃
ויהי כהזכירו את ארון
האלהים ויפל מעל הכסא אחרנית בעד יד
השער ותשבר מפרקתו וימת כי זקן האיש
וכבד והוא שפט את ישראל ארבעים שנה׃
והוה כאדכרותיה ית ארונא דיוי ונפל מעל
כרסיא לאחוריהי על כיבש אורח תרעא
ואתברת פקותיה ומית ארי סב גברא ויקיר
והוא דן ית ישראל ארבעין שנין׃ וכלתו אשת
פינחס הרה ללת ותשמע את השמועה אל
הלקח ארון האלהים ומת חמיה ואישה ותכרע
ותלד כי נהפכו עליה צריה׃ וכלתיה אתת
פינחס מעדיא למילד ושמעת ית שמועתא
דאשתבי ארונא דיוי ודמית חמוהא ואתקטיל
בעלה וכרעת וילידת ארי בעתוהא חבלהא׃
וכעת מותה ותדברנה הנצבות עליה אל תיראי
כי בן ילדת ולא ענתה ולא שתה לבה׃ ובעדן
מותה ומלילא נשיא דקימן עלוהא לא תדחלין
ארי בר דכר ילידת ולא אתיבת ולא שויאת
לבה׃ ותקרא לנער אי כבוד לאמר גלה כבוד
מישראל אל הלקח ארון האלהים ואל חמיה
ואישה׃ וקרת לרביא איכבוד למימר גלא

יקרא מישראל דאשתבי ארונא דיוי ודמית
חמוהא ואתקטיל בעלה׃ ותאמר גלה כבוד
מישראל כי נלקח ארון האלהים׃ ואמרת גלא
יקרא מישראל ארי אשתבי ארונא דיוי׃
5 ופלשתים לקחו את ארון האלהים
ויבאהו מאבן העזר אשדודה׃ ופלשתאי שבו
ית ארונא דיוי ואיתיוהי מאבן סעדא לאשדוד׃
ויקחו פלשתים את ארון האלהים ויביאו אתו
בית דגון ויציגו אתו אצל דגון׃ ונסיבו פלשתאי
ית ארונא דיוי ואעילו יתיה לבית דגון ואקימו
יתיה בסטר דגון׃ וישכמו אשדודים ממחרת
והנה דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יהוה
ויקחו את דגון וישבו אתו למקומו׃ ואקדימו
אנש אשדוד ביומא דבתרוהי והא דגון רמי
על אפוהי על ארעא קדם ארונא דיוי ונסיבו
ית דגון ואתיבו יתיה לאתריה׃ וישכמו בבקר
ממחרת והנה דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון
יהוה וראש דגון ושתי כפות ידיו כרתות אל
המפתן רק דגון נשאר עליו׃ ואקדימו בצפרא
ביומא דבתרוהי והא דגון רמי על אפוהי על
ארעא קדם ארונא דיוי ורישא דגון ותרתין
פסת ידוהי קציצן מחתן על סקופתא לחוד
גופיה אשתאר עלוהי׃ על כן לא ידרכו כהני
דגון וכל הבאים בית דגון על מפתן דגון
באשדוד עד היום הזה׃ על כין לא דרכין
כמרי דגון וכל דעלין לבית דגון על סקופת

שתה ב בלשו שווי וסימנ׃ ולא ענתה אפרחיה׃

דגון באשדוד עד יומא הדין:
ותכבד יד יהוה אל האשדודים וישמם
ויך אתם בעפלים את אשדוד ואת גבוליה ותקיפת בטחרים ק
מחת ארי"י על אנש אשדוד ואצדינון ואלקי
יתהון בטחורין ית אשדוד וית תחומהא ויראו
אנשי אשדוד כי כן ואמרו לא ישב ארון אלהי
ישראל עמנו כי קשתה ידו עלינו ועל דגון
אלהינו וחזו אנשי אשדוד ארי שוא עליהון
ואמרין לא ישרי ארונא דאלהא דישראל
עמנא ארי תקיפת מחתיה עלנא ועל דגון
טעותנא וישלחו ויאספו את כל סרני פלשתים
אליהם ויאמרו מה נעשה לארון אלהי ישראל
ויאמרו גת יסב ארון אלהי ישראל ויסבו את ג
ארון אלהי ישראל ושלחו וכנשו ית כל טורני וסימ׳
פלשתאי לותהון ואמרו מא נעביד לארונא דאלהא ארונא
דישראל ואמרו לגת יסתחר ארונא דאלהא דישראל במשכנא
ואסחרו ית ארונא דאלהא דישראל: דין
ויהי אחרי הסבו אתו ותהי יד יהוה ו
בעיר מהומה גדולה מאד ויך את אנשי העיר בטעמ׳
מקטן ועד גדול וישתרו להם עפלים והוה בסב׳
בתר דאסחרו יתיה והות מחתא דיי בקרתא טחרים ק
שגושי רב לחדא ומחא ית אנשי קרתא מזעירא
ועד רבא ולקו להון בטחוריא וישלחו את ארון
האלהים עקרון ויהי כבוא ארון האלהים עקרון
ויזעקו העקרנים לאמר הסבו אלי את ארון
אלהי ישראל להמיתני ואת עמי ושלחו ית

ארונא דיי לעקרון והוה כד אתא ארונא דיי
לעקרון וזעיקו עקרונאי למימר אסחרו לותי
ית ארונא דאלהא דישראל לקטלותנא וית עמנא
וישלחו ויאספו את כל סרני פלשתים ויאמרו
שלחו את ארון אלהי ישראל וישב למקומו
ולא ימית אתי ואת עמי כי היתה מהומת מות
בכל העיר כבדה מאד יד האלהים שם ושלחו
וכנשו ית כל טורני פלשתאי ואמרו שלחו
ית ארונא דאלהא דישראל ויתוב לאתריה ולא
יקטול יתי וית עמי ארי הות שגוש קטולא
בכל קרתא תקיפת לחדא מחתא דיי תמן:
והאנשים אשר לא מתו הכו בעפלים ותעל
שועת העיר השמים: וגבריא דלא מיתו לקו
בטחוריא וסליקת צווחת קרתא לצית שמיא:
ויהי ארון יהוה בשדה פלשתים
שבעה חדשים: והוה ארונא דיי בקרוי פלשתאי
שבעה ירחין: ויקראו פלשתים לכהנים ולקסמים
לאמר מה נעשה לארון יהוה הודענו במה
נשלחנו למקומו: וקרו פלשתאי לכהניא ולקסמיא
למימר מא נעביד לארונא דיי הודעונא במא
נשלחניה לאתריה: ויאמרו אם משלחים את
ארון אלהי ישראל אל תשלחו אתו ריקם כי
השב תשיבו לו אשם אז תרפאו ונודע לכם
למה לא תסור ידו מכם: ואמרו אם משלחין
ית ארונא דאלהא דישראל לא תשלחון יתיה ריקן
ארי אתבא תתיבון קדמוהי קרבן אשמא בכן

ז׳ כת עפלי׳ בליש וסימ׳ יככה ותכבד הקבו והאנשים האשם ועשיתם ... וישלחו ה׳ וסימנ׳ וישלחו האנשים עקרון פלשתים וחברו ירמיהו ... גבוליה ב׳ מל׳ וס׳ ותכבד

ולמה ח ריש פיסוק וסימנ׳ יי מביא הבאתם ושלאחריו תניאון תכבדו לא שמעת ולמה מרחם תשגה בבי ג קדמאיתא רפי ואת עמי ד וסימנ׳ להמיתני ולא ימית יורו ינאצון

תתסון ויתרוח לכון למא לא תנוח מחתיה מנכון׃
ויאמרו מה האשם אשר נשיב לו ויאמרו מספר
סרני פלשתים חמשה עפלי זהב וחמשה עכברי טחרי ק
זהב כי מגפה אחת לכלם ולסרניכם׃ ואמרו מא
קרבן אשמא דנתיב קדמוהי ואמרו מנין טורני
פלשתאי חמשא טחורי דהבא וחמשא עכברי
דהבא ארי מחתא חדא שויא לכלכון ולטורניכון׃
ועשיתם צלמי עפליכם וצלמי עכבריכם טחריכם ק
המשחיתים את הארץ ונתתם לאלהי ישראל
כבוד אולי יקל את ידו מעליכם ומעל אלהיכם
ומעל ארצכם׃ ותעבדון צלמי טחוריכון וצלמי
עכבריכון דמחבלין ית ארעא ותתנון קדם אלהא
דישראל יקרא מאאם תנוח מחתיה מנכון ומן
טעותכון ומן ארעכון׃ ולמה תכבדו את לבבכם
כאשר כבדו מצרים ופרעה את לבם הלוא כאשר
התעלל בהם וישלחום וילכו׃ ולמא תיקרון ית
לבכון כמא דיקרו מצראי ופרעה ית לבהון
הלא כד אתפרע מנהון ובתר כין שלחונון
ואזלו׃ ועתה קחו ועשו עגלה חדשה אחת
ושתי פרות עלות אשר לא עלה עליהם על
ואסרתם את הפרות בעגלה והשיבתם בניהם
מאחריהם הביתה׃ וכען סבו ועבידו עגלתא
חדתא חדא ותרתין תורן מינקן דלא נגדא בניר
ותיסרון ית תורתא בעגלתא ותתיבון בניהון
מבתריהון לגיו׃ ולקחתם את ארון יהוה ונתתם
אתו אל העגלה ואת כלי הזהב אשר השבתם

לו אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אתו
והלך׃ ותסבון ית ארונא דיי׳ ותתנון יתיה
בעגלתא וית מני דהבא דאתיבתון קדמוהי
קרבן אשמא תשוון בתיבתא מסטריה ותשלחון
יתיה ויהך׃ וראיתם אם דרך גבולו יעלה בית
שמש הוא עשה לנו את הרעה הגדולה הזאת
ואם לא וידענו כי לא ידו נגעה בנו מקרה הוא
היה לנו׃ ותחזון אם באורח תחומיה סליק לבית
שמש מן קדמוהי אתעבידת לנא בישתא רבתא
הדא ואם לא ונדע ארי לא מחתיה קריבת בנא
עירוע הוא דהוה לנא׃ ויעשו האנשים כן ויקחו
שתי פרות עלות ויאסרום בעגלה ואת בניהם
כלו בבית׃ ועבדו גבריא כין ודברו תרתין תורן
מינקן ואסרונון בעגלתא וית בניהון כלו בביתא׃
וישמו את ארון יהוה אל העגלה ואת הארגז
ואת עכברי הזהב ואת צלמי טחריהם׃ ושוו
ית ארונא דיי׳ בעגלתא וית תיבתא וית עכברי
דהבא וית צלמי טחוריהון׃ וישרנה הפרות
בדרך על דרך בית שמש במסלה אחת הלכו
הלך וגעו ולא סרו ימין ושמאול וסרני פלשתים
הלכים אחריהם עד גבול בית שמש׃ ואכוינא
תורתא באורחא על אורח בית שמש בכבשא
חדא אזלן מיזל וגעין ולא סטא לימינא
ולסמלא וטורני פלשתאי אזלין בתריהון עד
תחום בית שמש׃ ובית שמש קצרים קציר
חטים בעמק וישאו את עיניהם ויראו את הארון

עלות ה וסימנ׳ ודפקום פרות פרות מאחר ינהלם הרעה הגדולה ו וסימנ׳ ואיך אעשה הרעה הגדולה הוא עשה לנו אל אודות ועל מה דבר כאשר הבאות המשמע

וישמחו לראות׃ ובית שמש חצדין חצד
חטין במישרא וזקפו ית עיניהון וחזו ית
ארונא וחדיאו למחזי׃ והעגלה באה אל שדה
יהושע בית השמשי ותעמד שם ושם אבן
גדולה ויבקעו את עצי העגלה ואת הפרות
העלו עלה ליהוה׃ ועגלתא אתת לחקל יהושע
דמבית שמש וקמת תמן ותמן אבנא רבתא
וצלחו ית אעי עגלתא וית תורתא אסיקו עלתא
קדם יי׃ והלוים הורידו
את ארון יהוה ואת הארגז אשר אתו אשר בו
כלי זהב וישמו אל האבן הגדולה ואנשי בית
שמש העלו עלות ויזבחו זבחים ביום ההוא
ליהוה׃ ולואי אחיתו ית ארונא דיי וית תיבותא
דעמיה דביה מני דהבא ושויאו על אבנא
רבתא וגברי בית שמש אסיקו עלון ונכיסו
נכסת קדשין ביומא ההוא קדם יי׃ וחמשה
סרני פלשתים ראו וישבו עקרון ביום ההוא׃
וחמשא טורני פלשתאי חזו ותבו לעקרון
ביומא ההוא׃ ואלה טחרי
הזהב אשר השיבו פלשתים אשם ליהוה
לאשדוד אחד לעזה אחד
לאשקלון אחד לגת אחד לעקרון אחד׃
ואלין טחורי דהבא דאתיבו פלשתאי קרבן
אשמא קדם יי דאשדוד חד דעזה חד
דאשקלון חד דגת חד דעקרון חד׃
ועכברי הזהב מספר כל ערי פלשתים

לחמשת הסרנים מעיר מבצר ועד כפר הפרזי
ועד אבל הגדולה אשר הניחו עליה את ארון
יהוה עד היום הזה בשדה יהושע בית השמשי׃
ועכברי דהבא מנין כל קרוי פלשתאי לחמשא
טורניא מקרוין כריכן ועד קרוי פצחיא ועד
אבנא רבתא דאחיתו עלה ית ארונא דיי עד
יומא הדין הא היא בחקל יהושע דמבית שמש׃
ויך באנשי בית שמש כי ראו בארון יהוה ויך
בעם שבעים איש חמשים אלף איש ויתאבלו
העם כי הכה יהוה בעם מכה גדולה׃ וקטל בגברי
בית שמש על דחדיאו דחזו בארונא דיי כד
גלו וקטל בסבי עמא שבעין גברא ובקהלא
חמשין אלפין גברא ואתאבלו עמא ארי מחא
יי בעמא מחא סגיאה׃ ויאמרו אנשי בית
שמש מי יוכל לעמד לפני יהוה האלהים
הקדוש הזה ואל מי יעלה מעלינו׃ ואמרו גברי
בית שמש מן יכול למקם קדם ארונא דיי אלהים
קדישא הדין ולאידין אתר יסתלק מננא׃
וישלחו מלאכים אל יושבי קרית יערים
לאמר השבו פלשתים את ארון יהוה רדו העלו
אתו אליכם׃ ושלחו אזגדין לות יתבי קרית
יערים למימר אתיבו פלשתאי ית ארונא דיי
חותו אסיקו יתיה לותכון׃ ויבאו אנשי קרית
יערים ויעלו את ארון יהוה ויבאו אתו אל בית
אבינדב בגבעה ואת אלעזר בנו קדשו לשמר
את ארון יהוה׃ ואתו גברי קרית יערים ואסיקו

הקדוש ד׳ וסימנ׳ בקר וידע יי׳ והיה האיש מי יוכל נקדש בצדקה

ואל מי ד׳ וסימנ׳ יעלה תרמיון תרמיוני מקדושים תפנה

יתארונא דיי׳ ואעילו יתיה לבית אבינדב בגבעתא
וית אלעזר בריה זמינו למטר ית ארונא דיי׳:
ויהי מיום שבת הארון בקרית
יערים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו
כל בית ישראל אחרי יהוה: והוה מיומא דשרא
ארונא בקרית יערים וסגיאו יומיא והוו עסרין
שנין ואתנהיאו כל בית ישר׳ בתר פולחנא דיי׳:
ויאמר שמואל אל כל בית
ישראל לאמר אם בכל לבבכם אתם שבים אל
יהוה הסירו את אלהי הנכר מתוככם והעשתרות
והכינו לבבכם אל יהוה ועבדהו לבדו ויצל אתכם
מיד פלשתים: ואמר שמואל לכל בית ישר׳
[illegible] פולחנא
דיי׳ אעדו ית טעות עממיא מביניכון ועשתרתא
ואתקינו לבכון לפולחנא דיי׳ ופלחו קדמוהי
בלחודוהי וישיזיב יתכון מידא דפלשתאי: ויסירו
בני ישראל את הבעלים ואת העשתרת ויעבדו
את יהוה לבדו: ואעדיאו בני ישר׳ ית בעליא
וית עשתרתא ופלחו קדם יי׳ בלחודוהי:
ויאמר שמואל קבצו את כל
ישראל המצפתה ואתפלל בעדכם אל יהוה:
ואמר שמואל כנשו ית כל ישראל למצפיא
ואצלי עליכון קדם יי׳: ויקבצו המצפתה
וישאבו מים וישפכו לפני יהוה ויצומו ביום
ההוא ויאמרו שם חטאנו ליהוה וישפט שמואל
את בני ישראל במצפה: ואתכנשו למצפיא ושפכו

לבהון כתיובא כמיא קדם יי׳ וצמו ביומא
ההוא ואמרו תמן חבנא קדם יי׳ ודן שמואל
ית בני ישר׳ במצפיא: וישמעו פלשתים כי
התקבצו בני ישראל המצפתה ויעלו סרני
פלשתים אל ישראל וישמעו בני ישראל
ויראו מפני פלשתים: ושמעו פלשתאי ארי
אתכנשו בני ישראל למצפיא וסליקו טורני
פלשתאי על ישראל ושמעו בני ישר׳ ודחילו
מן קדם פלשתאי: ויאמרו בני ישראל אל
שמואל אל תחרש ממנו מזעק אל יהוה
אלהינו וישענו מיד פלשתים: ואמרו בני
ישר׳ לשמואל לא תשתוק מננא מלצלאה
קדם יי׳ אלהנא ויפרקננא מידא דפלשתאי:
ויקח שמואל טלה חלב אחד ויעלה עולה
כליל ליהוה ויזעק שמואל אל יהוה בעד
ישראל ויענהו יהוה: ונסיב שמואל אמרא
דחלבא חד ואסקיה עלתא גמיר קדם יי׳ וצלי
שמואל קדם יי׳ על ישר׳ וקביל צלותיה יי׳:
ויהי שמואל מעלה העולה ופלשתים נגשו
למלחמה בישראל וירעם יהוה בקול גדול
ביום ההוא על פלשתים ויהמם וינגפו לפני
ישראל: והוה שמואל מסיק עלתא ופלשתאי
אתקרבו לאגחא קרבא בישר׳ ואכלי יי׳ בקל
רב ביומא ההוא על פלשתאי ושגישנון
ואתברו קדם ישראל: ויצאו אנשי ישראל
מן המצפה וירדפו את פלשתים ויכום עד

אל ישראל ג׳ וסימנ׳ שלחה הקבצו קמתם סרני נסכלת הזבדים מלאכי שלחתיך וכל משחתיך למלך כות במ״א ויאמר נתן ויהמם ג׳ וסי׳ בגבעון וידעם ובריקים

מִתַּחַת לְבֵית כָּר: ונפקו אנש ישראל מן מצפא
ורדפו ית פלשתאי ומחונון עד מלרע לבית
שרון: ויקח שמואל אבן אחת וישם בין המצפה
ובין השן ויקרא את שמה אבן העזר ויאמר
עד הנה עזרנו יהוה: ונסיב שמואל אבנא חדא
ושוי בין מצפיא ובין שינא וקרא ית שמה
אבן סעדא ואמר עד הכא סעדנא יי: ויכנעו
הפלשתים ולא יספו עוד לבוא בגבול ישראל
ותהי יד יהוה בפלשתים כל ימי שמואל:
ואתברו פלשתאי ולא אוסיפו עוד למיעל בתחום
ארעא דישראל והות מחתא דיי בפלשתאי כל
יומי שמואל: ותשבנה הערים אשר לקחו
פלשתים מאת ישראל לישראל מעקרון ועד
גת ואת גבולן הציל ישראל מיד פלשתים
ויהי שלום בין ישראל ובין האמרי: ותבא
קרויא דנסיבו פלשתאי מן ישראל לישראל
מעקרון ועד גת וית תחומהון שיזיב ישראל
מידא דפלשתאי והוה שלמא בין ישראל
ובין אמוראי: וישפט שמואל את ישראל
כל ימי חייו: ודן שמואל כל יומי חיוהי: והלך
מדי שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה
ושפט את ישראל את כל המקומות האלה:
ואזיל בזמן שנא בשנא ומסתחר לבית אל
ולגלגלא ולמצפיא ודאין ית ישראל ית כל
אתריא האלין: ותשבתו הרמתה כי שם ביתו
ושם שפט את ישראל ויבן שם מזבח ליהוה:

ובמתביה לרמתא ארי תמן ביתיה ותמן דן ית
ישראל ובנא תמן מדבחא קדם יי:

ויהי כאשר זקן שמואל וישם את
בניו שפטים לישראל: והוה כד סיב שמואל ומני
ית בנוהי דיינין על ישראל: ויהי שם בנו הבכור
יואל ושם משנהו אביה שפטים בבאר שבע:
והוה שום בריה בכרא יואל ושום תנינה אביה
דיינין בבאר שבע: ולא הלכו בניו בדרכו ויטו
אחרי הבצע ויקחו שחד ויטו משפט: ולא
הליכו בנוהי באורחתיה ואתפניאו בתר ממון
דשקר וקבילו שוחדא וצלו דינא:

ויתקבצו כל זקני ישראל
ויבאו אל שמואל הרמתה: ואתכנשו כל סבי
ישראל ואתו לות שמואל לרמתא: ויאמרו אליו
הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה
שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים: ואמרו
ליה הא את סיבתא ובנך לא הלכו באורחתך
כען מני לנא מלכא למדננא ככל עממיא: וירע
הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך
לשפטנו ויתפלל שמואל אל יהוה: ובאיש
פתגמא בעיני שמואל כד אמרו מני לנא מלכא
למדננא וצלי שמואל קדם יי:

ויאמר יהוה אל שמואל שמע
בקול העם לכל אשר יאמרו אליך כי לא אתך
מאסו כי אתי מאסו ממלך עליהם: ואמר יי
לשמואל קביל למימר עמא לכל דיימרון לך

מקומות ב׳ מל׳ ודמל׳ וסימנה׳ והלך מדי ונמצאת לכס׳ וג׳ חס׳ וו שניה וסימנה׳ הנה עתה ושלאחרין בבקרת רעה וש׳ מקמות כת׳ ... שם וס׳ אברם אברהם

ארי לא יתך רחיקו ארי בפלחני קצו מלמהוי
מלכא עליהון: ככל המעשים אשר עשו מיום
העלתי אותם ממצרים ועד היום הזה ויעזבני
ויעבדו אלהים אחרים כן המה עשים גם לך: ה
ככל עובדיא דעבדו מיומא דאסיקית יתהון
ממצרים ועד יומא הדין ושבקו פולחני ופלחו
לטעות עממיא כין אנון עבדין אף לך: ועתה
שמע בקולם אך כי העד תעיד בהם והגדת
להם משפט המלך אשר ימלך עליהם: וכען
קביל למימרהון ברם ארי אסהדא תסהיד בהון
ותחוי להון נמוסא דמלכא דימלוך עליהון:
ויאמר שמואל את כל דברי
יהוה אל העם השאלים מאתו מלך: ואמר שמואל
ית כל פתגמיא דיוי לעמא דשאלין מנה מלכא:
ויאמר זה יהיה משפט המלך
אשר ימלך עליכם את בניכם יקח ושם לו ג
במרכבתו ובפרשיו ורצו לפני מרכבתו: ואמר
דין יהי נמוסא דמלכא דימלוך עליכון ית בניכון
ידבר וימני ליה ברתכוהי ובפרשוהי ורהטין
קדם רתכוהי: ולשום לו שרי אלפים ושרי ב
חמשים ולחרש חרישו ולקצר קצירו ולעשות ט
כלי מלחמתו וכלי רכבו: ולמנאה ליה רבני אלפין
ורבני חמשין ואכריא למנר ניריה ולמחצד
חצדיה ואומניא למעבד מני קרביה ומני רתכוהי:
ואת בנותיכם יקח לרקחות ולטבחות ולאפות: וית
בנתיכון ידבר לבשמשן ולטבחן ולאפאן: ואת

שדותיכם ואת כרמיכם וזיתיכם הטובים יקח
ונתן לעבדיו: וית חקליכון וית כרמיכון וזיתיכון
טביא יסב ויתין לעבדוהי: וזרעיכם וכרמיכם
ג יעשר ונתן לסריסיו ולעבדיו: וזרעיכון
וכרמיכון יסב חד מן עסרא ויתין לרברבוהי
ולעבדוהי: ואת עבדיכם ואת שפחותיכם ואת
בחוריכם הטובים ואת חמוריכם יקח ועשה
למלאכתו: וית עבדיכון וית אמהתכון וית
עולימיכון שפיריא וית חמריכון ידבר למהוי
ב וצעג עבדין ית עבידתיה: צאנכם יעשר ואתם תהיו
לו לעבדים: ענכון יסב חד מן עסרא ואתון
תהון ליה לעבדין: וזעקתם ביום ההוא מלפני
ה מלככם אשר בחרתם לכם ולא יענה יהוה
אתכם ביום ההוא: ותצוחון ביומא ההוא מן
קדם מלככון דאתרעיתון לכון ולא יקביל
יוי צלותכון ביומא ההוא: וימאנו העם לשמע
ב בטעמ' בקול שמואל ויאמרו לא כי אם מלך יהיה
עלינו: וסריבו עמא לקבלא למימר שמואל
ואמרו לא אלהין מלכא יהי עלנא: והיינו גם
אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו
ד ונלחם את מלחמתנו: ונהי אף אנחנא ככל עממא
ויתפרע לנא מלכנא ויפוק ברישנא ויגיח ית
קרבנא: וישמע שמואל את כל דברי העם
ג וידברם באזני יהוה: ושמע שמואל ית כל
פתגמי עמא וסדרינון קדם יוי:
ויאמר יהוה אל שמואל שמע

המה עשים ה' וסימנ' ויבאו כל החכמים בכל המעשים האיך עוד תשוב ומשכותו כי ענגים -- יקח ג' קמ' וסימנ' בניכם ותרבית בשנה וכל אותנו וזו פיכותי

שלשה ב׳ וחס וסימנ׳ — בארץ שלשה מבעל שלשה ״ בוא יבוא ה׳ וסימנ׳ — הכהן יובר בוא יבוא מלך בבל בוא יבוא ברנה ״ ו׳ ויאמרו לא ב׳ בטעמים

בקולם והמלכת להם מלך ויאמר שמואל
אל אנשי ישראל לכו איש לעירו: ואמר יי
לשמואל קביל למימרהון ותמליך להון
מלכא ואמר שמואל לאנשי ישראל איזילו
גבר לקרתיה: ויהי איש 9
מבן ימין ושמו קיש בן אביאל בן צרור
בן בכורת בן אפיח בן איש ימיני גבור חיל:
והוה גברא משבטא דבית בנימין ושמיה
קיש בר אביאל בר צרור בר בכורת בר אפיח
בר גברא משבטא דבית בנימין גבר חילא:
ולו היה בן ושמו שאול בחור וטוב ואין איש
מבני ישראל טוב ממנו משכמו ומעלה
גבוה מכל העם: וליה הוה בר ושמיה שאול
עולים ושפיר ולית גברא מבני ישראל דשפיר
מניה מכתפיה ולעילא רם מכל עמא: ותאבדנה
האתנות לקיש אבי שאול ויאמר קיש אל
שאול בנו קח נא אתך את אחד מהנערים
וקום לך בקש את האתנת: ואבדא אתניא
לקיש אבוהי דשאול ואמר קיש לשאול
בריה דבר כען עמך ית חד מעולימיא וקום
איזיל בעי ית אתניא: ויעבר בהר אפרים
ויעבר בארץ שלשה ולא מצאו ויעברו בארץ
שעלים ואין ויעבר בארץ ימיני ולא מצאו:
ועבר בטורא דבית אפרים ועבר בארע דרומא
ולא אשכחו ועברו בארע מתיברא ולית ועבר
בארע שיבט בנימין ולא אשכחו: המה באו

בארץ צוף ושאול אמר לנערו אשר עמו לכה
ונשובה פן יחדל אבי מן האתנות ודאג לנו:
אנון אתו בארעא דבה נביא ושאול אמר
לעולימיה דעמיה איתא ונתוב דלמא ישבוק
אבא מן עיסק אתניא ויצטרך לנא: ויאמר לו
הנה נא איש אלהים בעיר הזאת והאיש נכבד
כל אשר ידבר בוא יבוא עתה נלכה שם אולי
יגיד לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה: ואמר
ליה הא כען נביא דיי בקרתא הדא וגברא
מתנבי קשוט כל דיתנבי אתקימא יתקיים כען
ניזיל לתמן דלמא יחוי לנא ית אורחתנא
דאתינא עלה: ויאמר שאול לנערו והנה נלך
ומה נביא לאיש כי הלחם אזל מכלינו ותשורה
אין להביא לאיש האלהים מה אתנו: ואמר שאול
לעולימיה והא ניזיל ואם מקביל ממון ומא
נעיל לנביא דיי ארי אנחנא זודין עטרו ממננא
ומדעם דכשר ליתנא לעלא לנביא דיי ומא עמנא
למעבד: ויסף הנער לענות את שאול ויאמר
הנה נמצא בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש
האלהים והגיד לנו את דרכנו: ואוסיף עולימא
למעני ית שאול ואמר הא אשתכח בידי זוזא
חד דכספא ואתין לנביא דיי ויחוי לנא ית
אורחנא: לפנים בישראל כה אמר האיש
בלכתו לדרוש אלהים לכו ונלכה עד הראה
כי לנביא היום יקרא לפנים הראה: בקדמין
בישראל כדנן אמר גברא במיזליה למתבע

וסימנ׳ כי ברחוב נלין כי תם מלך ״ לדרוש אלהים ו׳ וסימנ׳ כי יבא אלי לתעס ולא יכל דוד בימי זכריהו וב׳ לדרש האלהים וסימנ׳ כל לבבו והכינות לבבך ״

אלפן מן קדם יי איתו ונתמטי עד חזויא ארי
לנביא יומא דין מתקרי מלקדמין חזויא׃ ויאמר
שאול לנערו טוב דברך לכה נלכה וילכו אל
העיר אשר שם איש האלהים׃ ואמר שאול
לעולימיה תקין פתגמך איתא ניזיל ואזלו
לקרתא דתמן נביא דיי׃ המה עלים במעלה
העיר והמה מצאו נערות יצאות לשאב מים
ויאמרו להן היש בזה הראה׃ אנון סלקין במסקנא
דקרתא ואנון אשכחו עולימן נפקן למימלא
ואמרו להון האית הכא חזויא׃ ותענינה אותם
ותאמרנה יש הנה לפניך מהר עתה כי היום בא
לעיר כי זבח היום לעם בבמה׃ ואתיבא יתהון
ואמרא אית הכא הא קדמך אוחי כען ארי יומא
דין על לקרתא ארי שירו נכסת קודשיא יומא
דין לעמא בבית אסחרותא׃ כבאכם העיר כן
תמצאון אתו בטרם יעלה הבמתה לאכל כי
לא יאכל העם עד באו כי הוא יברך הזבח אחרי
כן יאכלו הקראים ועתה עלו כי אתו כהיום
תמצאון אתו׃ כמיעלכון לקרתא כין תשכחון
יתיה עד לא יסק לבית אסחרותא למיכל ארי
לא אכיל עמא עד מיתוהי ארי הוא פריס על
מזונא בתר כין אכלין זמיניא וכען סקו ארי
יתיה כיומא דין תשכחון יתיה׃ ויעלו העיר
המה באים בתוך העיר והנה שמואל יצא
לקראתם לעלות הבמה׃ וסליקו לקרתא אנון
עלין בגו קרתא והא שמואל נפיק לקדמותהון

למסק לבית אסחרותא׃ ויהוה
גלה את אזן שמואל יום אחד לפני בוא שאול
לאמר׃ ומן קדם יי אתאמר לשמואל יומא
חד קדם מיתי שאול למימר׃ כעת מחר אשלח
אליך איש מארץ בנימן ומשחתו לנגיד על
עמי ישראל והושיע את עמי מיד פלשתים
כי ראיתי את עמי כי באה צעקתו אלי׃ כעדנא
הדין מחר אשלח לותך גברא מארע שיבט
בנימין ותמשחניה למהוי מלכא על עמי ישראל
ויפרוק ית עמי מידא דפלשתאי ארי גלי קדמי
דחקא דעמי ארי עלת קבילתהון לקדמי׃ ושמואל
ראה את שאול ויהוה ענהו הנה האיש אשר
אמרתי אליך זה יעצר בעמי׃ ושמואל חזא ית
שאול ומן קדם יי אתאמר ליה הא גברא דאמרית
לך דין יעדי מרותא מן עמי׃ ויגש שאול את
שמואל בתוך השער ויאמר הגידה נא לי אי
זה בית הראה׃ וקריב שאול ית שמואל בגו
תרעא ואמר חוי כען לי אידין בית חזויא׃ ויען
שמואל את שאול ויאמר אנכי הראה עלה לפני
הבמה ואכלתם עמי היום ושלחתיך בבקר וכל
אשר בלבבך אגיד לך׃ ואתיב שמואל ית שאול
ואמר אנא חזויא סק לקדמי לבית אסחרותא
ותיכלון עמי יומא דין ואשלחנך בצפרא וכל
דבלבך אחוי לך׃ ולאתנות האבדות לך היום
שלשת הימים אל תשם את לבך להם כי
נמצאו ולמי כל חמדת ישראל הלוא לך ולכל

כהיום ד׳ וסימנ׳ לעשות לחיתנו כבאכם לשאת וכל עזר כות ׃— ולמי ג׳ וסימנ׳ ולמי אתה לפניך כל חמדת ישראל עגל ׃— ותעננה ב׳ וסימ׳ אותם הנשים ׃—

בית אביך׃ ועל עיסק אתניא דאבדא לך ואת
אתיתא למבעיהון יומא דין לא תשוי ית
לבך עליהון ארי אשתכחא ולמן כל חמדת
ישראל הלא דילך ודכל בית אבוך׃
ויען שאול ויאמר הלוא בן
ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומשפחתי
הצערה מכל משפחות שבטי בנימן ולמה
דברת אלי כדבר הזה׃ ואתיב שאול ואמר
הלא בר שיבט בנימין אנא מזעירי שבטיא
דישראל וזרעיתי חלשא מכל זרעית שבטי
בנימין ולמא מלילתא עמי כפתגמא הדין׃
ויקח שמואל את שאול ואת נערו
ויבאם לשכתה ויתן להם מקום בראש הקרואים
והמה כשלשים איש׃ ודבר שמואל ית שאול
וית עולימיה ואעילנון לאסחרותא ויהב להון
אתרא בריש זמיניא ואנון כתלתין גברא׃
ויאמר שמואל לטבח תנה את המנה אשר
נתתי לך אשר אמרתי אליך שים אתה עמך׃
ואמר שמואל לטבחא הב ית מנתא דיהבית
לך דאמרית לך שוי יתה עמך׃ וירם הטבח
את השוק והעליה וישם לפני שאול ויאמר
הנה הנשאר שים לפניך אכל כי למועד שמור
לך לאמר העם קראתי ויאכל שאול עם שמואל
ביום ההוא׃ ואריים טבחא ית שקא וירכיה
ושוי קדם שאול ואמר הא דאשתאר שוי
קדמך אכול ארי לזמנא נטיר לך למימר עמא

זמינית לשירותא ואכל שאול עם שמואל
ביומא ההוא׃ וירדו מהבמה העיר וידבר עם
שאול על הגג׃ ונחתו מבית אסחרותא לקרתא
ומליל עם שאול על אגרא׃ וישכימו ויהי כעלות
השחר ויקרא שמואל אל שאול הגג לאמר
קומה ואשלחך ויקם שאול ויצאו שניהם
הוא ושמואל החוצה׃ ואקדימו והוה כמסק
צפרא וקרא שמואל לשאול לאגרא למימר
קום ואשלחנך וקם שאול ונפקו תרויהון הוא
ושמואל לברא׃ המה יורדים בקצה העיר
ושמואל אמר אל שאול אמר לנער ויעבר
לפנינו ויעבר ואתה עמד כיום ואשמיעך את
דבר אלהים׃ אנון נחתין בסטר קרתא ושמואל
אמר לשאול אימר לעולימא ויעבר קדמנא
ועבר ואת קום הכא יומא דין ואשמעינך ית
פתגמא דיי׃ ויקח שמואל
את פך השמן ויצק על ראשו וישקהו ויאמר
הלא כי משחך יהוה על נחלתו לנגיד׃ ונסיב
שמואל ית מנא דמשחא ואריק על רישיה
ונשקיה ואמר הלא ארי משחך יי על אחסנתיה
למהוי מלכא׃ בלכתך היום מעמדי ומצאת
שני אנשים עם קברת רחל בגבול בנימן בצלצח
ואמרו אליך נמצאו האתנות אשר הלכת
לבקש והנה נטש אביך את דברי האתנות
ודאג לכם לאמר מה אעשה לבני׃ במהכך
יומא דין מלותי ותשכח תרין גברין עם קבורתא

וירם ח׳ וסימנ׳ במטה ידו והטבח במלך אודות קרן ימינו יאשיהו ׳ ויעבר ג׳ רפי וסימנ׳ לנער ויעבר לפננו חנית עלי מה ׳ שמור ב׳ לך לצעלין

דרחל בתחום בנימין בצלצח ויימרון לך
אשתכחא אתנא דאזלתא למבעי והא שבק
אבוך ית עיסק אתנא ויציף לכון למימרמא
אעביד לברי׃ וחלפת משם והלאה ובאת עד
אלון תבור ומצאוך שם שלשה אנשים עלים
אל האלהים בית אל אחד נשא שלשה גדיים
ואחד נשא שלשת ככרות לחם ואחד נשא
נבל יין׃ ותחלף מתמן ולהלאה ותיתי עד מישר
תבור וישכחונך תמן תלתא גברין דסלקין
למסגד קדם יי׳ בבית אל חד נטיל תלתא
גדיין וחד נטיל תלתא פתין דלחים
וחד נטיל גרב דחמר׃ ושאלו לך לשלום ונתנו
לך שתי לחם ולקחת מידם׃ וישאלון לך לשלם
ויתנון לך תרתין גריצן דלחים ותקביל
מידהון׃ אחר כן תבוא גבעת האלהים אשר
שם נצבי פלשתים ויהי כבאך שם העיר
ופגעת חבל נבאים ירדים מהבמה ולפניהם
נבל ותף וחליל וכנור והמה מתנבאים׃ בתר
כין תהך לגבעתא דבה ארונא דיי׳ דתמן
אסטרטיגי פלשתאי ויהי כמיעלך לתמן
לקרתא ותערע סיעת ספריא נחתין מבית
אסחרותא וקדמיהון נבלין ותפין וצלצלין
וכנרין ואנון משבחין׃ וצלחה עליך רוח
יהוה והתנבית עמם ונהפכת לאיש אחר׃ ותשרי
עלך רוח נבואה מן קדם יי׳ ותשבח עמהון
ותשתני לגבר אחרן׃ והיה כי תבאינה האתות

האלה לך עשה לך אשר תמצא ידך כי האלהים
עמך׃ ויהי ארי יתין אתיא האלין לך אתקין
לך מני מלכותא ארי מימרא דיי׳ בסעדך׃ וירדת
לפני הגלגל והנה אנכי ירד אליך להעלות עלות
לזבח זבחי שלמים שבעת ימים תוחל עד
בואי אליך והודעתי לך את אשר תעשה׃
ותיחות קדמי לגלגלא והא אנא נחית לותך
לאסקא עלון ולנכסא נכסת קודשין שבעה
יומין תוריך עד מיתא לותך ואחוי לך ית
דתעביד׃ והיה כהפנתו שכמו ללכת מעם
שמואל ויהפך לו אלהים לב אחר ויבאו כל
האתות האלה ביום ההוא׃ והוה כד אתפני
למיזל מלות שמואל ושני ליה יי׳ לבא אחרנא
ואתאה כל אתיא האלין ביומא ההוא׃
ויבאו שם הגבעתה והנה חבל נבאים
לקראתו ותצלח עליו רוח אלהים ויתנבא בתוכם׃
ואתו לתמן לגבעתא והא סיעת ספריא לקדמותיה
ושרת עלוהי רוח נבואה מן קדם יי׳ ושבח
ביניהון׃ ויהי כל יודעו מאתמול שלשם
ויראו והנה עם נבאים נבא ויאמר העם איש
אל רעהו מה זה היה לבן קיש הגם שאול
בנבאים׃ והוה כל דידע ליה מאתמלי ומדקמוהי
וחזא והא עם ספריא משבח ואמר עמא גבר
לחבריה מא דין דהוה לבר קיש האף שאול
בספריא׃ ויען איש משם ויאמר ומי אביהם
על כן היתה למשל הגם שאול בנביאים ואתיב

אלון ד׳ חס וסימנ׳ ויהי גבולם עם אילון מיצב מעוננים וחלפת משם וכל אורי כות במא מל עשו לקח את נשיו ׃ — ׃ קברת ג׳ב׳ חס וב׳ מל וסימנ׳ רחל רחל חמור מלם

ואציל ד׳ וסימנ׳ אתכם אתכם וישלח ׳ למשפחתו ד׳ וחס וסימנ׳ וישמע משה את העם בכה למשפחתיו ויקרב שמואל ואחיו

גברא מתמן ואמר ומן רבהון על כין הות
למתלא האף שאול בספריא ויכל מהתנבות
ויבא הבמה ופסק מלשבחא ועל לבית אסחרותא
ויאמר דוד שאול אליו ואל נערו אן הלכתם
ויאמר לבקש את האתנות ונראה כי אין ונבוא
אל שמואל ואמר אחבוהי דשאול ליה
ולעולימיה לאן אזלתון ואמר למבעי ית
אתניא וחזינא ארי לא אשכחנין ואתינא
לות שמואל ויאמר דוד שאול הגידה נא לי
מה אמר לכם שמואל ואמר אחבוהי דשאול
חוי כען לי מא אמר לכון שמואל ויאמר
שאול אל דודו הגד הגיד לנו כי נמצאו האתנות
ואת דבר המלוכה לא הגיד לו אשר אמר
שמואל ואמר שאול לאחבוהי חואה חוי
לנא ארי אשתכחא אתניא ועל עיסק מלכותא
לא חוי ליה דאמר שמואל ויצעק
שמואל את העם אל יהוה המצפה וכנש
שמואל ית עמא לקדם יי׳ למצפיא ויאמר
אל בני ישראל כה אמר יהוה אלהי ישראל
אנכי העליתי את ישראל ממצרים ואציל
אתכם מיד מצרים ומיד כל הממלכות
הלחצים אתכם ואמר לבני ישראל כדנן
אמר יי׳ אלהא דישראל אנא אסיקית ית
ישראל ממצרים ושיזיבית יתכון מידא
דמצראי ומיד כל מלכותא דדחקין יתכון
ואתם היום מאסתם את אלהיכם אשר הוא

מושיע לכם מכל רעותיכם וצרתיכם ותאמרו
לו כי מלך תשים עלינו ועתה התיצבו לפני
יהוה לשבטיכם ולאלפיכם ואתון יומא דין
קצתון בפלחנא דאלהכון דהוא פריק לכון
מכל בישתכון ועקתכון ואמרתון קדמוהי
לית אנחנא מתפרקין אלהין מלכא תמני
עלנא וכען אתעתדו קדם יי׳ לשבטיכון
ולאלפיכון ויקרב שמואל את כל שבטי
ישראל וילכד שבט בנימן וקריב שמואל
ית כל שבטיא דישראל ואתאחד שבטא
דבית בנימין ויקרב את שבט בנימן למשפחתו
ותלכד משפחת המטרי וילכד שאול בן קיש
ויבקשהו ולא נמצא וקריב ית שבטא דבית
בנימין לזרעיתיה ואתאחדת זרעית מטר
ואתאחד שאול בר קיש ובעוהי ולא אשתכח
וישאלו עוד ביהוה הבא עוד הלם איש ויאמר
יהוה הנה הוא נחבא אל הכלים ושאילו עוד
במימרא דיי׳ האית עוד הלא גברא ואמר יי׳
הא הוא טמיר במניא וירצו ויקחהו משם
ויתיצב בתוך העם ויגבה מכל העם משכמו
ומעלה ורהטו ודברוהי מתמן ואתעתד בגו
עמא ורם מכל עמא מכתפיה ולעילא ויאמר
שמואל אל כל העם הראיתם אשר בחר בו
יהוה כי אין כמהו בכל העם וירעו כל העם
ויאמרו יחי המלך ואמר שמואל לכל עמא
החזיתון דאתרעי ביה יי׳ ארי לית דכותיה בכל

ויקחהו ב׳ וחס וסימנ׳ וישלכו אתו הבורה וירצו ויקחהו וחד באו קחהו ׳ הראיתם ג׳ וסימנ׳ אשר בחר בו יי׳ העולה אל ישע

66

עמא ויבבו כל עמא ואמרו יצלח מלכא׃
וידבר שמואל אל העם את משפט המלכה
ויכתב בספר וינח לפני יהוה וישלח שמואל את
כל העם איש לביתו׃ ומליל שמואל עם עמא
ית נמוסא דמלכותא וכתב בספרא ואצנע קדם
יי ושלח שמואל ית כל עמא גבר לביתיה׃ וגם
שאול הלך לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר
נגע אלהים בלבם׃ ואף שאול אזל לביתיה לגבעתא
ואזלו עמיה קצת מן עמא גברין דדחלי חטאה
דאתיהיב דחלא מן קדם יי בלבהון׃ ובני בליעל
אמרו מה ישענו זה ויבזהו ולא הביאו לו מנחה
ויהי כמחריש׃ וגברי רשעא אמרו במא יפרקננא
דין ושטוהי ולא אתו למשאל בשלמיה והוה
כשתיק׃ ויעל נחש העמוני ויחן על יביש
גלעד ויאמרו כל אנשי יביש אל נחש כרת לנו
ברית ונעבדך׃ וסליק נחש מלכא דבני עמון
ושרא על יביש גלעד ואמרו כל אנשי יביש
לנחש גזר לנא קים ונפלחנך׃ ויאמר אליהם
נחש העמוני בזאת אכרות לכם בנקור לכם
כל עין ימין ושמתיה חרפה על כל ישראל׃
ואמר להון נחש מלכא דבני עמון אם תעבדון
כהדא אגזר לכון קים במיקר לכון כל עינא
דימינא ואשוינה חסדא על כל ישראל׃ ויאמרו
אליו זקני יביש הרף לנו שבעת ימים ונשלחה
מלאכים בכל גבול ישראל ואם אין מושיע
אתנו ויצאנו אליך׃ ואמרו ליה סבי יביש אוריך

לנא שבעה יומין ונשלח אזגדין בכל תחום
ארעא דישראל ואם לית פריק יתנא ונפוק
לותך׃ ויבאו המלאכים גבעת שאול וידברו
הדברים באזני העם וישאו כל העם את קולם
ויבכו׃ ואתו אזגדיא לגבעתא דשאול ומלילו
פתגמיא קדם עמא וארימו כל עמא ית קלהון
ובכו׃ והנה שאול בא אחרי הבקר מן השדה
ויאמר שאול מה לעם כי יבכו ויספרו לו את
דברי אנשי יביש׃ והא שאול אתא בתר תוריא
מן חקלא ואמר שאול מא לעמא ארי בכן
ואשתעיאו ליה ית פתגמי אנשי יביש׃ ותצלח
רוח אלהים על שאול בשמעו את הדברים
האלה ויחר אפו מאד׃ ושרת רוח גבורא מן קדם
יי על שאול כד שמע ית פתגמיא האלין
ותקיף רגזיה לחדא׃ ויקח צמד בקר וינתחהו
וישלח בכל גבול ישראל ביד המלאכים
לאמר אשר איננו יצא אחרי שאול ואחר
שמואל כה יעשה לבקרו ויפל פחד יהוה על
העם ויצאו כאיש אחד׃ ונסיב פדן תוריא
והדמיה ושלח בכל תחום ישראל למימר
דליתוהי נפיק בתר שאול ובתר שמואל
כדין יתעביד לתוריה ונפל זיעא מן קדם יי
על עמא ונפקו כגברא חד׃ ויפקדם בבזק
ויהיו בני ישראל שלש מאות אלף ואיש
יהודה שלשים אלף׃ ומנינון בבזק והוו בני
ישראל תלת מאה אלפין ואנש יהודה תלתין

כשמעו

כחס ד׳ וסימנה׳ כחס השמש כחס היום אשקטה השמש ... תאמרון ט׳ וסימנה׳ ויצו למלאכים בטחנו דמלך מרודכס וחברון ישיאך וחברו קשר צדקיהו

ט אלפין ויאמרו למלאכים הבאים כה תאמרון
לאיש יבש גלעד מחר תהיה לכם תשועה
כחס בחם השמש ויבאו המלאכים ויגידו לאנשי
ל̇ג יבש וישמחו ואמרו לאזגדיא דאתו כדין
תימרון לאנש יביש גלעד מחר יהי לכון
פרקנא כמיחם יומא ואתו אזגדיא וחויאו
לאנשי יביש וחדיאו ויאמרו אנשי יבש
י מחר נצא אליכם ועשיתם לנו ככל הטוב
בעיניכם ואמרו אנשי יביש מחר נפוק
להתכון ותעבדון לנא ככל דתקין בעיניכון
ויהי ממחרת
וישם שאול את העם שלשה ראשים ויבאו
ב וישקף בתוך המחנה באשמרת הבקר ויכו את עמון
עד חם היום ויהי הנשארים ויפצו ולא נשארו
בם שנים יחד והוה ביומא דבתרוהי ומני
שאול ית עמא תלת משרין ועלו בגו משריתא
במטרת צפרא ומחו ית בני עמון עד מיחם
יומא והוו דאשתארו ואתבדרו ולא אשתארו
בהון תרין דערקין כחדא ויאמר העם אל
שמואל מי האמר שאול ימלך עלינו תנו
האנשים ונמיתם ואמר עמא לשמואל
מן דין דמכסר למימר לא כשר שאול
למימלך עלנא איתו גבריא ונקטילנון
ו ויאמר שאול לא יומת איש ביום הזה
כי היום עשה יהוה תשועה בישראל ואמר
שאול לא יתקטיל גברא ביומא הדין ארי

יומא הדין עבד יי פרקנא בישראל
ויאמר שמואל אל העם לכו
ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה ואמר שמו׳
לעמא איתו ונזיל לגלגלא ונחדית תמן מלכותא
וילכו כל העם הגלגל וימליכו שם את שאול
לפני יהוה בגלגל ויזבחו שם זבחים שלמים
לפני יהוה וישמח שם שאול וכל אנשי ישראל
עד מאד ואזלו כל עמא לגלגלא ואמליכו תמן
ית שאול קדם יי בגלגלא ונכיסו תמן נכסת
קדשין קדם יי וחדי תמן שאול וכל אנשי
ישראל עד לחדא
ויאמר שמואל אל כל ישראל
הנה שמעתי בקלכם לכל אשר אמרתם לי
ואמליך עליכם מלך ואמר שמואל לכל ישראל
הא קבילית למימרכון לכל דאמרתון לי ואמליכית
עליכון מלכא ועתה הנה המלך מתהלך לפניכם
ואני זקנתי ושבתי ובני הנם אתכם ואני התהלכתי
לפניכם מנערי עד היום הזה וכען הא מלכא
מדבר ברישכון ואנא קשיתי וסיבית ובני הא
אנון עמכון ואנא הליכית קדמיכון מזעורי
עד יומא הדין הנני ענו בי נגד יהוה ונגד משיחו
את שור מי לקחתי וחמור מי לקחתי ואת מי
עשקתי את מי רצותי ומיד מי לקחתי כפר
ואעלים עיני בו ואשיב לכם הא עד דאנא קיים
אסהידו בי קדם יי וקדם משיחיה ית תורא דמן
דברית ותמרא דמן שחרית וית מן עשקית

וישמחו ג׳ וסימנה׳ ויגידו ויהי כראות ויזבחו ביום ... ואת מי ד׳ וסימנה׳ ואת מי עשקתי דאגת יבין כמו אלה ... באשמרת ב׳ וסימנה׳ וישקף ויהי ממחרת

67

ויתמן אנסיתון ומיד מן קבילית ממון דשקר
וכבשית עיני מניה בדינא ואתיב לכון׃ ויאמרו
לא עשקתנו ולא רצותנו ולא לקחת מיד איש
מאומה׃ ואמרו לא עשקתנא ולא אנסתנא
ולא קבילתא מיד אנש מדעם׃ ויאמר אליהם
עד יהוה בכם ועד משיחו היום הזה כי לא
מצאתם בידי מאומה ויאמר עד׃ ואמר להון
סהיד מימרא דיי׳ בכון וסהיד משיחיה יומנא
הדין ארי לא אשכחתון בידי מדעם ואמרו
סהידי׃ ויאמר שמואל אל העם
יהוה אשר עשה את משה ואת אהרן ואשר
העלה את אבתיכם מארץ מצרים׃ ואמר
[illegible] גבורן על ידי משה
ואהרן ודאסיק ית אבהתכון מארעא דמצרים׃
ועתה התיצבו ואשפטה אתכם לפני יהוה את
כל צדקות יהוה אשר עשה אתכם ואת אבותיכם׃
וכען אתעתדו ואתוכח עמכון קדם יי׳ ית כל
זכותא דיי׳ דעבד עמכון ועם אבהתכון׃ כאשר
בא יעקב מצרים ויזעקו אבותיכם אל יהוה
וישלח יהוה את משה ואת אהרן ויוציאו את
אבתיכם ממצרים וישבום במקום הזה׃ כד על
יעקב למצרים וזעיקו אבהתכון קדם יי׳ ושלח
יי׳ ית משה וית אהרן ואפיקו ית אבהתכון
ממצרים ואותיבונון באתרא הדין׃ וישכחו
את יהוה אלהיהם וימכר אתם ביד סיסרא שר
צבא חצור וביד פלשתים וביד מלך מואב

וילחמו בם׃ ואתנשיאו ית פולחנא דיי׳ אלההון
ומסר יתהון ביד סיסרא רב חילא דחצור וביד
פלשתאי וביד מלכא דמואב ואגיחו קרבא
בהון׃ ויזעקו אל יהוה ויאמר חטאנו כי עזבנו
את יהוה ונעבד את הבעלים ואת העשתרות
ועתה הצילנו מיד איבינו ונעבדך׃ וזעיקו קדם
יי׳ ואמרו חבנא ארי שבקנא ית פולחנא דיי׳
ופלחנא לבעליא ולעשתרתא וכען שיזיבנא
מיד בעלי דבבנא ונפלח קדמך׃ וישלח יהוה
את ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל
ויצל אתכם מיד איביכם מסביב ותשבו בטח׃
ושלח יי׳ ית גדעון וית שמשון וית יפתח וית
שמואל ושיזיב יתכון מיד בעלי דבביכון
מסחור סחור ויתיבתון לרחצן׃ ותראו כי נחש
מלך בני עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כי
מלך ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם׃
וחזיתון ארי נחש מלכא דבני עמון אתא עליכון
ואמרתון לי לא ארי להין מלכא ימלוך עלנא ויי׳
אלהכון מלככון׃ ועתה הנה המלך אשר בחרתם
אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך׃ וכען
הא מלכא דאתרעיתון דשאילתון והא מני
יי׳ עליכון מלכא׃ אם תיראו את יהוה ועבדתם
אתו ושמעתם בקלו ולא תמרו את פי יהוה
והיתם גם אתם וגם המלך אשר מלך עליכם
אחר יהוה אלהיכם׃ אם תדחלון מן קדם יי׳
ותפלחון קדמוהי ותקבלון למימריה ולא

אבותיכם ב׳ מל׳ ובענ׳ וסימ׳ ועתה התיצבו כאשר בא ׃ — ׳ ויוציאו ז׳ מל׳ וסימ׳ המקלל את אבותיכם דשמו את אוריה את אדם ויערו ויוציאו את בן המלך את כל הטמאה ׳ את

תסרבון על מימרא דיי ותתנהון אף אתון
ואף מלכא דימלוך עליכון בתר פולחנא דיי
אלהכון׃ ואם לא תשמעו בקול יהוה ומריתם
את פי יהוה והיתה יד יהוה בכם ובאבתיכם׃
ואם לא תקבלון למימרא דיי ותסרבון על
מימרא דיי ותהי מחתא דיי בכון כמא דהות
באבהתכון׃ גם עתה התיצבו וראו את הדבר
הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם׃ אף
כען אתעתדו וחזו ית פתגמא רבא הדין דיי
עביד לעיניכון׃ הלוא קציר חטים היום אקרא
אל יהוה ויתן קלות ומטר ודעו וראו כי רעתכם
רבה אשר עשיתם בעיני יהוה לשאול לכם
מלך׃ הלא חצד חטין יומא דין אצלי קדם יי
ויתין קלין ומטר ודעו וחזו ארי בישתכון
סגיאה דעבדתון קדם יי למשאל לכון מלכא׃
ויקרא שמואל אל יהוה ויתן יהוה קלת ומטר
ביום ההוא וייראו כל העם מאד את יהוה ואת
שמואל׃ וצלי שמואל קדם יי ויהב יי קלין
ומטר ביומא ההוא ודחילו כל עמא לחדא
מן קדם יי ומפתגמי שמואל׃
ויאמרו כל העם אל שמואל
התפלל בעד עבדיך אל יהוה אלהיך ואל
נמות כי יספנו על כל חטאתינו רעה לשאל
לנו מלך׃ ואמרו כל עמא לשמואל צלי על
עבדך קדם יי אלהך ולא נמות ארי אוסיפנא
על כל חובנא בישא למשאל לנא מלכא׃

ויאמר שמואל אל העם אל תיראו
אתם עשיתם את כל הרעה הזאת אך אל תסורו
מאחרי יהוה ועבדתם את יהוה בכל לבבכם׃
ואמר שמואל לעמא לא תדחלון אתון גרמתון
ית כל בישתא הדא ברם לא תסטון מבתר פולחנא
דיי ותפלחון קדם יי בכל לבכון׃ ולא תסורו
כי אחרי התהו אשר לא יועילו ולא יצילו כי
תהו המה׃ ולא תסטון מבתר פלחנהון ולא תפלחון
לטעותא דאינון למא דלית בהון הנאה ולא
משיזבן ארי למא אנון׃ כי לא יטש יהוה את
עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות
אתכם לו לעם׃ ארי לא ירחיק יי ית עמיה בדיל
שמיה רבא ארי רעוא [illegible]
קדמוהי לעם׃ גם אנכי חלילה לי מחטא ליהוה
מחדל להתפלל בעדכם והוריתי אתכם בדרך
הטובה והישרה׃ אף אנא חס לי מלמחטי קדם
יי מלמתמנעא לצלאה עליכון ואליף יתכון
אורחא דתהכון באורח תקנא וכשרא׃ אך
יראו את יהוה ועבדתם אתו באמת בכל לבבכם
כי ראו את אשר הגדל עמכם׃ ברם דחלו מן
קדם יי ופלחו קדמוהי בקשוט בכל לבכון ארי
חזו ית דאסגי למעבד עמכון׃ ואם הרע תרעו
גם אתם גם מלככם תספו׃ ואם אבאשא תבאשון
עובדיכון אף אתון אף מלככון תשתיצון׃
13
בן שנה שאול במלכו
ושתי שנים מלך על ישראל׃ כבר שנא דלית

כ׳ וסימנה׳ ובדבריכם התיצבו הנה בשמים וג׳ וגם עתה נאם יי ׳ והואיל ג׳ ומל׳ וסימ׳ משה באר לעשות הלך אחרי צו ׳ מחטוא ז׳ כת טו ו׳ כת טא וג׳ כת טוא וסימ׳

ביה חובין שאול כבר מלך ותרתין שנין מלך
על ישראל: ויבחר לו שאול שלשת אלפים
מישראל ויהיו עם שאול אלפים במכמש
ובהר בית אל ואלף היו עם יונתן בגבעת בנימין
ויתר העם שלח איש לאהליו: ובחר ליה שאול
תלתה אלפין מישראל והוו עם שאול תרין
אלפין במכמש ובטור בית אל ואלפא הוו עם
יונתן בגבעתא דבית בנימין ושאר עמא שלח
גבר לקרוהי: ויך יונתן את נציב פלשתים אשר
בגבע וישמעו פלשתים ושאול תקע בשופר
בכל הארץ לאמר ישמעו העברים: ומחא
יונתן ית אסטרטיג פלשתאי דבגבעתא ושמעו
פלשתאי ושאול תקע בשופרא בכל ארעא
למימר ישמעון יהודאי: וכל ישראל שמעו
לאמר הכה שאול את נציב פלשתים וגם נבאש
ישראל בפלשתים ויצעקו העם אחרי שאול ג
הגלגל: וכל ישראל שמעו למימר מחא
שאול ית אסטרטיג פלשתאי ואף אתגריו
ישראל בפלשתאי ואתכנישו עמא בתר שאול
לגלגלא: ופלשתים נאספו להלחם עם ישראל
שלשים אלף רכב וששת אלפים פרשים ועם ג
כחול אשר על שפת הים לרב ויעלו ויחנו במכמש
קדמת בית און: ופלשתאי אתכנישו לאגחא
קרבא עם ישראל תלתין אלפין רתכין ושתא
אלפין פרשין ועמא כחלא דעל כיף ימא לסגי
וסליקו ושרו במכמש מדנח בית און: ואיש

ישראל ראו כי צר לו כי נגש העם ויתחבאו העם ד
במערות ובחוחים ובסלעים ובצרחים ובבורות:
ואנש ישראל חזו ארי עקת להון ארי אתדחיק
עמא ואטמרו עמא במערתא ובמצדתא
ובשקיפי כיפיא ובמערת טנריא ובגוביא:
ועברים עברו את הירדן ארץ גד וגלעד
ושאול עודנו בגלגל וכל העם חרדו אחריו:
ויהודאי עברו ית ירדנא לארע גד וגלעד ושאול
עד כען בגלגלא וכל עמא אתכנישו בתרוהי:
וייחל שבעת ימים למועד אשר שמואל ולא ויוחל
בא שמואל הגלגל ויפץ העם מעליו: ואוריך ק ג
שבעה יומין לזמנא דאמר שמואל ולא אתא משם
שמואל לגלגלא ואתבדר עמא מעלוהי: ויאמר לקושש
שאול הגשו אלי העלה והשלמים ויעל העלה: ויוחל
ואמר שאול קריבו לותי עלתא ונכסת קודשיא
ואסיק עלתא: ויהי ככלתו להעלות העלה והנה
שמואל בא ויצא שאול לקראתו לברכו: והוה
כשיציותיה לאסקא עלתא והא שמואל אתא
ונפק שאול לקדמותיה למשאל בשלמיה:
ויאמר שמואל מה עשית ויאמר שאול
כי ראיתי כי נפץ העם מעלי ואתה לא באת
למועד הימים ופלשתים נאספים מכמש: ו
ואמר שמואל מא עבדתא ואמר שאול ארי
חזיתי ארי אתבדר עמא מעלוי ואת לא אתיתא
לזמן יומיא ופלשתאי אתכנישו למכמש:
ואמר עתה ירדו פלשתים אלי הגלגל ופני ה

נגש ד וסימנה ותגש ישראל ואיש ישראל ירהבו נענה ועם ג וסימנה כחול אשר על שפת הים ועם לא יבין אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו

יהוה לא חליתי ואתאפק ואעלה העלה ואמרית
כען דלמא ייחתון פלשתאי לותי לגלגלא וקדם
יי׳ לא צליתי ואתחסינית ואסקית עלתא׃
ויאמר שמואל אל שאול
נסכלת לא שמרת את מצות יהוה אלהיך אשר
צוך כי עתה הכין יהוה את ממלכתך אל ישראל
עד עולם׃ ואמר שמואל לשאול טפשתא
לא נטרתא ית תפקידתא מימרא דיי׳ אלהך
דפקדך ארי כען אתקין יי׳ ית מלכותך על
ישראל עד עלמא׃ ועתה ממלכתך לא תקום
בקש יהוה לו איש כלבבו ויצוהו יהוה לנגיד
על עמו כי לא שמרת את אשר צוך יהוה׃ וכען
מלכותך לא תתקיים אתקין יי׳ קדמוהי גבר
עביד רעותיה ופקדיה יי׳ למהוי מלכא על
עמיה ארי לא נטרתא ית דפקדך יי׳׃
ויקם שמואל ויעל מן הגלגל
גבעת בנימן ויפקד שאול את העם הנמצאים
עמו כשש מאות איש׃ וקם שמואל וסליק
מן גלגלא לגבעתא דבית בנימין ומנא שאול
ית עמא דאשתכחו עמיה כשית מאה גברא׃
ושאול ויונתן בנו והעם הנמצא עמם ישבים
בגבע בנימן ופלשתים חנו במכמש׃ ושאול
ויונתן בריה ועמא דאשתכח עמהון יתבין
בגבעתא דבית בנימין ופלשתאי שרו במכמש׃
ויצא המשחית ממחנה פלשתים שלשה
ראשים הראש אחד יפנה אל דרך עפרה אל

ארץ שועל׃ ונפק מחבלא ממשריית פלשתאי
תלת משריין משריתא חדא מתפניא לאורח
עפרה לארע דרומא׃ והראש אחד יפנה דרך
בית חורן והראש אחד יפנה הדרך הגבול הנשקף
על גיא הצבעים המדברה׃ ומשריתא חדא
מתפניא לאורח בית חורון ומשריתא חדא
מתפניא לאורח תחומא דמסתכי לחילת אפעיא
למדברא׃ וחרש לא ימצא בכל ארץ ישראל
כי אמר פלשתים פן יעשו העברים חרב או
חנית׃ ואומן עביד זין לא משתכח בכל תחום
ארעא דישראל ארי אמרו פלשתאי דלמא
יעבדון יהודאי סיפין ורמחין׃ וירדו כל
ישראל הפלשתים ללטוש איש את מחרשתו
ואת אתו ואת קרדמו ואת מחרשתו׃ ונחתו כל
ישראל לארע פלשתאי לחרפא גבר ית פרשיה
ויתסכת פדניה וית כלביהו וית עשפיה׃ והיתה
הפצירה פים למחרשת ולאתים ולשלש
קלשון ולהקרדמים ולהציב הדרבן׃ והוי להון
שופינא לחרפא ביה פגמת כל מן דבר זר
לעשפיא ולסכת פדנא ולמצלת קצריא דלה
תלת שנין ולכלביא ולאנצא זקתא׃ והיה ביום
מלחמת ולא נמצא חרב וחנית ביד כל העם
אשר את שאול ואת יונתן ותמצא לשאול
וליונתן בנו׃ והוי ביומא דקרבא ולא משתכח
חרבא ומורניתא בידא דכל עמא דעם שאול
ועם יונתן ואשתכחא לשאול וליונתן בריה׃

את אשר צוה ז׳ וסימנ׳ הנני גרש יצוה ויקחו אך הנביא הגד הגד ויהושע וצוה אליו בקש יי׳ לו ׳ והיתה ג׳ בטעמ׳ בנביא׳ וסימ׳ הפצירה איזבל חבל וכל אוריתא

ויצא

ויצא מצב פלשתים אל מעבר מכמש׃ ונפק
אסטרטיג פלשתאי למגזת מכמס׃
14 ויהי היום ויאמר יונתן בן שאול
אל הנער נשא כליו לכה ונעברה אל מצב
פלשתים אשר מעבר הלז ולאביו לא הגיד׃
והוה יומא ואמר יונתן בר שאול לעולימא
נטיל זיניה איתא ונעבר לאסטרטיג פלשתאי
דמעברא דיכי ולאבוהי לא חוי׃ ושאול יושב
בקצה הגבעה תחת הרמון אשר במגרון
והעם אשר עמו כשש מאות איש׃ ושאול
יתיב בסייפי גבעתא שפולי רמון דבמגרון
ועמא דעמיה כשית מאה גברא׃ ואחיה בן
אחטוב אחי איכבוד בן פינחס בן עלי כהן
יהוה בשלו נשא אפוד והעם לא ידע כי הלך
יונתן׃ ואחיה בר אחיטוב אחוהי דאיכבוד
בר פינחס בר עלי כהין משמיש קדם יי
בשילו לביש איפודא ועמא לא ידעו ארי
אזל יונתן׃ ובין המעברות אשר בקש יונתן
לעבר על מצב פלשתים שן הסלע מהעבר
מזה ושן הסלע מהעבר מזה ושם האחד
בוצץ ושם האחד סנה׃ ובין מגזתא דבעא
יונתן למעבר לאסטרטיג פלשתאי שינא
דכיפא מעברא מכא ושנא דכיפא מעברא
מכא שום חדא משרועיתא ושום חדא
מדרוכיתא׃ השן האחד מצוק מצפון ומול
מכמש והאחד מנגב מול גבע׃ שנא חדא

מסתכיא מציפונא לקביל מכמס וחדא מדרומא
לקביל גבעתא׃ ויאמר יהונתן
אל הנער נשא כליו לכה ונעברה אל מצב
הערלים האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין
ליהוה מעצור להושיע ברב או במעט׃ ואמר
יהונתן לעולימא נטיל זיניה איתא ונעבר
לאסטרטיג ערליא האלין מא אם יעביד
יי לנא נסא ארי לית קדם יי מעצור למפרק
בסגיאי או בזעירי׃ ויאמר לו נשא כליו עשה
כל אשר בלבבך נטה לך הנני עמך כלבבך׃
ואמר ליה נטיל זיניה עביד כל דבלבך אתפני
הא אנא עמך כרעותך׃ ויאמר
יהונתן הנה אנחנו עברים אל האנשים ונגלינו
אליהם׃ ואמר יהונתן הא אנחנא עברין לות
גבריא ונתגלי להון׃ אם כה יאמרו אלינו דמו
עד הגיענו אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה
אליהם׃ אם כדין יימרון לנא אוריכו עד
דנתמטי לותכון ונקום באתרנא ולא נסק
לותהון׃ ואם כה יאמרו עלו עלינו ועלינו כי
נתנם יהוה בידנו וזה לנו האות׃ ואם כדין
יימרון סקו עלנא ונסק ארי מסרנון יי בידנא
ודין לנא אתא׃ ויגלו שניהם אל מצב פלשתים
ויאמרו פלשתים הנה עברים יצאים מן החרים
אשר התחבאו שם׃ ואתגליאו תרויהון ל
לאסטרטיג פלשתאי ואמרו פלשתאי הא
יהודאי נפקין מן חוריא דאטמרו תמן׃ ויענו

ושם האחד ג׳ וסימנ׳ אליעזר ושם האחד בוצץ ושם האחד סנה ׃ ז׳ פסוק׳ אית בהו ושם ושם וסימנ׳ מהיטבאל וחב׳ דדב׳ ימ׳ בוצץ ויהיו בני שאול אשת שאול

אנשי המצבה את יונתן ואת נשא כליו ויאמרו
עלו אלינו ונודיעה אתכם דבר ויאמר יונתן
אל נשא כליו עלה אחרי כי נתנם יהוה ביד
ישראל׃ ואתיבו אנשי מטרתא ית יונתן וית
נטיל זיניה ואמרו סקו עלנא ונהודע יתכון
פתגמא ואמר יונתן לנטיל זיניה סק בתראי ארי
מסרנון יי׳ בידא דישראל׃ ויעל יונתן על ידיו
ועל רגליו ונשא כליו אחריו ויפלו לפני יונתן
ונשא כליו ממותת אחריו׃ וסליק יונתן על
ידוהי ועל רגלוהי ונטיל זיניה בתרוהי ונפלו
מטעינין קדם יונתן ונטיל זיניה ממתית בתרוהי׃
ותהי המכה הראשנה אשר הכה יונתן ונשא
כליו כעשרים איש כבחצי מענה צמד שדה׃
והות מחתא קדמיתא דמחא יונתן ונטיל זיניה
כעסרין גברא כבית פלגות מהלך פדן תוריא
בחקלא׃ ותהי חרדה במחנה בשדה ובכל העם
המצב והמשחית חרדו גם המה ותרגז הארץ
ותהי לחרדת אלהים׃ והוה זיעא במשריתא
בחקלא ובכל עמא אסטרטיגיא ומחבלא זעו
אף אנון וזעת ארעא והות לזיע מן קדם יי׳׃
ויראו הצפים לשאול בגבעת בנימן והנה
ההמון נמוג וילך והלם׃ וחזו סכואיא לשאול
בגבעתא דבית בנימין והא המון משרית
פלשתאי אתברא אזיל ותבר יהון וסגי׃
ויאמר שאול לעם אשר
אתו פקדו נא וראו מי הלך מעמנו ויפקדו והנה
אין יונתן ונשא כליו׃ ואמר שאול לעמא
דעמיה סערו כען וחזו מן שגא מננא ומנו
והא לית יונתן ונטיל זיניה׃ ויאמר שאול לאחיה
הגישה ארון האלהים כי היה ארון האלהים
ביום ההוא ובני ישראל׃ ואמר שאול לאחיה
קריב ארונא דיי׳ ארי הוה ארונא דיי׳ ביומא
ההוא עם בני ישראל׃ ויהי עד דבר שאול
אל הכהן וההמון אשר במחנה פלשתים
וילך הלוך ורב ויאמר שאול
אל הכהן אסף ידך׃ והוה עד דממליל שאול
עם כהנא והמונא דבמשרית פלשתאי אזיל
מיזל וסגי ואמר שאול לכהנא קריב אפודא׃
ויזעק שאול וכל העם אשר אתו ויבאו עד
המלחמה והנה היתה חרב איש ברעהו מהומה
גדולה מאד׃ ואתכניש שאול וכל עמא דעמיה
ואתו עד קרבא והא הות חרבא גבר בחבריה
שגוש רבא לחדא׃ והעברים היו לפלשתים
כאתמול שלשום אשר עלו עמם במחנה
סביב וגם המה להיות עם ישראל אשר עם
שאול ויונתן׃ ויהודאי הוו לפלשתאי כמאתמלי
ומדקמוהי דסליקו עמהון במשריתא סחור
סחור ואף אנון תבו למהוי עם ישראל דעם
שאול ויונתן׃ וכל איש ישראל המתחבאים
בהר אפרים שמעו כי נסו פלשתים וידבקו
גם המה אחריהם במלחמה׃ וכל אנש ישראל
דאטמרו בטורא דבית אפרים שמעו ארי

ורב ה׳ וסימנ׳ הרף ועניתה ההמון ואמץ וישלח׳ — וידבקו ג׳ וסימנ׳ פלשתים פלשתים גם המה אחריהם במלחמה ה׳ — ויזעק ג׳ וסימ׳ אביעזר גם הוא

שמעו

אף פלשתאי ואדביקו אף אנון בתריהון
בקרבא: ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל
והמלחמה עברה את בית און: ופרק יי ביומא
ההוא ית ישראל ועבדי קרבא מטו עד בית
און: ואיש ישראל נגש ביום ההוא ויאל
שאול את העם לאמר ארור האיש אשר
יאכל לחם עד הערב ונקמתי מאיבי ולא
טעם כל העם לחם: ואנש ישראל אתחיקו ביומא
ההוא ואומי שאול ית עמא למימר ליט גברא
דייכול לחמא עד רמשא עד דאתפרע מבעלי
דבבי ולא טעים כל עמא לחמא:
וכל הארץ באו ביער ויהי
דבש על פני השדה: וכל דיירי ארעא עלו
בחורשא והוה דבשא על אפי חקלא: ויבא העם
אל היער והנה הלך דבש ואין משיג ידו אל
פיו כי ירא העם את השבעה: ואתא עמא לחורשא
והא כוורי דבשא ולית דמתיב ידיה לפומיה
ארי דחיל עמא משבועתא: ויונתן לא שמע
בהשביע אביו את העם וישלח את קצה המטה
אשר בידו ויטבל אותה ביערת הדבש וישב
ידו אל פיו ותראנה עיניו: ויונתן לא שמע כד
אומי אבוהי ית עמא ואושיט ית ריש שוטא
דבידיה וטבל יתיה בקינא דדבשא ואתיב ידיה
לפומיה ונהרא עינוהי: ויען איש מהעם
ויאמר השבע השביע אביך את העם לאמר
ארור האיש אשר יאכל לחם היום ויעף העם

ואתיב גברא מעמא ואמר אומאה אומי אבוך
ית עמא למימר ליט גברא דייכול לחמא יומא
דין ואשתלהי עמא: ויאמר יונתן עכר אבי
את הארץ ראו נא כי ארו עיני כי טעמתי מעט
דבש הזה: ואמר יונתן עכר אבא ית ארעא חזו
כען ארי נהרא עיני ארי טעימית זעיר דבשא
הדין: אף כי לוא אכל אכל היום העם משלל
איביו אשר מצא כי עתה לא רבתה מכה
בפלשתים: ברם אלו מיכל אכל יומא דין
עמא מבזת סנאוהי דאשכח ארי כען לא סגיאת
מחתא בפלשתאי: ויכו ביום ההוא בפלשתים
ממכמש אילנה ויעף העם מאד: וקטלו ביומא
ההוא בפלשתאי ממכמס עד מישר אילון
ואשתלהי עמא לחדא: ויעש העם אל שלל
ויקחו צאן ובקר ובני בקר וישחטו ארצה ויאכל
העם על הדם: ואתפני עמא על בזתא ונסיבו
ענא תורין ובני תורין ונכיסו על ארעא ואכל
עמא על דמא: ויגידו לשאול לאמר הנה העם
חטאים ליהוה לאכל על הדם ויאמר בגדתם
גלו אלי היום אבן גדולה: וחויאו לשאול למימר
הא עמא חיבין קדם יי למיכל על דמא ואמר
שקרתון קריבו לותי יומא דין אבנא רבתא:
ויאמר שאול פצו בעם ואמרתם להם הגישו
אלי איש שורו ואיש שיהו ושחטתם בזה
ואכלתם ולא תחטאו ליהוה לאכל אל הדם
ויגשו כל העם איש שורו בידו הלילה וישחטו

השבעה ג חס וסימנה כל אורי חד כי ירא ... ואמרתם להם ב ... ויגשו ג וסימנה

שם׃ ואמר שאול אתבדרו בעמא ותימרון
להון קריבו לותי גבר תוריה וגבר אמריה
ותכסון הכא ותיכלון ולא תחובון קדם יי למיכל
על דמא וקריבו כל עמא גבר תוריה בידיה
בליליא ונכסו תמן׃ ויבן שאול מזבח ליהוה
אתו החל לבנות מזבח ליהוה׃ ובנא שאול
מדבחא קדם יי יתיה שרי למבני מדבחא קדם
יי׃ ויאמר שאול נרדה אחרי
פלשתים לילה ונבזה בהם עד אור הבקר ולא
נשאר בהם איש ויאמרו כל הטוב בעיניך
עשה ויאמר הכהן נקרבה הלם
אל האלהים׃ ואמר שאול ניחות בתר פלשתאי
בליליא ונקטול בהון עד מיהר צפרא ולא נשאר
בהון אנש ואמרו כל דתקין בעינך עביד ואמר
כהנא נתקרב הלכא ונשאל במימרא דיי וישאל
שאול באלהים הארד אחרי פלשתים התתנם
ביד ישראל ולא ענהו ביום ההוא׃ ושאיל
שאול במימרא דיי האיחות בתר פלשתאי
התמסרנון בידא דישראל ולא קביל צלותיה
ביומא ההוא׃ ויאמר שאול גשו הלם כל פנות
העם ודעו וראו במה היתה החטאת הזאת היום
ואמר שאול אתקרבו הלכא כל רישי עמא
ודעו וחזו במא הוה חובא הדין יומא דין׃
כי חי יהוה המושיע את ישראל כי אם ישנו
ביונתן בני כי מות ימות ואין ענהו מכל
העם׃ ארי קיים הוא יי דפרק ית ישראל ארי

אלו איתוהי ביונתן ברי ארי אתקטלא יתקטיל
ולית דמתיב ליה מכל עמא׃ ויאמר אל כל
ישראל אתם תהיו לעבר אחד ואני ויונתן בני
נהיה לעבר אחד ויאמרו העם אל שאול הטוב
בעיניך עשה׃ ואמר לכל ישראל אתון תהון
לעברא חד ואנא ויונתן ברי נהי לעברא חד
ואמרו עמא לשאול דתקין בעינך עביד׃
ויאמר שאול אל יהוה אלהי
ישראל הבה תמים וילכד יונתן ושאול והעם
יצאו׃ ואמר שאול קדם יי אלהא דישראל
אתנה בקשוט ואתאחד יונתן ושאול ועמא
נפקו׃ ויאמר שאול הפילו ביני ובין יונתן בני
וילכד יונתן׃ ואמר שאול רמו עדבין בינא
ובין יונתן ברי ואתאחד יונתן׃ ויאמר שאול
אל יונתן הגידה לי מה עשיתה ויגד לו יונתן
ויאמר טעם טעמתי בקצה המטה אשר
בידי מעט דבש הנני אמות׃ ואמר שאול
ליונתן חוי לי מא עבדתא וחוי ליה יונתן
ואמר מטעם טעימית בריש שוטיתא דבידי
זעיר דובשא הא אנא חייב לממת׃
ויאמר שאול כה יעשה אלהים
וכה יוסף כי מות תמות יונתן׃ ואמר שאול
כדין יעביד יי וכדין יוסיף ארי ממת תמות
יונתן׃ ויאמר העם אל שאול היונתן ימות
אשר עשה הישועה הגדולה הזאת בישראל
חלילה חי יהוה אם יפל משערת ראשו ארצה

ישנו ד׳ וסימנהון את אשר ביהונתן בארץ עם אחד עם אלהים ג׳ וסימנהון כי שרית עם היונתן ימות ברצותו עם אלהים נרדה ג׳ וס׳ ונבלה ונשברה ונבזה

71

כי עם אלהים עשה היום הזה ויפדו העם את
יונתן ולא מת ואמר עמא לשאול היונתן
יתקטיל דעבד פורקנא רבא הדין בישראל
חס קיים הוא יי אם יפול מסער רישיה לארעא
ארי קדם יי גלי דבשלו עבד יומא הדין ופרקו
עמא ית יונתן ולא מית ויעל שאול
מאחרי פלשתים ופלשתים הלכו למקומם
וסליק שאול מבתר פלשתאי ופלשתאי אזלו
לאתרהון ושאול לכד המלוכה על ישראל
וילחם סביב בכל איביו במואב ובבני עמון
ובאדום ובמלכי צובה ובפלשתים ובכל
אשר יפנה ירשיע ושאול אצלח במלכותא
על ישראל ואגיח קרבא סחור סחור בכל
בעלי דבבוהי במואב ובבני עמון ובאדום
ובמלכי צובה ובפלשתאי ובכל אתר דמתפני
מת׳ ויעש חיל ויך את עמלק ויצל את
ישראל מיד שסהו וכנש משריין ומחא ית
דבית עמלק ושיזיב ית ישראל מיד בזוזיהון
ויהיו בני שאול יונתן וישוי
ומלכי שוע ושם שתי בנתיו שם הבכירה
מרב ושם הקטנה מיכל והוו בני שאול
יונתן וישוי ומלכישוע ושום תרתין בנתיה
שום רבתא מרב ושום זעירתא מיכל ושם
אשת שאול אחינעם בת אחימעץ ושם שר
צבאו אבינר בן נר דוד שאול ושום אתת
שאול אחינעם בת אחימעץ ושום רבחיליה

אבינר בר נר אחבוהי דשאול וקיש אבי שאול
ונר אבי אבנר בן אביאל וקיש אבוהי דשאול
ונר אבוהי דאבנר בר אביאל

אפטרתא ושבת זכור

ותהי המלחמה חזקה על
פלשתים כל ימי שאול וראה שאול כל איש
גבור וכל בן חיל ויאספהו אליו והוה קרבא
תקיף על פלשתאי כל יומי שאול וחזי שאול
כל גבר גבר וכל גבר עביד קרב וכניש ליה לותיה
ויאמר שמואל אל שאול אתי
שלח יהוה למשחך למלך על עמו על ישראל
ועתה שמע לקול דברי יהוה ואמר שמואל
לשאול יתי שלח יי לרבותך למהוי מלכא
על עמיה על ישראל וכען קביל למימר
פתגמא דיי כה אמר יהוה
צבאות פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל
אשר שם לו בדרך בעלתו ממצרים כדנן
אמר יי צבאות דכרנא ית דעבד עמלק לישראל
דכמן ליה באורחא במסקיה ממצרים עתה
לך והכיתה את עמלק והחרמתם את כל אשר
לו ולא תחמל עליו והמתה מאיש עד אשה
מעולל ועד יונק משור ועד שה מגמל ועד
חמור כען איזיל ותמחי ית דבית עמלק
ותגמר ית כל דיליהון ולא תחוס עליהון ותקטול
מגבר עד אתתא מעולים ועד יניק מתור ועד
אמר מגמל ועד חמר וישמע
שאול את העם ויפקדם בטלאים מאתים

אילין זוגין לית כות בק חד ריש וג׳ דל וסימנ׳ פרה פדה יעבד יעבר ורודנים ודודנים ויפרו ויפדו ירוח ידוח ישור ישוד ישודר יצערו יצעדו מעהו מרעהו פטרת

אלף רגלי ועשרת אלפים את איש יהודה: ומנא
שאול ית עמא ומנינון באמרי פסחיא מאתן
אלפין גבר רגלי ועסרא אלפין ית אנש יהודה:
ויבא שאול עד עיר עמלק וירב בנחל: ואתא
שאול עד קרתא דבית עמלק וטכיס משריתיה
בנחלא: ויאמר שאול אל הקיני לכו סרו רדו
מתוך עמלקי פן אספך עמו ואתה עשיתה
חסד עם כל בני ישראל בעלותם ממצרים
ויסר קיני מתוך עמלק: ואמר שאול לשלמאה
איזילו זורו אתפרשו מגו עמלקאה דלמא
אשיצינך עמיה ואת עבדת טיבו עם כל בני
ישראל במסקהון ממצרים ואתפרש שלמאה
מגו עמלקאה: ויך שאול את עמלק מחוילה
בואך שור אשר על פני מצרים: ומחא שאול
ית דבית עמלק מחוילה מעלנא דחגרא דעל
אפי מצרים: ויתפש את אגג מלך עמלק חי
ואת כל העם החרים לפי חרב: ואחד ית אגג
מלכא דבית עמלק כד חי וית כל עמא גמר
לפתגם דחרב: ויחמל שאול והעם על אגג
ועל מיטב הצאן והבקר והמשנים ועל הכרים
ועל כל הטוב ולא אבו החרימם וכל המלאכה
נמבזה ונמס אתה החרימו: וחס שאול ועמא
על אגג ועל שפר ענא ותורי ושמיניא ופטימיא
ועל כל דטב ולא אבו לגמרותהון וכל מדעם
דשיט ודבסיר יתיה גמרו: ויהי דבר
יהוה אל שמואל לאמר: והוה פתגם נבואה מן

קדם יי עם שמואל למימר: נחמתי כי המלכתי
את שאול למלך כי שב מאחרי ואת דברי לא
הקים ויחר לשמואל ויזעק אל יהוה כל הלילה:
תבית במימרי ארי אמליכית ית שאול למהוי
מלכא ארי תב מבתר פלחני וית פתגמי לא
קיים ותקיף לשמואל וצלי קדם יי כל ליליא:
וישכם שמואל לקראת שאול בבקר ויגד
לשמואל לאמר בא שאול הכרמלה והנה
מציב לו יד ויסב ויעבר וירד הגלגל: ואקדים
שמואל לקדמות שאול בצפרא ואתחוה
לשמואל למימר אתא שאול לכרמלא והא
מתקין ליה תמן אתר לפלגא ביה בזתא ואסחר
ועבר ונחת לגלגלא: ויבא שמואל אל שאול
ויאמר לו שאול ברוך אתה ליהוה הקימתי
את דבר יהוה: ואתא שמואל לות שאול ואמר
ליה שאול בריך את קדם יי קיימית ית פתגמא
דיי: ויאמר שמואל ומה קול הצאן הזה באזני
וקול הבקר אשר אנכי שמע: ואמר שמואל
ואלו קיימתא מא קל ענא הדין באדני וקל תוריא
דאנא שמע: ויאמר שאול מעמלקי הביאום
אשר חמל העם על מיטב הצאן והבקר
למען זבח ליהוה אלהיך ואת היותר החרמנו:
ואמר שאול מעמלקאה איתיאונון דחס
עמא על שפר ענא ותורי בדיל לדבחא קדם
יי אלהך וית מותרא גמרנא:
ויאמר שמואל אל שאול הרף

אספך ג̇ וסימנ̇ הקיני לכן הגני ומלך ודוד ימים ... החרימם ב̇ וסימנ̇ כי מאת יי ולא אבו ... הקימתי ב̇ בטעמ̇ וסימנ̇ הברית בריתי ברוך

ואגידה לך את אשר דבר יהוה אלי הלילה
ויאמרו לו דבר: ואמר שמואל לשאול אוריך
ואחוי לך ית דאתמלל מן קדם יי עמי בליליא
ואמר ליה מליל: ויאמר שמואל
הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל
אתה וימשחך יהוה למלך על ישראל: ואמר
שמואל הלא מן שירויתך הויתא שיט וחלש
בעיני נפשך בדיל זכות שבטא דבנימין אבון
היא גרמת לך דבעא למעבר בימא קדם שבטי
ישראל בדיל כין רבינך יי למהוי מלכא על
ישראל: וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך
והחרמתה את החטאים את עמלק ונלחמת
בו עד כלותם אותם: ושלחך יי באורחא ואמר
איזיל ותגמר ית חייביא ית דבית עמלק ותגיח
קרבא בהון עד דתשיצי יתהון: ולמה לא
שמעת בקול יהוה ותעט אל השלל ותעש
הרע בעיני יהוה: ולמא לא קבילתא למימרא
דיי ואתפניתא על ביזתא ועבדתא דביש קדם
יי: ויאמר שאול אל שמואל
אשר שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך אשר
שלחני יהוה ואביא את אגג מלך עמלק ואת
עמלק החרמתי: ואמר שאול לשמואל
דקבילית למימרא דיי ואזלית באורחא
דשלחני יי ואיתיתי ית אגג מלכא דבית
עמלק וית דבית עמלק גמרית: ויקח העם
מהשלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח
ליהוה אלהיך בגלגל: ואפריש עמא מן ביזתא
עזותורין קדם דיתחרמון לדבחא קדם יי אלהך
בגלגלא: ויאמר שמואל החפץ
ליהוה בעלות וזבחים כשמע בקול יהוה הנה
שמע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים: ואמר
שמואל הרעוא קדם יי בעלון ונכסת קודשין
כקבלא למימרא דיי הא קבלא למימריה
מנכסת קודשין טב ואצתא למילי נביוהי מתרב
פטימין: כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפצר
יען מאסת את דבר יהוה וימאסך ממלך: ארי
כחובת גבריא דשאלין בקסמא כין חובת כל
גבר דמסריב על פתגמי אוריתא וכחובי עממא
דטען בתר טעותא כין חובת כל אנש דבצר
ומוסיף על מלי נביא חלף דקצתא בפלחנא
דיי ורחקך מלמהוי מלכא:
ויאמר שאול אל שמואל חטאתי כי
עברתי את פי יהוה ואת דבריך כי יראתי את
העם ואשמע בקולם: ואמר שאול לשמואל
חבית ארי עברית על מימרא דיי ובסרית על
פתגמך ארי דחילית מן עמא וקבילית למימרהון:
ועתה שא נא את חטאתי ושוב עמי ואשתחוה
ליהוה: וכען שבוק כען לחובי ותוב עמי ואסגוד
קדם יי: ויאמר שמואל אל שאול לא אשוב
עמך כי מאסתה את דבר יהוה וימאסך יהוה
מהיות מלך על ישראל: ואמר שמואל לשאול
לא אתוב עמך ארי קצתא בפתגמא דיי ורחקך

ממלך ג׳ וסימנ׳ יקום סבא קסומא ׃ כל כלותם מל׳ במ״ב חס וסימנ׳ לא תוכל כלותם מהר תנגח את ארם עד כלותם דמלכים

ולך נא וסימנ׳ המריה ויאמרו לו החרש מתאבל ועתה שוב השב את הנער קח בידך מנחה רמת גלעד הואל נא בוא אל הגולה ולך דבר [illegible]

יי מלמהוי מלכא על ישראל ויסב שמואל
ללכת ויחזק בכנף מעילו ויקרע ואסתחר
שמואל למיזל ואתקיף בכנף מעיליה
ואתבזע ויאמר אליו שמואל קרע יהוה
את ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה
לרעך הטוב ממך ואמר ליה שמואל עדי
יי ית מלכותא דישראל מנך יומא דין ויהבה
לחברך דתקנין עובדוהי מנך וגם נצח ישראל
לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם
ואם תימר אתוב מחובי וישתביק לי בדיל
דאעביד מלכותא אנא ובני על ישראל לעלם
כבר גזיר עלך מן קדם מרי נצחניה דישראל
דלית קדמוהי שקר ולא תאיב ממא דאמר
ארי לא כבני אנשא הוא דאמרין ומכדבין
גזרין ולא מקימין ויאמר חטאתי עתה
כבדני נא נגד זקני עמי ונגד ישראל ושוב
עמי והשתחויתי ליהוה אלהיך ואמר חבית
כען יקרני כען קדם סבי עמי וקדם ישראל
ותוב עמי ואסגוד קדם יי אלהך וישב שמואל
אחרי שאול וישתחו שאול ליהוה ותב שמואל
בתר שאול וסגיד שאול קדם יי:

ויאמר שמואל הגישו אלי את
אגג מלך עמלק וילך אליו אגג מעדנת
ויאמר אגג אכן סר מר המות ואמר שמואל
קריבו לותי ית אגג מלכא דבית עמלק ואתא
לותיה אגג מפנקא ואמר אגג בבעו רבוני

מריר מותא ויאמר שמואל כאשר שכלה
נשים חרבך כן תשכל מנשים אמך וישסף
שמואל את אגג לפני יהוה בגלגל ואמר
שמואל כמא דאתכילת נשיא חרבך כין
תתכל מנשיא אמך ופשח שמואל ית אגג
קדם יי בגלגלא: וילך שמואל
הרמתה ושאול עלה אל ביתו גבעת שאול
ואזל שמואל לרמתא ושאול סליק לביתיה
לגבעתא דשאול ולא יסף שמואל לראות
את שאול עד יום מותו כי התאבל שמואל
אל שאול ויהוה נחם כי המליך את שאול על
ישראל ולא אוסיף שמואל למחזי ית שאול
עד יום מותיה ארי אתאבל שמואל על שאול
ויי תב במימריה ארי אמליך ית שאול על
ישראל: ויאמר יהוה
אל שמואל עד מתי אתה מתאבל אל שאול
ואני מאסתיו ממלך על ישראל מלא קרנך
שמן ולך אשלחך אל ישי בית הלחמי כי
ראיתי בבניו לי מלך ואמר יי לשמואל עד
אמתי את מתאבל על שאול ואנא רחיקתיה
מלמהוי מלכא על ישראל מלי קרנך משחא
ואיתא אשלחנך לות ישי דמבית לחם ארי גלי
קדמי בבנוהי כשר קדמי למהוי מלכא
ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני
ויאמר יהוה עגלת בקר תקח בידך ואמרת
לזבח ליהוה באתי ואמר שמואל איכדין

ממלכות ד׳ וסימנ׳ קרע צידא בראשית קדמא׳ יזרעאל וכל יהושע דבות׳ [illegible] מעדנת ב׳ וסימנ׳ אגג מעדנת התקשר מעדנות כימה

איזיל ואם ישמע שאול ויקטלנני ואמר יי׳
עגלת תורין תסב בידך ותימר לדבחא קדם
יי׳ אתיתי׃ וקראת לישי בזבח ואנכי אודיעך
את אשר תעשה ומשחת לי את אשר אמר
אליך׃ ותזמין לישי בשירותא ואנא אחוינך
ית דתעביד ותמשח קדמי ית דאימר לך׃ ויעש
שמואל את אשר דבר יהוה ויבא בית לחם
ויחרדו זקני העיר לקראתו ויאמר שלם בואך׃ ה חס
ועבד שמואל ית דמליל יי׳ ואתא לבית לחם
ואתכנישו סבי קרתא לקדמותיה ואמרו שלם
מיתך׃ ויאמר שלום לזבח ליהוה באתי
התקדשו ובאתם אתי בזבח ויקדש את ישי
ואת בניו ויקרא להם לזבח׃ ואמר שלם לדבחא ב
קדם יי׳ אתיתי אזדמנו ותיעלון עמי בשירותא
וזמין ית ישי וית בנוהי וקרא להון לשירותא
לכנסת קדשא׃ ויהי בבואם וירא את אליאב
ויאמר אך נגד יהוה משיחו׃ והוה במיעלהון
וחזא ית אליאב ואמר ברם תקין קדם יי׳
משיחיה׃ ויאמר יהוה אל שמואל אל תבט
אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו כי
לא אשר יראה האדם כי האדם יראה לעינים ד
ויהוה יראה ללבב׃ ואמר יי׳ לשמואל לא ב
תסתכל בחזויה וברום קומתיה ארי רחיקתיה
ארי לא כמא דחזן בני אנשא ארי בני אנשא
חזן בעיניהון וקדם יי׳ גלין מחשבת לבא׃
ויקרא ישי אל אבינדב ויעברהו לפני שמואל

ויאמר גם בזה לא בחר יהוה׃ וקרא ישי לאבינדב
ואעבריה קדם שמואל ואמר אף בדין לא רעוא
קדם יי׳׃ ויעבר ישי שמה ויאמר גם בזה לא בחר ט
יהוה׃ ואעבר ישי שמה ואמר אף בדין לא רעוא
קדם יי׳׃ ויעבר ישי שבעת בניו לפני שמואל ט
ויאמר שמואל אל ישי לא בחר יהוה באלה׃ ב
ואעבר ישי שבעה בנוהי קדם שמואל ואמר
שמואל לישי לא רעוא קדם יי׳ באלין׃ ויאמר
שמואל אל ישי התמו הנערים ויאמר עוד שאר
הקטן והנה רעה בצאן ויאמר שמואל אל ישי ה
שלחה וקחנו כי לא נסב עד באו פה׃ ואמר שמואל
לישי השלימו עולימיא ואמר עוד אשתאר
זעירא והא רעי בענא ואמר שמואל לישי
שלח ואיתיניה ארי לא נסחר עד מיתוהי הכא׃
וישלח ויביאהו והוא אדמוני עם יפה עינים
וטוב ראי ויאמר יהוה קום משחהו ו וחס
כי זה הוא׃ ושלח ואיתייה והוא סמוק עינוהי
יאין ושפיר בריויה ואמר יי׳ קום משחיה ארי
דין הוא׃ ויקח שמואל את קרן השמן וימשח
אתו בקרב אחיו ותצלח רוח יהוה אל דוד מהיום
ההוא ומעלה ויקם שמואל וילך הרמתה׃ ונסיב ג
שמואל ית קרנא דמשחא ומשח יתיה בגו
אחוהי ושרת רוח גבורא מן קדם יי׳ על דוד
מיומא ההוא ולעילא וקם שמואל ואזל
לרמתא׃ ורוח יהוה סרה מעם שאול ובעתתו
רוח רעה מאת יהוה׃ ורוח גבורא מן קדם יי׳

ויעבר ט וסימנ׳ ויזכר ויקחם שמה שבעת הקדשים ושמע ובשנת וחצ ויגע׳ — יראו ו חס וסימנ׳ הגם הלם קרא לבאר מבוא וישב יצחק וישלח

דהות עם שאול ערת מניה ומבעתא ליה רוח
בישא מן קדם יי׳ ׃ ויאמרו עבדי שאול אליו
הנה נא רוח אלהים רעה מבעתך ׃ ואמרו עבדי
שאול ליה הא כען רוח בישא מן קדם יי׳ מבעתא
לך ׃ יאמר נא אדנינו עבדיך לפניך יבקשו איש
ידע מנגן בכנור והיה בהיות עליך רוח אלהים
רעה ונגן בידו וטוב לך ׃ יימר כען רבוננא
עבדך קדמך יבעון גברא דידע לנגנא בכנרא
ויהי כד תשרי עלך רוח בישא מן קדם יי׳ ויגגין
בידיהו וייטב לך ׃ ויאמר שאול אל
עבדיו ראו נא לי איש מיטיב לנגן והביאותם
אלי ׃ ואמר שאול לעבדוהי חזו כען לי גברא
דמוטיב לנגנא ותיתונה לי ׃ ויען אחד מהנערים
ויאמר הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי ידע
נגן וגבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר ואיש
תאר ויהוה עמו ׃ ואתיב חד מעולימיא ואמר
הא חזיתי ברא לישי דמבית לחם ידע לנגנא
וגבר חילא וגבר עביד קרב וסכלתן בעיצא
וגברא שפיר בריוה ומימרא דיי׳ בסעדיה ׃
וישלח שאול מלאכים אל ישי ויאמר שלחה
אלי את דוד בנך אשר בצאן ׃ ושלח שאול
אזגדין לות ישי ואמר שדר לי ית דוד ברך
דבענא ׃ ויקח ישי חמור לחם ונאד יין וגדי
עזים אחד וישלח ביד דוד בנו אל שאול ׃
ונסיב ישי טעון חמרא לחמא וגרב דחמר
וגדיא בר עזי חד ושדר ביד דוד בריה לות

שאול ׃ ויבא דוד אל שאול ויעמד לפניו
ויאהבהו מאד ויהי לו נשא כלים ׃ ואתא דוד
לות שאול ושמיש קדמוהי ורחמיה לחדא
והוה ליה נטיל זינין ׃ וישלח שאול אל ישי
לאמר יעמד נא דוד לפני כי מצא חן בעיני ׃
ושלח שאול לות ישי למימר ישמיש כען
דוד קדמי ארי אשכח רחמין בעיני ׃ והיה
בהיות רוח אלהים אל שאול ולקח דוד את
הכנור ונגן בידו ורוח לשאול וטוב לו וסרה
מעליו רוח הרעה ׃ והוי כד שריא רוח בישא
מן קדם יי׳ על שאול ונסיב דוד ית כנרא ומנגין
בידיה ומתרוח לשאול וטאיב ליה ומסתלקא
מניה רוח בישא ׃ ויאספו פלשתים
את מחניהם למלחמה ויאספו שכה אשר
ליהודה ויחנו בין שוכה ובין עזקה באפס
דמים ׃ וכנשו פלשתאי ית משריתהון לאגחא
קרבא ואתכנישו לסוכו דלשיבט יהודה ושרו
בין סוכו ובין עזקה באפס דמים ׃ ושאול ואיש
ישראל נאספו ויחנו בעמק האלה ויערכו
מלחמה לקראת פלשתים ׃ ושאול ואנש ישראל
אתכנשו ושרו במישר בטמא וסדרו קרבא
לקדמות פלשתאי ׃ ופלשתים עמדים אל ההר
מזה וישראל עמדים אל ההר מזה והגיא
ביניהם ׃ ופלשתאי קימין על טורא מכא
וישראל קימין על טורא מכא וחילתא ביניהון
ויצא איש הבנים ממחנות פלשתים גלית שמו

מגתגבהו שש אמות וזרת׃ ונפק גברא מביניהון
ממשרית פלשתאי גלית שמיה מגת רומיה
שית אמין וזרתא׃ וכובע נחשת על ראשו
ושריון קשקשים הוא לבוש ומשקל השריון
חמשת אלפים שקלים נחשת׃ וקולס דנחש
על רישיה ושריין גלבין הוא לביש ומתקל
שריונא חמשא אלפין תקלין נחשא׃ ומצחת
נחשת על רגליו וכידון נחשת בין כתפיו׃
וטרקלינין דנחש על רגלוהי ומסחפא דנחשא
נפיק מן קולסא מטל בין כתפוהי׃ וחץ חניתו
כמנור ארגים ולהבת חניתו שש מאות שקלים
ברזל ונשא הצנה הלך לפניו׃ ואעא דמורניתיה
כאכסן דגרדאין ושננא דמורניתיה מתקל
שית מאה תקלי ברזלא ונטיל תריסא אזיל
קדמוהי׃ ויעמד ויקרא אל מערכות ישראל
ויאמר להם למה תצאו לערך מלחמה הלוא
אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול ברו לכם
איש וירד אלי׃ וקם ואכלי על סדרי ישראל
ואמר להון למא תפקון לסדרא קרבא הלא אנא
פלשתאה ואתון עבדין לשאול בחרו לכון
גברא וייחות לותי׃ אם יוכל להלחם אתי והכני
והיינו לכם לעבדים ואם אני אוכל לו והכיתיו
והייתם לנו לעבדים ועבדתם אתנו׃ אם יכול
לאגחא קרבא עמי ויקטלנני ונהי לכון לעבדין
ואם אנא אכול ליה ואקטלניה ותהון לנא לעבדין
ותפלחון יתנא׃ ויאמר הפלשתי אני חרפתי את

מערכות ישראל היום הזה תנו לי איש ונלחמה
יחד׃ ואמר פלשתאה אנא חסידית ית סדרי
ישראל יומא הדין איתו לי גברא ונגיח קרבא
כחדא׃ וישמע שאול וכל ישראל את דברי
הפלשתי האלה ויחתו ויראו מאד׃ ושמע שאול
וכל ישראל ית פתגמי פלשתאה האלין ואתברו
ודחילו לחדא׃ ודוד בן איש אפרתי
הזה מבית לחם יהודה ושמו ישי ולו שמנה
בנים והאיש בימי שאול זקן בא באנשים׃
ודוד בר גבר אפרתיה הדין מבית לחם דבית
יהודה ושמיה ישי וליה תמניא בנין וגברא
ביומי שאול סב מני בבחיריא׃ וילכו שלשת
בני ישי הגדלים הלכו אחרי שאול למלחמה
ושם שלשת בניו אשר הלכו במלחמה אליאב
הבכור ומשנהו אבינדב והשלשי שמה׃ ואזלו
תלתה בני ישי רברביא ואזלו בתר שאול לאגחא
קרבא ושום תלתה בנוהי דאזלו בקרבא אליאב
בכרא ותניניה אבינדב ותליתאה שמה׃ ודוד
הוא הקטן ושלשה הגדלים הלכו אחרי שאול׃
ודוד הוא זעירא ותלתה רברביא אזלו בתר
שאול׃ ודוד הלך ושב מעל שאול לרעות את
צאן אביו בית לחם׃ ודוד אזיל ותאיב מלות
שאול למרעי ית ענא דאבוהי בית לחם׃ ויגש
הפלשתי השכם והערב ויתיצב ארבעים יום׃
וקריב פלשתאה מקדים ומחשיך ואתעתד
ארבעין יומין׃ ויאמר ישי

באנשים ג̇ ב̇ קמ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ — אם יראה איש באנשים זקן בא ויחלו באנשים מציע פת׳ והשלשי ג̇ חס̇ וסימ׳ כיבוס שמה אבשלום

לדוד בנך קחנא לאחיך איפת הקליא הזה ועשרה
לחם הזה והרץ המחנה לאחיך׃ ואמר ישי לדויד
בריה סב כען לאחך מכילתא דקליא הדין ועסר
טולמין דלחמא האלין ואוביל למשריתא
לאחך׃ ואת עשרת חרצי החלב האלה תביא
לשר האלף ואת אחיך תפקד לשלום ואת
ערבתם תקח׃ וית עסר גובנין דחלבא האלין
תוביל לרב אלפא וית אחך תסער לשלמא וית
טיבהון תיתי׃ ושאול והמה וכל איש ישראל
בעמק האלה נלחמים עם פלשתים׃ ושאול
ואנון וכל אנש ישראל במישר בטמא מגיחין
קרבא עם פלשתאי׃ וישכם דוד
בבקר ויטש את הצאן על שמר וישא וילך
כאשר צוהו ישי ויבא המעגלה והחיל היצא
אל המערכה והרעו במלחמה׃ ואקדים דויד
בצפרא ושבק ית ענא על נטורא ונסיב ואזל
כמא דפקדיה ישי ואתא לכרקומא ומשרית
עבדי קרבא נפקין לסדרא ויבבו בקרבא׃ ותערך
ישראל ופלשתים מערכה לקראת מערכה׃
וסדרו ישראל ופלשתאי סדרא לקדמות
סדרא׃ ויטש דוד את הכלים מעליו על יד
שומר הכלים וירץ המערכה ויבא וישאל
לאחיו לשלום׃ ושבק דויד ית מניא דעלוהי
על יד נטר מניא ורהט לסדרא ואתא ושאיל
לאחוהי לשלם׃ והוא מדבר עמם והנה איש
הבנים עולה גלית הפלשתי שמו מגת ממערות ממערכות

פלשתים וידבר כדברים האלה וישמע דוד׃
והוא ממליל עמהון והא גברא מביניהון
סליק גלית פלשתאה שמיה מגת מסדרי
פלשתאי ומליל כפתגמיא האלין ושמע דויד׃
וכל איש ישראל בראותם את האיש וינסו
מפניו וייראו מאד׃ וכל אנש ישראל במחזיהון
ית גברא ואפכו מן קדמוהי ודחילו לחדא׃
ויאמר איש ישראל הראיתם האיש העלה
הזה כי לחרף את ישראל עלה והיה האיש
אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול ואת
בתו יתן לו ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל׃
ואמר אנש ישראל החזיתון גברא דסליק
הדין ארי לחסדא ית ישראל סליק ויהי גברא
דיקטלנה יעתרניה מלכא עותר סגי וית
ברתיה יתין ליה וית בית אבוהי יעביד רבנין
בישראל׃ ויאמר דוד אל האנשים
העמדים עמו לאמר מה יעשה לאיש אשר
יכה את הפלשתי הלז והסיר חרפה מעל
ישראל כי מי הפלשתי הערל הזה כי חרף
מערכות אלהים חיים׃ ואמר דויד לגבריא
דקימין עמיה למימר מא יתעביד לגברא
דיקטול ית פלשתאה דיכי ויעדי חסדא מעל
ישראל ארי מן פלשתאה ערלא הדין ארי
חסיד סדרי עמא דיי קימא׃ ויאמר לו העם
כדבר הזה לאמר כה יעשה לאיש אשר
יכנו׃ ואמר ליה עמא כפתגמא הדין למימר

הבנים ב׳ והס׳ וסימנ׳ ויצא איש הבנים והנה איש הבנים ... הראיתם ג׳ וס׳ ... ויאמר איש ישראל ...

כדין יתעביד לגברא דיקטליניה׃ וישמע אליאב
אחיו הגדול בדברו אל האנשים ויחר אף אליאב
בדוד ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת
מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את
זדנך ואת רע לבבך כי למען ראות המלחמה
ירדת׃ ושמע אליאב אחוהי רבא במללותיה
עם גבריא ותקיף רגזא דאליאב בדויד ואמר
למא דנן נחתא ועל מן רטשתא זעיר ענא
האנין במדברא אנא ידענא ית בקרנותך וית
בישות לבך ארי בדיל למחזי עבדי קרבא
נחתא׃ ויאמר דוד מה עשיתי עתה הלוא דבר
הוא׃ ואמר דוד מא עבדית כען הלא פתגם הוא׃
ויסב מאצלו אל מול אחר ויאמר כדבר הזה
וישבהו העם דבר כדבר הראשון׃ ואסתחר
מלותיה לקביל אחרן ואמר כפתגמא הדין
ואתיבוהי עמא פתגמא כפתגמא קדמאה׃
וישמעו הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפני
שאול ויקחהו׃ ואשתמעו פתגמיא דמליל
דויד וחויאו קדם שאול ודברוהי׃ ויאמר דוד
אל שאול אל יפל לב אדם עליו עבדך ילך
ונלחם עם הפלשתי הזה׃ ואמר דויד לשאול
לא יתבר לבא דאנשא מניה עבדך ייזיל
ויגיח קרבא עם פלשתאה הדין׃ ויאמר
שאול אל דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי
הזה להלחם עמו כי נער אתה והוא איש
מלחמה מנעריו׃ ואמר שאול לדויד לא תכול

למיזל על פלשתאה הדין לאגחא קרבא עמיה
ארי יניק את והוא גבר עביד קרבין מינקותיה׃
ויאמר דוד אל שאול
רעה היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת
הדוב ונשא שה מהעדר׃ ואמר דויד לשאול
רעיא הוה עבדך לאבוהי בענא ואתא אריא
ואף דובא ונסיב אמרא מעדרא׃ ויצאתי
אחריו והכתיו והצלתי מפיו ויקם עלי והחזקתי
בזקנו והכיתיו והמיתיו׃ ונפקית בתרוהי
ומחיתיהו ושיזיבתיה מפומיה וקם עלי ואחדית
בלועיה ומחיתיה וקטלתיה׃ גם את הארי גם
הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה
כאחד מהם כי חרף מערכות אלהים חיים׃
אף ית אריא אף דובא קטל עבדך ויהי פלשתאה
ערלאה הדין כחד מנהון ארי חסיד סדרי עמא
דיי קימא׃ ויאמר דוד יהוה
אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא יצילני
מיד הפלשתי הזה ויאמר שאול
אל דוד לך ויהוה יהיה עמך׃ ואמר דויד יי
דשיזבני מיד אריא ומיד דובא הוא ישיזבנני
מידא דפלשתאה הדין׃ ואמר שאול לדויד
איזיל ומימרא דיי יהי בסעדך׃ וילבש שאול
את דוד מדיו ונתן קובע נחשת על ראשו וילבש
אתו שריון׃ ואלביש שאול ית דויד לבושוהי
ויהב קולס נחש על רישיה ואלביש יתיה
שריונא׃ ויחגר דוד את חרבו מעל למדיו ויאל

ונלחם ה׳ בת וסימנ׳ הצה נתחכמה לו והייבו עבדיך ויצא ויתמרמר ועל מי ד׳ וסימנ׳ נטשת הרימותה וחב לא יקום

ללכת כי לא נסה ויאמר דוד אל שאול לא
אוכל ללכת באלה כי לא נסיתי ויסרם דוד
מעליו ואעדיה דוד יתחרביה מעל לבושוהי
ולא אבא למיזל ארי לא אילף ואמר דויד
לשאול לית אנא יכיל למיזל באלין ארי
לית בהון נסא ואעדינון דוד מניה ויקח מקלו
בידו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל
וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ובילקוט
וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי ונסיב חטריה
בידיה ובחר ליה חמשה שעיעי אבניא מן
נחלא ושוי יתהון במן רעיא דיליה ובתרמליה
וקלעיה בידיה וקריב לות פלשתאה וילך
הפלשתי הלך וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה
לפניו ואזל פלשתאה אזיל וקריב לדוד וגברא
נטיל תריסא אזיל קדמוהי ויבט הפלשתי
ויראה את דוד ויבזהו כי היה נער ואדמני עם
יפה מראה ואסתכי פלשתאה וחזא ית דויד
ושטיה ארי הוה ינוק וסמוק שפיר בריויה
ויאמר הפלשתי אל דוד הכלב אנכי כי אתה
בא אלי במקלות ויקלל הפלשתי את דוד
באלהיו ואמר פלשתאה לדוד הכלב שטי
אנא דאת אתי עלי בחטריא ולטיט פלשתאה
ית דוד בטעותיה ויאמר הפלשתי אל דוד
לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים
ולבהמת השדה ואמר פלשתאה לדוד איתא
עלי ואתין ית בסרך לעופא דשמיא ולבעירא

דחקלא ויאמר דוד אל
הפלשתי אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון
ואנכי בא אליך בשם יהוה צבאות אלהי מערכות
ישראל אשר חרפת ואמר דויד לפלשתאה
את אתי עלי בחרבא ובמורניתא וברמחא
ואנא אתי עלך בשמא דיי צבאות אלה
סדרי ישראל דחסידתא היום הזה יסגרך
יהוה בידי והכיתך והסרתי את ראשך מעליך
ונתתי פגר מחנה פלשתים היום הזה לעוף
השמים ולחית הארץ וידעו כל הארץ כי
יש אלהים לישראל יומא הדין ימסרנך יי
בידי ואקטלנך ואעדי ית רישך מנך ואתין
פגר משרית פלשתאי יומא הדין לעופא
דשמיא ולחית ארעא וידעון כל דיירי ארעא
דאית אלה בישראל וידעו כל הקהל הזה כי
לא בחרב ובחנית יהושיע יהוה כי ליהוה המלחמה
ונתן אתכם בידנו וידעון כל קהלא הדין ארי
לא בחרבא ובמורניתא פריק יי ארי מן קדם
יי נצחן קרביא וימסר יתכון בידנא
והיה כי קם הפלשתי וילך ויקרב
לקראת דוד וימהר דוד וירץ המערכה לקראת
הפלשתי והוה כד קם פלשתאה ואזל וקריב
לקדמות דוד ואוחי דוד ורהט לסדרא לקדמות
פלשתאה וישלח דוד את ידו אל הכלי ויקח
משם אבן ויקלע ויך את הפלשתי אל מצחו
ותטבע האבן במצחו ויפל על פניו ארצה

וידעו יא זפי וסימנה— התרץ הקהל ענני ממלכות וחב ועץ יראו עבדתי שמך מושל ידך זאת — ויקרב ה וסימנה אהרן כי קם יואב מרמשק

ואושיט דוד ית ידיה למנא ונסיב מתמן אבנא
ואחד ומחא ית פלשתאה על בית עינוהי וטלעת
אבנא בבית עינוהי ונפל על אפוהי על ארעא:
ויחזק דוד מן הפלשתי בקלע ובאבן ויך את
הפלשתי וימתהו וחרב אין ביד דוד: ותקיף
דוד מן פלשתאה בקלעא ובאבנא ומחא ית
פלשתאה וקטליה וחרבא לית בידא דדויד:
וירץ דוד ויעמד אל הפלשתי ויקח את חרבו
וישלפה מתערה וימתתהו ויכרת בה את
ראשו ויראו הפלשתים כי מת גבורם וינסו:
ורהט דויד וקם בפלשתאה ונסיב ית חרביה
ושלפה מנדנה וקטליה ופסק בה ית רישיה וחזו
פלשתאי ארי מית גברהון ואפכו: ויקמו אנשי
ישראל ויהודה ויריעו וירדפו את הפלשתים
עד בואך גיא ועד שערי עקרון ויפלו חללי
פלשתים בדרך שערים ועד גת ועד עקרון:
וקמו אנשי ישראל ויהודה ויבבו ורדפו בתר
פלשתאי עד מעלנא דגי ועד תרעי עקרון
ונפלו פלשתאי קטילין באורח שערים ועד
גת ועד עקרון: וישבו בני ישראל מדלק אחרי
פלשתים וישסו את מחניהם: ותבו בני ישראל
מלמרדף בתר פלשתאי ובזו ית משריתהון:
ויקח דוד את ראש הפלשתי ויבאהו ירושלם
ואת כליו שם באהלו: ונסיב דוד ית רישא
דפלשתאה ואיתייה לירושלם וית זיניה שוי
במשכניה: ובראות שאול ב
המן

את דוד יצא לקראת הפלשתי אמר אל אבנר
שר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר
חי נפשך המלך אם ידעתי: וכד חזא שאול ית
דויד נפיק לקדמות פלשתאה אמר לאבנר רב
חילא בר מן דין עולימא אבנר ואמר אבנר חיי
נפשך מלכא אם ידענא: ויאמר המלך שאל
אתה בן מי זה העלם: ואמר מלכא שאל את
בר מן דין עולימא: ובשוב דוד מהכות
את הפלשתי ויקח אתו אבנר ויבאהו לפני שאול כל
וראש הפלשתי בידו: וכד תב דויד מלמקטל ית אור
פלשתאה ודבר יתיה אבנר ואיתייה לקדם שאול ונבי
ורישא דפלשתאה בידיה: ויאמר אליו שאול חס
בן מי אתה הנער ויאמר דוד בן עבדך ישי בית ב מ
הלחמי: ואמר ליה שאול בר מאן את עולימא כתוב
18 ואמר דויד בר עבדך ישי דמבית לחם: ויהי ככלתו כות
לדבר אל שאול ונפש יהונתן נקשרה בנפש ב מ
דוד ויאהבו יהונתן כנפשו: והוה כד שיצי למללא חד ויאהבהו
עם שאול ונפשא דיהונתן אתחבבת בנפשא דדויד חס ק
ורחמיה יהונתן כנפשיה: ויקחהו שאול ביום
ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו: ודבריה שאול ח
ביומא ההוא ולא שבקיה למתב לבית אבוהי:
ויכרת יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו כנפשו:
וגזר יהונתן ודויד קים ברחמיס יתיה כנפשיה:
ויתפשט יהונתן את המעיל אשר עליו ויתנהו
לדוד ומדיו ועד חרבו ועד קשתו ועד חגרו: ב
ושלח יהונתן ית מעילא דעלוהי ויהביה לדויד קרועים

ואת כליו ד וסימנו ואת השלחן שם באהלו ויפשטהו דדברי ימים ובראות ב וסימנו שאול המן ומדיו ב קרועים ועד חרבו

ולבושוהי ועד חרביה ועד קשתיה ועד זרזיה:
ויצא דוד בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל
וישמהו שאול על אנשי המלחמה וייטב בעיני
כל העם וגם בעיני עבדי שאול: ונפק דויד בכל
אתר דשלח ליה שאול מצלח ומניה שאול
על גברי עבדי קרבא ושפר בעיני כל עמא
ואף בעיני עבדי שאול: ויהי בבואם
בשוב דוד מהכות את הפלשתי ותצאנה הנשים
מכל ערי ישראל לשור והמחלות לקראת לשיר
שאול המלך בתפים בשמחה ובשלשים: והוה
במיתיהון כד תב דויד מלמקטל ית פלשתאה
ונפקא נשיא מכל קרוי ישראל לשבחא בחנגא
לקדמות שאול מלכא בתפין בחדוא ובצלצלין:
ותענינה הנשים המשחקות ותאמרן הכה שאול
באלפו ודוד ברבבתו: ואתיבא נשיא דמשבחן פיו תיו
ואמרא קטל שאול באלפין ודויד ברבון: ויחר
לשאול מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר
נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים ועוד לו אך
המלוכה: ותקיף לשאול לחדא ובאיש בעינוהי
פתגמא הדין ואמר יהבו לדויד רבון ולי יהבו
אלפיא ומכען לא אשתארת ליה אלהין מלכותא:
ויהי שאול עון את דוד מהיום ההוא והלאה: עוין ק
והוה שאול כמין לדויד מיומא ההוא ולהלאה:
ויהי ממחרת ותצלח רוח
אלהים רעה אל שאול ויתנבא בתוך הבית
ודוד מנגן בידו כיום ביום והחנית ביד שאול:

והוה כיומא דבתרוהי ושרת רוח בישא מן
קדם יי על שאול ואשתטי בגו ביתא ודויד
מנגין בידיה כיום ביום ומורניתא בידא דשאול:
ויטל שאול את החנית ויאמר אכה בדוד
ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים: וארים שאול
ית מורניתא ואמר אמחיניה בדוד ואברזנה
בכתלא ואפך דויד מן קדמוהי תרתין זמנין:
וירא שאול מלפני דוד כי היה יהוה עמו ומעם
שאול סר: ודחיל שאול מן קדם דויד ארי הוה
מימרא דיי בסעדיה וית שאול רחיק: ויסרהו
שאול מעמו וישמהו לו שר אלף ויצא ויבא
לפני העם: ואפניה שאול מלותיה ומניה ליה
רב אלפא ונפק ועל בריש עמא:
ויהי דוד לכל דרכו משכיל ויהוה
עמו: והוה דויד לכל אורחיה מצלח ומימרא
דיי בסעדיה: וירא שאול אשר הוא משכיל
מאד ויגר מפניו: וחזא שאול דהוא מצלח
לחדא ודחיל מן קדמוהי: וכל ישראל ויהודה
אהב את דוד כי הוא יוצא ובא לפניהם: וכל
ישראל ויהודה רחמין ית דויד ארי הוא נפיק
ועליל בריש הון: ויאמר שאול
אל דוד הנה בתי הגדולה מרב אתה אתן לך
לאשה אך היה לי לבן חיל והלחם מלחמות
יהוה ושאול אמר אל תהי ידי בו ותהי בו יד
פלשתים: ואמר שאול לדויד הא ברתי רבתא
מרב יתה אתין לך לאנתו ברם הוי לי לגבר

על אנשי ד׳ וסימנ׳ וישימהו ענתות ומן העיר וחברון ·׳· ותאמרן ג׳ כת׳ כן וסימנ׳ המילדות אל פרעה איש מצרי הצילנו הנשים המשחקות

עביד קרבין ואגיח קרבי עמא דיי׃ ושאול
אמר לא תהי ידי ביה ויתמסר בידא דפלשתאי׃
ג ויאמר דוד אל שאול מי
אנכי ומי חיי משפחת אבי בישראל כי אהיה
חתן למלך׃ ואמר דויד לשאול מן אנא ומן
חיי ברם זרעית אבא בישראל ארי איהי
חתנא למלכא׃ ויהי בעת תת את מרב בת
שאול לדוד והיא נתנה לעדריאל המחלתי
לאשה׃ והוה בעדן דמטא אתיהבא דמירב
בת שאול לדויד והיא אתיהיבת לעדריאל
דממחולת לאתו׃ ותאהב מיכל בת שאול את
דוד ויגדו לשאול וישר הדבר בעיניו׃ ורחימת
מיכל בת שאול ית דויד וחויאו לשאול וכשר
[illegible] בעינוהי׃ ויאמר שאול אתננה לו ותהי
לו למוקש ותהי בו יד פלשתים ויאמר שאול
אל דוד בשתים תתחתן בי היום׃ ואמר שאול
אתנה ליה ותהי ליה לתקלא ויתמסר בידא
דפלשתאי ואמר שאול לדויד בחדא מן תרתין
דיו תתחתן בי יומא דין׃ ויצו שאול את עבדו
חס דברו אל דוד בלט לאמר הנה חפץ בך המלך
ג וכל עבדיו אהבוך ועתה התחתן במלך׃ ופקיד
שאול ית עבדוהי מליל עם דויד ברז למימר
הא אתרעי בך מלכא וכל עבדוהי רחמוך וכען
אתחתן במלכא׃ וידברו עבדי שאול באזני
דוד את הדברים האלה ויאמר דוד הנקלה
בעיניכם התחתן במלך ואנכי איש רש ונקלה׃

ומלילו עבדי שאול קדם דויד ית פתגמיא האלין
ואמר דויד הזעירא בעיניכון לאתחתנא במלכא
ואנא גבר מסכין והדיוט׃ ויגדו עבדי שאול לו
לאמר כדברים האלה דבר דוד׃ וחויאו עבדי
שאול ליה למימר כפתגמיא האלין מליל דויד׃
ויאמר שאול כה תאמרו
לדוד אין חפץ למלך במהר כי במאה ערלות
פלשתים להנקם באיבי המלך ושאול חשב
להפיל את דוד ביד פלשתים׃ ואמר שאול
כדין תימרון לדויד לא רעוא למלכא במוהרין
אלהין במאה ערלת פלשתאי לאתפרעא מסנאי
מלכא ושאול חשיב למימסר ית דויד בידא
כל דפלשתאי׃ ויגדו עבדיו לדוד את הדברים
האלה וישר הדבר בעיני דוד להתחתן במלך
חס ולא מלאו הימים׃ וחויאו עבדוהי לדויד ית
ב פתגמיא האלין וכשר פתגמא בעיני דויד לאתחתנא
במלכא ולא שלימו יומיא׃ ויקם דוד וילך הוא
ואנשיו ויך בפלשתים מאתים איש ויבא דוד
ב את ערלתיהם וימלאום למלך להתחתן במלך
עפר ויתן לו שאול את מיכל בתו לאשה׃ וקם דויד
ואזל הוא וגברוהי וקטל בפלשתאי מאתן גברא
ואיתי דויד ית ערלתהון ואשלימנון למלכא
לאתחתנא במלכא ויהב ליה שאול ית מיכל
ברתיה לאתו׃ וירא שאול
וידע כי יהוה עם דוד ומיכל בת שאול אהבתהו׃
וחזא שאול וידע ארי מימרא דיי׳ בסעדא

מי אנכי ג׳ וסימנ׳ כי אלך אל פרעה ומי חיי ויבא המלך דוד דשמואל — אהבוך ג׳ וסימנ׳ וכל עבדיו משרים על כן עלמות אהבוך ׳ וימלאום ב׳ וס׳

דדויד ומיכל בת שאול רחימתיה: ויאסף
שאול לרא מפני דוד עוד ויהי שאול איב את דוד
כל הימים: ואוסיף שאול למדחל מן קדם דויד
עוד והוה שאול בעיל דבב לדויד כל יומיא:
ויצאו שרי פלשתים ויהי מדי
צאתם שכל דוד מכל עבדי שאול וייקר שמו
מאד: ונפקו רברבי פלשתאי והוה בזמן מפקהון
אצלח דויד מכל עבדי שאול וסגי שמיה לחדא:
וידבר שאול אל יונתן בנו
ואל כל עבדיו להמית את דוד ויהונתן בן שאול
חפץ בדוד מאד: ומליל שאול עם יונתן בריה
ועם כל עבדוהי למקטל ית דויד ויהונתן בר
שאול אתרעי בדויד לחדא: ויגד יהונתן לדוד
לאמר מבקש שאול אבי להמיתך ועתה השמר
נא בבקר וישבת בסתר ונחבאת: וחוי יהונתן
לדויד למימר בעי שאול אבא למקטלך וכען
אסתמר כען בצפרא ותתיב בסתרא ותטמר:
ואני אצא ועמדתי ליד אבי בשדה אשר אתה
שם ואני אדבר בך אל אבי וראיתי מה והגדתי
לך: ואנא אפוק ואקום לות אבא בחקלא דאת
תמן ואנא אמליל עלך פתגמין תקנין קדם
אבא ואחזי מא ואחוי לך: וידבר
יהונתן בדוד טוב אל שאול אביו ויאמר אליו
אל יחטא המלך בעבדו בדוד כי לוא חטא
לך וכי מעשיו טוב לך מאד: ומליל יהונתן
על דויד פתגמין תקנין קדם שאול אבוהי

ואמר ליה לא יחטי מלכא בעבדיה בדויד ארי
לא חטא לך וארי עובדוהי תקנין לך לחדא:
וישם את נפשו בכפו ויך את הפלשתי ויעש
יהוה תשועה גדולה לכל ישראל ראית ותשמח
ולמה תחטא בדם נקי להמית את דוד חנם: ומסר
ית נפשיה כעל גב לא אתקטל וקטל ית פלשתאה
ועבד יי פורקנא רבא לכל ישראל חזיתא וחדיתא
ולמא את חאיב בדם זכי למקטל ית דויד מגן:
וישמע שאול בקול יהונתן וישבע שאול חי
יהוה אם יומת: וקביל שאול למימר יהונתן
וקיים שאול קיים הוא יי אם יתקטיל: ויקרא
יהונתן לדוד ויגד לו יהונתן את כל הדברים
האלה ויבא יהונתן את דוד אל שאול ויהי לפניו
כאתמול שלשום: וקרא יהונתן לדויד וחוי ליה
יהונתן ית כל פתגמיא האלין ואיתי יהונתן ית
דויד לות שאול והוה משמיש קדמוהי כמאתמלי
ומדקמוהי: ותוסף המלחמה
להיות ויצא דוד וילחם בפלשתים ויך בהם
מכה גדולה וינסו מפניו: ואוסיפו עבדי קרבא
למהוי ונפק דויד ואגיח קרבא בפלשתאי ומחא
בהון מחא סגיאה ואפכו מן קדמוהי: ותהי רוח
יהוה רעה אל שאול והוא בביתו יושב וחניתו
בידו ודוד מנגן ביד: ושרת רוח בישא מן קדם
יי על שאול והוא בביתיה יתיב ומורנתיה
בידיה ודויד מנגן בידא: ויבקש שאול להכות
בחנית בדוד ובקיר ויפטר מפני שאול ויך

כת׳ במציע מלין ולא קרי וסימנ׳ המלחמה ויאסף המלאכים ויראו המוראים מבאר של ויחאה מבאר של ויבקעו מבאר של ובניהן בלילה הוא דוסי

את החנית בקיר ודוד נס וימלט בלילה הוא׃
ובעא שאול למחי במורניתא בדוד ולמנעציה
בכתלא ואתפטר מן קדם שאול וקבע ית
מורניתא בכתלא ודויד ערק ואשתיזב בליליא
הוא׃ וישלח שאול מלאכים
אל בית דוד לשמרו ולהמיתו בבקר ותגד לדוד
מיכל אשתו לאמר אם אינך ממלט את נפשך
הלילה מחר אתה מומת׃ ושלח שאול אזגדין
לבית דויד למטריה ולמקטליה בצפרא וחויאת
לדויד מיכל אתתיה למימר אם ליתך משיזב
ית נפשך בליליא מחר את מתקטיל׃ ותרד
מיכל את דוד בעד החלון וילך ויברח וימלט׃
ושלשילת מיכל ית דויד מן חרכא ואזל וערק
ואשתיזב׃ ותקח מיכל את התרפים ותשם
אל המטה ואת כביר העזים שמה מראשתיו
ותכס בבגד׃ ונסיבת מיכל ית צלמניא ושויאת
על ערסא וית נוראדעזא שויאת איסדוהי
וכסיאת בלבושא׃ וישלח
שאול מלאכים לקחת את דוד ותאמר חלה
הוא׃ ושלח שאול אזגדין למדבר ית דויד
ואמרת ממרע הוא׃ וישלח שאול את המלאכים
לראות את דוד לאמר העלו אתו במטה אלי
להמיתו׃ ושלח שאול ית אזגדיא למסער ית
דויד למימר אסיקו יתיה בערסא לותי למקטליה׃
ויבאו המלאכים והנה התרפים אל המטה וכביר
העזים מראשתיו׃ ואתו אזגדיא והא צלמניא

על ערסא ונוראדעזיא איסדוהי׃
ויאמר שאול אל מיכל למה ככה
רמיתני ותשלחי את איבי וימלט ותאמר מיכל
אל שאול הוא אמר אלי שלחני למה אמיתך׃
ואמר שאול למיכל למא כדין שקרת בי
ושלחת ית בעיל דבבי ואשתיזב ואמרת מיכל
לשאול הוא אמר לי שלחיני למא אקטלניך׃
ודוד ברח וימלט ויבא אל שמואל הרמתה ויגד
לו את כל אשר עשה לו שאול וילך הוא ושמואל
בניות ק׳ — וישבו בניות׃ ודויד ערק ואשתיזב ואתא לות
שמואל לרמתא וחוי ליה ית כל דעבד ליה שאול
ואזל הוא ושמואל ויתיבו בבית אולפנא׃ ויגד
בניות ק׳ — לשאול לאמר הנה דוד בניות ברמה׃ ואתחוה
לשאול למימר הא דויד בבית אולפנא ברמתא׃
וישלח שאול מלאכים לקחת את דוד וירא
את להקת הנביאים נבאים ושמואל עמד נצב
עליהם ותהי על מלאכי שאול רוח אלהים
ויתנבאו גם המה׃ ושלח שאול אזגדין למדבר
ית דויד וחזו ית סיעת ספריא משבחין ושמואל
קאים מליף עליהון ושרת על אזגדי שאול
רוח נבואה מן קדם יי ושבחו אף אנון׃ ויגדו
לשאול וישלח מלאכים אחרים ויתנבאו
גם המה׃ ויסף שאול וישלח
מלאכים שלשים ויתנבאו גם המה׃ וחויאו
לשאול ושלח אזגדין אחרנין ושבחו אף
אנון ואוסיף שאול ושלח אזגדין תליתאין

מראשתו ח וסימנ׳ וישכב וישכם ותקח מיכל ויבאו המלאכים ויבא דוד ואבישי חלילה לי מיי׳ לא טוב הדבר ויבט ד׳ מנה מראשתו כת׳ וכול חס׳ ו׳

ושבחוהא אנון וילך גם הוא הרמתה ויבא עד
בור הגדול אשר בשכו וישאל ויאמר איפה
שמואל ודוד ויאמר הנה בניות ברמה ואזל בניות ק
אף הוא לרמתא ואתא עד גובא רבא דבשכו
ושאיל ואמר איכא שמואל ודויד ואמר הא
בבית אולפנא ברמתא וילך שם אל ניות ברמה
ותהי עליו גם הוא רוח אלהים וילך הלוך
ויתנבא עד באו בניות ברמה ואזל לתמן לבית בניות
אולפנא דברמתא ושרת עלוהי אף הוא רוח נבואה ק
מן קדם יי ואזיל מיזל ומשבח עד דאתא לבית
אולפנא דברמתא ויפשט גם הוא בגדיו ויתנבא
גם הוא לפני שמואל ויפל ערם כל היום ההוא
וכל הלילה על כן יאמרו הגם שאול בנביאם
ושלח אף הוא ית לבושוהי ושבח אף הוא קדם
שמואל ונפל ברשין כל יומא ההוא וכל ליליא
על כין יימרון האף שאול בספריא ויברח 20
דוד מניות ברמה ויבא ויאמר לפני יהונתן מה
עשיתי מה עוני ומה חטאתי לפני אביך כי
מבקש את נפשי וערק דויד מבית אולפנא
דברמתא ואתא ואמר קדם יהונתן מא עבדית
מא חובי ומא סרחני קדם אבוך ארי בעי למקטלי
ויאמר לו חלילה לא תמות הנה לו עשה אבי יעשה
דבר גדול או דבר קטון ולא יגלה את אזני ומדוע ק
יסתיר אבי ממני את הדבר הזה אין זאת ואמר
ליה חס לא תמות הא לא יעביד אבא פתגם רב
או פתגם זעיר ולא יחוי לי ומדין יכסי אבא מני

ית פתגמא הדין לית דא קימא וישבע עוד
דוד ויאמר ידע ידע אביך כי מצאתי חן בעיניך
ויאמר אל ידע זאת יהונתן פן יעצב ואולם חי
יהוה וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות וקיים
עוד דויד ואמר מדע ידע אבוך ארי אשכחית
רחמין בעינך ואמר לא ידע דא יהונתן דלמא
יתנסיס וברם קיים הוא יי וחיי נפשך ארי כפסע
חדא ביני ובין מותא ויאמר יהונתן אל דוד
מה תאמר נפשך ואעשה לך ואמר יהונתן
לדויד מא רעוא נפשך ואעביד לך:

ויאמר דוד אל יהונתן הנה
חדש מחר ואנכי ישב אשב עם המלך לאכול
ושלחתני ונסתרתי בשדה עד הערב השלשית
ואמר דויד ליהונתן הא ירחא מחר ואנא אסחרא
אסחר עם מלכא למיכל ותשלחנני ואטמר
בחקלא עד עדן רמשא דיומא תליתאה אם
פקד יפקדני אביך ואמרת נשאל נשאל ממני
דוד לרוץ בית לחם עירו כי זבח הימים שם
לכל המשפחה אם מבעא יבעינני אבוך
ותימר אשתאלא אשתאיל מני דויד למיזל
לבית לחם קרתיה ארי שירו נכסת קודשיא
יומא דין תמן לכל זרעיתא אם כה יאמר טוב
שלום לעבדך ואם חרה יחרה לו דע כי כלתה
הרעה מעמו אם כדין יימר טב שלם לעבדך
ואם מתקף יתקף ליה דע ארי גמירא בשתא
מניה ועשית חסד על עבדך כי בברית יהוה

לו ב̇ כת וו וסימנ̇ ואמר לו כי עתה הנה לו יעשה אבי דבר

לרוץ ג̇ וסימנ̇ בית לחם עירו ישיש כגבור לרוץ ארח לרוץ לרעה

הבאת

הבאת את עבדך עמך ואם יש בי עון המיתני
אתה ועד אביך למה זה תביאני: ותעביד טיבו
עם עבדך ארי בקימא דיי׳ אעלתא ית עבדך
עמך ואם איתבי חובא קטולני את ולות אבוך
למא דנן תעלנני: ויאמר יהונתן
חלילה לך כי אם ידע אדע כי כלתה הרעה
מעם אבי לבוא עליך ולא אתה אגיד לך: ואמר
יהונתן חס לך ארי אם מדע אדע ארי גמירא
בשתא מן אבא למיתי עלך ולא יתה אחוי
לך: ויאמר דוד אל יהונתן מי יגיד לי או מה
יענך אביך קשה: ואמר דויד ליהונתן מן יחוי
לי או דלמא יתיבנך אבוך פתגמין קשין:
ויאמר יהונתן אל דוד לכה
ונצא השדה ויצאו שניהם השדה: ואמר יהונתן
לדויד איתא ונפוק לחקלא ונפקו תרויהון לחקלא:
ויאמר יהונתן אל דוד יהוה
אלהי ישראל כי אחקר את אבי כעת מחר השלשית
והנה טוב אל דוד ולא אז אשלח אליך וגליתי
את אזנך: ואמר יהונתן לדויד יי׳ אלהא דישראל
ארי אבדוק ית אבא כעדנא הדין מחרא ויומא
תליתאה ויהון פתגמין תקנין דיתאמרון על
דויד ולא אשלח לותך ואחוי לך: כה יעשה
יהוה ליהונתן וכה יסיף כי ייטב אל אבי את
הרעה עליך וגליתי את אזנך ושלחתיך והלכת
לשלום ויהי יהוה עמך כאשר היה עם אבי:
כדין יעביד יי׳ ליהונתן וכדין יוסיף ארי גמירא

ולא תעשה ג׳ וסימנ׳ כמעשיהם חסר יי׳ בעיני

מן אבא למיתי בישתא עלך ואחוי לך ואשלחנך
ותהך לשלם ויהי מימרא דיי׳ בסעדך כמא דהוה
בסעדיה דאבא: ולא אם עודני חי ולא תעשה עמדי
חסד יהוה ולא אמות: ולא עד דאנא קיים ולא תעביד
עמי טיבו מן קדם יי׳ ולא אמות: ולא תכרת את
חסדך מעם ביתי עד עולם ולא בהכרת יהוה
את איבי דוד איש מעל פני האדמה: ולא תפסיק
ית טיבותך מן אנש ביתי עד עלמא ולא כד ישיצי
יי׳ ית סנאי דויד גבר מעל אפי ארעא: ויכרת
יהונתן עם בית דוד ובקש יהוה מיד איבי דוד:
וגזר יהונתן קים עם בית דויד ואתפרע ליה יי׳
מיד סנאי דויד: ויוסף יהונתן להשביע את דוד
באהבתו אתו כי אהבת נפשו אהבו: ואוסיף יהונתן
לאומאה ית דויד בדרחים יתיה ארי רחמת נפשיה
רחמיה: ויאמר לו יהונתן מחר
חדש ונפקדת כי יפקד מושבך: ואמר ליה יהונתן
מחר ירחא ותתבעי ארי יהי מרוח בית אסחרותך
ושלשת תרד מאד ובאת אל המקום אשר
נסתרת שם ביום המעשה וישבת אצל האבן
האזל: ובתליתאה תתכסי לחדא ותהך
לאתרא דאטמרתא תמן ביומא דחולא ותתיב
בסטר אבנא אתא: ואני שלשת החצים צדה
אורה לשלח לי למטרה: ואנא תלתא גירין
בקשת שרי למימחי לי לפרגליסא: והנה אשלח
את הנער לך מצא את החצים אם אמר אמר
לנער הנה החצים ממך והנה קחנו ובאה כי

אמר ג׳ חס׳ וסימנ׳ ואם אמר יאמר הנער למרעך אשר

שלום לך ואין דבר חי יהוה: והא אשלח ית
עולימא איזיל אשכח ית גיריא אם מימר אימר
לעולימא הא גיריא מנך ולכא סבהי ואיתא ארי
שלם לך ולית מדעם ביש קיים הוא יי׳: ואם כה
אמר לעלם הנה החצים ממך והלאה לך כי
שלחך יהוה: ואם כדין איימר לעולימא הא גיריא
מנך ולהלאה איזיל ארי שלחך יי׳: והדבר אשר
דברנו אני ואתה הנה יהוה ביני ובינך עד עולם:
ופתגמא דמלילנא אנא ואת הא מימרא דיי׳ סהיד
בינא ובינך עד עלמא: ויסתר דוד
בשדה ויהי החדש וישב המלך אל הלחם לאכול:
ואטמר דויד בחקלא והוה ירחא ואסחר מלכא
על לחמא למיכל: וישב המלך על מושבו
כפעם בפעם אל מושב הקיר ויקם יהונתן
וישב אבנר מצד שאול ויפקד מקום דוד:
ואסחר מלכא על שוויה כזמן בזמן על שויא
דמתקן ליה בסטר כתלא וקם יהונתן ואסחר
אבנר מסטרא דשאול והוה אתרא דדויד מרוח:
ולא דבר שאול מאומה ביום ההוא כי אמר
מקרה הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור: ולא
מליל שאול מדעם ביומא ההוא ארי אמר
דלמא ערוע הוה ליה ולא דכי הוא ארי דלמא
לאורחא אזל ואנחנא לא זמננא: ויהי ממחרת
החדש השני ויפקד מקום דוד ויאמר שאול
אל יהונתן בנו מדוע לא בא בן ישי גם תמול
גם היום אל הלחם: והוה ביומא דבתרוהי דהוא

עבור ירחא תניינא והוה אתרא דדויד מרוח
ואמר שאול ליהונתן בריה מדין לא אתא בר
ישי אף תמלי אף יומא דין ללחמא: ויען
יהונתן את שאול נשאל נשאל דוד מעמדי
עד בית לחם: ואתיב יהונתן ית שאול אשתאלא
אשתאיל דויד מני למיזל עד בית לחם: ויאמר
שלחני נא כי זבח משפחה לנו בעיר והוא
צוה לי אחי ועתה אם מצאתי חן בעיניך אמלטה
נא ואראה את אחי על כן לא בא אל שלחן
המלך: ואמר שלחני כען ארי שירון נכסת
קדשיא לכל זרעיתא לנא בקרתא והוא פקיד לי
אחי וכען אם אשכחית רחמין בעינך אשתזב
כען ואחזי ית אחי על כן לא אתא לפתורא
דמלכא: ויחר אף שאול ביהונתן
ויאמר לו בן נעות המרדות הלוא ידעתי כי בחר
אתה לבן ישי לבשתך ולבשת ערות אמך:
ותקיף רגזא דשאול ביהונתן ואמר ליה בר
סרבניתא דמרדותה קשיא הלא ידענא ארי
רעי את בבר ישי לבהתתך ולבהתת קלן אמך:
כי כל הימים אשר בן ישי חי על האדמה לא
תכון אתה ומלכותך ועתה שלח וקח אתו אלי
כי בן מות הוא: ארי כל יומיא דבר ישי קיים
על ארעא לא תתקן את ומלכותך וכען שלח
ואיתיניה לותי ארי גבר חייב קטול הוא: ויען
יהונתן את שאול אביו ויאמר אליו למה יומת
מה עשה: ואתיב יהונתן ית שאול אבוהי ואמר

ואותה ג׳ ב׳ קמ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ נכרתה ברית והדבר אשר דברנו כי זכור בת׳ [illegible] פיס׳ אית בהו ה׳ מלין מן ב״ב אותן וסי׳ ויורד נח אל תיראי כי יד ויאמר

ליה למא יתקטיל מא עבד׃ ויטל שאול את
החנית עליו להכתו וידע יהונתן כי כלה היא
מעם אביו להמית את דוד׃ וארים שאול ית
מורניתא עלוהי למחהי וידע יהונתן ארי
גמירא היא מן אבוהי למקטל ית דויד׃ ויקם
יהונתן מעם השלחן בחרי אף ולא אכל ביום
החדש השני לחם כי נעצב אל דוד כי הכלמו
אביו׃ וקם יהונתן מן פתורא בתקוף רגז ולא
אכל ביום עבור ירחא תנינא לחמא ארי אתנסס
על דויד ארי אכלמיה אבוהי׃

ויהי בבקר ויצא יהונתן השדה למועד
דוד ונער קטן עמו׃ והוה בצפרא ונפק יהונתן
לחקלא לזמנא דאמר ליה דויד ועולים זעיר
עמיה׃ ויאמר לנערו רץ מצא נא את החצים
אשר אנכי מורה הנער רץ והוא ירה החצי
להעבירו׃ ואמר לעולימיה רהוט אשכח כען
ית גיריא דאנא שדי עולימא רהיט והוא שדא
גירא לאעברותיה׃ ויבא הנער עד מקום החצי
אשר ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער
ויאמר הלא החצי ממך והלאה׃ ואתא עולימא
עד אתר גירא דשדא יהונתן וקרא יהונתן בתר
עולימא ואמר הלא גירא מנך ולהלאה׃ ויקרא
יהונתן אחרי הנער מהרה חושה אל תעמד
וילקט נער יהונתן את החצי ויבא אל אדניו׃
וקרא יהונתן בתר עולימא אוחי בפריע לא
תעכב ולקיט עולימא דיהונתן ית גיריא

ואתא לות רבוניה׃ והנער לא ידע מאומה אך
יהונתן ודוד ידעו את הדבר׃ ועולימא לא ידע
מדעם בלחוד יהונתן ודויד ידעין ית פתגמא׃ ויתן
יהונתן את כליו אל הנער אשר לו ויאמר לו לך
הביא העיר׃ ויהב יהונתן ית זיניה לעולימא דיליה
ואמר ליה איזיל אובלהי לקרתא׃ הנער בא ודוד
קם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה וישתחו שלש
פעמים וישקו איש את רעהו ויבכו איש את רעהו
עד דוד הגדיל׃ עולימא אתא ודויד קם מסטר אבן
אתא דלקביל דרומא ונפל על אפוהי על ארעא
וסגיד תלת זמנין ונשיקו גבר ית חבריה ובכו גבר
ית חבריה עד דדויד אסגי׃ ויאמר יהונתן לדוד
לך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם
יהוה לאמר יהוה יהיה ביני ובינך ובין זרעי ובין
זרעך עד עולם׃ ואמר יהונתן לדויד איזיל לשלם
דקיימנא תרונא אנחנא בשמא דיי למימר
מימרא דיי יהי סהיד בינא ובינך ובין בני ובין
בנך עד עלמא׃ ויקם וילך ויהונתן
בא העיר׃ וקם ואזל ויהונתן על לקרתא׃ ויבא
דוד נבה אל אחימלך הכהן ויחרד אחימלך
לקראת דוד ויאמר לו מדוע אתה לבדך ואיש
אין אתך׃ ואתא דויד לנוב לות אחימלך כהנא
ואתבעית אחימלך לקדמות דויד ואמר ליה
מדין את בלחודך וגבר לית עמך׃ ויאמר דוד
לאחימלך הכהן המלך צוני דבר ויאמר אלי
איש אל ידע מאומה את הדבר אשר אנכי שלחך

לבדך ג׳ וסימנ׳ אתה יושב אחימלך אתה הוא וכל אתג וסוף פס כות ... הביא ג׳ חד מל׳ וב׳ חס׳ וסי׳ האנשים ידך העיר וג׳ והבא מעט והעיר חס׳

ואשר צויתך ואת הנערים יודעתי אל מקום
פלני אלמוני ואמר דויד לאחימלך כהנא מלכא
פקדני פתגמא ואמר לי אנש לא ידע מדעם ית
פתגמא דאנא שלח לך ודפקידתך וית עולימיא
שלחית קדמי לאתר כסי וטמיר ועתה מה יש
תחת ידך חמשה לחם תנה בידי או הנמצא וכען
מא אית תחות ידך חמיש טלמין דלחמא הב
בידי או מא דישתכח ויען הכהן את דוד ויאמר
אין לחם חל אל תחת ידי כי אם לחם קדש יש אם
נשמרו הנערים אך מאשה ואתיב כהנא ית
דויד ואמר לית לחים חולין לתחות ידי אלהין
לחמא דקודשא אית אם נטירין עולימיא לחוד
מסואבת אתתא ויען דוד את הכהן
ויאמר לו כי אם אשה עצרה לנו כתמול שלשם
בצאתי ויהיו כלי הנערים קדש והוא דרך חל
ואף כי היום יקדש בכלי ואתיב דויד ית כהנא
ואמר ליה בקשטא אתתא מרחקא לנא כמאתמלי
ומדקמוהי במפקי הוו מניהון דעולימיא דכן
לקודשא והוא לא באורח חולא אהוה אזיל ויומא
דין הוא מתאכיל ולא מתפסיל במנא ויתן לו
ויתן לו הכהן קדש כי לא היה שם לחם כי אם
לחם הפנים המוסרים מלפני יהוה לשום לחם
חם ביום הלקחו ויהב ליה כהנא קודשא ארי לא
הוה תמן לחים חולין אלהין לחים אפיא דמעדן
מן קדם יי לשויותיה לחים חמים ביום אתנסבותיה
ושם איש מעבדי שאול ביום ההוא נעצר לפני
יהוה ושמו דאג האדמי אביר הרעים אשר
לשאול ותמן גברא מעבדי שאול ביומא ההוא
כניש קדם יי ושמיה דואג אדומאה רב רעיא
דלשאול ויאמר דוד לאחימלך ואין יש פה
תחת ידך חנית או חרב כי גם חרבי וגם כלי לא
לקחתי בידי כי היה דבר המלך נחוץ ואמר
דויד לאחימלך ואלו אית כא תחות ידך מורניתא
או חרבא ארי אף חרבי ואף זיני לא נסיבית
בידי ארי הוה פתגם מלכא בבהילו
ויאמר הכהן חרב גלית הפלשתי
אשר הכית בעמק האלה הנה היא לוטה בשמלה
אחרי האפוד אם אתה תקח לך קח כי אין אחרת
זולתה בזה ויאמר דוד אין כמוה תנה לי
ואמר כהנא חרבא דגלית פלשתאה דקטלתא
במישר בטמא הא היא מכרכא בשושיפא בתר
דשאיל ליה באיפודא אם יתה תסב לך סב ארי
לית אחרי בר מנה הכא ואמר לית דכותה הבנה
לי ויקם דוד ויברח ביום
ההוא מפני שאול ויבא אל אכיש מלך גת וקם
דויד וערק ביומא ההוא מן קדם שאול ואתא
לות אכיש מלכא דגת ויאמרו עבדי אכיש
אליו הלוא זה דוד מלך הארץ הלוא לזה יענו
במחלות לאמר הכה שאול באלפו ודוד ברבבתו
ואמרו עבדי אכיש ליה הלא דין דויד מלכא
דארעא הלא לדין משמעין בחנגא למימר
קטל שאול באלפין ודויד ברבון וישם דוד

וסימנה׳ אתנו ראינו איש מעבדי נקרא איש ... קחב קמ׳ וסימנה׳ אם אותה תקח לך קח על מים

את הדברים האלה בלבבו וירא מאד מפני
אכיש מלך גת: ושוי דויד ית פתגמיא האלין
בלביה ודחיל לחדא מן קדם אכיש מלכא דגת:
וישנו את טעמו בעיניהם ויתהלל בידם ויתו על
דלתות השער ויורד רירו אל זקנו: ושני ית מדעיה
בעיניהון ואשתמם בידהון ומסריט על דשי
תרעא ומחית ריריה על דקניה:
ויאמר אכיש אל עבדיו הנה תראו
איש משתגע למה תביאו אתו אלי: ואמר אכיש
לעבדוהי הא כד חזיתון דגבר שטי הוא למא
איתיתון יתיה לותי: חסר משגעים אני כי הבאתם
את זה להשתגע עלי הזה יבוא אל ביתי: חסיר
שטיא אנא ארי איתיתון ית דין לאשתטאה
קדמי הדין ייעול לביתי:
22 וילך דוד משם וימלט אל מערת
עדלם וישמעו אחיו וכל בית אביו וירדו אליו
שמה: ואזל דויד מתמן ואשתיזב למערת
עדלם ושמעו אחוהי וכל בית אבוהי ונחתו
לותיה לתמן: ויתקבצו אליו כל איש מצוק
וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי
עליהם לשר ויהיו עמו כארבע מאות איש:
ואתכנישו לותיה כל גבר מעיק רוח וכל גבר
דליה מרי רשו וכל גבר מריר נפש והוה עליהון
לרבא והוו עמיה כארבע מאה גברא: וילך דוד
משם מצפה מואב ויאמר אל מלך מואב יצא
נא אבי ואמי אתכם עד אשר אדע מה יעשה

לי אלהים: ואזל דויד מתמן למצפיא דמואב
ואמר למלכא דמואב יפוק כען אבא ואמא
עמכון עד דאדע מא יעביד לי יי׳: וינחם את
פני מלך מואב וישבו עמו כל ימי היות דוד
במצודה: ואשרינון קדם מלכא דמואב ויתיבו
עמיה כל יומין דהוה דויד מטמר במצדתא:
ויאמר גד הנביא אל דוד לא
תשב במצודה לך ובאת לך ארץ יהודה וילך
דוד ויבא יער חרת: ואמר גד נביא לדויד לא
תתיב במצדתא איתא ואיזיל לך לארעא
דבית יהודה ואזל דויד ואתא לחורשא דחרת:
וישמע שאול כי נודע דוד
ואנשים אשר אתו ושאול יושב בגבעה תחת
האשל ברמה וחניתו בידו וכל עבדיו נצבים
עליו: ושמע שאול ארי אתידע דויד וגבריא
דעמיה ושאול יתיב בגבעתא תחות אשלא
ברמתא ומורניתיה בידיה וכל עבדוהי קימין
עלוהי: ויאמר שאול לעבדיו הנצבים עליו
שמעו נא בני ימיני גם לכלכם יתן בן ישי
שדות וכרמים לכלכם ישים שרי אלפים ושרי
מאות: ואמר שאול לעבדוהי דקימין עלוהי
שמעו כען בני שבטא דבית בנימין אף לכלכון
יתין בר ישי חקלין וכרמין לכלכון ימני רבני
אלפין ורבני מאותא: כי קשרתם כלכם עלי ואין
גלה את אזני בכרת בני עם בן ישי ואין חלה
מכם עלי וגלה את אזני כי הקים בני את עבדי

ויורד ז׳ ב׳ חס ו׳ מל וסימנ׳ — העם רידו בשם המלך כנהרות מבטחה — הזה ד׳ וסימנ׳ — וישא חסר ראוך בבקר — עשיה להים ד׳ וסימ׳ צחק ויאמר

עלי לארב ביום הזה: ארי מרידתון כולכון
עלי ולית דמחוי לי כד גזר ברי עם בר ישי ולית
דכאיב ליה מנכון עלי ומחוי לי ארי אקים ברי
ית עבדי עלי לכמנא כיומא הדין:
ויען דואג האדמי והוא נצב על ב
עבדי שאול ויאמר ראיתי את בן ישי בא נבה
אל אחימלך בן אחטוב: ואתיב דואג אדומאה ג
והוא ממנא על עבדי שאול ואמר חזיתי ית חס
בר ישי אתא לנוב לות אחימלך בר אחיטוב:
וישאל לו ביהוה וצידה נתן לו ואת חרב גלית
הפלשתי נתן לו: ושאיל ליה במימרא דיוי וזוודין
יהב ליה וית חרבא דגלית פלשתאה יהב ליה:
וישלח המלך לקרא את אחימלך בן אחיטוב
הכהן ואת כל בית אביו הכהנים אשר בנב
ויבאו כלם אל המלך: ושלח מלכא למקרי ית
אחימלך בר אחיטוב כהנא וית כל בית אבוהי
כהניא דבנוב ואתו כלהון לות מלכא:
ויאמר שאול שמע נא בן אחיטוב
ויאמר הנני אדני: ואמר שאול שמע כען בר
אחיטוב ואמר האנא רבוני: ויאמר אלו שאול אליו
למה קשרתם עלי אתה ובן ישי בתתך לו לחם ק׳
וחרב ושאול לו באלהים לקום אלי לארב כיום ב׳
הזה: ואמר ליה שאול למא מרידתון עלי ית כת׳
ובר ישי במתנך ליה מזון וחרבא ושאילת ליה ק׳
במימרא דיוי למקם עלי לכמנא כיומא הדין:
ויען אחימלך את המלך ויאמר

ט׳ ומי בכל עבדיך כדוד נאמן וחתן המלך וסר
אל משמעתך ונכבד בביתך: ואתיב אחימלך
ית מלכא ואמר ומן בכל עבדך כדויד מהימן
וחתנא דמלכא ורב על משמעתך ויקיר בביתך:
היום החלתי לשאול לו באלהים חלילה לי אל
ישם המלך בעבדו דבר בכל בית אבי כי לא ידע
עבדך בכל זאת דבר קטן או גדול: יומא דין
שריתי למשאל ליה במימרא דיוי חס לי לא
ישוי מלכא בעבדיה פתגמא בכל בית אבא
ארי לא ידע עבדך בכל דא פתגם זעיר או רב:
יב׳ ויאמר המלך מות תמות אחימלך אתה וכל
בית אביך: ואמר מלכא ממת תמות אחימלך
את וכל בית אבוך: ויאמר המלך לרצים הנצבים
עליו סבו והמיתו כהני יהוה כי גם ידם עם דוד
אזני וכי ידעו כי ברח הוא ולא גלו את אזנו ולא אבו
ל׳ בליג עבדי המלך לשלח את ידם לפגע בכהני יהוה:
דגש ואמר מלכא לרהטיא דקימין עלוהי אסתחרו
או רפ׳ וקטילו כהניא דיוי ארי אף ידהון עם דויד וארי
ידעו ארי ערק הוא ולא חוו לי ולא אבו עבדי
מלכא לאושטא ית ידהון למשלט בכהניא דיוי:
לדואג ק׳ ויאמר המלך לדויג סב אתה ופגע
דואג ה׳ ק׳ בכהנים ויסב דויג האדמי ויפגע הוא בכהנים וימת
ביום ההוא שמנים וחמשה איש נשא אפוד בד:
ואמר מלכא לדואג אסתחר את ושלוט בכהניא
ואסתחר דואג אדומאה ושלוט הוא בכהניא
וקטל ביומא ההוא תמנן וחמשא גברא דכשרין

אליו ב׳ כת׳ אלו וקר׳ אליו וסימנ׳ — רוץ קשרתם עבור — ויסב ה׳ וסימנ׳ אבתש דואג לגדליה וקטל נוביה — מרוש אונן דואג ויבו האחד גדליה את דגתס

82

למלבש אפוד דבוץ׃ ואת נב עיר הכהנים הכה
לפי חרב מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק
ושור וחמור ושה לפי חרב׃ וית נוב קרית כהניא
מחא לפתגם דחרב מגבר ועד אתא מעולים
ועד יניקין תור וחמר ואמר לפתגם דחרב׃ וימלט
ג בן אחד לאחימלך בן אחטוב ושמו אביתר
חס ויברח אחרי דוד׃ ואשתיזב בר אחד לאחימלך
בר אחיטוב ושמיה אביתר וערק בתר דויד׃ ויגד
אביתר לדוד כי הרג שאול את כהני יהוה׃ וחוי
אביתר לדויד ארי קטל שאול ית כהניא דיי׳׃
ויאמר דוד לאביתר ידעתי ביום ההוא כי שם
דואג דויג האדמי כי הגד יגיד לשאול אנכי סבתי
ק בכל נפש בית אביך׃ ואמר דויד לאביתר ידענא
ביומא ההוא ארי תמן דואג אדומאה ארי
חואה יחוי לשאול ואנא גרמית לאסתקפא
בכל נפש בית אבוך׃ שבה אתי אל תירא כי אשר
יבקש את נפשי יבקש את נפשך כי משמרת
אתה עמדי׃ תיב עמי לא תדחל ארי דבעי
למקטלי בעי למקטלך ארי נטיר את עמי׃
כל ויגדו לדוד לאמר הנה פלשתים 23
ספ ב חס נלחמים בקעילה והמה שסים את הגרנות׃ וחויאו
בת לדויד למימר הא פלשתאי מגיחין קרבא בקעילה
ב ואנון בזזין ית אדריא׃ וישאל דוד ביהוה לאמר
האלך והכיתי בפלשתים האלה
ויאמר יהוה אל דוד לך והכית
ב בפלשתים והושעת את קעילה׃ ושאיל דויד
מכף
מדין

במימרא דיי׳ למימר האיזיל ואקטול בפלשתאי
האלין ואמר יי׳ לדוד איזיל ותקטול בפלשתאי
ותפרוק ית קעילה׃ ויאמרו אנשי דוד אליו הנה
אנחנו פה ביהודה יראים ואף כי נלך קעלה אל
מערכות פלשתים׃ ואמרו גברי דויד ליה הא
כד אנחנא הכא בארעא דבית יהודה אנחנא
דחלין ואף אלהין דניזיל לקעילה לסדרי פלשתאי׃
ויוסף עוד דוד לשאל ביהוה ויענהו יהוה ויאמר
קום רד קעילה כי אני נתן את פלשתים בידך׃
ואוסיף עוד דויד למשאל במימרא דיי׳ וקביל
צלותיה יי׳ ואמר קום חות לקעילה ארי אנא מסר
ואנשיו ית פלשתאי בידך׃ וילך דוד ואנשו קעילה
ק וילחם בפלשתים וינהג את מקניהם ויך בהם
ג כת ג מכה גדולה וישע דוד את ישבי קעילה׃ ואזל
חס בן חס דויד וגברוהי לקעילה ואגיח קרבא בפלשתאי
ודבר ית גיתיהון ומחא בהון מחא סגיאה ופרק
דויד ית תבי קעילה׃ ויהי בברח אביתר בן
אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו׃ והוה
כד ערק אביתר בר אחימלך לות דויד לקעילה
כד אפודא אחית בידיה׃ ויגד לשאול כי בא דוד
ב קעילה ויאמר שאול נכר אתו אלהים בידי כי
שוע נסגר לבוא בעיר דלתים ובריח׃ ואתחוה
לשאול ארי אתא דויד לקעילה ואמר שאול
מסר יתיה יי׳ בידי ארי נתמסר למיעל בקרתא
ב דלה דשין ועברין׃ וישמע שאול את כל העם
בפואים למלחמה לרדת קעילה לצור אל דוד ואל אנשיו׃

ויגד כ״ד וסימנ׳ לאברהם לרבקה לחמר ליהודה למלך מצרים ליהושע לאבימלך הכרמלה בניות קעילה גת ברך ע׳ חלאמה רצפה הנה ארונה כי נס ואבכי הלך

וכנש שאול ית כל עמא לאגחא קרבא למיחת
לקעילה למצר על דויד ועל גברוהי׃ וידע דוד כי
עליו שאול מחריש הרעה ויאמר אל אביתר
הכהן הגישה האפוד׃ וידע דויד ארי עלוהי
שאול כמין בישתא ואמר לאביתר כהנא קריב
איפודא׃ ויאמר דוד יהוה אלהי
ישראל שמע שמע עבדך כי מבקש שאול
לבוא אל קעילה לשחת לעיר בעבורי׃ ואמר
דויד ייי אלהא דישראל משמע שמע עבדך
ארי בעי שאול למיעל לקעילה לחבלא לקרתא
בדילי׃ היסגרני בעלי קעילה בידו הירד שאול
כאשר שמע עבדך יהוה אלהי ישראל הגד נא
לעבדך ויאמר יהוה ירד׃ היסבירין למסריתי
קעילה בידיה הסביר למיחת שאול כמא דשמע
עבדך ייי אלהא דישראל חוי כען לעבדך ואמר
ייי סביר למיחת׃ ויאמר דוד
היסגרו בעלי קעילה אתי ואת אנשי ביד שאול
ויאמר יהוה יסגירו׃ ואמר דויד הסבירין למסר
יתבי קעילה יתי וית גברי בידא דשאול ואמר
ייי סבירין למסר׃ ויקם דוד ואנשיו
כשש מאות איש ויצאו מקעילה ויתהלכו
באשר יתהלכו ולשאול הגד כי נמלט דוד
מקעילה ויחדל לצאת׃ וקם דויד וגברוהי כשית
מאה גברא ונפקו מקעילה והוו ליכו באתר
דכשר להלכא ולשאול אתחוה ארי אשתיזב
דויד מקעילה ואתמנע מלמפק׃ וישב דוד

במדבר במצדות וישב בהר במדבר זיף
ויבקשהו שאול כל הימים ולא נתנו אלהים
בידו׃ ויתיב דויד במדברא במצדתא ויתיב
בטורא במדברא דזיף ובעהי שאול כל יומיא
ולא מסריה ייי בידיה׃ וירא דוד כי יצא שאול
לבקש את נפשו ודוד במדבר זיף בחרשה׃
וחזא דויד ארי נפק שאול למבעי למקטליה
ודויד במדברא דזיף בחורשא׃
ויקם יהונתן בן שאול וילך אל דוד
חרשה ויחזק את ידו באלהים׃ וקם יהונתן בר
שאול ואזל לות דויד לחורשא ותקיף ית ידיה
במימרא דייי׃ ויאמר אליו אל תירא כי לא
תמצאך יד שאול אבי ואתה תמלך על ישראל
ואנכי אהיה לך למשנה וגם שאול אבי ידע
כן׃ ואמר ליה לא תדחל ארי לא תשכחנך ידא
דשאול אבא ואת תמלוך על ישראל ואנא אהוי
לך לתנין ואף שאול אבא ידע כין׃ ויכרתו שניהם
ברית לפני יהוה וישב דוד בחרשה ויהונתן הלך
לביתו׃ וגזרו תרויהון קים קדם ייי ויתיב דויד
בחורשא ויהונתן אזל לביתיה׃
ויעלו זפים אל שאול הגבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר עמנו במצדות בחרשה
בגבעת החכילה אשר מימין הישימון׃ וסליקו
אנש זיף לות שאול לגבעתא למימר הלא דויד
מטמר עמנא במצדתא בחורשא בגבעת
חכילה דמדרום לישימון׃ ועתה לכל אות

מקעילה ג חס וסימנ׳ ואפכי נלך ויגד לשאול ולשאול הגד ויחזק ה׳ וסימנ׳ חרשה חרש עזר המצודות המלוא ובל ויחזק ייי את לב פרעה וכות

נפשך המלך לרדת רד ולנו הסגירו ביד המלך
וכען בכל רעות נפשך מלכא למיחת חות
ואנחנא נמסרניה ביד מלכא׃ ויאמר שאול
ברוכים אתם ליהוה כי חמלתם עלי׃ ואמר
שאול בריכין אתון קדם יי ארי חסתון עלי׃
לכו נא הכינו עוד ודעו וראו את מקומו אשר
תהיה רגלו מי ראהו שם כי אמר אלי ערום
יערם הוא׃ איזילו כען אתקינו עוד ודעו וחזו
ית אתריה דשריביה מן חזהי תמן ארי אמרין
לי דערים ונפיק הוא׃ וראו ודעו מכל המחבאים
אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל נכון והלכתי
אתכם והיה אם ישנו בארץ וחפשתי אתו בכל
אלפי יהודה׃ וחזו ודעו מכל מטמוריתא דיטמר
תמן ותתובון לותי בקשוט ואהך עמכון ויהי
אם איתוהי בארעא ואבליש יתיה בכל אלפיא
דבית יהודה׃ ויקומו וילכו זיפה לפני שאול
ודוד ואנשיו במדבר מעון בערבה אל ימין
הישימון׃ וקמו ואזלו לזיף קדם שאול ודויד
וגברוהי במדברא דמעון במישרא דמדרום
לישימון׃ וילך שאול ואנשיו לבקש ויגידו
לדוד וירד הסלע וישב במדבר מעון וישמע
שאול וירדף אחרי דוד מדבר מעון׃ ואזל שאול
וגברוהי למבעי וחויאו לדויד ונחת לכיפא ויתיב
במדברא דמעון ושמע שאול ורדף בתר דויד
למדברא דמעון׃ וילך שאול מצד ההר מזה
ודוד ואנשיו מצד ההר מזה ויהי דוד נחפז

ללכת מפני שאול ושאול ואנשיו עטרים אל
דוד ואל אנשיו לתפשם׃ ואזל שאול מסטר
טורא מכא ודויד וגברוהי מסטר טורא מכא
והוה דויד מתבעית למיזל מן קדם שאול
ושאול וגברוהי כמנין על דויד ועל גברוהי
למיחדהון׃ ומלאך בא אל שאול לאמר מהרה
ולכה כי פשטו פלשתים על הארץ׃ ואזגדא
אתא לות שאול למימר אוחי ואיזיל ארי אתנגידו
פלשתאי על ארעא׃ וישב שאול מרדף אחרי
דוד וילך לקראת פלשתים על כן קראו למקום
ההוא סלע המחלקות׃ ותב שאול מלמרדף
בתר דויד ואזל לקדמות פלשתאי על כן קרו
לאתרא ההוא כיף פלגותא אתרא דאתפליג
ביה לבא דמלכא למיזל לכא ולכא׃ ויעל דוד
משם וישב במצדות עין גדי׃ וסליק דויד מתמן
ויתיב במצדת עין גדי׃ ויהי
24 כאשר שב שאול מאחרי פלשתים ויגדו לו
לאמר הנה דוד במדבר עין גדי׃ והוה כד תב
שאול מבתר פלשתאי וחויאו ליה למימר
הא דויד במדבר עין גדי׃ ויקח
שאול שלשת אלפים איש בחור מכל ישראל
וילך לבקש את דוד ואנשיו על פני צורי
היעלים׃ ודבר שאול תלתא אלפין גבר
עולים מכל ישראל ואזל למבעי ית דויד
וגברוהי על אפי שקיפי כיפיא׃ ויבא אל גדרות
הצאן על הדרך ושם מערה ויבא שאול להסך

ברוכים ג במל וחד חס וסימנה כי חמלתם עשה שמים וארץ מל אשר עשיתם החסד חס — מהרה ב וסימנה כי פשטו פלשתים מיכיהו —

אנכי נתן ז' וסימנ' ... ומי גוי גדול ואתה פה עמד ראה אנכי ושמרתם לעשות משה עבדי ויאמר יי' אל יהושע ויאמרו אנשי דוד ... ואבי ב' וסימ' ראה דוד

את רגליו ודוד ואנשיו בירכתי המערה ישבים
ואתא לחטרי ענא דעל אורחא ותמן מערתא
ועל שאול למעבד צורכיה ודויד וגברוהי בסיפי
מערתא יתבין: ויאמרו אנשי דוד אליו הנה
היום אשר אמר יהוה אליך הנה אנכי נתן את
איבך בידך ועשית לו כאשר יטב בעיניך ויקם איבך ק'
דוד ויכרת את כנף המעיל אשר לשאול בלט:
ואמרו גברי דויד ליה הא יומא דאמר יי' לך
הא אנא מסר ית בעל דבבך בידך ותעביד ליה
כמא דתקין בעינך וקם דויד ופסק ית כנפא מעילא
דלשאול ברז: ויהי אחרי כן ויך לב דוד אתו על
אשר כרת את כנף אשר לשאול: והוה בתר כין
וחש דויד בליביה על דפסק ית כנפא דלשאול:
ויאמר לאנשיו חלילה לי מיהוה אם אעשה את
הדבר הזה לאדני למשיח יהוה לשלח ידי בו
כי משיח יהוה הוא: ואמר לגברוהי חס לי מן
קדם יי' אם אעביד ית פתגמא הדין לרבוני
למשיחא דיי' לאושטא ידי ביה ארי משיחא
דיי' הוא: וישסע דוד את אנשיו בדברים ולא
נתנם לקום אל שאול ושאול קם מהמערה וילך
בדרך: ופייס דויד ית גברוהי בפתגמיא ולא שבקנון
למקם על שאול ושאול קם ממערתא ואזל
באורחא: ויקם דוד אחרי כן ויצא
מן המערה ויקרא אחרי שאול לאמר אדני מהמערה ק'
המלך ויבט שאול אחריו ויקד דוד אפים ארצה
וישתחו: וקם דויד בתר כין ונפק מן מערתא

וקרא בתר שאול למימר רבוני מלכא ואסתכי
שאול לאחורוהי וכרע דויד על אפוהי על
ארעא וסגיד: ויאמר דוד לשאול למה תשמע
את דברי אדם לאמר הנה דוד מבקש רעתך:
ואמר דויד לשאול למא את שמע ית פתגמי
בני אנשא דאמרין הא דויד כמין לבשתך: הנה
היום הזה ראו עיניך את אשר נתנך יהוה היום
בידי במערה ואמר להרגך ותחס עליך ואמר
לא אשלח ידי באדני כי משיח יהוה הוא: הא
יומא הדין חזאה עינך ית דמסרך יי' יומא
דין בידי במערתא ואמרו אחרנין למקטלך
וחסית עלך ואמרית לא אושיט ידי ברבוני
ארי משיחא דיי' הוא: ואבי ראה גם ראה את
כנף מעילך בידי כי בכרתי את כנף מעילך
ולא הרגתיך דע וראה כי אין בידי רעה ופשע
ולא חטאתי לך ואתה צדה את נפשי לקחתה:
ורבוני אסתכל לא אף חזי ית כנף מעילך בידי
ארי במפסקי ית כנף מעילך ולא קטלתך דע
וחזי ארי לית בידי חוב וסרחן ולא חטית לך
ואת כמין על נפשי למקטלי: ישפט יהוה
ביני ובינך ונקמני יהוה ממך וידי לא תהיה
בך: ידין יי' בינא ובינך ויתפרע לי מנך וידי
לא תהי בך: כאשר יאמר משל הקדמני
מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה בך: כמא
דאמרין מתלא מלקדמין מרשיעיא תפוק
חובתהון וידי לא תהי בך: אחרי מי יצא

ח' מלין כת' תרין וקר' חד וסימנ' ... כתוב מבנימין למדבר מהמערה מאתו בחרבותיהם דדב' ימ' מבת כי עמס ... וחלופיהון ט' כת' חד וקר' תרין ...

נשיאה קול ג וסימנ׳ עשו ליותם שאול ושז׳ אתקלו איבו ו׳ וסימנ׳ ובי ימצא נבוכדנצר כי יצר לו כי יצא תרויהון ודברי ימים

מלך ישראל אחרי מי אתה רדף אחרי כלב
מת אחרי פרעש אחד בתר מן נפק מלכא
דישראל בתר מן את רדף בתר חד לשחד בתר
ל׳ הדיוט חד והיה יהוה לדין ושפט ביני ובינך
ג וירא וירב את ריבי וישפטני מידך ויהי יי
לדיין ועביד דין בינא ובינך וגלי קדמוהי דיני
דיני ויתפרע עלבוני מנך: ויהי
ככלות דוד לדבר את הדברים האלה אל שאול
ב ויאמר שאול הקלך זה בני דוד וישא שאול
חד קלו ויבך והוה כד שיצי דויד למללא ית פתגמיא
חס האלין עם שאול ואמר שאול הקלך דין ברי דויד
וחד מל׳ וארים שאול קליה ובכא ויאמר אל דוד צדיק
אתה ממני כי אתה גמלתני הטובה ואני גמלתיך
הרעה ואמר לדויד זכי את מני ארי את גמלתני
ואתה ק׳ טבתא ואנא גמלתך בישתא ואת הגדת היום
את אשר עשיתה אתי טובה את אשר סגרני
יהוה בידך ולא הרגתני ואת חויתא יומא דין
ית דעבדתא עמי טבו ית דמסרני יי בידך ולא
ד׳ ל׳ קטלתני וכי ימצא איש את איבו ושלחו בדרך
טובה ויהוה ישלמך טובה תחת היום הזה אשר
עשיתה לי וארי ישכח גבר ית בעיל דבביה
וישלחנה באורח תקנא ויי ישלמנך טבתא
חלף יומא הדין דעבדת לי ועתה הנה ידעתי
כי מלך תמלך וקמה בידך ממלכת ישראל
וכען הא ידענא ארי ממלך תמלוך ותתקים בידך
מלכותא דישראל ועתה השבעה לי ביהוה אם

תכרית את זרעי אחרי ואם תשמיד את שמי מבית
אבי וכען קיים לי במימרא דיי דלא תשיצי ית
זרעי בתרי ולא תשיצי ית שמי מבית אבא וישבע
דוד לשאול וילך שאול אל ביתו ודוד ואנשיו
ל׳ עלו על המצודה וקיים דויד לשאול ואזל שאול
לביתיה ודויד וגברוהי סליקו למצדיא:
וימת שמואל ויקבצו כל ישראל 25
ויספדו לו ויקברהו בביתו ברמה ויקם דוד וירד
אל מדבר פארן ומית שמואל ואתכנישו כל
ישראל וספדו עלוהי וקברוהי בביתיה ברמתא
וקם דויד ונחת למדבר פארן:
ג ואיש במעון ומעשהו בכרמל והאיש
גדול מאד ולו צאן שלשת אלפים ואלף עזים
ויהי בגזז את צאנו בכרמל וגברא במעון ונכסוהי
בכרמלא וגברא רבא לחדא וליה ען תלתא אלפין
ל׳ ואלף עזין והוה כמגז ית ענה בכרמלא ושם
פ׳ס האיש נבל ושם אשתו אביגיל והאשה טובת
ה שכל ויפת תאר והאיש קשה ורע מעללים
כלבי ק׳ והוא כלבו ושום גברא נבל ושום אתתיה אביגיל
ואתתא חכימת מדע ושפירת ריו וגברא קשי
וביש עובדין והוא מדבית כלב וישמע דוד במדבר
כי גזז נבל את צאנו ושמע דויד במדברא ארי
גזיז נבל ית ענה וישלח דוד עשרה נערים
ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה ובאתם אל
נבל ושאלתם לו בשמי לשלום ושלח דויד
עסרא עולימין ואמר דויד לעולימיא סקו

וירא ג וסימנ׳ עמד לדין ישקיף קשה הקשה ה׳ בליש׳ וסימנ׳ הדבר מריך והאיש קשה וספרתי מדעתי ויריב ל׳ לית כותה

מדבר ט׳ וסימנ׳ השמר לך מדבר וישמע את הקול מדבר ויכל והוא ואשמע ואשמע שקר ושכבתך המלך ... ויעט לחוד קמ׳ לית כות

לכרמלא ותהכון לות נבל ותשאלון ליה בשמי
לשלם: ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך
שלום וכל אשר לך שלום: ותימרון כדין לחיך
ואת שלם וביתך שלם וכל דלך שלם: ועתה
שמעתי כי גזזים לך עתה הרעים אשר לך היו
עמנו לא הכלמנום ולא נפקד להם מאומה כל
ימי היותם בכרמל: וכען שמעית ארי גזזין
לך כען רעיא דילך הוו עמנא לא אנזיקנונון
ולא שגא להון מדעם כל יומין דהוו בכרמלא:
שאל את נעריך ויגידו לך וימצאו הנערים חן
בעיניך כי על יום טוב באנו תנה נא את אשר תמצא
ידך לעבדיך ולבנך לדוד: שאל ית עולימך
ויחוון לך וישכחון עולימיא רחמין בעינך ארי
על יום טב אתינא הב כען ית דתשכח ידך לעבדך
ולברך לדויד: ויבאו נערי דוד וידברו אל נבל
ככל הדברים האלה בשם דוד וינוחו: ואתו
עולימי דויד ומלילו עם נבל ככל פתגמיא האלין
בשמא דדויד ופסקו: ויען נבל את עבדי דוד
ויאמר מי דוד ומי בן ישי היום רבו עבדים
המתפרצים איש מפני אדניו: ואתיב נבל ית
ית עבדי דויד ואמר מן דויד ומן בר ישי יומא
דין סגיאין עבדיא דערקין ומטמרין גבר
מן קדם רבוניה: ולקחתי את לחמי ואת מימי
ואת טבחתי אשר טבחתי לגזזי ונתתי לאנשים
אשר לא ידעתי אי מזה המה: ואסב ית מיכלי
וית משתיי וית שירותי דאתקינית לגזזיי ואתין

לגברייא דלא ידעית אי מנן אנון: ויהפכו נערי
דוד לדרכם וישבו ויבאו ויגדו לו ככל הדברים
האלה: ואתחזרו עולימי דויד לאורחהון ותבו
ואתו וחויאו ליה ככל פתגמיא האלין: ויאמר
דוד לאנשיו חגרו איש חרבו ויחגרו איש את
חרבו ויחגר גם דוד את חרבו ויעלו אחרי דוד
כארבע מאות איש ומאתים ישבו על הכלים:
ואמר דויד לגברוהי זריזו גבר ית חרביה וזריזו
גבר ית חרביה וזריז אף דויד ית חרביה וסליקו
בתר דויד כארבע מאה גברא ומאתן אשתארו
למטר מניא: ולאביגיל אשת נבל הגיד נער
אחד מהנערים לאמר הנה שלח דוד מלאכים
מהמדבר לברך את אדנינו ויעט בהם: ולאביגיל
אתת נבל חוי עולימא חד מעולימיא למימר
הא שלח דויד אזגדין ממדברא לברכא ית
רבוננא וקץ בהון: והאנשים טובים לנו מאד
ולא הכלמנו ולא פקדנו מאומה כל ימי התהלכנו
אתם בהיותנו בשדה: וגבריא טבין לנא לחדא
לא אתנזיקנא ולא שגא לנא מדעם כל יומין
דהליכנא עמהון כד הוינא שרן בחקלא: חומה
היו עלינו גם לילה גם יומם כל ימי היותנו עמם
רעים הצאן: שור מקף הוו עלנא אף בליליא
אף ביממא כל יומין דהוינא עמהון רען ענא:
ועתה דעי וראי מה תעשי כי כלתה הרעה
אל אדנינו ועל כל ביתו והוא בן בליעל מדבר
אליו: וכען דעי וחזאי מא תעבדין ארי גמירא

ויגדו ו׳ רפ׳ וסימנ׳ שאל חכמיך ויגידו נא יגישו נולד ... והאנשים ה׳ ריש׳ פיסוק וסימ׳ רש׳ צאן אשר שלח רדפו טובים עשים באמונה

בשתא למיתי על רבוננא ועל כל ביתיה והוא
גבר רשיע מלמללא עמיה: ותמהר אבוגיל
ותקח מאתים לחם ושנים נבלי יין וחמש צאן
עשוות וחמש סאים קלי ומאה צמקים
ומאתים דבלים ותשם על החמרים: ואוחיאת
אביגיל ונסיבת מאתן גריצן דלחים ותרין
גרבין דחמר וחמיש ען תכברא וחמיש סאון
קליא ומאה אתכלין דענבין יבישין ומאתן
מנן דבילתא ושויאת על חמריא: ותאמר
לנעריה עברו לפני הנני אחריכם באה ולאישה
נבל לא הגידה: ואמרת לעולימהא עברו
קדמי האנא בתריכון אתיא ולבעלה נבל לא
חויאת: והיה היא רכבת על החמור וירדת
בסתר ההר והנה דוד ואנשיו ירדים לקראתה
ותפגש אתם: והוה היא רכיבא על חמרא ונחתא
בסתר טורא והא דויד וגברוהי נחתין לקדמותה
וערעת יתהון: ודוד אמר אך לשקר שמרתי את
כל אשר לזה במדבר ולא נפקד מכל אשר לו
מאומה וישב לי רעה תחת טובה: ודויד אמר
ברם לשקרא נטרית ית כל דלדין במדברא ולא
שגא מכל דליה מדעם ואתיב לי בישתא חלף
טבתא: כה יעשה אלהים לאיבי דוד וכה יסיף
אם אשאיר מכל אשר לו עד הבקר משתין
בקיר: כדין יעביד יי לסנאי דויד וכדין יוסיף
אם אשאר מכל דליה עד מיהר צפרא ידע מדע:
ותרא אביגיל את דוד ותמהר ותרד מעל החמור

ותפל לאפי דוד על פניה ותשתחו ארץ: וחזת
אביגיל ית דויד ואוחיאת ואתרכינת מעל חמרא
ונפלת לאפי דויד על אפהא וסגידת על ארעא:
ותפל על רגליו ותאמר בי אני אדני העון ו
ותדבר נא אמתך באזניך ושמע את דברי אמתך:
ונפלת קדם רגלוהי ואמרת בבעו עלי רבוני
חובא ותמליל כען אמתך קדמך ושמע ית פתגמי
אמתך: אל נא ישים אדני את לבו אל איש הבליעל
הזה על נבל כי כשמו כן הוא נבל שמו ונבלה
עמו ואני אמתך לא ראיתי את נערי אדני אשר
שלחת: לא כען ישוי רבוני ית ליביה על גברא
רשיעא הדין על נבל ארי כשמיה כן הוא נבל
שמיה וטפשותא עמיה ואנא אמתך לא חזיתי
ית עולימי רבוני דשלחתא: ועתה אדני חי יהוה
וחי נפשך אשר מנעך יהוה מבוא בדמים והושע
ידך לך ועתה יהיו כנבל איביך והמבקשים אל
אדני רעה: וכען רבוני קיים הוא יי וחיי נפשך
דמנעך יי למשפך דם זכי ולמפרק ידך לך
וכען יהון כנבל סנאך ודתבעין על רבוני בישתא:
ועתה הברכה הזאת אשר הביא שפחתך לאדני
ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי אדני: וכען
תקרבתא הדא דאיתיאת אמתך לרבוני ותתיהיב
לעולימיא דמשמשין קדם רבוני: שא נא
לפשע אמתך כי עשה יעשה יהוה לאדני בית
נאמן כי מלחמות יהוה אדני נלחם ורעה לא
תמצא בך מימיך: שבוק כען לחובי אמתך ארי

בתה יא בטעמ׳ בלף וסימנ׳ ויאמרו שלוס ארחות לנערה מעשיהם שמעה ויקם דיונד מגדל משפחת תוחלת ובזה הנערה בערב וכל מלכ׳ ויחז כות במ״ב

קימא יקיים יי׳ לרבוני מלכו קיימא ארי קרבי
עמא דיי׳ רבוני מגיח ובישתא לא אשתכחת
בך מיומך׃ ויקם אדם לרדפך ולבקש את נפשך
והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את יהוה
אלהיך ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע׃
וקם אנשא למרדפך ולמבעי למקטלך ותהי
נפשא דרבוני גניזא בגנז חיי עלמא קדם יי׳
אלהך ויתנפש בעלי דבבך יפרחנה כמא דמפחין
אבנא בקלעא׃ והיה כי יעשה יהוה לאדני ככל
אשר דבר את הטובה עליך וצוך לנגיד על
ישראל׃ ויהי ארי יקיים יי׳ לרבוני ככל דמליל
לאיתאה טבתא עלך ויפקדנך למהוי מלכא
על ישראל׃ ולא תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול
לב לאדני ולשפך דם חנם ולהושיע אדני לו
והיטב יהוה לאדני וזכרת את אמתך׃ ולא תהי
דא לך לתקלא ולתקלת לבא לרבוני ולמשפך
דם זכי מגן ולמפרק רבוני ליה וכד יוטיב יי׳
לרבוני ותדכר ית אמתך׃
ויאמר דוד לאביגל ברוך יהוה אלהי
ישראל אשר שלחך היום הזה לקראתי׃ ואמר
דויד לאביגל בריך יי׳ אלהא דישראל דשלחיך
יומא הדין לקדמותי׃ וברוך טעמך וברוכה
את אשר כלתני היום הזה מבוא בדמים והשע
ידי לי׃ ובריך מדעיך ובריכא את דמנעתני
יומא הדין מלמשפך דם זכי ולמפרק ידי לי׃
ואולם חי יהוה אלהי ישראל אשר מנעני

מהרע אתך כי לולי מהרת ותבאתי לקראתי
כי אם נותר לנבל עד אור הבקר משתין בקיר׃
וברם קיים הוא יי׳ אלהא דישראל דמנעני
מלאבאשא ליך ארי אלו לא אוחית ואתית
לקדמותי ארי אם אשתאר לנבל עד מיהר
צפרא ידע מדע׃ ויקח דוד מידה את אשר הביאה
לו ולה אמר עלי לשלום לביתך ראי שמעתי
בקולך ואשא פניך׃ וקביל דויד מנה ית דאיתיאת
ליה ולה אמר סקי לשלם לביתיך חזא דקבילית
מניך ונסיבית אפיך׃ ותבא אביגיל אל נבל והנה
לו משתה בביתו כמשתה המלך ולב נבל טוב
עליו והוא שכר עד מאד ולא הגידה לו דבר
קטן וגדול עד אור הבקר׃ ואתת אביגיל לות
נבל והא ליה משתיא בביתיה כמשתי מלכא
ולב נבל שפיר עלוהי והוא רוי עד לחדא ולא
חויאת ליה פתגם זעיר ורב עד מיהר צפרא׃
ויהי בבקר בצאת היין מנבל ותגד לו אשתו
את הדברים האלה וימת לבו בקרבו והוא היה
לאבן׃ והוה בצפרא כד פג חמרא מנבל וחויאת
ליה אתתיה ית פתגמיא האלין ומית לביה
במעוהי והוא הוה כאבנא׃ ויהי כעשרת הימים
ויגף יהוה את נבל וימת׃ והוה לזמן עסרא יומין
ותבר יי׳ ית נבל ומית׃ וישמע דוד כי מת נבל
ויאמר ברוך יהוה אשר רב את ריב חרפתי מיד
נבל ואת עבדו חשך מרעה ואת רעת נבל
השיב יהוה בראשו וישלח דוד וידבר באביגיל

לקחתה לו לאשה: ושמע דוד ארי מית נבל ואמר
בריך יי דדן ית דין חסודי מידא דנבל וית
עבדיה מנע מלמעבד בישא וית בישת נבל
אתיב יי ברישיה ושלח דויד ושאיל באביגיל
למסבה ליה לאתו: ויבאו עבדי דוד אל אביגיל
הכרמלה וידברו אליה לאמר דוד שלחנו אליך
לקחתך לו לאשה: ואתו עבדי דויד לות אביגיל
לכרמלא ומלילו עמה למימר דויד שלחנא
לותיך למסביך ליה לאתו: ותקם ותשתחו אפים
ארצה ותאמר הנה אמתך לשפחה לרחץ רגלי
עבדי אדני: וקמת וסגידת על אפהא על ארעא
ואמרת הא אמתך לאמהו לאסחאה רגלי עבדי
רבוני: ותמהר ותקם אביגיל ותרכב על החמור
וחמש נערתיה ההלכות לרגלה ותלך אחרי
מלאכי דוד ותהי לו לאשה: ואוחיאת וקמת
אביגיל ורכיבת על חמרא וחמיש עולימתהא
אזלן לקבלה ואזלת בתר אזגדי דויד והות ליה
לאתו: ואת אחינעם לקח דוד מיזרעאל ותהיין
גם שתיהן לו לנשים: וית אחינעם נסיב דויד
מיזרעאל והואה אף תרויהון ליה לנשין:
ושאול נתן את מיכל בתו
אשת דוד לפלטי בן ליש אשר מגלים: ושאול
יהב ית מיכל ברתיה אתת דויד לפלטי בר ליש
דמגלים: ויבאו הזפים אל שאול הגבעתה לאמר
הלא דוד מסתתר בגבעת החכילה על פני
הישימן: ואתו אנש זיף לות שאול לגבעתא

למימר הלא דויד מטמר בגבעת חכילה דעל
אפי ישימון: ויקם שאול וירד אל מדבר זיף
ואתו שלשת אלפים איש בחורי ישראל לבקש
את דוד במדבר זיף: וקם שאול ונחת למדברא דזיף
ועמיה תלתא אלפין גברא בחירי ישראל למבעי
ית דויד במדברא דזיף: ויחן שאול בגבעת החכילה
אשר על פני הישימון על הדרך ודוד ישב
במדבר וירא כי בא שאול אחריו המדברה: ושרא
שאול בגבעת חכילה דעל אפי ישימון על אורחא
ודויד יתיב במדברא וחזא ארי אתא שאול
בתרוהי למדברא: וישלח דוד מרגלים וידע כי
בא שאול אל נכון: ושלח דויד מאללין וידע
ארי אתא שאול בקשוט: ויקם דוד ויבא אל
המקום אשר חנה שם שאול וירא דוד את המקום
אשר שכב שם שאול ואבנר בן נר שר צבאו
ושאול שכב במעגל והעם חנים סביבתו: וקם
דויד ואתא לאתרא דשרא תמן שאול וחזא דויד
ית אתרא דשכיב תמן שאול ואבנר בר נר רב
חיליה ושאול שכיב בכרקומא ועמא שרן
סחרנוהי: ויען דוד ויאמר אל אחימלך החתי
ואל אבישי בן צרויה אחי יואב לאמר מי ירד
אתי אל שאול אל המחנה ויאמר אבישי אני
ארד עמך: ואתיב דויד ואמר לאחימלך חתאה
ולאבישי בר צרויה אחוהי דיואב למימר מן
ייחות עמי לות שאול למשריתא ואמר אבישי
אנא איחות עמך: ויבא דוד ואבישי אל העם לילה

לרגלה ג בליש׳ וסימנ׳ ולא מצאה נקתה ההלכות׳ המדברה יב וסימ׳ לקראת והשעיר וסמך סיחון החירת ואתם פנו ונפן ונסע ויפנו ויגסו ושלאחריו והראש

והנה שאול שכב ישן במעגל וחניתו מעוכה
בארץ מראשתו ואבנר והעם שכבים סביבתו׃
ואתא דויד ואבישי לות עמא בליליא והא שאול
שכיב דמוך בכרקומא ומורניתיה נעיצא בארעא
איסדוהי ואבנר ועמא שרן סחרנוהי׃
ויאמר אבישי אל דוד סגר אלהים
היום את איבך בידך ועתה אכנו נא בחנית ובארץ
פעם אחת ולא אשנה לו׃ ואמר אבישי לדויד
מסר יי יומא דין ית בעיל דבבך בידך וכען
אמחיניה כען במורניתא ואברזניה בארעא
זמנא חדא ולא אתני ליה׃ ויאמר דוד אל אבישי
אל תשחיתהו כי מי שלח ידו במשיח יהוה
ונקה׃ ואמר דויד לאבישי לא תחבלניה ארי מן
אושיט ידיה במשיחא דיי וזכא׃
ויאמר דוד חי יהוה כי אם יהוה
יגפנו או יומו יבוא ומת או במלחמה ירד ונספה׃
ואמר דויד קיים הוא יי אלהין מן קדם יי יתמחי
או יומיה ימטי וימות או בקרבא ייחות ויתקטיל׃
חלילה לי מיהוה משלח ידי במשיח יהוה ועתה
קח נא את החנית אשר מראשתו ואת צפחת
המים ונלכה לנו׃ חס לי מן קדם יי מלאושטא
ידי במשיחא דיי וכען סב כען ית מורניתא
דאיסדוהי וית מנא דמיא ונזיל לנא׃ ויקח דוד
את החנית ואת צפחת המים מראשתי שאול
וילכו להם ואין ראה ואין יודע ואין מקיץ כי
כלם ישנים כי תרדמת יהוה נפלה עליהם׃ ונסיב

דויד ית מורניתא וית מנא דמיא מאיסדי שאול
ואזלו להון ולית דחזי ולית דידע ולית דמתער
ארי כלהון דמכין ארי שנתא תקיפא מן קדם יי
נפלת עליהון׃ ויעבר דוד העבר ויעמד על ראש
ההר מרחק רב המקום ביניהם׃ ועבר דויד לעברא
וקם על ריש טורא מרחיק סגי אתרא ביניהון׃
ויקרא דוד אל העם ואל אבנר בן נר לאמר
הלוא תענה אבנר ויען אבנר ויאמר מי אתה
קראת אל המלך׃ וקרא דויד לעמא ולאבנר
בר נר למימר הלא תעני אבנר ואתיב אבנר
ואמר מן את דקרי בריש מלכא׃
ויאמר דוד אל אבנר הלוא איש
אתה ומי כמוך בישראל ולמה לא שמרת אל
אדניך המלך כי בא אחד העם להשחית את
המלך אדניך׃ ואמר דויד לאבנר הלא גברא
את ומן כותך בישראל ולמא לא נטרתא על
רבונך מלכא ארי אתא חד מעמא לחבלא ית
מלכא רבונך׃ לא טוב הדבר הזה אשר עשית
חי יהוה כי בני מות אתם אשר לא שמרתם
על אדניכם על משיח יהוה ועתה ראה אי חנית
המלך ואת צפחת המים אשר מראשתו׃ לא
תקין פתגמא הדין דעבדתא קיים הוא יי ארי
גברין חייבי קטול אתון דלא נטרתון על
רבונכון על משיחא דיי וכען חזי אן מורניתא
דמלכא וית מנא דמיא דאיסדוהי׃ ויכר שאול
את קול דוד ויאמר הקולך זה בני דוד ויאמר

אחת האחת ח׳ זק׳ בק׳ וסימנ׳ צנצנת ויסבו סגר ויחלק גזרו ככר כיור המחלקת וכל חקה מדה שנה תורה סימן חמשת בו׳ת בשמ׳א נקי יהיה לביתו שנה אחת

יום אחד ׳ וסימנ׳ ויהי ערב למה אשכל ודפקום תאכלון ויג׳ גלה את אזן אספה ויכרת יג׳ ויחל יונה׳ והיה יום אחד ויכלו וחד יום האחד ועשרים׳

דוד קולי אדני המלך׃ ואשתמודע שאול ית
קלא דדויד ואמר הקלך דין ברי דויד ואמר
דויד קלי רבוני מלכא׃ ויאמר למה זה אדני
רדף אחרי עבדו כי מה עשיתי ומה בידי רעה׃
ואמר למא דנן רבוני רדיף בתר עבדיה ארי
מא עבדית ולית בידי חובא׃ ועתה ישמע נא
אדני המלך את דברי עבדו אם יהוה הסיתך
בי ירח מנחה ואם בני האדם ארורים הם לפני
יהוה כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת יהוה
לאמר לך עבד אלהים אחרים׃ וכען ישמע
כען רבוני מלכא ית פתגמי עבדיה אם מן קדם
יי אתגריתבי יתקבל קרבנך ברעוא ואם מן
בני אנשא ליטין אנון קדם יי ארי תרכוני יומא
דין מלמדר באחסנת עמא דיי למימר איזיל
דור ביני עממיא פלחי טעותא׃ ועתה אל יפל
דמי ארצה מנגד פני יהוה כי יצא מלך ישראל
לבקש את פרעש אחד כאשר ירדף הקרא
בהרים׃ וכען לא יתאשד דמי לארעא מן קדם
מימרא דיי ארי נפק מלכא דישראל למבעי
ית הלשחר כמא דמתרדיף קוראה בטוריא׃
ויאמר שאול חטאתי שוב בני דוד כי לא ארע
לך עוד תחת אשר יקרה נפשי בעיניך היום
הזה הנה הסכלתי ואשגה הרבה מאד׃ ואמר
שאול חבית תוב ברי דויד ארי לא אבאיש
לך עוד חלף דיקרת נפשי בעינך יומא הדין
הא אסתכלית ואטפשית סגי לחדא׃ ויען דוד

ויאמר הנה החנית המלך ויעבר אחד מהנערים
ויקחה׃ ואתיב דויד ואמר הא מורניתא דמלכא
ויעבר חד מעולימיא ויסבה׃ ויהוה ישיב לאיש
את צדקתו ואת אמנתו אשר נתנך יהוה היום
ביד ולא אביתי לשלח ידי במשיח יהוה׃ ויי
יתיב לגבר ית זכותיה וית קשטיה דמסרך יי
יומא דין בידי ולא אביתי לאושטא ידי במשיחא
דיי׃ והנה כאשר גדלה נפשך היום הזה בעיני
כן תגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני מכל צרה׃ והא
כמא דיקרת נפשך יומא הדין בעיני כין תיקר
נפשי קדם יי וישיזבנני מכל עקא׃ ויאמר שאול
אל דוד ברוך אתה בני דוד גם עשה תעשה וגם
יכל תוכל וילך דוד לדרכו ושאול שב למקומו׃
ואמר שאול לדויד בריך את ברי דויד את ממלך
תמלוך ואף אצלחא תצלח ואזל דויד לאורחיה
ושאול תב לאתריה׃ ויאמר דוד 27
אל לבו עתה אספה יום אחד ביד שאול אין לי
טוב כי המלט אמלט אל ארץ פלשתים ונואש
ממני שאול לבקשני עוד בכל גבול ישראל
ונמלטתי מידו׃ ואמר דויד בלביה כען דלמא
אתמסר יומא חד בידא דשאול לית לי מדעם
דטב ארי אשתיזבא אשתיזב לארעא פלשתאי
וינוח מני שאול למבעיני עוד בכל תחום ארעא
דישראל ואשתיזב מן ידיה׃ ויקם דוד ויעבר
הוא ושש מאות איש אשר עמו אל אכיש
בן מעוך מלך גת׃ וקם דויד ועבר הוא ושית

מלין מלין יתיר ה׳ בריש תיבות וסימנ׳ החנית ההמון המלח הספר הספרים תנינא הסחבות הככבים ויקחה ג׳ וסימנ׳ לא בשמים ושלאחריו הנה החנית

מאה גברא דעמיה לות אכיש בר מעוך מלכא
ג דגת׃ וישב דוד עם אכיש בגת הוא ואנשיו איש
ל וביתו דוד ושתי נשיו אחינעם היזרעאלית
בטע ואביגיל אשת נבל הכרמלית׃ ויתיב דויד עם
אכיש בגת הוא וגברוהי גבר ואנש ביתיה דויד
ותרתין נשוהי אחינועם דמיזרעאל ואביגיל
כל אתת נבל דמכרמלא׃ ויגד לשאול כי ברח דוד
ה יסף גת ולא יוסף עוד לבקשו׃ ואתחוה לשאול ארי
ק ערק דויד לגת ולא אוסיף עוד למבעיה׃
ל ויאמר דוד אל אכיש אם נא מצאתי
ל חן בעיניך יתנו לי מקום באחת ערי השדה ואשבה
שם ולמה ישב עבדך בעיר הממלכה עמך׃ ואמר
דויד לאכיש אם כען אשכחית רחמין בעינך
יתנון לי אתר בחדא מקרוי חקלא ואתיב תמן
ולמא יתיב עבדך בקרית מלכותא עמך׃ ויתן
לו אכיש ביום ההוא את צקלג לכן היתה צקלג
למלכי יהודה עד היום הזה׃ ויהב ליה אכיש ביומא
ההוא ית ציקלג בכין הות ציקלג למלכיא דבית
יהודה עד יומא הדין׃ ויהי מספר
טו הימים אשר ישב דוד בשדה פלשתים ימים
וארבעה חדשים׃ והוה מנין יומיא דיתיב דויד
בקרוי פלשתאי יומין וארבעה ירחין׃ ויעל דוד
והגזרי ואנשיו ויפשטו אל הגשורי והגרזי והעמלקי
ק כי הנה ישבות הארץ אשר מעולם בואך שורה
ל ועד ארץ מצרים׃ וסליק דויד וגברוהי ואתנגדו
ל על גשוראי וגזראי ועמלקאי ארי אנון יתבת

ארעא דמיעלמא מעלנא דחגרא ועד ארעא
דמצרים׃ והכה דוד את הארץ ולא יחיה איש
ואשה ולקח צאן ובקר וחמרים וגמלים ובגדים
וישב ויבא אל אכיש׃ ומחי דויד ית יתבי ארעא
ולא מקיים גבר ואתא ושבי ען ותורין וחמרין
וגמלין ולבושין ותאיב ואתי לות אכיש׃ ויאמר
אכיש אל פשטתם היום ויאמר דוד על נגב
יהודה ועל נגב הירחמאלי ואל נגב הקיני׃ ואמר
אכיש לאן אתנגידתון יומא דין ואמר דויד
על דרום יהודה ועל דרום ירחמיאלאה ולדרום
שלמאה׃ ואיש ואשה לא יחיה דוד להביא גת
לאמר פן יגדו עלינו לאמר כה עשה דוד וכה
ו משפטו כל הימים אשר ישב בשדה פלשתים׃
וגבר ואתא לא מקיים דויד לאיתאה לגת למימר
דלמא יחוון עלנא למימר כדין עבד דויד וכדין
ב הלכתיה כל יומיא דיתיב בקרוי פלשתאי׃ ויאמן
העם ב ומל אכיש בדוד לאמר הבאש הבאיש בעמו בישראל
ב ורמה והיה לי לעבד עולם׃ והימין אכיש בדויד למימר
אתגראה אתגרי בעמיה בישראל ויהי לי עבד
28 פלח לעלם׃ ויהי בימים ההם
ויקבצו פלשתים את מחניהם לצבא להלחם
בישראל ויאמר אכיש אל דוד ידע תדע כי אתי
תצא במחנה אתה ואנשיך׃ והוה ביומיא האנון
וכנשו פלשתאי ית משריתהון לחילא לאגחא
קרבא בישראל ואמר אכיש לדויד מדע תדע
ארי עמי תפוק במשריתא את וגברך׃ ויאמר

ויאמן ב׳ וסימנ׳ — ויאמן העם ויאמן אכיש בדוד לאמר

הבאיש ב׳ וסימנ׳ ולא הבאיש ורמה לא היתה הבאש הבאיש בעמו

אעלה ח׳ פת׳ וסימנ׳ — ותאמר אעלה אתפס מעני מצרים ויעל מלאך יי׳ את מי אעלה לך כי קנו אקנה ודב׳ ימ׳ כי אעלה ארוכה אכסה מחים ותבן לשו׳

דוד אל אכיש לכן אתה תדע את אשר יעשה
עבדך ויאמר אכיש אל דוד לכן שמר לראשי
אשימך כל הימים׃ ואמר דויד לאכיש בכין
את תדע ית די יעביד עבדך ואמר אכיש לדויד
בכין נטרא דרישי אשוינך כל יומיא׃
ושמואל מת ויספדו לו
כל ישראל ויקברהו ברמה ובעירו ושאול
הסיר האבות ואת הידענים מהארץ׃ ושמואל
מית וספדו עלוהי כל ישראל וקברוהי ברמתא
וספדו עלוהי אנש בקרתיה ושאול פלי בדין
וזכורו מארעא׃ ויקבצו פלשתים ויבאו ויחנו
בשונם ויקבץ שאול את כל ישראל ויחנו בגלבע׃
ואתכנישו פלשתאי ואתו ושרו בשונם וכנש
שאול ית כל ישראל ושרו בגלבע׃ וירא שאול
את מחנה פלשתים ויירא ויחרד לבו מאד׃ וחזא
שאול ית משרית פלשתאי ודחיל וזע ליביה
לחדא׃ וישאל שאול ביהוה ולא ענהו יהוה גם
בחלמות גם באורים גם בנביאם׃ ושאיל שאול
במימרא דיי ולא קביל צלותיה יי אף בחלמיא
אף באוריא אף בספריא׃ ויאמר שאול לעבדיו
בקשו לי אשת בעלת אוב ואלכה אליה ואדרשה
בה ויאמרו עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב
בעין דור׃ ואמר שאול לעבדוהי בעו לי אתתא
דידעא לאסקא בדין ואהך לותה ואשאל בה
ואמרו עבדוהי ליה הא אתתא דידעא לאסקא
בדין בעין דור׃ ויתחפש שאול וילבש בגדים

אחרים וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל האשה
לילה ויאמר קסומי נא לי באוב והעלי לי את אשר
אמר אליך׃ ואשתני שאול ולביש לבושין אחרנין
ואזל הוא ותרין גברין עמיה ואתו לות אתתא
בליליא ואמר קסומי כען לי בבדין ואסיקי לי ית
דאימר לך׃ ותאמר האשה אליו הנה אתה ידעת
את אשר עשה שאול אשר הכרית את האבות
ואת הידעני מן הארץ ולמה אתה מתנקש בנפשי
להמיתני׃ ואמרת אתתא ליה הא את ידעת ית
דעבד שאול דשיצי ית בדין וית זכורו מן ארעא
ולמא את מתגרי בנפשי למקטלי׃ וישבע לה
שאול ביהוה לאמר חי יהוה אם יקרך עון בדבר
הזה׃ וקיים לה שאול במימרא דיי למימר קיים
הוא יי אם יער ענך חובא בפתגמא הדין׃ ותאמר
האשה את מי אעלה לך ויאמר את שמואל העלי
לי׃ ואמרת אתתא ית מן אסיק לך ואמר ית שמואל
אסיקי לי׃ ותרא האשה את שמואל ותזעק בקול
גדול ותאמר האשה אל שאול לאמר למה רמיתני
ואתה שאול׃ וחזת אתתא ית שמואל וצוחת בקל
רב ואמרת אתתא לשאול למימר למא שקרת
בי ואת שאול׃ ויאמר לה המלך אל תיראי כי
מה ראית ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי
עלים מן הארץ׃ ואמר לה מלכא לא תדחלין
ארי מא חזית ואמרת אתתא לשאול מלאכא
דיי חזית דסליק מן ארעא׃ ויאמר לה מה
תארו ותאמר איש זקן עלה והוא עטה מעיל

לראשי ד׳ וסימנ׳ — שמר חבוש סבותה שמאלו קדמא׳ — בקשו ז׳ וסימנ׳ — בעלת אוב כל עמי ב׳ בו פנו פנו לך אמר לבי — הידעני ידעני ד׳ בליש׳ וסימ׳

וידע שאול כי שמואל הוא ויקד אפים ארצה
וישתחו: ואמר ליה מא חזויה ואמרת גברא
סבא סליק והוא עטיף מעילא וידע שאול ארי
שמואל הוא וכרע על אפוהי על ארעא וסגיד:
ויאמר שמואל אל שאול
למה הרגזתני להעלות אתי ויאמר שאול
צר לי מאד ופלשתים נלחמים בי ואלהים סר
מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנביאים גם בחלמות
ואקראה לך להודיעני מה אעשה: ואמר שמואל
לשאול למא אזעתני לאסקא יתי ואמר שאול
עקת לי לחדא ופלשתאי מגיחין קרבא בי ומימרא
דיי רחיק יתי ולא קביל צלותי עוד אף ביד
ספריא אף בחלמיא וקריתך להודעותני מא
אעביד: ויאמר שמואל
ולמה תשאלני ויהוה סר מעליך ויהי ערך: ואמ׳
שמואל ולמא את שאיל יתי ומימרא דיי
רחיק יתך והוה בסעדיה דגברא דאת בעיל
דבביה: ויעש יהוה לו כאשר דבר בידי ויקרע
יהוה את הממלכה מידך ויתנה לרעך לדוד: וקיים
יי ליה כמא דמליל עמי ואעדי יי ית מלכותא
מנך ויהבה לחברך לדויד: כאשר לא שמעת
בקול יהוה ולא עשית חרון אפו בעמלק על
כן הדבר הזה עשה לך יהוה היום הזה: כמא
דלא קבילתא למימרא דיי ולא עבדתא תקוף
רגזיה בדבית עמלק על כין פתגמא הדין עבד
לך יי יומא הדין: ויתן יהוה גם את ישראל עמך

ביד פלשתים ומחר אתה ובניך עמי גם את מחנה
ישראל יתן יהוה ביד פלשתים: וימסר יי אף ית
ישראל עמך בידא דפלשתאי ומחר את ובנך
עמי ואף ית משריתא דישראל ימסר יי בידא
דפלשתאי: וימהר שאול ויפל מלא קומתו
ארצה וירא מאד מדברי שמואל גם כח לא היה
בו כי לא אכל לחם כל היום וכל הלילה: ואוחי
שאול ונפל מלי קומתיה לארעא ודחיל לחדא
מפתגמי שמואל אף חילא לא הוה ביה ארי לא
אכל לחמא כל יומא וכל ליליא: ותבוא האשה אל
שאול ותרא כי נבהל מאד ותאמר אליו הנה
שמעה שפחתך בקולך ואשים נפשי בכפי
ואשמע את דבריך אשר דברת אלי: ואתת אתתא
לות שאול וחזת ארי אתבהיל לחדא ואמרת
ליה הא קבילת אמתך מנך ומסרית נפשי בגו
גב לאתקטלא ושמעית ית פתגמך דמלילתא
עמי: ועתה שמע נא גם אתה בקול שפחתך
ואשמה לפניך פת לחם ואכול ויהי בך כח כי
תלך בדרך: וכען קביל כען אף את למימר אמתך
ואשוי קדמך פתא דלחמא ואכול ויהי בך חיל
ארי תיזיל באורחא: וימאן ויאמר לא אכל
ויפרצו בו עבדיו וגם האשה וישמע לקלם
ויקם מהארץ וישב אל המטה: וסריב ואמר
לא איכול ואתקיפו ביה עבדוהי ואף אתתא
וקביל למימרהון וקם מארעא ויתיב על ערסא:
ולאשה עגל מרבק בבית ותמהר ותזבחהו

ואלהים ה׳ וסימנ׳ [illegible] סר מעלי [illegible]

לקלם ג׳ חס׳ וסימנ׳ [illegible] וימאן ויאמר ואתה תעשה לך [illegible]

ותקח

ותקח קמח ותלש ותפהו מצות: ולאתתא עיגל
פטים בביתא ואוחיאת ונכסתיה ונסיבת קמחא
ולשת ואפיתיה פטירין: ותגש לפני שאול ולפני
עבדיו ויאכלו ויקמו וילכו בלילה ההוא: וקריבת
קדם שאול וקדם עבדוהי ואכלו וקמו ואזלו
בליליא ההוא: ויקבצו
פלשתים את כל מחניהם אפקה וישראל חנים
בעין אשר ביזרעאל: וכנשו פלשתאי ית כל
משריתהון לאפק וישראל שרן בעין דביזרעאל:
וסרני פלשתים עברים למאות ולאלפים ודוד
ואנשיו עברים באחרנה עם אכיש: וטורני
פלשתאי עברין למאון ולאלפין ודויד וגברוהי
עברין בבתריתא עם אכיש: ויאמרו שרי
פלשתים מה העברים האלה ויאמר אכיש
אל שרי פלשתים הלוא זה דוד עבד שאול
מלך ישראל אשר היה אתי זה ימים או זה
שנים ולא מצאתי בו מאומה מיום נפלו עד
היום הזה: ואמרו רברבי פלשתאי הלא מא
יהודאי האלין ואמר אכיש לרברבי פלשתאי
הלא דין דויד עבדא דשאול מלכא דישראל
דהוה עמי דנן יומין או דנן שנין ולא אשכחית
ביה מדעם ביש מיומא דאתפרש לותי עד יומא
הדין: ויקצפו עליו שרי פלשתים ויאמרו לו
שרי פלשתים השב את האיש וישב אל מקומו
אשר הפקדתו שם ולא ירד עמנו במלחמה ולא
יהיה לנו לשטן במלחמה ובמה יתרצה זה אל

89

אל אדניו הלוא בראשי האנשים ההם: ורגזו עלוהי
רברבי פלשתאי ואמרו ליה רברבי פלשתאי אתיב
ית גברא ויתוב לאתריה דמניתהי תמן ולא ייחות
עמנא בקרבא ולא יהי לנא לסטן בקרבא ובמא
יתרעי דין לות רבוניה הלא ברישי גבריא האנון:
הלוא זה דוד אשר יענו לו במחלות לאמר הכה
שאול באלפו ודוד ברבבתו: הלא דין דויד
דמשמעין ליה בחנגיא למימר קטל שאול
באלפין ודויד ברבון: ויקרא
אכיש אל דוד ויאמר אליו חי יהוה כי ישר
אתה וטוב בעיני צאתך ובאך אתי במחנה כי
לא מצאתי בך רעה מיום באך אלי עד היום
הזה ובעיני הסרנים לא טוב אתה: וקרא אכיש
לדויד ואמר ליה קיים הוא יי ארי כשר את ותקין
בעיני מפקך ומעלך עמי במשריתא ארי לא
אשכחית בך מדעם דביש מיומא דאתיתא
לותי עד יומא הדין ובעיני טורניא לא תקין
את: ועתה שוב ולך בשלום ולא תעשה רע בעיני
סרני פלשתים: וכען תוב ואיזיל בשלם ולא
תעביד ביש בעיני טורני פלשתאי:
ויאמר דוד אל אכיש כי מה
עשיתי ומה מצאת בעבדך מיום אשר הייתי
לפניך עד היום הזה כי לא אבוא ונלחמתי באיבי
אדני המלך: ואמר דויד לאכיש ארי מא עבדית
ומא אשכחתא בעבדך מיומא דהויתי משמיש
קדמך עד יומא הדין ארי לא אהך ואגיח קרבא

ולא מצאתי ה̇ וסימנ̇ לה בתולים ולא מצאתי בו מאומה ולמנחמים בקשה קדמא̇ דפסוק ואבקש מהם ... ותלש ב̇ וסימ̇ ותפהו ותלבב ...

בסנאי רבוני מלכא: ויען אכיש ויאמר אל דוד
ידעתי כי טוב אתה בעיני כמלאך אלהים אך
שרי פלשתים אמרו לא יעלה עמנו במלחמה:
ואתיב אכיש ואמר לדויד ידענא ארי תקין
את בעיני כמלאכא דיי ברם רברבי פלשתאי
אמרו לא יסק עמנא בקרבא: ועתה השכם
בבקר ועבדי אדניך אשר באו אתך והשכמתם
בבקר ואור לכם ולכו: וכען אקדים בצפרא
ועבדי רבונך דאתו עמך ותקדמון בצפרא
ויהר לכון ותיזלון: וישכם דוד הוא ואנשיו
ללכת בבקר לשוב אל ארץ פלשתים ופלשתים
עלו יזרעאל: ואקדים דויד הוא וגברוהי למיזל
בצפרא למתב לארע פלשתאי ופלשתאי סליקו
30 ליזרעאל: ויהי בבא
דוד ואנשיו צקלג ביום השלישי ועמלקי
פשטו אל נגב ואל צקלג ויכו את צקלג וישרפו
אתה באש: והוה כד אתא דויד וגברוהי לצקלג
ביומא תליתאה ועמלקאי אתנגדו על דרום
ועל ציקלג ומחו ית ציקלג ואוקידו יתה
בנורא: וישבו את הנשים אשר בה מקטן
ועד גדול לא המיתו איש וינהגו וילכו לדרכם:
ושבו ית נשיא דבה מזעירא ועד רבא ולא
קטלו אנש ודברו ואזלו לאורחהון: ויבא דוד
ואנשיו אל העיר והנה שרופה באש ונשיהם
ובניהם ובנתיהם נשבו: ואתא דויד וגברוהי
לקרתא והא קליא בנורא ונשיהון ובניהון

ובנתהון אשתביאו: וישא דוד והעם אשר אתו
את קולם ויבכו עד אשר אין בהם כח לבכות:
וארים דויד ועמא דעמיה ית קלהון ובכו עד
דלית בהון חילא למבכי: ושתי נשי דוד נשבו
אחינעם היזרעאלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי:
ותרתין נשי דויד אשתביאה אחינעם דמיזרעאל
ואביגיל אתת נבל דמכרמלא: ותצר לדוד מאד
כי אמרו העם לסקלו כי מרה נפש כל העם איש
על בנו ועל בנתיו ויתחזק דוד ביהוה אלהיו:
ועקת לדויד לחדא ארי אמרו עמא למרגמיה
ארי מרת נפשא דכל עמא גבר על בנוהי ועל
בנתיה ואתקף דויד במימרא דיי אלהיה:
ויאמר דוד אל אביתר הכהן
בן אחימלך הגישה נא לי האפד ויגש אביתר
את האפד אל דוד: ואמר דויד לאביתר כהנא
בר אחימלך קריב כען לי אפודא וקריב אביתר
ית אפודא לות דויד: וישאל דוד ביהוה לאמר
ארדף אחרי הגדוד הזה האשגנו ויאמר לו רדף
כי השג תשיג והצל תציל: ושאיל דויד במימרא
דיי למימר ארדוף בתר משריתא הדא האדבקנה
ואמר ליה רדוף ארי אדבקא תדביק ושיזבא
תשיזיב: וילך דוד הוא ושש מאות איש אשר
אתו ויבאו עד נחל הבשור והנותרים עמדו:
ואזל דויד הוא ושית מאה גברא דעמיה ואתו
עד נחלא דבסור ומקצתהון אשתארו: וירדף דוד
הוא וארבע מאות איש ויעמדו מאתים איש

90

אשר פגרו מעבר את נחל הבשור׃ ורדף דויד ג׳
הוא וארבע מאה גברא ואשתארו מאתן גברא
דאתמנעו מלמעבר ית נחלא דבסור׃ וימצאו
איש מצרי בשדה ויקחו אתו אל דוד ויתנו לו
לחם ויאכל וישקהו מים׃ ואשכחו גברא מצראה
בחקלא ואיתיאו יתיה לות דויד ויהבו ליה לחמא
ואכל ואשקיוהי מיא׃ ויתנו לו פלח דבלה ושני
צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם
ולא שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות׃
ויהבו ליה פילס דבילתא ותרין אתכלין דענבין
יבישין ואכל ותבת רוחיה ליה ארי לא אכל
לחמא ולא שתי מיא תלתא יומין ותלתא
לילוון׃ ויאמר לו דוד
למי אתה ואי מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי ז׳
עבד לאיש עמלקי ויעזבני אדני כי חליתי היום בטעמ׳
שלשה׃ ואמר ליה דויד דמן את ואי מדין את בנון
ואמר עולימא מצראה אנא עבדא לגברא
עמלקאה ושבקני רבוני ארי אתמרעית יומא
דין תלתא יומין׃ אנחנו פשטנו נגב הכרתי ועל ל׳
אשר ליהודה ועל נגב כלב ואת צקלג שרפנו רי״ע פ״ס
באש׃ אנחנא אתנגידנא על דרום כרתי ועל
דליהודה ועל דרום כלבו וית ציקלג אוקידנא
בנורא׃ ויאמר אליו דוד התורדני אל הגדוד ל׳
הזה ויאמר השבעה לי באלהים אם תמיתני
ואם תסגרני ביד אדני ואורדך אל הגדוד הזה׃ ל׳ וחס
ואמר ליה דויד התחתנני למשריתא הדא ואמר

קיים לי במימרא דיי׳ דלא תקטלנני ולא תמסרנני
בידא דרבוני ואחתנך למשריתא הדא׃ וירדהו
והנה נטשים על פני כל הארץ אכלים ושתים ז׳
וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו מארץ
פלשתים ומארץ יהודה׃ ואחתיה והא אנון רטישין
על אפי ארעא אכלין ושתן וחגגין בכל עדאה
סגיאה דשבו מארע פלשתאי ומארעא דבית
יהודה׃ ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ל׳ ל׳
ולא נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות איש
נער אשר רכבו על הגמלים וינסו׃ ומחנון דויד
מקבלא ועד עדן רמשא דיומא דבתרוהי ולא
אשתיזב מנהון אנש אלהין ארבע מאה גבר
עולים דרכיבו על גמליא ואפכו׃ ויצל דוד את כל
אשר לקחו עמלק ואת שתי נשיו הציל דוד׃ ו׳
ושיזיב דויד ית כל דשבו עמלקאי וית תרתין וכל
נשוהי שיזיב דויד׃ ולא נעדר להם מן הקטן בליות
ועד הגדול ועד בנים ובנות ומשלל ועד כל אשר בות
לקחו להם הכל השיב דוד׃ ולא שגא להון מן
זעירא ועד רבא ועד בנין ובנן ומבזתא ועד
כל דנסיבו להון כולא אתיב דויד׃ ויקח דוד את
כל הצאן והבקר נהגו לפני המקנה ההוא ויאמרו ל׳
זה שלל דוד׃ ושבא דויד ית כל ענא ותורי דברו
קדם גיתיא האנון ואמרו דין עדאה דדויד׃ ויבא
דוד אל מאתים האנשים אשר פגרו מלכת ב׳
אחרי דוד וישבם בנחל הבשור ויצאו לקראת ובענ׳
דוד ולקראת העם אשר אתו ויגש דוד את העם

ושתים ו׳ וסימנ׳ וירידהו כי ירד יהודה וישרא׳ ויהיו שם עם דוד ויהי הדם עד זה מגדבר ואת שתי ו׳ וסימנ׳ בנותיך שפחותיו קצות וחב נשיו הארצות

וישאל להם לשלום ונפקו לקדמות דויד ולקדמות
עמא דעמיה וקרב דויד ית עמא ושאיל להון
לשלם׃ ויען כל איש רע
ובליעל מהאנשים אשר הלכו עם דוד ויאמרו
יען אשר לא הלכו עמי לא נתן להם מהשלל
אשר הצלנו כי אם איש את אשתו ואת בניו
וינהגו וילכו׃ ואתיב כל גבר בישו ורשיע
מגבריא דאזלו עם דויד ואמרו חלף דלא אזלו
עמי לא נתין להון מעדאה דשיזבנא אלהין
גבר ית אתתיה וית בנוהי וידברון ויזלון׃
ויאמר דוד לא תעשו כן
אחי את אשר נתן יהוה לנו וישמר אתנו ויתן
את הגדוד הבא עלינו בידנו׃ ואמר דויד לא
תעבדון כין אחי ית דיהב לנא יי ונטר יתנא
ומסר ית משריתא דאתת עלנא בידנא׃ ומי ישמע
לכם לדבר הזה כי כחלק הירד במלחמה וכחלק
היושב על הכלים יחדו יחלקו׃ ומן ישמע לכון
לפתגמא הדין ארי כחולק דנחת בקרבא כן חולק
דאשתאר למטר מנא כחדא יפלגון׃
ויהי מהיום ההוא ומעלה וישמה
לחק ולמשפט לישראל עד היום הזה׃ והוה
מיומא ההוא ולעילא ושויה לגזירת דין
לישראל עד יומא הדין׃ ויבא
דוד אל צקלג וישלח מהשלל לזקני יהודה
לרעהו לאמר הנה לכם ברכה משלל איבי
יהוה׃ ואתא דויד לציקלג ושדר מבזתא לסבי

בית יהודה לרחמוהי למימר הא לכון מתנא
מבזת סנאי עמא דיי׃ לאשר בבית אל
ולאשר ברמות נגב ולאשר ביתר׃ דלבית
אל ולדברמות נגבא ולדביתר׃ ולאשר בערער
ולאשר בשפמות ולאשר באשתמע ולדבערוער
ולדבספמות ולדבאשתמוע׃ ולאשר ברכל
ולאשר בערי הירחמאלי ולאשר בערי
הקיני׃ ולדברכל ולדבקרוי ירחמיאלאה ולדבקרוי
שלמאה׃ ולאשר בחרמה ולאשר
בכור עשן ולאשר בעתך׃ ולדבחרמה
ולדבכור עשן ולדבעתך׃ ולאשר בחברון
ולכל המקמות אשר התהלך שם דוד הוא
ואנשיו׃ ולדבחברון ולכל אתריא דהליך תמן
דויד הוא וגברוהי׃ ופלשתים
נלחמים בישראל וינסו אנשי ישראל מפני
פלשתים ויפלו חללים בהר הגלבע׃ ופלשתאי
מגיחין קרבא בישראל ואפכו אנשי ישראל
מן קדם פלשתאי ונפלו קטילין בטורא דגלבע׃
וידבקו פלשתים את שאול ואת בניו ויכו פלשתים
את יהונתן ואת אבינדב ואת מלכישוע בני
שאול׃ ואדביקו פלשתאי ית שאול וית בנוהי
וקטלו פלשתאי ית יהונתן וית אבינדב וית
מלכישוע בני שאול׃ ותכבד המלחמה אל
שאול וימצאהו המורים אנשים בקשת ויחל
מאד מהמורים׃ ותקיפו עבדי קרבא על שאול
ואשכחוהי קשתיא גברין דאמנן מגד בקשתא

וישמה ב׳ חד מל וחד חס וסימנ׳ כל עולם מל לחק ולמשפט חס

ובליעל ב׳ וסימנ׳ כל איש רע ובליעל בקוץ מנד כלהם

ודחיל לחדא מקשתיא ויאמר שאול לנשא
כליו שלף חרבך ודקרני בה פן יבואו הערלים
האלה ודקרני והתעללו בי ולא אבה נשא כליו
כי ירא מאד ויקח שאול את החרב ויפל עליה
ואמר שאול לנטיל זייניה שלוף חרבך וקטולני
בה דלמא ייתון ערליא האלין ויקטלונני
ויתלעבון בי ולא אבא נטיל זייניה ארי דחיל
לחדא ונסיב שאול ית חרבא ונפל עלה וירא
נשא כליו כי מת שאול ויפל גם הוא על חרבו
וימת עמו וחזא נטיל זייניה ארי מית שאול
ונפל אף הוא על חרביה ומית עמיה וימת
שאול ושלשת בניו ונשא כליו גם כל אנשיו
ביום ההוא יחדו ומית שאול ותלתא בנוהי
ונטיל זייניה אף כל גברוהי ביומא ההוא כחדא
ויראו אנשי ישראל אשר בעבר העמק ואשר
בעבר הירדן כי נסו אנשי ישראל וכי מתו
שאול ובניו ויעזבו את הערים וינסו ויבאו
פלשתים וישבו בהן וחזו אנש ישראל
דבעברא דמישרא ודבעברא דירדנא ארי
אפכו אנשי ישראל וארי מית שאול ובנוהי
ושבקו ית קרויא ואפכו ואתו פלשתאי ויתיבו
בהון ויהי ממחרת ויבאו
פלשתים לפשט את החללים וימצאו את שאול
ואת שלשת בניו נפלים בהר הגלבע והוה
ביומא דבתרוהי ואתו פלשתאי לחלצא
קטיליא ואשכחו ית שאול וית תלתא בנוהי

קטילין דמן בטורא דגלבע ויכרתו את ראשו
ויפשטו את כליו וישלחו בארץ פלשתים סביב
לבשר בית עצביהם ואת העם ופסקו ית רישיה
וחליצו ית זייניה ושלחו בארע פלשתאי סחור
סחור לבסרא בית טעותהון וית עמא וישימו
את כליו בית עשתרות ואת גויתו תקעו בחומת
בית שן ושויאו ית זייניה בית עשתרתא וית
גופיה צלבו בשורא דבית שן וישמעו אליו
ישבי יביש גלעד את אשר עשו פלשתים
לשאול ושמעו עלוהי יתבי יביש גלעד ית
דעבדו פלשתאי לשאול ויקומו כל איש חיל
וילכו כל הלילה ויקחו את גוית שאול ואת גוית
בניו מחומת בית שן ויבאו יבשה וישרפו אתם
שם וקמו כל גבר גבר ואזלו כל ליליא ונסיבו
ית גופא דשאול וית גופי בנוהי משורא דבית
שן ואתו ליביש וקלו עליהון כמא דקלן על
מלכיא תמן ויקחו את עצמותיהם ויקברו תחת
האשל ביבשה ויצומו שבעת ימים ונסיבו ית
גרמיהון וקברו תחות אשלא ביביש וצמו שבעא
יומין ויהי אחרי מות שאול

2 Samuel
181-242

ודוד שב מהכות את העמלק וישב דוד בצקלג
ימים שנים והוה בתר דמית שאול ודויד תב
מלממחי ית דבית עמלק ויתיב דויד בציקלג
יומין תרין ויהי ביום השלישי והנה איש בא
מן המחנה מעם שאול ובגדיו קרעים ואדמה
על ראשו ויהי בבאו אל דוד ויפל ארצה וישתחו

והוה ביומא תליתאה והא גברא אתא מן משריתא
מלות שאול ולבושוהי מבזעין ועפרא רמי
ברישיה והוה במיתוהי לות דויד ונפל על ארעא
וסגיד׃ ויאמר לו דוד אי מזה תבוא ויאמר אליו
ממחנה ישראל נמלטתי׃ ואמר ליה דויד אי
מדין אתא את ואמר ליה ממשריתא דישראל
אשתיזבית׃ ויאמר אליו דוד מה היה הדבר הגד
הגד נא לי ויאמר אשר נס העם מן המלחמה
וגם הרבה נפל מן העם וימתו וגם שאול ויהונתן
בנו מתו׃ ואמר ליה דויד מא הוה פתגמא חוי
כען לי ואמר דאפך עמא מן קרבא ואף סגי נפל
מן עמא ואתקטלו ואף שאול ויהונתן בריה מיתו׃
ויאמר דוד אל הנער המגיד לו איך ידעת כי מת
שאול ויהונתן בנו׃ ואמר דויד לעולימא דמחוי
ליה איכדין ידעת ארי מית שאול ויהונתן בריה׃
ויאמר הנער המגיד לו נקרא נקריתי בהר הגלבע
והנה שאול נשען על חניתו והנה הרכב ובעלי
הפרשים הדבקהו׃ ואמר עולימא דמחוי ליה
אתערעא אתערעית בטורא דגלבוע והא
שאול סמיך על מורניתיה והא רתכיא ומשרית
פרשיא דביקוהי׃ ויפן אחריו ויראני ויקרא
אלי ואמר הנני׃ ואתפני לאחורוהי וחזני וקרא
לי ואמרית הא אנא׃ ויאמר לי מי אתה ויאמר
אליו עמלקי אנכי׃ ואמר לי מן את ואמרית
ליה עמלקאה אנא׃ ויאמר אלי עמד נא עלי
ומתתני כי אחזני השבץ כי כל עוד נפשי בי׃

ואמר לי קום כען עלי וקטולני ארי אחדתני רתיתא
ארי כל עוד נפשי בי׃ ואעמד עליו ואמתתהו כי
ידעתי כי לא יחיה אחרי נפלו ואקח הנזר אשר
על ראשו ואצעדה אשר על זרעו ואביאם אל
אדני הנה׃ וקמית עלוהי וקטלתיה ארי ידענא
ארי לא ייחי בתר דנפל ונסבית כלילא דעל
רישיה ותוטפתא דעל דרעוהי ואיתיתנון לות
רבוני הלכא׃ ויחזק דוד בבגדו ויקרעם וגם
כל האנשים אשר אתו׃ ואתקיף דויד בלבושוהי
ובזעינון ואף כל גבריא דעמיה׃ ויספדו ויבכו
ויצמו עד הערב על שאול ועל יהונתן בנו ועל
עם יהוה ועל בית ישראל כי נפלו בחרב׃ וספדו
ובכו וצמו עד רמשא על שאול ועל יהונתן
בריה ועל עמא דיי ועל בית ישראל ארי אתקטלו
בחרבא׃ ויאמר דוד אל הנער
המגיד לו אי מזה אתה ויאמר בן איש גר עמלקי
אנכי׃ ואמר דויד לעולימא דמחוי ליה אי מדין
את ואמר בר גבר גיור עמלקאה אנא׃ ויאמר
אליו דוד איך לא יראת לשלח ידך לשחת את
משיח יהוה׃ ואמר ליה דויד איכדין לא דחילתא
לאושטא ידך לחבלא ית משיחא דיי׃ ויקרא
דוד לאחד מהנערים ויאמר גש פגע בו ויכהו
וימת׃ וקרא דויד לחד מעולימיא ואמר קרב
שלוט ביה ומחהי וקטליה׃ ויאמר אליו דוד
דמך על ראשך כי פיך ענה בך לאמר אנכי
מתתי את משיח יהוה׃ ואמר ליה דויד חובת

נקריתי ב׳ וסימנ׳ בהר הגלבע לבוא אל המלך ... לאחד ולאחד ג׳ וסימנ׳ מתת ויקרא דוד ואלישע הנביא תלקטו מתנה נעם ב׳ בן

קטולך תהי ברישך ארי פומך אסהיד בך למימר
אנא קטלית ית משיחא דיי׃
ויקנן דוד את הקינה הזאת על
שאול ועל יהונתן בנו׃ ואלא דויד ית אליא הדא
על שאול ועל יהונתן בריה׃ ויאמר ללמד
בני יהודה קשת הנה כתובה על ספר הישר׃
ואמר לאלפא בני יהודה מגד בקשתא הא כתיבא
על ספרא דאוריתא׃ הצבי ישראל על במותיך
חלל איך נפלו גבורים׃ אתעתדתון ישראל על
בית תקפכון אתרמיתון קטילין איכדין אתקטלו
גבריא׃ אל תגידו בגת אל תבשרו בחוצת אשקלון
פן תשמחנה בנות פלשתים פן תעלזנה בנות
הערלים׃ לא תחוון בגת לא תבסרון בשוקי
אשקלון דלמא יחדין בנת פלשתאי דלמא
ידוצן בנת ערליא׃ הרי בגלבע אל טל ואל מטר
עליכם ושדי תרומת כי שם נגעל מגן גבורים
מגן שאול בלי משיח בשמן׃ טורי גלבוע לא
ייחות עליכון טלא ומטרא לא תהי בכון עללא
כמסת דיעברון מנה חלתא ארי תמן אתברו
תריסי גבריא תריסא דשאול דמשיח כד במשחא׃
מדם חללים מחלב גבורים קשת יהונתן לא נשוג
אחור וחרב שאול לא תשוב ריקם׃ מדם קטילין
מתרב גברין גירי קשתא דיהונתן לא מסתחרן
לאחרא וחרבא דשאול לא תיבא ריקן׃ שאול
ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם
לא נפרדו מנשרים קלו מאריות גברו׃ שאול

ויהונתן דרחימין וחביבין בחייהון ובמותהון
לא אתפרשו מעמהון מנשריא קלילין מאריותא
גברין׃ בנות ישראל אל שאול בכינה המלבשכם
שני עם עדנים המעלה עדי זהב על לבושכן׃
בנת ישראל על שאול בכאה דהוה מלביש לכון
לבושי צבענין ומוביל לכון תפנוקין ומסיק
תקוני דהבא על לבושיכין׃ איך נפלו גבורים
בתוך המלחמה יהונתן על במותיך חלל׃ איכדין
אתברו גבריא בגו קרבא יהונתן על בית תקפך
אתקטילתא׃ צר לי עליך אחי יהונתן נעמת
לי מאד נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים׃
עקת לי עלך אחי יהונתן חביבת לי לחדא מפרשא
רחמתך לי מרחמת תרתין נשין׃ איך נפלו
גבורים ויאבדו כלי מלחמה׃ איכדין אתברו גבריא
ואבדו מני קרבא׃ ויהי אחרי
כן וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה באחת ערי
יהודה ויאמר יהוה אליו עלה ויאמר דוד אנה
אעלה ויאמר חברנה׃ והוה בתר כין ושאיל דויד
במימרא דיי למימר האסק בחדא מקרויא
דבית יהודה ואמר יי ליה סק ואמר דויד לאן
אסק ואמר לחברון׃ ויעל שם דוד וגם שתי נשיו
אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי׃
וסליק לתמן דויד ואף תרתין נשוהי אחינועם
דמיזרעאל ואביגיל אתת נבל דמכרמלא׃ ואנשיו
אשר עמו העלה דוד איש וביתו וישבו בערי
חברון׃ וגבריא דעמיה אסיק דויד גבר ואנש

תרועות ג׳ וסימנה׃ כל טוריא דמלכא׳ ... קלו ד׳ מלעיל וסימנה׃ כי קלו המים מעל מנשרים קלו ימי קלו וימי קלו וחד הקלו המים

בעתיה ויתיבו בקרוי חברון ויבאו אנשי יהודה
וימשחו שם את דוד למלך על בית יהודה ויגדו
לדוד לאמר אנשי יביש גלעד אשר קברו
את שאול ואתו גברי שיבט יהודה ומשחו תמן
ית דויד למהוי מלכא על דבית יהודה וחויאו
לדויד למימר גברי יביש גלעד דקברו ית שאול
וישלח דוד מלאכים
אל אנשי יביש גלעד ויאמר אליהם ברכים
אתם ליהוה אשר עשיתם החסד הזה עם
אדניכם עם שאול ותקברו אתו ושלח דויד
אזגדין לות גברי יביש גלעד ואמר להון
בריכין אתון קדם יי דעבדתון חסדא הדין עם
רבונכון עם שאול וקברתון יתיה ועתה יעש
יהוה עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה אתכם
הטובה הזאת אשר עשיתם הדבר הזה וכען
יעביד יי עמכון טיבו וקשוט ואף אנא אעביד
עמכון טבתא הדא דעבדתון פתגמא הדין
ועתה תחזקנה ידיכם והיו לבני חיל כי מת אדניכם
שאול וגם אתי משחו בית יהודה למלך עליהם
וכען יתקפן ידיכון והוו לגברין גיברין ארי מית
רבונכון שאול ואף יתי משחו דבית יהודה
למהוי מלכא עליהון ואבנר
בן נר שר צבא אשר לשאול לקח את איש
בשת בן שאול ויעברהו מחנים ואבנר בר
נר רבחילא דלשאול דבר ית איש בשת בר
שאול ואעבריה למחנים וימלכהו אל הגלעד

ואל האשורי ואל יזרעאל ועל אפרים ועל בנימן
ועל ישראל כלה ואמלכיה על דבית גלעד ועל
דבית אשר ועל דבית אפרים ועל דבית בנימין
ועל ישראל כלהון בן ארבעים
שנה איש בשת בן שאול במלכו על ישראל
ושתים שנים מלך אך בית יהודה היו אחרי דוד
בר ארבעין שנין איש בושת בר שאול כד
מלך על ישראל ותרתין שנין מלך ברם דבית
יהודה הוו בתר דויד ויהי מספר הימים אשר
היה דוד מלך בחברון על בית יהודה שבע
שנים וששה חדשים והוה מנין יומיא דהוה
דויד מלכא בחברון על דבית יהודה שבע
שנין ושתא ירחין ויצא
אבנר בן נר ועבדי איש בשת בן שאול ממחנים
גבעונה ונפק אבנר בר נר ועבדי איש בושת בר
שאול ממחנים לגבעון ויואב בן צרויה ועבדי
דוד יצאו ויפגשום על ברכת גבעון יחדו וישבו
אלה על הברכה מזה ואלה על הברכה מזה
ויואב בר צרויה ועבדי דויד נפקו וערעונון על
בריכתא דגבעון כחדא ויתיבו אלין על בריכתא
מכא ואלין על בריכתא מכא ויאמר אבנר אל
יואב יקומו נא הנערים וישחקו לפנינו ויאמר
יואב יקמו ואמר אבנר ליואב יקומון כען
עולימיא ויחיכון קדמנא ואמר יואב יקומון
ויקמו ויעברו במספר שנים עשר לבנימן
ולאיש בשת בן שאול ושנים עשר מעבדי

כלה ג כת ה׳ וסימנ׳ וימליכהו ... וכל ירמיה ויחזקאל ותרי עשר כות בר מן תלת כת ו׳

דוד׃ וקמו ועברו במנין תרי עסר מדבית
בנימין ומדאיש בשת בר שאול ותרי עסר
מעבדי דויד׃ ויחזקו איש בראש רעהו וחרבו
בצד רעהו ויפלו יחדו ויקרא למקום ההוא
חלקת הצרים אשר בגבעון׃ ואתקיפו גבר
בריש חבריה וחרביה בסטר חבריה ואתקטלו
כחדא וקרא לאתרא ההוא אחסנת קטיליא
דבגבעון׃ ותהי המלחמה קשה עד מאד ביום
ההוא וינגף אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי
דוד׃ והוה קרבא תקיף עד לחדא ביומא ההוא
ואתבר אבנר ואנשי ישראל קדם עבדי דויד׃
ויהיו שם שלשה בני צרויה יואב ואבישי
ועשהאל ועשהאל קל ברגליו כאחד הצבים
אשר בשדה׃ והוו תמן תלתא בני צרויה יואב
ואבישי ועשהאל ועשהאל קליל ברגלוהי
כחד מן טביא דבחקלא׃ וירדף עשהאל אחרי
אבנר ולא נטה ללכת על הימין ועל השמאול
מאחרי אבנר׃ ורדף עשהאל בתר אבנר ולא
אתפני למיזל על ימינא ועל סמלא מבתר
אבנר׃ ויפן אבנר אחריו ויאמר האתה זה
עשהאל ויאמר אנכי׃ ואתפני אבנר לאחורוהי
ואמר האת דין עשהאל ואמר אנא׃ ויאמר
לו אבנר נטה לך על ימינך או על שמאלך
ואחז לך אחד מהנערים וקח לך את חלצתו
ולא אבה עשהאל לסור מאחריו׃ ואמר ליה
אבנר אתפני לך על ימינך או על סמלך ואחוד

שמאלך ב׳ חד חס וחד מל׳ וסימנ׳ אבנר חס והכיתי מל׳ ׃

לך חד מעולימיא וסב לך ית זרזיה ולא אבא
עשהאל למזר מבתרוהי׃ ויסף עוד אבנר לאמר
אל עשהאל סור לך מאחרי למה אכבה ארצה
ואיך אשא פני אל יואב אחיך׃ ואוסיף עוד אבנר
למימר לעשהאל זור לך מבתרי למא אקטלנך
וארמינך לארעא ואיכדין אזקוף אפי ואחמיה
ליואב אחוך׃ וימאן לסור ויכהו אבנר באחרי
החנית אל החמש ותצא החנית מאחריו ויפל
שם וימת תחתו ויהי כל הבא אל המקום אשר
נפל שם עשהאל וימת ויעמדו׃ ולא אבא למזר
ומחהי אבנר באחורי מורניתא בסטר ירכיה
ונפקת מורניתא מאחורוהי ונפל תמן ומית
באתריה והוי כל דאתי לאתרא דנפל תמן
עשהאל ומית וקימין׃ וירדפו יואב ואבישי
אחרי אבנר והשמש באה והמה באו עד גבעת
אמה אשר על פני גיח דרך מדבר גבעון׃ ורדפו
יואב ואבישי בתר אבנר ושמשא עלת ואנון
מטו עד גבעת אמתא דעל אפי גיח אורח
מדברא דגבעון׃ ויתקבצו בני בנימן אחרי
אבנר ויהיו לאגדה אחת ויעמדו על ראש גבעה
אחת׃ ואתכנישו בני בנימין בתר אבנר והוו
לסיעא חדא וקמו על ריש רמא חדא׃ ויקרא
אבנר אל יואב ויאמר הלנצח תאכל חרב
הלוא ידעתה כי מרה תהיה באחרונה ועד
מתי לא תאמר לעם לשוב מאחרי אחיהם׃
וקרא אבנר ליואב ואמר הלאפרש תקטול

תחתיו ד׳ כת תו וקר תיו וסימנ׳ מלכת אבנר עשאל שחחו ׃

חרבא הלא ידעתא ארי מררא יהי בסופא ועד
אמתי לא תימר לעמא למתב מבתר אחיהון׃
ויאמר יואב חי האלהים כי לולא דברת כי אז
מהבקר נעלה העם איש מאחרי אחיו׃ ואמר
יואב קיים הוא יי ארי אלו לפון מלילתא ארי
בכין פון מעדן צפרא אסתלק עמא גבר
מבתר אחוהי׃ ויתקע יואב בשופר ויעמדו
כל העם ולא ירדפו עוד אחרי ישראל ולא
יספו עוד להלחם׃ ותקע יואב בשופרא וקמו
כל עמא ולא רדפו עוד בתר ישראל ולא
אוסיפו עוד לאגחא׃ ואבנר ואנשיו הלכו בערבה
כל הלילה ההוא ויעברו את הירדן וילכו כל
הבתרון ויבאו מחנים׃ ואבנר וגברוהי הליכו
במישרא כל ליליא ההוא ועברו ית ירדנא
ואזלו כל בתרון ואתו למחנים׃ ויואב שב
מאחרי אבנר ויקבץ את כל העם ויפקדו
מעבדי דוד תשעה עשר איש ועשהאל׃
ויואב תב מבתר אבנר וכנש ית כל עמא ושגו
מעבדי דויד תשעת עסר גברא ועשהאל׃
ועבדי דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר שלש
מאות וששים איש מתו׃ ועבדי דויד קטלו
מדבית בנימין ובגברי אבנר תלת מאה ושתין
גברא מיתו׃ וישאו את עשהאל ויקברהו
בקבר אביו אשר בית לחם וילכו כל הלילה
יואב ואנשיו ויאר להם בחברון׃ ונטלו ית
עשהאל וקברוהי בקברא דאבוהי דבית

לחם ואזלו כל ליליא יואב וגברוהי ונהר להון
בחברון׃ ותהי המלחמה ארכה בין בית שאול
ובין בית דוד ודוד הלך וחזק ובית שאול
הלכים ודלים׃ והוה קרבא תקיף בין בית
שאול ובין בית דויד ובית דויד אזלין ותקפין
ובית שאול אזלין ומאכין׃

ויולדו לדוד בנים בחברון ויהי
בכורו אמנון לאחינעם היזרעאלית׃ ואתיליד
לדויד בנין בחברון והוה בוכריה אמנון לאחינעם
דמיזרעאל׃ ומשנהו כלאב לאביגל אשת נבל
הכרמלי והשלשי אבשלום בן מעכה בת תלמי
מלך גשור׃ ותנינה כלאב דאביגיל אתת נבל
דמכרמלא ותליתאה אבשלום בר מעכה
בת תלמי מלכא דגשור׃ והרביעי אדניה בן
חגית והחמישי שפטיה בן אביטל׃ ורביעאה
אדניה בר חגית וחמישאה שפטיה בר אביטל׃
והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אלה ילדו
לדוד בחברון׃ ושתיתאה יתרעם לעגלה אתת
דויד אלין אתילידו לדויד בחברון׃

ויהי בהיות המלחמה בין בית
שאול ובין בית דוד ואבנר היה מתחזק בבית
שאול׃ והוה כד הוה קרבא בין בית שאול ובין
בית דויד ואבנר הוה מתקף בבית שאול׃ ולשאול
פלגש ושמה רצפה בת איה ויאמר אל אבנר מדוע
באתה אל פילגש אבי׃ ולשאול לחינתא ושמה
רצפה בת איה ואמר לאבנר מדין עלתא לות

מהבקר ג׳ וסימנה׳ כי אז מהבקר ועד הצהרים ועד עת מועד ׃ — וחזק ב׳ וסימנה׳ ויהי קול השופר הולך וחזק ודוד הולך וחזק ובית שאול

להינתא דאבא׃ ויחר לאבנר מאד על דברי
איש בשת ויאמר הראש כלב אנכי אשר
ליהודה היום אעשה חסד עם בית שאול
אביך אל אחיו ואל מרעהו ולא המציתך ביד
דוד ותפקד עלי עון האשה היום׃ ותקיף
לאבנר לחדא על פתגמי איש בשת ואמר
הלא רישא אנא מכען הויתי גבר הדיוט
לשבטא דבית יהודה יומא דין אעביד טיבו
עם בית שאול אבוך עם אחוהי ועם רחמוהי
ולא מסרתך בידא דדויד ומכען את מסער
עלי חוב איתתא יומא דין׃ כה יעשה אלהים
לאבנר וכה יסיף לו כי כאשר נשבע יהוה
לדוד כי כן אעשה לו׃ כדין יעביד יי לאבנר
וכדין יוסיף ליה ארי כמא דקיים יי לדויד
ארי כין אעביד ליה׃ להעביר הממלכה מבית
שאול ולהקים את כסא דוד על ישראל
ועל יהודה מדן ועד באר שבע׃ לאעברא
מלכותא מבית שאול ולאקמא ית כורסי
דויד על ישראל ועל יהודה מדן ועד באר
שבע׃ ולא יכל עוד להשיב את אבנר דבר
מיראתו אתו׃ ולא יכיל עוד לאתבא ית אבנר
פתגמא מדחיל מניה׃

וישלח אבנר מלאכים אל דוד
תחתו לאמר למי ארץ לאמר כרתה בריתך
אתי והנה ידי עמך להסב אליך את כל ישראל׃
ושלח אבנר אזגדין לות דויד מאתריה למימר
מקיימנא דמן דעבד ארעא למימר גזר קימך
עמי והא ידי עמך לאסחרא לותך ית כל ישראל׃
ויאמר טוב אני אכרת אתך ברית אך דבר אחד
אנכי שאל מאתך לאמר לא תראה את פני כי
אם לפני הביאך את מיכל בת שאול בבאך
לראות את פני׃ ואמר טב אנא אגזר עמך קים
ברם פתגמא חד אנא שאיל מנך למימר לא
תחזי ית אפי אלהין קדם מיתיותך ית מיכל
בת שאול במיתך לאתחזאה קדמי׃

וישלח דוד מלאכים אל
איש בשת בן שאול לאמר תנה את אשתי את
מיכל אשר ארשתי לי במאה ערלות פלשתים׃
ושלח דויד אזגדין לות איש בושת בר שאול
למימר הב ית איתתי ית מיכל דארסית לי
במאה ערלת פלשתאי׃ וישלח איש בשת ויקחה
מעם איש מעם פלטיאל בן ליש׃ ושלח איש בשת
ודברה מלות בעלה מלות פלטיאל בר ליש׃ וילך
אתה אישה הלוך ובכה אחריה עד בחרים ויאמר
אליו אבנר לך שוב וישב׃ ואזל עמה בעלה
אזיל ובכי בתרהא עד עלמת ואמר ליה אבנר
איזיל תוב ותב׃ ודבר אבנר היה עם זקני ישראל
לאמר גם תמול גם שלשם הייתם מבקשים
את דוד למלך עליכם׃ ופתגם אבנר הוה עם סבי
ישראל למימר אף תמלי אף דקמוהי הויתון
בען ית דויד למהוי מלכא עליכון׃ ועתה עשו
כי יהוה אמר אל דוד לאמר ביד דוד עבדי הושיע

על דברי ׳ וסימנ׳ ויחר שגיון לכו דרשו בבו לשמע מהבלים חגי הועל עולה הבצרות וכל דברי ימ׳ כות במא ולא הסב ׳ יוד מלין כת׳ וקר׳

את עמי ישראל מיד פלשתים ומיד כל איביהם׃
וכען עבידו ארי יי׳ אמר לדויד למימר בידא
דויד עבדי אפרוק ית עמי ישראל מיד פלשתאי
ומיד כל בעלי דבביהון׃ וידבר גם אבנר באזני
בנימין וילך גם אבנר לדבר באזני דוד בחברון
את כל אשר טוב בעיני ישראל ובעיני כל בית
בנימן׃ ומליל אף אבנר קדם דבית בנימין ואזל
אף אבנר למללא קדם דויד בחברון ית כל
דתקין בעיני ישראל ובעיני כל דבית בנימין׃
ויבא אבנר אל דוד חברון ואתו עשרים אנשים
ויעש דוד לאבנר ולאנשים אשר אתו משתה׃
ואתא אבנר לות דויד לחברון ועמיה עסרין
גברין ועבד דויד לאבנר ולגבריא דעמיה
משתיא׃ ויאמר אבנר אל דוד אקומה ואלכה
ואקבצה אל אדני המלך את כל ישראל ויכרתו
אתך ברית ומלכת בכל אשר תאוה נפשך
וישלח דוד את אבנר וילך בשלום׃ ואמר אבנר
לדויד אקום ואיזיל ואכנוש לות רבוני מלכא
ית כל ישראל ויגזרון עמך קים ותמלוך בכל
דרעיא נפשך ושלח דויד ית אבנר ואזל בשלם׃
והנה עבדי דוד ויואב בא מהגדוד ושלל רב
עמם הביאו ואבנר איננו עם דוד בחברון
כי שלחו וילך בשלום׃ והא עבדי דויד ויואב
אתו ממשריתא ועדאה סגיאה עמהון אתיאו
ואבנר ליתוהי עם דויד בחברון ארי שלחיה
ואזל בשלם׃ ויואב וכל הצבא אשר אתו באו

ויגדו ליואב לאמר בא אבנר בן נר אל המלך
וישלחהו וילך בשלום׃ וחויאו ליואב למימר
אתא אבנר בר נר לות מלכא ושלחיה ואזל
בשלם׃ ויבא יואב אל המלך ויאמר מה עשיתה
הנה בא אבנר אליך למה זה שלחתו וילך הלוך
ואתא יואב לות מלכא ואמר מא עבדתא הא
אתא אבנר לותך למא דנן שלחתהי ואזל מיזל׃
ידעת את אבנר בן נר כי לפתתך בא ולדעת את
מוצאך ואת מבואך ולדעת את כל אשר אתה
עשה׃ ידעתא ית אבנר בר נר ארי לאטעיותך
אתא ולמידע ית מפקך וית מיעלך ולמידע ית
כל דאת עביד׃ ויצא יואב מעם דוד וישלח
מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו מבור הסרה
ודוד לא ידע׃ ונפק יואב מלות דויד ושלח אזגדין
בתר אבנר ואתיבו יתיה מגובא דסירתא ודויד
לא ידע׃ וישב אבנר חברון ויטהו יואב אל תוך
השער לדבר אתו בשלי ויכהו שם החמש
וימת בדם עשהאל אחיו׃ ותב אבנר לחברון
ואפנייה יואב לגו תרעא למללא עמיה בשלוא
ומחהי תמן בסטר ירכיה ומית בדמא דעשהאל
אחוהי׃ וישמע דוד מאחרי כן ויאמר נקי אנכי
וממלכתי מעם יהוה עד עולם מדמי אבנר בן
נר׃ ושמע דויד מבתר כין ואמר זכי אנא ומלכותי
מן קדם יי׳ עד עלמא מדמא דאבנר בר נר׃
יחלו על ראש יואב ואל כל בית אביו ואל יכרת
מבית יואב זב ומצרע ומחזיק בפלך ונפל

בחרב וחסר לחם׃ יחולון על רישא דיואב ועל
כל בית אבוהי ולא יפסוק מבית יואב דאיב וסגיר
ומתקיף באגר ומתקטיל בחרבא וחסיר מזון׃
ויואב ואבישי אחיו הרגו לאבנר על אשר
המית את עשהאל אחיהם בגבעון במלחמה׃ ח
ויואב ואבישי אחוהי קטלו לאבנר על דקטל
ית עשהאל אחוהון בגבעון בקרבא׃
ויאמר דוד אל יואב ואל כל העם
אשר אתו קרעו בגדיכם וחגרו שקים וספדו
לפני אבנר והמלך דוד הלך אחרי המטה׃
ואמר דויד ליואב ולכל עמא דעמיה בזעו
לבושיכון ואסרו סקין וספדו קדם אבנר ומלכא
דויד אזיל בתר ערסא׃ ויקברו את אבנר בחברון
וישא המלך את קולו ויבך אל קבר אבנר ויבכו
כל העם׃ וקברו ית אבנר בחברון וארים מלכא ב׳ ל׳
ית קליה ובכא על קברא דאבנר ובכו כל עמא׃
ויקנן המלך אל אבנר ויאמר ג׳
הכמות נבל ימות אבנר׃ ואלי מלכא על אבנר ב׳ חס
ואמר הכימות רשיעין ימות אבנר׃ ידך לא וחד
אסרות ורגליך לא לנחשתים הגשו כנפול לפני מל׳
בני עולה נפלת ויספו כל העם לבכות עליו׃
ידך לא אסירן ורגלך לא לזקין דנחשא אתקרבא
כמפל קדם גברין רשיעין נפלתא ואוסיפו כל
עמא למבכי עלוהי׃ ויבא כל העם להברות ל׳
את דוד לחם בעוד היום וישבע דוד לאמר כה ומל׳
יעשה לי אלהים וכה יסיף כי אם לפני בוא

השמש אטעם לחם או כל מאומה׃ ואתא כל
עמא לאוכלא ית דויד לחמא עד דיומא קיים
וקיים דויד למימר כדין יעביד לי ייי וכדין יוסיף
אלהין קדם מיעל שמשא אטעום לחמא או
כל מדעם׃ וכל העם הכירו וייטב בעיניהם ככל
אשר עשה המלך בעיני כל העם טוב׃ וכל עמא
אשתמודעו ושפר בעיניהון ככל דעבד מלכא
בעיני כל עמא טב׃ וידעו כל העם וכל ישראל
ביום ההוא כי לא היתה מהמלך להמית את אבנר
בן נר׃ וידעו כל עמא וכל ישראל ביומא ההוא
ארי לא הוה בעיצת מלכא למקטל ית אבנר
בר נר׃ ויאמר המלך אל עבדיו
הלוא תדעו כי שר וגדול נפל היום הזה בישראל׃ ח
ואמר מלכא לעבדוהי הלא תדעון ארי רב
ושליט נפל יומא דין בישראל׃ ואנכי היום
רך ומשוח מלך והאנשים האלה בני צרויה ל׳
קשים ממני ישלם יהוה לעשה הרעה כרעתו׃ ז״ה
ואנא יומא דין הדיוט ומרבא למלכו וגבריא וכל ר״פ
האלין בני צרויה קשין מני ישלים ייי לעבדי בות
4 בישתא כבישתיה׃ וישמע בן
שאול כי מת אבנר בחברון וירפו ידיו וכל
ישראל נבהלו׃ ושמע בר שאול ארי מית אבנר
בחברון ואתרשלא ידוהי וכל ישראל אתבהילו׃
ושני אנשים שרי גדודים היו בן שאול שם
האחד בענה ושם השני רכב בני רמון הבארתי
מבני בנימן כי גם בארות תחשב על בנימן׃ ל׳ מל׳
בסף

כנפול ב׳ חד מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ בהם בתחלה לפני בני עולה ׃ — כל לשון בכייה על במ״ב אל וסימנ׳ ויבך אל קבר אבנר בנות ישראל אל שאול בכינה

ותרין גברין רבני רישי תרתין משריין הוו עם
בר שאול שום חד בענה ושום תנינא רכב בני
רמון דמבאירות מבני בנימין ארי אף בארות
מתחשבא על דבית בנימין: ויברחו הבארתים
גתימה ויהיו שם גרים עד היום הזה: וערקו
אנש בארות לגתים והוו תמן דיירין עד יומא
הדין: ויהונתן בן שאול
בן נכה רגלים בן חמש שנים היה בבא שמעת
שאול ויהונתן מיזרעאל ותשאהו אמנתו
ותנס ויהי בחפזה לנוס ויפל ויפסח ושמו
מפיבשת: וליהונתן בר שאול בר לקי בתרתין
רגלוהי בר חמיש שנין הוה כד אתת בסורת
שאול ויהונתן מיזרעאל ונטלתיה תורבינתיה
ואפכתוהוה באתבעתותה למערק ונפל
ואיתחגר ושמיה מפיבשת: וילכו בני רמון
הבארתי רכב ובענה ויבאו כחם היום אל בית
איש בשת והוא שכב את משכב הצהרים:
ואזלו בני רמון דמבאירות רכב ובענה ואתו
כמיחם יומא לבית איש בושת והוא שכיב
ית שינת מלכא: והנה באו עד תוך הבית לקחי
חטים ויכהו אל החמש ורכב ובענה אחיו
נמלטו: והא אתו עד גו ביתא כזבני חטין
ומחוהי בסטר ירכיה ורכב ובענה אחוהי
אשתזיבו: ויבאו הבית והוא שכב על מטתו
בחדר משכבו ויכהו וימתהו ויסירו את ראשו
ויקחו את ראשו וילכו דרך הערבה כל הלילה:

ואתו לביתא והוא שכיב על ערסיה באדרון
בית משכביה ומחוהי וקטלוהי ופסקו ית רישיה
ונסיבו ית רישיה ואזלו באורח מישרא כל
ליליא: ויבאו את ראש איש בשת אל דוד
חברון ויאמרו אל המלך הנה ראש איש בשת
בן שאול איבך אשר בקש את נפשך ויתן יהוה
לאדני המלך נקמות היום הזה משאול ומזרעו:
ואיתיאו ית רישא איש בשת לות דויד לחברון
ואמרו למלכא הא רישא איש בושת בר שאול
בעיל דבבך דבעא למקטלך ועבד יי לרבוני
מלכא פורענותא יומא הדין משאול ומזרעיה:
ויען דוד את רכב ואת בענה אחיו בני רמון
הבארתי ויאמר להם חי יהוה אשר פדה את
נפשי מכל צרה: ואתיב דויד ית … בענה
אחוהי בני רמון דמבאירות ואמר להון קיים
הוא יי דפרק ית נפשי מכל עקא: כי המגיד
לי לאמר הנה מת שאול והוא היה כמבשר
בעיניו ואחזה בו ואהרגהו בצקלג אשר לתתי
לו בשרה: ארי דחוי לי למימר הא מית
שאול והוא הוה כמבסר בעיני נפשיה ואחדית
ביה וקטלתיה בציקלג דהוה מדמי למתן
ליה מתנא בסורתיה: אף כי אנשים רשעים
הרגו את איש צדיק בביתו על משכבו ועתה
הלוא אבקש את דמו מידכם ובערתי אתכם
מן הארץ: אף ארי גברין רשיעין קטלו ית
גבר זכאי בביתיה על שוויה וכען הלא אתבע ית

והנה ג̇ וסימנ̇ באו אמרות תולכנה ויליו בטעמ בספ וסימנ̇ בהזכירו הסבו שם בנו וישכמו בבואם דוד בחפזה ואחזה לחוד בקר

דמיה מידכון ואפלי יתכון מן ארעא: ויצו
דוד את הנערים ויהרגום ויקצצו את ידיהם
ואת רגליהם ויתלו על הברכה בחברון ואת
ראש איש בשת לקחו ויקברו בקבר אבנר
בחברון: ופקיד דויד ית עולימיא וקטלונון
וקציצו ית ידיהון וית רגליהון וצליבו על
בריכתא בחברון וית ריש איש בשת נסיבו
וקברו בקברא דאבנר בחברון:

ויבאו כל שבטי ישראל אל
דוד חברונה ויאמרו לאמר הננו עצמך
ובשרך אנחנו: ואתו כל שבטיא דישראל
לות דויד לחברון ואמרו למימר הא אנחנא
קריבך ובסרך אנחנא: גם אתמול גם שלשום
בהיות שאול מלך עלינו אתה הייתה מוציא
והמבי את ישראל ויאמר יהוה לך אתה תרעה
את עמי את ישראל ואתה תהיה לנגיד על
ישראל: אף תמלי אף דקמוהי כד הוה שאול
מלכא עלנא את הויתא נפיק ועליל בריש
ישראל ואמר יי לך את תפרנס ית עמי ית
ישראל ואת תהוי למלכא על ישראל: ויבאו
כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרת
להם המלך דוד ברית בחברון לפני יהוה
וימשחו את דוד למלך על ישראל: ואתו כל
סבי ישראל לות מלכא לחברון וגזר להון
מלכא דויד קים בחברון קדם יי ומשחו ית
דויד למלכא על ישראל:

בן שלשים שנה דוד במלכו ארבעים שנה
מלך: בר תלתין שנין דויד כד מלך ארבעין
שנין מלך: בחברון מלך על יהודה שבע שנים
וששה חדשים ובירושלם מלך שלשים ושלש
שנה על כל ישראל ויהודה: בחברון מלך על
בית יהודה שבע שנין ושתא ירחין ובירושלם
מלך תלתין ותלת שנין על כל ישראל ויהודה:
וילך המלך ואנשיו ירושלם אל היבסי יושב
הארץ ויאמר לדוד לאמר לא תבוא הנה כי
אם הסירך העורים והפסחים לאמר לא יבוא
דוד הנה: ואזל מלכא וגברוהי לירושלם לות
יבוסאה יתיב ארעא ואמר לדויד למימר
לא תיעול הלכא אלהין באעדיותך חטאיא
וחייביא דאמרין לא ייעול דויד הלכא: וילכד
דוד את מצדת ציון היא עיר דוד: ואחד דויד
ית חקרא דציון היא קרתא דדויד: ויאמר דוד
ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור ואת
הפסחים ואת העורים שנאו נפש דוד על כן
יאמרו עור ופסח לא יבוא אל הבית: ואמר דויד
ביומא ההוא כל דיקטול יבוסאה וישרי
למכבש ברכא וית חטאיא וית חייביא דחיקת
נפשא דדויד על כין יימרון חטאיא וחייביא
לא ייעלון לביתא: וישב דוד במצדה ויקרא
לה עיר דוד ויבן דוד סביב מן המלוא וביתה:
ויתיב דויד בחקרא וקרא לה קרתא דדויד ובנא
דויד סחור סחור מן מליתא ולגיו: וילך דוד

הלוך וגדול ויהוה אלהי צבאות עמו׃ ואזל
דויד אזיל וסגי ומימרא דיי אלהי צבאות
בסעדיה׃ וישלח חירם מלך
צר מלאכים אל דוד ועצי ארזים וחרשי עץ
וחרשי אבן קיר ויבנו בית לדוד׃ ושלח חירם
מלכא דצור אזגדין לות דויד ואעי ארזין ונגרין
דאומנין למקץ אעין ואדריכלין דאומנין
בבנין כותליא ובנו ביתא לדויד׃ וידע דוד כי
הכינו יהוה למלך על ישראל וכי נשא ממלכתו
בעבור עמו ישראל׃ וידע דויד ארי אתקניה יי
למהוי מלכא על ישראל וארי מנטלא מלכותיה
בדיל עמיה ישראל׃ ויקח דוד
עוד פלגשים ונשים מירושלם אחרי באו מחברון
ויולדו עוד לדוד בנים ובנות׃ ונסיב דויד עוד
לחינן ונשין מירושלם בתר דאתא מחברון
ואתילידו עוד לדויד בנין ובנן׃ ואלה שמות
הילודים לו בירושלם שמוע ושובב ונתן
ושלמה׃ ואלין שמהת דאתילידו ליה בירושלם
שמוע ושובב ונתן ושלמה׃ ויבחר ואלישוע
ונפג ויפיע׃ ויבחר ואלישוע ונפג ויפיע׃ ואלישמע
ואלידע ואליפלט׃ ואלישמע ואלידע ואליפלט׃
וישמעו פלשתים כי
משחו את דוד למלך על ישראל ויעלו כל
פלשתים לבקש את דוד וישמע דוד וירד אל
המצודה׃ ושמעו פלשתאי ארי משחו ית
דויד למהוי מלכא על ישראל וסליקו כל פלשתאי

למבעי ית דויד ושמע דויד ונחת לחקרא׃
ופלשתים באו וינטשו בעמק רפאים׃ ופלשתאי
אתו ואתרטישו במישר גבריא׃ וישאל דוד
ביהוה לאמר האעלה אל פלשתים התתנם
בידי ויאמר יהוה אל דוד עלה כי נתן אתן את
הפלשתים בידך׃ ושאיל דויד במימרא דיי
למימר האסק על פלשתאי התמסרנון בידי
ואמר יי לדויד סק ארי ממסר אמסר ית
פלשתאי בידך׃ ויבא דוד בבעל פרצים ויכם
שם דוד ויאמר פרץ יהוה את איבי לפני כפרץ
מים על כן קרא שם המקום ההוא בעל פרצים׃
ואתא דויד במישר פרצים ומחנון תמן דויד
ואמר תבר יי ית סנאי קדמי כתבור מן דחסף
[illegible] על כן קרא [illegible] ההוא
מישר פרצים׃ ויעזבו שם את עצביהם וישאם
דוד ואנשיו׃ ושבקו תמן ית טעותהון ואוקידנון
דויד וגברוהי׃ ויספו עוד פלשתים
לעלות וינטשו בעמק רפאים׃ ואוסיפו עוד פלשתאי
למסק ואתרטישו במישר גבריא׃ וישאל דוד
ביהוה ויאמר לא תעלה הסב אל אחריהם ובאת
להם ממול בכאים׃ ושאיל דויד במימרא דיי
ואמר לא תסק אסתחר לאחוריהון ותהך להון
מקביל אילניא׃ ויהי בשמעך את קול צעדה
בראשי הבכאים אז תחרץ כי אז יצא יהוה
לפניך להכות במחנה פלשתים׃ ויהי כמשמעך
ית קל צוחתא ברישי אילניא בכין תתקף ארי

בשמעך ק

לעלות יו׳ וסימנ׳ והמשאת ובחר פלשתים הבמה המנחה במרכבה וחב׳ חזאל עודנו ויסיתהו אך הבל אל תשאף העיר הטה וכל אור ויהוש׳ כות בג׳ מ׳ צו

בכין נפק מלאכא דיי לאצלחא קדמך למקטל
במשריית פלשתאי ויעש דוד כן כאשר צוהו
יהוה ויך את פלשתים מגבע עד באך גזר
ועבד דויד כין כמא דפקדיה יי וקטל ית
פלשתאי מגבע עד מעלנא דגזר

ויסף עוד דוד את כל בחור
בישראל שלשים אלף ואוסיף עוד דויד
למכנש ית כל בחירי ישראל תלתין אלפין
ויקם וילך דוד וכל העם אשר אתו מבעלי יהודה
להעלות משם את ארון האלהים אשר נקרא
שם שם יהוה צבאות ישב הכרבים עליו וקם
ואזל דויד וכל עמא דעמיה מקרויא דבית
יהודה לאסקא מתמן ית ארונא דיי דאתקרי
שמא דיי צבאות דשכינתיה שריא
עיל מן כרוביא עלוהי וירכבו את ארון
האלהים אל עגלה חדשה וישאהו מבית
אבינדב אשר בגבעה ועזא ואחיו בני אבינדב
נהגים את העגלה חדשה וארכיבו ית ארונא
דיי בעגלתא חדתא ונטלוהי מבית אבינדב
דבגבעתא ועזא ואחיו בני אבינדב מדברין
ית עגלתא חדתא וישאהו מבית אבינדב
אשר בגבעה עם ארון האלהים ואחיו הלך
לפני הארון ונטלוהי מבית אבינדב דבגבעתא
אתן עם ארונא דיי ואחיו אזיל קדם ארונא
ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני יהוה
בכל עצי ברושים ובכנרות ובנבלים ובתפים
ובמנענעים ובצלצלים ודויד וכל בית ישראל
משבחין קדם יי בכל אעי ברושין ובכנרין ובנבלין
ובתפין וברביעין ובצלצלין ויבאו עד גרן
נכון וישלח עזא אל ארון האלהים ויאחז בו כי
שמטו הבקר ואתו עד אתר מתקן ואושיט עזא
ידיה בארונא דיי ואחד ביה ארי מרגוהי תוריא
ויחר אף יהוה בעזא ויכהו שם האלהים על השל
וימת שם עם ארון האלהים ותקיף רוגזא דיי
בעזא ומחהי תמן מימרא דיי על דאשתלי
ומית תמן עם ארונא דיי ויחר לדוד על אשר
פרץ יהוה פרץ בעזא ויקרא למקום ההוא
פרץ עזא עד היום הזה ותקיף לדויד על דתרע
יי תרעתא בעזא וקרא לאתרא ההוא אתרא
דמיתביה עזא עד יומא הדין וירא דוד את
יהוה ביום ההוא ויאמר איך יבא אלי ארון יהוה
ודחיל דויד מן קדם יי ביומא ההוא ואמר
איכדין ייעול לותי ארונא דיי ולא אבה דוד
להסיר אליו את ארון יהוה על עיר דוד ויטהו
דוד בית עבד אדם הגתי ולא אבא דויד לאפנאה
לותיה ית ארונא דיי לקרתא דדויד ואפניה
דויד לבית עובד אדום גתאה וישב ארון יהוה
בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויברך
יהוה את עבד אדם ואת כל ביתו ושרא ארונא
דיי בית עובד אדום גתאה תלתא ירחין ובריך
יי ית עובד אדום וית כל ביתיה ויגד למלך
דוד לאמר ברך יהוה את בית עבד אדם ואת

שם האלהים ב̇ וסימנ̇ — ומשה נגש אל הערפל ויכהו שם — על עיר ד̇ וסימנ̇ ולא אבה דשמו והמטרתי ב̇ בו שבעים שבעים

כל אשר לו בעבור ארון האלהים וילך דוד ויעל
את ארון האלהים מבית עבד אדום עיר דוד
בשמחה: ואתחוה למלכא דויד למימר בריך
יי׳ ית בית עבד אדום וית כל דליה בדיל ארונא
ואזל דויד ואסיק ית ארונא דיי׳ מבית עבד
אדום לקרתא דדויד בחדוא: ויהי כי צעדו נשאי
ארון יהוה ששה צעדים ויזבח שור ומריא:
והוה כד נטלו נטלי ארונא דיי׳ שתא זוגין
ונכס תור ופטים: ודוד מכרכר בכל עז לפני
יהוה ודוד חגור אפוד בד: ודויד משבח בכל
תקוף קדם יי׳ ודויד אסיר כרדוט דבוץ: ודוד
וכל בית ישראל מעלים את ארון יהוה בתרועה
ובקול שופר: ודויד וכל בית ישראל מסקין ית
ארונא דיי׳ ביבבא ובקל שופרא: והיה ארון
יהוה בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה
בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר
לפני יהוה ותבז לו בלבה: והוה ארונא דיי׳ אתא
לקרתא דדויד ומיכל בת שאול אסתכיית מן
חרכא וחזת ית מלכא דויד מרקיד ומשבח
קדם יי׳ ובסרת עלוהי בלבה: ויבאו את ארון
יהוה ויצגו אתו במקומו בתוך האהל אשר
נטה לו דוד ויעל דוד עלות לפני יהוה ושלמים:
ואעילו ית ארונא דיי׳ ואקימו יתיה באתריה
בגו משכנא דפרס ליה דויד ואסיק דויד עלון
קדם יי׳ ונכסת קודשין: ויכל דוד מהעלות
העולה והשלמים ויברך את העם בשם יהוה

צבאות: ושיצי דויד מלאסקא עלתא ונכסת
קודשיא ובריך ית עמא בשמא דיי׳ צבאות:
ויחלק לכל העם לכל המון ישראל למאיש
ועד אשה לאיש חלת לחם אחת ואשפר אחד
ואשישה אחת וילך כל העם איש לביתו:
ופליג לכל עמא לכל המונא דישראל למגבר
ועד אתא לגבר גריצתא דלחים חדא ופלוג
חד ומנתא חדא ואזל כל עמא גבר לביתיה:
וישב דוד לברך את ביתו ותצא מיכל בת
שאול לקראת דוד ותאמר מה נכבד היום
מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות
עבדיו כהגלות נגלות אחד הרקים: ותב דויד
לברכא ית אנש ביתיה ונפקת מיכל בת
שאול לקדמות דויד ואמרת מה איתיקר יומא
דין מלכא דישראל דאתגלי יומא דין לעיני
אמהת עבדוהי כמא דמתגליין ומתגלי חד מן
סריקיא: ויאמר דוד אל מיכל לפני יהוה אשר
בחר בי מאביך ומכל ביתו לצות אתי נגיד
על עם יהוה על ישראל ושחקתי לפני יהוה:
ואמר דויד למיכל קדם יי׳ דאתרעי בי מאבוך
ומכל ביתיה לפקדא יתי למהוי מלכא על עמא
דיי׳ על ישראל ואשבחית קדם יי׳: ונקלתי עוד
מזאת והייתי שפל בעיני ועם האמהות אשר
אמרת עמם אכבדה: ואזעירנא עוד מדא ואהי
מכיך בעיני נפשי מבכין ועם אמהתא דאת
אמרא בעיניהון אהי יקיר: ולמיכל בת שאול

וכל בית יב וסימנה יוסף בית מלוא בית אביהו וימלט אחימלך משחקים מעלים בית שאן ערלי לב אחיך וחברו הנשיא

לא היה לה ילד עד יום מותה׃ ולמיכל בת שאול ל
לא הוה לה ולד עד יום מותה׃ למדנחא
ויהי כי ישב המלך בביתו ויהוה הניח לו כת ולד
מסביב מכל איביו׃ והוה כד יתיב מלכא בביתיה
ויי אניח ליה מסחור סחור מכל בעלי דבבוהי׃
ויאמר המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי
יושב בבית ארזים וארון האלהים ישב בתוך ח
היריעה׃ ואמר מלכא לנתן נביא חזי כען מל
דאנא יתיב בביתא דמטלל בכשורי ארזיא בסף
וארונא דיי שרי במשכנא בגו יריעתא׃
ויאמר נתן אל המלך כל אשר בלבבך לך
עשה כי יהוה עמך׃ ואמר נתן למלכא כל
דבלבך איזיל [illegible] בסעדך
ויהי [illegible] ההוא ויהי דבר יהוה
אל נתן לאמר׃ והוה בליליא ההוא והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עם נתן למימר׃ לך ואמרת
אל עבדי אל דוד כה אמר יהוה האתה תבנה לי
בית לשבתי׃ איזיל ותימר לעבדי לדויד כדנן
אמר יי האת תבני קדמי ביתא לאשראה שכינתי
ביה׃ כי לא ישבתי בבית למיום העלתי את בני ו ג רפי
ישראל ממצרים ועד היום הזה ואהיה מתהלך
באהל ובמשכן׃ ארי לא אשריתי שכינתי
בביתא מיומא דאסיקית ית בני ישראל ממצרים
ועד יומא הדין והוית משרי שכינתי במשכנין
וביריען׃ בכל אשר התהלכתי בכל בני ישראל פיסו
הדבר דברתי את אחד שבטי ישראל אשר נחתין בטע ב כח

צויתי לרעות את עמי ישראל לאמר למה
לא בניתם לי בית ארזים׃ בכל אתר דהליכית
בכל בני ישראל הפתגם מליל ית עם חד משבטא
דישראל דפקידית לפרנסא ית עמי ישראל
למימר למא לא בניתון קדמי ביתא דמטלל
בכשורי ארזיא׃ ועתה כה תאמר לעבדי לדוד
כה אמר יהוה צבאות אני לקחתיך מן הנוה
מאחר הצאן להיות נגיד על עמי על ישראל׃ שמואל מאחר
וכען כדין תימר לעבדי לדויד כדנן אמר יי דברי
צבאות אנא דברתך מן דירא מבתר ענא ימים מאחרי
למהוי מלכא על עמי על ישראל׃ ואהיה עמך
בכל אשר הלכת ואכרתה את כל איביך מפניך ל וחס
ועשתי לך שם גדול כשם הגדלים אשר ד ל וחס
בארץ׃ והוה מימרי בסעדך בכל אתר דהליכתא
ושיציתי ית כל בעלי דבבך מן קדמך ועבדית
לך שום רב כשום רברביא דבארעא׃ ושמתי
מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו
ולא ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו כאשר
בראשונה׃ ואשוי אתר מתקן לעמי לישראל ב מל
ואקיימנון וישרון באתרהון ולא יזועון עוד בנביא
ולא ייספון בני רשעא לענואתיה כד בקדמיתא׃
ולמן היום אשר צויתי שפטים על עמי ישראל
והניחתי לך מכל איביך והגיד לך יהוה כי בית ל וב
יעשה לך יהוה׃ ולמן יומא דפקידית נגודין הגיד
על עמי ישראל ואניחית לך מכל בעלי דבבך לך
ויחוי לך יי ארי מלכו יקיים לך יי׃ כי ימלאו כי ערס אתה

פיסו נחתין בטעמ׳ וסימנ׳ — לכן אמר לבני כי תשא בכל אשר התהלכתי וחב׳ שור ומריא וחב׳ וחצי שבט מנשה ויעלו בבעל פרצים נספה מפנ צרך קנה

ימיך ושכבת את אבתיך והקמתי את זרעך
אחריך אשר יצא ממעיך והכנתי את ממלכתו
ארי ישלמון יומך ותשכוב עם אבהתך ואקיים
ית ברך בתרך דתוליד ואתקין ית מלכותיה הוא
יבנה בית לשמי וכוננתי את כסא ממלכתו עד
עולם הוא יבני ביתא לשמי ואתקין ית כורסי
מלכותיה עד עלמא אני אהיה לו לאב והוא
יהיה לי לבן אשר בהעותו והכחתיו בשבט
אנשים ובנגעי בני אדם אנא אהוי ליה כאב
והוא יהי קדמי לבר דאם יסרח ואלקיניה במלקות
גברין ובמרדות בני אנשא וחסדי לא אסור
ממנו כאשר הסירותי מעם שאול אשר הסרתי
מלפניך וטובי לא יעדי מניה כמא דאעדיתי
מן שאול דאעדיתי מן קדמך והעמדתיהו בביתי
ובמלכותי עד העולם וכסאו יהיה נכון
עד עולם ואקים ביתך ומלכותך עד עלמא קדמך
כורסי מלכותך יהי מתקן עד עלמא ככל הדברים
האלה וככל החזון הזה כן דבר נתן אל דויד
ככל פתגמיא האלין וככל נבואתא הדא כן
מליל נתן עם דויד ויבא המלך
דויד וישב לפני יהוה ויאמר מי אני אדני יהוה
ומי ביתי כי הביאתני עד הלם ואתא מלכא
דויד ויתיב קדם יי ואמר לית אנא כמסת יי
אלהים ומא ביתי ארי אמטיתני עד הלכא ותקטן
עוד זאת בעיניך אדני יהוה ותדבר גם אל בית
עבדך למרחוק וזאת תורת האדם אדני יהוה
ועדת עוד דא קדמך יי אלהים ומליל את אף
על בית עבדך לעלמא דאתי ודא חזיא לבני
אנשא יי אלהים ומה יוסיף דויד עוד לדבר אליך
ואתה ידעת את עבדך אדני יהוה ומא יוסיף
דויד עוד למללא קדמך ואת עבדתא בעות
עבדך יי אלהים בעבור דברך וכלבך עשית את
כל הגדולה הזאת להודיע את עבדך בדיל
מימרך וכרעותך עבדתא ית כל רבותא הדא
להודעא ית עבדך על כן גדלת יהוה אלהים
כי אין כמוך ואין אלהים זולתך בכל אשר
שמענו באזנינו על כין רבאת יי אלהים ארי
לית כוותך ולית אלה בר מנך בכל דשמענא אמרו
קדמ[illegible] בארץ
אשר הלך האלהים לפדות [illegible] לו
שם לעשות לכם הגדלה ונראות לארץ מפני
עמך אשר פדית לך ממצרים גוים ואלהיו
ומן כעמך ישראל עמא חד בחיר בארעא
דאזלו שליחין מן קדם יי למפרק ליה עם
ולשואה ליה שום ולמעבד לכון רברבן וחסינן
עד דעלו לארע בית שכינתך דיהבת להון מן
קדם עמך דפרקתא לך ממצרים גוים ואלהיו
ותכונן לך את עמך ישראל לך לעם עד עולם
ואתה יהוה היית להם לאלהים ואתקינת לך
ית עמך ישראל קדמך לעם עד עלמא ואת יי
הויתא להון לאלה ועתה יהוה אלהים הדבר
אשר דברת על עבדך ועל ביתו הקם עד עולם

יהוה אלהים ה כת כן בנביא וסימנהון גדלת הדבר אשר הושיענו דמלכ קיקיון ויי אלהים אמת ... הגדולה ב מל וב חס וסימ בעבור ותב כעמך דשמואל ...

ועשה

ועשה כאשר דברת׃ וכען יי אלהים פתגמא
דמלילתא על עבדך ועל ביתיה אקים עד עלמא
ועביד כמא דמלילתא׃ ויגדל שמך עד עולם
לאמר יהוה צבאות אלהים על ישראל ובית
עבדך דוד יהיה נכון לפניך׃ ויסגי שמך עד
עלמא למימר יי צבאות אלה על ישראל ובית
עבדך דויד יהי מתקן קדמך׃ כי אתה יהוה
צבאות אלהי ישראל גליתה את אזן עבדך
לאמר בית אבנה לך על כן מצא עבדך את
לבו להתפלל אליך את התפלה הזאת׃ ארי את
יי צבאות אלהא דישראל חויתא לעבדך
למימר מלכו אקיים לך על כין הות בלבא
דעבדך [illegible] הדא׃ ועתה
[illegible]
ותדבר אל עבדך את הטובה הזאת׃ וכען יי
אלהים את הוא אלהים ופתגמך אנון קשוט
ומלילתא עם עבדך ית כל טבתא הדא׃ ועתה
הואל וברך את בית עבדך להיות לעולם
לפניך כי אתה אדני יהוה דברת ומברכתך
יברך בית עבדך לעולם׃ וכען שרי ובריך ית
בית עבדך למהוי לעלמא קדמך ארי את יי
אלהים מלילתא ומברכתך יתברכון בית עבדך
צדיקיא לעלמין׃ ויהי אחרי 8
כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את
מתג האמה מיד פלשתים׃ והוה בתר כין ומחא
דויד ית פלשתאי ותברנון ונסיב דויד ית תקון

אמתא מידא דפלשתאי׃ ויך את מואב וימדדם
בחבל השכב אותם ארצה וימדד שני חבלים
להמית ומלא החבל להחיות ותהי מואב לדוד
לעבדים נשאי מנחה׃ ומחא ית מואבאי ומשח
להון בעדבא ארמי יתהון לארעא ומשחת תרין
עדבין למקטל ומלו עדבא לאחאה והוו מואבאי
לדויד לעבדין נטלי פרסין׃ ויך דוד את הדדעזר
בן רחוב מלך צובה בלכתו להשיב ידו בנהר
ומחא דויד ית הדדעזר בר רחוב מלכא
דצובה כד אזל לאשנאה תחומיה בנהר פרת׃
וילכד דוד ממנו אלף ושבע מאות פרשים
ועשרים אלף איש רגלי ויעקר דוד את כל
הרכב ויותר ממנו מאה רכב׃ ואחד דויד מנה
אלף ושבע מאה פרשין ועסרין אלפין גבר
רוגלי ועקר דויד ית כל רתכיא ואשאר מנהון
מאה רתכין׃ ותבא ארם דמשק לעזר להדדעזר
מלך צובה ויך דוד בארם עשרים ושנים אלף
איש׃ ואתו אנש ארם דמשק למסעד להדדעזר
מלכא דצובה ומחא דויד בארם עסרין ותרין
אלפין גברא׃ וישם דוד נציבים בארם דמשק
ותהי ארם לדוד לעבדים נושאי מנחה ויושע
יהוה את דוד בכל אשר הלך׃ ומני דויד
אסטרטיגין בארם דמשק והוו אנש ארם
לדויד לעבדין נטלי פרס ופרק יי ית דויד
בכל אתר דהליך׃ ויקח דוד את שלטי הזהב
אשר היו אל עבדי הדדעזר ויביאם ירושלם׃

וברך ג׳ וסימנ׳ השקיפה ועתה הואל והושיעה את עמך חד בתו׳ וחד בנביא׳ וחד בכתו׳ ומלת ב׳ וסימנ׳ ומלא חפנו קטרת החבל להחיות

ונסיב דויד ית שלטיא דדהבא דהוו על עבדי
הדדעזר ואיתינון לירושלם׃ ומבטח ומברתי
ערי הדדעזר לקח המלך דוד נחשת הרבה
מאד׃ ומבטח ומברות קרוי הדדעזר נסיב
מלכא דויד נחשא סגי לחדא׃

וישמע תעי מלך חמת כי הכה
דוד את כל חיל הדדעזר׃ ושמע תועי מלכא
דחמת ארי מחא דויד ית כל משרית הדדעזר׃
וישלח תעי את יורם בנו אל המלך דוד לשאל
לו לשלום ולברכו על אשר נלחם בהדדעזר
ויכהו כי איש מלחמות תעי היה הדדעזר
ובידו היו כלי כסף וכלי זהב וכלי נחשת׃
ושלח תועי ית יורם בריה לות מלכא דויד
למשאל ליה לשלם ולברכותיה על דאגיח
קרבא בהדדעזר וקטליה ארי גבר עביד
קרבין עם תועי הוה הדדעזר ועמיה הוו מני
כספא ומני דדהבא ומני נחשא׃ גם אתם הקדיש
המלך דוד ליהוה עם הכסף והזהב אשר
הקדיש מכל הגוים אשר כבש׃ אף יתהון
אקדיש מלכא דויד קדם יי עם כספא ודהבא
דאקדיש מכל עממיא דכבש׃ מארם
וממואב ומבני עמון ומפלשתים ומעמלק
ומשלל הדדעזר בן רחב מלך צובה׃ מארם
וממואב ומבני עמון ומפלשתאי ומעמלקאי
ומעדי הדדעזר בר רחוב מלכא דצובה׃ ויעש
דוד שם בשבו מהכותו את ארם בגיא מלח

שמונה עשר אלף׃ וכנש דויד משרין כד
תב מלממחי ית ארם בגיא מלחא תמנת עשר
אלפין׃ וישם באדום נצבים בכל אדום שם
נצבים ויהי כל אדום עבדים לדוד ויושע
יהוה את דוד בכל אשר הלך׃ ומני באדום
אסטרטיגין בכל אדום מני אסטרטיגין והוו
כל אנש אדום עבדין לדויד ופרק יי ית דויד
בכל אתר דהליך׃ וימלך דוד על כל ישראל
ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו׃ ומלך
דויד על כל ישראל והוה דויד עביד דין דקשוט
וזכו לכל עמיה׃ ויואב בן צרויה על הצבא
ויהושפט בן אחילוד מזכיר׃ ויואב בר צרויה
ממנא על חילא ויהושפט בר אחילוד ממנא
על דכרניא׃ וצדוק בן אחיטוב ואחימלך בן
אביתר כהנים ושריה סופר׃ וצדוק בר אחיטוב
ואחימלך בר אביתר כהניא ושריה ספרא׃
ובניהו בן יהוידע והכרתי והפלתי ובני דוד
כהנים היו׃ ובניה בר יהוידע ממנא על קשתיא
ועל קלעיא ובני דויד רברבין הוו׃

ויאמר דוד הכי יש עוד אשר נותר
לבית שאול ואעשה עמו חסד בעבור יהונתן׃
ואמר דויד האית לא עוד דאשתאר לבית
שאול ואעביד עמיה טיבו בדיל יהונתן׃ ולבית
שאול עבד ושמו ציבא ויקראו לו אל דוד
ויאמר המלך אליו האתה ציבא ויאמר עבדך׃
ולבית שאול עבדא ושמיה ציבא וקרו ליה

סימן דמטעמ׳ וישמע׳ ויהי כל אדום עבדים ודברי ימ׳ ויהיו כל אדום וחד פיסו׳ סי׳ ויהי בשכן ישרא׳ ויהיו בני יעקב [illegible] בלו מלן דבר׳ [illegible]

לות דויד ואמר מלכא ליה האת ציבא ואמר
עבדך׃ ויאמר המלך האפס עוד איש לבית
שאול ואעשה עמו חסד אלהים ויאמר ציבא
אל המלך עוד בן ליהונתן נכה רגלים׃ ואמר
מלכא האית עוד גברא לבית שאול ואעביד
עמיה טיבו מן קדם יי׳ ואמר ציבא למלכא
עוד ברא ליהונתן לקי בתרתין רגלוהי׃ ויאמר
לו המלך איפה הוא ויאמר ציבא אל המלך
הנה הוא בית מכיר בן עמיאל בלו דבר׃ ואמר
ליה מלכא אן הוא ואמר ציבא למלכא הא
הוא בית מכיר בר עמיאל בלו דבר׃ וישלח
המלך דוד ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל
מלו דבר׃ ושלח מלכא דויד ודבריה מבית
מכיר בר עמיאל מלו דבר׃ ויבא מפיבשת בן
יהונתן בן שאול אל דוד ויפל על פניו וישתחו
ויאמר דוד מפיבשת ויאמר הנה עבדך׃ ואתא
מפיבשת בר יהונתן בר שאול לות דויד ונפל
על אפוהי וסגיד ואמר דויד מפיבשת ואמר
הא עבדך׃ ויאמר לו דוד אל תירא כי עשה
אעשה עמך חסד בעבור יהונתן אביך
והשבתי לך את כל שדה שאול אביך ואתה
תאכל לחם על שלחני תמיד׃ ואמר ליה דויד
לא תדחל ארי מעבד אעביד עמך טיבו בדיל
יהונתן אבוך ואתיב לך ית כל אחסנת שאול
אבוך ואת תיכול לחמא על פתורי תדירא׃
וישתחו ויאמר מה עבדך כי פנית אל הכלב

המת אשר כמוני׃ ואודי ואמר מא עבדך
ארי אתפניתא על גבר הדיוט דכותי׃ ויקרא
המלך אל ציבא נער שאול ויאמר אליו כל
אשר היה לשאול ולכל ביתו נתתי לבן אדניך׃
וקרא מלכא לציבא עולימא דשאול ואמר
ליה כל דהוה לשאול ולכל בית יה יהבית לבר
רבונך׃ ועבדת לו את האדמה אתה ובניך ועבדיך
והבאת והיה לבן אדניך לחם ואכלו ומפיבשת
בן אדניך יאכל תמיד לחם על שלחני ולציבא
חמשה עשר בנים ועשרים עבדים׃ ותפלח
ליה ית ארעא את ובנך ועבדך ותעיל ויהי
לבר רבונך מזון ויתפרנס ומפיבשת בר רבונך
איכול תדירא לחמא על פתורי ולציבא חמיסר
עסר בנין ועסרין עבדין׃ ויאמר ציבא אל
המלך ככל אשר יצוה אדני המלך את עבדו
כן יעשה עבדך ומפיבשת אכל על שלחני
כאחד מבני המלך׃ ואמר ציבא למלכא ככל
די פקיד רבוני מלכא ית עבדיה כין יעביד עבדך
ומפיבשת אכיל על פתורי כחד מבני מלכא׃
ולמפיבשת בן קטן ושמו מיכא וכל מושב
בית ציבא עבדים למפיבשת׃ ולמפיבשת ברא
זעירא ושמיה מיכה וכל מותב בית ציבא
עבדין למפיבשת׃ ומפיבשת ישב בירושלם
כי על שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא פסח
שתי רגליו׃ ומפיבשת יתיב בירושלם ארי על
פתורא דמלכא תדירא הוא אכיל והוא לקי

בתרתין רגלוהי׃ ויהי אחרי כן
וימת מלך בני עמון וימלך חנון בנו תחתיו׃
והוה בתר כין ומית מלכא דבני עמון ומלך
חנון בריה תחותוהי׃ ויאמר דוד אעשה חסד
עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו עמדי
חסד וישלח דוד לנחמו ביד עבדיו אל אביו
ואמר דויד אעביד טיבו עם חנון בר נחש כמא
דעבד אבוהי עמי טיבו ושלח דויד לנחמותיה
ביד עבדוהי על אבוהי ואתו עבדי דויד
לארע בני עמון׃ ויאמרו שרי בני עמון אל
חנון אדניהם המכבד דוד את אביך בעיניך כי
שלח לך מנחמים הלא בעבור חקר את העיר
ולרגלה ולהפכה שלח דוד את עבדיו אליך׃
ואמרו רברבי בני עמון לחנון רבונהון המיקר
דויד ית אבוך בעינך ארי שלח לך מנחמין
הלא בדיל למחקר ית ארעא ולאללותה ולמכבשה
שלח דויד ית עבדוהי לותך׃ ויקח חנון את עבדי
דוד ויגלח את חצי זקנם ויכרת את מדויהם בחצי
עד שתותיהם וישלחם׃ ונסיב חנון ית עבדי
דויד וגרע ית פלגות דקניהון ופסק ית לבושיהון
עד פלגיהון עד אתר בית בהתתהון ושלחנון׃
ויגדו לדוד וישלח לקראתם כי היו האנשים
נכלמים מאד ויאמר המלך שבו בירחו עד
יצמח זקנכם ושבתם׃ וחוויאו לדויד ושלח
לקדמותהון ארי הוו גבריא מתכלמין לחדא
ואמר מלכא תיבו בירחו עד די יצמח דקנכון

ותתובון׃ ויראו בני עמון כי נבאשו בדוד
וישלחו בני עמון וישכרו את ארם בית רחוב
ואת ארם צובא עשרים אלף רגלי ואת מלך
מעכה אלף איש ואיש טוב שנים עשר אלף
איש׃ וחזו בני עמון ארי אתגריאו בדויד
ושלחו בני עמון ואגרו ית ארם בית רחוב וית
ארם צובא עסרין אלפין גבר רגלין וית מלך
מעכה אלף גבר ואיש טוב תרי עסר אלפין
גבריא׃ וישמע דוד וישלח את יואב ואת כל
הצבא הגבורים׃ ושמע דויד ושלח ית יואב
וית כל חילא דגבריא׃ ויצאו בני עמון ויערכו
מלחמה פתח השער וארם צובא ורחוב ואיש
טוב ומעכה לבדם בשדה׃ ונפקו בני עמון
וסדרו קרבא במעלנא דתרעא וארם צובא
ורחוב ואיש טוב ומעכה בלחודיהון בחקלא׃
וירא יואב כי היתה אליו פני המלחמה מפנים
ומאחור ויבחר מכל בחורי בישראל ויערך
לקראת ארם׃ וחזא יואב ארי תקיפו עלוהי
עבדי קרבא מאפוהי ומאחורוהי ובחר מכל
בחירי ישראל וסדר לקדמות אנש ארם׃ ואת
יתר העם נתן ביד אבשי אחיו ויערך לקראת
בני עמון׃ וית שאר עמא יהב ביד אבשי אחוהי
וסדר לקדמות בני עמון׃ ויאמר אם תחזק ארם
ממני והיתה לי לישועה ואם בני עמון יחזקו
ממך והלכתי להושיע לך׃ ואמר אם תתקף
ארם מני ותהי לי לפריק ואם בני עמון יתקפון

מנך ואהך למפרק לך: חזק ונתחזק בעד עמנו
ובעד ערי אלהינו ויהוה יעשה הטוב בעיניו:
תקף ונתקף על עמנא ועל קרוי אלהנא ויי
יעביד דתקין קדמוהי: ויגש יואב והעם אשר
עמו למלחמה בארם וינסו מפניו: וקריב
יואב ועמא דעמיה לאגחא קרבא באנש ארם
ואפכו מן קדמוהי: ובני עמון ראו כי נס ארם
וינסו מפני אבישי ויבאו העיר וישב יואב
מעל בני עמון ויבא ירושלם: ובני עמון חזו
ארי אפכו אנש ארם וערקו מן קדם אבישי
ואתו לקרתא ותב יואב מלות בני עמון ואתא
לירושלם: וירא ארם כי נגף לפני ישראל
ויאספו יחד: וחזו אנש ארם ארי אתברו קדם
ישר[illegible] הדדעזר
יג ויצא את ארם אשר מעבר הנהר ויבאו חילם
חס ושובך שר צבא הדדעזר לפניהם: ושלח
הדדעזר ואפיק ית אנש ארם דמעיבר פרת
ואתו לחילם ושובך רב חילא דהדדעזר
כד קדמיהון: ויגד לדוד ויאסף את
כל ישראל ויעבר את הירדן ויבא חלאמה
ויערכו ארם לקראת דוד וילחמו עמו: ואתחוה
לדויד וכנש ית כל ישראל ועבר ית ירדנא
ואתא לחילם וסדרו אנש ארם לקדמות דויד
ואגיחו קרבא עמיה: וינס ארם מפני ישראל
ויהרג דוד מארם שבע מאות רכב וארבעים
אלף פרשים ואת שובך שר צבאו הכה וימת

שם: ואפכו אנש ארם מן קדם ישראל וקטל
דויד מארם שבע מאה רתכין וארבעין אלפין
פרשין וית שובך רב חיליה מחהי ומית תמן:
ויראו כל המלכים עבדי הדדעזר כי נגפו לפני
ג חס ישראל וישלמו את ישראל ויעבדום ויראו
בליש ארם להושיע עוד את בני עמון: וחזו כל מלכיא
עבדי הדדעזר ארי אתברו קדם ישראל ואשלימו
עם ישראל ופלחונון ודחילו אנש ארם למפרק
11 עוד ית בני עמון: ויהי לתשובת
המלכים ק השנה לעת צאת המלאכים וישלח דוד את
יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישחתו
ח מל את בני עמון ויצרו על רבה ודוד ישב בירושלם:
בספ והוה לזמן סופה דשתא לעדן מפק מלכיא
ושלח דויד ית יואב וית עבדוהי עמיה וית כל
ישראל וחבילו ית בני עמון וצרו על רבה
ודויד יתיב בירושלם: ויהי
לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך
על גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל הגג
ה והאשה טובת מראה מאד: והוה לעדן רמשא
וקם דויד מעל שוויה והליך על אגר בית
מלכא וחזא איתתא משתטפא מעל אגרא
ואתתא שפירת חיזו לחדא: וישלח דוד וידרש
ה לאשה ויאמר הלא זאת בת שבע בת אליעם
אשת אוריה החתי: ושלח דויד ושאיל באתתא
ואמר הלא דא בת שבע בת אליעם אתת
אוריה חתאה: וישלח דוד מלאכים ויקחה

לאשה ה' וסימנ' מה זאת עשית והשביע הכהן וירד וידרש לאשה וישאל וחד ולאשה עגל מרבק ״״ ניסה מפע ג' וסימנ' אנוסה בנסס וינס ארם

ותבוא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת
מטמאתה ותשב אל ביתה׃ ושלח דויד אזגדין
ודברה ואתת לותיה ושכיב עמה והיא מתדכא
מסאובתה ותבת לביתה׃ ותהר האשה ותשלח
ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי׃ ועדיאת איתתא
ושלחת וחויאת לדויד ואמרת מעדיא אנא׃
וישלח דוד אל יואב שלח אלי את אוריה החתי
וישלח יואב את אוריה אל דוד׃ ושלח דויד
לות יואב שדר לי ית אוריה חתאה ושדר יואב
ית אוריה לות דויד׃ ויבא אוריה אליו וישאל
דוד לשלום יואב ולשלום העם ולשלום
המלחמה׃ ואתא אוריה לותיה ושאיל דויד
לשלם יואב ולשלם עמא ולשלם עבדי קרבא׃
ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך
ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת
המלך׃ ואמר דויד לאוריה חות לביתך ושטוף
רגלך ונפק אוריה מבית מלכא ונפקת בתרוהי
סעודתא דמלכא׃ וישכב אוריה פתח בית
המלך את כל עבדי אדניו ולא ירד אל ביתו׃
ושכיב אוריה בתרע בית מלכא עם כל עבדי
רבונוהי ולא נחת לביתיה׃ ויגדו לדוד לאמר
לא ירד אוריה אל ביתו ויאמר דוד אל אוריה
הלוא מדרך אתה בא מדוע לא ירדת אל ביתך׃
וחויאו לדויד למימר לא נחת אוריה לביתיה
ואמר דויד לאוריה הלא מאורחא את אתי
מדין לא נחתא לביתך׃ ויאמר אוריה אל

דוד הארון וישראל ויהודה ישבים בסכות
ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה חנים
ואני אבוא אל ביתי לאכל ולשתות ולשכב
עם אשתי חיך וחי נפשך אם אעשה את הדבר
הזה׃ ואמר אוריה לדויד ארונא וישראל
ויהודה יתבין במטליא ורבוני יואב ועבדי
רבוני על אפי ברא שרן ואנא איעול לביתי
למיכל ולמשתי ולמשכב עם אתתי חייך וחיי
נפשך אם אעביד ית פתגמא הדין׃ ויאמר
דוד אל אוריה שב בזה גם היום ומחר אשלחך
וישב אוריה בירושלם ביום ההוא וממחרת׃
ואמר דויד לאוריה תיב הלא אף יומא דין
ומחר אשלחנך ויתיב אוריה בירושלם
[illegible]
ויאכל לפניו וישת וישכרהו ויצא בערב
לשכב במשכבו עם עבדי אדניו ואל ביתו
לא ירד׃ וקרא ליה דויד ואכל קדמוהי ושתי
ורוייה ונפק ברמשא למשכב בשוויה עם
עבדי רבונוהי ולביתיה לא נחת׃ ויהי בבקר
ויכתב דוד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה׃
והוה בצפרא וכתב דויד אגרתא לות יואב
ושדר ביד אוריה׃ ויכתב בספר לאמר הבו
את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה
ושבתם מאחריו ונכה ומת׃ וכתב באגרתא
למימר הבו ית אוריה לקביל אפי קרבא
תקיפא ותתובון מבתרוהי ויתמחי וימות׃

משאת ו וסימנ׳ בנימן השען ואוריה ויקרא המלך ויתנו קול מנחת

102

ויהי בשמור יואב אל
העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע
כי אנשי חיל שם: והוה כד צר יואב על קרתא
ויהב ית אוריה לאתרא דידע ארי גברין גיברין
תמן: ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב
ויפל מן העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי:
ונפקו אנשי קרתא ואגיחו קרבא עם יואב
ואתקטל מן עמא מעבדי דויד ומית אף אוריה
חתאה: וישלח יואב ויגד לדוד את כל דברי
המלחמה: ושלח יואב וחוי לדויד ית כל
עסקי קרבא: ויצו את המלאך לאמר ככלותך
את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך: ופקיד
ית אזגדא למימר כשיציותך ית כל עסקי
[illegible]
חמת המלך ואמר לך מדוע נגשתם אל העיר
להלחם הלוא ידעתם את אשר ירו מעל החומה:
ויהי אם יתלק רוגזא דמלכא ויימר לך מדין
אתקרבתון לקרתא לאגחא הלא ידעתון
ית דירמון עליכון מן שורא: מי הכה את
אבימלך בן ירבשת הלוא אשה השליכה
עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ
למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך
אוריה החתי מת: מן קטל ית אבימלך בר
ירבשת הלא אתתא רמת עלוהי פלגות רכב
רחי מן שורא ומית בתבץ למא אתקרבתון
לשורא ותימר אף עבדך אוריה חתאה מית:

וילך המלאך ויבא ויגד לדוד את כל אשר שלחו
יואב: ואזל אזגדא ואתא וחוי לדויד ית כל
דשלחיה יואב: ויאמר המלאך אל דוד כי גברו
עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהיה
עליהם עד פתח השער: ואמר אזגדא לדויד
ארי תקיפו עלנא גבריא ונפקו עלנא לחקלא
והוינא טרדין להון עד מעלנא דתרעא: ויראו
המוראים אל עבדיך מעל החומה וימותו
מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת:
ושדו קשתיא בעבדך מעל שורא ואתקטלו
מעבדי מלכא ואף עבדך אוריה חתאה מית:
ויאמר דוד אל המלאך כה
תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה
כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך
אל העיר והרסה וחזקהו: ואמר דויד לאזגדא
כדין תימר ליואב לא יבאש בעינך ית פתגמא
הדין ארי כדין וכדין תקטול חרבא אתקיף
קרבך על קרתא ופגרה ותקיפהי: ותשמע
אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על
בעלה: ושמעת אתת אוריה ארי מית אוריה
בעלה וספדת על בעלה: ויעבר האבל וישלח
דוד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו
בן וירע הדבר אשר עשה דוד בעיני יהוה:
ועבר אבלא ושלח דויד וכנשה לביתיה והות
ליה לאתו וילידת ליה בר ובאיש פתגמא
דעבד דויד קדם יוי:

ככלותך ב̇ חד מ̇ל וחד חס וסימנ׳ דברי המלחמה מ̇ל לקרא חס אל החומה ב̇ וסימנ׳ אבימלך ודוד ישב ונשב כלנו אל החומה וחזקהו ב̇

וישלח יהוה את נתן אל דוד ויבא אליו ויאמר
לו שני אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר
ואחד ראש: ושלח יי ית נתן לות דויד ואתא
לותיה ואמר ליה תרין גברין הוו בקרתא חדא
חד עתירא וחד מסכינא: לעשיר היה צאן ובקר
הרבה מאד: לעתירא הוו ען ותורין סגי לחדא:
ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר
קנה ויחיה ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו
תאכל ומכסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו
כבת: ולמסכינא לית כל מדעם אלהין אמרתא
חדא זעירא דזבנה וקיימה ורבת עמיה ועם
בנוהי כחדא מפתיה אכלא ומכסיה שתיא
ובחנה שכבא והות ליה כברתא: ויבא הלך
לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו
לעשות לארח הבא לו ויקח את כבשת האיש
הראש ויעשה לאיש הבא אליו: ואתא ארחא
לגברא עתירא וחס למסב מענה ומתוריה
למעבד לארחא דאתא ליה ונסיב ית אמרתא
דגברא מסכינא ועבדה לגברא דאתא לותיה:
ויחר אף דוד באיש מאד ויאמר אל נתן חי
יהוה כי בן מות האיש העשה זאת: ותקיף
רגזא דדויד בגברא לחדא ואמר לנתן קיים
הוא יי ארי גבר חייב קטול גברא דעבד
דהדא: ואת הכבשה ישלם ארבעתים עקב
אשר עשה את הדבר הזה ועל אשר לא חמל:
וית אמרתא ישלים על ארבעא חלף דעבד

ית פתגמא הדין ועל דלא חס:
ויאמר נתן אל דוד אתה האיש כה
אמר יהוה אלהי ישראל אנכי משחתיך למלך
על ישראל ואנכי הצלתיך מיד שאול: ואמר
נתן לדויד את גברא כדנן אמר יי אלהא דישראל
אנא משחתך למהוי מלכא על ישראל ואנא
שיזיבתך מידא דשאול: ואתנה לך את בית
אדניך ואת נשי אדניך בחיקך ואתנה לך את
בית ישראל ויהודה ואם מעט ואספה לך כהנה
וכהנה: ויהבית לך ית בית רבונך וית נשי רבונך
בחנך ויהבית לך ית בית ישראל ויהודה ואם
זעיר ואוסיף לך כאלין וכאלין: מדוע בזית
את דבר יהוה לעשות הרע בעינו את אוריה
החתי הכית בחרב ואת אשתו לקחת לך
לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון: מה דין
בסרתא על פתגמא דיי למעבד דביש קדמוהי
ית אוריה חתאה קטלתא בחרבא וית אתתיה
נסיבתא לך לאנתו ויתיה קטלתא בחרבא דבני
עמון: ועתה לא תסור חרב מביתך עד עולם
עקב כי בזתני ותקח את אשת אוריה החתי
להיות לך לאשה: וכען לא תפסוק חרבא מן
אנש ביתך עד עלמא חלף דאשיטתני ונסיבת
ית אתת אוריה חתאה למהוי לך לאנתו:
כה אמר יהוה הנני מקים
עליך רעה מביתך ולקחתי את נשיך לעיניך
ונתתי לרעיך ושכב עם נשיך לעיני השמש

בנביא

וכהנה ואספה בב' ואראיתי וס' ד' וכהנה מהנה כות פיסו וס' ג' אתנ' וכל הכהנים רק גדול וקצף פנה זרעתם יתנו ואספה ונשארתם — וסימנ' ק' ג' מעט

הזאת׃ כדנן אמר יי׳ הא אנא מקים עלך בישא
מביתך ואדבר ית נשך לעינך ואתין לחברך
וישכוב עם נשך לעיני שמשא הדא׃ כי אתה
עשית בסתר ואני אעשה את הדבר הזה נגד
כל ישראל ונגד השמש׃ ארי את עבדתא
בסתרא ואנא אעביד ית פתגמא הדין קדם
כל ישראל וקדם שמשא׃

ויאמר דוד אל נתן חטאתי ליהוה
ויאמר נתן אל דוד גם יהוה העביר חטאתך
לא תמות׃ ואמר דויד לנתן חבית קדם יי׳ ואמר
נתן לדויד אף יי׳ אעבר חובך לא תמות׃ אפס
כי נאץ נאצת את איבי יהוה בדבר הזה גם
הבן הילוד לך מות ימות׃ ברם ארי מפתח
[illegible]
אף ברא דאתיליד לך ממת ימות׃ וילך נתן
אל ביתו ויגף יהוה את הילד אשר ילדה
אשת אוריה לדוד ויאנש׃ ואזל נתן לביתיה
ותבר יי׳ ית רביא דילידת אתת אוריה לדויד
ואטען׃ ויבקש דוד את האלהים בעד הנער
ויצם דוד צום ובא ולן ושכב ארצה׃ ובעא
דויד רחמין מן קדם יי׳ על רביא וצם דויד
צומא ועל ובת ושכיב על ארעא׃ ויקמו זקני
ביתו עליו להקימו מן הארץ ולא אבה ולא
ברא אתם לחם׃ וקמו סבי ביתיה עלוהי
לאקמותיה מן ארעא ולא אבא ולא אכל
עמהון לחמא׃ ויהי ביום השביעי וימת הילד

ויראו עבדי דוד להגיד לו כי מת הילד כי
אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ולא
שמע בקולנו ואיך נאמר אליו מת הילד
ועשה רעה׃ והוה ביומא שביעאה ומית רביא
ודחילו עבדי דויד לחואה ליה ארי מית רביא
ארי אמרו הא כד הוה רביא קיים מלילנא עמיה
ולא קביל מננא ואיכדין נימר ליה מית רביא
ויעביד בישא׃ וירא דוד כי עבדיו מתלחשים
ויבן דוד כי מת הילד ויאמר דוד אל עבדיו
המת הילד ויאמרו מת׃ וחזא דויד ארי עבדוהי
מלחשין וסבר דויד ארי מית רביא ואמר דויד
לעבדוהי המית רביא ואמרו מית׃ ויקם דוד
מהארץ וירחץ ויסך ויחלף שמלתו ויבא
בית יהוה וישתחו ויבא אל ביתו וישאל
וישימו לו לחם ויאכל׃ וקם דויד מארעא ומשא
ושפר ושני כסותיה ועל לבית מקדשא דיי׳
וסגיד ואתא לביתיה ושאיל ושויאו ליה לחמא
ואכל׃ ויאמרו עבדיו אליו מה הדבר הזה אשר
עשיתה בעבור הילד חי צמת ותבך וכאשר
מת הילד קמת ותאכל לחם׃ ואמרו עבדוהי
ליה מא פתגמא הדין דעבדתא עד דרביא
קיים צמתא ובכיתא וכד מית רביא קמתא
ואכלתא לחמא׃ ויאמר בעוד הילד חי צמתי
ואבכה כי אמרתי מי יודע יחנני יהוה וחי הילד
ואמר עד דרביא קיים צמית ובכיתי ארי
אמרית מן ידע דלמא יתרחם עלי מן קדם יי׳

הילוד ב׳ ומל׳ וסימנ׳ כל הבן הילוד היארה תשליכהו גם הבן הילוד לך חד בתורה וחד בנביא׳ ויבן ד׳ וכולהון לשון בינה

ויחי רבא: ועתה מת למה זה אני צם האוכל
להשיבו עוד אני הלך אליו והוא לא ישוב
אלי: וכען מית למא דנן אנא צאים האכול
לאתבותיה עוד אנא אזיל לותיה והוא לא
תאיב לותי: וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא
אליה וישכב עמה ותלד בן ויקרא את שמו
שלמה ויהוה אהבו: ונחים דויד ית בת שבע
אתתיה ועל לותה ושכיב עמה וילידת בר
וקרת ית שמיה שלמה ויי' רחים ליה: וישלח
ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור
יהוה: ושלח ביד נתן נביא וקרא ית שמיה
ידיד יה בעבור ייי: וילחם
יואב ברבת בני עמון וילכד את עיר המלוכה:
ואגיח קרבא יואב ברבת בני עמון וכבש ית
קרית מלכותא: וישלח יואב מלאכים אל דוד
ויאמר נלחמתי ברבה גם לכדתי את עיר המים:
ושלח יואב אזגדין לות דויד ואמר אגיחית
ברבה אף כבשית ית קרית מלכותא: ועתה אסף
את יתר העם וחנה על העיר ולכדה פן אלכד
אני את העיר ונקרא שמי עליה: וכען כנוש
ית שאר עמא ושרי על קרתא וכבשה דלמא
אכבוש אנא ית קרתא ויתקרי שמי עלה: ויאסף
דוד את כל העם וילך רבתה וילחם בה וילכדה:
וכנש דויד ית כל עמא ואזל לרבת ואגיח קרבא
בה וכבשה: ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו
ומשקלה ככר זהב ואבן יקרה ותהי על ראש

דוד ושלל העיר הוציא הרבה מאד: ונסיב
ית כלילא דמלכהון מעל רישיה ומתקליה
ככרא דדהבא וביה אבנא טבא והוה על רישא
דדויד ועדי קרתא אפיק סגי לחדא: ואת העם
אשר בה הוציא וישם במגרה ובחרצי הברזל
ובמגזרות הברזל והעביר אותם במלכן וכן
יעשה לכל ערי בני עמון וישב דוד וכל העם
ירושלם: וית עמא דבה אפיק ומסר יתהון
במסרין ובמורגי ברזלא ובמגזרי ברזלא
וגרר יתהון בשוקיא וכן עביד לכל קרוי בני
עמון ותב דויד וכל עמא לירושלם:
ויהי אחרי כן ולאבשלום
בן דוד אחות יפה ושמה תמר ויאהבה אמנון
[illegible]
בן דוד
אחתא שפירתא ושמה תמר ורחמה אמנון
בר דויד: ויצר לאמנון להתחלות בעבור תמר
אחותו כי בתולה היא ויפלא בעיני אמנון
לעשות לה מאומה: ועקת לאמנון ואתמרע
בדיל תמר אחתיה ארי בתולתא היא והוה
מכסא בעיני אמנון למעבד לה מדעם:
ולאמנון רע ושמו יונדב בן שמעה אחי דוד
ויונדב איש חכם מאד: ולאמנון שושבינא
ושמיה יונדב בר שמעה אחוהי דדויד
ויונדב גבר חכים לחדא: ויאמר לו מדוע
אתה ככה דל בן המלך בבקר בבקר הלוא
תגיד לי ויאמר לו אמנון את תמר אחות

שתגר חשר זבולן יוסף אונן שלה שמשון שמואל שלמה ... ולאבשלום יספו קטנה ו' ולאחות ... מחות ג' וסימנ' ... ויצר ג' וסימ' יעקב אשתבע לאמנון

אבשלם אחי אני אהב: ואמר ליה מרין את
כדין חשוך בר מלכא בצפר בצפר הלא תחוי
לי ואמר ליה אמנון ית תמר אחתיה דאבשלום
אחי אנא רחים: ויאמר לו יהונדב שכב על
משכבך והתחל ובא אביך לראותך ואמרת
אליו תבא נא תמר אחותי ותברני לחם ועשתה
לעיני את הבריה למען אשר אראה ואכלתי
מידה: ואמר ליה יהונדב שכוב על שוויך
ואתמרע וייתי אבוך למחזך ותימר ליה
תיתי כען תמר אחתי ותוכילנני לחמא ותעביד
לעיני סעודתא בדיל דאחזי ואיכול מן ידה:
וישכב אמנון ויתחל ויבא המלך לראותו
ויאמר אמנון אל המלך תבוא נא תמר
[illegible]
[illegible]
מידה: ושכיב אמנון ואתמרע ואתא מלכא
למחזיה ואמר אמנון למלכא תיתי כען
תמר אחתי ותחלוט לעיני תרתין חליטתא
ואיכול מן ידה: וישלח דוד אל תמר הביתה
לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשי לו הבריה:
ושלח דויד לות תמר לביתא למימר איזילי
כען לות אמנון אחוך ועבידי ליה סעודתא:
ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח
את הבצק ותלוש ותלבב לעיניו ותבשל את
הלבבות: ואזלת תמר לבית אמנון אחוהא
והוא שכיב ונסיבת ית לישא ולשת וחלטת
לעינוהי ובשילת ית חליטתא: ותקח את

המשרת ותצק לפניו וימאן לאכול ויאמר
אמנון הוציאו כל איש מעליו ויצאו כל איש
מעליו: ונסיבת ית מסריתא ואריקת קדמוהי
ולא אבא למיכל ואמר אמנון אפיקו כל אנש
מעלוי ונפקו כל אנש מעלוהי: ויאמר אמנון
אל תמר הביאי הבריה החדר ואברה מידך
ותקח תמר את הלבבות אשר עשתה ותבא
לאמנון אחיה החדרה: ואמר אמנון לתמר
איעילי סעודתא לאדרון בית משכבא ואסעד
מן ידיך ונסיבת תמר ית חליטתא דעבדת
ואעילת לאמנון אחוהא לאדרון בית משכבא:
ותגש אליו לאכל ויחזק בה ויאמר לה בואי
שכבי עמי אחותי: וקריבת ליה ולא אבא
למיכל ואתקיף בה ואמר לה עולי שכובי
עמי אחתי: ותאמר לו אל אחי אל תענני כי
לא יעשה כן בישראל אל תעשה את הנבלה
הזאת: ואמרת ליה בבעו אחי לא תענינני
ארי לא מתעביד כין בישראל לא תעביד
ית קלנא הדין: ואני אנה אוליך את חרפתי
ואתה תהיה כאחד הנבלים בישראל ועתה
דבר נא אל המלך כי לא ימנעני ממך: ואנא
לאן אוביל ית חסודאי ואת תהי כחד מן שטיא
בישראל וכען מליל כען עם מלכא ארי לא
ימנענני מנך: ולא אבה לשמע בקלה ויחזק
ממנה ויענה וישכב אתה: ולא אבא לקבלא
מנה ותקיף מנה ועניה ושכיב עמה: וישנאה

הביאי ג̇ ומל וסימנה הבריה בני מרחוק עצה וישנאה ב̇ חד ריש פיסוק וחד סו פיסוק וסימנה אתבתי נתתי וישנאה אמנון שנאה גדולה

אמנון שנאה גדולה מאד כי גדולה השנאה
אשר שנאה מאהבה אשר אהבה ויאמר לה
אמנון קומי לכי׃ וסנה אמנון סנאתא רבתא
לחדא ארי סגיאה סנאתא דסנה מרחמתא
דרחמה ואמר לה אמנון קומי איזילי׃ ותאמר
לו אל אודות הרעה הגדולה הזאת מאחרת
אשר עשית עמי לשלחני ולא אבה לשמע
לה׃ ואמרת ליה על עיסק בשתא רבתא הדא
מבתר דעבדת עמי את אמר לשלחותני ולא
אבא לקבלא מנה׃ ויקרא את נערו משרתו
ויאמר שלחו נא את זאת מעלי החוצה ונעל
הדלת אחריה׃ וקרא ית עולימיה משמשניה
ואמר שלחו כען ית דא מלותי לברא ואגוף
דשא בתרהא׃ ועליה כתנת פסים כי כן תלבשן
בנות המלך הבתולת מעילים ויצא אתה
משרתו החוץ ונעל הדלת אחריה׃ ועלה
כתונא דפסי ארי כין לבשן בנת מלכא
בתולתא כרדוטין ואפיק יתה משומשנה
לברא ואגף דשא בתרהא׃ ותקח תמר אפר
על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה
ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך וזעקה׃
ונסיבת תמר קטמא על רישה וכתונא דפסי
דעלה בזעת ושויאת ידה על רישה ואזלא
מיזל וצוחא׃ ויאמר אליה אבשלום אחיה
האמינון אחיך היה עמך ועתה אחותי החרישי
אחיך הוא אל תשיתי את לבך לדבר הזה

ותשב תמר ושממה בית אבשלום אחיה׃
ואמר לה אבשלום אחוהא האמינון אחוך
הוה עמיך וכען אחתי שתוקי אחוך הוא
לא תשוין ית לביך לפתגמא הדין ויתיבת
תמר ושתקא בית אבשלום אחוהא׃ והמלך
דוד שמע את כל הדברים האלה ויחר לו מאד׃
ומלכא דויד שמע ית כל פתגמיא האלין ותקיף
ליה לחדא׃ ולא דבר אבשלום עם אמנון למרע
ועד טוב כי שנא אבשלום את אמנון על דבר
אשר ענה את תמר אחתו׃ ולא מליל אבשלום
עם אמנון למביש ועד טב ארי סנא אבשלום
ית אמנון על עיסק דעני ית תמר אחתיה׃
ויהי לשנתים ימים ויהיו גזזים
ל[illegible]
אבשלום לכל בני המלך׃ והוה לזמן תרתין
שנין והוו גזזין לאבשלום במישר חצור
דעם בית אפרים וזמין אבשלום לכל בני מלכא׃
ויבא אבשלום אל המלך ויאמר הנה נא גזזים
לעבדך ילך נא המלך ועבדיו עם עבדך׃ ואתא
אבשלום לות מלכא ואמר הא כען גזזין לעבדך
ייזיל כען מלכא ועבדוהי עם עבדך׃ ויאמר
המלך אל אבשלום אל בני אל נא נלך כלנו ולא
נכבד עליך ויפרץ בו ולא אבה ללכת ויברכהו׃
ואמר מלכא לאבשלום לא ברי לא כען ניזיל
כלנא ולא ניתקף עלך ואתקיף ביה ולא אבא
למיזל וברכיה׃ ויאמר אבשלום ולא ילך נא

ועליה ג׳ וסימנ׳ כתנת פסים למרוס שובה יכרעון אחרים ׳ שנאה וסימנ׳ תועבת יי׳ ולאתקיס אבשלום שלח ששהנה שנת

אתנו אמנון אחי ויאמר לו המלך למה ילך
עמך׃ ואמר אבשלום ולא ייזיל כען עמנא
אמנון אחי ואמר ליה מלכא למא ייזיל עמך׃
ויפרץ בו אבשלום וישלח אתו את אמנון
ואת כל בני המלך׃ ואתקיף ביה אבשלום
ושלח עמיה ית אמנון וית כל בני מלכא׃
ויצו אבשלום את נעריו
לאמר ראו נא כטוב לב אמנון ביין ואמרתי
אליכם הכו את אמנון והמתם אתו אל תיראו
הלא כי אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני חיל׃
ופקיד אבשלום ית עולימוהי למימר חזו כען
כד ישפר לבא דאמנון בחמרא ואימר לכון
קטולו ית אמנון ותקטלון יתיה לא תדחלון
[illegible]
גברין׃ ויעשו נערי אבשלום לאמנון כאשר
צוה אבשלום ויקמו כל בני המלך וירכבו איש
על פרדו וינסו׃ ועבדו עולימי אבשלום לאמנון
כמא דפקיד אבשלום וקמו כל בני מלכא ורכבו
גבר על כודנתיה ואפכו׃ ויהי המה בדרך
והשמעה באה אל דוד לאמר הכה אבשלום
את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד׃ והוה
עד דאנון באורחא ושמועתא אתת לות
דויד למימר קטל אבשלום ית כל בני מלכא
ולא אשתאר מנהון חד׃ ויקם
המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל
עבדיו נצבים קרעי בגדים׃ וקם מלכא ובזע

ית לבושוהי ושכיב על ארעא וכל עבדוהי
מעתדין כד מבזעין לבושיהון׃
ויען יונדב בן שמעה אחי דוד
ויאמר אל יאמר אדני את כל הנערים בני המלך
המיתו כי אמנון לבדו מת כי על פי אבשלום
היתה שימה מיום ענתו את תמר אחתו׃ (בו׳ שומה ק׳)
ואתיב יונדב בר שמעה אחוהי דדויד ואמר
לא יימר רבוני ית כל עולימיא קטלו ארי אלהין
אמנון בלחודוהי מית ארי בלבא דאבשלום
הות כמינא מיומא דעני ית תמר אחתיה׃ ועתה
אל ישם אדני המלך אל לבו דבר לאמר כל
בני המלך מתו כי אם אמנון לבדו מת׃ וכען (אם)
לא ישוי רבוני מלכא על ליביה פתגמא למימר (כל)
כל בני מלכא אתקטלו אלהין אמנון בלחודוהי (ולא)
מית׃ ויברח אבשלום וישא (קרי)
הנער הצפה את עינו וירא והנה עם רב הלכים (והן)
מדרך אחריו מצד ההר׃ וערק אבשלום (ח)
וזקף עולימא סכואה ית עינוהי וחזא והא עם (בו מלין ק׳ כת)
סגיאין אתן מאורח מאחורוהי מסטר טורא׃ (ולא)
ויאמר יונדב אל המלך הנה בני המלך באו (קרי)
כדבר עבדך כן היה׃ ואמר יונדב למלכא הא
בני מלכא אתו כפתגמא דעבדך כין הוה׃ ויהי
ככלתו לדבר והנה בני המלך באו וישאו קולם
ויבכו וגם המלך וכל עבדיו בכו בכי גדול
מאד׃ והוה כשיציותיה למללא והא בני מלכא
אתו וארימו קלהון ובכו ואף מלכא וכל עבדוהי

כטוב ד׳ וסימנה׳ לבם לארצו המלך אמנון ... ענתו ב׳ וסימנה׳ למען ענתו בסבלתם מיום ענתו זאת תמר אחתו

בכו בכיאה סגיאה לחדא׃ ואבשלום ברח
וילך אל תלמי בן עמיחור מלך גשור ויתאבל
על בנו כל הימים׃ ואבשלום ערק ואזל לות
תלמי בר עמיהוד מלכא דגשור ואתאבל על
בריה כל יומיא׃ ואבשלום ברח וילך גשור
ויהי שם שלש שנים׃ ואבשלום ערק ואזל
לגשור והוה תמן תלת שנין׃ ותכל דוד המלך
לצאת אל אבשלום כי נחם על אמנון כי מת׃
וחמידת נפשא דדויד למפק על אבשלום
ארי אתנחם על אמנון ארי מית׃
וידע יואב בן צרויה כי לב המלך
על אבשלום׃ וידע יואב בר צרויה ארי לבא
דמלכא למפק על אבשלום׃ וישלח יואב
תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה
התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי
שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת
על מת׃ ושלח יואב לתקוע ודבר מתמן
אתתא חכימתא ואמר לה אתאבלי כען ולבשי
כען לבושי אבלא ולא תשופין משחא ותהון
כאתתא דנן יומין סגיאין מתאבלא על מיתא׃
ובאת אל המלך ודברת אליו כדבר הזה וישם
יואב את הדברים בפיה׃ ותהכין לות מלכא
ותמללין עמיה כפתגמא הדין ושוי יואב ית
פתגמיא בפומה׃ ותאמר האשה התקעית
אל המלך ותפל על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר
הושיעה המלך׃ ואמרת אתתא דמתקועית למלכא
ונפלת על אפהא על ארעא וסגידת ואמרת
פרוק מלכא׃ ויאמר לה המלך מה לך ותאמר
אבל אשה אלמנה אני וימת אישי׃ ואמר
לה מלכא מא ליך ואמרת בקושטא אתתא
ארמלתא אנא ומית בעלי׃ ולשפחתך שני
בנים וינצו שניהם בשדה ואין מציל ביניהם
ויכו האחד את האחד וימת אתו׃ ולאמתך
תרין בנין ואתנציאו תרויהון בחקלא ולית
דמשיזיב ביניהון ומחא חד ית חד וקטל
יתיה׃ והנה קמה כל המשפחה על שפחתך
ויאמרו תנו את מכה אחיו ונמתהו בנפש אחיו
אשר הרג ונשמידה גם את היורש וכבו את
גחלתי אשר נשארה לבלתי שום לאישי
שם [illegible]
זרעיתא על אמתך ואמרו הבי ית דקטל
אחוהי ונקטלניה בחובת נפשא דאחוהי דקטל
ונשיציאף ית ירותא ובען למקטל ית חד יחידי
דאשתאר בדיל דלא לשואה לבעלי שום
ושאר על אפי ארעא׃
ויאמר המלך אל האשה לכי לביתך
ואני אצוה עליך׃ ואמר מלכא לאתתא איזילי
לביתיך ואנא אפקיד עלך׃ ותאמר האשה
התקועית אל המלך עלי אדני המלך העון
ועל בית אבי והמלך וכסאו נקי׃ ואמרת אתתא
דמתקועא למלכא עלי ידי רבוני מלכא חובא
ומלכא וכרסי מלכותיה זכאי׃

ונמיתהו ח׳ חס בליש וסימנ׳ בפגעו בו וישלח שאול והנה קמה ועשרה אנשים ויכה ... התקועית ב׳ חד מל׳ וג׳ חס וסימ׳ ותפל על אפיה עלי אדני המלך

ויאמר המלך המדבר אליך והבאתו אלי ולא יסיף עוד לגעת בך׃ ואמר מלכא מן דימלל עמיך אייתיה לותי ולא יוסיף עוד לאנזקא ביך׃

ותאמר יזכר נא המלך את יהוה אלהיך מהרבת גאל הדם לשחת ולא ישמידו את בני ויאמר חי יהוה אם יפל משערת בנך ארצה׃ ואמרת ידכר כען מלכא מא דכתיב בספר אוריתא דייי אלהך בדיל דלא לאסגאה אורחא קדם גאיל דמא לחבלא ולא ישיצון ית ברי ואמר קיים הוא ייי אם יפול מסער ריש בריך לארעא׃

ותאמר האשה תדבר נא שפחתך אל אדני המלך דבר ויאמר דברי׃ ואמרת אתתא תמליל כען אמתך קדם [ריבוני מלכא פתגמא ואמר מליל]׃

ותאמר האשה ולמה חשבתה כזאת על עם אלהים ומדבר המלך הדבר הזה כאשם לבלתי השיב המלך את נדחו׃ ואמרת אתתא ולמא חשבתא כהדא על עמא דייי וממליל מלכא פתגמא הדין כגבר חייב בדיל דלא לאתבא מלכא ית בדוריה׃

כי מות נמות וכמים הנגרים ארצה אשר לא יאספו ולא ישא אלהים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח׃ ארי מיתא דמאית הא כמיא דמתאשדין לארעא דלא אפשר להון דיתכנשון כין לית אפשר לדינא דקושטא לקבלא ממון דשקר ומחשיב מחשבן בדיל דלא לבדרא מנה בדוריה׃

ועתה אשר באתי לדבר אל המלך אדני את הדבר הזה כי יראני העם ותאמר שפחתך אדברה נא אל המלך אולי יעשה המלך את דבר אמתו׃ וכען דאתיתי למללא קדם מלכא ריבוני ית פתגמא הדין ארי דחלוני עמא ואמרת אמתך אמליל כען קדם מלכא מא אם יעביד מלכא ית פתגמא דאמתיה׃

כי ישמע המלך להציל את אמתו מכף האיש להשמיד אתי ואת בני יחד מנחלת אלהים׃ ארי ישמע מלכא לשיזבא ית אמתיה מיד גברא דשיצאה יתי וית ברי כחדא מאחסנת עמא דייי׃

ותאמר שפחתך יהיה נא דבר אדני המלך למנחה כי כמלאך האלהים כן אדני המלך לשמע הטוב והרע ויהוה אלהיך יהי עמך׃ ואמרת אמתך יהי כען פתגמא דריבוני מלכא לשלמא ארי כמלאכא דייי כין ריבוני מלכא למשמע טב וביש ומימרא דייי אלהך יהי בסעדך׃

ויען המלך ויאמר אל האשה אל נא תכחדי ממני דבר אשר אנכי שאל אתך ותאמר האשה ידבר נא אדני המלך׃ ואתיב מלכא ואמר לאתתא לא כען תכסא מני פתגמא דאנא שאיל יתיך ואמרת אתתא ימליל כען ריבוני מלכא׃

ויאמר המלך היד יואב אתך בכל זאת ותען האשה ותאמר חי נפשך אדני המלך אם אש להמין ולהשמיל מכל אשר דבר אדני המלך כי עבדך יואב הוא

המדבר ד׳ וסימנ׳ ... והנה עיניכם ויאמר המלך לבן ידע עמי לפלמוני ... אש האש ב׳ חס בליש חי נפשך עד האש בית רשע

צוני והוא שם בפי שפחתך את כל הדברים
האלה: ואמר מלכא הידי יואב עמך בכל דא
ואתיבת אתתא ואמרת חיי נפשך רבוני מלכא
אם אית למסטי לימינא ולסמלא מכל דמליל
רבוני מלכא ארי עבדך יואב הוא פקדני והוא
שוי בפומא דאמתך ית כל פתגמיא האלין:
לבעבור סבב את פני הדבר עשה עבדך יואב
את הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מלאך
האלהים לדעת את כל אשר בארץ: בדיל
לאקפא ית אפי פתגמא עבד עבדך יואב ית
פתגמא הדין ורבוני חכים כחכמת מלאכא
דייי למדע ית כל דבארעא:
ויאמר המלך אל יואב הנה נא
עשיתי את הדבר הזה ולך השב את הנער
את אבשלום: ואמר מלכא ליואב הא כען
עבדית ית פתגמא הדין ואיזיל אתיב ית
עולימא ית אבשלום: ויפל יואב אל פניו
ארצה וישתחו ויברך את המלך ויאמר יואב
היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך אדני
המלך אשר עשה המלך את דבר עבדו: ונפל
יואב על אפוהי על ארעא וסגיד ובריך ית
מלכא ואמר יואב יומא דין ידע עבדך ארי
אשכחית רחמין בעינך רבוני מלכא דעבד
מלכא ית פתגמא דעבדך: ויקם יואב וילך
גשורה ויבא את אבשלום ירושלם: וקם יואב
ואזל לגשור ואיתי ית אבשלום לירושלם:

ויאמר המלך יסב אל ביתו ופני לא יראה
ויסב אבשלום אל ביתו ופני המלך לא ראה:
ואמר מלכא יסתחר לביתיה ואפי לא יחזי
ואסתחר אבשלום לביתיה ואפי מלכא לא חזי:
וכאבשלום לא היה איש
יפה בכל ישראל להלל מאד מכף רגלו ועד
קדקדו לא היה בו מום: וכאבשלום לא הוה
גבר שפיר בכל ישראל לשבחא לחדא מפרסת
רגליה ועד מוחיה לא הוה ביה מומא: ובגלחו
את ראשו והיה מקץ ימים לימים אשר יגלח
כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער ראשו
מאתים שקלים באבן המלך: ובספרותיה
ית רישיה והוי מזמן עדן לעדן דמספר
[illegible]
רישיה מאתן סלעין במתקלא דמלכא: ויולדו
לאבשלום שלשה בנים ובת אחת ושמה תמר
היא היתה אשה יפת מראה: ואתילידו לאבשלום
תלתא בנין וברתא חדא ושמה תמר היא הות
אתתא שפירת חיזו: וישב
אבשלום בירושלם שנתים ימים ופני המלך
לא ראה: ויתיב אבשלום בירושלם תרתין
שנין ואפי מלכא לא חזא: וישלח אבשלום
אל יואב לשלח אותו אל המלך ולא אבה לבוא
אליו וישלח עוד שנית ולא אבה לבוא: ושלח
אבשלום לות יואב לשלחא יתיה לות מלכא
ולא אבא למיתי לותיה ושלח עוד תניינות

גסות הביא סבב ... ופנו ג וסימנ ... לא יראו ופני לא יראה הייתי נרדם על פני ... לימים ה וסימנ ... וערך ובגלחו ובאתי היעמד על כן ...

ולא אבא למיתי ויאמר אל עבדיו ראו חלקת
יואב אל ידי ולו שם שערים לכו והוציתיה והציתוה ק
באש ויצתו עבדי אבשלום את החלקה באש:
ואמר לעבדוהי חזו אחסנת יואב דסמיכא
לדילי ולִיה תמן סערין איזילו ואדליקוהא
בנורא ואוקידו עבדי אבשלום ית אחסנתא
בנורא: ויקם יואב ויבא אל
יט אבשלום הביתה ויאמר אליו למה הציתו
עבדיך את החלקה אשר לי באש: וקם יואב
ואתא לות אבשלום לביתא ואמר ליה למא
אדליקו עבדך ית אחסנתא דילי בנורא:
ויאמר אבשלום אל יואב הנה שלחתי אליך
ב לאמר בא הנה ואשלחה אתך אל המלך לאמר
[illegible]
חס אראה פני המלך ואם יש בי עון והמתני:
בל״ע ואמר אבשלום ליואב הא שלחית לותך
למימר איתא הלכא ואשלח יתך לות מלכא
למימר למא אתיתי מגשור טב לי עוד
דאנא תמן וכען אחזי אפי מלכא ואם אית
בי חובא יקטלנני: ויבא יואב אל המלך
ויגד לו ויקרא אל אבשלום ויבא אל המלך
וישתחו לו על אפיו ארצה לפני המלך וישק
המלך לאבשלום: ואתא יואב לות מלכא וחוי
ליה וקרא לאבשלום ואתא לות מלכא וסגיד
ליה על אפוהי על ארעא קדם מלכא ונשיק
מלכא לאבשלום:

15 ג ויהי מאחרי כן ויעש לו אבשלום מרכבה
וסוסים וחמשים איש רצים לפניו: והוה
מבתר כין ועבד ליה אבשלום רתכין וסוסון
וחמשין גברא רהטין קדמוהי: והשכים
אבשלום ועמד על יד דרך השער ויהי כל
האיש אשר יהיה לו ריב לבוא אל המלך
טו למשפט ויקרא אבשלום אליו ויאמר אי
פת מזה עיר אתה ויאמר מאחד שבטי ישראל
עבדך: ומקדים אבשלום וקאים על כיבש
אורח תרעא והוי כל גבר דיהי ליה דין
למיעל לקדם מלכא למדן וקרי אבשלום
ליה ואמר אי מדא קרייא את ואמר מיחד
שבטיא דישראל עבדך: ויאמר אליו
אבשלום ראה דבריך טובים ונכחים ושמע
אין לך מאת המלך: ואמר ליה אבשלום
חזי פתגמך תקנין ויאן ושמע לית לך מן
קדם מלכא: ויאמר אבשלום מי ישמני
שפט בארץ ועלי יבוא כל איש אשר יהיה
לו ריב ומשפט והצדקתיו: ואמר אבשלום
מן ימנינני דיינא בארעא וקדמי ייתי כל
גברא דיהי ליה דין ומצו ואדיניניה בקשוט:
והיה בקרב איש להשתחות לו ושלח את
ידו והחזיק לו ונשק לו: והוי כד קריב גברא
למסגד ליה ומושיט ית ידיה ומתקיף ביה
ונשיק ליה: ויעש אבשלום כדבר הזה לכל
טו ישראל אשר יבאו למשפט אל המלך ויגנב

עו׳ ח״ס בל״ע וסימנ׳ כל ימי האנשים טוב לי שלשה חריב תטהרי הצאן רדעס ל חושיבך היורש יבאו וישבו אמרתי אמללה ועל׳ ה׳ וסימ׳ ויאמר

אבשלום את לב אנשי ישראל ועבד אבשלום
כפתגמא הדין לכל ישראל דאתן למדן קדם
מלכא וגניב אבשלום ית לבא דאנשי ישראל׃
ויהי מקץ ארבעים שנה
ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם
את נדרי אשר נדרתי ליהוה בחברון׃ והוה
מסוף ארבעין שנין ואמר אבשלום למלכא
איזיל כען ואשלים ית נדרי דנדרית קדם יי׳
בחברון׃ כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור
בארם לאמר אם ישיב ישיבני יהוה ירושלם
ועבדתי את יהוה׃ ארי נדרא נדר עבדך
במתבי בגשור בארם למימר אם אתבא
יתיבנני יי׳ לירושלם ואפלח קדם יי׳׃ ויאמר
לו המלך לך בשלום ויקם וילך חברונה׃
ואמר ליה מלכא איזיל בשלם וקם ואזל
לחברון׃ וישלח אבשלום
מרגלים בכל שבטי ישראל לאמר כשמעכם
את קול השפר ואמרתם מלך אבשלום
בחברון׃ ושלח אבשלום מאללין בכל
שבטיא דישראל למימר כמשמעכון ית
קל שופרא ותימרון מלך אבשלום בחברון׃
ואת אבשלום הלכו מאתים איש מירושלם
קראים והלכים לתמם ולא ידעו כל דבר׃ ועם
אבשלום אזלו מאתן גברין מירושלם
זמינין ואזלין לתומהון ולא ידעין כל מדעם׃
וישלח אבשלום את אחיתפל הגלני יועץ

דוד מעירו מגלה בזבחו את הזבחים ויהי
הקשר אמץ והעם הולך ורב את אבשלום׃
ושלח אבשלום ית אחיתופל גילונאה מלכא
דדויד מקרתיה מגילו כד דבח ית דבחיא
והוה מרדא תקיף ועמא אזילו וסגי עם
אבשלום׃ ויבא המגיד אל דוד לאמר היה
לב איש ישראל אחרי אבשלום׃ ואתא מחוי
לות דויד למימר אתפני לבא דאנש ישראל
בתר אבשלום׃ ויאמר דוד לכל עבדיו אשר
אתו בירושלם קומו ונברחה כי לא תהיה
לנו פליטה מפני אבשלם מהרו ללכת פן
ימהר והשגנו והדיח עלינו את הרעה והכה
העיר לפי חרב׃ ואמר דויד לכל עבדוהי
דעמי [illegible]
לנא שיזבא מן קדם אבשלום איתו למיזל
דלמא יוחי וידבקננא ויכמון עלנא ית בשתא
וימחי קרתא לפתגם דחרב׃ ויאמרו עבדי
המלך אל המלך ככל אשר יבחר אדני המלך
הנה עבדיך׃ ואמרו עבדי מלכא למלכא
ככל דיימר רבוני מלכא הא עבדך׃ ויצא
המלך וכל ביתו ברגליו ויעזב המלך את
עשר נשים פלגשים לשמר הבית׃ ונפק מלכא
וכל אנש ביתיה עמיה ושבק מלכא ית עסר
נשין לחינתא למטר ביתא׃ ויצא המלך וכל
העם ברגליו ויעמדו בית המרחק׃ ונפק מלכא
וכל עמא דעמיה וקמו באתר רחיק׃ וכל עבדיו

ולא ידעו ג׳ וסימנ׳ כל דבר נכחה כי רפאתים ״ וכל ביתו ג׳ וסימנ׳ ויעל האיש וימת שאול ויצא המלך ״ הולך ג׳ מל׳ בספ׳ וסימ׳ הגילוני תמוב

עברים על ידו וכל הכרתי וכל הפלתי וכל
הגתים שש מאות איש אשר באו ברגלו
מגת עברים על פני המלך׃ וכל עבדוהי
עברין על ידוהי וכל קשתיא וכל קלעיא
וכל גתאי שית מאה גברא דאתו עמיה מגת
עברין קדם מלכא׃ ויאמר
המלך אל אתי הגתי למה תלך גם אתה אתנו
שוב ושב עם המלך כי נכרי אתה וגם גלה
אתה למקומך׃ ואמר מלכא לאתי גתאה
למא תיזיל אף את עמנא תוב ותיב עם
מלכא ארי נכראה את ואף גלי את איזיל
לך לאתרך׃ תמול בואך והיום אניעך עמנו אניעך
ללכת ואני הולך על אשר אני הולך שוב והשב
את אחיך [illegible] בספ
[illegible] רין את טלטלך עמנא למיזל ואנא
איזיל לאתר דלית אנא ידע לאן אנא איזיל
תוב ואתיב ית אחך עמך ועביד עמהון
טיבו וקשוט׃ ויען אתי את המלך ויאמר חי
יהוה וחי אדני המלך כי אם במקום אשר אם
יהיה שם אדני המלך אם למות אם לחיים כח
כי שם יהיה עבדך׃ ואתיב אתי ית מלכא ויא
ואמר קיים הוא יי וחיי רבוני מלכא אלהין קרי
באתרא דיהי תמן רבוני מלכא אם למותא
אם לחיי ארי תמן יהי עבדך׃ ויאמר דוד
אל אתי לך ועבר ויעבר אתי הגתי וכל אנשיו
וכל הטף אשר אתו׃ ואמר דויד לאתי איזיל

עבור ועבר אתי גתאה וכל גברוהי וכל טפלא
דעמיה׃ וכל הארץ בוכים קול גדול וכל העם
עברים והמלך עבר בנחל קדרון וכל העם
עברים על פני דרך את המדבר׃ וכל דירי
ארעא בכן קל רב וכל עמא עברין ומלכא
עבר בנחלא דקדרון וכל עמא עברין על
אפי אורח במדברא׃ והנה גם צדוק וכל
הלוים אתו נשאים את ארון ברית האלהים
ויצקו את ארון האלהים ויעל אביתר עד תם
כל העם לעבור מן העיר׃ והא אף צדוק וכל
ליואי עמיה נטלין ית ארון קימא דיי ואסיקו
אביתר עד דשלים כל עמא למעבר מן
קרתא׃ ויאמר המלך לצדוק
השב את ארון האלהים העיר אם אמצא חן
בעיני יהוה והשבני והראני אתו ואת נוהו׃
ואמר מלכא לצדוק אתיב ית ארונא דיי
לקרתא אם אשכח רחמין קדם יי ויתיבנני
ויחזינני קדמוהי ואפלח קדמוהי בבית
מקדשיה׃ ואם כה יאמר לא חפצתי בך
הנני יעשה לי כאשר טוב בעיניו׃ ואם כדין
יימר לא רעוא קדמי בך האנא יעביד לי
כמא דתקין קדמוהי׃ ויאמר
המלך אל צדוק הכהן הרואה אתה שבה
העיר בשלום ואחימעץ בנך ויהונתן בן
אביתר שני בניכם אתכם׃ ואמר מלכא
לצדוק כהנא חזוא את תוב לקרתא בשלם

הרואה ב̇ חד מל̇ וחד חס̇ וסימנ̇ — ויאמר המלך לצדוק מל̇ מה הם עשים חס̇

ואחימעץ ברך ויהונתן בר אביתר תרין בניכון
עמכון׃ ראו אנכי מתמהמה בעברות המדבר
עד בוא דבר מעמכם להגיד לי׃ חזו דאנא
מתעכב במישרי מדברא עד דימטי פתגמא
מנכון לחואה לי׃ וישב צדוק ואביתר את
ארון האלהים ירושלם וישבו שם׃ ואתיב
צדוק ואביתר ית ארונא דיי׳ לירושלם ויתיבו
תמן׃ ודוד עלה במעלה הזתים עלה ובכה
וראש לו חפוי והוא הלך יחף וכל העם אשר
אתו חפו איש ראשו ועלו עלה ובכה׃ ודויד
סליק במסקנא דטור זיתיא סליק ובכי ורישיה
ליה מכרך והוא אזיל ויחיף וכל עמא דעמיה
כריכו גבר רישיה וסלקין מסק ובכן׃ ודוד
הגיד לאמר אחיתפל בקשרים עם אבשלום
ויאמר דוד סכל נא את עצת אחיתפל יהוה׃
ולדויד אתחוה למימר אחיתופל במרודיא
עם אבשלום ואמר דויד קלקיל כען ית מלכא
דאחיתופל יי׳׃ ויהי דוד בא עד הראש אשר
ישתחוה שם לאלהים והנה לקראתו חושי
הארכי קרוע כתנתו ואדמה על ראשו׃ והוה
דויד אתא עד ריש טורא דיסגוד תמן קדם
יי׳ והא לקדמותיה חושי ארכאה כד מבזע
לבושוהי ועפרא רמי בר רישיה׃ ויאמר לו
דוד אם עברת אתי והית עלי למשא׃ ואמר
ליה דויד אם עברת עמי ותהי עלי למטול׃
ואם העיר תשוב ואמרת לאבשלום עבדך

אני המלך אהיה עבד אביך ואני מאז ועתה
ואני עבדך והפרתה לי את עצת אחיתפל׃
ואם קרתא תתוב ותימר לאבשלום עבדך אנא
מלכא איהי עבדא דאבוך ואנא מבכין וכען
ואנא עבדך ותקלקיל לי ית מלכא דאחיתופל׃
והלוא עמך שם צדוק ואביתר הכהנים והיה
כל הדבר אשר תשמע מבית המלך תגיד
לצדוק ולאביתר הכהנים׃ והלא עמך תמן
צדוק ואביתר כהניא ויהי כל פתגמא דתשמע
מבית מלכא ותחוי לצדוק ולאביתר כהניא׃
הנה שם עמם שני בניהם אחימעץ לצדוק
ויהונתן לאביתר ושלחתם בידם אלי כל
דבר אשר תשמעו׃ והא תמן עמהון תרין
[illegible] והי לאביתר
ותשלחון בידהון לותי כל מדעם דתשמעון
ויבא חושי רעה דוד העיר ואבשלם יבוא
ירושלם׃ ואתא חושי שושבינא דדויד
לקרתא ואבשלום אתא לירושלם׃

ודוד עבר מעט מהראש והנה
ציבא נער מפיבשת לקראתו וצמד חמורים
חבושים ועליהם מאתים לחם ומאה צמוקים
ומאה קיץ ונבל יין׃ ודויד עבר זעיר מריש
טורא והא ציבא עולימא דמפיבושת לקדמותיה
וזוג חמרין חשיקין ועליהון מאתן גריצן
דלחים ומאה אתכלין דענבין יבישין ומאה
ומאה מנן דבילתא וגרב דחמר׃ ויאמר המלך

כתנתו ב׳ וסימנ׳ ויפשיטו את יוסף קרוע כתנתו׳ רעה ג׳ וסימנ׳ ויבא חושי כאשר בא חושי וזבוד בן נתן מהראש לחור ולית כות׳

אל ציבא מה אלה לך ויאמר ציבא החמורים
לבית המלך לרכב ולהלחם והקיץ לאכול
הנערים והיין לשתות היעף במדבר ואמר
מלכא לציבא מא אלין לך ואמר ציבא
חמריא לבית מלכא למרכב ולחמא ודבילתא
למיכל עולימיא וחמרא למשתי דמשלהי
במדברא ויאמר המלך ואיה בן אדניך
ויאמר ציבא אל המלך הנה יושב בירושלם
כי אמר היום ישיבו לי בית ישראל את
ממלכות אבי ואמר מלכא ואן בר רבונך
ואמר ציבא למלכא הא יתיב בירושלם ארי
אמר יומא דין יתיבון לי בית ישראל ית
מלכותא דאבא ויאמר המלך לצבא הנה
לך כל [illegible]
אמצא חן בעיני אדני המלך ואמר מלכא
לציבא הא לך כל דלמפיבשת ואמר ציבא
מורינא אשכח רחמין בעינך רבוני מלכא
ובא המלך דוד עד בחורים והנה משם איש
יוצא ממשפחת בית שאול ושמו שמעי בן
גרא יצא יצוא ומקלל ואתא מלכא דויד עד
עלמת והא מתמן גברא נפיק מזרעית בית
שאול ושמיה שמעי בר גרא אזיל מיזל
ומלטיט ויסקל באבנים את דוד ואת כל עבדי
המלך דוד וכל העם וכל הגבורים מימינו
ומשמאלו ומרגים באבניא ית דויד וית כל
עבדי מלכא דויד וכל עמא וכל גבריא מימינה

ומשמאליה וכה אמר שמעי בקללו צא צא
איש הדמים ואיש הבליעל וכדין אמר שמעי
בלטטותיה פוק פוק גבר חייב קטול וגבר
רשיעא השיב עליך יהוה כל דמי בית שאול
אשר מלכת תחתו ויתן יהוה את המלוכה
ביד אבשלום בנך והנך ברעתך כי איש דמים
אתה אתיב עלך יי כל חובי בית שאול
דמלכתא תחותוהי ואצלח יי ית מלכותא בידא
דאבשלום ברך והא את בבשתך ארי גבר חייב
קטול את ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך
למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך
אעברה נא ואסירה את ראשו ואמר אבישי
בר צרויה למלכא למא ילטיט כלבא מיתא
הדין ית רבוני מלכא אעבר כען ואעדי ית
רישיה ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה
כי יקלל וכי יהוה אמר לו קלל את דוד ומי
יאמר מדוע עשיתה כן ואמר מלכא מא לי
ולכון בני צרויה כדין ילטיט ארי יי אמר
ליה לטיט ית דויד ומן יימר מדין עבדתא
כין ויאמר דוד אל אבישי ואל כל עבדיו הנה
בני אשר יצא ממעי מבקש את נפשי ואף
כי עתה בן הימיני הנחו לו ויקלל כי אמר לו
יהוה ואמר דויד לאבישי ולכל עבדוהי הא
ברי דאולידית בעי למקטלי ואף ארי כען בר
שבט בנימין שבוקו מנה וילטיט ארי
אמר ליה יי אולי יראה יהוה בעוני והשיב יהוה

יצוא ג' וסימנ' — הערב כלה הרצח שמעי נעמן יואב ירמיה תלתה מנהון מל' ואנון הערב שמעי נעמן וד' חס — ואסירה ג' וסימ' אבימלך ראשו בדילך

לי טובה תחת קללתו היום הזה׃ מא אם גלי
קדם יי׳ דמעת עיני ויתיב יי׳ לי טבתא חלף
לוטתיה יומא הדין׃ וילך דוד ואנשיו בדרך
ושמעי הלך בצלע ההר לעמתו הלוך ויקלל
ויסקל באבנים לעמתו ועפר בעפר׃ ואזל דויד
וגברוהי באורחא ושמעי אזיל בסטר טורא
לקבליה אזיל ומלטיט ומרגים באבניא לקבליה
ומשדי עפרא׃ ויבא המלך
וכל העם אשר אתו עיפים וינפש שם׃ ואתא
מלכא וכל עמא דעמיה כד משלהין ונחו תמן׃
ואבשלום וכל העם איש ישראל באו ירושלם
ואחיתפל אתו׃ ואבשלום וכל עמא אנש ישראל
אתו לירושלם ואחיתופל עמיה׃ ויהי כאשר
בא חושי הארכי רעה דוד אל אבשלום ויאמר
חושי אל אבשלם יחי המלך יחי המלך׃ והוה
כד אתא חושי ארכאה שושבינא דדויד לות
אבשלום ואמר חושי לאבשלום יצלח מלכא
יצלח מלכא׃ ויאמר אבשלום אל חושי זה
חסדך את רעך למה לא הלכת את רעך׃ ואמר
אבשלום לחושי דא טיבותך דעם חברך למא
לא אזלתא עם חברך׃ ויאמר חושי אל אבשלום
לא כי אשר בחר יהוה והעם הזה וכל איש
ישראל לא אהיה ואתו אשב׃ ואמר חושי
לאבשלום לא אלהין דאתרעי יי׳ ועמא הדין
וכל אנש ישראל דיליה אהי ועמיה אתיב׃
והשנית למי אני אעבד הלוא לפני בנו כאשר

עבדתי לפני אביך כן אהיה לפניך׃ ותנינות
קדם מן אנא אפלח הלא קדם בריה כמא
דפלחית קדם אבוך כין איהי פלח קדמך׃
ויאמר אבשלום אל אחיתפל
הבו לכם עצה מה נעשה׃ ואמר אבשלום
לאחיתופל הבו לכון מלכא מא נעביד׃ ויאמר
אחיתפל אל אבשלום בוא אל פלגשי אביך
אשר הניח לשמור הבית ושמע כל ישראל
כי נבאשת את אביך וחזקו ידי כל אשר אתך׃
ואמר אחיתופל לאבשלום עול לות לחינתא
דאבוך דשבק למטר ביתא וישמעון כל
ישראל ארי אתגריתא באבוך ויתקפון ידי
כל דעמך׃ ויטו לאבשלום האהל על הגג
ויבא [illegible]
ישראל׃ ונגדו לאבשלום קנופין על אגרא
ועל אבשלום לות לחינתא דאבוהי לעיני
כל ישראל׃ ועצת אחיתפל אשר יעץ בימים
ההם כאשר ישאל בדבר האלהים כן
כל עצת אחיתפל גם לדוד גם לאבשלם׃
ומלכא דאחיתופל דמליך ביומיא האנון
כמא דשאיל גברא בפתגמא דיי׳ כין כל
מלכא דאחיתופל אף לדויד אף לאבשלום׃
ויאמר אחיתפל אל אבשלם
אבחרה נא שנים עשר אלף איש ואקומה
וארדפה אחרי דוד הלילה׃ ואמר אחיתופל
לאבשלום אבחר כען תרי עסר אלפין גברא

ויקלל ג׳ וסימנ׳ ויקב הפלשתי ושמעי ויטו ו׳ וסימנ׳ משפט לאבשלום בתהונשין אבחרה ב׳ וסימנ׳ שנים עשר דברי עמו

ואקום וארדוף בתר דויד בליליא: ואבוא עליו
והוא יגע ורפה ידים והחרדתי אתו ונס כל
העם אשר אתו והכיתי את המלך לבדו: ואיתי עלוהי כד
הוא משלהי ורפי ידוהי מרשלן ואזיע יתיה
ויערוק כל עמא דעמיה ואקטול ית מלכא
בלחודוהי: ואשיבה כל העם אליך כשוב
הכל האיש אשר אתה מבקש כל העם יהיה
שלום: ואתיב כל עמא לותך יתובון כלהון
בתר דיתקטיל גברא דאת בעי כל עמא יהי
שלם: ויישר הדבר בעיני אבשלם ובעיני
כל זקני ישראל: וכשר פתגמא בעיני אבשלום
ובעיני כל סבי ישראל:

ויאמר אבשלום קרא נא גם לחושי הארכי
ונשמעה מה בפיו גם הוא ואמר אבשלום
קרי כען אף לחושי ארכאה ונשמע מא
דיימר אף הוא: ויבא חושי אל אבשלום
ויאמר אבשלום אליו לאמר כדבר הזה דבר
אחיתפל הנעשה את דברו אם אין אתה דבר:
ואתא חושי לות אבשלום ואמר אבשלום
ליה למימר כפתגמא הדין מליל אחיתופל
הנעביד ית פתגמיה אם לא דכשר בעינך את
מליל: ויאמר חושי אל אבשלום
לא טובה העצה אשר יעץ אחיתפל בפעם
הזאת: ואמר חושי לאבשלום לא תקין
מלכא דמלך אחיתופל בזמנא הדא: ויאמר
חושי אתה ידעת את אביך ואת אנשיו כי

גברים המה ומרי נפש המה כדב שכול
בשדה ואביך איש מלחמה ולא ילין את
העם: ואמר חושי את ידעת ית אבוך וית
גברוהי ארי גברין אנון ומרירי נפשן כדוב
תכיל בחקלא ואבוך גבר עביד קרבין ולא
יבית עם עמא: הנה עתה הוא נחבא באחת
הפחתים או באחד המקומת והיה כנפל בהם
בתחלה ושמע השמע ואמר היתה מגפה
בעם אשר אחרי אבשלם: הא כען הוא טמיר
בחד מן כומציא או בחד מן אתריא ויהי כמנפל
בהון בקדמיתא וישמע דשמע ויימר הות
מחתא בעמא דבתר אבשלום: והוא גם בן
חיל אשר לבו כלב האריה המס ימס כי ידע
כל ישראל כי גבור אביך ובני חיל אשר אתו:
והוא אף גבר גבר דלביה כלבא דאריא ממסא
מסי ארי ידע כל ישראל ארי גברא אבוך וגברין
גברין דעמיה: כי יעצתי האסף יאסף עליך
כל ישראל מדן ועד באר שבע כחול אשר
על הים לרב ופניך הלכים בקרב: ארי מלכית
אתכנשא יתכנשון עלך כל ישראל מדן
ועד באר שבע כחלא דעל ימא לסגי ואת
תהי אזיל בריש נא: ובאנו אליו באחת המקומת
אשר נמצא שם ונחנו עליו כאשר יפל הטל
על האדמה ולא נותר בו ובכל האנשים אשר
אתו גם אחד: ונהך עלוהי בחד מן אתריא
דישתכח תמן ונשרי עלוהי כמא דשרי טלא

יישר ויישר ג מל וסימנ — בעיני האלהים בעיני אבשלום יחזקיהו — והשיאו ב ומל וסימנ — עון אשמה ואם אל עיר יאסף

על ארעא ולא אשתאר ביה ובכל גבריא דעמיה
אף חד׃ ואם אל עיר יאסף והשיאו כל ישראל
אל העיר ההיא חבלים וסחבנו אתו עד הנחל
עד אשר לא נמצא שם גם צרור׃ ואם לקרתא
יתכניש ויתכנשון כל ישראל על קרתא ההיא
ויקפנה משריין ונעקר יתה ויתה אבנהא ונרמינה
לנחלא עד דלא ישתאר תמן אבנא׃
ויאמר אבשלום וכל איש ישראל
טובה עצת חושי הארכי מעצת אחיתפל
ויהוה צוה להפר את עצת אחיתפל הטובה
לבעבור הביא יהוה אל אבשלום את הרעה׃
ואמר אבשלום וכל אנש ישראל תקין מלכא
דחושי ארכאה ממלכא דאחיתופל ומן קדם יי פקיד
לקלקלא ית מלכא דאחיתופל תקנא בדיל
דייתי יי על אבשלום ית בישתא׃
ויאמר חושי אל צדוק ואל אביתר
הכהנים כזאת וכזאת יעץ אחיתפל את אבשלם
ואת זקני ישראל וכזאת וכזאת יעצתי אני׃
ואמר חושי לצדוק ולאביתר כהניא כדין
וכדין מליך אחיתופל ית אבשלום וית סבי
ישראל וכדין וכדין מליכית אנא׃ ועתה שלחו
מהרה והגידו לדוד לאמר אל תלן הלילה
בערבות המדבר וגם עבור תעבור פן יבלע
למלך ולכל העם אשר אתו׃ וכען שלחו בפריע
וחוו לדויד למימר לא תבית בליליא במישרי
מדברא ואף מעבר תעבר דלמא יתהני למלכא

ולכל עמא דעמיה׃ ויהונתן ואחימעץ עמדים
בעין רגל והלכה השפחה והגידה להם והם
ילכו והגידו למלך דוד כי לא יוכלו להראות
לבוא העירה׃ ויהונתן ואחימעץ קימין בעין
קצרא ואזלת אמתא וחויאת להון ואנון ייזלון
ויחוון למלכא דויד ארי לא יכלין לאתחזאה
למיעל לקרתא׃ וירא אתם נער ויגד לאבשלם
וילכו שניהם מהרה ויבאו אל בית איש
בבחרים ולו באר בחצרו וירדו שם׃ וחזא
יתהון עולימא וחוי לאבשלום ואזלו תרויהון
בפריע ועלו לבית גברא בעלמת ולי׳ גובא
בדרתיה ונחתו תמן׃ ותקח האשה ותפרש את
המסך על פני הבאר ותשטח עליו הרפות ולא
נודע דבר׃ ונסיבת איתתא ופרסת ית פרסא על
פומא דבירא ושטחת עלוהי דקילן ולא אתידע
פתגמא׃ ויבאו עבדי אבשלום אל האשה
הביתה ויאמרו איה אחימעץ ויהונתן ותאמר
להם האשה עברו מיכל המים ויבקשו ולא
מצאו וישבו ירושלם׃ ואתו עבדי אבשלום
לות איתתא ואמרו אן אחימעץ ויהונתן ואמרת
להון איתתא עברו ירדנא ובעו ולא אשכחו
ותבו לירושלם׃ ויהי אחרי
לכתם ויעלו מהבאר וילכו ויגדו למלך דוד
ויאמרו אל דוד קומו ועברו מהרה את המים
כי ככה יעץ עליכם אחיתפל׃ והוה בתר
מיזלהון וסליקו מגובא ואזלו וחויאו למלכא

דויד ואמרו לדויד קומו ועברו בפריע ית ירדנא
ארי כדין מלך עליכון אחיתופל ויקם דוד וכל
העם אשר אתו ויעברו את הירדן עד אור
הבקר עד אחד לא נעדר אשר לא עבר את
הירדן וקם דויד וכל עמא דעמיה ועברו ית
ירדנא עד מיהר צפרא עד חד לא שגא דלא
עבר ית ירדנא ואחיתפל ראה כי לא נעשתה
עצתו ויחבש את החמור ויקם וילך אל ביתו
אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק וימת ויקבר
בקבר אביו ואחיתופל חזא ארי לא אתקיים
מלכיה וזריז ית חמרא וקם ואזל לביתיה
לקרתיה ופקיד על אנש ביתיה ואתחניק ומית
ואתקבר בקברא דאבוהי
ו[illegible]רדן
הוא וכל איש ישראל עמו ודויד אתא למחנים
ואבשלום עבר ית ירדנא הוא וכל אנש ישראל
עמיה ואת עמשא שם אבשלם תחת יואב
על הצבא ועמשא בן איש ושמו יתרא
הישראלי אשר בא אל אביגל בת נחש אחות
צרויה אם יואב ויח עמשא שוי אבשלום
חלף יואב על חילא ועמשא בר גברא ושמיה
יתרא ישראלא דעל לות אביגל בת נחש
אחתה דצרויה אמיה דיואב ויחן ישראל
ואבשלם ארץ הגלעד ושרא ישראל ואבשלום
בארע גלעד ויהי כבוא
דוד מחנימה ושבי בן נחש מרבת בני עמון

ומכיר בן עמיאל מלו דבר וברזלי הגלעדי
מרגלים והוה כד אתא דויד למחנים ושובי
בר נחש מרבת בני עמון ומכיר בר עמיאל
מלו דבר וברזלי גלעדאה מרוגלים משכב
וספות וכלי יוצר וחטים ושערים וקמח וקלי
ופול ועדשים וקלי מכבין וקולין ומן דחסף
וחטין וסערין וקמחא וקליא ופוליא וטלפחין
וקליא ודבש וחמאה וצאן ושפות בקר
הגישו לדוד ולעם אשר אתו לאכול כי אמרו
העם רעב ועיף וצמא במדבר ודבש ושמן
ועאן וגובנין דחלב תורין קריבו לדויד ולעמא
דעמיה למיכל ארי אמרו עמא כפין ומשלהין
18 וצהי במדברא ויפקד דוד
את העם אשר אתו וישם עליהם שרי אלפים
ושרי מאות ומנא דויד ית עמא דעמיה ומני
עליהון רבני אלפין ורבני מאותא וישלח דוד
את העם השלשית ביד יואב והשלשית ביד
אבישי בן צרויה אחי יואב והשלשת ביד
אתי הגתי ויאמר המלך אל העם יצא אצא
גם אני עמכם ושלח דויד ית עמא תלתא
ביד יואב ותלתא ביד אבישי בר צרויה אחוהי
דיואב ותלתא ביד איתי גתאה ואמר מלכא
לעמא מפק אפוק אף אנא עמכון ויאמר העם
לא תצא כי אם נוס ננוס לא ישימו אלינו לב
ואם ימתו חצינו לא ישימו אלינו לב כי עתה
כמנו עשרה אלפים ועתה טוב כי תהיה לנו

צואה אל׳ וסימנ׳ — אל יוסף ויצום ויניחהו אהרן ונודעתי ויחנך וצוית אותם ויצו נבוכדנצר צוה אל כנען ותצוהו אל מרדכי וחבלו

מעיר לעזור: ואמר עמא לא תפוק ארי אם
מערק נערוק לא ישוון עלנא לב ואם יתקטלון
פלגנא לא ישוון עלנא לב ארי כען את כיל
למסעד כותנא עסרא אלפין וכען טב ארי
תצלי עלנא מקרתא למסעד:
ויאמר אליהם המלך אשר ייטב
בעיניכם אעשה ויעמד המלך אל יד השער
וכל העם יצאו למאות ולאלפים: ואמר להון
מלכא דתקין בעיניכון אעביד וקם מלכא
על כיבש אורח תרעא וכל עמא נפקו למאון
ולאלפין: ויצו המלך את יואב ואת אבישי
ואת אתי לאמר לאט לי לנער לאבשלום וכל
העם שמעו בצות המלך את כל השרים על
דבר אבשלום: ופקיד מלכא ית יואב וית
אבישי וית איתי למימר אסתמרו לי בעולימא
באבשלום וכל עמא שמעו כד פקיד מלכא
ית כל רברביא על עיסק אבשלום: ויצא העם
השדה לקראת ישראל ותהי המלחמה ביער
אפרים: ונפק עמא לחקלא לקדמות ישראל
והוה קרבא בחורשא דבית אפרים: וינגפו
שם עם ישראל לפני עבדי דוד ותהי שם
המגפה גדולה ביום ההוא עשרים אלף:
ואתברו תמן עמא ישראל קדם עבדי דויד
והות תמן מחתא רבתא ביומא ההוא עסרין
אלפין: ותהי שם המלחמה נפצות על פני כל
הארץ וירב היער לאכל בעם מאשר אכלה

החרב ביום ההוא: והוו תמן עבדי קרבא
מתבדרין על אפי כל ארעא ואסגיאת חיות
חורשא לקטלא בעמא מדקטילת חרבא
ביומא ההוא: ויקרא אבשלום לפני עבדי דוד
ואבשלום רכב על הפרד ויבא הפרד תחת
שובך האלה הגדולה ויחזק ראשו באלה ויתן
בין השמים ובין הארץ והפרד אשר תחתיו
עבר: ואתערע אבשלום קדם עבדי דויד
ואבשלום רכיב על כודנתא ועלת כודנתא
תחות סוכא דבוטמא רבתא ואתאחד רישיה
בבוטמא ואתלי בין שמיא ובין ארעא וכודנתא
דתחותוהי עברת: וירא איש אחד ויגד ליואב
ויאמר הנה ראיתי את אבשלום תלוי באלה:
וחז[illegible]
ית אבשלום תלי בבוטמא: ויאמר יואב
לאיש המגיד לו והנה ראית ומדוע לא הכיתו
שם ארצה ועלי לתת לך עשרה כסף וחגרה
אחת: ואמר יואב לגברא דמחוי ליה והא
חזיתא ומדין לא מחיתהי תמן ורמיתהי
לארעא ועלי פון למתן לך עסר סלעין
דכסף ואספנקי חדא: ויאמר האיש אל יואב
ולא אנכי שקל על כפי אלף כסף לא אשלח
ידי אל בן המלך כי באזנינו צוה המלך אתך
ואת אבישי ואת אתי לאמר שמרו מי בנער
באבשלום: ואמר גברא ליואב ואלו אנא
תקיל על ידי אלף סלעין דכסף לא אושיט ידי

אל יד ה' וסימנ' — ויעמד המלך שמות השבטים ב' בו הנה כעיני ב' בו וכל אסתר כות במא ונתון הלבוש — ויקרא ה' וסימ' אבשלום אבשלום ברזלי

גבר מלכא ארי קדמנא פקיד מלכא יתך
וית אבישי וית אתי למימר אסתמרו לי
בעולימא באבשלום: או עשיתי בנפשו שי ק
שקר וכל דבר לא יכחד מן המלך ואתה תתיצב
מנגד: או עבדית בנפשי שקרא וכל מדעם
לא יתכסא מן מלכא ואת תתעתד מקביל:
ויאמר יואב לא כן אחילה לפניך ויקח שלשה ג
שבטים בכפו ויתקעם בלב אבשלום עודנו
חי בלב האלה: ואמר יואב הלא מבכין אנא
אשרי קדמך ונסיב תלתא גססין בידיה
וקבענון בלבא דאבשלום עד כען קיים בגו
בוטמא: ויסבו עשרה נערים נשאי כלי
יואב ויכו את אבשלום וימתהו: ואסתחרו
ע[illegible] מחו ית
אבשלום וקטלוהי: ויתקע יואב בשפר ג
וישב העם מרדף אחרי ישראל כי חשך חס
יואב את העם: ותקע יואב בשופרא ותב
עמא מלמרדף בתר ישראל ארי זער יואב
ית עמא: ויקחו את אבשלום וישלכו אתו
ביער אל הפחת הגדול ויצבו עליו גל אבנים
גדול מאד וכל ישראל נסו איש לאהלו: ונסיבו ליו ק
ית אבשלום ורמו יתיה בחורשא לגו גומצא
רבא ואקימו עלוהי דגור אבנין רב לחדא וכל
ישראל אפכו גבר לקרויהי: ואבשלום
לקח ויצב לו בחיו את מצבת אשר בעמק בחייו ק
המלך כי אמר אין לי בן בעבור הזכיר שמי

ויקרא למצבת על שמו ויקרא לה יד אבשלום ה
עד היום הזה: ואבשלום נסיב ואקים ליה
בחיוהי ית קמתא דבמישר מלכא ארי אמר
לית לי בר קיים בדיל לאדכרא שמי וקרא
לקמתא על שמיה ואתקרי לה אתרא דאבשלום
עד יומא הדין: ואחימעץ בן צדוק
אמר ארוצה נא ואבשרה את המלך כי שפטו ב
יהוה מיד איביו: ואחימעץ בר צדוק אמר חד מל
ארהוט כען ואבסר ית מלכא ארי אתפרע וחד
ליה יי מיד בעלי דבבוהי: ויאמר לו יואב לא חס
איש בשרה אתה היום הזה ובשרת ביום
אחר והיום הזה לא תבשר כי על בן המלך כן
מת: ואמר ליה יואב לא גבר בשר לבסורא את קרי
יומא הדין ותבסר ביום אחרן ויומא הדין ולא
לא תבסר אלהין דבר מלכא מית: ויאמר כת
יואב לכושי לך הגד למלך אשר ראיתה ל
וישתחו כושי ליואב וירץ: ואמר יואב מל בנביא
לכושי איזיל חוי למלכא דחזיתא וסגיד
כושי ליואב ורהט: ויסף עוד אחימעץ בן
צדוק ויאמר אל יואב ויהי מה ארצה נא גם
אני אחרי הכושי ויאמר יואב למה זה אתה
רץ בני ולכה אין בשורה מוצאת: ואוסיף ד מל
עוד אחימעץ בר צדוק ואמר ליואב ויהי
מא ארהוט כען אף אנא בתר כושי ואמר
יואב למא דנן את רהיט ברי ולך לית בסורא
מתיהבא: ויהי מה ארוץ ויאמר לו רוץ וירץ ד

תלוי ג וסימנ׳ קללת אבשלום אלף המגן — אחילה ג וסימנ׳ לא כן אחילה כת מעי מעי אחולה כת לאלהי ישעי אוחילה כת

אחימעץ דרך הככר ויעבר את הכושי ׃ והוי
מא ארהוט ואמר ליה רהיט ורהט אחימעץ
באורח מישרא וקדים ית כושי ׃ ודוד יושב
בין שני השערים וילך הצפה אל גג השער
אל החומה וישא את עיניו וירא והנה איש
רץ לבדו ׃ ודויד יתיב בין תרין תרעיא ואזל
סכואה על איגר תרעא על שורא וזקף ית
עינוהי וחזא והא גברא רהיט בלחודוהי ׃
ויקרא הצפה ויגד למלך ויאמר המלך אם
לבדו בשורה בפיו וילך הלוך וקרב ׃ וקרא
סכואה וחוי למלכא ואמר מלכא אם בלחודוהי
הוא בסורתא בפומיה ואזיל מיזל וקריב ׃
וירא הצפה איש אחר רץ ויקרא הצפה אל
השער ויאמר הנה איש רץ לבדו ויאמר
המלך גם זה מבשר ׃ וחזא סכואה גברא
אחרנא רהיט וקרא סכואה לנטר תרעא
ואמר הא גברא רהיט בלחודוהי ואמר מלכא
אף דין מבסר ׃ ויאמר הצפה אני ראה את
מרוצת הראשון כמרצת אחימעץ בן צדוק
ויאמר המלך איש טוב זה ואל בשורה טובה
יבא ׃ ואמר סכואה אנא חזי ית רהטא דקדמאה
כרהטא דאחימעץ בר צדוק ואמר מלכא
גבר טב דין ואף בסורא טבא ייתי ׃ ויקרא
אחימעץ ויאמר אל המלך שלום וישתחו
למלך לאפיו ארצה   ויאמר ברוך
יהוה אלהיך אשר סגר את האנשים אשר

נשאו את ידם באדני המלך ׃ וקרא אחימעץ
ואמר למלכא שלם וסגיד למלכא על אפוהי
על ארעא ואמר בריך יוי אלהך דמסר ית
ית גבריא דארימו ית ידיהון ברבוני מלכא ׃
ויאמר המלך שלום לנער
לאבשלום ויאמר אחימעץ ראיתי ההמון
הגדול לשלח את עבד המלך יואב ואת
עבדך ולא ידעתי מה ׃ ואמר מלכא שלם
לעולימא לאבשלום ואמר אחימעץ חזית
המונא סגיאה כתר דשלח עבדא דמלכא
יואב ית עבדך ולא ידעית מא ׃ ויאמר המלך
סב התיצב כה ויסב ויעמד ׃ ואמר מלכא
אסתחר אתעתד כדין ואסתחר וקם ׃ והנה
הכו[illegible]
המלך כי שפטך יהוה היום מיד כל הקמים
עליך ׃ והא כושי אתא ואמר כושי יתבסר
רבוני מלכא ארי אתפרע לך יוי יומא דין
מיד כל דקמו עלך ׃ ויאמר המלך אל
הכושי השלום לנער לאבשלום ויאמר
הכושי יהיו כנער איבי אדני המלך וכל
אשר קמו עליך לרעה ׃ ואמר מלכא לכושי
השלם לעולימא לאבשלום ואמר כושי
יהון כעולימא סנאי רבוני מלכא וכל
דקמו עלך לבישא ׃
וירגז המלך ויעל על עלית השער ויבך
וכה אמר בלכתו בני אבשלום בני בני

נשאו יא וסימנ׳ עבדיך אחימעץ קול צפיך ומשנאיך נהרות בן ערוס הלכו את רדידי כי נשאו מבנותיהם כל אלה נשאו כת׳

אבשלום מי יתן מותי אני תחתיך אבשלום
בני בני: ורגיז מלכא וסליק על עלית תרעא
ובכא וכדין אמר במיזליה ברי אבשלום
ברי ברי אבשלום לוי דמיתית אנא חלופך
ואתקיים יומא דין אבשלום ברי ברי: ויגד
ליואב הנה המלך בכה ויתאבל על אבשלום:
ואתחוה ליואב הא מלכא בכי ומתאבל על
אבשלום: ותהי התשעה ביום ההוא לאבל
לכל העם כי שמע העם ביום ההוא לאמר
נעצב המלך על בנו: והות תשועתא ביומא
ההוא לאבלא לכל עמא ארי שמע עמא
ביומא ההוא למימר אתנסיס מלכא על בריה:
ויתגנב העם ביום ההוא לבוא העיר כאשר
[illegible] במלחמה:
ומתגנבין עמא ביומא ההוא למיעל לקרתא
כמא דמתגנבין עמא ומתכלמין במיפנהון
בקרבא: והמלך לאט את פניו ויזעק המלך
קול גדול בני אבשלום אבשלום בני בני:
ומלכא כריך ית אפוהי וצוח מלכא בקל
רב ברי אבשלום אבשלום ברי ברי:
ויבא יואב אל המלך הבית
ויאמר הבשת היום את פני כל עבדיך הממלטים
את נפשך היום ואת נפש בניך ובנתיך ונפש
נשיך ונפש פילגשיך: ואתא יואב לות מלכא
לביתא ואמר אבהיתתא יומא דין ית אפי כל
עבדך דשיזיבו ית נפשך יומא דין וית נפש

בנך ובנתך ונפש נשך ונפש לחינתך: לאהבה
את שנאיך ולשנא את אהביך כי הגדת היום
כי אין לך שרים ועבדים כי ידעתי היום כי
לא אבשלום חי וכלנו היום מתים כי אז ישר
בעיניך: למרחם ית סנאך ולמסני ית רחמך ארי
חויתא יומא דין ארי לית לך רברבין ועבדין ארי
ידענא יומא דין ארי אלו אבשלום קיים וכלנא
יומא דין מתקטלין ארי בכין כשר בעינך: ועתה
קום צא ודבר על לב עבדיך כי ביהוה נשבעתי
כי אינך יוצא אם ילין איש אתך הלילה ורעה
לך זאת מכל הרעה אשר באה עליך מנעריך
עד עתה: וכען קום פוק ומליל על לבא דעבדך
ארי במימרא דיי קיימית ארי לית את נפיק אם
יבית גבר עמך בליליא ותהי בישא לך דא
מכל בישתא דאתת עלך מזעורך עד כען:
ויקם המלך וישב בשער
ולכל העם הגידו לאמר הנה המלך יושב בשער
ויבא כל העם לפני המלך וישראל נס איש
לאהליו: וקם מלכא ויתיב בתרעא ולכל עמא
אתחוה למימר הא מלכא יתיב בתרעא ואתא
כל עמא לקדם מלכא וישראל אפך גבר
לקרווהי: ויהי כל העם נדון
בכל שבטי ישראל לאמר המלך הצילנו
מכף איבינו והוא מלטנו מכף פלשתים
ועתה ברח מן הארץ מעל אבשלום: והוו
כל עמא מתוכחין בכל שבטיא דישראל

לאט ב׳ וסימנ׳ — את פניו עמך — ורעה ט׳ ו׳ בישין וג׳ טבין וסימנ׳ עינך לא תמיצא בך זאת לא ראינו גם זה הבל בלבבם הכרמל והקמתי ועמד

למימר מלכא שיזבנא מידא בעלי דבבנא והוא
פרקנא מידא דפלשתאי וכען ערק מן ארעא
מלות אבשלום: ואבשלום אשר משחנו עלינו
מת במלחמה ועתה למה אתם מחרשים להשיב
את המלך: ואבשלום דמשחנא עלנא מית
בקרבא וכען למא אתון שתקין לאתבא ית
מלכא: והמלך דוד שלח
אל צדוק ואל אביתר הכהנים לאמר דברו אל
זקני יהודה לאמר למה תהיו אחרנים להשיב
את המלך אל ביתו ודבר כל ישראל בא אל
המלך אל ביתו: ומלכא דויד שלח לצדוק
ולאביתר כהנא למימר מלילו עם סבי יהודה
למימר למא תהון בתראין לאתבא ית מלכא
לביתיה ופתגם כל ישראל אתא לות מלכא
לביתיה: אחי אתם עצמי ובשרי אתם ולמה
תהיו אחרנים להשיב את המלך: אחי אתון
קריבי ובסרי אתון ולמא תהון בתראין
לאתבא ית מלכא: ולעמשא תמרו הלא עצמי
ובשרי אתה כה יעשה לי אלהים וכה יסיף
אם לא שר צבא תהיה לפני כל הימים תחת
יואב: ולעמשא תימרון הלא קריבי ובסרי את
כדין יעביד לי יי וכדין יוסיף אם לא תהוא
תהי קדמי כל יומיא חלף יואב: ויט את לבב
כל איש יהודה כאיש אחד וישלחו אל המלך
שוב אתה וכל עבדיך: ואתפני לבא דכל אנש
יהודה כגברא חד ושלחו למלכא תוב את וכל

עבדך: וישב המלך ויבא עד הירדן ויהודה
בא הגלגלה ללכת לקראת המלך להעביר את
המלך את הירדן: ותב מלכא ואתא עד ירדנא
ודבית יהודה אתו לגלגלא למיזל לקדמות
מלכא לאעברא ית מלכא ית ירדנא: וימהר
שמעי בן גרא בן הימיני אשר מבחורים
וירד עם איש יהודה לקראת המלך דוד: ואוחי
שמעי בר גרא בר שבט בנימין דמי עלמת
ונחת עם אנש יהודה לקדמות מלכא דויד:
ואלף איש עמו מבנימן וציבא נער בית
שאול וחמשת עשר בניו ועשרים עבדיו
אתו וצלחו הירדן לפני המלך: ואלף גברא
עמיה משבטא דבית בנימין וציבא עולימא
[illegible]
עבדוהי עמיה וגזו ירדנא קדם מלכא: ועברה
העברה לעביר את בית המלך ולעשות הטוב
בעינו ושמעי בן גרא נפל לפני המלך בעברו
בירדן: ואעברו מגזתא לאעברא ית בית
מלכא ולמעבד דתקין בעינוהי ושמעי בר
גרא נפל קדם מלכא במעבריה בירדנא: ויאמר
אל המלך אל יחשב לי אדני עון ואל תזכר
את אשר העוה עבדך ביום אשר יצא אדני
המלך מירושלם לשום המלך אל לבו:
ואמר למלכא לא יחשיב עלי רבוני חובא
ולא תדכר ית דסרח עבדך ביומא דנפק רבוני
מלכא מירושלם לשואה מלכא על לביה:

ויט ב̇ וסימנ׳ את לבב עלינו חסד — איש עמו ד̇ וסימנ׳ — ראובן וישבו מבית ואלף — והמלך דוד ג̇ ריש פיס׳ וסי׳ שמע שלח זקן בא

כי ידע עבדך כי אני חטאתי והנה באתי
היום ראשון לכל בית יוסף לרדת לקראת
אדני המלך׃ ארי ידע עבדך ארי אנא חבית
והא אתיתי יומא דין קדמי לכל בית יוסף
למיחת לקדמות רבוני מלכא׃
ויען אבישי בן צרויה ויאמר
התחת זאת לא יומת שמעי כי קלל את משיח
יהוה׃ ואתיב אבישי בר צרויה ואמר החלף
דא לא יתקטיל שמעי ארי לט ית משיחא
דייי׃ ויאמר דוד מה לי ולכם
בני צרויה כי תהיו לי היום לשטן היום יומת
איש בישראל כי הלוא ידעתי כי היום אני
מלך על ישראל׃ ואמר דויד מא לי ולכון
ב[illegible] דסטן יומא
דין יתקטיל גברא בישראל ארי הלא ידענא
ארי יומא דין אנא מלכא על ישראל׃ ויאמר
המלך אל שמעי לא תמות וישבע לו המלך׃
ואמר מלכא לשמעי לא תמות וקיים ליה
מלכא׃ ומפבשת בן שאול ירד
לקראת המלך ולא עשה רגליו ולא עשה
שפמו ואת בגדיו לא כבס למן היום לכת
המלך עד היום אשר בא בשלום׃ ומפיבושת
בר שאול נחת לקדמות מלכא ולא שטף
רגלוהי ולא ספר ספמיה וית לבושוהי לא חור
למן יומא דגלא מלכא עד יומא דאתא
בשלמא׃ ויהי כי בא ירושלם לקראת

המלך ויאמר לו המלך למה לא הלכת עמי
מפיבשת׃ והוה כד אתא לירושלם לקדמות
מלכא ואמר ליה מלכא למא לא אזלתא עמי
מפיבושת׃ ויאמר אדני המלך עבדי רמני כי
אמר עבדך אחבשה לי החמור וארכב עליה
ואלך את המלך כי פסח עבדך׃ ואמר רבוני
מלכא עבדי שקר בי ארי אמר עבדך אחשוק
לי חמרא וארכוב עלה ואיזיל עם מלכא ארי
מחגר עבדך׃ וירגל בעבדך אל אדני המלך
ואדני המלך כמלאך האלהים ועשה הטוב
בעיניך׃ ואמר על עבדך מלין דלא כשרין
קדם רבוני מלכא ורבוני מלכא חכים כמלאכא
דייי ועביד דתקין בעינך׃ כי לא היה כל בית
אבי כי אם אנשי מות לאדני המלך ותשת
את עבדך באכלי שלחנך ומה יש לי עוד
צדקה ולזעק עוד אל המלך׃ ארי לא הוו כל
בית אבא אלהין גברין חיבי קטול לרבוני
מלכא ושויתא ית עבדך באכלי פתורך ומא
איתלי עוד זכו ולמקבל עוד קדם מלכא׃
ויאמר לו המלך למה תדבר
עוד דבריך אמרתי אתה וציבא תחלקו את
השדה׃ ואמר ליה מלכא למא תמליל עוד
פתגמך אמרית את וציבא תפלגון ית אחסנתא׃
ויאמר מפיבשת אל המלך גם את הכל יקח
אחרי אשר בא אדני המלך בשלום אל ביתו׃
ואמר מפיבשת למלכא אף ית כולא יסב בתר

ולא עשה ה̇ וסימנ̇ — ומפבשת ב̇ בן בן עשרים שנה דאחז דמלב וחב דדב ימי וירא האלהים דנינוה ·· התחת ג̇ וסימנ̇ יעקב יוסף שמעי

דאתא רבוני מלכא בשלמא לביתיה:
וברזלי הגלעדי ירד מרגלים
ויעבר את המלך הירדן לשלחו את בירדן:
וברזלי גלעדאה נחת מרוגלים ועבר עם מלכא
ירדנא לאלויותיה ית ירדנא: וברזלי זקן מאד
בן שמנים שנה והוא כלכל את המלך בשיבתו
במחנים כי איש גדול הוא מאד: וברזלי סיב
לחדא בר תמנן שנין והוא סובר ית מלכא
במתביה במחנים ארי גבר רב הוא לחדא:
ויאמר המלך אל ברזלי אתה עבר אתי
וכלכלתי אתך עמדי בירושלם: ואמר מלכא
לברזלי את עבר עמי ואסובר יתך עמי
בירושלם: ויאמר ברזלי אל המלך כמה ימי
שני חיי כי אעלה את המלך ירושלם: ואמר
ברזלי למלכא כמא יומי שני חיי ארי אסק
עם מלכא לירושלם: בן שמנים שנה אנכי
היום האדע בין טוב לרע אם יטעם עבדך
את אשר אכל ואת אשר אשתה אם אשמע
עוד בקול שרים ושרות ולמה יהיה עבדך
עוד למשא אל אדני המלך: בר תמנן שנין
אנא יומא דין האדע בין טב לביש אם יטעם
עבדך ית מא דאיכול וית מא דאשתי אם אשמע
עוד בקל כנרין ותשבחן ולמא יהי עבדך עוד
למטול על רבוני מלכא: כמעט יעבר עבדך
את הירדן את המלך ולמה יגמלני המלך
הגמולה הזאת: כזעיר יעבר עבדך ית ירדנא

עם מלכא ולמא ישלמנני מלכא תשלומתא
הדא: ישב נא עבדך ואמת בעירי עם קבר
אבי ואמי והנה עבדך כמהם יעבר עם אדני
המלך ועשה לו את אשר טוב בעיניך: יתיב
כען עבדך ואמות בקרתי ואתקבר בקברא
דאבא ואמא והא עבדך כמהם יעבר עם
רבוני מלכא ועביד ליה ית דתקין בעינך:
ויאמר המלך אתי יעבר
כמהם ואני אעשה לו את הטוב בעיניך וכל
אשר תבחר עלי אעשה לך: ואמר מלכא
עמי יעבר כמהם ואנא אעביד ליה ית דתקין
בעינך וכל דתבעי מני אעביד לך: ויעבר
כל העם את הירדן והמלך עבר וישק המלך
לברזלי ויברכהו וישב למקמו: ועבר כל
עמא ית ירדנא ומלכא עבר ונשיק מלכא
לברזלי וברכיה ותב לאתריה:
ויעבר המלך הגלגלה וכמהן עבר עמו וכל
עם יהודה ויעבירו את המלך וגם חצי עם
ישראל: ועבר מלכא לגלגלא וכמהן עבר
עמיה וכל עמא דבית יהודה אעברו ית
מלכא ואף פלגות עמא ישראל: והנה כל איש
ישראל באים אל המלך ויאמרו אל המלך
מדוע גנבוך אחינו איש יהודה ויעברו את
המלך ואת ביתו את הירדן וכל אנשי דוד עמו:
והא כל אנש ישראל אתן לות מלכא ואמרו
למלכא מדין כסיון מננא אחנא אנש יהודה

וסימנ׳ אתך שם עמדי בירושלם — שרים ח בליש׳ וסימנ׳ — קדמו שרים כחוללים בקול ובנרות ובנרות עשיתי בקינותיהם ומחוצה — והנה כלה וסימנ׳

ואעברו ית מלכא וית אנש ביתיה ית ירדנא
וכל גברי דויד עמיה׃ ויען כל
איש יהודה על איש ישראל כי קרוב המלך
אלי ולמה זה חרה לך על הדבר הזה האכול
אכלנו מן המלך אם נשאת נשא לנו׃ ואתיב
כל אנש יהודה על אנש ישראל ארי קריב
לי מלכא מן דילך ולמא דנן תקיף לך על
פתגמא הדין המיכל אכלנא מנכסי מלכא
אם מתנא מני לנא׃ ויען איש
ישראל את איש יהודה ויאמר עשר ידות
לי במלך וגם בדוד אני ממך ומדוע הקלתני
ולא היה דברי ראשון לי להשיב את מלכי
ויקש דבר איש יהודה מדבר איש ישראל׃
ואת[illegible] יהודה ואמר עסרא
חולקין אית לי במלכא ואף בדויד אנא רעינא
מנך ומדין אשיטתני ולא הוה פתגמי קדמותא
לי לאתבא ית מלכי ותקיף פתגם אנש יהודה
מפתגם אנש ישראל׃ ושם נקרא
איש בליעל ושמו שבע בן בכרי איש ימיני
ויתקע בשופר ויאמר אין לנו חלק בדוד
ולא נחלה לנו בבן ישי איש לאהליו ישראל׃
ותמן אתער גבר רשיע ושמיה שבע בר
בכרי גברא משבטא דבית בנימין ותקע
בשופרא ואמר לית לנא חולק בדויד ולא
אחסנא לנא בבר ישי גבר לקרויהי ישראל׃
ויעל כל איש ישראל מאחרי דוד אחרי שבע

בן בכרי ואיש יהודה דבקו במלכם מן הירדן
ועד ירושלם׃ ואסתלק כל אנש ישראל מבתר
דויד למיזל בתר שבע בר בכרי ואנש יהודה
לוו עם מלכהון מן ירדנא ועד ירושלם׃ ויבא
דוד אל ביתו ירושלם ויקח המלך את עשר נשים
פלגשים אשר הניח לשמור הבית ויתנם בית
משמרת ויכלכלם ואליהם לא בא ותהיינה
צררות עד יום מתן אלמנות חיות׃ ואתא דויד
לביתיה לירושלם ודבר מלכא ית עסר נשין
לחינתא דשבק למטר ביתא ומנינין בית מטרא
ומסובר להון ולותהון לא על והואה נטירן
ומתקרן עד יום מותהון ארמלן דבעלהון
קיים׃ ויאמר המלך אל עמשא
הזעק לי את איש יהודה שלשת ימים ואתה
פה עמד׃ ואמר מלכא לעמשא כנוש קדמי
ית אנש יהודה תלתא יומין ואת הכא קום׃ וילך
עמשא להזעיק את יהודה וייחר מן המועד (ויוחר)
אשר יעדו׃ ואזל עמשא למכנש ית דבית
יהודה ואוחר מן זמנא דאמר ליה׃
ויאמר דוד אל אבישי עתה ירע
לנו שבע בן בכרי מן אבשלום אתה קח את
עבדי אדניך ורדף אחריו פן מצא לו ערים
בצרות והציל עיננו׃ ואמר דויד לאבישי כען
דלמא יבאיש לנא שבע בר בכרי מן אבשלום
את דבר ית עבדי רבונך ורדוף בתרוהי דלמא
ישכח ליה קרוין כריכן ויעיק לנא׃ ויצאו אחריו

ואליהם ב׳ חד מל׳ וחד חס וסימנ׳ ואליהם תאמר ואליהם לא בא׃ במלכם ג׳ וסימנ׳ דבקו והנשבעים יגלו׃ והציל ג׳ וסימ׳ עיננו גנון מאשור׃

אנשי יואב והכרתי והפלתי וכל הגברים ויצאו
מירושלם לרדף אחרי שבע בן בכרי ונפקו
בתרוהי גברי יואב וקשתיא וקלעיא וכל גבריא
ונפקו מירושלם למרדף בתר שבע בר בכרי
הם עם האבן הגדולה אשר בגבעון ועמשא
בא לפניהם ויואב חגור מדו לבשו ועלו חגור
חרב מצמדת על מתניו בתערה והוא יצא
ותפל אנון עם אבנא רבתא דבגבעון ועמשא
אתי לאפיהון ויואב אסיר מזרז לבושוהי
ועלוהי אספניקי חרב מזרזא על חרציה בתדנה
והוא אזיל ונפסע ויאמר יואב לעמשא השלום
אתה אחי ותחז יד ימין יואב בזקן עמשא
לנשק לו ואמר יואב לעמשא השלם את אחי
ואחדת יד ימין יואב בדקנא דעמשא למנשק
ליה ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב
ויכהו בה אל החמש וישפך מעיו ארצה ולא
שנה לו וימת ויואב ואבישי אחיו רדף אחרי
שבע בן בכרי ועמשא לא אסתמר בחרבא
דביד יואב ומחהי בה בסטר ירכיה ושפך
מעוהי לארעא ולא תנא ליה ומית ויואב
ואבישי אחוהי רדפו בתר שבע בר בכרי
ואיש עמד עליו מנערי יואב ויאמר מי אשר
חפץ ביואב ומי אשר לדוד אחרי יואב וגברא
קאים עלוהי מעולימי יואב ואמר מן דרעי
ביואב ומן דלדויד ייזיל בתר יואב ועמשא
מתגלל בדם בתוך המסלה וירא האיש כי עמד

כל העם ויסב את עמשא מן המסלה השדה
וישלך עליו בגד כאשר ראה כל הבא עליו
ועמד ועמשא מתערגל בדמא בגו כבשא
וחזא גברא ארי קם כל עמא ואסחר ית עמשא
מן כבשא לחקלא ורמא עלוהי לבושא כד
חזא כל דאתי עלוהי וקאים כאשר הגה מן
המסלה עבר כל איש אחרי יואב לרדף אחרי
שבע בן בכרי כד אפנייה מן כבשא עבר כל
גברא בתר יואב למרדף בתר שבע בר בכרי
ויעבר בכל שבטי ישראל אבלה ובית מעכה
וכל הברים ויקלהו ויבאו אף אחריו ועבר בכל
שבטיא דישראל לאבל ובית מעכה וכל בנין
ואתכנישו ואתו אף אנון בתרוהי ויבאו ויצרו
עליו באבלה בית המעכה וישפכו סללה אל
העיר ותעמד בחל וכל העם אשר את יואב
משחיתים להפיל החומה ואתו וצרו עלוהי
באבל ובית מעכה וצברו מליתא על קרתא
ואקפה משרין וכל עמא דעם יואב מתעשתין
לחבלא שורא ותקרא אשה חכמה מן העיר
שמעו שמעו אמרו נא אל יואב קרב עד הנה
ואדברה אליך וקרת אתתא חכימתא מן
קרתא שמעו שמעו אמרו כען ליואב קרב
עד הכא ואמליל עמך ויקרב אליה ותאמר
האשה האתה יואב ויאמר אני ותאמר לו
שמע דברי אמתך ויאמר שמע אנכי וקריב
לותה ואמרת אתתא האת יואב ואמר אנא

ואמרת ליה שמע פתגמי אמתך ואמר שמע
אנא׃ ותאמר לאמר דבר ידברו בראשנה
לאמר שאול ישאלו באבל וכן התמו׃ ואמרת
למימר אדכר כען מא דכתיב בספר אוריתא
למשאל בקרתא בקדמין למימר הכדין הוה
לך למשאל באבל אם משלמין׃ אנכי שלמי
אמוני ישראל אתה מבקש להמית עיר ואם
בישראל למה תבלע נחלת יהוה׃ אנחנא
משלמין בהימנותא עם ישראל דאת בעי
לחבלא קרתא דהיא כרך רב ואמא בישראל
למא תקלקיל אחסנת עמא דיי׃
ויען יואב ויאמר חלילה חלילה
לי אם אבלע ואם אשחית׃ ואתיב יואב ואמר
חס [illegible] לא כן הדבר
כי איש מהר אפרים שבע בן בכרי שמו נשא
ידו במלך בדוד תנו אתו לבדו ואלכה מעל
העיר ותאמר האשה אל יואב הנה ראשו
משלך אליך בעד החומה׃ לא כין פתגמא
ארי גברא מטורא דבית אפרים שבע בר
בכרי שמיה ארים ידיה במלכא בדויד הבו
יתיה בלחודוהי ואהך מעל קרתא ואמרת
אתתא ליואב הא רישיה מתרמי לך מן
שורא׃ ותבוא האשה אל כל העם בחכמתה
ויכרתו את ראש שבע בן בכרי וישלכו אל
יואב ויתקע בשפר ויפצו מעל העיר איש
לאהליו ויואב שב ירושלם אל המלך׃ ואתת

אתתא לות כל עמא בחכמתה ופסקו ית ריש
שבע בר בכרי ורמו לות יואב ותקע בשופרא
ואתבדרו מעל קרתא גבר לקרווהי ויואב תב
לירושלם לות מלכא׃ ויואב
אל כל הצבא ישראל ובניה בן יהוידע על
הכרי ועל הפלתי׃ ויואב ממנא על כל חילא
דישראל ובניה בר יהוידע ממנא על קשתיא
ועל קלעיא׃ ואדרם על המס ויהושפט בן
אחילוד המזכיר׃ ואדורם ממנא על מסקי
מסין ויהושפט בר אחילוד ממנא על דכרניא׃
ושיא ספר וצדוק ואביתר כהנים׃ ושוא ספרא
וצדוק ואביתר כהניא׃ וגם עירא היארי היה
כהן לדוד׃ ואף עירא דמתקוע הוה רב לדויד׃
ויהי רעב בימי דוד שלש
שנים שנה אחרי שנה ויבקש דוד את פני יהוה
ויאמר יהוה אל שאול ואל בית הדמים
על אשר המית את הגבענים׃ והוה כפנא ביומי
דויד תלת שנין שתא בתר שתא ובעא דויד
רחמין מן קדם יי ואמר יי על שאול ועל
בית חייבי קטול על דקטל ית גבעונאי׃ ויקרא
המלך לגבענים ויאמר אליהם והגבענים
לא מבני ישראל המה כי אם מיתר האמרי
ובני ישראל נשבעו להם ויבקש שאול להכתם
בקנאתו לבני ישראל ויהודה׃ וקרא מלכא
לגבעונאי ואמר להון וגבעונאי לא מבני ישראל
אנון אלהין משאר אמוראי ובני ישראל קיימו

בניה ובניה ל׳ בליש׳ וסימנ׳ ויואב בהנבאי ואליועיני מקבצאל אותי עשתי עשר ויחזיאל וכל עזרא דכות׃ שאול ב׳ ומל׳ וסימ׳ האיש לנו באבל וכן

להון וכעא שאול לקטלותהון כד קני לבני
ישראל ויהודה ויאמר דוד אל הגבענים מה
אעשה לכם ובמה אכפר וברכו את נחלת
יהוה ואמר דויד לגבעונאי מא אעביד לכון
ובמא אכפר ובריכו ית אחסנת עמא דיי
ויאמרו לו הגבענים אין לי כסף וזהב עם
שאול ועם ביתו ואין לנו איש להמית בישראל
ויאמר מה אתם אמרים אעשה לכם ואמרו
ליה גבעונאי לית אנחנא צריכין למסב כסף
ודהב מן שאול ומן ביתיה ואף לא אנש למקטל
בישראל ואמר מא אתון אמרין אעביד לכון
ויאמרו אל המלך האיש אשר כלנו ואשר
דמה לנו נשמדנו מהתיצב בכל גבול ישראל
ואמרו למלכא גברא דשיצינא ודחשיב
עלנא אשתיצינא מלמהר בכל תחום ארעא
דישראל יתן לנו שבעה אנשים מבניו
והוקענום ליהוה בגבעת שאול בחיר יהוה
ויאמר המלך אני אתן יתיהבון לנא שבעה
גברין מבנוהי ונצלובנון קדם יי בגבעתא
דשאול בחירא דיי ואמר מלכא אנא אתין
ויחמל המלך על מפיבשת בן יהונתן בן
שאול על שבעת יהוה אשר בינתם בין דוד
ובין יהונתן בן שאול וחס מלכא על מפיבשת
בר יהונתן בר שאול על שבועתא דיי דביניהון
בין דויד ובין יהונתן בר שאול ויקח המלך
את שני בני רצפה בת איה אשר ילדה לשאול

את ארמני ואת מפבשת ואת חמשת בני
מיכל בת שאול אשר ילדה לעדריאל בן
ברזלי המחלתי ודבר מלכא ית תרין בני
רצפה בת איה דילידת לשאול ית ארמני וית
מפיבשת וית חמשא בני מיכל דרביאת
מיכל בת שאול דילידת לעדריאל בר ברזלי
דממחולת ויתנם ביד הגבענים ויקיעם בהר
לפני יהוה ויפלו שבעתים יחד והם המתו
בימי קציר בראשנים תחלת קציר שערים
ומסרנון ביד גבעונאי וצלבונון בטורא קדם
יי ונפלו שבעתהון כחדא ואנון אתקטלו
ביומי חצדא בקדמאין בשירות חצד סערין
ותקח רצפה בת איה את השק ותטהו לה אל
הצור מתחלת קציר עד נתך מים עליהם מן
השמים ולא נתנה עוף השמים לנוח עליהם
יומם ואת חית השדה לילה ונסיבת רצפה
בת איה ית סקא ופרסתיה לה על טנרא משרוית
חצדא עד דנחת עליהון מטרא מן שמיא
ולא שבקת עופא דשמיא למנח עליהון
ביממא וית חית ברא בליליא ויגד לדוד את
אשר עשתה רצפה בת איה פלגש שאול
ואתחוה לדויד ית דעבדת רצפה בת איה
לחינתא דשאול וילך דוד ויקח את עצמות
שאול ואת עצמות יהונתן בנו מאת בעלי
יבש גלעד אשר גנבו אתם מרחב בית שן
אשר תלום שמה פלשתים ביום הכות פלשתים

וברכו ב̇ וסימנ׳ את נחלת יי וברכו את יי ... כל לשו׳ צור הצור על קרי במ״ג אל וסימ׳ ותטהו לה הביטו אל צור ישראל ... נתך ג̇ וסימ׳ ומטר נתך

117

את שאול בגלבע׃ ואזל דויד ונסיב ית גרמי
שאול וית גרמי יהונתן בריה מלות יתבי
יביש גלעד דגנבו יתהון משורא דבית שן
דצלבונון תמן פלשתאי ביומא דקטלו
פלשתאי ית שאול בגלבוע׃ ויעל משם את
עצמות שאול ואת עצמות יהונתן בנו ויאספו
את עצמות המוקעים׃ ואסיק מתמן ית
גרמי שאול וית גרמי יהונתן בריה וכנשו
ית גרמי צליביא׃ ויקברו את עצמות שאול
ויהונתן בנו בארץ בנימן בצלע בקבר
קיש אביו ויעשו כל אשר צוה המלך ויעתר
אלהים לארץ אחרי כן׃ וקברו ית גרמי שאול
ויהונתן בריה בארע שיבט בנימין בצלע
בקבר [illegible]
וקביל יי צלות דירי ארעא בתר כין׃

ותהי עוד מלחמה
לפלשתים את ישראל וירד דוד ועבדיו
עמו וילחמו את פלשתים ויעף דוד׃ והוה
עוד קרבא לפלשתאי עם ישראל ונחת
דויד ועבדוהי עמיה ואגיחו קרבא עם פלשתאי
ואשתלהי דויד׃ וישבו בנב אשר בילידי — וישבי ק
הרפה ומשקל קינו שלש מאות משקל
נחשת והוא חגור חדשה ויאמר להכות את
דוד׃ וישבי בנב דבבני גברא ומתקל סופנה
מתקל תלת מאה סלעין דנחשא והוא אסיר
אספניקי חדתא ואמר למקטל ית דויד׃

ויעזר לו אבישי בן צרויה ויך את הפלשתי
וימתהו אז נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא
תצא עוד אתנו למלחמה ולא תכבה את נר
ישראל׃ וסעד ליה אבישי בר צרויה ומחא
ית פלשתאה וקטליה בכין קיימו גברי דויד
ליה למימר לא תפוק עוד עמנא לקרבא ולא
תטפי ית מלכותא דישראל׃

ויהי אחרי כן ותהי עוד המלחמה
בגוב עם פלשתים אז הכה סבכי החשתי את
סף אשר בילדי הרפה׃ והוה בתר כין והוה — ב חס בליש
עוד קרבא בגוב עם פלשתאי בכין קטל סבכי
דמן חושת ית ספי דבבני גברא׃

ותהי עוד המלחמה בגוב עם
פלשתים ויך אלחנן בן יערי ארגים בית
הלחמי את גלית הגתי ועץ חניתו כמנור
ארגים׃ והוה עוד קרבא בגוב עם פלשתאי
וקטל דויד בר ישי מחי פרוכית בית מקדשא
ית גלית גתאה ואעא דמורניתיה כאכסן
דגרדאין׃ ותהי עוד מלחמה בגת
ויהי איש מדין ואצבעת ידיו ואצבעת רגליו — מדון ק
שש ושש עשרים וארבע מספר וגם הוא
ילד להרפה׃ והוה עוד קרבא בגת והוה גבר
דמשחן ואצבעת ידוהי ואצבעת רגלוהי
שית ושית עסרין וארבע מנין ואף הוא
אתיליד לגברא׃ ויחרף את ישראל ויכהו
יהונתן בן שמעי אחי דוד׃ וחסיד ית ישראל — שמעה ק

ויעתר ה׳ וסימנ׳ — יצחק ויקברו ותעצר המגפה ובצומה ויתפלל אליו ·· — ילדי ב׳ חס בליש וסימנ׳ — את סף אשר בילדי וגם ילדי הענק ראינו שם

ישיב ב׳ וסימ׳ ישטמנו בעל הצור רצות מעט ידבה הרצנו לאיש כבור כבור תמרי דעתיונה בנשך עני חבל ורי׳ב הכעיס הדע אלוה האמין מענה מפרי

וקטליה יהונתן בר שמעה אחוהי דדויד׃
את ארבעת אלה ילדו להרפה בגת ויפלו ביד
דוד וביד עבדיו׃ ית ארבעא אלין איתילידו
לגברא בגת ואתמסרו בידא דדויד ובידא
דעבדוהי׃
וידבר דוד ליהוה את דברי השירה הזאת ביום
הציל יהוה אתו מכף כל איביו ומכף
שאול׃ ויאמר יהוה סלעי ומצדתי ומפלטי לי׃
אלהי צורי אחסה בו מגני וקרן
ישעי משגבי ומנוסי משעי מחמס תשעני׃
מהלל אקרא יהוה ומאיבי אושע׃
כי אפפני משברי מות נחלי בליעל יבעתני׃
חבלי שאול סבני קדמני מקשי מות׃
בצר לי אקרא יהוה ואל אלהי אקרא
וישמע מהיכלו קולי ושועתי באזניו׃
ותגעש ותרעש הארץ מוסדות השמים
ירגזו ויתגעשו כי חרה לו׃ עלה
עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו
ממנו׃ ויט שמים וירד וערפל
תחת רגליו׃ וירכב על כרוב ויעף וירא
על כנפי רוח׃ וישת חשך סביבתיו
סכות חשרת מים עבי שחקים׃ מנגה נגדו
בערו גחלי אש׃ ירעם מן שמים יהוה
ועליון יתן קולו׃ וישלח חצים ויפיצם ברק
ויהמם׃ ויראו אפקי ים יגלו מוסדות תבל
בגערת יהוה מנשמת רוח אפו׃

ישלח ממרום יקחני ימשני ממים
רבים׃ יצילני מאיבי עז משנאי כי אמצו
ממני׃ יקדמני ביום אידי ויהי
יהוה משען לי׃ ויצא למרחב אתי
יחלצני כי חפץ בי׃ יגמלני
יהוה כצדקתי כבר ידי ישיב לי׃
כי שמרתי דרכי יהוה ולא
רשעתי מאלהי׃ כי כל משפטו לנגדי
וחקתיו לא אסור ממנה׃ ואהיה
תמים לו ואשתמרה מעוני׃ וישב יהוה לי
כצדקתי כברי לנגד עיניו׃ עם
חסיד תתחסד עם גבור תמים תתמם׃
עם נבר תתבר ועם עקש תתפל׃
ואת עם עני [illegible] רמים
תשפיל׃ כי אתה נירי יהוה ויהוה
יגיה חשכי׃ כי בכה ארוץ גדוד באלהי
אדלג שור׃ האל תמים דרכו אמרת
יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו׃ כי
מי אל מבלעדי יהוה ומי צור
מבלעדי אלהינו׃ האל מעוזי חילי ויתר
תמים דרכו׃ משוה רגליו כאילות
ועל במותי יעמדני׃ מלמד ידי למלחמה
ונחת קשת נחושה זרעתי׃ ותתן
לי מגן ישעך ועננך תרבני׃
תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו קרסלי׃
ארדפה איבי ואשמידם ולא אשוב עד

תאכל ג׳ וסימנה׳ האדם כהן כהן הבשר הבשר דמו מצור עלה עלה השליש השליש בערה לחמך האנך איש צפיה יבא יגיע ... מן שמים ב׳ וסי׳

כלתם ואכלם ואמחצם ולא יקומון
ויפלו תחת רגלי ותזרני חיל למלחמה
תכריע קמי תחתני ואיבי
תתה לי ערף משנאי ואצמיתם
ישעו ואין משיע אל יהוה ולא ענם
ואשחקם כעפר ארץ כטיט חוצות ארקם
ארקעם ותפלטני מריבי עמי תשמרני
לראש גוים עם לא ידעתי יעבדני
בני נכר יתכחשו לי לשמוע
אזן ישמעו לי בני נכר יבלו ויחגרו
ממסגרותם חי יהוה וברוך צורי וירם
אלהי צור ישעי האל הנתן נקמות
לי ומריד עמים תחתני ומוציאי
מאיבי ומקמי תרוממני מאיש חמסים
תצילני על כן אודך יהוה בגוים
ולשמך אזמר מגדיל ישועות מגדול ק
מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם

וידבר

ושבח דויד בנבואה קדם יי ית פתגמי תשבחתא
הדא על כל יומיא דשיזיב יי ית ישראל מיד
כל בעלי דבביהון ואף לדויד מחרבא דשאול׃
ואמר יי תקפי ורחצני ומשיזיב יתי׃ אלהי
ואתרעי בי קרבני לדחלתיה תקפי דמן קדמוהי׃
מתיהיב לי תקוף ופרקן לאתגברא על בעלי
דבבי רחצני דעל מימריה אנא רחיץ בעדן
עקא מגין עלי מבעלי דבבי ואמר לארמא
קרני בפרקניה סמכני דהוה מימריה סמך
לי כד הויתי עריק מן קדם רדפי פרקני מבעלי
דבבי ואף מיד כל חטופין פריק יתי׃ אמר
דויד בתשבחא אנא מצלי קדם יי דבכל עדן
מבעלי דבבי פריק יתי׃ ארי אקיפתני עקא
כאתא דיתבא על מתברא וחיל לית לה למילד
והיא מסכנא למתמת סיעת חייבין בעיתתני׃
משריית רשיעין אקפוני קדמוני דמזיינין
במני קטול׃ אמר דויד כד עיקא לי אנא מצלי
קדם יי וקדם אלהי אנא מתחנן ומקביל מהיכליה
צלותי ובעותי קדמוהי מתעבדא׃ ואתרגיפת
ואתרגושת ארעא שכלולי שמיא זעו
ואתרכינו ארי תקיף רגזיה׃ סליק זדוניה
דפרעה כתננא קדמוהי בכין שלח רגזיה
כאישא בערא קדמוהי משיצא מזופתיה
כגמרין דנור דלקא ממימריה׃ וארכין שמיא
ואתגלי יקריה ועננא אמטתא כביש קדמוהי׃
ואתגלי בגבורתיה על כרובין קלילין ודבר
בתקוף על כנפי רוחא׃ אשרי שכינתיה
בערפילא ענן יקר סחור ליה מחיתמין
תקיפין מרכבת עננין קלילין ברום עלמא׃
מזיו יקריה מבהקין שמי שמיא מזופיתיה
כגמרין דנור דלקא ממימריה׃ אכלי מן שמיא
יי ועלאה ארים מימריה׃ ושלח מחתיה
כגרין ובדרנון ברקין ושגישנון׃ ואתחזיו
עמקי ימא שכלולי תבל במזופיתא מן קדם

ײ ממימר תקוף רגזיה: שלח נביוהי מלך
תקיף דיתיב בתקוף רומא דברני שיזבני
מעממין סגיאין: שיזבני מסנאי ארי תקפוני
מבעלי דבבי ארי אתגברו עלי: יקדמוני ביום
טלטולי והוה מימרא דײ סמך לי: ואפיק
לרוחא יתי שיזבנני ארי אתרעי בי: אמר דויד
ישלמינני ײ כזכותי כברירות ידי יתיב לי:
ארי נטרית אורחן דתקנן קדם ײ ולא הליכית
ברשע קדם אלהי: ארי כל דינוהי גלן לקבלי
למעבדהון וקימוהי לא עדית מנהון: והוית
שליס ברחלתיה והוית נטר נפשי מחובין:
ואתיב ײ לי כזכותי כברירותי קדם מימריה:
אברהם דאשתכח חסיד קדמך בכין אסגיתא
למעבד חסדא עם זרעיה יצחק דהוה שליס
ברחלתך בכין א[illegible]תך
עמיה: יעקב דהליך בברירותא קדמך
בחרתא בנוהי מכל עממיא אפרישתא זרעיה
מכל פסולא פרעה ומצראי דחשיבו מחשבן
על עמך בלבילתנון במחשבתהון: וית
עמא בית ישראל דאתקרן בעלמא הדין עם
חשיך את עתיד למפרק ובמימרך תקיפיא
דמתגברין עליהון תמאיך: ארי את הוא
מריה נהוריה דישראל ײ וײ יפקנני מחשוכא
לנהורא ויחזינני בעלמא דעתיד למיתי לצדיקיא:
ארי במימרך אסגי משרין במימר אלהי
אכביש כרכין תקיפין: אלהא דכונא

אורחיה אוריתא דײ בחירא היא תקוף הוא
לכל דמתרחצין על מימריה: בכין על נסא
ופרקנא דתעביד למשיחך ולשארא דעמך
דישתארון יודון כל עממיא אומיא ולישניא
ויימרון לית אלהא אלא ײ ארי לית בר מנך
ועמך יימרון לית דתקיף אלא אלהנא:
אלהא דסעיד לי בחילא ומתקין שליס אורחי:
משוי רגלי קלילין כאילתא ועל בית תקפי
יקימנני: מליף ידי למעבד קרבא ומתקיף
כקשת נחשא דרעי: ויהבת לי תקוף פרקתני
ובמימרך אסגיתני: אסגיתא פסעתי קדמי
ולא אזדעזעא רכובתי: רדפית סנאי ושצתינון
ולא תבית עד דגמרתנון: ושיציתנון וגמרתנון
[illegible]
רגלי: וסעדתני בחילא למעבד קרבא תברתא
עממיא דקימין לאבאשא לי תחותי: וסנאי
תברתא קדמי מחזרי קדל בעלי דבבי ושיצתנון:
בען סעיד ולית להון פריק ומצלן קדם ײ ולא
מתקבלא צלותהון: ודרושתנון כעפרא
דארעא כטין שוקין בעטית בהון רפסתנון:
ותשיזבנני מפלוגת עמא תמנני רישא
לעממיא עם דלא ידעית יפלחונני: בני
עממיא יתכדבון לי לשימע אודן ישתמעון
לי: בני עממיא יסופון ויזועון מבירניתהון:
בכין על נסא ופרקנא דעבדתא לעמך אודיו
ואמרו קיים הוא ײ ובריך תקיפא דמן קדמוהי

מתיהיב לנא תקוף ופרקן ומרמם אלה תקוף
פרקננא׃ אלהא דעביד פורענותא לי ותבר
עממיא דקימין לאבאשא לי תחותי׃ ופרקי
מסנאי ועל דקימין לאבאשא לי תגברנני
מגוג ומשרית עממין חטופין דעמיה
תשיזבנני׃ על כין אודי קדמך יי בעממיא
ולשמך אימר תשבחא׃ מסגי למעבד פרקן
עם מלכיה ועביד טיבו למשיחיה לדויד
ולזרעיה עד עלמא׃

ואלה דברי דוד האחרנים נאם
דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על משיח אלהי
יעקב ונעים זמרות ישראל׃ ואלין פתגמי
נבואת דויד דאתנבי לסוף עלמא ליומי
נחמתא [illegible] דויד בר ישי
ואמר גברא דמרבא למלכו משיח במימר
אלהיה דיעקב ותקין למתני בחיין בסים
תשבחתיה דישראל׃ רוח יהוה דבר בי ומלתו
על לשוני׃ אמר דויד ברוח נבואה קדם יי
אנא ממליל אלין ופתגמי קדשיה בפומי
אנא סדר׃ אמר אלהי ישראל לי דבר צור
ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת
אלהים׃ אמר דויד אלהא דישראל עלי
מליל תקיפא דישראל דשליט בבני אנשא
קושטא דאין אמר למנאה לי מלכא הוא
משיחא עתיד דיקום וישלוט בדחלתא דיי׃
וכאור בקר יזרח שמש בקר לא עבות מנגה

ממטר דשא מארץ׃ טוביכון צדיקיא
עבדתון לכון עובדין טבין דאתון עתידין
לאזהרא כזיהור יקרכון כניהור צפרא
דאזיל ותקיף וכשמשא דעתיד לאזהרא
בזיהור יקריה על חד תלת מאה ארבעין
ותלתא בניהור שבעת יומיא יתיר מכדין
תתובון וייטב לכון דהויתון מחמדין לשני
נחמתא דאתין הא כאכרא דמסבר בשני
בצורתא דייחות מטרא על ארעא׃ כי לא כן
ביתי עם אל כי ברית עולם שם לי ערוכה
בכל ושמרה כי כל ישעי וכל חפץ כי לא
יצמיח׃ אמר דויד יתיר מכדין ביתי קדם
אלי קים עלם קיים לי למהוי מלכותי
קיימא כמא דקיימין סדרי בראשית ונטירא
לעלמא דאתי ארי כל צורכי וכל בעותי קדמוהי
מתעבדין בכין כל מלכו עוד לקבליה לא
תתקיים׃ ובליעל כקוץ מנד כלהם כי לא ביד
יקחו׃ ורשיעיא עבדי חטאה דמן לכובין
דמפקהון דכיכין למקטף וכד אנש חאיס
עליהון ושביק להון אזלין ותקפין עד דלית
אפשר למקרב להון ביד׃ ואיש יגע בהם
ימלא ברזל ועץ חנית ובאש שרוף ישרפו
בשבת׃ ואף כין כל אנש דמשרי למקרב
בחובין אזלין ותקפין עלוהי עד דחפן ליה
כלבוש דברזל דלא יכלין ליה באעי מורנין
ורומחין בכין לית פורענותהון ביד אנש

אלהין באישתא עתידין לאתוקדא יתוקדון
באתגלאה בית דינא רבא למתב על כורסי
דינא למידן ית עלמא: אלה שמות
הגברים אשר לדוד ישב בשבת תחכמני ראש
השלשי הוא עדינו העצני על שמנה מאות
חלל בפעם אחד: אלין שמהת גבריא דהוו
עם דויד גברא ריש משריתא יתיב על כורסי
דינא וכל נביא וסביא מקפין ליה משיח
במשח קודשא בחיר ומפנק שפיר בריויה
ויאי בחזויה חכים בחכמתא וסכלתן בעיצא
גבר בגבורתא ריש גבריא הוא מתקן כמני
זינא נפיק בפום קלא ונצח בקרבא ומתגביר
על ידי מורנתיה תמני מאה קטילין בזמן
חדא: ואחרו אלעזר בן דדי בן אחחי בשלשה
גברים עם דוד בחרפם בפלשתים נאספו
שם למלחמה ויעלו איש ישראל: ובתרוהי
אלעזר בר דודו בר אחוהי בתלתא גבריא
עם דויד כד חסידו פלשתאי ואתכנשו תמן
לאגחא קרבא וסליקו אנש ישראל: הוא קם
ויך בפלשתים עד כי יגעה ידו ותדבק ידו אל
החרב ויעש יהוה תשועה גדולה ביום ההוא
והעם ישבו אחריו אך לפשט: הוא קם וקטל
בפלשתאי עד דלאית ידיה ואדביקת ידיה
עם חרבא ועבד יי פורקנא רבא ביומא ההוא
ועמא תבו בתרוהי ברם לחלצא קטיליא:
ואחריו שמה בן אגא הררי ויאספו

פלשתים לחיה ותהי שם חלקת השדה מלאה
עדשים והעם נס מפני פלשתים: ובתרוהי
שמה בר אגי טוראה ואתכנשו פלשתאי
לחיתא והות תמן אחסנת חקלא מליא
טלופחין ועמא אפך מן קדם פלשתאי:
ויתיצב בתוך החלקה ויצילה ויך את פלשתים
ויעש יהוה תשועה גדולה: ואתעתד בגו
אחסנתא ושיזבה וקטל ית פלשתאי ועבד
יי פורקנא רבא: וירדו שלשים מהשלשים
ראש ויבאו אל קציר אל דוד אל מערת
עדלם וחית פלשתים חנה בעמק רפאים:
ונחתו תלתא גבריא מגברי רישי משריתא
ואתו לחצדא לות דויד למערת עדלם ומשרית
פלשתאי [illegible] ודוד אז
במצודה ומצב פלשתים אז בית לחם: ודויד
בכין בחקרא ואסטרטיג פלשתאי בכין בבית
לחם: ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים
מבאר בית לחם אשר בשער: וחמידת
נפשא דדויד ואמר מן ישקינני מיא מגובא
דבית לחם דבתרעא: ויבקעו שלשת
הגברים במחנה פלשתים וישאבו מים
מבאר בית לחם אשר בשער וישאו ויבאו
אל דוד ולא אבה לשתותם ויסך אתם ליהוה:
ובזעו תלתא גבריא במשרית פלשתאי ומלו
מיא מגובא דבית לחם דבתרעא ונסיבו ואתו
לות דויד ולא אבא למשתיהון ואמר לנסכא

ז
ר״פ
פ״ס
בנבי׳ ן
וחס
אחת ק
ריו דדו ק ק
הגברים ק
ח
חס
ואחרין ב׳ ק בספ
שלשה ק
ן
מבור ק
מבור ק

הררי ב׳ בספר וסימנ׳ שמה בן אגא הררי כלת׳ אחיאם האררי כלת׳ מעשתי ה׳ חס בליש׳ וסימנ׳ חללה לך וישא אהרן ובניהו ואתי צורה׳ חללה

יתהון קדם ייי ואמר חלילה לי יהוה
מעשתי זאת הדם האנשים ההלכים
בנפשותם ולא אבה לשתותם אלה עשו
שלשת הגברים ואמר חס לי מן קדם ייי
מלמעבד דא הדם גבריא דאזלו בנפשתהון
ולא אבא למשתיהון אלין עבדו תלתא
גבריא ואבישי אחי יואב בן
צרויה הוא ראש השלשי והוא עורר את
חניתו על שלש מאות חלל ולו שם בשלשה
ואבישי אחוהי דיואב בר צרויה הוא ריש
גבריא והוא תביר ית מורניתיה על תלת
מאה קטילין וליה שום בתלתא גבריא
מן השלשה הכי נכבד ויהי להם לשר
ועד השלשה לא בא מן גבריא הוה יקיר
והוה להון לרבא ולתלת גברין לא מטא
ובניהו בן יהוידע בן איש חי
רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל
מואב והוא ירד והכה את האריה בתוך
הבאר ביום השלג ובניה בר יהוידע גבר
דחיל חטאין דליה עובדין מקבצאל הוא
קטל ית תרין רברבי מואב והוא נחת וקטל
ית אריא בגו גובא ביומא דתלגא והוא הכה
את איש מצרי אשר מראה וביד המצרי
חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד
המצרי ויהרגהו בחניתו והוא קטל ית גברא
מצראה גברא דחזוא ובידא דמצראה

מורניתא ונחת עלוהי בחוטרא ואנס ית
מורניתא מידא דמצראה וקטליה במורניתיה
אלה עשה בניהו בן יהוידע ולו שם בשלשה
הגברים אלין עבד בניה בר יהוידע וליה
שום בתלתא גבריא מן השלשים נכבד
ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל
משמעתו מן גבריא יקיר ולתלת גברין
לא מטא ומנייה דויד על משמעתיה
עשהאל אחי יואב בשלשים
אלחנן בן דדו בית לחם עשהאל אחוהי
דיואב בגבריא אלחנן בר דודו דמבית לחם
שמה החרדי אליקא החרדי שמה דמן חרוד
אליקא דמן חרוד חלץ הפלטי עירא בן עקש
התקועי חלץ דמן פלט עירא בר עקש
דמתקוע אביעזר הענתתי מבני החשתי
אביעזר דמן ענתות מבני דמן חושת צלמון
האחחי מהרי הנטפתי צלמון דמן אחוח
מהרי דמן נטופא חלב בן בענה הנטפתי
אתי בן ריבי מגבעת בני בנימן חלב בר
בענה דמנטופא אתי בר ריבי מגבעתא
דבני בנימין בניהו פרעתני הדי מנחלי
געש בניה דמפרעתון הדי דמנחלי געש
אבי עלבון הערבתי עזמות הברחמי אבי עלבון
דמערבת עזמות דמברחום אליחבא
השעלבני בני ישן יהונתן אליחבא
דמשעלבון בני ישן יהונתן

ז׳ זוגין חד בחד ולית זוגיה וסימנ׳ מקבצאל מן קבצאל דדב׳ ימ׳ מדמעה מן דמעה ממוצא מן מוצא מקדמת דעו׳ מן קדמת דדניאל ומאז ומן אז ומקמי

שמה ההררי אחיאם בן שרר הארדי: שמה | הררי ק
טוראה אחיאם בר שרר דמיהר גבוה:
אליפלט בן אחסבי בן המעכתי אליעם
בן אחיתפל הגלני: אליפלט בר אחסבי בר
מעכת אליעם בר אחיתופל גילונאה: חצרו | חצרי ק
הכרמלי פערי הארבי: חצרי דמן כרמלא
פערי דמן ארבי: יגאל בן נתן מצבה בני הגדי:
צלק העמני נחרי הבארתי נשאי | נשא ק ב חס
כלי יואב בן צריה: צלק דמן עמון נחרי דמן
בארות נטיל זיניה דיואב בר צרויה:
עירא היתרי גרב היתרי: עירא דמן יתר גרב
דמן יתר: אוריה החתי כל שלשים ושבעה:
אוריה חתאה כל גבריא תלתין ושבעה:
ויסף אף יהוה לחרות בישראל
ויסת את דוד בהם לאמר לך מנה את ישראל
ואת יהודה: ואוסיף רוגזא דיי׳ למתקף בישראל
וגריי ית דויד בהון למימר איזיל מני ית ישראל
וית דבית יהודה: ויאמר המלך אל יואב שר
החיל אשר אתו שוט נא בכל שבטי ישראל
מדן ועד באר שבע ופקדו את העם וידעתי
את מספר העם: ואמר מלכא ליואב רב חילא
דעמיה הליך כען בכל שבטיא דישראל
מדן ועד באר שבע ומני ית עמא ואדע ית
חשבן עמא: ויאמר יואב אל
המלך ויוסף יהוה אלהיך אל העם כהם וכהם | לשון תוספת וחס
מאה פעמים ועיני אדני המלך ראות ואדני

המלך למה חפץ בדבר הזה: ואמר יואב
למלכא ויוסיף יי׳ אלהך על עמא כאלין
וכאלין מאה זמנין ועיני רבוני מלכא חזין
ורבוני מלכא למא אתרעי בפתגמא הדין:
ויחזק דבר המלך אל יואב ועל שרי החיל
ויצא יואב ושרי החיל לפני המלך לפקד את
העם את ישראל: ותקיף פתגמא דמלכא על
יואב ועל רבני חילא ונפק יואב ורבני חילא
קדם מלכא למימני ית עמא ית ישראל:
ויעברו את הירדן ויחנו בערער ימין העיר
אשר בתוך הנחל הגד ואל יעזר: ועברו ית
ירדנא ושרו בערוער דרום קרתא דבגו
נחלא דבשיבט גד וביעזר: ויבאו הגלעדה
ואל ארץ תחתים חדשי ויבאו דנה יען וסביב
אל צידון: ואתו לגלעד ולארע דרומא חדשי
ואתו לדן יען ומתמן אסתחרו לצידון: ויבאו
מבצר צר וכל ערי החוי והכנעני ויצאו אל
נגב יהודה באר שבע: ועלו לקרוין כריכן
ולכל קרוי חואי וכנעאי ונפקו לדרום יהודה
לבאר שבע: וישטו בכל הארץ ויבאו מקצה
תשעה חדשים ועשרים יום ירושלם: ואזלו
בכל ארעא ואתו מסוף תשעה ירחין ועסרין
יומין לירושלם: ויתן יואב את מספר מפקד
העם אל המלך ותהי ישראל שמנה מאות
אלף איש חיל שלף חרב ואיש יהודה חמש
מאות אלף איש: ויהב יואב ית חשבן מנין

בדבר הזה ח׳ וסימנ׳ ויתעבר אם יקרך כי נאץ למה חפץ ויהי כדבר הזה לחט׳ יסלח יי׳ יען מאסכם כי הרביט וב׳ ובדבר הזה וס׳ מאמינים האריכו

עמא למלכא והוו ישראל תמני מאה אלפין
גבר גבר שלפי סיפא ואנש יהודה חמיש
מאה אלפין גברא: ויך לב דוד אתו אחרי כן
ספר את העם   ויאמר דוד אל
יהוה חטאתי מאד אשר עשיתי ועתה יהוה
העבר נא את עון עבדך כי נסכלתי מאד:
וחש דויד בלביה בתר כין דמנא ית עמא
ואמר דויד קדם יי חבית לחדא דעבדית
הדא וכען יי אעבר ית חובא דעבדך ארי
אסתכלית לחדא: ויקם דוד בבקר ודבר
יהוה היה אל גד הנביא חזה דוד לאמר: וקם
דויד בצפרא ופתגם נבואה מן קדם יי הוה
עם גד נביא חזויא דדויד למימר: הלוך
ודברת אל דוד כה אמר יהוה שלש אנכי נוטל
עליך בחר לך אחת מהם ואעשה לך: איזיל
ותמליל עם דויד כדנן אמר יי חדא מתלת
אנא רמי עלך בחר לך חדא מנהון ואעביד
לך: ויבא גד אל דוד ויגד לו ויאמר לו התבוא
לך שבע שנים רעב בארצך ואם שלשה
חדשים נסך לפני צריך והוא רדפך ואם היות
שלשת ימים דבר בארצך עתה דע וראה
מה אשיב שלחי דבר: ואתא גד לות דויד
וחוי ליה ואמר ליה היתין לך שבע שנין
כפנא בארעך אם תלתא ירחין תהי עריק
קדם סנאך והוא רדיף לך ואם מהוי תלתא
יומין מותא בארעך כען דע וחזא מא אתיב

שלחי פתגם: ויאמר דוד אל
גד צר לי מאד נפלה נא ביד יהוה כי רבים
רחמו וביד אדם אל אפלה: ואמר דויד לגד
עקת לי לחדא נתמסר כען ביד מימרא דיי
ארי סגיאין רחמוהי וביד אנשא לא
אתמסר: ויתן יהוה דבר בישראל מהבקר
ועד עת מועד וימת מן העם מדן ועד באר
שבע שבעים אלף איש: ויהב יי מותא
בישראל מעדן דמתנכיס תמידא ועד
דמתסק ומית מן עמא מדן ועד באר שבע
שבעין אלפין גברא: וישלח ידו המלאך
ירושלם לשחתה וינחם יהוה אל הרעה ויאמר
למלאך המשחית בעם רב עתה הרף ידך
ומלאך יהוה היה עם גרן האורנה היבסי:
ואושיט ידיה מלאכא לירושלם לחבלותה
ותב יי מן בשתא ואמר למלאכא דמחביל
בעמא מסת כען אנח ידך ומלאכא דיי הוה
שרי בבית אדרי דארון יבוסאה:
ויאמר דוד אל יהוה בראתו את
המלאך המכה בעם ויאמר הנה אנכי חטאתי
ואנכי העויתי ואלה הצאן מה עשו תהי נא
ידך בי ובבית אבי: ואמר דויד קדם יי כד חזא
ית מלאכא דמקטיל בעמא ואמר הא אנא
חבית ואנא סרחית ואלין עמא דאנון כענא
ביד רעיא מא עבדו תהוי כען מחתך בי ובבית
אבא: ויבא גד אל דוד ביום ההוא

ל׳
לשון קדש
וכל ארמית
כות

רחמיו
ק׳

ב׳
ועל
מבצרים

הארונה
ק׳

ב׳
חד
חס
וחדן
מל׳

כו׳
חס
ב׳
ה׳
מל׳
בנביא

ועינ׳ וסימנ׳ לאה עינכם ישרא׳ יוסף יאב וישח לחלק חמנע ואבדה מבין רשעים ... בראתו ב׳ וסימנ׳ את המלאך ילדין ג׳ חס וג׳ מל׳ המלאך חס

INDEX

ויאמר לו עלה הקם ליהוה מזבח בגרן
ארנית היבסי: ואתא גד לות דויד ביומא
ההוא ואמר ליה סק אקים קדם ייי מדבחא
בבית אדרי דארונן יבוסאה: ויעל דוד כדבר
גד כאשר צוה יהוה: וסליק דויד כפתגמא
דגד כמא דמליל ייי: וישקף ארונה וירא
את המלך ואת עבדיו עברים עליו ויצא
ארונה וישתחו למלך אפיו ארצה: ואסתכי
ארונן וחזא ית מלכא וית עבדוהי עברין
עלוהי ונפק ארונן וסגיד למלכא על אפוהי
על ארעא: ויאמר ארונה מדוע בא אדני
המלך אל עבדו ויאמר דוד לקנות מעמך את
הגרן לבנות מזבח ליהוה ותעצר המגפה
מעל העם: ואמר ארונן מדין אתא רבוני
מלכא לות עבדיה ואמר דויד למזבן מנך
ית בית אדרי למבנא מדבחא קדם ייי ויתכלי
מותנא מעל עמא: ויאמר ארונה אל דוד
יקח ויעל אדני המלך הטוב בעינו ראה הבקר
לעלה והמרגים וכלי הבקר לעצים: ואמר
ארונן לדויד יסב ויסיק רבוני מלכא דתקין
בעינוהי חזי תוריא כשרין לעלתא ומורגיא
ומני תוריא לאעיא: הכל נתן ארונה המלך
למלך ויאמר ארונה אל המלך יהוה אלהיך
ירצך: כולא יהב ארונן למלכא דבעא מניה
מלכא ואמר ארונן למלכא ייי אלהך יקביל
קרבנך ברעוא: ויאמר המלך אל ארונה לא

כי קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעלה
ליהוה אלהי עלות חנם ויקן דוד את הגרן
ואת הבקר בכסף שקלים חמשים: ואמר
מלכא לארונן לא ארי מזבן אזבון מנך
בדמין ולא אסיק קדם ייי אלהי עלון מגן
וזבן דויד ית בית אדרי וית תוריא בכסף סלעין
חמשין: ויבן שם דוד מזבח ליהוה ויעל
עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
המגפה מעל ישראל: ובנא תמן דויד מדבחא
קדם ייי ואסיק עלון ונכסת קדשין וקביל ייי צלות
דירי ארעא ואתכלי מותנא מעל ישראל:

סכום הפיסוקים שלספר שמואל אלף וחמש מאות וששה סימן אך ו

1 Kings 242-317

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו בבגדים
ולא יחם לו: ומלכא דויד סיב על ביומין ומכסן
ליה בלבושין ולא שחין ליה: ויאמרו לו
עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה
ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת ושכבה
בחיקך וחם לאדני המלך: ואמרו ליה עבדוהי
יבעון לרבוני מלכא עולימא בתולא ותשמיש
קדם מלכא ותהי ליה קריבא ותשכוב לותך
וישחן לרבוני מלכא: ויבקשו נערה יפה
בכל גבול ישראל וימצאו את אבישג השנמית
ויבאו אתה למלך: ובעו עולימא שפירא בכל
תחום ארעא דישראל ואשכחו ית אבישג

וחם ג וסימנה וחם השמש ונמס ושכבה בחיקך וחם אם ישכבו וחם להם — כל המבזה את הבגדים לסוף אינו נהנה מהן למדנו זה מדוד

דמן שונם ואיתיו יתה למלכא׃ והנערה
יפה עד מאד ותהי למלך סכנת ותשרתהו
והמלך לא ידעה׃ ועולימתא שפירא עד
לחדא והות למלכא קריבא ומשמשא ליה
ומלכא לא ידעה׃ ואדניה בן חגית מתנשא
לאמר אני אמלך ויעש לו רכב ופרשים
וחמשים איש רצים לפניו׃ ואדניה בר חגית
מתרבר למימר אנא אמלוך ועבד ליה
רתכין ופרשין וחמשין גברא רהטין
קדמוהי׃ ולא עצבו אביו מימיו לאמר
מדוע ככה עשית וגם הוא טוב תאר מאד
ואתו ילדה אחרי אבשלום׃ ולא אכלמיה
אבוהי מיומוהי למימר מדין כדין את עביד
ואף הוא [illegible] ותיה ילידת
בתר אבשלום׃ ויהיו דבריו עם יואב בן
צרויה ועם אביתר הכהן ויעזרו אחרי אדניה
והוו פתגמוהי בעיצא עם יואב בר צרויה
ועם אביתר כהנא וסעדין בתר אדניה׃ וצדוק
הכהן ובניהו בן יהוידע ונתן הנביא ושמעי
ורעי והגבורים אשר לדוד לא היו עם
אדניהו׃ וצדוק כהנא ובניה בר יהוידע ונתן
נביא ושמעי ורעי וגבריא דילדויד לא הוו
בעיצת אדניה׃ ויזבח אדניהו צאן ובקר
ומריא עם אבן הזחלת אשר אצל עין רגל
ויקרא את כל אחיו בני המלך ולכל אנשי
יהודה עבדי המלך׃ ונכס אדניה עאן ותורין

ופטימין עם אבן סכותא דבסטר עין קצרא
וזמין ית כל אחוהי בני מלכא ולכל גברי
שיבט יהודה עבדי מלכא׃ ואת נתן הנביא
ובניהו ואת הגבורים ואת שלמה אחיו לא קרא׃
וית נתן נביא ובניה וית גבריא וית שלמה אחוהי
לא זמין׃ ויאמר נתן אל בת שבע אם שלמה
לאמר הלוא שמעת כי מלך אדניהו בן חגית
ואדנינו דוד לא ידע׃ ואמר נתן לבת שבע
אמיה דשלמה למימר הלא שמעת ארי מלך
אדניה בר חגית ורבוננא דוד לא ידע׃ ועתה
לכי איעצך נא עצה ומלטי את נפשך ואת
נפש בנך שלמה׃ וכען איתא אמלכניך כען
מלכא ושיזיבי ית נפשיך וית נפש בריך
שלמה׃ לכי ובאי אל המלך דוד ואמרת אליו
הלא אתה אדני המלך נשבעת לאמתך לאמר
כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי
ומדוע מלך אדניהו׃ איזילי ותיעלין לות
מלכא דויד ותימרין ליה הלא את רבונא
מלכא קיימתא לאמתך למימר ארי שלמה
בריך ימלוך בתרי והוא יתיב על כרסי מלכותי
ומדין מלך אדניה׃ הנה עודך מדברת שם עם
המלך ואני אבוא אחריך ומלאתי את דבריך׃
הא עד דאת ממללא תמן קדם מלכא ואנא
איעול בתרך ואקיים ית פתגמיכי׃ ותבא בת
שבע אל המלך החדרה והמלך זקן מאד
ואבישג השונמית משרתת את המלך׃ ועלת

אדניה ואדניה ט̇ וסימנ׳ והרביעי וחב̇ מתנשא ויעזרו ועתה וה̇ שמעה ועמהס ב̇ בן בבני ׳ וגם הוא ג̇ וסימ׳ יגדל עלי אבד ילד להרפה וחב̇ טוב תאר חכם ויבא

בת שבע לקדם מלכא לאדרון בית משכבא
ומלכא סיב לחדא ואבישג דמן שונם משמשא
קדם מלכא׃ ותקד בת שבע ותשתחו למלך
ויאמר המלך מה לך׃ וכרעת בת שבע וסגידת
למלכא ואמר מלכא מא ליך׃ ותאמר לו אדני
אתה נשבעת ביהוה אלהיך לאמתך כי שלמה
בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי׃ ואמרת
ליה רבוני את קיימתא במימרא דיי אלהך
לאמתך ארי שלמה בריך ימלוך בתרי
והוא יתיב על כרסי מלכותי׃ ועתה הנה
אדניה מלך ועתה אדני המלך לא ידעת׃ וכען
הא אדניה מלך וכען רבוני מלכא לא ידעתא׃
ויזבח שור ומריא וצאן לרב ויקרא לכל
בני המלך ולאביתר הכהן וליאב שר הצבא
ולשלמה עבדך לא קרא׃ ונכס תורין ופטימין
ועאן לסגי וזמין לכל בני מלכא ולאביתר כהנא
וליואב רב חילא ולשלמה עבדך לא זמין׃
ואתה אדני המלך עיני כל ישראל עליך להגיד
להם מי ישב על כסא אדני המלך אחריו׃ ואת
רבוני מלכא עיני כל ישראל סבירן עלך
לחואה להון מן יתיב על כרסי מלכותא
דרבוני מלכא בתרוהי׃ והיה כשכב אדני
המלך עם אבתיו והייתי אני ובני שלמה
חטאים׃ ויהי כד ישכוב רבוני מלכא עם
אבהתוהי ואהי אנא וברי שלמה מתרכין׃
והנה עודנה מדברת עם המלך ונתן הנביא

בא׃ והא עד דהיא ממללא קדם מלכא
ונתן נביא על׃ ויגידו למלך לאמר הנה נתן
הנביא ויבא לפני המלך וישתחו למלך
על אפיו ארצה׃ וחויאו למלכא למימר הא
נתן נביא ואתא לקדם מלכא וסגיד למלכא
על אפוהי על ארעא׃ ויאמר נתן אדני
המלך אתה אמרת אדניהו ימלך אחרי והוא
ישב על כסאי׃ ואמר נתן רבוני מלכא את
אמרת אדניה ימלוך בתרי והוא יתיב על
כרסי מלכותי׃ כי ירד היום ויזבח שור
ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני המלך
ולשרי הצבא ולאביתר הכהן והנם אכלים
ושתים לפניו ויאמרו יחי המלך אדניהו׃
ארי נחת יומא דין ונכס תורין ופטימין ועאן
לסגי וזמין לכל בני מלכא ולרבני חילא
ולאביתר כהנא והא אנון אכלין ושתן קדמוהי
ואמרו יצלח מלכא אדניה׃ ולי אני עבדך
ולצדק הכהן ולבניהו בן יהוידע ולשלמה
עבדך לא קרא׃ ולי דאנא עבדך ולצדוק
כהנא ולבניה בר יהוידע ולשלמה עבדך
לא זמין׃ אם מאת אדני המלך נהיה הדבר
הזה ולא הודעת את עבדך מי ישב על כסא
אדני המלך אחריו׃ אם מן רבוני מלכא הוה
פתגמא הדין ולא הודעתא ית עבדך מן
יתיב על כרסי מלכותא דרבוני מלכא
בתרוהי׃ ויען המלך דוד

וסימנ׳ עודנה עמך איש אלהים אנשים עבדים נביא אחד ׃ ולצדק ב׳ חד חס וחד מל׳ וסימנ׳ מנ׳ עבדך חס ׃ ולצדוק לכהן מל׳

ויאמר קראו לי לבת שבע ותבא לפני המלך
ותעמד לפני המלך ואתיב מלכא דויד ואמר
קרו לי לבת שבע ואתת לקדם מלכא וקמת
קדם מלכא וישבע המלך ויאמר חי יהוה
אשר פדה את נפשי מכל צרה וקיים מלכא
ואמר קיים הוא יי דפרק ית נפשי מכל עקא
כי כאשר נשבעתי לך ביהוה אלהי ישראל
לאמר כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב
על כסאי תחתי כי כן אעשה היום הזה ארי
כמא דקיימית לך במימרא דיי אלהא
דישראל למימר ארי שלמה בריך ימלוך
בתרי והוא יתיב על כרסי מלכותי תחותי
ארי כין אעביד יומא הדין ותקד בת שבע
אפים ארץ ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני
המלך דוד לעלם וכרעת בת שבע על אפהא
על ארעא וסגידת למלכא ואמרת יתקיים
רבוני מלכא דויד לעלם

ויאמר המלך דוד קראו לי לצדוק
הכהן ולנתן הנביא ולבניהו בן יהוידע ויבאו
לפני המלך ואמר מלכא דויד קרו לי לצדוק
כהנא ולנתן נביא ולבניה בר יהוידע ואתו
לקדם מלכא ויאמר המלך להם קחו עמכם
את עבדי אדניכם והרכבתם את שלמה בני
על הפרדה אשר לי והורדתם אתו אל גחון
ואמר מלכא להון דברו עמכון ית עבדי
רבונכון ותרכבון ית שלמה ברי על כודנתא
דילי ותחתון יתיה לשילוחא ומשח אתו שם
צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל
ותקעתם בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה
וימשח יתיה תמן צדוק כהנא ונתן נביא
למהוי מלכא על ישראל ותתקעון בשופרא
ותימרון יצלח מלכא שלמה ועליתם אחריו
ובא וישב על כסאי והוא ימלך תחתי ואתו
צויתי להיות נגיד על ישראל ועל יהודה
ותסקון בתרוהי וייתי ויתיב על כרסי מלכותי
והוא ימלוך תחותי ויתיה פקידית למהוי מלכא
על ישראל ועל דבית יהודה ויען בניהו בן
יהוידע את המלך ויאמר אמן כן יאמר יהוה
אלהי אדני המלך ואתיב בניה בר יהוידע ית
מלכא ואמר אמן כין תהי רעוא מן קדם יי
אלהיה דרבוני מלכא כאשר היה יהוה עם
אדני המלך כן יהי עם שלמה ויגדל את
כסאו מכסא אדני המלך דוד כמא דהוה
מימרא דיי בסעדיה דרבוני מלכא כן יהי
בסעדיה דשלמה וירבי ית כורסוהי מכרסי
מלכותא דרבוני מלכא דויד וירד צדוק
הכהן ונתן הנביא ובניהו בן יהוידע והכרתי
והפלתי וירכבו את שלמה על פרדת המלך
דוד וילכו אתו על גחון ונחת צדוק כהנא
ונתן נביא ובניה בר יהוידע וקשתיא וקלעיא
וארכבו ית שלמה על כודנתא דמלכא
דויד ואובילו יתיה לשילוחא ויקח צדוק

אל גחון ל׳ על גחון ל׳ אל גבעת ל׳ על גבעת ל׳ אל בת ל׳ על בת ל׳ אל גנבי ל׳ על גנבי ל׳ אל גבול ל׳ על גבול ל׳ אל שפך ל׳ על שפך ל׳

הכהן את קרן השמן מן האהל וימשח את
שלמה ויתקעו בשופר ויאמרו כל העם יחי
המלך שלמה: ונסיב צדוק כהנא ית קרנא
דמשחא מן משכנא ומשח ית שלמה ותקעו
בשופרא ואמרו כל עמא יצלח מלכא שלמה:
ויעלו כל העם אחריו והעם מחללים בחללים
ושמחים שמחה גדולה ותבקע הארץ
בקולם: וסליקו כל עמא בתרוהי ועמא
משבחין בחנגא וחדן חדוא רבא וזעת ארעא
לקלהון: וישמע אדניהו וכל הקראים אשר
אתו והם כלו לאכל וישמע יואב את קול
השופר ויאמר מדוע קול הקריה הומה:
ושמע אדניה וכל זמינא דעמיה ואנון
סופיקו למיכל ושמע יואב ית קל שופרא
ואמר מדין קל קרתא אשתגישת: עודנו
מדבר והנה יונתן בן אביתר הכהן בא ויאמר
אדניהו בא כי איש חיל אתה וטוב תבשר:
עד דהוא ממליל והא יונתן בר אביתר
כהנא אתא ואמר אדניה עול ארי גבר דחיל
חטאין את וטבת תבסר: ויען יונתן ויאמר
לאדניהו אבל אדנינו המלך דוד המליך את
שלמה: ואתיב יונתן ואמר לאדניה בקשטא
רבוננא מלכא דויד אמליך ית שלמה: וישלח
אתו המלך את צדוק הכהן ואת נתן הנביא
ובניהו בן יהוידע והכרתי והפלתי וירכבו
אתו על פרדת המלך: ושלח עמיה מלכא

ית צדוק כהנא וית נתן נביא ובניהו בר יהוידע
וקשתיא וקלעיא וארכיבו יתיה על כודנתא
דמלכא: וימשחו אתו צדוק הכהן ונתן
הנביא למלך בגחון ויעלו משם שמחים
ותהם הקריה הוא הקול אשר שמעתם: ומשחו
יתיה צדוק כהנא ונתן נביא למהוי מלכא
בשילוחא וסליקו מתמן כד חדן ואשתגישת
קרתא הוא קלא דשמעתון: וגם ישב שלמה
על כסא המלוכה: ואף יתיב שלמה על כרסי
מלכותא: וגם באו עבדי המלך לברך את
אדנינו המלך דוד לאמר ייטב אלהיך את
שם שלמה משמך ויגדל את כסאו מכסאך
וישתחו המלך על המשכב: ואף אתו עבדי
מלכא לברכא ית ריבוננא מלכא דויד למימר
יוטיב יי' ית שום שלמה משמך וירבי ית
כרסוהי מכרסי מלכותך וסגיד מלכא על
שיואי: וגם ככה אמר המלך ברוך יהוה אלהי
ישראל אשר נתן היום ישב על כסאי ועיני
ראות: ואף כדין אמר מלכא בריך יי' אלהא
דישראל דיהב יומא דין בר יתיב על כרסי
מלכותי ועיני חזין: ויחרדו ויקמו כל הקראים
אשר לאדניהו וילכו איש לדרכו: ותוהו וקמו
כל זמינא דלאדניה ואזלו גבר לאורחיה:
ואדניהו ירא מפני שלמה ויקם וילך ויחזק
בקרנות המזבח: ואדניה דחיל מן קדם שלמה
וקם ואזל ואתקיף בקרנת מדבחא: ויבא

ג ד האדמה הארץ העיר העיר

מחללים ומחללים ג חד לשון כלי שמחה וב בחליל וסימנ׳ והעם ואתם השבת ויטב אלהים ייטיב אלהים ועל אחיך ייטב כולה מל

לשלמה לאמר הנה אדניהו ירא את המלך
שלמה והנה אחז בקרנות המזבח לאמר
ישבע לי כיום המלך שלמה אם ימית את
עבדו בחרב׃ ואתחוה לשלמה למימר הא
אדניה דחיל מן מלכא שלמה והא אחד
בקרנת מדבחא למימר יקיים לי כיומא דין
מלכא שלמה דלא יקטול ית עבדיה בחרבא׃
ויאמר שלמה אם יהיה לבן חיל לא יפל
משערתו ארצה ואם רעה תמצא בו ומת׃
ואמר שלמה אם יהי לגבר דחיל חטאין
לא יפול מסער רישיה לארעא ואם בשתא
תשתכח ביה יתקטיל׃ וישלח המלך שלמה
ויורדהו מעל המזבח ויבא וישתחו למלך
שלמה ויאמר לו שלמה לך לביתך׃ ושלח
מלכא שלמה ואחתוהי מעל מדבחא
ואתא וסגיד למלכא שלמה ואמר ליה שלמה
איזיל לביתך׃ ויקרבו ימי דוד
למות ויצו את שלמה בנו לאמר׃ וקריבו יומי
דויד לממת ופקיד ית שלמה בריה למימר׃
אנכי הולך בדרך כל הארץ וחזקת והיית
לאיש׃ אנא אזיל באורח כל ארעא ותתקף
ותהי לגבר דחיל חטאין׃ ושמרת את משמרת
יהוה אלהיך ללכת בדרכיו לשמר חקתיו
מצותיו ומשפטיו ועדותיו ככתוב בתורת
משה למען תשכיל את כל אשר תעשה
ואת כל אשר תפנה שם׃ ותטר ית מטרת

מימרא דיי אלהך למהך באורחן דתקנן
קדמוהי למטר קימוהי פקודוהי ודינוהי
וסהדותיה כמא דכתיב באוריתא דמשה בדיל
דתצלח ית כל דתעביד ולכל אתר דתתפני
לתמן׃ למען יקים יהוה את דברו אשר דבר
עלי לאמר אם ישמרו בניך את דרכם ללכת
לפני באמת בכל לבבם ובכל נפשם לאמר
לא יכרת לך איש מעל כסא ישראל׃ בדיל
דיקיים יי ית פתגמוהי דמליל עלי למימר
אם יטרון בניך ית אורחתהון למהך קדמי
בקשוט בכל לבהון ובכל נפשהון למימר
לא יפסוק לך גבר מעל כרסי מלכותא דישראל׃
וגם אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן
צרויה אשר עשה לשני שרי צבאות ישראל
לאבנר בן נר ולעמשא בן יתר ויהרגם וישם
דמי מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בחגרתו
אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו׃ ואת את
ידעת ית דעבד לי יואב בר צרויה דעבד
לתרין רבני חילותא דישראל לאבנר בר נר
ולעמשא בר יתר דקטילנון בעריםותיה
ודמי יתחשיב דמהון עלוהי כדם תבירי
קרבא ויתיב להון בכמנת שלמא ואשד
דמהון באספניקי דבחרציה ודשבטלי יתא
דברגלוהי׃ ועשית כחכמתך ולא תורד
שיבתו בשלם שאל׃ ותעביד כחכמתך ולא
תחית סיבתיה בשלמא לשאול׃ ולבני ברזלי

ימית ח̇ וסימנ׳ ∸ גאל הדם וחב שלחו ואת ארון אלהי יש׳ אדמה הנמלט וברוח שפתיו אם שוט ״ ועדותיו ה̇ בליש וסימ׳ ושמרת ומאסו ויעמד ויעמד מפני

הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנך
כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום אחיך:
ולבני ברזלי גלעדאה תעביד טיבו ויהון
באכלי פתורך ארי אנון סופיקו צרכי במערקי
מן קדם אבשלום אחוך: והנה עמך שמעי
בן גרא בן הימיני מבחרים והוא קללני קללה ג
נמרצת ביום לכתי מחנים והוא ירד לקראתי חס בל"ש
הירדן ואשבע לו ביהוה לאמר אם אמיתך
בחרב: והא עמך שמעי בר גרא בר שבט
בנימין מעלמת והוא לטני לוטין מרירן
ביומא דאזלית למחנים והוא נחת לקדמותי
לירדנא וקיימית ליה במימרא דיי למימר
דלא אקטלנך בחרבא: ועתה אל תנקהו כי
איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו
והורדת את שיבתו בדם שאול: וכען לא ל
תזכיניה ארי גבר חכים את ותידע ית דתעביד
ליה ותחית ית סיבתיה בקטול לשאול: וישכב
דוד עם אבתיו ויקבר בעיר דוד: ושכיב דוד
עם אבהתוהי ואתקבר בקרתא דדויד:
והימים אשר מלך דוד על
ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע
שנים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: כא
ויומיא דמלך דויד על ישראל ארבעין שנין
בחברון מלך שבע שנין ובירושלם מלך
תלתין ותלת שנין: ושלמה ישב על כסא טו
דוד אביו ותכן מלכתו מאד: ושלמה יתיב

על כרסי דויד אבוהי ואתקנת מלכותיה
לחדא: ויבא אדניהו בן חגית
אל בת שבע אם שלמה ותאמר השלום
באך ויאמר שלום: ואתא אדניה בר חגית
לות בת שבע אמיה דשלמה ואמרת
השלם מיתך ואמר שלם: ויאמר דבר לי
אליך ותאמר דבר: ואמר פתגם אית לי
למללא עמיך ואמרת מליל: ויאמר את
ידעת כי לי היתה המלוכה ועלי שמו כל ה
ישראל פניהם למלך ותסב המלוכה ותהי ג
לאחי כי מיהוה היתה לו: ואמר את ידעת
ארי דילי הות מלכותא ועלי שויאו כל
ישראל אפיהון למהוי מלכא ואסתחרת
מלכותא [illegible] הות
ליה: ועתה שאלה אחת אנכי שאל מאתך ה
אל תשבי את פני ותאמר אליו דברי: וכען ל חס
שאלא חדא אנא שאיל מנך לא תתיב ית
אפי ואמרת ליה מליל: ויאמר אמרי נא ב
לשלמה המלך כי לא ישיב את פניך ויתן אחתי אח' ג
לי את אבישג השונמית לאשה: ואמר אמרי
כען לשלמה מלכא ארי לא יתיב ית אפך ויתן
לי ית אבישג דמן שונם לאתו: ותאמר בת
שבע טוב אנכי אדבר עליך אל המלך:
ואמרת בת שבע טב אנא אמליל עלך
קדם מלכא: ותבא בת שבע אל המלך
שלמה לדבר לו על אדניהו ויקם המלך ל

בחורים ג חס בל"ש וסימנ׳ וילך אתה איש שמעי בן גרא אז תשמח ... מאתך ה וסימנ׳ והיה הקשית שאלה שאלה שתים שאלתי מאתך

לקראתה וישתחו לה וישב על כסאו וישם
כסא לאם המלך ותשב לימינו׃ ואתתבת
שבע לקדם מלכא שלמה למללא עמיה
על ארניה וקם מלכא לקדמותה וסגיד לה
ויתיב על כורסוהי ושוי כרסיא לאמא דמלכא
ויתיבת לימיניה׃ ותאמר שאלה אחת קטנה
אנכי שאלת מאתך אל תשב את פני ויאמר
לה המלך שאלי אמי כי לא אשיב את פניך׃
ואמרת שאלא חדא זעירא אנא שאלא מנך
לא תתיב ית אפי ואמר לה מלכא שאלי אמי
ארי לא אתיב ית אפך׃ ותאמר יתן את אבישג
השנמית לאדניהו אחיך לאשה׃ ואמרת
יתיהיב ית אבישג דמן שונם לאדניה אחוך
לאתו [illegible] אמר לאמו
ולמה את שאלת את אבישג השנמית
לאדניהו ושאלי לו את המלוכה כי הוא אחי
הגדול ממני ולו ולאביתר הכהן וליואב בן
צרויה׃ ואתיב מלכא שלמה ואמר לאמיה
ולמא את שאלא ית אבישג דמן שונם
לאדניה ושאלי ליה ית מלכותא ארי הוא
אחי קשיש מנה ולא בעיצא חדא הוו הוא
ואביתר כהנא ויואב בר צרויה׃
וישבע המלך שלמה
ביהוה לאמר כה יעשה לי אלהים וכה
יוסיף כי בנפשו דבר אדניהו את הדבר הזה׃
וקיים מלכא שלמה במימרא דיי למימר

כדין יעביד לי יי וכדין יוסיף ארי בנפשיה
מליל ארניה ית פתגמא הדין׃ ועתה חי יהוה
אשר הכינני ויושיביני על כסא דוד אבי ואשר
עשה לי בית כאשר דבר כי היום יומת אדניהו׃
וכען קיים הוא יי דאתקנני ואותבני על כרסי
מלכותא דדויד אבא ודקיים לי מלכו כמא
דמליל ארי יומא דין יתקטיל ארניה׃ וישלח
המלך שלמה ביד בניהו בן יהוידע ויפגע בו
וימת׃ ושלח מלכא שלמה ביד בניה בר יהוידע
[illegible]
ושליט ביה וקטליה׃
ולאביתר הכהן אמר המלך
ענתת לך על שדיך כי איש מות אתה וביום
הזה לא אמיתך כי נשאת את ארון אדני יהוה
לפני דוד אבי וכי התענית בכל אשר התענה
אבי׃ ולאביתר כהנא אמר מלכא לענתות
איזיל לך לקרוך ארי גבר חייב קטול את
וביומא הדין לא אקטלנך ארי נטלתא ית
ארון קימא דיי אלהים קדם דויד אבא וארי
אתעניתא בכל דאתעני אבא׃ ויגרש שלמה
את אביתר מהיות כהן ליהוה למלא את דבר
יהוה אשר דבר על בית עלי בשלה׃ ותריך
שלמה ית אביתר מלמהוי כהין משמיש קדם
יי לקיימא ית פתגמא דיי דמליל על בית
עלי בשילו׃ והשמעה
באה עד יואב כי יואב נטה אחרי אדניה ואחרי
אבשלום לא נטה וינס יואב אל אהל יהוה

יתן ז׳ וסימנ׳ זרע לרב את הארץ לנו אבישג השנמית סגור וחד ויתן בין השמים והגבעונים כל יתן [illegible] וליואב ב׳ חד חס וא׳ מל׳ וסימ׳ שר הצבא ולאביתר

ויחזק בקרנות המזבח ובסורתא מטת עד
יואב ארי יואב אתפני בתר אדניה ובתר
אבשלום לא אתפני ואפך יואב למשכנא דיי
ואתקיף בקרנת מדבחא: ויגד למלך שלמה כד
כי נס יואב אל אהל יהוה והנה אצל המזבח
וישלח שלמה את בניהו בן יהוידע לאמר
לך פגע בו: ואתחוה למלכא שלמה ארי אפך
יואב למשכנא דיי והא בסטר מדבחא ושלח
שלמה ית בניה בר יהוידע למימר איזיל
שלוט ביה: ויבא בניהו אל אהל יהוה ויאמר
אליו כה אמר המלך צא ויאמר לא כי פה אמות
וישב בניהו את המלך דבר לאמר כה דבר כה
יואב וכה ענני: ואתא בניה למשכנא דיי ואמר
ליה כדנן אמר מלכא פוק ואמר לא ארי כא
אתקטיל ואתיב בניה ית מלכא פתגמא למימר
כדין מליל יואב וכדין אתיבני: ויאמר לו
המלך עשה כאשר דבר ופגע בו וקברתו
והסירת דמי חנם אשר שפך יואב מעלי
ומעל בית אבי: ואמר ליה מלכא עביד כמא ו
דמליל ותשלוט ביה ותקברניה ותפלי חובת
דם זכי דאשד יואב מנך מנו ומן בית אבא:
והשיב יהוה את דמו על ראשו אשר פגע
ג בשני אנשים צדקים וטבים ממנו ויהרגם ג
ב בחרב ואבי דוד לא ידע את אבנר בן נר שר
ראה
גס צבא ישראל ואת עמשא בן יתר שר צבא
ראה יהודה: ויתיב יי ית חובת קטוליהברישיה

דשליט בתרין גברין דזכאין וטבין מניה
וקטלנון בחרבא ואבא דויד לא ידע ית אבנר
בר נר רב חילא דישראל וית עמשא בר יתר
רב חילא דבית יהודה: ושבו דמיהם בראש
יואב ובראש זרעו לעלם ולדוד ולזרעו
ולביתו ולכסאו יהיה שלום עד עולם מעם
יהוה: ויתוב דמהון בריש יואב ובריש בנוהי
לעלם ולדויד ולזרעיה ולביתיה ולכרסוהי
יהי שלמא עד עלמא מן קדם יי: ויעל
בניהו בן יהוידע ויפגע בו וימיתהו ויקבר
בביתו במדבר: וסליק בניה בר יהוידע ושליט
ביה וקטליה ואתקבר בביתיה במדברא: ויתן
המלך את בניהו בן יהוידע תחתיו על הצבא
ואת צדוק הכהן נתן המלך תחת אביתר: ומני
מלכא ית בניה בר יהוידע חלופוהי על חילא
וית צדוק כהנא מני חלף אביתר:

וישלח המלך ויקרא לשמעי
ויאמר לו בנה לך בית בירושלם וישבת שם
ולא תצא משם אנה ואנה: ושלח מלכא וקרא
לשמעי ואמר ליה בני לך ביתא בירושלם
ותתיב תמן ולא תפוק מתמן לכא ולכא: והיה
ביום צאתך ועברת את נחל קדרון ידע תדע
ג כי מות תמות דמך יהיה בראשך: ויהי ביום
מפקך ותעבר ית נחלא דקדרון מדע תדע
ארי ממת תמות חובת קטולך תהי ברישך:
ויאמר שמעי למלך טוב הדבר כאשר דבר

וטובים ג̇ וסימנ׳ ... והשיב באזני רעים ב̇ מנה׳ מל׳ ו׳ חס׳ ... ולא תצאו וסימ׳ אנה ואנה בתוכם רבת חלאתה בצבאותינו וחב׳ והיה ביום ה̇ וסי׳ הנחילו

אדני המלך כן יעשה עבדך וישב שמעי
בירושלם ימים רבים: ואמר שמעי למלכא
תקין פתגמא כמא דמליל רבוני מלכא כין
יעביד עבדך ויתיב שמעי בירושלם יומין
סגיאין: ויהי מקץ שלש שנים
ויברחו שני עבדים לשמעי אל אכיש בן
מעכה מלך גת ויגידו לשמעי לאמר הנה
עבדיך בגת: והוה מסוף תלת שנין וערקו
תרין עבדין לשמעי לות אכיש בר מעכה
מלכא דגת וחויאו לשמעי למימר הא
עבדך בגת: ויקם שמעי ויחבש את חמרו
וילך גתה אל אכיש לבקש את עבדיו וילך
שמעי ויבא את עבדיו מגת: וקם שמעי
וזריז ית חמריה ואזל לגת לות אכיש למבעי
ית עבדוהי ואזל שמעי ואיתי ית עבדוהי
מגת: ויגד לשלמה כי הלך שמעי מירושלם
גת וישב: ואתחוה לשלמה ארי אזל שמעי
מירושלם לגת ותב:
וישלח המלך ויקרא לשמעי ויאמר אליו
הלוא השבעתיך ביהוה ואעד בך לאמר
ביום צאתך והלכת אנה ואנה ידע תדע כי
מות תמות ותאמר אלי טוב הדבר שמעתי
ושלח מלכא וקרא לשמעי ואמר ליה הלא
קיימית עלך במימרא דיי ואסהידית בך
למימר ביום מפקך ותהך לכא ולכא מדע
תדע ארי ממת תמות ואמרת לי תקין

פתגמא שמעית: ומדוע לא שמרת את
ה שבעת יהוה ואת המצוה אשר צויתי עליך
ושבעת ומדין לא נטרתא ית שבועת דיי וית
תפקידתא דפקידית עלך: ויאמר המלך
אל שמעי אתה ידעת את כל הרעה אשר
ידע לבבך אשר עשית לדוד אבי והשיב
יהוה את רעתך בראשך: ואמר מלכא לשמעי
את ידעת ית כל בישתא דידע לבך דעבדתא
לדויד אבא ואתיב יי ית בישתך ברישך:
והמלך שלמה ברוך וכסא דוד יהיה נכון
לפני יהוה עד עולם: ומלכא שלמה בריך
וכרסי מלכותא דדויד יהי מתקן קדם יי עד
עלמא: ויצו המלך את בניהו בן יהוידע
ויצא ויפגע בו וימת והממלכה נכונה ביד
שלמה: ופקיד מלכא ית בניה בר יהוידע
ונפק וקטליה ומלכותא אתקנת ביד שלמה:
ויתחתן שלמה את פרעה
מלך מצרים ויקח את בת פרעה ויביאה
אל עיר דוד עד כלתו לבנות את ביתו ואת
בית יהוה ואת חומת ירושלם סביב: ואתחתן
שלמה בפרעה מלכא דמצרים ודבר ית בת
פרעה ואיתיה לקרתא דדויד עד דשיצי
למבני ית ביתיה וית בית מקדשא דיי וית
שורא דירושלם סחור סחור: רק העם מזבחים
בבמות כי לא נבנה בית לשם יהוה עד הימים
ההם: להוד עמא מדבחין על במתא ארי לא

וכסא ג׳ וסימנ׳ כבוד דוד ומנוחה ויביאה ד׳ ב׳ מל׳ וב׳ חס וסימנ׳ אל האדם האהלה בת פרעה וישקד ב׳ קדמאי חס

אתבני ביתא לשמא דיי עד יומא האנון׃
ויאהב שלמה את יהוה
ללכת בחקות דוד אביו רק בבמות הוא מזבח
ומקטיר׃ ורחים שלמה ית פלחנא דיי למיזל
בגזירת דויד אבוהי לחוד על במתא הוא
מדבח ומסיק בוסמין׃ וילך המלך גבענה
לזבח שם כי היא הבמה הגדולה אלף
עלות יעלה שלמה על המזבח ההוא׃ ואזל
מלכא לגבעון לדבחא תמן ארי היא במתא
רבתא אלף עלון יסיק שלמה על מדבחא קל״ו
ההוא׃ בגבעון נראה יהוה
אל שלמה בחלום הלילה ויאמר אלהים
שאל מה אתן לך׃ בגבעון אתגלי יי לשלמה
בחלמא דליליא ואמר יי שאל מא אתין לך׃
ויאמר שלמה אתה עשית עם עבדך דוד
אבי חסד גדול כאשר הלך לפניך באמת
ובצדקה ובישרת לבב עמך ותשמר לו את
החסד הגדול הזה ותתן לו בן ישב על כסאו
כיום הזה׃ ואמר שלמה את עבדתא עם עבדך
דויד אבא חסדא רבא כמא דהליך קדמך
בקשוט ובזכו ובתריצות לבא קדמך ונטרת
ליה ית חסדא רבא הדין ויהבת ליה בר יתיב
על כרסוהי כיומא הדין׃ ועתה יהוה אלהי ח
אתה המלכת את עבדך תחת דוד אבי ואנכי
נער קטן לא אדע צאת ובא׃ וכען יי אלהי ג
את אמליכתא ית עבדך תחות דויד אבא ואנא

ינוק זעיר לית אנא ידע למפק ולמיעל׃
ועבדך בתוך עמך אשר בחרת עם רב
אשר לא ימנה ולא יספר מרב׃ ועבדך בגו
עמך דאתרעיתא עם סגי דלא יתחשבון
ולא יתמנון מסגי׃ ונתת לעבדך לב שמע
לשפט את עמך להבין בין טוב לרע כי מי
יוכל לשפט את עמך הכבד הזה׃ ותתין
לעבדך לב סבר למדן ית עמך למסבר
בין טב לביש ארי מן יכיל למדן ית עמך
סגיא הדין׃ וייטב הדבר בעיני אדני כי
שאל שלמה את הדבר הזה׃ ושפר פתגמא
קדם יי ארי שאיל שלמה ית פתגמא הדין׃
ויאמר אלהים אליו יען אשר שאלת את
הדבר הזה ולא שאלת לך ימים רבים ולא
שאלת לך עשר ולא שאלת נפש איביך
ושאלת לך הבין לשמע משפט׃ ואמר יי — ה וסימ׳
ליה חלף דשאילתא ית פתגמא הדין ולא — ושאלת
שאילת לך יומין סגיאין ולא שאילת לך — והכליצים
עתרא ולא שאילתא נפש בעלי דבבך — זועה כפרד
ושאילת לך סכלותא למשמע דינא׃ הנה — חכמת
עשיתי כדבריך הנה נתתי לך לב חכם
ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריך
לא יקום כמוך׃ הא עבדית כפתגמך הא
יהבית לך לב חכים וסכלתן דכותך לא הוה
קדמך ובתרך לא יקום כותך׃ וגם אשר
לא שאלת נתתי לך גם עשר גם כבוד אשר — ה זק בנביא

אלהי ח קמ׳ וסימ׳ לעבר לשמע למה המלכת ויתמדד הרעות שפטני בינה וכל אתנ׳ וסו׳ פ׳ס כות צמ׳ב וסימנ׳ שמרה בחצריך ובא ג וס׳ לא חדע

לא היה כמוך איש במלכים כל ימיך׃ ואף
דלא שאלתא יהבית לך אף עותרא אף יקרא
דלא הוה כותך גבר במלכיא כל יומך׃ ואם
תלך בדרכי לשמר חקי ומצותי כאשר
הלך דויד אביך והארכתי את ימיך׃ ואם
תהך באורחן דתקנן קדמי למטר קימי
ופקודי כמא דהליך דויד אבוך ואוריך ית
יומך׃ ויקץ שלמה והנה
חלום ויבוא ירושלם ויעמד לפני ארון
ברית יהוה ויעל עלות ויעש שלמים ויעש
משתה לכל עבדיו׃ ואתער שלמה והא
חלמא ואתא לירושלם וקם קדם ארון
קימא דיי׳ ואסיק עלון ונכיס נכסת קודשין
ועבד משתיא לכל עבדוהי׃

ג אז תבאנה שתים נשים זנות אל
המלך ותעמדנה לפניו׃ בכין אתאה תרתין
נשין פונדקאן למרן קדם מלכא וקמא
קדמוהי׃ ותאמר האשה האחת בי אדני אני
והאשה הזאת ישבת בבית אחד ואלד
עמה בבית׃ ואמרת אתתא חדא בבעו רבוני
אנא ואתתא הדא יתבן בביתא חד וילידית
עמה בביתא׃ ויהי ביום השלישי ללדתי
ותלד גם האשה הזאת ואנחנו יחדו אין זר
אתנו בבית זולתי שתים אנחנו בבית׃ והוה
ביומא תליתאה למילדי וילידת אף אתתא
הדא ואנחנא כחדא לית נוכראי עמנא בביתא

אלהין תרתין אנחנא בביתא׃ וימת בן האשה
הזאת לילה אשר שכבה עליו׃ ומית ברא דאתתא
הדא בליליא דשכיבת עלוהי׃ ותקם בתוך
בתוך הלילה ותקח את בני מאצלי ואמתך
ישנה ותשכיבהו בחיקה ואת בנה המת
השכיבה בחיקי׃ וקמת בגו ליליא ונסיבת
ית ברי מלותי ואמתך דמכא ואשכיבתיה
לותה וית ברה מיתא אשכיבת לותי׃ ואקם
בבקר להיניק את בני והנה מת ואתבונן אליו
בבקר והנה לא היה בני אשר ילדתי׃ וקמית
בצפרא לאונקא ית ברי והא מית ואסתכלית
ביה בצפרא והא לא הוה ברי דילידית׃ ותאמר
האשה האחרת לא כי בני החי ובנך המת
וזאת אמרת לא כי בנך המת ובני החי ותדברנה
לפני המלך׃ ואמרת אתתא אחרנתא לא כין
ברי חיא וברך מיתא ודא אמרא לא כין
ברך מיתא וברי חיא ודיינן קדם מלכא׃
ויאמר המלך זאת אמרת זה בני החי ובנך
המת וזאת אמרת לא כי בנך המת ובני החי׃
ואמר מלכא דא אמרא דין ברי חיא וברך
מיתא ודא אמרא לא כין ברך מיתא וברי
חיא׃ ויאמר המלך קחו לי
חרב ויבאו החרב לפני המלך׃ ואמר מלכא
איתו לי חרבא ואיתיאו חרבא לקדם מלכא׃
ויאמר המלך גזרו את הילד החי לשנים
ותנו את החצי לאחת ואת החצי לאחת׃ ואמר

מלכא פסקו ית רביא חייא לתרין והבו פלגיה
לחדא ופלגיה לחדא׃ ותאמר האשה אשר
בנה החי אל המלך כי נכמרו רחמיה על בנה
ותאמר בי אדני תנו לה את הילוד החי והמת
אל תמיתהו וזאת אמרת גם לי גם לך לא יהיה
גזרו׃ ואמרת אתתא דברה חייא למלכא ארי
אתגוללו רחמהא על ברה ואמרת בבעו רבוני
הבו לה ית רביא חייא ומקטל לא תקטלוניה
ודא אמרא אף דילי אף דילך לא יהי פסקו׃
ויען המלך ויאמר תנו לה את הילוד החי
והמת לא תמיתהו היא אמו׃ ואתיב מלכא
ואמר הבו לה ית רביא חייא ומקטל לא
תקטלוניה היא אמיה׃ וישמעו כל ישראל
את המשפט אשר שפט המלך ויראו מפני
המלך כי ראו כי חכמת אלהים בקרבו לעשות
משפט׃ ושמעו כל ישראל ית דינא דדן
מלכא ודחילו מן קדם מלכא ארי חזו ארי
חכמתא דיי במעוהי למעבד דינא׃ ויהי
המלך שלמה מלך על כל ישראל׃ והוה
מלכא שלמה מלכא על כל ישראל׃

ואלה השרים אשר
לו עזריהו בן צדוק הכהן׃ ואלין רברביא
דיליה עזריה בר צדוק כהנא׃ אליחרף
ואחיה בני שישא ספרים יהושפט בן אחילוד
המזכיר׃ אליחרף ואחיה בני שישא ספריא
יהושפט בר אחילוד ממנא על דכרניא׃ ובניהו
בן יהוידע על הצבא וצדוק ואביתר כהנים׃
ובניה בר יהוידע ממנא על חילא וצדוק
ואביתר כהניא׃ ועזריהו בן נתן על הנצבים
וזבוד בן נתן כהן רעה המלך׃ ועזריה בר
נתן ממנא על אסטרטיגיא וזבוד בר נתן
כהנא שושבינא דמלכא׃ ואחישר על הבית
ואדנירם בן עבדא על המס׃ ואחישר ממנא
על ביתא ואדונירם בר עבדא ממנא על מסקי
מסין׃ ולשלמה שנים עשר
נצבים על כל ישראל וכלכלו את המלך
ואת ביתו חדש בשנה יהיה על אחד לכלכל׃
ולשלמה תרי עסר אסטרטיגין ממנן על
כל ישראל ומסוברין ית מלכא וית אנש
ביתיה ירחא בשתא [illegible] לסוברא׃

ואלה שמותם בן חור בהר
אפרים׃ ואלין שמהתהון בר חור בטורא
דבית אפרים׃ בן דקר במקץ ובשעלבים
ובית שמש ואילון בית חנן׃ בר דקר במקץ
ובשעלבים ובית שמש ואילון דמבית חנן׃
בן חסד בארבות לו שכה וכל ארץ חפר׃ בר
חסד בארבות דיליה סוכו וכל ארע חפר׃ בן
אבינדב כל נפת דאר טפת בת שלמה היתה
לו לאשה׃ בר אבינדב כל פלכי דור טפת בת
שלמה הות ליה לאתו׃ בענא בן אחילוד
תענך ומגדו וכל בית שאן אשר אצל צרתנה
מתחת ליזרעאל מבית שאן עד אבל מחולה

במקץ ל׳ ... ובשעלבים ב׳ וסימנה׳ ויואל האמרי במקץ ... ואת ביתו ז׳ וסימנה׳ נגעים ידעתו ויעברו ולשלמה שלמה שלש עשרה וזה דבר המס ויהי

עד מעבר ליקמעם׃ בענה בר אחילוד
תענך ומגדו וכל בית שאן דבסטר צרתן
מלרע ליזרעאל מבית שאן עד מישר
מחולה עד מעיבר ליקמעם׃ בן גבר ברמת
גלעד לו חות יאיר בן מנשה אשר בגלעד
לו חבל ארגב אשר בבשן ששים ערים
גדלות חומה ובריח נחשת׃ בר גבר ברמת
גלעד ליה כפרני יאיר בר מנשה דבגלעד
דיליה בית פלך טרכונא דבמתנן שתין
קרוין רברבן מקפן שור רסרילהון עברין
דנחשא׃ אחינדב בן עדא מחנימה׃ אחינדב
בר עדוא דיליה מחנים׃ אחימעץ בנפתלי
גם הוא לקח את בשמת בת שלמה לאשה׃
אחימעץ בשבטא דבית נפתלי אף הוא
נסיב ית בשמת בת שלמה לאתו׃ בענא בן
חושי באשר ובעלות׃ בענה בר חושי
בשיבטא אשר ובעלות׃ יהושפט בן פרוח
ביששכר׃ יהושפט בר פרוח בשבטא
דיששכר׃ שמעי בן אלא בבנימן׃ שמעי
בר אלא בשבטא דבית בנימין׃ גבר בן ארי
בארץ גלעד ארץ סיחון מלך האמרי ועג
מלך הבשן ונציב אחד אשר בארץ׃ גבר
בר אורי בארע גלעד ארע סיחון מלכא
אמוראה ועוג מלכא דמתנן ואסטרטיגא
חד דממנא בארעא׃ יהודה וישראל רבים
כחול אשר על הים לרב אכלים ושתים

ושמחים׃ יהודה וישראל סגיאין כחלא
דעל ימא לסגי אכלין ושתן וחדן׃ ושלמה
היה מושל בכל הממלכות מן הנהר ארץ
פלשתים ועד גבול מצרים מגשים מנחה
ועבדים את שלמה כל ימי חייו׃ ושלמה
הוה שליט בכל מלכותא מן פרת ארע
פלשתאי ועד תחום מצרים מקרבין קרבנא
ופלחין ית שלמה כל יומי חיוהי׃
ויהי לחם שלמה ליום אחד
שלשים כר סלת וששים כר קמח׃ והוה
לחמא דשלמה ליומא חד תלתין כורין
סלתא ושתין כורין קמחא׃ עשרה בקר
בראים ועשרים בקר רעי ומאה צאן לבד
מאיל וצבי ויחמור וברברים אבסים׃
עסרא תורין דפטמא ועסרין תורין דרעיא
ומאה ענא בר מאילין וטבין ויחמורין ועופא
ופטימא׃ כי הוא רדה בכל עבר הנהר מתפסח
ועד עזה בכל מלכי עבר הנהר ושלום היה
לו מכל עבריו מסביב׃ ארי הוא מפלח בכל
עבר פרת מתפסח ועד עזה בכל מלכי עבר
פרת ושלמא הוה ליה מכל עברוהי מסחור
סחור׃ וישב יהודה וישראל לבטח איש
תחת גפנו ותחת תאנתו מדן ועד באר שבע
כל ימי שלמה׃ ויתיב יהודה וישראל לרחצן
גבר תחות פירי גפנוהי ותחות פירי תינוהי
מדן ועד באר שבע כל יומי שלמה׃

מגישים ב׳ חד חס וב׳ מל׳ וסימנ׳ ·:· מגישים מנחה מגישים אליה והיא מוצקת. מגישים על מזבחי לחם מגאל ·:· רדה ב׳ וסימ׳ כי הוא רדה

ויהי לשלמה ארבעים אלף
ארות סוסים למרכבו ושנים עשר אלף
פרשים: והוו לשלמה ארבעין אלפין אורוון
סוסון לרתכוהי ותרי עסר אלפין פרשין
וכלכלו הנצבים האלה את המלך שלמה
ואת כל הקרב אל שלחן המלך שלמה איש
חדשו לא יעדרו דבר: ומסופרין אסטרטיגא
האילין ית מלכא שלמה וית כל דקריב
לפתורא דמלכא שלמה גבר ירח ירחיה לא
מדעם: והשערים והתבן לסוסים ולרכש
יבאו אל המקום אשר יהיה שם איש כמשפטו
ושעריא ותבנא לסוסותא ולרכשא מייתן
לאתרא דיהי תמן גבר כהלכתיה:
ויתן אלהים חכמה לשלמה
ותבונה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר
על שפת הים: ויהב יי חכמתא לשלמה
וסכלתנותא סגי לחדא ופתיות לבא כחלא
דעל כיף ימא: ותרב חכמת שלמה מחכמת
כל בני קדם ומכל חכמת מצרים: וסגיאת
חכמת שלמה מחכמת כל בני מדנחא
ומכל חכמת מצרים: ויחכם מכל האדם
מאיתן האזרחי והימן וכלכל ודרדע בני
מחול ויהי שמו בכל הגוים סביב: וחכים
מכל אנשא מאיתן בר זרח והימן וכלכל
ודרדע בני מחול והוה שמיה סגי בכל
עממיא סחור סחור: וידבר שלשת אלפים

משל ויהי שירו חמשה ואלף: ומתל תלתא
אלפין מתלין והוו אתשבחתיה אלף וחמש
וידבר על העצים מן הארז אשר בלבנון
ועד האזוב אשר יצא בקיר וידבר על
הבהמה ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים:
ואתנבי על מלכי בית דויד דעתידין
למשלט בעלמא הדין ובעלמא דמשיחא
ואתנבי על בעירא ועל עופא ועל רחשא
ועל נוניא: ויבאו מכל העמים לשמע את
חכמת שלמה מאת כל מלכי הארץ אשר
שמעו את חכמתו: ואתו מכל עממיא
למשמע ית חכמת שלמה מן כל מלכי
ארעא דשמעין ית חכמתיה:
וישלח חירם מלך צור
את עבדיו אל שלמה כי שמע כי אתו משחו
למלך תחת אביהו כי אהב היה חירם לדוד
כל הימים: ושלח חירם מלכא דצור ית
עבדוהי לות שלמה ארי שמע ארי יתיה
משחו למהוי מלכא תחות אבוהי ארי רחים
הוה חירם לדויד כל יומיא:
וישלח שלמה אל חירם
לאמר: ושלח שלמה לות חירם למימר:
אתה ידעת את דוד אבי כי לא יכל לבנות
בית לשם יהוה אלהיו מפני המלחמה אשר
סבבהו עד תת יהוה אתם תחת כפות רגלו:
את ידעת ית דויד אבא ארי לא יכיל למבני

שירו ב׳ חד מל׳ וו׳ וז׳ כת׳ וסימנ׳ ויהי שירו ובלילה שירה ׳ הקרב ג׳ וסימנ׳ והזר ד׳ כל הקרב הקרב וכלכלו הנצבים האלה את המלך

ביתא לשמא דיי אלהיה מן קדם עבדי קרבא
ואקטולי עד דמסר יי יתהון תחות פרסת
רגלוהי׃ ועתה הניח יהוה אלהי לי מסביב
אין שטן ואין פגע רע׃ וכען אניח יי אלהי
לי מסחור סחור ליתסטן וליתפגע ביש׃
ג והנני אמר לבנות בית לשם יהוה אלהי כאשר
דבר יהוה אל דוד אבי לאמר בנך אשר אתן
תחתיך על כסאך הוא יבנה הבית לשמי׃
והא אנא אמר למבני ביתא לשמא דיי
אלהי כמא דמליל יי עם דויד אבא למימר
ברך דאתין תחותך על כרסי מלכותך הוא
ג ב יבני ביתא לשמי׃ ועתה צוה ויכרתו לי
ארזים מן הלבנון ועבדי יהיו עם עבדיך
ב ב ושכר עבדיך אתן לך ככל אשר תאמר
כי אתה ידעת כי אין בנו איש ידע לכרת
עצים כצדנים׃ וכען פקיד ויקצון לי ארזין
מן לבנן ועבדי יהון עם עבדך ואגר עבדך
אתין לך ככל דתימר ארי את ידע ארי לית
בנא גבר דידע למקץ אעין כצידונאי׃
ד בטע ויהי כשמע חירם את דברי
בסף שלמה וישמח מאד ויאמר ברוך יהוה היום
ח ומל אשר נתן לדוד בן חכם על העם הרב הזה׃
עזר והוה כד שמע חירם ית פתגמי שלמה וחדי
כות לחדא ואמר בריך יי יומא דין דיהב לדויד
בר חכים על עמא סגיאה הדין׃ וישלח
חירם אל שלמה לאמר שמעתי את אשר

שלחת אלי אני אעשה את כל חפצך בעצי
ארזים ובעצי ברושים׃ ושלח חירם לות
שלמה למימר שמעית ית דשלחתא לותי
אנא אסופיק ית כל צורכך באעי ארזין
ובאעי בירון׃ עבדי ירדו מן הלבנון ימה
חס דחס ואני אשימם דברות בים עד המקום אשר
תשלח אלי ונפצתים שם ואתה תשא ואתה
תעשה את חפצי לתת לחם ביתי׃ עבדי יחתון
מן לבנן לימא ואנא אשוינון תרגסין בימא
עד אתרא דתשלח לי ואדמינון תמן ואת
תטול ואת תסופיק ית צרכי למתן מזון לאנש
ג ומל ביתי׃ ויהי חירום נתן לשלמה עצי ארזים
ועצי ברושים כל חפצו׃ והוה חירום יהיב
לשלמה אעי ארזין ואעי בירון כל צרכיה׃
ושלמה נתן לחירם עשרים אלף כר חטים
מכלת לביתו ועשרים כר שמן כתית כה
יתן שלמה לחירם שנה בשנה׃ ושלמה יהב
לחירם עסרין אלפין כורין חטין פרנוס
לאנש ביתיה ועסרין כורין משחא כתישא
כדין יתין שלמה לחירם שנא בשנא׃
ו בטע ויהוה נתן חכמה לשלמה
ריש פס כאשר דבר לו ויהי שלם בין חירם ובין שלמה
ויכרתו ברית שניהם׃ ויי יהב חכמתא
לשלמה כמא דמליל ליה והוה שלמא בין
חירם ובין שלמה וגזרו קים תרויהון׃ ויעל
המלך שלמה מס מכל ישראל ויהי המס

ירדו ב̇ וסימנ׳ המשכן מל׳ דמל׳ מן הלבנון חס דחס ··· חירום ג̇ ומל׳ וסימנ׳ והוה ופסל ועבד ··· ויי̇ ו̇ בטע וסימ׳ המטיר הטיל נתן חכמה נתן

שלשים אלף איש׃ ומני מלכא שלמה
מסקי מסין מכל ישראל והוו מסקי מסין
תלתין אלפין גברא׃ וישלחם לבנונה עשרת
אלפים בחדש חליפות חדש יהיו בלבנון שנים
חדשים בביתו ואדנירם על המס׃ ושלחנון
ללבנן עסרא אלפין בירחא משתנן ירחא
הון בלבנן תרין ירחין גבר בביתיה ואדונירם
ממנא על מסקי מסין׃ ויהי
לשלמה שבעים אלף נשא סבל ושמנים
אלף חצב בהר׃ והוה לשלמה שבעין אלפין
דנטלין בכתפא ותמנן אלפין דפסלין בטורא׃
לבד משרי הנצבים לשלמה אשר על
המלאכה שלשת אלפים ושלש מאות
הרדים בעם העשים במלאכה׃ בר מרבני
אסטרטיגיא דממנן על עבידתא דלשלמה
תלתה אלפין ותלת מאה דמפלחין בעמא
דעבדין בעבידתא׃ ויצו המלך ויסעו אבנים
גדלות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית׃
ופקיד מלכא ועקרו אבנין רברבן אבנין טבן
לשכללא ביתא אבנין פסילן׃ ויפסלו בני
שלמה ובני חירום והגבלים ויכינו העצים
והאבנים לבנות הבית׃ ופסלו ארדיכלי שלמה
וארדיכלי חירום וארגובליא ואתקינו אעיא
ואבניא למבני ביתא׃ ויהי
בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני
ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית

בחדש זו הוא החדש השני למלך שלמה
על ישראל ויבן הבית ליהוה׃ והוה בארבע
מאה ותמנן שנין למפק בני ישראל מארעא
דמצרים בשתא רביעיתא בירח זיו נצנא
הוא ירחא תנינא למימלך שלמה על ישראל
ובנא ביתא קדם יי׃ והבית אשר בנה המלך
שלמה ליהוה ששים אמה ארכו ועשרים
רחבו ושלשים אמה קומתו׃ וביתא דבנא
מלכא שלמה קדם יי שתין אמין ארכיה
ועסרין פתייה ותלתין אמין רומיה׃ והאולם
על פני היכל הבית עשרים אמה ארכו על
פני רחב הבית עשר באמה רחבו על פני
הבית׃ ואולמא על אפי היכלא דביתא עסרין
אמין ארכ[illegible] דביתא עסר
אמין פתייה על אפי ביתא׃ ויעש לבית
חלוני שקפים אטמים׃ ועבד לביתא כוין
פתיחן מלגיו וסתימן מלברא וחפין כלינסא
בית אבהת רישי שריתא ארזיא׃ ויבן על קיר
הבית יצוע סביב את קירות הבית סביב
להיכל ולדביר ויעש צלעות סביב׃ ובנא
על כתלי ביתא זיזא סחור סחור אקיף ית
כתלי ביתא סחור סחור להיכלא ולבית
כפורי ועבד מחיצא סחור סחור׃ היצוע
התחתנה חמש באמה רחבה והתיכנה שש
באמה רחבה והשלישית שבע באמה
רחבה כי מגרעות נתן לבית סביב חוצה

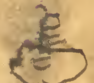
לצאת ג׳ וסימנ׳ בירחא סלק ובנו׳

לבלתי אחז בקירות הבית: מחצתא ארעיתא
חמיש אמין פתיה ומציעתא שית אמין
פתיה ותליתתא שבע אמין פתיה ארי
נפקתא עבד לביתא סחור סחור לגיו ולברא
מן מחציא למהוי רישי שריתא ניחן על
זיזיא ולא יהוין שריתא מעברן בכתלי
ביתא: והבית בהבנתו אבן שלמה מסע
נבנה ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא
נשמע בבית בהבנתו: וביתא באתבניותיה
אבנין שלמן מטקס אתבני וארזובין וחולין
וכל מן דברזל לא אשתמע בביתא באתבניותיה:
פתח הצלע התיכנה אל כתף הבית הימנית
ובלולים יעלו על התיכנה ומן התיכנה
אל השלשים: [illegible] דמחצתא ארעיתא
פתיח לעיבר ביתא מימינא ובמסבתא סלקין
מן ארעיתא לעליתא באורח מציעתא:
ויבן את הבית ויכלהו ויספן את הבית גבים
ושדרת בארזים: ובנא ית ביתא ושכלליה
וטליל ית ביתא בהנתוכין ועילא מנהון
סדרא דרכפת דמריש אעי ארזיא: ויבן את
היציע על כל הבית חמש אמות קומתו
ויאחז את הבית בעצי ארזים: ובנא ית תיקא
על כל ביתא חמיש אמין רומיה וטליל
ית ביתא באעי ארזיא:
ויהי דבר יהוה אל שלמה לאמר: והוה פתגם
נבואה מן קדם יוי עם שלמה למימר: הבית

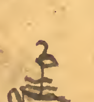
הזה אשר אתה בנה אם תלך בחקתי ואת
משפטי תעשה ושמרת את כל מצותי
ללכת בהם והקמתי את דברי אתך אשר
דברתי אל דוד אביך: ביתא הדין דאת בני
אם תהך בקימי ויתדיני תעביד ותטר ית
כל פקודי למהך בהון ואקיים ית פתגמי עמך

דמלילית עם דויד אבוך: ושכנתי בתוך בני
ישראל ולא אעזב את עמי ישראל: ואשרי

שכינתי בגו בני ישראל ולא ארחיק ית עמי
ישראל: ויבן שלמה את
הבית ויכלהו: ובנא שלמה ית ביתא ושכלליה:
ויבן את קירות הבית מביתה בצלעות ארזים
מקרקע הבית עד קירות הספן צפה עץ
מבית ויצף את קרקע הבית בצלעות ברושים:
ובנא ית כתלי ביתא מלגיו במחצת ארזיא

מארעית ביתא עד כתליא עד מטי רישי
שריתא חפי נסרין דארזא מלגיו וחפא ית
אושי ביתא במחצת בירון: ויבן את עשרים
אמה מירכותי הבית בצלעות ארזים מן
הקרקע עד הקירות ויבן לו מבית לדביר
לקדש הקדשים: ובנא ית עסרין אמין
מסיפי ביתא במחצת ארזיא מן אשיא עד
כתליא ובנא ליה ביתא מגיו לבית כפורי
לקודש קודשיא: וארבעים באמה היה הבית
הוא ההיכל לפני: וארבעין אמין הוה ביתא
הוא היכלא לקבליה: וארז אל הבית פנימה

דברי יג וסימנ׳ היקרך הקילתני הבית הזה התשבי יצא מפי אביט היטבת הנביא. ב׳ בו כאש מלאות היותי לא ישנו — שורת ב׳ חק בליש וסימ׳

מקלעת פקעים ופטורי צצים הכל ארז
אין אבן נראה׃ ונסרין דארזא חפי ביתא
מלגיו וגלפתיהון ביעין ואטונין שושנין כל
ביתא חפי נסרין דארזא לית אבנא מתחזיא׃
ל׳ ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם
את ארון ברית יהוה׃ ובית כפורי בגו ביתא
מלגיו אתקין למתן תמן ית ארון קימא דיי׃
ולפני הדביר עשרים אמה ארך ועשרים
אמה רחב ועשרים אמה קומתו ויצפהו
ח׳ זהב סגור ויצף מזבח ארז׃ וקדם בית כפורי
עסרין אמין ארכא ועסרין אמין פתיא
ועסר אמין רומיה וחפהי דהבא טבא וחפא
ביתא נסרין דארזא׃ ויצף שלמה את הבית
ח׳ ו׳ מפנימה זהב סגור ויעבר ברתיקות זהב
ק׳ לפני הדביר ויצפהו זהב׃ וחפא שלמה ית
ביתא מלגיו דהבא טבא ואעבר בשישלן
דדהב קדם בית כפורי וחפהי דהבא׃ ואת כל
הבית צפה זהב עד תם כל הבית וכל המזבח
אשר לדביר צפה זהב׃ וית כל ביתא חפא דהבא
עד דשלים כל ביתא וכל מדבחא דלבית
כפורי חפא דהבא׃ ויעש בדביר שני כרבים
כול׳ עצי שמן עשר אמות קומתו׃ ועבד בבית
מל׳ כפורי תרין כרובין דאעי זיתא עסר אמין
בנ״ רומיה׃ וחמש אמות כנף הכרוב האחת וחמש
ב׳ אמות כנף הכרוב השנית עשר אמות מקצות
חס׳ כנפיו ועד קצות כנפיו׃ וחמיש אמין כנפא

דכרובא חד וחמיש אמין כנפא דכרובא
תנינא עסר אמין מקצת כנפוהי ועד קצת
כנפוהי׃ ועשר באמה הכרוב השני מדה
ח׳ חס׳ אחת וקצב אחד לשני הכרבים׃ ועסר אמין
בס״פ כרובא תנינא משחא חדא ועברא חד לתרין
כרוביא׃ קומת הכרוב האחד עשר באמה
וכן הכרוב השני׃ רומיה דכרובא חד עסר
אמין וכין כרובא תנינא׃ ויתן את הכרובים
צ׳ חס׳ בתוך הבית הפנימי ויפרשו את כנפי הכרבים
ג׳ ותגע כנף האחד בקיר וכנף הכרוב השני נגעת
בליש׳ בקיר השני וכנפיהם אל תוך הבית נגעת כנף
אל כנף׃ ויהב ית כרוביא בגו ביתא גואה ופרסו
ית כנפי כרוביא ומטיא כנפא דחד בכותלא
וכנפא דכרובא תנינא מטיא בכותלא תנינא
וכנפיהון לגו ביתא מטין כנף דכנף׃ ויצף את
הכרובים זהב׃ וחפא ית כרוביא דהבא׃ ואת
כל קירות הבית מסב קלע פתוחי מקלעות
כרבים ותמרת ופטורי צצים מלפנים ולחיצון׃
וית כל כותלי ביתא אקיף ציורין וגלף קליען
כרובין וצורת דקלין ואטונין שושנין מלגיו
ולברא׃ ואת קרקע הבית צפה זהב לפנימה
ולחיצון׃ וית אושי ביתא חפא דהבא מלגיו
ולברא׃ ואת פתח הדביר עשה דלתות עצי
שמן האיל מזזות חמשית׃ ולתרע בית כפורי
עבד דשין דאעי זיתא אלהיס סיפוהי מטקסין
ושתי דלתות עצי שמן וקלע עליהם מקלעות

זהב סגור ח׳ וסימנ׳ ולפני הדביר ושלאחריו והפרח והמזמרות בתרא׳ דמשקה לבערס והמזמרות משקה ״ נגעת ג׳ בליש׳ וחס׳ וס׳ והנפש הנגעת

כרובים ותמרות ופטורי צצים וצפה זהב
וירד על הכרובים ועל התמרות את הזהב׃
ותרתין דשין דאעי זיתא וגלף עליהון קליען
כרובין וצורת דקלין ואטונין שושנין וחפי
דהבא ונסיך על כרוביא ועל צורת דקליא
ית דהבא׃ וכן עשה לפתח ההיכל מזוזות ה
עצי שמן מאת רבעית׃ וכין עבד לתרע
היכלא ספין דאעי זיתא מן ארבעה סטריהון
מרבעין׃ ושתי דלתות עצי ברושים שני צלעים
הדלת האחת גלילים ושני קלעים הדלת השנית ג
גלילים׃ ותרתין דשין דאעי בירון תרין
צירין דדשא חד סגלגלין ותרין צירין
דדשא תניתא סגלגלין׃ וקלע כרובים ותמרות
ופטרי צצים וצפה זהב מישר על המחקה׃ וחס / חס
וגלף כרובין וצורת דקלין ואטונין שושנין
וחפי דהבא מכבש על צורתא׃ ויבן את החצר
הפנימית שלשה טורי גזית וטור כרתת ג
ארזים׃ ובנא ית דרתא גויתא תלתא סדרין ומל
דאבן גזית וסדרא חד דמריש אעי ארזיא׃
בשנה הרביעית יסד בית יהוה בירח זו׃ בשתא
רביעיתא שרי לאשתכללא בית מקדשא דיי
בירח זיו נצניא׃ ובשנה האחת עשרה בירח
בול הוא החדש השמיני כלה הבית לכל דבריו ב
ולכל משפטו ויבנהו שבע שנים׃ ובשתא ט״ו / ק
חדא עסרי בירח מסף אביבא הוא ירחא
תמינאה אשתכלל ביתא לכל גזירתיה ולכל

131

דחזי ליה ובנהי שבע שנין׃ ואת ביתו בנה
שלמה שלש עשרה שנה ויכל את כל ביתו׃
וית ביתיה בנא שלמה תלת עסרי שנין ושכליל
ית כל ביתיה׃ ויבן את בית יער הלבנון מאה
אמה ארכו וחמשים אמה רחבו ושלשים
אמה קומתו על ארבעה טורי עמודי ארזים ג
וכרתות ארזים על העמודים׃ ובנא ית בית ומל
מקירת מלכיא מאה אמין ארכיה וחמשין
אמין פתייה ותלתין אמין רומיה על ארבעא
סדרי עמודי ארזיא וקרונתהון דארזיא על
עמודיא׃ וספן בארז ממעל על הצלעת אשר
על העמודים ארבעים וחמשה חמשה עשר
הטור׃ וחפי נסרין דארזא מעלוי מחציא דעל
עמודיא ארבעין וחמיש חמיש עסרי סדרא׃
ושקפים שלשה טורים ומחזה אל מחזה
שלש פעמים׃ וכלינסא תלת סדרין וחזי לקביל
חזי תלת זמנין׃ וכל הפתחים והמזוזות רבעים
שקף ומול מחזה אל מחזה שלש פעמים׃
וכל תרעיא וספיא מרבעין וחפן כלינסא
ומקביל חזי לקביל חזי תלת זמנין׃ ואת אולם
העמודים עשה חמשים אמה ארכו ושלשים
אמה רחבו ואולם על פניהם ועמדים ועב על ב
פניהם׃ וית אולמא דעמודיא עבד חמשין חס
אמין ארכיה ותלתין אמין פתייה ואולמא על
אפיהון ועמודיא וסקופתא על אפיהון׃ ואולם
הכסא אשר ישפט שם אלם המשפט עשה

האחת ג׳ וסימנ׳ שני צלעים הדלת האחת אופני יכל׳ ... בול ב׳ וסימנ׳ בירח בול כי בול הרים ישאו לו חד ראשן חדש

וספון בארז מהקרקע עד הקרקע׃ ואולמא
לאתקנא תמן כורסי בית דינא דדאין תמן
פרדסא לבית דינא עבד וחפי נסרין דארזא
מאשיא עד אשיא׃ וביתו אשר ישב שם
חצר האחרת מבית לאולם כמעשה הזה היה
ובית יעשה לבת פרעה אשר לקח שלמה
כאולם הזה׃ וביתיה דיתיב תמן דרתא אחרנא
מביו לאולמא כעובדא הדין הוה וביתא עבד
לבת פרעה דנסיב שלמה כאולמא הדין׃
כל אלה אבנים יקרת כמדות גזית מגררות
במגרה מבית ומחוץ עד החצר הגדולה׃ וממסד עד הטפחות ומחוץ עד
כל אלין אבנין טבן כמשחת גזית ממסרן
במסרין מלגיו ומלברא ומשכללן בכפשלא
ומלברא עד דרתא רבתא׃ ומיסד אבנים
יקרות אבנים גדלות אבני עשר אמות ואבני
שמנה אמות׃ ומשכללא אבנין טבן אבנין
רברבן אבני עסר אמין ואבני תמני אמין׃
ומלמעלה אבנים יקרות כמדות גזית וארז׃
ומלעילא אבנין טבן כמשחת גזית וחפי
נסרין דארזא׃ וחצר הגדולה סביב שלשה
טורים גזית וטור כרתת ארזים ולחצר בית
יהוה הפנימית ולאלם הבית׃ ודרתא רבתא
סחור סחור תלתה סדרין דאבן טבא וסדרא
חד דמרישי ארזיא ולדרת בית מקדשא
דגוי גויתא ולאולמא דביתא׃
וישלח המלך שלמה
הפטר ויקהל

ויקח את חירם מצר׃ ושלח מלכא שלמה
ודבר ית חירם מצור׃ בן אשה אלמנה הוא
ממטה נפתלי ואביו איש צרי חרש נחשת
וימלא את החכמה ואת התבונה ואת הדעת
לעשות כל מלאכה בנחשת ויבוא אל המלך
שלמה ויעש את כל מלאכתו׃ בר אתתא
ארמלתא הוא משבטא דבית נפתלי ואבוהי
גבר צוריא אומן בעבידת נחשא ואתמלי ית
חכמתא וית סכלתנותא וית מדעא למעבד
כל עבידא בנחשא ואתא לות מלכא שלמה
ועבד ית כל עבידתיה׃ ויצר את שני העמודים
נחשת שמנה עשרה אמה קומת העמוד
האחד וחוט שתים עשרה אמה יסב את
העמוד השני׃ וצר ית תרין עמודיא דנחשא
תמני עסר אמין רומיה דעמודא חד וחוט
משחתא תרתא עסרי אמין מקף ליה וכין
לעמודא תנינא׃ ושתי כתרת עשה לתת על
ראשי העמודים מצק נחשת חמש אמות
קומת הכתרת האחת וחמש אמות קומת
הכתרת השנית׃ ותרתין קרנתון עבד למתן
על רישי עמודיא מתך נחשא חמיש אמין
רומה דקרנתא חדא וחמיש אמין רומה
דקרנתא תניתא׃ שבכים מעשה שבכה
גדלים מעשה שרשרות לכתרת אשר על
ראש העמודים שבעה לכתרת האחת
ושבעה לכתרת השנית׃ סריגין עובד סריגו

וימלא ו׳ וסימנ׳ שבעת ימים את החכמה הבית בית הבעל המן המן ב׳ פס׳ איתבהון אבנ ואבנ וסימ׳ אבנ שפס ומיסד אבנים יקרות

קליעין עובד גדילו לקרנתון דעל ריש
עמודיא שבעה לקרנתא חדא ושבעה
לקרנתא תניתא׃ ויעש את העמודים ושני
ג טורים סביב על השבכה האחת לכסות את
ה הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן עשה
לכתרת השנית׃ ועבד ית עמודיא ותרין
סדרין סחור סחור על סריגתא חדא לכסאה
ית קרנתון דעל ריש רמוניא וכין עבד
לקרנתא תניתא׃ וכתרת אשר על ראש
ב העמודים מעשה שושן באולם ארבע
אמות׃ וקרנתון דעל ריש עמודיא עובד
שושנתא לקיט באולמא ארבע אמין׃
וכתרת על שני העמודים גם ממעל מלעמת
השבכה ק הבטן אשר לעבר שבכה והרמונים
מאתים טרים סביב על הכתרת השנית׃
וקרנתון על תרין עמודיא אף מלעילא
מלקביל הבקא די לעיבר סריגתא ורמוניא
מאתן סדרין עבידין לה סחור סחור על קרנתא
ב חס תניתא׃ ויקם את העמדים לאלם ההיכל
ויקם את העמוד הימני ויקרא את שמו יכין
ויקם את העמוד השמאלי ויקרא את שמו
בעז׃ ואקים ית עמודיא לאולמא דהיכלא
ואקים ית עמודא מימינא וקרא ית שמיה
יכין ואקים ית עמודא מסמלא וקרא ית
שמיה בעז׃ ועל ראש העמודים מעשה
ב וחס שושן ותתם מלאכת העמודים׃ ועל ריש

עמודיא עובד שושנתא ושלימת עבידת
עמודיא׃ ויעש את הים מוצק
עשר באמה משפתו עד שפתו עגל סביב
וקו ק וחמש באמה קומתו וקוה שלשים באמה
יסב אתו סביב׃ ועבד ית ימא מתך עסר אמין
מספתיה עד ספתיה סגלגל סחור סחור
וחמיש אמין רומיה וחוט משח תלתין אמין
מקיף ליה סחור סחור׃ ופקעים מתחת לשפתו
סביב סבבים אתו עשר באמה מקפים את
וחס הים סביב שני טורים הפקעים יצקים
ביצקתו׃ וצורת ביעין מלרע לספתיה סחור
סחור מקפין ליה עסר אמין מקפין ית ימא
סחור סחור תרין סדרין דצורת ביעין מתכן
ז באתכותיה׃ עמד על שני עשר בקר שלשה
פנים צפונה ושלשה פנים ימה ושלשה
פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה והים
ג עליהם מלמעלה וכל אחריהם ביתה׃ קאים
על תרי עסר תורין תלתא אפיהון לצפונא
ותלתא אפיהון למערבא ותלתא אפיהון
לדרומא ותלתא אפיהון למדנחא וימא
מתקן עליהון מלעילא וכל אחוריהון
ג לגיו׃ ועביו טפח ושפתו כמעשה שפת
טפח כוס פרח שושן אלפים בת יכיל׃ וסמכה
טפח נבוב פושכא וספתיה כעובד ספת כס סגלגל
לקיט בשושנתא תרין אלפין בתין
ברטיבא מחסיל׃

יג חס ה׳ בראש הדבר וסימנ׳ הדבר השלו הגבורים השבכה תפא ויקשר וישמח האחד העם הארץ המלכים העם הארץ׳ שושן ב׳ וסי׳ מעשה

ויעש את המכנות עשר נחשת ארבע באמה
ארך המכנה האחת וארבע באמה רחבה
ושלש באמה קומתה׃ ועבד ית בסיסא עסרא
דנחשא ארבע אמין ארכא דבסיסא חדא
וארבע אמין פתייה ותלת אמין רומיה׃ וזה
מעשה המכונה מסגרת להם ומסגרת בין
השלבים׃ ודין עובד בסיסא גדנפין להון
וגדנפין בין שליביא׃ ועל המסגרות אשר
בין השלבים אריות בקר וכרובים ועל
השלבים כן ממעל ומתחת לאריות ולבקר
ליות מעשה מורד׃ ועל גדנפא דבין שליביא
צייר אריון תורין וכרובין ועל שליביא כנתא
מלעילא ומלרע לאריון ולתורין מדבק עובד
כיבוש׃ וארבעה אופני נחשת למכונה האחת
וסרני נחשת וארבעה פעמתיו כתפת להם
מתחת לכיר הכתפת יצקות מעבר איש ליות׃
וארבעה גלגלי נחשא לבסיסא חדא ונסרין
דנחש וארבע זויתיה כתפין להון מלרע
לכיורא כתפין מתכין מכבש עובד דבוק׃
ופיהו מבית לכתרת ומעלה באמה ופיה
עגל מעשה כן אמה וחצי האמה וגם על
פיה מקלעות ומסגרתיהם מרבעות לא עגלות׃
ופומיה מגיו לקרנתהון ולעילא באמתא ופומה
סגלגל עובד כנתא אמתא ופלגות אמתא
ואף על פומה קליען וגדנפיהון מרבעין לא
סגלגלין׃ וארבעת האופנים למתחת למסגרות
וידות האופנים במכונה וקומת האופן האחד
אמה וחצי האמה׃ וארבעה גלגליא למלרע
לגדנפא ואשרת גלגליא בבסיסא ורומיה
דגלגל חד אמתא ופלגות אמתא׃ ומעשה
האופנים כמעשה אופן המרכבה ידתם
וגביהם וחשקיהם וחשריהם הכל מוצק׃
ועובד גלגליא כעובד גלגלי מרכבתא יקרא
אשרתהון וגביהון וחפיהון וכבושהון כולא
מתך׃ וארבע כתפות אל ארבע פנות המכנה
האחת מן המכנה כתפיה׃ וארבע כתפין על
ארבע זוין דבסיסא חדא מן בסיסא כתפהא׃
ובראש המכונה חצי האמה קומה עגל סביב
ועל ראש המכונה ידתיה ומסגרתיה ממנה׃
ובריש בסיסא פלגות אמתא רומא סגלגל
סחור סחור ועל ריש בסיסא אשרתהא וגדנפהא
מנה׃ ויפתח על הלחת ידתיה ועל מסגרתיה
כרובים אריות ותמרת כמער איש וליות
סביב׃ וגלף על לוחיא אשרתהא ועל גדנפהא
כרובין אריון וצורת דקלין כיבש חד ומדבק
סחור סחור׃ כזאת עשה את עשר המכנות
מוצק אחד מדה אחת קצב אחד לכלהנה׃
כהדא עבד ית עסר בסיסא מתך חד משחא
חדא עבדא חד לכלהון׃ ויעש
עשרה כירות נחשת ארבעים בת יכיל הכיור
האחד ארבע באמה הכיור האחד כיור אחד
על המכנה האחת לעשר המכנות׃ ועבד

עסרא כיורין דנחשא ארבעין בתין ברטיא
מחסיל כיורא חד ארבע אמין כיורא חד כיור
חד על בסיסא חדא לעסר בסיסיא׃ ויתן את
ה המכנות חמש על כתף הבית מימין וחמש
על כתף הבית משמאלו ואת הים נתן מכתף
הבית הימנית קדמה ממול נגב׃ ויהב ית
בסיסיא חמיש על עיבר ביתא מימינא וחמיש
על עיבר ביתא מסמלא וית ימא יהב מעיבר
ביתא מימינא קדומא מקביל דרומא׃
ג ויעש חירום את הכירות
ומל׳ אפטרתא ואת היעים ואת המזרקות ויכל חירם לעשות
ואלה את כל המלאכה אשר עשה למלך שלמה
פקודי בית יהוה׃ ועבד חירום ית כיוריא וית מגרופיתא
וית מזרקיא ושיצי חירם למעבד ית כל
עבידתא דעבד למלכא שלמה בית מקדשא
דיי׃ עמדים שנים וגלת הכתרת אשר על
ראש העמודים שתים והשבכות שתים לכסות
את שתי גלות הכתרת אשר על ראש העמודים׃
עמודיא תרין ואגני קרנתון דעל ריש עמודיא
תרתין וסריגתא תרתין לכסאה ית תרתין
אגני קרנתון דעל ריש עמודיא׃ ואת הרמנים
ארבע מאות לשתי השבכות שני טורים
רמנים לשבכה האחת לכסות את שתי גלות
הכתרת אשר על פני העמודים׃ וית רמוניא
ארבע מאה לתרתין סריגתא תרין סדרין
דרמונין לסריגתא חדא לכסאה ית תרתין

אגני קרנתון דעל אפי עמודיא׃ ואת המכנות
עשר ואת הכירת עשרה על המכנות׃ וית
בסיסיא עסר וית כיוריא עסרא על בסיסיא׃
ה ואת הים האחד ואת הבקר שנים עשר תחת
הים׃ וית ימא חד וית תורי תרי עסר תחות ימא׃
ואת הסירת ואת היעים ואת המזרקות ואת
האלה ק׳ כל הכלים האהל אשר עשה חירם למלך
שלמה בית יהוה נחשת ממרט׃ וית דודיא
וית מגרופיתא וית מזרקיא וית כל מניא
האלין כעובד מני משכנא דעבד משה בנן
עבד חירם למלכא שלמה בית מקדשא דיי׃
נחש טב׃ בככר הירדן יצקם המלך במעבה
האדמה בין סכות ובין צרתן׃ במישרי ירדנא
אתיכנון מלכא בעובי גרגישתא בין סכות
ובין צרתן׃ וינח שלמה את כל הכלים מרב
מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת׃ ואצנע
שלמה ית כל מניא מסגי לחדא לחדא לית
סוף למתקל נחשא׃ ויעש שלמה את כל
ג הכלים אשר בית יהוה את מזבח הזהב ואת
השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב׃ ועבד
שלמה ית כל מניא דבבית מקדשא דיי ית
מדבחא דדהבא וית פתורא דעלוהי לחים
אפיא דדהבא׃ ואת המנרות חמש מימין וחמש
משמאל לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרת
חס והמלקחים זהב׃ וית מנרתא חמיש מימינא
בנביא וחמיש מסמלא קדם בית כפורי דדהבא טבא

על כתף ה׳ וסימנ׳ משפט המכנות ב׳ בו עירים במבוא׳ ואת הים ה׳ וסימנ׳ האחד נתן ויקצץ תלתיהון דמלכ׳ ואני מרעיש נתן דוב׳ ימים

ושושניא ובוציניא וציבתיא דדהבא והספות
והמזמרות והמזרקות והכפות והמחתות זהב
סגור והפתות לדלתות הבית הפנימי לקדש
הקדשים לדלתי הבית להיכל זהב ובזיכיא
ומזמריא ומזרקיא ובזיכיא ומחתיתא דדהבא
טבא ומגרסיא דדשי ביתא גואה לקודש
קודשיא לדשי ביתא להיכלא דדהבא
ותשלם כל המלאכה
אשר עשה המלך שלמה בית יהוה ויבא
שלמה את קדשי דוד אביו את הכסף ואת
הזהב ואת הכלים נתן באצרות בית יהוה
ושלימת כל עבידתא דעבד מלכא שלמה
בית מקדשא דיי ואיתי שלמה ית קודשי
דויד אבוהי ית דהבא וית כספא וית מניא
יהב באוצרי בית מקדשא דיי
אז יקהל שלמה את זקני ישראל
ואת כל ראשי המטות נשיאי האבות לבני
ישראל אל המלך שלמה ירושלם להעלות
את ארון ברית יהוה מעיר דוד היא ציון כנש
כנש שלמה ית סבי ישראל וית כל רישי
שבטיא רברבי אבהתא לבני ישראל לות מלכא
שלמה לירושלם לאסקא ית ארון קימא דיי
מקרתא דדויד היא ציון ויקהלו אל המלך
שלמה כל איש ישראל בירח האיתנים
בחג הוא החדש השביעי ואתכנשו לות
מלכא שלמה כל אנש ישראל בירחא

דעתיקיא קרן ליה ירחא קדמאה חגא וכען
הוא ירחא שביעאה ויבאו כל זקני ישראל
וישאו הכהנים את הארון ואתו כל סבי ישראל
ונטלו כהניא ית ארונא ויעלו את ארון יהוה
ואת אהל מועד ואת כל כלי הקדש אשר
באהל ויעלו אתם הכהנים והלוים ואסיקו
ית ארונא דיי וית משכן זמנא וית כל מני
קודשא דבמשכנא ואסיקו יתהון כהניא
ולואי והמלך שלמה וכל עדת ישראל
הנועדים עליו אתו לפני הארון מזבחים צאן
ובקר אשר לא יספרו ולא ימנו מרב ומלכא
שלמה וכל כנשתא דישראל דאזדמנו עלוהי
קימין עמיה קדם ארונא מנכסין ען ותורין
דלא יתחשבון ולא יתמנון מסגי ויבאו הכהנים
את ארון ברית יהוה אל מקומו אל דביר הבית
אל קדש הקדשים אל תחת כנפי הכרובים
ואעילו כהניא ית ארון קימא דיי לאתריה
לבית כפורי דמתקן ליה בגו ביתא לקודש
קודשיא לתחות גדפי כרוביא כי הכרובים
פרשים כנפים אל מקום הארון ויסכו הכרבים
על הארון ועל בדיו מלמעלה ארי כרוביא
פריסין גדפיהון על אתר ארונא ומטללין
כרוביא על ארונא ועל אריחוהי מלעילא
ויארכו הבדים ויראו ראשי הבדים מן הקדש
על פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד
היום הזה ואריכו אריחיא ומתחזן רישי

ואת השלחן ג וסימנ׳ ואת כל כליו ואת כליו ויעש שלמה דמלכ׳ ותשלם ג וסימנ׳ המלאכה המלאכה החומה ואת הכלים ג וס׳

ויקם ב וסימנ׳ את המשכן ב בו את החצר שפטים מושיע מושיע העמודים ב בו דמלב דברו דמלב דברו דדב ימ׳ שטן שטן מזבח מזבחות וחב דברו דדניאל מבור
שאון עדות

אריחיא מן קודשא על אפי בית כפורי ולא
מתחזן לברא והוו תמן עד יומא הדין: אין
בארון רק שני לחות האבנים אשר הנח
שם משה בחרב אשר כרת יהוה עם בני
ישראל בצאתם מארץ מצרים: בארונא
מחתין תרין לוחי אבניא דאצנע תמן משה
בחרב דעליהון כתיבין עסרא פתגמי קימא
דגזר יי עם בני ישראל במפקהון מארעא
דמצרים: ויהי בצאת הכהנים מן הקדש
והענן מלא את בית יהוה: והוה במפק כהניא
מן קודשא ועננא מטלא אתמלי ית בית
מקדשא דיי: ולא יכלו הכהנים לעמד
לשרת מפני הענן כי מלא כבוד יהוה את
בית יהוה: ולא יכילו כהניא למקם לשמשא
מן קדם עננא ארי אתמלי יקרא דיי ית
בית מקדשא דיי: אז אמר
ג שלמה יהוה אמר לשכן בערפל: בכין
אמר שלמה יי אתרעי לאשראה שכינתיה
וכת בירושלם: בנה בניתי בית זבל לך מכון
הי ג לשבתך עולמים: מבנא בניתי בית מקדשא
קדמך אתר מתקן לבית שכינתך עלמין
ויסב המלך את פניו ויברך את כל קהל
כל קה ישראל וכל קהל ישראל עמד: ואסחר
חס מלכא ית אפוהי ובריך ית כל קהלא דישראל
במ ו וכל קהלא דישראל קאים: ויאמר ברוך יהוה
אלהי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי

134

ביעקב ההיכל ובידו מלא לאמר: ואמר בריך יי אלהא
דישראל דגזר במימריה עם דויד אבא
וברעותיה קיים למימר: מן היום אשר
הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא
בחרתי בעיר מכל שבטי ישראל לבנות
בית להיות שמי שם ואבחר בדוד להיות
על עמי ישראל: מן יומא דאפיקית ית עמי
ית ישראל ממצרים לא אתרעיתי בקרתא
מכל שבטיא דישראל למבני ביתא לאשראה
שכינתי תמן ואתרעיתי בדויד למהוי מלכא
על עמי ישראל: ויהי עם לבב דוד אבי לבנות
בית לשם יהוה אלהי ישראל: והוה ברעוא
דדויד אבא למבני ביתא לשמא דיי אלהא
דישראל: ויאמר יהוה אל דוד אבי יען אשר
ג היה עם לבבך לבנות בית לשמי הטיבת כי
וסימ׳ היה עם לבבך: ואמר יי לדויד אבא חלף
דוד דהוה עם לבך למבני ביתא לשמי אתקינתא
דוד יהוה ארי הוה עם לבך: רק אתה לא תבנה הבית
כי אם בנך היצא מחלציך הוא יבנה הבית
לשמי: לחוד את לא תבני ביתא אלהין בר
כ דתוליד הוא יבני ביתא לשמי: ויקם יהוה
ב חס את דברו אשר דבר ואקם תחת דוד אבי ואשב
על כסא ישראל כאשר דבר יהוה ואבנה
הבית לשם יהוה אלהי ישראל: וקיים יי ית
פתגמוהי דמליל וקמית תחות דויד אבא
ויתיבית על כרסי מלכותא דישראל כמא

כפרת וחב פרשי כנפים מלכים כי הכרבים פרשים כנפים דב ימ׳ ויהיו הכרבים פרשים כנפים לשבתך ג וסימ׳ מכון ומכון ומכון

דמליל יי ובנית ביתא לשמא דיי אלהא
דישראל׃ ואשם שם מקום לארון אשר שם ט
ברית יהוה אשר כרת עם אבתינו בהוציאו ד מ״ל
אתם מארץ מצרים׃ ושויתי תמן אתר וה חס
מתקן לארונא דביה מחתין תרין לוחי אבנא וז׳ ואשים ומ״ל
דעליהון קימא דיי דגזר עם אבהתנא
באפקותיה יתהון מארעא דמצרים׃ ויעמד
שלמה לפני מזבח יהוה נגד כל קהל ישראל
ויפרש כפיו השמים׃ וקם שלמה קדם מדבחא
דיי לקביל כל קהלא דישראל ופרס ידוהי
בצלו לצית שמיא׃ ויאמר יהוה אלהי ישראל צא
אין כמוך אלהים בשמים ממעל ועל הארץ
מתחת שמר הברית והחסד לעבדיך ההלכים
לפניך בכל לבם׃ ואמר יי אלהא דישראל
לית בר מנך את הוא אלהא דשכינתך בשמיא
מלעילא ושליט על ארעא מלרע נטר קימא
וחסדא לעבדך דמהלכין קדמך בכל לבהון׃
אשר שמרת לעבדך דוד אבי את אשר
דברת לו ותדבר בפיך ובידך מלאת כיום
הזה׃ דנטרתא לעבדך דויד אבא ית דמלילתא
ליה וגזרתא במימרך וברעותך קיימתא
כיומא הדין׃ ועתה יהוה אלהי ישראל ג
שמר לעבדך דוד אבי את אשר דברת לו בטעמ׳ בעע׳
לאמר לא יכרת לך איש מלפני ישב על כסא
ישראל רק אם ישמרו בניך את דרכם ללכת
לפני כאשר הלכת לפני׃ וכען יי אלהא

דישראל טר לעבדך דויד אבא ית דמלילתא
ליה למימר לא יפסוק לך גבר מן קדמי יתיב
על כרסי מלכותא דישראל לחוד אם יטרון
בנך ית אורחהון להלכא קדמי כמא דהלכתא
קדמי׃ ועתה אלהי ישראל יאמן נא דבריך דבריך ק
אשר דברת לעבדך דוד אבי׃ וכען אלהא
דישראל יתקיימון כען פתגמך דמלילתא
לעבדך דויד אבא׃ כי האמנם ישב אלהים ד וחס
על הארץ הנה השמים ושמי השמים לא
יכלכלוך אף כי הבית הזה אשר בניתי׃ ארי
מן סבר ומן דמי בקשטא אתרעי יי לאשראה
שכינתיה בגו בני אנשא דדיירין על ארעא
הא שמיא ושמי שמיא לא יכלון לסוברא
יקרך אף אלהין ביתא הדין דבניתי׃ ופנית
אל תפלת עבדך ואל תחנתו יהוה אלהי לשמע
אל הרנה ואל התפלה אשר עבדך מתפלל
לפניך היום׃ ותתפני לצלותא דעבדך ולבעותיה
יי אלהי לקבלא צלותא ובעותא דעבדך מצלי
קדמך יומא דין׃ להיות עינך פתחת אל הבית ה כל חס סב
הזה לילה ויום אל המקום אשר אמרת יהיה פתחת
שמי שם לשמע אל התפלה אשר יתפלל כרתות כת
עבדך אל המקום הזה׃ למהוי רעוא קדמך
לאגנא על ביתא הדין ליליא ויממא לאתרא
דאמרתא יהי שמי תמן לקבלא צלותא
דיצלי עבדך לאפי אתרא הדין׃ ושמעת
אל תחנת עבדך ועמך ישראל אשר יתפללו

ואשם ה׳ חס וסימנ׳ חנם הלחות מקום דברי על מתני

האמנם ד׳ וחס וסימנ׳ לא אוכל ישב וחב׳ אלה צדק וג׳ האף אמנם

אל המקום הזה ואתה תשמע אל מקום
שבתך אל השמים ושמעת וסלחת: ותקביל ה׳
בעות עבדך ועמך ישראל די יצלון לאפי
אתרא הדין ואת תקביל מאתר בית שכינתך
מן שמיא ותקביל צלותהון ותשבוק לחוביהון:
את אשר יחטא איש לרעהו ונשא בו אלה ב׳
להאלתו ובא אלה לפני מזבחך בבית הזה:
ית דיחוב גבר לחבריה וירשיניה מומי
לאומיותיה וייתי ויומיניה קדם מדבחך
בביתא הדין: ואתה תשמע השמים ועשית
ושפטת את עבדיך להרשיע רשע לתת
דרכו בראשו ולהצדיק צדיק לתת לו כצדקתו: ב׳
ואת תקביל מן שמיא ותעביד ותדין ית עבדך
לחייבא חייבא למתן אורחיה ברישיה ולזכאה
זכאה למתן ליה כזכותיה:
בהנגף עמך ישראל לפני אויב אשר יחטאו
לך ושבו אליך והודו את שמך והתפללו
והתחננו אליך בבית הזה: כד יתמחון עמך
ישראל קדם בעלי דבביהון דיחובון קדמך
ויתובון לפלחנך ויודון לשמך ויצלון ויבעון
מן קדמך בביתא הדין: ואתה תשמע השמים
וסלחת לחטאת עמך ישראל והשבתם ב׳ ז׳
אל האדמה אשר נתת לאבותם: ואת תקביל ו׳
מן שמיא ותשבוק לחובי עמך ישראל
ותתיבנון לארעא דיהבתא לאבהתהון:
בהעצר שמים ולא יהיה מטר

כי יחטאו לך והתפללו אל המקום הזה והודו
את שמך ומחטאתם ישובון כי תענם: כד
יתכלון שמיא ולא יהי מטרא ארי יחובון
קדמך ויצלון לאפי אתרא הדין ויודון
לשמך ומחוביהון יתובון ארי תקביל
צלותהון: ואתה תשמע השמים וסלחת ז׳
לחטאת עבדיך ועמך ישראל כי תורם את
הדרך הטובה אשר ילכו בה ונתת מטר על
ט״ו ארצך אשר נתתה לעמך לנחלה: ואת תקביל
מן שמיא ותשבוק לחובי עבדך ועמך ישרא
ארי תליפנון ית אורח תקנא דיהכון בה ותתן
מטרא על ארעך דיהבתא לעמך לאחסנא:
רעב כי יהיה בארץ דבר כי יהיה
שדפון ירקון ארבה חסיל כי יהיה כי יצר לו
ד׳ אור איבו בארץ שעריו כל נגע כל מחלה: כפנא
כל ארי יהי בארעא מותא ארי יהי שדפנא
המחלה וירקנא גובא שמוטא ארי יהי ארי יעיקון
מלכים להון בעלי דבביהון בארע קרויהון כל
כל מכתש וכל מרע: כל תפלה כל תחנה אשר
מחלה תהיה לכל האדם לכל עמך ישראל אשר
דברי ימים ידעון איש נגע לבבו ופרש כפיו אל הבית
וכל מחלה הזה: כל צלותא כל בעותא דתהי לכל אנשא
לכל עמך ישראל דידעון גבר מכתשי לביה
ויפרוס ידוהי בצלו לאפי ביתא הדין: ואתה
תשמע השמים מכון שבתך וסלחת ועשית
ל״ב ונתת לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לבבו

אל השמים ה׳ וסימנ׳ תחנת דמרל׳ ימינו נגע יקרא ואין אורם ו׳ כי אשא אל שמים — לחטאת ז׳ וסימ׳ בדבר הזה מקוה וסלחת וחב׳ וסלחת וחב׳

כי אתה ידעת לבדך את לבב כל בני האדם
ואת תקביל מן שמיא מאתר בית שכינתך
ותשבוק לחוביהון ותעביד בעותהון ותתין
לגבר כבל אורחתיה דגלי קדמך לביה ארי
את הוא לית בר מנך קדמך לחוד גלן לבא
לבא דכל בני אנשא: למען יראוך כל הימים
אשר הם חיים על פני האדמה אשר נתתה
לאבתינו: בדיל דידחלון מן קדמך כל יומיא
דאנון קימין על אפי ארעא דיהבתא לאבהתנא
וגם אל הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא
ובא מארץ רחוקה למען שמך: ואף מן בר
עממין דלא מעמך ישראל הוא וייתי מארע
רחיקא בדיל שמך: כי ישמעון את שמך
הגדול ואת ידך החזקה וזרעך הנטויה ובא
והתפלל אל הבית הזה: ארי ישמעון ית שמך
רבא וית ידך תקיפתא ודרעך מרממא וייתי
ויצלי לאפי ביתא הדין: אתה תשמע השמים
מכון שבתך ועשית ככל אשר יקרא אליך
הנכרי למען ידעון כל עמי הארץ את שמך
ליראה אתך כעמך ישראל ולדעת כי שמך
נקרא על הבית הזה אשר בניתי: את תקביל
מן שמיא מאתר בית שכינתך ותעביד ככל
דיצלי קדמך בר עממין בדיל דידעון כל
עממי ארעא ית שמך למדחל קדמך כעמך
ישראל ולמדע ארי שמך אתקרי על ביתא
הדין דבניתי: כי יצא עמך

למלחמה על איבו בדרך אשר תשלחם חס
והתפללו אל יהוה דרך העיר אשר בחרת
בה והבית אשר בניתי לשמך: ארי יפוק
עמך לאגחא קרבא על בעלי דבביהון
באורחא דתשלחנון ויצלון קדם יי לאפי
אורח קרתא דאתרעיתא בה וביתא דבניתי
לשמך: ושמעת השמים את תפלתם ואת
תחנתם ועשית משפטם: ותקביל מן שמיא
ית צלותהון וית בעותהון ותתפרע עלבנהון
כי יחטאו לך כי אין אדם אשר לא יחטא
ואנפת בם ונתתם לפני אויב ושבום שביהם
אל ארץ האויב רחוקה או קרובה: ארי יחובון
קדמך ארי לית אנש דלא חטי ויחול רגזך
בהון ותמסרנון קדם בעלי דבביהון וישבונון
שביהון לארע בעלי דבביהון דרחיקא או
דקריבא: והשיבו אל לבם בארץ אשר נשבו
שם ושבו והתחננו אליך בארץ שביהם
לאמר חטאנו והעוינו רשענו: ויתיבון
ללבהון בארעא דאשתביאו לתמן ויתובון
ויבעון מן קדמך בארע שביהון למימר
חבנא ואטפשנא סרחנא: ושבו אליך בכל
לבבם ובכל נפשם בארץ איביהם אשר שבו
אתם והתפללו אליך דרך ארצם אשר נתתה
לאבותם העיר אשר בחרת והבית אשר
בניתי לשמך: ויתובון לפולחנך בכל לבהון
ובכל נפשהון בארע בעלי דבביהון דשבו

ישמעון ה׳ וסימנ׳ האזנה אחלו ושמרתם ועבדתם את שמך דמלכ׳ ... איבו ד׳ וסימנ׳ ... נבוכדנאצר כי יצר יצא שנהם דעל׳ ...

יתהון ויצלון קדמך לאפי אורח ארעהון
דיהבתא לאבהתהון קרתא דאתרעיתא
וביתא דבניתי לשמך: ושמעת השמים
מכון שבתך את תפלתם ואת תחנתם ועשית
משפטם: ותקביל מן שמיא מאתר בית
שכינתך ית צלותהון וית בעותהון ותתפרע
עלבנהון: וסלחת לעמך אשר חטאו לך
ולכל פשעיהם אשר פשעו בך ונתתם
לרחמים לפני שביהם ורחמום: ותשבוק
לעמך דחבו קדמך ולכל מרדיהון דמרדו
במימרך ותתנינון לרחמין קדם שביהון
וירחמון עליהון: כי עמך ונחלתך הם אשר
הוצאת ממצרים מתוך כור הברזל: ארי
עמך ואחסנתך אנון דאפיקתא ממצרים
מגו כורא דברזלא: להיות עיניך פתחת אל
תחנת עבדך ואל תחנת עמך ישראל לשמע
אליהם בכל קראם אליך: למהוי רעוא קדמך
לקבלא בעות עבדך ובעות עמך ישראל
לקבלא צלותהון בכל עדן דאנון מצלן
קדמך: כי אתה הבדלתם לך לנחלה מכל טו
עמי הארץ כאשר דברת ביד משה עבדך
בהוציאך את אבתינו ממצרים אדני יהוה:
ארי את אפרשתנון לך לאחסנא מכל עממי
ארעא כמא דמלילתא ביד משה עבדך
באפקותך ית אבהתנא ממצרים יי אלהים:
ויהי ככלות שלמה להתפלל אל לראשון

שלשמיני
עצרת

יהוה את כל התפלה והתחנה הזאת קם מלפני
חס מזבח יהוה מכרע על ברכיו וכפיו פרשות
השמים: והוה כד שיצי שלמה לצלאה
קדם יי ית כל צלותא ובעותא הדא קם מן
קדם מדבחא דיי מדהוה כריע על ברכוהי
וידוהי פריסן בצלו לצית שמיא: ויעמד ויברך
את כל קהל ישראל קול גדול לאמר: וקם
ובריך ית כל קהלא דישראל קל רב למימר:
ברוך יהוה אשר נתן מנוחה לעמו ישראל
ככל אשר דבר לא נפל דבר אחד מכל דברו
הטוב אשר דבר ביד משה עבדו: בריך יי
דיהב נחא לעמיה ישראל ככל דמליל לא
בטיל פתגמא חד מכל פתגמוהי תקנא דמליל
בידא דמשה עבדיה: יהי יהוה אלהינו עמנו
כאשר היה עם אבתינו אל יעזבנו ואל יטשנו:
יהי מימרא דיי אלהנא בסעדנא כמא דהוה
בסעדא דאבהתנא לא ישבקננא ולא ירחקננא:
להטות לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמר
מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבתינו:
לאפנאה לבנא לדחלתיה למהך בכל אורחן
דתקנן קדמוהי ולמטר פקודוהי וקימוהי ודינוהי
יא דפקיד ית אבהתנא: ויהיו דברי אלה אשר
רפי התחננתי לפני יהוה קרבים אל יהוה אלהינו
יומם ולילה לעשות משפט עבדו ומשפט
עמו ישראל דבר יום ביומו: ויהון פתגמיא אלין
דבעיתי מן קדם יי מתקבלין קדם יי אלהנא

ונתתם ג̇ וסימנ̇ אויב אויב לרחמים בכלי חרש צוארך וישאל דדברי ומיס — לבבנו ד̇ וחס וסימנ̇ המסו ונשמע וימס להטות נשא לבבנו

ימם ולילי למעבד דין עבדיה ודין עמיה
ישראל פתגם יום ביומיה: למען דעת כל עמי
הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד: בדיל
דידעון כל עממי ארעא ארי יי הוא אלהים
לית עוד: והיה לבבכם שלם עם יהוה אלהינו
ללכת בחקיו ולשמר מצותיו כיום הזה: ויהי
לבכון שלים בדחלתא דיי אלהנא למהך
בקימוהי ולמטר פקודוהי כיומא הדין: והמלך
וכל ישראל עמו זבחים זבח לפני יהוה: ומלכא
וכל ישראל עמיה מנכסין נכסת קודשין קדם
יי: ויזבח שלמה את זבח השלמים אשר
זבח ליהוה בקר עשרים ושנים אלף וצאן
מאה ועשרים אלף ויחנכו את בית יהוה
המלך וכל בני ישראל: ונכס שלמה ית נכסת
קודשיא דנכס קדם יי תורי תרתין ריבוון ותרין
אלפין ועאנא תרתא עסרי ריבוון וחניכו ית בית
מקדשא דיי מלכא וכל בני ישראל:

ביום ההוא קדש המלך
את תוך החצר אשר לפני בית יהוה כי עשה
שם את העלה ואת המנחה ואת חלבי השלמים
כי מזבח הנחשת אשר לפני יהוה קטן מהכיל
את העלה ואת המנחה ואת חלבי השלמים:
ביומא ההוא קדיש מלכא ית גו דרתא דקדם
בית מקדשא דיי ארי עבד תמן ית עלתא
וית מנחתא וית תרבי נכסת קודשיא ארי
מדבחא דנחשא דקדם יי דחיק מלסובלא

ית עלתא וית מנחתא וית תרבי נכסת קודשיא:
ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל
עמו קהל גדול מלבוא חמת עד נחל מצרים
לפני יהוה אלהינו שבעת ימים ושבעת ימים
ארבעה עשר יום: ועבד שלמה בעדנא ההוא
ית חגא וכל ישראל עמיה קהל רב ממעלנא
דחמת עד נחלא דמצרים קדם יי אלהנא
שבעה יומין חנוכת ביתא ושבעא יומין חגא
ארבעת עסר יומין: ביום השמיני שלח את
העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם
שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה
יהוה לדוד עבדו ולישראל עמו: ביומא
תמינאה שלח ית עמא ובריכו ית מלכא
ואזלו לקרויהון כד חדן ושפיר לבהון על
כל טבתא דעבד יי לדויד עבדיה ולישראל
עמיה: ויהי ככלות שלמה לבנות את בית יהוה
ואת בית המלך ואת כל חשק שלמה אשר
חפץ לעשות: והוה כד שיצי שלמה למבני
ית בית מקדשא דיי וית בית מלכא וית כל
רעות שלמה דאתרעי למעבד:

וירא יהוה אל שלמה שנית כאשר
נראה אליו בגבעון: ואתגלי יי לשלמה
תנינות כמא דאתגלי ליה בגבעון: ויאמר יהוה
אליו שמעתי את תפלתך ואת תחנתך אשר
התחננתה לפני הקדשתי את הבית הזה אשר
בנתה לשום שמי שם עד עולם והיו עיני

ביום השמיני ג̇ ריש פיסו וסימנ֯ נשיא עצרת שלח את העם · וטובי ג̇ ומל֯ וסימנ֯ שמחים וטוב ילדים אשר אין בהם כל מום וטובי

ולבי שם כל הימים: ואמר יי ליה שמיעא
קדמי צלותך ובעותך דבעיתא מן קדמי
אקדישית ית ביתא הדין דבניתא לאשראה
שכינתי תמן עד עלמא ותהי שכינתי שריא
ביה ואסרעותי מתעבדא תמן כל יומיא:
ואתה אם תלך לפני כאשר הלך דוד אביך
בתם לבב ובישר לעשות ככל אשר צויתיך
חקי ומשפטי תשמר: ואת אם תהך קדמי
כמא דהליך דויד אבוך בקשיטות לבא
ובתריצותא למעבד ככל דפקידתך קימי
ודיני תטר: והקמתי את כסא ממלכתך
על ישראל לעלם כאשר דברתי על דוד
אביך לאמר לא יכרת לך איש מעל כסא
ישראל: [illegible] מלכותך על ישראל
לעלם כמא דמלילית עם דויד אבוך למימר
לא יפסוק לך גבר מעל כרסי מלכותא דישראל:
אם שוב תשבון אתם ובניכם מאחרי ולא
תשמרו מצותי חקתי אשר נתתי לפניכם
והלכתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם
להם: אם מתבתתובון אתון ובניכון מבתר
פלחני ולא תטרון פקודי וקימי דיהבית
קדמיכון ותהכון ותפלחון לטעות עממיא
ותסגדון להון: והכרתי את ישראל מעל פני
האדמה אשר נתתי להם ואת הבית אשר
הקדשתי לשמי אשלח מעל פני והיה
ישראל למשל ולשנינה בכל העמים: ואשיצי

ית ישראל מעל אפי ארעא דיהבית להון
וית ביתא דאקדישית לשמי ארחיק מקביל
מימרי ויהי ישראל למתל ולשועי בכל
עממיא: והבית הזה יהיה עליון כל עבר עליו
ישם ושרק ואמרו על מה עשה יהוה ככה
לארץ הזאת ולבית הזה: וביתא הדין דהוה
עלאי יהי חרוב כל דיעבר עלוהי יכלי ויניד
ויימרון על מא עבד יי כדין לארעא הדא
ולביתא הדין: ואמרו על אשר עזבו את יהוה
אלהיהם אשר הוציא את אבתם מארץ
מצרים ויחזקו באלהים אחרים וישתחו
להם ויעבדם על כן הביא יהוה עליהם את
כל הרעה הזאת: ויימרון על דשבקו ית
פלחנא דיי אלההון דאפיק ית אבהתהון
מארעא דמצרים ואתקיפו בטעות עממיא
וסגידו להון ופלחונון על כין איתי יי עליהון
ית כל בישתא הדא: ויהי מקצה
עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבתים
את בית יהוה ואת בית המלך: והוה מסוף
עסרין שנין דבנא שלמה ית תרין בתיא
ית בית מקדשא דיי וית בית מלכא: חירם
מלך צר נשא את שלמה בעצי ארזים ובעצי
ברושים ובזהב לכל חפצו אז יתן המלך
שלמה לחירם עשרים עיר בארץ הגליל:
חירם מלכא דצור סובר ית שלמה באעי
ארזין ובאעי ברותין ובדהבא לכל צרכיה

ויהי מקצה ה׳ וסימנ׳ השטרים כרתו להם עשרים דמלכים ותשב האשה שבעת ימים דיחזקאל

בכין יהב מלכא שלמה לחירם עסרין קרוין
בארע גלילא׃ ויצא חירם מצר לראות את
הערים אשר נתן לו שלמה ולא ישרו
בעיניו׃ ונפק חירם מצר למסער ית קרויא
דיהב ליה שלמה ולא כשרא בעינוהי׃ ויאמר
מה הערים האלה אשר נתתה לי אחי ויקרא
להם ארץ כבול עד היום הזה׃ ואמר מא
קרויא האלין דיהבתא לי אחי וקרא להון
ארע כבול עד יומא הדין׃
וישלח חירם למלך מאה ועשרים
ככר זהב׃ ושדר חירם למלכא מאה ועסרין
ככרי דהבא׃ וזה דבר המס אשר העלה
המלך שלמה לבנות את בית יהוה ואת ביתו
ואת המלוא ואת חומת ירושלם ואת חצר
ואת מגדו ואת גזר׃ ודין פתגם מסקי מסין
דמני מלכא שלמה למבני ית בית מקדשא
דיי׳ וית ביתיה וית מליתא וית שורא דירושלם
וית חצור וית מגדו וית גזר׃ פרעה מלך
מצרים עלה וילכד את גזר וישרפה באש
ואת הכנעני הישב בעיר הרג ויתנה שלחים
לבתו אשת שלמה׃ פרעה מלכא דמצרים
סליק וכבש ית גזר ואוקדה בנורא וית כנעאה
דיתיב בקרתא קטיל ויהבה מתנא לברתיה
אתת שלמה׃ ויבן שלמה את גזר ואת בית
חרן תחתן׃ ובנא שלמה ית גזר וית בית
חורון ארעאה׃ ואת בעלת ואת תמר במדבר

בארץ׃ וית בעלת וית תדמור במדברא בארעא׃
ואת כל ערי המסכנות אשר היו לשלמה
ואת ערי הרכב ואת ערי הפרשים ואת חשק
שלמה אשר חשק לבנות בירושלם ובלבנון
ובכל ארץ ממשלתו׃ וית כל קרוי בית אוצרא
דהואה לשלמה וית קרוי רתכיא וית קרוי
פרשיא וית רעות שלמה דאתרעי למבני
בירושלם ובלבנן ובכל ארע שלטנה׃ כל העם
הנותר מן האמרי החתי הפרזי החוי והיבוסי
אשר לא מבני ישראל המה׃ כל עמא דאשתאר
מן אמוראי חתאי פרזאי חואי ויבוסאי דלא
מבני ישראל אנון׃ בניהם אשר נתרו
אחריהם בארץ אשר לא יכלו בני ישראל
להחרימם ויעלם שלמה למס עבד עד היום
הזה׃ בניהון דאשתארו בתריהון בארעא דלא
יכילו בני ישראל לגמרותהון ומנינון שלמה
למסקי מסין פלחין עד יומא הדין׃ ומבני
ישראל לא נתן שלמה עבד כי הם אנשי
המלחמה ועבדיו ושריו ושלשיו ושרי
רכבו ופרשיו׃ ומבני ישראל לא מני שלמה
למהוי פלחין ארי אנון גברי עבדי קרבא
ועבדוהי ורברבנוהי וגברוהי ורבני רתכוהי
ופרשוהי׃ אלה שרי הנצבים
אשר על המלאכה לשלמה חמשים וחמש
מאות הרדים בעם העשים במלאכה׃ ארין
רבני אסטרטיגיא דממנן על עבידתא

וזה דבר ג׳ וסימנ׳ הרצח השמטה המס ... פרעה ב׳ ריש פס׳ וסימנ׳ קצף מלך מצרים ... מלכים כי הם אנשי צבי ימ׳ המה אנשי וסימ׳ ארבעה

דשלמה חמיש מאה וחמשין דמפלחין
בעמא דעבדין בעבידתא׃ אך בת פרעה
עלתה מעיר דוד אל ביתה אשר בנה לה אז
בנה את המלוא׃ ברם ברתא דפרעה סליקת
מקרתא דדויד לביתה דבנא לה בכין בנא
ית מליתא׃ והעלה שלמה שלש פעמים
בשנה עלות ושלמים על המזבח אשר בנה
ליהוה והקטיר אתו אשר לפני יהוה ושלם
את הבית׃ ואסיק שלמה תלת זמנין בשתא
עלון ונכסת קודשין על מדבחא דבנא קדם
ײ ואקטר עלוהי קטורת בסמין דקדם ײ
ושלים ית ביתא׃ ואני עשה המלך שלמה
בעציון גבר אשר את אלות על שפת ים
סוף בארץ א[illegible] מלכא
שלמה בעציון גבר דעם אילות על כיף
ימא דסוף בארעא דאדום׃ וישלח חירם
באניה את עבדיו אנשי אניות ידעי הים עם
עבדי שלמה׃ ושדר חירם בספינתא ית
עבדוהי גברין ספנין דאומנין לדברא בימא
עם עבדי שלמה׃ ויבאו אופירה ויקחו
משם זהב ארבע מאות ועשרים ככר
ויבאו אל המלך שלמה׃ ואתו לאופיר
ונסיבו מתמן דהבא ארבע מאה ועסרין
ככרין ואיתיאו לות מלכא שלמה׃
10 ומלכת שבא שמעת
את שמע שלמה לשם יהוה ותבא לנסתו

בחידות׃ ומלכת שבא שמעת ית שימע
שלמה ואתת לנסיותיה במתלין׃ ותבא
ירושלמה בחיל כבד מאד גמלים נשאים
בשמים וזהב רב מאד ואבן יקרה ותבא אל
שלמה ותדבר אליו את כל אשר היה עם
לבבה׃ ואתת לירושלם במשרין סגיאין
לחדא גמלין טעינן בוסמין ודהבא סגי
לחדא ואבנין טבן ואתת לות שלמה ומלילת
עמיה ית כל דהוה עם לבה׃ ויגד לה שלמה
את כל דבריה לא היה דבר נעלם מן המלך
אשר לא הגיד לה׃ וחוי לה שלמה ית כל
פתגמהא לא הוה מדעם דאתכסא מן מלכא
דלא חוי לה׃ ותרא מלכת שבא את כל חכמת
שלמה והבית אשר בנה׃ וחזת מלכת שבא
ית כל חכמת שלמה וביתא דבנא׃ ומאכל
שלחנו ומושב עבדיו ומעמד משרתו
ומלבשיהם ומשקיו ועלתו אשר יעלה בית
יהוה ולא היה בה רוח׃ ומיכל פתוריה ואסחרות
עבדוהי ומקם משמשנוהי ולבושיהון ושקיותיה
ועלתיה דמסיק בית מקדשא דײ ולא אשתארת
בה עוד רוח׃ ותאמר אל המלך אמת היה
הדבר אשר שמעתי בארצי על דבריך
ועל חכמתך׃ ואמרת למלכא קשטא הוה
פתגמא דשמעית בארעי על פתגמך ועל
חכמתך׃ ולא האמנתי לדברים עד אשר
באתי ותראינה עיני והנה לא הגד לי החצי

ושלם ג׳ וסימנ׳ — אתו הבית טת חד בוטו וג׳ בנבי׳ וג׳ בכת׳ — ומאכל ד׳ פת׳ וסימנ׳ — כלה בנפשה פתורה וחברה פירוש׳ והעוף אכל ולהמתו חיתו ומאכל

הוספת חכמה וטוב אל השמועה אשר
שמעתי׃ ולא הימינית לפתגמיא עד דאתיתי
וחזאה עיני והא לא אתחוה לי פלגות מא
דחזיתי אוסיפתא חכמתא וטיבותא על
שמועתא דשמעית׃ אשרי אנשיך אשרי
עבדיך אלה העמדים לפניך תמיד השמעים
את חכמתך׃ טובי גברך טובי עבדך אלין
דקימין קדמך תדירא דשמעין ית חכמתך׃
יהי יהוה אלהיך ברוך אשר חפץ בך לתתך
על כסא ישראל באהבת יהוה את ישראל
לעלם וישימך למלך לעשות משפט וצדקה׃
יהי יי אלהך בריך דאתרעי בך למתנך על
כרסי מלכותא דישראל ברחמת יי ית ישראל
לעלם ומניך למהוי מלכא למעבד דין
דקשוט וזכו׃ ותתן למלך מאה ועשרים
ככר זהב ובשמים הרבה מאד ואבן יקרה
לא בא כבשם ההוא עוד לרב אשר נתנה
מלכת שבא למלך שלמה׃ ויהבת למלכא
מאה ועסרין ככרי דדהבא ובסמנין סגי לחדא
ואבנין טבן לא אתו כבסמניא האנון עוד
לסגי דיהבת מלכת שבא למלכא שלמה׃
וגם אני חירם אשר נשא זהב מאופיר הביא
מאפיר עצי אלמגים הרבה מאד ואבן יקרה׃
ואף ספינתא דחירם דמתיא דהבא מאופיר
איתי מאופיר אעי אלמוגיא סגי לחדא
ואבנין טבן׃ ויעש המלך את עצי האלמגים

מסעד לבית יהוה ולבית המלך וכנרות
ונבלים לשרים לא בא כן עצי אלמגים ולא
נראה עד היום הזה׃ ועבד מלכא ית אעי
אלמוגיא סעיד לבית מקדשא דיי ולבית
מלכא וכנריא ונבליא לבני לוי לא אתו כין
אעי אלמוגיא ולא אתחזיאו עד יומא הדין׃
והמלך שלמה נתן למלכת שבא את כל
חפצה אשר שאלה מלבד אשר נתן לה
כיד המלך שלמה ותפן ותלך לארצה היא
ועבדיה׃ ומלכא שלמה יהב למלכת שבא
ית כל רעותה דשאילת בר מדמנילה כעותר
ידא דמלכא שלמה ואתפניאת ואזלת לארעה
היא ועבדהא׃ ויהי משקל
הזהב אשר בא לשלמה בשנה אחת שש
מאות ששים ושש ככר זהב׃ ומתקל
דהבא דאתא לשלמה בשתא חדא שית מאה
שתין ושית ככרי דדהבא׃ לבד מאנשי התרים
ומסחר הרכלים וכל מלכי הערב ופחות
הארץ׃ בר מאגראומניא וסחורת תגריא
וכל מלכי סמכותא ושלטוני ארעא׃ ויעש
המלך שלמה מאתים צנה זהב שחוט שש
מאות זהב יעלה על הצנה האחת׃ ועבד
מלכא שלמה מתן תריסין דדהבא טבא
שית מאה דדהבא מסק על תריסא חדא׃
ושלש מאות מגנים זהב שחוט שלשת
מנים זהב יעלה על המגן האחת ויתנם

האמנתי ... סימן ואת אופר אופר כת׳ ... הביא מאפיר ללכת אפירה אפיר כת׳ ושא׳ קר׳ מל׳ ... התריס ג׳ וסימנ׳ ויהושע לבד מאנשי לבד מאנשי

המלך

המלך בית יער הלבנון: ותלת מאה מגנין
דדהבא טבא תלתה מנן דהבא מסק על
מגנא חדא ומנינון מלכא בית מקירת
מלכיא: ויעש המלך כסא שן
גדול ויצפהו זהב מופז: ועבד מלכא כרסיא
דשינא רבא וחפהי דהבא טבא: שש מעלות
לכסה וראש עגל לכסה מאחריו וידת מזה
ומזה אל מקום השבת ושנים אריות עמדים
אצל הידות: שתא דרגין לכרסיא ורישׁ
סגלגל לכרסיא מאחורוהי ואשרתא מכא
ומכא על אתר מותבא ותרין אריון קימין
כסטר אשרתא: ושנים עשר אריים עמדים
שם על שש המעלות מזה ומזה לא
נעשה כן לכל ממלכות: ותרי עסר אריון
קימין תמן על שתא דרגין מכא ומכא לא
אתעביד כין לכל מלכותא: וכל כלי משקה
המלך שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון
זהב סגור אין כסף לא נחשב בימי שלמה
למאומה: וכל מני משתיא דמלכא שלמה
שלמה דדהבא וכל מני בית מקירת מלכיא
דדהבא טבא לית כספא לא אתחשיב ביומי
שלמה למדעם: כי אני תרשיש למלך בים
עם אני חירם אחת לשלש שנים תבוא אני
תרשיש נשאת זהב וכסף שנהבים וקפים
ותכיים: ארי ספינת אפרקא למלכא בימא
עם ספינת דחירם חדא לתלת שנין אתיא

ספינת אפרקא טעינא דדהבו וכסף שן דפיל
וקופין וטוסין: ויגדל המלך
שלמה מכל מלכי הארץ לעשר ולחכמה:
וסגי מלכא שלמה מכל מלכי ארעא לעותר
ולחכמה: וכל הארץ מבקשים את פני שלמה
לשמע את חכמתו אשר נתן אלהים בלבו:
וכל דיירי ארעא בען למחזי ית סבר אפי
שלמה למשמע ית חכמתיה דיהב יי בליביה:
והמה מביאים איש מנחתו כלי כסף וכלי
זהב ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים
דבר שנה בשנה: ואנון מיתן גבר קרבניה
מנין דכסף ומנין דדהב ולבושין ומני זינא
ובוסמנין סוסון וכודנון גזירת שנא בשנא:
ויאסף שלמה רכב ופרשים
ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר
אלף פרשים וינחם בערי הרכב ועם המלך
בירושלם: וכנש שלמה רתכין ופרשין והוו
ליה אלף וארבע מאה רתכין ותרי עסר אלפין
פרשין ואשרינון בקרוי רתכיא ובר מדהוו
עם מלכא בירושלם: ויתן המלך את הכסף
בירושלם כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים
אשר בשפלה לרב: ויהב מלכא ית כספא
בירושלם כאבניא וית ארזיא יהב כשקמיא
דבשפילתא לסגי: ומוצא הסוסים אשר
לשלמה ממצרים ומקוה סחרי המלך יקחו
מקוה במחיר: ומתפקין כסוסותא דלשלמה

ממצרים ומקוא תגרי מלכא זבנין מקוא בזמין
ותעלה ותצא מרכבה ממצרים בשש מאות
כסף וסוס בחמשים ומאה וכן לכל מלכי החתים
ולמלכי ארם בידם יצאו׃ וסלקא ונפקא רתכא
ממצרים בשית מאה כספא וסוסותא במאה
וחמשין וכן לכל מלכי חתאי ולמלכי ארם
ברעותהון נפקין׃ והמלך שלמה
אהב נשים נכריות רבות ואת בת פרעה מואביות
עמניות אדמיות צדניות חתיות׃ ומלכא שלמה
רחים נשין בנת עממין סגיאן וית בת פרעה
מואבאן עמונאן אדומאן צידונאן חתאן׃
מן הגוים אשר אמר יהוה אל בני ישראל לא
תבאו בהם והם לא יבאו בכם אכן יטו את
לבבכם אחרי אלהיהם בהם דבק שלמה לאהבה׃
מן עממיא דאמר יי לבני ישראל לא תתערבון
בהון ואנון לא יתערבון בכון דלמא יטעון
ית לבכון בתר טעותהון בהון אתרעי שלמה
למרחם׃ ויהי לו נשים שרות שבע מאות
ופלגשים שלש מאות ויטו נשיו את לבו׃ והואה
ליה נשין מלכן שבע מאה ולחינן תלת מאה
ואטעיאה נשוהי ית לביה׃ ויהי לעת זקנת
שלמה נשיו הטו את לבבו אחרי אלהים אחרים
ולא היה לבבו שלם עם יהוה אלהיו כלבב דויד
אביו׃ והוה לעדן דסיב שלמה נשוהי אטעיאה
ית לביה בתר טעות עממיא ולא הוה לביה
שלים בדחלתא דיי אלהיה כלבא דדויד

אבוהי׃ וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי
צדנים ואחרי מלכם שקץ עמנים׃ ואזל
שלמה בתר עשתורת טעות צידונאי ובתר
מלכום שקוץ עמונאי׃ ויעש שלמה הרע
בעיני יהוה ולא מלא אחרי יהוה כדוד אביו׃
ועבד שלמה דביש קדם יי ולא אשלים
בתר דחלתא דיי כדויד אבוהי׃
אז יבנה שלמה במה לכמוש
שקץ מואב בהר אשר על פני ירושלם ולמלך
שקץ בני עמון׃ בכין בנא שלמה במתא
לכמוש שקוץ מואבאי בטורא דעל אפי
ירושלם ולמולך שקוץ בני עמון׃ וכן עשה
לכל נשיו הנכריות מקטירות ומזבחות
לאלהיהן׃ וכין עבד לכל נשוהי בנת עממיא
מסקן בוסמין ומדבחין לטעותהון׃ ויתאנף
יהוה בשלמה כי נטה לבבו מעם יהוה אלהי
ישראל הנראה אליו פעמים׃ ותקיף רגזא
דיי בשלמה ארי אתפני לביה מדחלתא דיי
דאתגלי ליה תרתין זמנין׃ וצוה אליו על הדבר
הזה לבלתי לכת אחרי אלהים אחרים ולא
שמר את אשר צוה יהוה׃ ופקיד עלוהי על
פתגמא הדין בדיל דלא למהך בתר טעות
עממיא ולא נטר ית דפקיד יי׃
ויאמר יהוה לשלמה יען
אשר היתה זאת עמך ולא שמרת בריתי
וחקתי אשר צויתי עליך קרע אקרע את

אהב ה׳ וסימנ׳ וישראל ושלאח ותחת והמלך שלמה — אלהיהן לאלהיהן ה׳ וסימ׳ ותקראן לעם ב׳ בו ולקחת מבנתיו ב׳ בו וכן עשה לכל נשיו

הממלכה מעליך ונתתיה לעבדך׃ ואמר יי
לשלמה חלף דהות דא עמך ולא נטרתא
פקודי וקימי דפקידית עלך אעדאה אעדי ית
מלכותא מנך ואתננה לעבדך׃ אך בימיך
לא אעשנה למען דוד אביך מיד בנך אקרענה׃
ברם ביומך לא אעבדנה בדיל דויד אבוך מיד
ברך אעדינה׃ רק את כל הממלכה לא אקרע
שבט אחד אתן לבנך למען דוד עבדי ולמען
ירושלם אשר בחרתי׃ לחוד ית כל מלכותא
לא אעדי שבטא חד אתין לבנך בדיל דויד
עבדי ובדיל ירושלם דאתרעיתי׃
ויקם יהוה שטן לשלמה
את הדד הארמי מזרע המלך הוא באדום׃
ואקים יי סטן לשלמה ית הדד אדומאה
מזרעא דמלכא הוא באדום׃ ויהי בהיות דוד
את אדום בעלות יואב שר הצבא לקבר את
החללים ויך כל זכר באדום׃ והוה כד הוה דויד
באדום כד סליק יואב רב חילא לקברא ית קטיליא
וקטל כל דכורא באדום׃ כי ששת חדשים
ישב שם יואב וכל ישראל עד הכרית כל זכר
באדום׃ ארי שתא ירחין יתיב תמן יואב
וכל ישראל עד דשיצי כל דכורא באדום׃
ויברח אדד הוא ואנשים אדמיים מעבדי
אביו אתו לבוא מצרים והדד נער קטן׃ וערק
הדד הוא וגברין אדומאין מעבדי אבוהי
עמיה למיעל למצרים והדד ינוק זעיר׃

ויקמו ממדין ויבאו פארן ויקחו אנשים
עמם מפארן ויבאו מצרים אל פרעה מלך
מצרים ויתן לו בית ולחם אמר לו וארץ נתן
לו׃ וקמו ממדין ואתו לפארן ודברו גברין
עמהון מפארן ואתו למצרים לות פרעה מלכא
דמצרים ויהב ליה ביתא ומזון אמר לספקא
ליה וארעא יהב ליה׃ וימצא הדד חן בעיני
פרעה מאד ויתן לו אשה את אחות אשתו
אחות תחפנים הגבירה׃ ואשכח הדד רחמין
בעיני פרעה לחדא ויהב ליה אתתא ית אחת
אתתיה אחתה דתחפנס מלכתא׃ ותלד לו
אחות תחפניס את גנבת בנו ותגמלהו תחפנס
בתוך בית פרעה ויהי גנבת בית פרעה בתוך
בני פרעה׃ וילידת ליה אחתה דתחפנס ית גנבת
בריה וחסלתיה תחפנס בגו בית פרעה והוה
גנבת רבי בית פרעה בגו בני פרעה׃ והדד
שמע במצרים כי שכב דוד עם אבתיו וכי מת
יואב שר הצבא ויאמר הדד אל פרעה שלחני
ואלך אל ארצי׃ והדד שמע במצרים ארי
שכיב דויד עם אבהתוהי וארי מית יואב רב
חילא ואמר הדד לפרעה שלחני ואהך לארעי׃
ויאמר לו פרעה כי מה אתה חסר עמי והנך
מבקש ללכת אל ארצך ויאמר לא כי שלח
תשלחני׃ ואמר ליה פרעה ארי מא את חסיר
עמי דאת בעי למיזל לארעך ואמר לא ארי
שלחא תשלחנני׃ ויקם אלהים לו שטן את

ישב טו וסימנ׳ אברם ב׳ בו בשחת אלהים גלעד בעבר ואיש ואשה ויהי מספר ויהי כי ישב דוד ויהי כאשר וגם ישב ושלמה ישב כי ששת וירבעם המעלה

רזון בן אלידע אשר ברח מאת הדדעזר ג
מלך צובה אדניו: ואקים יי ליה סטן ית אבימלך
רזון בר אלידע דערק מן קדם הדדעזר יהודה וירבעם
מלכא דצובה רבוניה: ויקבץ עליו אנשים
ויהי שר גדוד בהרג דוד אתם וילכו דמשק
וישבו בה וימלכו בדמשק: וכנש עלוהי
גברין והוה רב משריתא כד קטל דויד יתהון
ואזלו לדמשק ויתיבו בה ומלכו בדמשק: ויהי
שטן לישראל כל ימי שלמה ואת הרעה
אשר הדד ויקץ בישראל וימלך על ארם: ב
והוה סטן לישראל כל יומי שלמה וית מואב
בישתא דעבד הדד ומריד בישראל ומלך
על ארם: וירבעם בן נבט אפרתי ד
מן הצרדה ושם אמו צרועה אשה אלמנה ג בטע'
עבד לשלמה וירם יד במלך: וירבעם בר ה
נבט אפרתי מן צרדה ושום אמיה צרועה
אתתא ארמלתא עבדא לשלמה ואריס ידיה
במלכא: וזה הדבר אשר הרים יד במלך ד
שלמה בנה את המלוא סגר את פרץ עיר ר"פ פ"ס
דוד אביו: ודין פתגמא דארים ידא במלכא
שלמה בנא ית מליתא אחד ית תרעת קרתא
דדויד אבוהי: והאיש ירבעם גבור חיל וירא
שלמה את הנער כי עשה מלאכה הוא ויפקד ז
אתו לכל סבל בית יוסף: וגברא ירבעם את גדליהו
גבר חילא וחזא שלמה ית עולימא ארי עביד
עבידתא הוא ומני יתיה לכל מסקי מסין דבית

יוסף: ויהי בעת ההיא וירבעם
יצא מירושלם וימצא אתו אחיה השלני
הנביא בדרך והוא מתכסה בשלמה חדשה
ושניהם לבדם בשדה: והוה בעדנא ההוא
וירבעם נפק מירושלם ואשכח יתיה אחיה
שילונאה נביא באורחא והוא מתכסי בכסותא
חדתא ותרויהון בלחודיהון בחקלא: ויתפש
אחיה בשלמה החדשה אשר עליו ויקרעה
שנים עשר קרעים: ואחד אחיה בכסותא
חדתא דעלוהי וסדקה לתרי עסר סדקין:
ויאמר לירבעם קח לך עשרה קרעים כי
כה אמר יהוה אלהי ישראל הנני קרע את כד
הממלכה מיד שלמה ונתתי לך את עשרה
השבטים: ואמר לירבעם סב לך עסרא
סדקין ארי כדנן אמר יי אלהא דישראל
האנא מעדי ית מלכותא מידא דשלמה
ואתין לך ית עסרה שבטין: והשבט האחד
יהיה לו למען עבדי דוד ולמען ירושלם
העיר אשר בחרתי בה מכל שבטי ישראל:
ושבטא חד יהי ליה בדיל עבדי דויד ובדיל
ירושלם קרתא דאתרעיתי בה מכל שבטיא
דישראל: יען אשר עזבוני וישתחוו
לעשתרת אלהי צדנין לכמוש אלהי ה חס
מואב ולמלכם אלהי בני עמון ולא הלכו
בדרכי לעשות הישר בעיני וחקתי
ומשפטי כדוד אביו: חלף דשבקו פולחני

התפלות
וחב ותאמר

וסגידו לעשתרות טעות צידונאי לכמוש
טעות מואבאי ולמלכום טעות בני עמון
ולא הליכו באורחן דתקנן קדמי למעבד
דכשר קדמי וקימי ודיני כדויד אבוהי׃ ולא
אקח את כל הממלכה מידו כי נשיא אשתנו
כל ימי חייו למען דוד עבדי אשר בחרתי
אתו אשר שמר מצותי וחקתי׃ ולא אסב
ית כל מלכותא מנה ארי מלכא אשוינה כל
יומי חיוהי בדיל דויד עבדי דאתרעיתי ביה
דנטר פקודי וקימי׃ ולקחתי המלוכה מיד
בנו ונתתיה לך את עשרת השבטים׃ ואסב
מלכותא מיד בריה ואתנה לך ית עסרא
שבטין׃ ולבנו אתן שבט אחד למען היות
ניר לדויד עבדי כל הימים לפני בירושלם
העיר אשר בחרתי לי לשום שמי שם׃
ולבריה אתין שבטא חד בדיל דקימא מלכו
לדויד עבדי כל יומיא קדמי בירושלם קרתא
דאתרעיתי בה לאשראה שכינתי תמן׃ ואתך
אקח ומלכת בכל אשר תאוה נפשך והיית
מלך על ישראל׃ ויתך אקריב ותמלוך בכל
דרעיא נפשך ותהי מלכא על ישראל׃ והיה
אם תשמע את כל אשר אצוך והלכת בדרכי
ועשית הישר בעיני לשמור חקותי ומצותי
כאשר עשה דוד עבדי והייתי עמך ובניתי
לך בית נאמן כאשר בניתי לדוד ונתתי לך
את ישראל׃ ויהי אם תקביל ית כל דאפקדנך

ותהך באורחן דתקנן קדמי ותעביד דכשר
קדמי למטר קימי ופקודי כמא דעבד דויד
עבדי ויהי מימרי בסעדך ואקיים לך מלכו
קיימא כמא דקיימית לדויד ואתין לך ית
ישראל׃ ואענה את זרע דוד למען זאת
אך לא כל הימים׃ ואעני ית זרעא דדויד בדיל
דא ברם לא כל יומיא׃ ויבקש
שלמה להמית את ירבעם ויקם ירבעם
ויברח מצרים אל שישק מלך מצרים
ויהי במצרים עד מות שלמה׃ ובעא שלמה
למקטל ית ירבעם וקם ירבעם וערק למצרים
לות שישק מלכא דמצרים והוה במצרים
עד דמית שלמה׃ ויתר דברי שלמה וכל
אשר עשה וחכמתו הלוא הם כתבים על
ספר דברי שלמה׃ ושאר פתגמי שלמה
וכל דעבד וחכמתיה הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי שלמה׃ והימים אשר מלך
שלמה בירושלם על כל ישראל ארבעים
שנה׃ ויומיא דמלך שלמה בירושלם על
כל ישראל ארבעין שנין׃ וישכב שלמה
עם אבתיו ויקבר בעיר דוד אביו וימלך
רחבעם בנו תחתיו׃ ושכיב שלמה עם
אבהתוהי ואתקבר בקרתא דדויד אבוהי
ומלך רחבעם בריה תחותוהי׃

12
וילך רחבעם שכם כי שכם
בא כל ישראל להמליך אתו׃ ואזל רחבעם

אצוך ג רפי בליש וסימנ׳ למען תירא והיה אם תשמע וירבעם וסי׳ תירא תשמעם׃ אצוך ג בליש וסימ׳ אתה תדבר והיה אם תשמע ואתה תחזר

לשבט ארי לשבט אתו כל ישראל ואמלכא
ט בטעמ׳ יתיה: ויהי כשמע ירבעם בן נבט והוא עודנו
בספ׳ במצרים אשר ברח מפני המלך שלמה
וישב ירבעם במצרים: והוה כד שמע
ירבעם בר נבט והוא עד כען במצרים דערק
מן קדם מלכא שלמה ויתיב ירבעם במצרים:
ויבא ק׳ וישלחו ויקראו לו ויבאו ירבעם וכל קהל
ישראל וידברו אל רחבעם לאמר: ושלחו
וקרו ליה ואתא ירבעם וכל קהלא דישראל
ה׳ ומלילו עם רחבעם למימר אביך הקשה
את עלנו ואתה עתה הקל מעבדת אביך
הקשה ומעלו הכבד אשר נתן עלינו ונעבדך:
אבוך אקשי ית נירנא ואת כען אקיל
מפלחנא דאבוך קשיא ומניריה תקיפא
דיהב עלנא ונפלחנך: ויאמר אלהם לכו
יד׳ חס׳ עד שלשה ימים ושובו אלי וילכו העם:
ואמר להון איזילו ואוריכו עד תלתה יומין
ותובו לותי ואזלו עמא: ויועץ המלך רחבעם
את הזקנים אשר היו עמדים את פני שלמה
ג ה׳ חס׳ אביו בהיתו חי לאמר איך אתם נועצים
להשיב את העם הזה דבר: ואתמליך מלכא
רחבעם ית סביא דהוו משמשין קדם שלמה
אבוהי כד הוה קיים למימר איכדין אתון
מתמלכין לאתבא ית עמא הדין פתגמא:
וידברו ק׳ וידבר אליו לאמר אם היום תהיה עבד לעם
ד׳ הזה ועבדתם ועניתם ודברת אליהם דברים
קמ׳ וסימ׳

טובים והיו לך עבדים כל הימים: ומלילו
עמיה למימר אם יומא דין תתעליב לעמא
הדין ותפלחנון ותעננון מלין טבן ותמליל
עמהון פתגמין תקנין ויהון לך עבדין כל
יומיא: ויעזב את עצת הזקנים אשר יעצהו
ויועץ את הילדים אשר גדלו אתו אשר
העמדים לפניו: ושבק ית מלכא דסביא
דמלכוהי ואתמליך בינקיא דרביאו עמיה
דהוו משמשין קדמוהי: ויאמר אליהם מה
הזה
אתם נועצים ונשיב דבר את העם אשר דברו
אלי לאמר הקל מן העל אשר נתן אביך עלינו:
ואמר להון מא אתון מתמלכין ונתיב פתגמא
ית עמא הדין דמלילו עמי למימר אקיל מן
נירא דיהב אבוך עלנא: וידברו אליו הילדים
אשר גדלו אתו לאמר כה תאמר לעם הזה
אשר דברו אליך לאמר אביך הכביד את עלנו
ואתה הקל מעלינו כה תדבר אליהם קטני
עבה ממתני אבי: ומלילו עמיה ינקיא דרביאו
עמיה למימר כדין תימר לעמא הדין דמלילו
עמך למימר אבוך אתקיף ית נירנא ואת אקיל
מננא כדין תמליל עמהון חלשותי תקיפא
מעולימותיה דאבא: ועתה אבי העמיס
עליכם על כבד ואני אוסיף על עלכם אבי
יסר אתכם בשוטים ואני איסר אתכם בעקרבים:
וכען אבא רמא עליכון ניר תקיף ואנא אוסיף
על נירכון אבא רדא יתכון בשוטין ואנא

יפנה שכח תשא ועניתם ודברת אליהם ·· ־־ בהיתו ג וחס וסימנ׳ חי וחב עצור ·· ־־ נועצים ה וסימנ׳ איך אתם מה אתם וב חב דדב ימים חכמה

142

ויבוא — ארדי יתכון במורגנין: ויבו ירבעם וכל
העם אל רחבעם ביום השלישי כאשר דבר
וכל — המלך לאמר שובו אלי ביום השלישי: ואתא
ריש — ירבעם וכל עמא לות רחבעם ביומא תליתאה
פיסו — כמא דמליל מלכא למימר תובו לותי ביומא
תליתאה: ויען המלך את העם קשה ויעזב
את עצת הזקנים אשר יעצהו: ואתיב מלכא
ית עמא פתגמין קשין ושבק ית מלכא דסביא
דמלכוהי: וידבר אליהם כעצת הילדים
לאמר אבי הכביד את עלכם ואני אוסיף על
עלכם אבי יסר אתכם בשוטים ואני איסר
אתכם בעקרבים: ומליל עמהון כמלכא
דעולימיא למימר אבא אתקיף ית נירכון ואנא
אוסיף על נירכון אבא רדא יתכון בשוטין
ואנא ארדי יתכון במורגנין: ולא שמע המלך
אל העם כי היתה סבה מעם יהוה למען הקים
את דברו אשר דבר יהוה ביד אחיה השילני
אל ירבעם בן נבט: ולא קביל מלכא מן עמא
ארי הות פלגותא מן קדם יי בדיל לקימא
ית פתגמיה דמליל יי ביד אחיה שילונאה
ו — על ירבעם בר נבט: וירא כל ישראל כי לא
ה — שמע המלך אליהם וישבו העם את המלך
דבר לאמר מה לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן
יח — ישי לאהליך ישראל עתה ראה ביתך דוד
דבר — וילך ישראל לאהליו: וחזו כל ישראל ארי
תקון — לא קביל מלכא מנהון ואתיבו עמא ית מלכא
סופרים

בב״ר ישי — פתגמא למימר מא לנא חולק בדויד ולא אחסנא
בבר לקרוך ישראל כען מלוך על אנש ביתך
דויד ואזלו ישראל לקרווהי: ובני ישראל
הישבים בערי יהודה וימלך עליהם רחבעם:
ובני ישראל דיתבין בקרוא דבית יהודה
ומלך עליהון רחבעם:
וישלח המלך רחבעם את אדרם אשר על
המס וירגמו כל ישראל בו אבן וימת והמלך
יח וכל — רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס
אורי — ירושלם: ושלח מלכא רחבעם ית אדורם
כות — דממנא על מסקי מסין ורגמו כל ישראל
בממ ג — יתיה באבנא ומית ומלכא רחבעם אתקף
למסק ברתכא למיפך לירושלם: ויפשעו
ישראל בבית דוד עד היום הזה: ומרדו
ישראל בבית דויד עד יומא הדין:
ט — ויהי כשמע כל ישראל כי שב
בטע בסס — ירבעם וישלחו ויקראו אתו אל העדה
וימליכו אתו על כל ישראל לא היה אחרי
בית דוד זולתי שבט יהודה לבדו: והוה כד
שמעו כל ישראל ארי תב ירבעם ושלחו
וקרו יתיה לכנשתא ואמליכו יתיה על כל
ישראל לא הוה בתר בית דויד אלהין שבטא
דבית יהודה בלחודוהי: ויבאו רחבעם ירושלם
ויבא — ויקהל את כל בית יהודה ואת שבט בנימן מאה
ושמונים אלף בחור עשה מלחמה להלחם
עם בית ישראל להשיב את המלוכה לרחבעם

יח דבר תקון סופרים וסימנה״ ואברהם עודנו עמד ואל אראה ברעתי מרחם אמו חצי בשרו מקללים להם יראה יי בעיני לאהליך ישראל דמל׳ דרחבעם ויילך

בן שלמה׃ ואתא רחבעם לירושלם וכנש
ית כל דבית יהודה וית שבטא דבית בנימין
מאה ותמנן אלפין גבר גבר עבדי קרבא
לאגחא קרבא עם בית ישראל לאתבא ית
מלכותא לרחבעם בר שלמה׃
ויהי דבר האלהים אל שמעיה
איש האלהים לאמר׃ והוה פתגם נבואה מן
קדם יי׳ עם שמעיה נביא דיי׳ למימר׃ אמר
אל רחבעם בן שלמה מלך יהודה ואל כל
בית יהודה ובנימין ויתר העם לאמר׃ אימר
לרחבעם בר שלמה מלך שבטא דבית
יהודה ולכל בית יהודה ובנימין ושארא
דעמא למימר׃ כה אמר יהוה לא תעלו ולא
תלחמון עם אחיכם בני ישראל שובו איש
לביתו כי מאתי נהיה הדבר הזה וישמעו
את דבר יהוה וישבו ללכת כדבר יהוה׃
כדנן אמר יי׳ לא תסקון ולא תגיחון קרב
עם אחיכון בני ישראל תובו גבר לביתיה
ארי מן קדם מימרי הוה פתגמא הדין
וקבילו ית פתגמא דיי׳ ותבו למיזל כפתגמא
דיי׳׃ ויבן ירבעם את שכם
בהר אפרים וישב בה ויצא משם ויבן את
פנואל׃ ובנא ירבעם ית שכם בטורא דבית
אפרים ויתיב בה ונפק מתמן ובנא ית פנואל׃
ויאמר ירבעם בלבו עתה תשוב הממלכה
לבית דוד׃ ואמר ירבעם בליביה כען דלמא

תתוב מלכותא לבית דויד׃ אם יעלה העם
הזה לעשות זבחים בבית יהוה בירושלם
ושב לב העם הזה אל אדניהם אל רחבעם
מלך יהודה והרגני ושבו אל רחבעם מלך
יהודה׃ אם יסק עמא הדין למעבד נכסת
קדשין בבית מקדשא דיי׳ בירושלם ויתפני
לביה דעמא הדין בתר רבונהון בתר רחבעם
מלך שבטא דבית יהודה ויקטלנני ויתובון
לות רחבעם מלך שבטא דבית יהודה׃ ויועץ
המלך ויעש שני עגלי זהב ויאמר אלהם
רב לכם מעלות ירושלם הנה אלהיך ישראל
אשר העלוך מארץ מצרים׃ ואתמליך
מלכא ועבד תרין עגלי דדהבא ואמר להון
סגיאה לכון אורחא מלמסק לירושלם
האנון דחלתך ישראל דאסקוך מארעא
דמצרים׃ וישם את האחד בבית אל ואת
האחד נתן בדן׃ ושוי ית חד בבית אל וית חד
יהב בדן׃ ויהי הדבר הזה לחטאת וילכו העם
לפני האחד עד דן׃ והוה פתגמא הדין לחובא
ואזלו עמא קדם חד עד דן׃ ויעש את בית
במות ויעש כהנים מקצות העם אשר לא
היו מבני לוי׃ ועבד ית בית במן ועבד כומריא
מן קצת עמא דלא הוו מבני לוי׃ ויעש ירבעם
חג בחדש השמיני בחמשה עשר יום לחדש
כחג אשר ביהודה ויעל על המזבח כן עשה
בבית אל לזבח לעגלים אשר עשה והעמיד

בנימין י״ז מל וסימנ׳ — ביצאת נפשה את אחיו שבלתי את האנשים אשר אמרתם המדבר בבקר וממטה דיהו׳ משכים לישר׳ גבור חיל ואלף וידבר אל

ג בבית אל את כהני הבמות אשר עשה: ועבד
בטעמ׳ ירבעם חגא בירחא תמינאה בחמישת עסרא
יומא לירחא כחגא דבשיבט יהודה ואסיק
על איגורא כין עבד בבית אל לדבחא לעגליא
דעבד ואקים בבית אל ית כומרי במתא
דעבד: ויעל על המזבח אשר עשה בבית
אל בחמשה עשר יום בחדש השמיני
מלבו ק׳ בחדש אשר בדא מלבד ויעש חג לבני
ישראל ויעל על המזבח להקטיר: ואסיק
על איגורא דעבד בבית אל בחמישת עסרא
יומא לירחא תמינאה בירחא דעדא מרעותיה
ועבד חגא לבני ישראל וסליק על איגורא
ו לאקטרא: והנה איש אלהים
בא מיהודה בדבר יהוה אל בית אל וירבעם
עמד על המזבח להקטיר: והא נביא דיי
אתא משיבט יהודה כפתגמא דיי לבית
אל וירבעם קאים על איגורא לאקטרא: ויקרא
על המזבח בדבר יהוה ויאמר מזבח מזבח
כה אמר יהוה הנה בן נולד לבית דוד יאשיהו
ד שמו וזבח עליך את כהני הבמות המקטירים
עליך ועצמות אדם ישרפו עליך: ואתנבי
על איגורא בפתגמא דיי ואמר מדבחא
מדבחא כדנן אמר יי הא ברא מתיליד
לבית דויד יושיה שמיה ויכוס עלך ית
כמרי במתא דאסיקו בסמין עלך וגרמי
אנשא יוקדון עלך: ונתן ביום ההוא מופת

לאמר זה המופת אשר דבר יהוה הנה המזבח
ב ובטע׳ נקרע ונשפך הדשן אשר עליו: ויתין ביומא
ההוא אתא למימר דא אתא דתדעון דשלחני
יי הא מדבחא מתבזע ומשתפיך קטמא
דעלוהי: ויהי כשמע המלך את דבר איש
האלהים אשר קרא על המזבח בבית אל
וישלח ירבעם את ידו מעל המזבח לאמר
וחס תפשהו ותיבש ידו אשר שלח עליו ולא יכל
להשיבה אליו: והוה כד שמע מלכא ית
פתגמא דנביא דיי דאתנבי על איגורא בבית
אל ואושיט ירבעם ית ידיה מעלוי מדבחא
למימר אחדוהי ויבישת ידיה דאושיט עלוהי
ולא יכיל לאתבותה ליה: והמזבח נקרע וישפך
דגש הדשן מן המזבח כמופת אשר נתן איש
האלהים בדבר יהוה: ומדבחא אתבזע
ואשתפיך קטמא מן מדבחא כאתא דיהב
נביא דיי בפתגמא דיי: ויען המלך ויאמר
אל איש האלהים חל נא את פני יהוה אלהיך
והתפלל בעדי ותשב ידי אלי ויחל איש
ב האלהים את פני יהוה ותשב יד המלך אליו
ותהי כבראשנה: ואתיב מלכא ואמר לנביא
דיי צלי כען קדם יי אלהך ובעו מן קדמוהי
ותתוב ידי לי וצלי נביא דיי קדם יי ותבת
ידא דמלכא ליה והות כד בקדמיתא: וידבר
המלך אל איש האלהים באה אתי הביתה
וסעדה ואתנה לך מתת: ומליל מלכא עם

נביא דשלח עול עמי לביתא וסעיד ואתין
לך מתנא ויאמר איש האלהים אל המלך
אם תתן לי את חצי ביתך לא אבא עמך
ולא אכל לחם ולא אשתה מים במקום הזה
ואמר נביא דשלח למלכא אם תתין לי ית
פלגות ביתך לא איעול עמך ולא איכול
לחמא ולא אשתי מיא באתרא הדין כי כן
צוה אתי בדבר יהוה לאמר לא תאכל לחם
ולא תשתה מים ולא תשוב בדרך אשר
הלכת ארי כמן פקיד יתי בפתגמא דשלח
למימר לא תיכול לחמא ולא תשתי מיא ולא
תתוב באורחא דאזלתא וילך בדרך אחר
ולא שב בדרך אשר בא בה אל בית אל ואזל
באורח אחרי ולא תב באורחא דאתא בה
לבית אל ונביא אחד זקן ישב
בבית אל ויבוא בנו ויספר לו את כל המעשה
אשר עשה איש האלהים היום בבית אל
את הדברים אשר דבר אל המלך ויספרום
לאביהם ונבי שקרא חד סבא יתיב בבית אל
ואתא בריה ואשתעי ליה ית כל עובדא דעבד
נביא דשלח יומא דין בבית אל ית פתגמיא
דמליל עם מלכא ואשתעיאונון לאבוהון
וידבר אלהם אביהם אי זה הדרך הלך ויראו
בניו את הדרך אשר הלך איש האלהים אשר
בא מיהודה ומליל עמהון אבוהון באידא
אורחא אזל וחזיאו בנוהי ית אורחא דאזל

נביא דשלח דאתא משבט יהודה ויאמר
אל בניו חבשו לי החמור ויחבשו לו החמור
וירכב עליו ואמר לבנוהי זריזו לי חמרא
וזריזו ליה חמרא ורכיב עלוהי וילך אחרי
איש האלהים וימצאהו ישב תחת האלה
ויאמר אליו האתה איש האלהים אשר
באת מיהודה ויאמר אני ואזל בתר נביא
דשלח ואשכחיה יתיב תחות בטמא ואמר
ליה האת נביא דשלח דאתית משבט יהודה
ואמר אנא ויאמר אליו לך אתי הביתה
ואכל לחם ואמר ליה איתא עמי לביתא
ואכול לחמא ויאמר לא אוכל לשוב אתך
ולבוא אתך ולא אכל לחם ולא אשתה אתך
מים במקום הזה ואמר לא איכול למתב
עמך ולמיעל עמך ולא איכול לחמא ולא
אשתי עמך מיא באתרא הדין כי דבר אלי
בדבר יהוה לא תאכל לחם ולא תשתה שם
מים לא תשוב ללכת בדרך אשר הלכת בה
ארי גזירא עלי בפתגמא דשלח לא תיכול
לחמא ולא תשתי תמן מיא ולא תתוב למיזל
באורחא דאזלתא בה ויאמר לו גם אני נביא
כמוך ומלאך דבר אלי בדבר יהוה לאמר
השבהו אתך אל ביתך ויאכל לחם וישת
מים כחש לו ואמר ליה אף אנא נביא
כותך ומלאכא מליל עמי בפתגמא דשלח
למימר אתיבהי עמך לביתך וייכול לחמא

ה חס בג״ו

אבאה חס בליש וסימנ׳ אל העין אל אדני אם תתן לי אודה יה באהל ביתי ויאכל לה רפי וסימ׳ יקום קדרון השבהו עשב לגנו

וישתי מיא כדריב ליה: וישב אתו ויאכל
לחם בביתו וישת מים: ותב עמיה ואכל
לחמא בביתיה ושתי מיא: ויהי הם ישבים
אל השלחן ויהי דבר יהוה
אל הנביא אשר השיבו: והוה עד דאנון
מסחרין על פתורא והוה פתגם נבואה מן
קדם יי׳ עם נביא דאתביה: ויקרא אל איש
האלהים אשר בא מיהודה לאמר כה אמר
יהוה יען כי מרית פי יהוה ולא שמרת
את המצוה אשר צוך יהוה אלהיך: ואתנבי
על נביא דיי׳ דאתא משיבט יהודה למימר
כדנן אמר יי׳ חלף דסריבתא על מימרא
דיי׳ ולא נטרתא ית תפקידתא דפקדך יי׳
אלהך: ותשב ותאכל לחם ותשת מים
במקום אשר דבר אליך אל תאכל לחם ואל
תשת מים לא תבוא נבלתך אל קבר אבתיך:
ותבתא ואכלתא לחמא ושתיתא מיא
באתרא דמליל עמך לא תיכול לחמא ולא
תשתי מיא לא תתכניש נבילתך לקברא
דאבהתך: ויהי אחרי אכלו לחם ואחרי
שתותו ויחבש לו החמור לנביא אשר השיבו:
והוה בתר דאכל לחמא ובתר דשתי וזריז
ליה חמרא לנביא דאתביה: וילך וימצאהו
אריה בדרך וימיתהו ותהי נבלתו משלכת
בדרך והחמור עמד אצלה והאריה עמד
אצל הנבלה: ואזל ואשכחיה אריא באורחא

וקטליה והות נבילתיה רמיא באורחא וחמרא
קאים לקבלה ואריא קאים בסטר נבילתא:
והנה אנשים עברים ויראו את הנבלה משלכת
בדרך ואת האריה עמד אצל הנבלה ויבאו
וידברו בעיר אשר הנביא הזקן ישב בה:
והא גבריא עברין וחזו ית נבילתא רמיא
באורחא וית אריא קאים בסטר נבילתא ואתו
ומלילו בקרתא דנבי שקרא סבא יתיב בה:
וישמע הנביא אשר השיבו מן הדרך
ויאמר איש האלהים הוא אשר מרה את פי
יהוה ויתנהו יהוה לאריה וישברהו וימתהו
כדבר יהוה אשר דבר לו: ושמע נביא
דאתביה מן אורחא ואמר נביא דיי׳ הוא
דסריב על מימרא דיי׳ ומסריה יי׳ לאריא
ותבריה וקטליה כפתגמא דיי׳ דמליל ליה:
וידבר אל בניו לאמר חבשו לי את החמור
ויחבשו: ומליל עם בנוהי למימר זריזו לי
ית חמרא וזריזו: וילך וימצא את נבלתו
משלכת בדרך וחמור והאריה עמדים
אצל הנבלה לא אכל האריה את הנבלה
ולא שבר את החמור: ואזל ואשכח ית
נבילתיה רמיא באורחא וחמרא ואריא
קימין בסטר נבילתא לא אכל אריא ית
נבילתא ולא תבר ית חמרא: וישא הנביא
את נבלת איש האלהים וינחהו אל החמור
וישבהו ויבא אל עיר הנביא הזקן לספד

קדמאה דענ׳ וילך וימצאהו אריה תנינא דענ׳ וילך וימצא את נבלתו וסימנ׳ אריא קים נבילתיה רביעה

ולקברו׃ ונטל נבי שקרא ית נבילתא דנביא
דיי ואחתיה על חמרא ואתיביה ואתו לקרתא
דנבי שקרא סבא למספד עלוהי ולמקבר
יתיה׃ וינח את נבלתו בקברו ויספדו עליו
הוי אחי׃ ואחית ית נבילתיה בקבריה וספדו
עלוהי וי על אחי׃ ויהי אחרי קברו אתו ויאמר
אל בניו לאמר במותי וקברתם אתי בקבר
אשר איש האלהים קבור בו אצל עצמתיו
הניחו את עצמתי׃ והוה בתר דקבר יתיה
ואמר לבנוהי למימר כד אמות ותקברון יתי
בקברא דנביא דיי קביר ביה בסטר גרמוהי
אחיתו ית גרמי׃ כי היה יהיה הדבר אשר
קרא בדבר יהוה על המזבח אשר בבית
אל ועל כל בתי הבמות אשר בערי שמרון׃
ארי אתקימא יתקיים פתגמא דאתנבי בפתגמא
דיי על אגורא דבבית אל ועל כל בתי במתא
דבקרוי שומרון׃ אחר הדבר
הזה לא שב ירבעם מדרכו הרעה וישב ויעש
מקצות העם כהני במות החפץ ימלא את ידו
ויהי כהני במות׃ בתר פתגמא הדין לא תב
ירבעם מאורחיה בישתא ותב ועבד קצת מן
עמא כמרי במתא דירעי מקריב יתקרבנה
והוי כמרין לבמתא׃ ויהי בדבר הזה לחטאת
בית ירבעם ולהכחיד ולהשמיד מעל פני
האדמה׃ והוה פתגמא הדין לחובי בית ירבעם
ולגמרא ולשיצאה מעל אפי ארעא׃

בעת ההיא חלה אביה בן
ירבעם׃ בעדנא ההוא מרע אביה בר ירבעם׃
ויאמר ירבעם לאשתו קומי נא והשתנית
ולא ידעו כי את אשת ירבעם והלכת שלה
הנה שם אחיה הנביא הוא דבר עלי למלך
על העם הזה׃ ואמר ירבעם לאתתיה קומי
כען ותשתנן ולא ידעון דאת אתת ירבעם
ותהכין לשילו והא תמן אחיה נביא הוא
מליל עלי למהוי מלכא על עמא הדין׃ ולקחת
בידך עשרה לחם ונקדים ובקבק דבש ובאת
אליו הוא יגיד לך מה יהיה לנער׃ ותסבין בידין
עסר טלמין דלחים וכיסנין וזלוע דדבש
ותהכין לותיה הוא יחוי ליך מא יהי לרביא׃
ותעש כן אשת ירבעם ותקם ותלך שלה ותבא
בית אחיה ואחיהו לא יכל לראות כי קמו עיניו
משיבו׃ ועבדת כין אתת ירבעם וקמת ואזלת
לשילו ואתת לבית אחיה ואחיה לא יכיל
למחזי ארי קמא עינוהי מסיביה׃ ויהוה אמר
אל אחיהו הנה אשת ירבעם באה לדרש דבר
מעמך אל בנה כי חלה הוא כזה וכזה תדבר
אליה ויהי כבאה והיא מתנכרה׃ ויי אמר
לאחיה הא אתת ירבעם אתיא למתבע פתגמא
מנך על ברה ארי מרע הוא כדין וכדין
תמליל עמה והוה כמיעלה והיא משתניא׃
ויהי כשמע אחיהו את קול רגליה באה בפתח
ויאמר באי אשת ירבעם למה זה את מתנכרה

עצמותי ה׳ חס ב׳ ... והעלתם ויקח משה אצל עצמתיו עזור בעצמתי ושפו עצמותיו ממרום שלח אש בעצמתי

ואנכי שלוח אליך קשה׃ והוה כד שמע אחיה
ית קל רגלהא עלת בתרעא ואמר עולי אתת
ירבעם למא דנן את משתניא ואנא שליח
לאתנבאה עלך פתגמין קשין׃ לכי אמרי
לירבעם כה אמר יהוה אלהי ישראל יען
אשר הרימתיך מתוך העם ואתנך נגיד
על עמי ישראל׃ איזילי אימרי לירבעם
כדנן אמר יי אלהא דישראל חלף דאפרשתך
מגו עמא ומניתך למהוי מלכא על עמי
ישראל׃ ואקרע את הממלכה מבית דוד
ואתנה לך ולא היית כעבדי דוד אשר שמר
מצותי ואשר הלך אחרי בכל לבבו לעשות
רק הישר בעיני׃ ואעדיתי ית מלכותא
מבית דויד ויהבתה לך ולא הויתא כעבדי
דויד דנטר פקודי ודהליך בתר פלחני בכל
לביה למעבד להוד דכשר קדמי׃ ותרע
לעשות מכל אשר היו לפניך ותלך ותעשה
לך אלהים אחרים ומסכות להכעיסני ואתי
השלכת אחרי גוך׃ ואבאישתא למעבד
מכל דהוו קדמך ואזלתא ועבדתא לך
טעות עממיא ומתכן לארגזא קדמי ופלחני
ארחיקתא מקביל עינך׃ לכן הנני מביא רעה
אל בית ירבעם והכרתי לירבעם משתין
בקיר עצור ועזוב בישראל ובערתי אחרי
בית ירבעם כאשר יבער הגלל עד תמו׃
בכין האנא מיתי בישתא על בית ירבעם

ואשיצי לירבעם ידע מדע אחיד ושביק
בישראל ואפלי בתר בית ירבעם כמא ומנדרין
בגוללא עד דמסיפין׃ המת לירבעם בעיר
יאכלו הכלבים והמת בשדה יאכלו עוף
השמים כי יהוה דבר׃ דימות לירבעם בקרתא
ייכלון כלביא ודימות בחקלא ייכלון עופא
דשמיא ארי במימרא דיי גזיר כין׃ ואת
קומי לכי לביתך בבאה רגליך העירה ומת
הילד׃ ואת קומי איזילי לביתיך במיעל
רגליך לקרתא ימות רביא׃ וספדו לו כל
ישראל וקברו אתו כי זה לבדו יבא לירבעם
אל קבר יען נמצא בו דבר טוב אל יהוה
אלהי ישראל בבית ירבעם׃ ויספדון עלוהי
כל ישראל ויקברון יתיה ארי דין בלחודוהי
יתכניש לירבעם לקבורא חלף דאשתכח
ביה פתגם דתקין קדם יי אלהא דישראל
בבית ירבעם׃ והקים יהוה לו מלך על ישראל
אשר יכרית את בית ירבעם זה היום ומה גם
עתה׃ ויקיים יי קדמוהי מלכא על ישראל
דישיצי ית בית ירבעם מן דקיים יומא דין
ואף דיתיליד מבכין ולהלאה׃ והכה יהוה
את ישראל כאשר ינוד הקנה במים ונתש
את ישראל מעל האדמה הטובה הזאת אשר
נתן לאבותיהם וזרם מעבר לנהר יען אשר
עשו את אשריהם מכעיסים את יהוה׃ וימחי
יי ית ישראל כמא דנאיד קניא במיא ויעקר

להכעיסני ו̇ כת כן בליש וסימ׳ ירבעם בעשא תחת הזמורה בגל ושא׳ הכעיסני כות ·׳·ה׳ שלוח ד̇ וסימנ׳ אליך שמרונה עמקי מלאך ·׳· עזוב העזובה מל׳

ית ישראל מעל ארעא טבתא הדא דיהב
לאבהתהון ויגלינון מעיבר פרת חלף דעבדו
ית אשיריהון מרגזין קדם יְיָ ויתן את ישראל
בגלל חטאות ירבעם אשר חטא ואשר
החטיא את ישראל וימסר יְיָ ית ישראל
בדיל חובי ירבעם דחב ודחייב ית ישראל
ב ותקם אשת ירבעם ותלך ותבא תרצתה היא
באה בסף הבית והנער מת וקמת אתת ירבעם
ואזלת ואתת לתרצה היא עלת בספא דביתא
ורביא מית ויקברו אתו ויספדו לו כל ישראל
כדבר יהוה אשר דבר ביד עבדו אחיהו הנביא
וקברו יתיה וספדו עלוהי כל ישראל כפתגמא
דיְיָ דמליל ביד עבדיה אחיה נביא ויתר דברי
ירבעם אשר נלחם ואשר מלך הנם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל ושאר
פתגמי ירבעם דאגיח ודמלך האנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל והימים
כא אשר מלך ירבעם עשרים ושתים שנה
וישכב עם אבתיו וימלך נדב בנו תחתיו
ויומיא דמלך ירבעם עסרין ותרתין שנין
ושכיב עם אבהתוהי ומלך נדב בריה תחותוהי
ורחבעם בן שלמה
מלך ביהודה בן ארבעים ואחת שנה רחבעם
במלכו ושבע עשרה שנה מלך בירושלם
העיר אשר בחר יהוה לשום את שמו שם
מכל שבטי ישראל ושם אמו נעמה העמנית

ורחבעם בר שלמה מלך על דבית יהודה
בר ארבעין וחדא שנין רחבעם כד מלך
ושבע עסרי שנין מלך בירושלם קרתא
דאתרעי יְיָ לאשראה ית שכינתיה תמן
מכל שבטיא דישראל ושום אמיה נעמה
דמבני עמון ויעש יהודה הרע בעיני יהוה
ויקנאו אתו מכל אשר עשו אבתם בחטאתם
אשר חטאו ועבדו דבית יהודה דביש קדם
יְיָ וארגיזו קדמוהי מכל דעבדו אבהתהון
בחוביהון דחבו ויבנו גם המה להם במות
ומצבות ואשרים על כל גבעה גבהה ותחת
כל עץ רענן ובנו אף אנון להון קמן ואשירן
על כל רמא מנטלא ותחות כל אילן עבוף
וגם קדש היה בארץ עשו ככל התועבת
הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל
ואף נפקת ברא הוה בארעא עבדו ככל
תועבת עממיא דתריך יְיָ מן קדם בני ישראל
ויהי בשנה החמישית למלך
רחבעם עלה שושק מלך מצרים על ירושלם
והוה בשתא חמישיתא למלכא רחבעם
סליק שישק מלכא דמצרים על ירושלם
ויקח את אצרות בית יהוה ואת אוצרות בית
המלך ואת הכל לקח ויקח את כל מגני הזהב
אשר עשה שלמה ונסיב ית אוצרי בית
מקדשא דיְיָ וית אוצרי בית מלכא וית כולא
נסיב ונסיב ית כל מגני דהבא דעבד שלמה

ו' ושר החטיא ב' וסימנ' בגלל חטאות ירבעם על חטאות ירבעם ויקנאו אתו ב' וסימנ' פלשתים ויעש יהודה

146

ויעש המלך רחבעם תחתם מגני נחשת
והפקיד על יד שרי הרצים השמרים פתח
בית המלך׃ ועבד מלכא רחבעם חלופיהון
מגני נחשא ומני על יד רבני רהטיא
דנטרין תרע בית מלכא׃ ויהי מדי בא המלך
בית יהוה ישאום הרצים והשיבום אל תא
הרצים׃ והוה בזמן דעליל מלכא לבית
מקדשא דיי׳ נסבין להון רהטיא ומתיבין
להון לדוכא רהטיא׃ ויתר דברי רחבעם
וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
רחבעם וכל דעבד הלא אנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה׃
ומלחמה היתה בין רחבעם ובין ירבעם כל
הימים׃ וקרבא הוה בין רחבעם ובין ירבעם
כל יומיא׃ וישכב רחבעם עם אבתיו ויקבר
עם אבתיו בעיר דוד ושם אמו נעמה העמנית
וימלך אבים בנו תחתיו׃ ושכיב רחבעם עם
אבהתוהי ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא דדוד
ושום אמיה נעמה דמבני עמון ומלך אבים
בריה תחותוהי׃ ובשנת
שמנה עשרה למלך ירבעם בן נבט מלך
אבים על יהודה׃ ובשנת תמנא עסרי למלכא
ירבעם בר נבט מלך אבים על דבית יהודה׃
שלש שנים מלך בירושלם ושם אמו מעכה
בת אבישלום׃ תלת שנין מלך בירושלם

ושום אמיה מעכה בת אבישלום׃ וילך בכל
חטאות אביו אשר עשה לפניו ולא היה
לבבו שלם עם יהוה אלהיו כלבב דוד אביו׃
ואזל בכל חובי אבוהי דעבד קדמוהי ולא
הוה לביה שלים בדחלתא דיי׳ אלהיה כלבא
דדויד אבוהי׃ כי למען דוד נתן יהוה אלהיו
לו ניר בירושלם להקים את בנו אחריו ולהעמיד
את ירושלם׃ ארי בדיל דויד קיים יי׳ אלהיה
ליה מלכו בירושלם לאקמא ית בריה בתרוהי
ולקיימא ית ירושלם׃ אשר עשה דוד את
הישר בעיני יהוה ולא סר מכל אשר צוהו כל
ימי חייו רק בדבר אוריה החתי׃ דעבד דויד
ית דכשר קדם יי׳ ולא סטא מכל דפקדיה כל
יומי חיוהי לחוד בפתגם אוריה חתאה׃
ומלחמה היתה בין רחבעם ובין ירבעם
כל ימי חייו׃ וקרבא הוה בין רחבעם ובין
ירבעם כל יומי חיוהי׃ ויתר דברי אבים וכל
אשר עשה הלוא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה ומלחמה היתה בין
אבים ובין ירבעם׃ ושאר פתגמי אבים וכל
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה וקרבא הוה
בין אבים ובין ירבעם׃ וישכב אבים עם
אבתיו ויקברו אתו בעיר דוד וימלך אסא
בנו תחתיו׃ ושכיב אבים עם אבהתוהי
וקברו יתיה בקרתא דדויד ומלך אסא בריה

הלא המה ד׳ וסימנ׳ בעבר רחבעם אסא אחזיהו ׃ ובשנת ט׳ מנה ריש׳ פיסו וסימ׳ עשרים שמנה ועשרים דירבעם חמש אחת עשרה דזרם לטהר

תחותוהי׃ ובשנת עשרים
לירבעם מלך ישראל מלך אסא על יהודה׃
ובשנת עסרין לירבעם מלכא דישראל
מלך אסא מלך שבטא דבית יהודה׃ וארבעים
ואחת שנה מלך בירושלם ושם אמו מעכה
בת אבישלום׃ וארבעין וחדא שנין מלך
בירושלם ושום אמיה מעכה בת אבישלום׃
ויעש אסא הישר בעיני יהוה כדוד אביו׃
ועבד אסא דכשר קדם יי׳ כדויד אבוהי׃
ויעבר הקדשים מן הארץ ויסר את כל
הגללים אשר עשו אבתיו׃ ופלי נפקת ברא
מן ארעא ואעדי ית כל טעותא דעבדו אבהתוהי׃
וגם את מעכה אמו ויסרה מגבירה אשר
עשתה מפלצת לאשרה ויכרת אסא את
מפלצתה וישרף בנחל קדרון׃ ואף ית מעכה
אמיה אעדייה ממלכותה דעבדת טעותא
לאשירתא וקץ אסא ית טעותה ואוקיד
בנחלא דקדרון׃ והבמות לא סרו רק לבב
אסא היה שלם עם יהוה כל ימיו׃ ובמתא
לא עטרא לחוד לבא דאסא הוה שלים
בדחלתא דיי׳ כל יומוהי׃ ויבא את קדשי
אביו וקדשו בית יהוה כסף וזהב וכלים׃
ואיתי ית קדשי אבוהי וקדשוהי לבית
מקדשא דיי׳ כספא ודהבא ומניא׃ ומלחמה
היתה בין אסא ובין בעשא מלך ישראל
כל ימיהם׃ וקרבא הוה בין אסא ובין בעשא

מלכא דישראל כל יומיהון׃
ויעל בעשא מלך ישראל על יהודה
ויבן את הרמה לבלתי תת יוצא ובא לאסא
מלך יהודה׃ וסליק בעשא מלכא דישראל
על דבית יהודה ובנא ית רמתא בדיל דלא
למשבק נפיק ועליל לאסא מלך שבטא
דבית יהודה׃ ויקח אסא את כל הכסף והזהב
הנותרים באוצרות בית יהוה ואת אוצרות
בית מלך ויתנם ביד עבדיו וישלחם המלך
אסא אל בן הדד בן טברמן בן חזיון מלך
ארם הישב בדמשק לאמר׃ ונסיב אסא ית
כל כספא ודהבא דאשתארו באוצרי בית
מקדשא דיי׳ ובאוצרי בית מלכא ומנינון
בידא דעבדוהי ושדרנון מלכא אסא לות
בר הדד בר טברמון בר חזיון מלכא דארם
דיתיב בדמשק למימר׃ ברית ביני ובינך בין
אבי ובין אביך הנה שלחתי לך שחד כסף וזהב
לך הפרה את בריתך את בעשא מלך ישראל
ויעלה מעלי׃ קים בינא ובינך ובין אבא ובין
אבוך הא שדרית לך שוחדא כספא ודהבא
איזיל אשני ית קימך עם בעשא מלכא
דישראל ויסתלק מני׃ וישמע בן הדד אל
המלך אסא וישלח את שרי החילים אשר
לו על ערי ישראל ויך את עיון ואת דן ואת
אבל בית מעכה ואת כל כנרות על כל ארץ
נפתלי׃ וקביל בר הדד מן מלכא אסא ושדר

ויעבר ט וסימנ׳ ויזכר ויקחם ויעברם שמה שבעה הקדשים ובשמע ובשנת וחברו ויגע׳ בינו ובינך בין ובין ד׳ וסימ׳ אברם דוד אסא וחב

147

יתרבני חילותא דיליה על קרוי ישראל
ומחא ית עיון וית דן וית אבל בית מעכה
וית כל גנסר על כל ארע שיבט נפתלי׃
ויהי כשמע בעשא ויחדל מבנות את הרמה
וישב בתרצה׃ והוה כד שמע בעשא ואתמנע
מלמבני ית רמתא ויתיב בתרצה׃ והמלך
אסא השמיע את כל יהודה אין נקי וישאו
את אבני הרמה ואת עציה אשר בנה בעשא
ויבן בם המלך אסא את גבע בנימן ואת
המצפה׃ ומלכא אסא כנש ית כל דבית
יהודה לית דנקי ונטלו ית אבני רמתא וית
אעהא דבנא בעשא ובנא בהון מלכא
אסא ית גבעתא דבית בנימין וית מצפיא׃
ויתר כל דברי אסא וכל גבורתו וכל אשר
עשה והערים אשר בנה הלא המה כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה רק
לעת זקנתו חלה את רגליו׃ ושאר כל פתגמי
אסא וכל גבורתיה וכל דעבד וקרויא דבנא
הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה לחור לעדן סיבתיה
מרע ברגלוהי׃ וישכב אסא עם אבתיו
ויקבר עם אבתיו בעיר דוד אביו וימלך
יהושפט בנו תחתיו׃ ושכיב אסא עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא דדויד אבוהי
ומלך יהושפט בריה תחותוהי׃

ונדב בן ירבעם מלך
על ישראל בשנת שתים לאסא מלך יהודה
וימלך על ישראל שנתים׃ ונדב בר ירבעם
מלך על ישראל בשנת תרתין לאסא מלך
שבטא דבית יהודה ומלך על ישראל תרתין
שנין׃ ויעש הרע בעיני יהוה וילך בדרך
אביו ובחטאתו אשר החטיא את ישראל׃
ועבד דביש קדם יי׳ ואזל באורח אבוהי ובחוביה
דחייב ית ישראל׃ ויקשר עליו בעשא בן אחיה
לבית יששכר ויכהו בעשא בגבתון אשר
לפלשתים ונדב וכל ישראל צרים על גבתון׃
ומריד עלוהי בעשא בר אחיה לבית יששכר
וקטליה בעשא בגבתון דלפלשתאי ונדב
וכל ישראל צירין על גבתון׃ וימתהו בעשא
בשנת שלש לאסא מלך יהודה וימלך תחתיו׃
וקטליה בעשא בשנת תלת לאסא מלך
שבטא דבית יהודה ומלך תחותוהי׃ ויהי
כמלכו הכה את כל בית ירבעם לא השאיר
כל נשמה לירבעם עד השמדו כדבר יהוה
אשר דבר ביד עבדו אחיה השילני׃ והוה
כממלכיה קטל ית כל בית ירבעם לא
אשאר כל נשמא לירבעם עד דשיציה
כפתגמא דיי׳ דמליל ביד עבדיה אחייה
שילונאה׃ על חטאות ירבעם אשר חטא
ואשר החטיא את ישראל בכעסו אשר
הכעיס את יהוה אלהי ישראל׃ על חובי
ירבעם דחבו ודחייב ית ישראל בארגזותיה

ד׳ / פיס / אית / בהו / את / את / ואת / את / ואת / ד׳

כל / ספ / על / כל / ועל / כל / במו / אל / כל / ואל / כל / וסימ׳ / רחבעם / אתנגש / בתרתין / עיני / ובעשא / בחובוי / אתקטיל

ג׳ / ב׳ חס

ב׳ / בג״ל / חטאת / ירבעם

השמדו ב׳ חס וסימנ׳ ויהי כמלכו הכה את כל בית ירבעם לאחאב׳ ואשר החטיא ב׳ וסימ׳ על חטאות ירבעם בג״ל חטאת ירבעם

דארגיז קדם יי אלהא דישראל׃ ויתר דברי
נדב וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי
נדב וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל׃ ומלחמה היתה
בין אסא ובין בעשא מלך ישראל כל ימיהם׃
וקרבא הוה בין אסא ובין בעשא מלכא
ה׳ ז׳ בטע׳ דישראל כל יומיהון׃ בשנת
שלש לאסא מלך יהודה מלך בעשא בן
אחיה על כל ישראל בתרצה עשרים וארבע
שנה׃ בשנת תלת לאסא מלך שבטא דבית
יהודה מלך בעשא בר אחיה על כל ישראל
בתרצה עסרין וארבע שנין׃ ויעש הרע
בעיני יהוה וילך בדרך ירבעם ובחטאתו
אשר החטיא את ישראל׃ ועבד דביש קדם
יי והליך באורח ירבעם ובחובוהי דחייב
ג׳ ית ישראל׃ ויהי דבר יהוה אל
יהוא בן חנני על בעשא לאמר׃ והוה פתגם
ד׳ נבואה מן קדם יי עם יהוא בר חנני על בעשא
למימר׃ יען אשר הרימתיך מן העפר
ואתנך נגיד על עמי ישראל ותלך בדרך
ירבעם ותחטא את עמי ישראל להכעיסני
בחטאתם׃ חלף דאפרישתך מן עפרא
ומניתך למהוי מלכא על עמי ישראל
ואזלתא באורח ירבעם וחייבתא ית עמי
ישראל לארגזא קדמי בחוביהון׃ הנני

מבעיר אחרי בעשא ואחרי ביתו ונתתי את
ביתך כבית ירבעם בן נבט׃ הא אנא מפלי
בתר בעשא ובתר ביתיה ואתין ית ביתך
כבית ירבעם בר נבט׃ המת לבעשא בעיר
יאכלו הכלבים והמת לו בשדה יאכלו עוף
השמים׃ דימות לבעשא בקרתא ייכלון
כלביא ודימות ליה בחקלא ייכלון עופא
דשמיא׃ ויתר דברי בעשא ואשר עשה
וגבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי בעשא
ודעבד וגבורתיה הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל׃ וישכב בעשא
עם אבתיו ויקבר בתרצה וימלך אלה בנו
תחתיו׃ ושכיב בעשא עם אבהתוהי ואתקבר
בתרצה ומלך אלה בריה תחותוהי׃ וגם ביד
יהוא בן חנני הנביא דבר יהוה היה אל בעשא
ואל ביתו ועל כל הרעה אשר עשה בעיני
יהוה להכעיסו במעשה ידיו להיות כבית
ירבעם ועל אשר הכה אתו׃ ואף ביד יהוא
בר חנני נביא פתגם נבואה מן קדם יי הוה
על בעשא ועל ביתיה ועל כל בישתא דעבד
קדם יי לארגזא קדמוהי בעובדי ידוהי
למהוי כבית ירבעם ועל דקטל יתיה׃
בשנת עשרים ושש שנה
לאסא מלך יהודה מלך אלה בן בעשא על
ישראל בתרצה שנתים׃ בשנת עסרין ושית

בטע׳ בספר וסימנה׳ שלמה בעשא יהוש פט יהוא יהואחז ואשר עשה ז׳ וסימנה׳ לחיל מצרים לדתן לכס עשה לעינינו עשה לי בית דברי בעשא ודברי חזקיהו

שנין לאסא מלך שבטא דבית יהודה
מלך אלה בר בעשא על ישראל בתרצה
תרתין שנין׃ ויקשר עליו עבדו זמרי שר
מחצית הרכב והוא בתרצה שתה שכור
בית ארצא אשר על הבית בתרצה׃ ומריד
עלוהי עבדיה זמרי חד מתרין רבני רתכא
והוא בתרצה שתי רוי בית ארצה טעותא
דבביתא בתרצה׃ ויבא זמרי ויכהו וימיתהו
בשנת עשרים ושבע לאסא מלך יהודה
וימלך תחתיו׃ ואתא זמרי ומחהי וקטליה
בשנת עסרין ושבע שנין לאסא מלך
שבטא דבית יהודה ומלך תחותוהי׃ ויהי
במלכו כשבתו על כסאו הכה את כל בית
בעשא לא השאיר לו משתין בקיר וגאליו
ורעהו׃ והוה כממלכיה כמתביה על
כרסוהי קטל ית כל בית בעשא לא אשאר
ליה ידע מדע וקריבוהי וחברוהי׃ וישמד
זמרי את כל בית בעשא כדבר יהוה אשר
דבר אל בעשא ביד יהוא הנביא׃ ושיצי
זמרי ית כל בית בעשא כפתגמא דיי
דמליל על בעשא ביד יהוא נביא׃ אל כל
חטאות בעשא וחטאות אלה בנו אשר
חטאו ואשר החטיאו את ישראל להכעיס
את יהוה אלהי ישראל בהבליהם׃ על כל
חובי בעשא וחובי אלה בריה דחבו ודחיבו
ית ישראל לארגזא קדם יי אלהא דישראל

בטעותהון׃ ויתר דברי אלה וכל אשר
עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי אלה וכל דעבד
הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ בשנת עשרים
ושבע שנה לאסא מלך יהודה מלך זמרי
שבעת ימים בתרצה והעם חנים על גבתון
אשר לפלשתים׃ בשנת עסרין ושבע שנין
לאסא מלך שבטא דבית יהודה מלך זמרי
שבעה יומין בתרצה ועמא שרן על גבתון
דלפלשתאי׃ וישמע העם החנים לאמר
קשר זמרי וגם הכה את המלך וימלכו כל
ישראל את עמרי שר צבא על ישראל
ביום ההוא במחנה׃ ושמע עמא דשרן
למימר מרד זמרי ואף קטל ית מלכא
ואמליכו כל ישראל ית עמרי רב חילא על
ישראל ביומא ההוא במשריתא׃ ויעלה
עמרי וכל ישראל עמו מגבתון ויצרו על
תרצה׃ וסליק עמרי וכל ישראל עמיה
מגבתון וצרו על תרצה׃ ויהי כראות זמרי
כי נלכדה העיר ויבא אל ארמון בית המלך
וישרף עליו את בית המלך באש וימת׃ והוה
כד חזא זמרי ארי אתכבישת קרתא ועל
לאדרון בית מלכא ואוקיד עלוהי ית בית
מלכא בנורא ומית׃ על חטאתו אשר
חטא לעשות הרע בעיני יהוה ללכת בדרך

כשבתו ב וסימנ׳ על כסא ממלכתו ועל כסאו׃ ויעלה ג דגש וסימנ׳ עמרי אחאב נשיאים קדמאה׃

יחלק ד׳ בליש׳ וסימנ׳ עליהם לילה אך בגורל יחלק אז יחלק אור קדמא׳ טפ׳ וו׳ ... העם ישראל ג׳ וסימ׳ וזקנו יחלק ובכלות אלה ... ויקן ד׳ וסימנ׳

ירבעם ובחטאתו אשר עשה להחטיא
את ישראל׃ על חובוהי דחב למעבד דביש
קדם יי׳ למיזל באורח ירבעם ובחובוהי
דעבד לחייבא ית ישראל׃ ויתר דברי זמרי
וקשרו אשר קשר הלא הם כתובים על
ספר דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר
פתגמי זמרי ומרדיה דמריד הלא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכי ישר׳׃
אז יחלק העם ישראל
לחצי חצי העם היה אחרי תבני בן גינת
להמליכו והחצי אחרי עמרי׃ בכין אתפלג
עמא ישראל לתרתין פלגון פלגות עמא
הוה בתר תבני בר גינת לאמלכותיה ופלגא
בתר עמרי׃ ויחזק העם אשר אחרי עמרי
את העם אשר אחרי תבני בן גינת וימת
תבני וימלך עמרי׃ ותקיף עמא דבתר
עמרי מן עמא דבתר תבני בר גינת ומית
תבני ומלך עמרי׃ בשנת
שלשים ואחת שנה לאסא מלך יהודה
מלך עמרי על ישראל שתים עשרה שנה
בתרצה מלך שש שנים׃ בשנת תלתין
וחדא שנין לאסא מלך שבטא דבית
יהודה מלך עמרי על ישראל תרתא
עסרי שנין בתרצה מלך שית שנין׃ ויקן
את ההר שמרון מאת שמר בככרים כסף
ויבן את ההר ויקרא את שם העיר אשר בנה

על שם שמר אדני ההר שמרון׃ וזבן ית
כרכא שמרון מן שמר בתרתין ככרין
דכסף ובנא ית כרכא וקרא ית שמה
דקרתא דבנא על שום שמר מריה
דטורא שומרון׃ ויעשה עמרי הרע
בעיני יהוה וירע מכל אשר לפניו׃ ועבד
עמרי דביש קדם יי׳ ואבאיש מכל דקדמוהי׃
וילך בכל דרך ירבעם בן נבט ובחטאתיו
אשר החטיא את ישראל להכעיס את
יהוה אלהי ישראל בהבליהם׃ ואזל בכל
אורח ירבעם בר נבט ובחובוהי דחייב
ית ישראל לארגזא קדם יי׳ אלהא דישר׳
בטעותהון׃ ויתר דברי עמרי אשר עשה
וגבורתו אשר עשה הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר
פתגמי עמרי דעבד וגבורתיה דעבד
הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ וישכב עמרי עם אבתיו
ויקבר בשמרון וימלך אחאב בנו תחתיו׃
ושכיב עמרי עם אבהתוהי ואתקבר
בשומרון ומלך אחאב בריה תחותוהי׃
ואחאב בן עמרי מלך
על ישראל בשנת שלשים ושמנה שנה
לאסא מלך יהודה׃ וימלך אחאב בן עמרי
על ישראל בשמרון עשרים ושתים שנה׃
ואחאב בר עמרי מלך על ישר׳ בשנת

יוסף השדה דוד שמרון ... אדני ד׳ וסימנ׳ דבר ויקח האיש ההר וג׳ ואדני האדנים ... שם ו׳ וסימנ׳ אברם אברהם בוכרא נטר קרתא דבריה

149

תלתין ותמני שנין לאסא מלך שבטא
דבית יהודה ומלך אחאב בר עמרי על
ישראל בשומרון עסרין ותרתין שנין:
ויעש אחאב בן עמרי הרע בעיני יהוה
מכל אשר לפניו: ועבד אחאב בר עמרי
דביש קדם יי מכל דקדמוהי: ויהי הנקל
לכתו בחטאות ירבעם בן נבט ויקח אשה
את איזבל בת אתבעל מלך צידנים וילך
ויעבד את הבעל וישתחו לו: והוה שיט
בעינוהי למיזל בחובי ירבעם בר נבט
ונסיב אתתא ית איזבל בת אתבעל מלכא
דצידונאי ואזל ופלח ית בעלא וסגיד ליה:
ויקם מזבח לבעל בית הבעל אשר בנה
בשמרון: ואקים איגורא לבעלא בית בעלא
דבנא בשמרון: ויעש אחאב את האשרה
ויוסף אחאב לעשות להכעיס את יהוה
אלהי ישראל מכל מלכי ישראל אשר היו
לפניו: ועבד אחאב ית אשירתא ואוסיף אחאב
למעבד לארגזא קדם יי אלהא דישראל
מכל מלכי ישראל דהוו קדמוהי: בימיו
בנה חיאל בית האלי את יריחה באבירם
בכרו יסדה ובשגיב צעירו הציב דלתיה
כדבר יהוה אשר דבר ביד יהושע בן נון
ביומוהי בנא חיאל בית מומי ית יריחו קטל
אבירם בוכריה כד שרי לשכללותה וסגוב
זעיר בנוהי כד אקים דשהא כפתגמא דיי

דמליל ביד יהושע בר נון:
17 ויאמר אליהו התשבי מתשבי
גלעד אל אחאב חי יהוה אלהי ישראל
אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה
טל ומטר כי אם לפי דברי: ואמר אליהו דמתשוב
מתותבי גלעד לאחאב קיים הוא יי אלהא
דישראל דמשמיש אנא קדמוהי אם יהי שניא
האלין טלא ומטרא אלהין כד אימר:
ויהי דבר יהוה אליו לאמר:
והוה פתגם נבואה מן קדם יי עמיה למימר:
לך מזה ופנית לך קדמה ונסתרת בנחל כרית
אשר על פני הירדן: איזיל מכא ותתפני לך
לקדומא ותטמר בנחלא דכרית דעל אפי
ירדנא: והיה מהנחל תשתה ואת הערבים
צויתי לכלכלך שם: ויהי מנחלא תשתי וית
עורביא פקידית לסוברותך תמן: וילך
ויעש כדבר יהוה וילך וישב בנחל כרית
אשר על פני הירדן: ואזל ועבד כפתגמא
דיי ואזל ויתיב בנחלא דכרית דעל אפי
ירדנא: והערבים מביאים לו לחם ובשר
בבקר ולחם ובשר בערב ומן הנחל ישתה:
ועורביא מיתן ליה לחמא ובסרא בצפרא
ולחמא ובסרא ברמשא ומן נחלא ישתי:
ויהי מקץ ימים וייבש הנחל כי לא היה גשם
בארץ: והוה מסוף יומין ויביש נחלא ארי
לא הוה מטרא בארעא: ויהי

כדבר יי ג בטעמ בספ וסימנ השילני יהושע אליהו עבדיו תושב כולה מל במב וסימ מתשבי גלעד והשיבו נשים היה ג בטע וסימ הנחל בעבור

דבר יהוה אליו לאמר׃ והוה פתגם נבואה מן
קדם יי עמיה למימר׃ קום לך צרפתה
אשר לצידון וישבת שם הנה צויתי שם
אשה אלמנה לכלכלך׃ קום איזיל לצרפת
ותתיב תמן הא פקידית תמן איתתא ארמלתא
לסוברותך׃ ויקם וילך צרפתה ויבא אל פתח
העיר והנה שם אשה אלמנה מקששת
עצים ויקרא אליה ויאמר קחי נא לי מעט
מים בכלי ואשתה׃ וקם ואזל לצרפת ואתא
לתרע קרתא והא תמן איתתא ארמלתא
מגבבא אעין וקרא לה ואמר סבי כען לי
זעיר מיא במנא ואשתי׃ ותלך לקחת ויקרא
אליה ויאמר לקחי נא לי פת לחם בידך׃
ואזלת למסב וקרא לה ואמר סבי כען לי
פתא דלחמא בידיך׃ ותאמר חי יהוה אלהיך
אם יש לי מעוג כי אם מלא כף קמח בכד
ומעט שמן בצפחת והנני מקששת שנים
עצים ובאתי ועשיתיהו לי ולבני ואכלנהו
ומתנו׃ ואמרת קיים הוא יי אלהך אם אית
לי מדעם אלהין מלי פסת ידא קמחא במנא
וזעיר משחא בצלוחיתא והא אנא מגבבא
תרין אעין ואיהך ואעבדנה לי ולברי
וניכלניה ונמות׃ ויאמר אליה אליהו אל
תיראי באי עשי כדברך אך עשי לי משם
עגה קטנה בראשנה והוצאת לי ולך ולבנך
תעשי באחרנה׃ ואמר לה אליהו לא תדחלין

עולי עבידי כפתגמיכי ברם עבידי לי מתמן
הררא זעירא בקדמיתא ותפקין לי ולך
ולבריך תעבדין בבתריתא׃ כי כה אמר
יהוה אלהי ישראל כד הקמח לא תכלה וצפחת
השמן לא תחסר עד יום תתן יהוה גשם על
פני האדמה׃ ארי כדנן אמר יי אלהא דישראל
מנא דקמחא לא יגמר וצלוחיתא דמשחא
לא תחסר עד יומא דיתין יי מטרא על
אפי ארעא׃ ותלך ותעשה כדבר אליהו
ותאכל הוא והיא וביתה ימים׃ ואזלת ועבדת
כפתגמא דאליהו ואכלת היא והוא ואנש ביתה
יומין׃ כד הקמח לא כלתה וצפחת השמן
לא חסר כדבר יהוה אשר דבר ביד אליהו׃
מנא דקמחא לא גמר וצלוחיתא דמשחא
לא חסרת כפתגמא דיי דמליל ביד אליהו׃

ויהי אחר הדברים האלה
חלה בן האשה בעלת הבית ויהי חליו חזק
מאד עד אשר לא נותרה בו נשמה׃ והוה
בתר פתגמיא האלין מרע בר איתתא מרת
ביתא והוה מרעיה תקיף לחדא עד דלא
אשתארת ביה נשמא׃ ותאמר אל אליהו
מה לי ולך איש האלהים באת אלי להזכיר
את עוני ולהמית את בני׃ ואמרת לאליה
מה לי ולך נביא דיי אתיתא לותי לאדכרא
ית חובי ולמקטל ית ברי׃ ויאמר אליה תני
לי את בנך ויקחהו מחיקה ויעלהו אל העליה

ה̇ כת היא וקר הוא וסימנ׳ ... ואחשבה ויתרון פרילי וביתה הבינני ... וחלופיה ג̇ כת הוא וקר היא וסימ׳ ותאכל ערוך זמה ... ולך ד וסימ׳ יפתח להזכיר

אשר הוא ישב שם וישכבהו על מטתו׃
ואמר לה הבי לי ית בריך ונסביה מחנה
ואסקיה לעליתא דהוא יתיב תמן ואשכביה
על ערסיה׃ ויקרא אל יהוה ויאמר יהוה
אלהי הגם על האלמנה אשר אני מתגורר
עמה הרעות להמית את בנה׃ וצלי קדם
יי ואמר יי אלהי ברם על ארמלתא דאנא
דאר עמה לא יתבאש להו דלא ימות ברה׃
ויתמדד על הילד שלש פעמים ויקרא
אל יהוה ויאמר יהוה אלהי תשב נא נפש
הילד הזה על קרבו׃ ואתמקק על רביא
תלת זמנין וצלי קדם יי ואמר יי אלהי
תתוב כען נפשיה דרביא הדין למעוהי׃
וישמע יהוה בקול אליהו ותשב נפש הילד
על קרבו ויחי׃ וקביל יי צלותיה דאליה
ותבת נפשיה דרביא למעוהי וחיא׃ ויקח
אליהו את הילד וירדהו מן העליה הביתה
ויתנהו לאמו ויאמר אליהו ראי חי בנך׃
ונסיב אליה ית רביא ואחתיה מן עליתא
לביתא ויהביה לאמיה ואמר אליה חזא
דחיא בריך׃ ותאמר האשה אל אליהו
עתה זה ידעתי כי איש אלהים אתה ודבר
יהוה בפיך אמת׃ ואמרת אתתא לאליה כען
ידענא ארי נביא דיי את ופתגמא דיי
בפומך קשוט׃ 18 ויהי ימים
רבים ודבר יהוה היה אל אליהו בשנה

השלישית לאמר לך הראה אל אחאב ואתנה
מטר על פני האדמה׃ והוה לזמן יומין
סגיאין ופתגם נבואה מן קדם יי הוה עם
אליה בשתא תליתיתא למימר איזיל אתחזי
לאחאב ואתין מטרא על אפי ארעא׃ וילך
אליהו להראות אל אחאב והרעב חזק
בשמרון׃ ואזל אליה לאתחזאה לאחאב
וכפנא תקיף בשמרון׃ ויקרא אחאב אל
עבדיהו אשר על הבית ועבדיהו היה ירא
את יהוה מאד׃ וקרא אחאב לעובדיה דממנא
על ביתא ועובדיה הוה דחיל חטאין מן קדם
יי לחדא׃ ויהי בהכרית איזבל את נביאי
יהוה ויקח עבדיהו מאה נביאים ויחביאם
חמשים איש במערה וכלכלם לחם ומים׃
והוה כד קטילת איזבל ית נביא דיי ודבר
עובדיה מאה נביין ואטמרנון חמשין גברא
במערתא וסוברנון בלחמא ובמיא׃ ויאמר
אחאב אל עבדיהו לך בארץ אל כל מעיני
המים ואל כל הנחלים אולי נמצא חציר
ונחיה סוס ופרד ולוא נכרית מהבהמה׃
ואמר אחאב לעובדיה הליך בארעא על
כל מבועי מיא ועל כל נחליא מא אם נשכח
עסבא ונקיים סוסון וכודנון ולא נפסוק
מבעירא׃ ויחלקו להם את הארץ לעבר
בה אחאב הלך בדרך אחד לבדו ועבדיהו
הלך בדרך אחד לבדו׃ ופליגו להון ית ארעא

למעבר בה אחאב הליך באורחא חדא
בלחודוהי ועובדיה הליך באורחא חדא
בלחודוהי ויהי עבדיהו בדרך והנה אליהו
לקראתו ויכרהו ויפל על פניו ויאמר האתה
זה אדני אליהו והוה עובדיה אזיל באורחא
והא אליה לקדמותיה ואשתמודעיה ונפל
על אפוהי ואמר האת דין רבוני אליהו ויאמר
לו אני לך אמר לאדניך הנה אליהו ואמר
ליה אנא אזיל אימר לרבונך הא אליהו
ויאמר מה חטאתי כי אתה נתן את עבדך
ביד אחאב להמיתני ואמר מא חבית ארי
את מסר ית עבדך בידא דאחאב למקטלי
חי יהוה אלהיך אם יש גוי וממלכה אשר
לא שלח אדני שם לבקשך ואמרו אין
והשביע את הממלכה ואת הגוי כי לא
ימצאכה קיים הוא יי אלהך אם אית עם
ומלכו דלא שלח רבוני לתמן למבעך
ואמרו לא הוה כא ומומי ית מלכותא וית
עמא ארי לא משכח לך ועתה אתה אמר
לך אמר לאדניך הנה אליהו וכען את אמר
איזיל אימר לרבונך הא אליהו והיה אני
אלך מאתך ורוח יהוה ישאך על אשר לא אדע
ובאתי להגיד לאחאב ולא ימצאך והרגני
ועבדך ירא את יהוה מנעורי ויהי עד דאנא
אזיל מלותך ורוחא מן קדם יי יטלנך
לאתר דלא אדע ואהך אחוי לאחאב ולא

ישכחנך ויקטלנני ועבדך דחיל מן קדם
יי מזעורי הלא הגד לאדני את אשר
עשיתי בהרג איזבל את נביאי יהוה ואחבא
מנביאי יהוה מאה איש חמשים חמשים
איש במערה ואכלכלם לחם ומים הלא
אתחוה לרבוני ית דעבדית כד קטילת
איזבל ית נביאי דיי ואטמרית מנביאיא
דיי מאה גברא חמשין חמשין גברא
במערתא וסוברתנון בלחמא ובמיא ועתה
אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו
והרגני וכען את אמר איזיל אימר לרבונך
הא אליהו ויקטלנני ויאמר אליהו חי יהוה
צבאות אשר עמדתי לפניו כי היום אראה
אליו ואמר אליהו קיים הוא יי צבאות
דמשמישנא קדמוהי ארי יומא דין אתחזי
ליה וילך עבדיהו לקראת אחאב ויגד לו
וילך אחאב לקראת אליהו ואזל עובדיה
לקדמות אחאב וחוי ליה ואזל אחאב לקדמות
אליהו ויהי כראות אחאב את אליהו ויאמר
אחאב אליו האתה זה עכר ישראל והוה
כד חזא אחאב ית אליהו ואמר אחאב ליה
האת דין עכריה דישראל ויאמר לא
עכרתי את ישראל כי אם אתה ובית אביך
בעזבכם את מצות יהוה ותלך אחרי
הבעלים ואמר לא עכרית ית ישראל אלהין
את ובית אבוך בדשבקתון ית פקודיא דיי

ורוח יי ג וסימנ׳ לבשה סרה מעם שאול ורוח יי ישאך על אשר לא אדע ארא ה ב וסימנ׳ כי בענן אראה כי היום אראה אליו

ואזלתון בתר בעליא׃ ועתה שלח קבץ
אלי את כל ישראל אל הר הכרמל ואת
נביאי הבעל ארבע מאות וחמשים ונביאי
האשרה ארבע מאות אכלי שלחן איזבל׃
וכען שלח כנוש לותי ית כל ישראל לטור
כרמלא וית נביי בעלא ארבע מאה וחמשין
ונביי אשירתא ארבע מאה אכלי פתורא
דאיזבל׃ וישלח אחאב בכל
בני ישראל ויקבץ את הנביאים אל הר
הכרמל׃ ושלח אחאב בכל בני ישראל
וכנש ית נביי שקרא לטור כרמלא׃ ויגש
אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי אתם
פסחים על שתי הסעפים אם יהוה הוא
האלהים לכו אחריו ואם הבעל לכו אחריו
ולא ענו העם אתו דבר׃ וקריב אליה לות
כל עמא ואמר עד אמתי אתון פליגין
לתרתין פלגון הלא יי הוא אלהים פלחו
קדמוהי בלחודוהי ולמא אתון טען בתר
בעלא דלית ביה צרוך ולא אתיבו עמא
יתיה פתגם׃ ויאמר אליהו אל העם אני
נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל
ארבע מאות וחמשים איש׃ ואמר אליה
לעמא אנא אשתארית נביא קדם יי
בלחודי ונביי בעלא ארבע מאה וחמשין
גברא׃ ויתנו לנו שנים פרים ויבחרו להם
הפר האחד וינתחהו וישימו על העצים

ואש לא ישימו ואני אעשה את הפר
האחד ונתתי על העצים ואש לא אשים׃
ויתיהבון לנא תרין תורין ויבחרון להון
תורא חד ויהדמונה וישוון על אעיא ואישתא
לא ישוון ואנא אעביד ית תורא חד ואתין
על אעיא ואישתא לא אשוי׃ וקראתם בשם
ו׳ אלהיכם ואני אקרא בשם יהוה והיה האלהים
וי׳ אשר יענה באש הוא האלהים ויען כל העם
והיה ויאמרו טוב הדבר׃ ותקרון בשום טעותכון
להים ולא תתענון מן קדם דלית בהון צרוך ברם
אנא אצלי בשמא דיי וישלח מימריה
ויחית אישתא ארי יי הוא אלהים ואתיב כל
עמא ואמרו תקין פתגמא׃ ויאמר אליהו
לנביאי הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו
ראשנה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם
ואש לא תשימו׃ ואמר אליה לנביי בעלא
בחרו לכון תורא חד ועבידו קדמותא ארי
אתון סגיאין ותקרון בשום טעותכון
ואישתא לא תשוון׃ ויקחו את הפר אשר
נתן להם ויעשו ויקראו בשם הבעל מהבקר
ועד הצהרים לאמר הבעל עננו ואין קול
ואין ענה ויפסחו על המזבח אשר עשה׃
ונסיבו ית תורא דיהב להון ועבדו וקרו
בשום בעלא מצפרא ועד עדן טיהרא
למימר בעלא עננא ולית קל ולית דעני
ומשתטן על אגורא דעבד׃ ויהי בצהרים

ג רפי
ג רפי

ויתנו ג רפי וסימנ׳ ויבחרו המפקדים נס נא

וישימו ג רפי וסימ׳ העצים וישכילו כסלם

ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו בקול גדול
כי אלהים הוא כי שיח וכי שיג לו וכי דרך
לו אולי ישן הוא ויקץ והוה כעדן טיהרא
וחייך בהון אליהו ואמר קרו בקל רב ארי
אתון אמרין דחלא הוא דלמא שועי ליה
או אשתדפא אשתדיף או אורח הות ליה
או דלמא דמוך הוא ויתער ויקראו בקול
גדול ויתגדדו כמשפטם בחרבות וברמחים
עד שפך דם עליהם וקרו בקל רב ואתחממו
כנמוסיהון בסיפין וברמחין עד דאשתפיך
דמא עליהון ויהי כעבר הצהרים ויתנבאו ב̇ חד חס וחד מל
עד לעלות המנחה ואין קול ואין עונה ואין
קשב והוה כמעבר טיהרא ואשתטיאו
עד למסק מנחתא ולית קל ולית דעני ולית
דמצית ויאמר אליהו לכל העם גשו אלי
ויגשו כל העם אליו וירפא את מזבח יהוה
ההרוס ואמר אליה לכל עמא קרבו לותי
וקריבו כל עמא לותיה ובנא ית מדבחא
דיי דהוה מפגר ויקח אליהו שתים עשרה
אבנים כמספר שבטי בני יעקב אשר היה
דבר יהוה אליו לאמר ישראל יהיה שמך
ונסיב אליה תרתא עסרי אבנין כמנין
שבטי בני יעקב דהוה פתגמא דיי עמיה
למימר ישראל יהי שמך ויבנה את האבנים
מזבח בשם יהוה ויעש תעלה כבית סאתים
זרע סביב למזבח ובנא ית אבניא מדבחא

בשמא דיי ועבד מזקתא כבית סתן זרעא
סחור סחור למדבחא ויערך את העצים
וינתח את הפר וישם על העצים וסדר ית
אעיא והדים ית תורא ושוי על אעיא ויאמר
מלאו ארבעה כדים מים ויצקו על העלה
ועל העצים ויאמר שנו וישנו ויאמר שלשו
וישלשו ואמר מלו ארבעה כדין מיא ואריקו
על עלתא ועל אעיא ואמר תנו ותנו ואמר
תליתו ותליתו וילכו המים סביב למזבח וגם
את התעלה מלא מים ואזלו מיא סחור
סחור למדבחא ואף ית מזקתא מלא מיא
ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא
ויאמר יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל
היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני
עבדך ובדבריך עשיתי את כל הדברים
האלה והוה במסק מנחתא וקריב אליה
נביא ואמר יי אלהיה דאברהם יצחק
וישראל יומא דין יתידע ארי את יי דשכנתך
שריא בישראל ואנא עבדך ובפתגמך עבדית
ית כל פתגמיא האלין ענני יהוה ענני וידעו
העם הזה כי אתה יהוה האלהים ואתה הסבת
את לבם אחרנית קביל צלותי יי באישתא
קביל צלותי במטרא וידעון עמא הדין
במעבדך להון נסא ארי את יי אלהים ואת
ברחמתך יתהון משתאיל להון מימרך
לאתבותהון לדחלתך ואנון יהבו ית לבהון

כעבור ב̇ חד חס וחד מל וסימנ׳ הצהרים חס סופה מל ... אברהם יצחק וישראל ד̇ וסימ׳ זכר לאברהם ויהי בעלות יש̇ אלהי אבר̇ שובו אל יי̇

פליג׃ ותפל אש יהוה ותאכל את העלה ואת
העצים ואת האבנים ואת העפר ואת המים
אשר בתעלה לחכה׃ ונפלת אישתא מן
קדם יי ואכלת ית עלתא וית אעיא וית
אבניא וית עפרא וית מיא דבמזקתא
לחיכת׃ וירא כל העם ויפלו על פניהם
ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא האלהים׃
וחזו כל עמא ונפלו על אפיהון ואמרו יי
הוא אלהים יי הוא אלהים׃

ויאמר אליהו להם תפשו את נביאי הבעל
איש אל ימלט מהם ויתפשום וירדם אליהו
אל נחל קישון וישחטם שם׃ ואמר אליה
להון אחודו ית נביי בעלא אנש לא ישתיזב
מנהון ואחדונון ואחתנון אליה לנחלא
דקישון ונכסנון תמן׃ ויאמר אליהו לאחאב
עלה אכל ושתה כי קול המון הגשם׃ ואמר
אליה לאחאב סק אכול ושתי ארי קל
אתרגושת מטרא׃ ויעלה אחאב לאכל
ולשתות ואליהו עלה אל ראש הכרמל
ויגהר ארצה וישם פניו בין ברכו׃ וסליק
אחאב למיכל ולמשתי ואליה סליק לריש
כרמלא וגחין על ארעא ושוי אפוהי בין
ברכוהי׃ ויאמר אל נערו עלה נא הבט דרך
ים ויעל ויבט ויאמר אין מאומה ויאמר
שב שבע פעמים׃ ואמר לעולימיה סק
כען סכי לאורח מערבא וסליק וסכא ואמר
לית מדעם ואמר תוב שבע זמנין׃ ויהי בשבעית
ויאמר הנה עב קטנה ככף איש עלה מים
ויאמר עלה אמר אל אחאב אסר ורד ולא
יעצרכה הגשם׃ והוה בזמנא שביעיתא
ואמר הא עננא זעירא כפסת יד גבר סליק
מן מערבא ואמר סק אמר לאחאב אזרז
וחות ולא יעכבנך מטרא׃ ויהי עד כה ועד כה
והשמים התקדרו עבים ורוח ויהי גשם
גדול וירכב אחאב וילך יזרעאלה׃ והוה עד
דמזרז ונחית ושמיא אתחפיו עננין ורוחא
והוה מטרא סגי ורכיב אחאב ואזל ליזרעאל׃
ויד יהוה היתה אל אליהו וישנס מתניו וירץ
לפני אחאב עד באכה יזרעאלה׃ ורוח גבורא
מן קדם יי הות עם אליה וזריז חרציה ורהט
19 קדם אחאב עד דאתא ליזרעאל׃ ויגד אחאב
לאיזבל את כל אשר עשה אליהו ואת כל
אשר הרג את כל הנביאים בחרב׃ וחוי אחאב
לאיזבל ית כל דעבד אליה וית כל דקטל ית
כל נביי שקרא בחרבא׃ ותשלח איזבל מלאך
אל אליהו לאמר כה יעשון אלהים וכה יוספון
כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם׃
ושלחת איזבל אזגדא לות אליה למימר כדין
יעבדן דחלתא וכדין ייספן אלהין כעדנא הדין
מחר אשוי ית נפשך כנפשא דחד מנהון׃
וירא ויקם וילך אל נפשו ויבא באר שבע
אשר ליהודה וינח את נערו שם׃ וחזא וקם

וישחטם ג׳ וסימנ׳ במדבר אליהו ישמעאל׳ — ויד יי׳ ג׳ וסימנ׳ היתה אל אליהו חזקה בערב׳ — והשמים ב׳ התקדרו עבים יתנו טלם —

ואזל לשיזבא נפשיה ואתא לבאר שבע
דלשיבט יהודה ושבק ית עולימיה תמן
והוא הלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת
רתם אחת וישאל את נפשו למות ויאמר אחד ק׳
רב עתה יהוה קח נפשי כי לא טוב אנכי
מאבתי והוא הליך במדברא מהלך יומא
ואתא ויתיב תחות רתמא חד ושאיל ית נפשיה
לממת ואמר סגי לי ארכא עד אמתי אנא
מטרף כדין כען יי סב נפשי ארי לא טב
אנא מאבהתי וישכב ויישן תחת רתם אחד
והנה זה מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול זין פת
ושכיב ודמוך תחות רתמא חד והא דין
מלאכא קריב ביה ואמר ליה קום אכול ויבט
והנה מראשתיו עגת רצפים וצפחת מים
ויאכל וישת וישב וישכב ואסתכי והא אסדוהי
הררא מעפפא וצלוחית דמיא ואכל ושתי
ותב ושכיב וישב מלאך יהוה שנית ויגע בו
ויאמר קום אכל כי רב ממך הדרך ותב
מלאכא דיי תנינות וקריב ביה ואמר קום
אכול ארי סגי מנך אורחא ויקם ויאכל וישתה
וילך בכח האכילה ההיא ארבעים יום וארבעים
לילה עד הר האלהים חרב וקם ואכל ושתי
ואזל בחילה דאכילתא ההיא ארבעין יממין
וארבעין לילוון עד דאתא לטורא דאתגלי
עלוהי יקרא דיי לחורב ויבא שם אל המערה
וילן שם והנה דבר יהוה אליו ויאמר לו מה

לך פה אליהו ועל לתמן למערתא ובת תמן
והא פתגמא דיי עמיה ואמר ליה מא לך
כא אליהו ויאמר קנא קנאתי ליהוה אלהי
צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל את
מזבחתיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב
ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה
ואמר קנאה קניתי קדם יי אלהי צבאות
ארי שבקו קימך בני ישראל ית מדבחך פגרו
וית נביאך קטילו בחרבא ואשתארית אנא
בלחודי ובעו ית נפשי למקטלי ויאמר צא
ועמדת בהר לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח
גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים
לפני יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרוח רעש
לא ברעש יהוה ואמר פוק ותקום בטורא
קדם יי והא יי מתגלי וקדמוהי משרית
מלאכי רוחא מפרקין טוריא ומתברין
כיפיא קדם יי לא במשרית מלאכי רוחא
שכינתא דיי ובתר משרית מלאכי רוחא
משרית מלאכי זיעא לא במשרית מלאכי
זיעא שכינתא דיי ואחר הרעש אש לא
באש יהוה ואחר האש קול דממה דקה ובתר
משרית מלאכי זיעא משרית מלאכי אשתא
לא במשרית מלאכי אשתא שכינתא דיי ובתר
משרית מלאכי אשתא קל דמשבחין בחשי
ויהי כשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא
ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר

עליהם תרדמה ויישן ויחלם שנת׳ והנה יי׳ ד׳ וסי׳ נצב צא ועמדת ויען השליש תנ׳ אנך מזבחתיך ג׳ ב׳ חס׳ וב׳ מל׳ וסי׳ קנא קנאתי וחב׳ גם צפור מל׳

מה לך פה אליהו: והוה כד שמע אליה
וכריך אפוהי בשושפיה ונפק וקם בתרע
מערתא והא עמיה קלא ואמר מא לך כא
אליהו: ויאמר קנא קנאתי ליהוה אלהי צבאות
כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך
הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואותר אני
לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה: ואמר קנאה
קניתי קדם יי אלהי צבאות ארי שבקו קימך
בני ישראל ית מדבחך פגרו וית נביאך
קטילו בחרבא ואשתארית אנא בלחודי ובעו
ית נפשי למקטלי: ויאמר
יהוה אליו לך שוב לדרכך מדברה דמשק
ובאת ומשחת את חזאל למלך על ארם:
ואמר יי ליה איזיל תוב לאורחך למדבר
דמשק ותהך ותמשח ית חזאל למהוי מלכא
על ארם: ואת יהוא בן נמשי תמשח למלך
על ישראל ואת אלישע בן שפט מאבל
מחולה תמשח לנביא תחתיך: וית יהוא
בר נמשי תמשח למהוי מלכא על ישראל
וית אלישע בר שפט ממישר מחולה תמשח
למהוי נביא תחותך: והיה הנמלט מחרב
חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית
אלישע: ויהי דישתיזב מחרבא דחזאל
יקטול יהוא ודישתיזב מחרבא דיהוא יקטול
אלישע: והשארתי בישראל שבעת אלפים
כל הברכים אשר לא כרעו לבעל וכל הפה

אשר לא נשק לו: ואשאר בישראל שבעה
אלפין כל רכוביא דלא כרעא לבעלא וכל
פומא דלא נשיק ליה: וילך משם וימצא את
אלישע בן שפט והוא חרש שנים עשר
צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר
אליהו אליו וישלך אדרתו אליו: ואזל מתמן
ואשכח ית אלישע בר שפט והוא רדי תרי
עסר פדנין דתוריא צמידין קדמוהי והוא
בחד מתרי עסר ועבר אליה לותיה ורמא
שושפיה עלוהי: ויעזב את הבקר וירץ אחרי
אליהו ויאמר אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה
אחריך ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי לך:
ושבק ית תוריא ורהט בתר אליהו ואמר אשק
כען לאבא ולאמא ואהך בתרך ואמר ליה
איזיל תוב ארי מא עבדית לך: וישב מאחריו
ויקח את צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר
בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך
אחרי אליהו וישרתהו: ותב מבתרוהי ונסיב
ית פדן תוריא והדמיה ובמני תוריא בשיל
להון בסרא ויהב לעמא ואכלו וקם ואזל
20 בתר אליהו ושמשיה: ובן הדד
מלך ארם קבץ את כל חילו ושלשים ושנים
מלך אתו וסוס ורכב ויעל ויצר על שמרון
וילחם בה: ובר הדד מלכא דארם כנש ית כל
משריתיה ותלתין ותרין מלכין עמיה וסוסון
ורתכין וסליק וצר על שומרון: וישלח

מלאכים אל אחאב מלך ישראל העירה׃
ושלח אזגדין לות אחאב מלכא דישראל
לקרתא׃ ויאמר לו כה אמר בן הדד כספך
וזהבך לי הוא ונשיך ובניך הטובים לי הם׃
ואמר ליה כדנן אמר בר הדד כספך ודהבך
דילי הוא ונשך ובנך שפיריא דילי אנון׃ ויען
מלך ישראל ויאמר כדברך אדני המלך
לך אני וכל אשר לי׃ ואתיב מלכא דישראל
ואמר כפתגמך רבוני מלכא דילך אנא וכל
דילי׃ וישבו המלאכים ויאמרו כה אמר בן
הדד לאמר כי שלחתי אליך לאמר כספך
וזהבך ונשיך ובניך לי תתן׃ ותבו אזגדיא ואמרו
כדנן אמר בר הדד למימר ארי שלחית לותך
למימר כספך ודהבך ונשך ובנך לי תתין׃ כי
אם כעת מחר אשלח את עבדי אליך וחפשו
את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד
עיניך ישימו בידם ולקחו׃ אלהין כעדנא
הדין מחר אשלח ית עבדי לותך ויבלשון
ית ביתך וית בתי עבדך ויהי כל רגגא דעינך
ישוון בידהון ויסבון׃ ויקרא מלך ישראל
לכל זקני הארץ ויאמר דעו נא וראו כי רעה
זה מבקש כי שלח אלי לנשי ולבני ולכספי
ולזהבי ולא מנעתי ממנו׃ וקרא מלכא דישראל
לכל סבי ארעא ואמר דעו כען וחזו ארי בשתא
דין בעי ארי שלח לי לנשי ולבני ולכספי
ולדהבי ולא מנעית מניה׃ ויאמרו אליו כל

הזקנים וכל העם אל תשמע ולא תאבה׃
ואמרו ליה כל סביא וכל עמא לא תשמע
ולא תיבי׃ ויאמר למלאכי בן הדד אמרו
לאדני המלך כל אשר שלחת אל עבדך
בראשנה אעשה והדבר הזה לא אוכל
לעשות׃ ואמר לאזגדי בר הדד אמרו
לרבוני מלכא כל דשלחתא לעבדך בקדמיתא
אעביד ופתגמא הדין לא אכול למעבד ואזלו
אזגדיא ואתיבוהי פתגמא׃ וישלח אליו
בן הדד ויאמר כה יעשון לי אלהים וכה יוספו
אם ישפק עפר שמרון לשעלים לכל העם
אשר ברגלי׃ ושלח לותיה בר הדד ואמר
כדין יעבדון לי דחלתא וכדין ייספון אם יספוק
עפרא דשומרון למסב בשעולי פרסת רגלי
עמא דעמי׃ ויען מלך ישראל ויאמר דברו
אל יתהלל חגר כמפתח׃ ואתיב מלכא דישראל
ואמר אמרו ליה לא ישתבח דמזרז ונחית
בקרבא כגבר דנצח וסליק מניה׃ ויהי כשמע
את הדבר הזה והוא שתה הוא והמלכים
בסכות ויאמר אל עבדיו שימו וישימו על
העיר׃ והוה כד שמע ית פתגמא הדין והוא
שתי הוא ומלכיא במטליא ואמר לעבדוהי
אזדרזו וכמנו על קרתא׃ והנה נביא אחד
נגש אל אחאב מלך ישראל ויאמר כה אמר
יהוה הראית את כל ההמון הגדול הזה הנני
נתנו בידך היום וידעת כי אני יהוה׃ והא

כפיו

והדבר ג וסימנ׳ — אשר יקשה אשר דברנו לא אוכל לעשות ׳׳ — ישפק ג ב כת ש וחס וא׳ כת ס ומל וסימ׳ עפר שמרון בינינו יספוק עלימו וג׳ ויספק את

ב מפן אית בהו ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר וסימנ׳ ויאמר יצחק ויאמר אחאב ״ ושים ט וסימנ׳ כסף איש בפי אמתחתו ושים באזני

154

נביא חד קריב לות אחאב מלכא דישראל
ואמר כדנן אמר יי החזיתא ית כל המונא
סגיא הדין הא אנא מסר ליה בידך יומא
דין ותדע ארי אנא יי ויאמר אחאב במי
ויאמר כה אמר יהוה בנערי שרי המדינות
ויאמר מי יאסר המלחמה ויאמר אתה
ואמר אחאב במן ואמר כדנן אמר יי
בעולימי רברבי מדינתא ואמר מן יטקיס
קרבא ואמר את ויפקד את נערי שרי
המדינות ויהיו מאתים שנים ושלשים
ואחריהם פקד את כל העם כל בני ישראל שבעת
אלפים ומנא ית עולימי רברבי מדינתא
והוו מתן תלתין ותרין ובתריהון מנא ית כל
עמא בני ישראל שבעה אלפין ויצאו
בצהרים ובן הדד שתה שכור בסכות הוא
והמלכים שלשים ושנים מלך עזר אתו
ונפקו בטיהרא ובר הדד שתי רוי במטליא
הוא ומלכיא תלתין ותרין מלכין דסעדין
ליה ויצאו נערי שרי המדינות בראשנה
וישלח בן הדד ויגידו לו לאמר אנשים יצאו
משמרון ונפקו עולימי רברבי מדינתא
בקדמיתא ושלח בר הדד וחויאו ליה למימר
גברין נפקו משומרון ויאמר אם לשלום
יצאו תפשום חיים ואם למלחמה יצאו חיים
תפשום ואמר אם לשלמא נפקו אחדונון
כד חיין ואם לקרבא נפקו כד חיין אחדונון

ב
פס
אית
בהו
ויאמר
ויאמר
ויאמר
ויאמר
ב ח

ואלה יצאו מן העיר נערי שרי המדינות
והחיל אשר אחריהם ואלין נפקו מן קרתא
עולימי רברבי מדינתא וחילא דבתריהון
ויכו איש אישו וינסו ארם וירדפם ישראל
וימלט בן הדד מלך ארם על סוס ופרשים
וקטלו גבר גברוהי ואפכו אנש ארם ורדפונון
ישראל ואשתיזב בר הדד מלכא דארם על
סוסון ועמהון תרין פרשין ויצא מלך
ישראל ויך את הסוס ואת הרכב והכה בארם
מכה גדולה ונפק מלכא דישראל ומחא ית
סוסותא ומגר ית רתכיא ומחא באנש ארם
מחא סגיאה ויגש הנביא אל מלך ישראל
ויאמר לו לך התחזק ודע וראה את אשר
תעשה כי לתשובת השנה מלך ארם עלה
עליך וקריב נביא לות מלכא דישראל ואמר
ליה איזיל אתקף ודע וחזי ית דתעביד ארי
לזמן סופה דשתא מלכא דארם סליק עלך
ועבדי מלך ארם אמרו אליו
ב אלהי הרים אלהיהם על כן חזקו ממנו ואולם
נלחם אתם במישור אם לא נחזק מהם ועבדי
מלכא דארם אמרו ליה אלהא דשליט על
טוריא אלההון על כין תקיפו מננא וברם
נגיח עמהון במישרא אם לא נתקף מנהון
ג ואת הדבר הזה עשה הסר המלכים איש
ג ט חד ממקמו ושים פחות תחתיהם ויתפתגמא
הדין עביד אעדי מלכיא גבר מאתריה ומני

יהושע ושים קטרת והולך מהרה על נס ושים בסלע קנך ושים פחות ראה בעינך עליה כריס מפין תורה ״ ונלחמה ג וסימ׳ בכנען בבני עמון

שלטוניא חלופיהון׃ ואתה תמנה לך חיל
כחיל הנפל מאותך וסוס כסוס ורכב כרכב
ונלחמה אותם במישור אם לא נחזק מהם
וישמע לקלם ויעש כן׃ ואת תמני לך משרין
כמשרין דעטרא מנך וסוסון כסוסון ורתכין
כרתכין ונגיח עמהון במישרא אם לא נתקף
מנהון וקביל למימרהון ועבד כין׃

ויהי לתשובת השנה ויפקד
בן הדד את ארם ויעל אפקה למלחמה עם
ישראל׃ והוה לזמן סופה דשתא ומנא בר
הדד ית אנשי ארם וסליק לאפיק לאגחא
קרבא עם ישראל׃ ובני ישראל התפקדו
וכלכלו וילכו לקראתם ויחנו בני ישראל
נגדם כשני חשפי עזים וארם מלאו את הארץ
ובני ישראל אתמניאו ואזדרזו ואזלו לקדמותהון
ושרו בני ישראל לקבלהון כתרין גזרי עזין
ואנשי ארם מלו ית ארעא׃ ויגש איש האלהים
ויאמר אל מלך ישראל ויאמר כה אמר יהוה
יען אשר אמרו ארם אלהי הרים יהוה ולא
אלהי עמקים הוא ונתתי את כל ההמון
הגדול הזה בידך וידעתם כי אני יהוה׃ וקריב
נביא דיי ואמר למלכא דישראל ואמר
כדנן אמר יי חלף דאמרו אנשי ארם אלהא
דשליט על טוריא יי ולא אלהא דשליט על
מישריא הוא ואמסר ית כל המונא סגיאה
הדין בידך ותדעון ארי אנא יי׃ ויחנו אלה

נכח אלה שבעת ימים ויהי ביום השביעי
ותקרב המלחמה ויכו בני ישראל את ארם
מאה אלף רגלי ביום אחד׃ ושרו אלין לקביל
אלין שבעה יומין והוה ביומא שביעאה
וקריבו עבדי קרבא ומחו בני ישראל ית
אנשי ארם מאה אלפין גברא רגלאה ביומא
חד׃ וינסו הנותרים אפקה אל העיר ותפל
החומה על עשרים ושבעה אלף איש
הנותרים ובן הדד נס ויבא אל העיר חדר
בחדר׃ ואפכו ואשתארו לאפק לקרתא ונפל
שורא על עסרין ושבעה אלפין גברא ואשתארו
ובר הדד אפך ועל לקרתא תון בגו תון׃ ויאמרו
אליו עבדיו הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל
כי מלכי חסד הם נשימה נא שקים במתנינו
וחבלים בראשנו ונצא אל מלך ישראל אולי
יחיה את נפשך׃ ואמרו ליה עבדוהי הא כען
שמענא ארי מלכי בית ישראל ארי מלכי גמלי
חסדא אנון נסר כען סקין בחרצנא ואטונין
ברישנא ונפוק לות מלכא דישראל מאם
יקיים ית נפשך׃ ויחגרו שקים במתניהם
וחבלים בראשיהם ויבאו אל מלך ישראל
ויאמרו עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי
ויאמר העודנו חי אחי הוא׃ ואסרו סקין
בחרציהון ואטונין ברישיהון ואתו לות
מלכא דישראל ואמרו עבדך בר הדד אמר
תתקיים כען נפשי ואמר העד כען קיים

אחיהוא׃ והאנשים ינחשו וימהרו ויחלטו
הממנו ויאמרו אחיך בן הדד ויאמר באו
קחהו ויצא אליו בן הדד ויעלהו על המרכבה׃
וגבריא נחישו ואוחיאו וחטפוהא מניה
ואמרו אחוך בר הדד ואמר עולו דברוהי
ונפק לותיה בר הדד ואסקיה לרתכא׃ ויאמר
אליו הערים אשר לקח אבי מאת אביך
ב אשיב וחצות תשים לך בדמשק כאשר
שם אבי בשמרון ואני בברית אשלחך
ויכרת לו ברית וישלחהו׃ ואמר ליה קרויא
דנסיב אבא מן אבוך אתיב ושוקין תמני
לך בדמשק כמא דמני אבא בשומרון ואנא
בקיים אשלחנך וגזר ליה קיים ושלחיה׃
ואיש אחד מבני הנביאים
ה אמר אל רעהו בדבר יהוה הכיני נא וימאן
האיש להכתו׃ וגברא חד מתלמידי נביא
אמר לחבריה בפתגמא דיי מחיני כען ולא
אבא גברא למחהי׃ ויאמר לו יען אשר
לא שמעת בקול יהוה הנך הולך מאתי והכך
האריה וילך מאצלו וימצאהו האריה ויכהו׃
ואמר ליה חלף דלא קבילתא למימרא דיי
הא את אזיל מלותי ויקטלנך אריא ואזל
מלותיה ואשכחיה אריא וקטליה׃ וימצא
איש אחר ויאמר הכיני נא ויכהו האיש
הכה ופצע׃ ואשכח גברא אחרנא ואמר
מחיני כען ומחהי גברא מחהי ופדעיה׃

וילך הנביא ויעמד למלך על הדרך ויתחפש
באפר על עיניו׃ ואזל נביא וקם למלכא על
אורחא ואוכריך במעפרא על עינוהי׃ ויהי
ב המלך עבר והוא צעק אל המלך ויאמר עבדך
יצא בקרב המלחמה והנה איש סר ויבא אלי
איש ויאמר שמר את האיש הזה אם הפקד
יפקד והיתה נפשך תחת נפשו או ככר כסף
תשקול׃ והוה מלכא עבר והוא צווח קדם
מלכא ואמר עבדך נפק בגו קרבא והא גברא
זר ואיתי לי גברא ואמר טר ית גברא הדין
אם משגא ישגי ותהי נפשך חלף נפשיה
או ככרא דכספא תתקול׃ ויהי עבדך עשה
ג הנה והנה והוא איננו ויאמר אליו מלך
ישראל כן משפטך אתה חרצת׃ והוה עד
דעבדך מתפני לכא ולכא והא ליתוהי ואמר
ליה מלכא דישראל את דינא דינך ופסקתא
מעלי ק׳ וימהר ויסר את האפר מעלי עיניו ויכר אתו
מלך ישראל כי מהנביאים הוא׃ ואוחי ואעדי
ית מעפרא מעלוי עינוהי ואשתמודע יתיה
מלכא דישראל ארי מתלמידי נביא הוא׃
ויאמר אליו כה אמר יהוה יען שלחת את
איש חרמי מיד והיתה נפשך תחת נפשו
ועמך תחת עמו׃ ואמר ליה כדנן אמר יי
חלף דשיזבתא ית גבר חייב קטול מידך
ותהי נפשך חלף נפשיה ועמך חלף עמיה׃
ח ב ובעל׳ וילך מלך ישראל על ביתו סר וזעף ויבא

בדבר יי׳ ה׳ וסימנ׳ נגלה ואיש אחד מבני הנביאים הוגישו גם נגשו ומן והנה איש אלהים בא עד אחר הדבר הזה דכות במ״א וישמע הנביא

שמרונה ואזל מלכא דישראל לביתיה נסיס
ודוי ואתא לשומרון ויהי אחר
הדברים האלה כרם היה לנבות היזרעאלי
אשר ביזרעאל אצל היכל אחאב מלך שמרון
והוה בתר פתגמיא האלין כרמא הוה לנבות
יזרעאלאה דביזרעאל בסטר היכלא
דאחאב מלכא דשומרון וידבר אחאב אל
נבות לאמר תנה לי את כרמך ויהי לי לגן
ירק כי הוא קרוב אצל ביתי ואתנה לך תחתיו
כרם טוב ממנו אם טוב בעיניך אתנה לך
כסף מחיר זה ומליל אחאב עם נבות למימר
הב לי ית כרמך ויהי לי לגנת ירקא ארי הוא
קריב בסטר ביתי ואתין לך חלופוהי כרמא
דטב מניה אם טב בעינך אתין לך כספא
דמוהי מא דשוי ויאמר נבות אל אחאב
חלילה לי מיהוה מתתי את נחלת אבתי לך
ואמר נבות לאחאב חס לי מן קדם יי מלמתן
ית אחסנת אבהתי לך ויבא אחאב אל ביתו
סר וזעף על הדבר אשר דבר אליו נבות
היזרעאלי ויאמר לא אתן לך את נחלת
אבותי וישכב על מטתו ויסב את פניו ולא
אכל לחם ואתא אחאב לביתיה נסיס ודוי
על פתגמא דמליל עמיה נבות יזרעאלאה
ואמר לא אתין לך ית אחסנת אבהתי ושכיב
על ערסיה ואסחר ית אפוהי ולא אכל לחמא
ותבא אליו איזבל אשתו ותדבר אליו מה זה

רוחך סרה ואינך אכל לחם ואתת לותיה
איזבל אתתיה ומלילת עמיה מא דין רוחך
סטיא ולית את אכיל לחמא וידבר אליה
כי אדבר אל נבות היזרעאלי ואמר לו תנה
לי את כרמך בכסף או אם חפץ אתה אתנה
לך כרם תחתיו ויאמר לא אתן לך את כרמי
ומליל עמה ארי מלילית עם נבות יזרעאלאה
ואמרית ליה הב לי ית כרמך בכספא או אם
רעי את אתין לך כרמא חלופוהי ואמר לא
אתין לך ית כרמי ותאמר אליו איזבל אשתו
אתה עתה תעשה מלוכה על ישראל קום
אכל לחם ויטב לבך אני אתן לך את כרם
נבות היזרעאלי ואמרת ליה איזבל אתתיה
את כען תצלח במלכותא על ישראל קום
אכול לחמא וישפר לבך אנא אתין לך ית
כרמא דנבות יזרעאלאה ותכתב ספרים
בשם אחאב ותחתם בחתמו ותשלח הספרים
אל הזקנים ואל החרים אשר בעירו הישבים
את נבות וכתבת אגרתא בשמא דאחאב
וחתמת בעזקתיה ושדרת אגרתא לסביא
ולתורביניא דבקרתיה דיתבין עם נבות
ותכתב בספרים לאמר קראו צום והשיבו
את נבות בראש העם וכתבת באגרתא
למימר גזרו צומא ואותיבו ית נבות בריש
עמא והושיבו שנים אנשים בני בליעל
נגדו ויעדהו לאמר ברכת אלהים ומלך

אתה מדין נחלת אבתי ... בחתמו ו חס בליש וסימנ׳ ... ומלך ה וסימ׳

והוציאהו וסקלהו וימת: ואותיבו תרין גברין
בני רשעא לקבליה ויסהדונה למימר
גדיפתא קדם יי׳ ומלכא לטתא ואפקוהי
ורגמוהי ויתקטיל: ויעשו אנשי עירו הזקנים
והחרים אשר הישבים בעירו כאשר שלחה
אליהם איזבל כאשר כתוב בספרים אשר
שלחה אליהם: ועבדו אנשי קרתיה סביא
ותורביניא דיתבין בקרתיה כמא דשלחת
לותהון איזבל כמא דכתיב באגרתא דשלחת
לותהון: קראו צום והשיבו את נבות בראש
העם: גזרו צומא ואותיבו ית נבות בריש
עמא: ויבאו שני האנשים בני בליעל וישבו
נגדו ויעדהו אנשי הבליעל את נבות נגד
העם לאמר ברך נבות אלהים ומלך ויצאהו
מחוץ לעיר ויסקלהו באבנים וימת: ואתו
תרין גברין בני רשעא ויתיבו לקבליה ואסהידו
גברי בני רשעא ית נבות קדם עמא למימר
גדיף נבות קדם יי׳ ומלכא לט ואפקוהי מברא
לקרתא ורגמוהי באבניא ומית: וישלחו
אל איזבל לאמר סקל נבות וימת: ושלחו
לות איזבל למימר אתרגים נבות ומית:
ויהי כשמע איזבל כי סקל נבות וימת ותאמר
איזבל אל אחאב קום רש את כרם נבות
היזרעאלי אשר מאן לתת לך בכסף כי
אין נבות חי כי מת: והוה כד שמעת איזבל
ארי אתרגים נבות ומית ואמרת איזבל

לאחאב קום אחסין ית כרמא דנבות יזרעלאה
דלא אבא למתן לך בכספא ארי לית נבות קיים
אלהין מית: ויהי כשמע אחאב כי מת נבות
ויקם אחאב לרדת אל כרם נבות היזרעאלי
לרשתו: והוה כד שמע אחאב ארי מית נבות
וקם אחאב למיחת לכרמא דנבות יזרעאלאה
למירתיה: ויהי דבר יהוה אל
אליהו התשבי לאמר: והוה פתגם נבואה מן
קדם יי׳ עם אליה דמתשוב למימר: קום
רד לקראת אחאב מלך ישראל אשר בשמרון
הנה בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו: קום
חות לקדמות אחאב מלכא דישראל דבשמרון
הא בכרמא דנבות דנחת לתמן למירתיה:
ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה הרצחת וגם
ירשת ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה
במקום אשר לקקו הכלבים את דם נבות
ילקו הכלבים את דמך גם אתה: ותמליל עמיה
למימר כדנן אמר יי׳ הקטלתא ואף אחסינתא
ותמליל עמיה למימר באתרא דלחיכו כלביא
ית דמא דנבות ילחכון כלביא ית דמך אף
את: ויאמר אחאב אל אליהו המצאתני איבי
ויאמר מצאתי יען התמכרך לעשות הרע
בעיני יהוה: ואמר אחאב לאליה האשכחתא
לי בעיל דבבי ואמר אשכחית חלף דחשבתא
למעבד דביש קדם יי׳: הנני מבי אליך רעה
ובערתי אחריך והכרתי לאחאב משתין

שדה ד׳ דחס בליש וסימנ׳ העד בנו ואעד בך ויעדהו ויעדהו׳ ודברת אליו ד׳ וסימ׳ ושמעת את הדברים בפז מכת ודבר הרצחת וגם ירשת

בקיר ועצור ועזוב בישראל: הא אנא מיתי
עלך בישתא ואפלי בתרך ואשיצי לאחאב
ידע מדע ואחיד ושביק בישראל: ונתתי
את ביתך כבית ירבעם בן נבט וכבית בעשא
בן אחיה אל הכעס אשר הכעסת ותחטא
את ישראל: ואתין ית ביתך כבית ירבעם
בר נבט וכבית בעשא בר אחיה על ארגזותא
דארגיזתא ואחיבתא ית ישראל: וגם לאיזבל
דבר יהוה לאמר הכלבים יאכלו את איזבל
בחל יזרעאל: ואף על איזבל גזר יי׳ למימר
כלביא ית איזבל באחסנת יזרעאל: המת
לאחאב בעיר יאכלו הכלבים והמת בשדה
יאכלו עוף השמים: דימות לאחאב בקרתא
ייכלון כלביא ודימות בחקלא ייכלון עופא
דשמיא: רק לא היה כאחאב אשר התמכר
לעשות הרע בעיני יהוה אשר הסתה אתו
איזבל אשתו: להוד לא הוה כאחאב דחשיב
למעבד דביש קדם יי׳ דאטעיאת יתיה איזבל
אתתיה: ויתעב מאד ללכת אחרי הגלולים
ככל אשר עשו האמרי אשר הוריש יהוה
מפני בני ישראל: וארשע לחדא למהך
בתר טעותא ככל דעבדו אמוראי דתריך
יי׳ מן קדם בני ישראל: ויהי
כשמע אחאב את הדברים האלה ויקרע
בגדיו וישם שק על בשרו ויצום וישכב
בשק ויהלך אט: והוה כד שמע אחאב ית

פתגמיא האלין ובזע לבושוהי ואסר סקא
על בסריה וצם ושכיב בסקיה והליך יחיף:
ויהי דבר יהוה אל אליהו
התשבי לאמר: והוה פתגם נבואה מן קדם
יי׳ עם אליה דמתשבי למימר: הראית כי
נכנע אחאב מלפני יען כי נכנע מפני לא
אבי הרעה בימיו בימי בנו אביא הרעה
על ביתו: החזיתא ארי אתבר אחאב מן קדמי
חלף דאתבר מן קדמי לא איתי בישתא ביומוהי
22 ביומי בריה איתי בישתא על ביתיה: וישבו
שלש שנים אין מלחמה בין ארם ובין ישראל:
ויתיבו תלת שנין לית קרבא בין ארם ובין
ישראל: ויהי בשנה השלישית
וירד יהושפט מלך יהודה אל מלך ישראל:
והוה בשתא תליתיתא ונחת יהושפט מלך
שבטא דבית יהודה לות מלכא דישראל:
ויאמר מלך ישראל אל עבדיו הידעתם כי
לנו רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחת אתה
מיד מלך ארם: ואמר מלכא דישראל לעבדוהי
הידעתון ארי דילנא רמות גלעד ואנחנא
שתקין מלמסב יתה מיד מלכא דארם:
ויאמר אל יהושפט התלך אתי למלחמה רמת
גלעד ויאמר יהושפט אל מלך ישראל
כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך:
ואמר ליהושפט התיזיל עמי לאגחא קרבא
לרמות גלעד ואמר יהושפט למלכא דישראל

על ביתו ח וסימנ׳ ויפקדיהו על ביתו וירא ויצו יוסף אלקנה הראית כי נכנע אחאב מלפני שמרונה ישען על ביתו

ה׳ פיסוק דמיין ומתחלפין ב׳ במל״ב וב׳ בד״ב ימ׳ וסימנ׳ ויקבץ ויבא דמלכי׳ האלך אם אחדל הנלך אם נחדל דד״ב ימ׳ ויקבץ ויבא הנלך אם נחדל הנלך אם נחדל

אנא כותך עמי כעמך סוסותי כסוסותך׃
ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא
כיום את דבר יהוה׃ ואמר יהושפט למלכא
דישראל תבע כען כיומא הדין ית פתגמא
דיי׳׃ ויקבץ מלך ישראל את הנביאים הצ׳
כארבע מאות איש ויאמר אלהם האלך הספר
על רמות גלעד למלחמה אם אחדל ויאמרו ל׳
עלה ויתן אדני ביד המלך׃ וכנש מלכא דישר׳
ית נביי שקרא כארבע מאה גברא ואמר
להון האיזיל לרמות גלעד לאגחא קרבא
אם אתמנע ואמרו סק וימסר יי׳ בידא דמלכא׃
ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה עוד
ונדרשה מאתו׃ ואמר יהושפט הלית כא
נביא קדם יי׳ עוד ונתבע מניה׃ ויאמר מלך
ישראל אל יהושפט עוד איש אחד לדרש
את יהוה מאתו ואני שנאתיו כי לא יתנבא
ד׳ עלי טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה ויאמר
ב׳ טת יהושפט אל יאמר המלך כן׃ ואמר מלכא
הי׳ דישראל ליהושפט עוד גברא חד למתבע
וב׳ ית פתגמא דיי׳ מניה ואנא סניתיה ארי לא
כת א יתנבי עלי טב אלהין ביש הוא מיכה בר
ימלה ואמר יהושפט לא יימר מלכא כין׃
ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר
ב׳ מהרה מיכיהו בן ימלה׃ וקרא מלכא
דישראל לגואה חד ואמר אבע מיכה בר
ימלה׃ ומלך ישראל ויהושפט מלך יהודה

וסימ׳ דמל״ב אלף אלף נון נון דד״ב ימים נון אלף נון אלף

ישבים איש על כסאו מלבשים בגדים בגרן
פתח שער שמרון וכל הנביאים מתנבאים
לפניהם׃ ומלכא דישראל ויהושפט מלך
שבטא דבית יהודה יתבין גבר על כרסוהי
לבישין לבושין ויתבין באדרא במעלנא
דתרע שומרון וכל נביי שקרא מתנבן
ט קדמיהון׃ ויעש לו צדקיה בן כנענה קרני
ברזל ויאמר כה אמר יהוה באלה תנגח את
ב׳ חס ארם עד כלתם׃ ועבד ליה צדקיה בר כנענה
קרנין דברזל ואמר כדנן אמר יי׳ באלין
תקטול ית אנש ארם עד דתשיצינון׃ וכל
הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמת גלעד
והצלח ונתן יהוה ביד המלך׃ וכל נביי שקרא
מתנבן כין למימר סק לרמות גלעד ואצלח
וימסר יי׳ בידא דמלכא׃ והמלאך אשר הלך
לקרא מיכיהו דבר אליו לאמר הנה נא דברי
דברך ק׳ הנביאים פה אחד טוב אל המלך יהי נא דברך
כדבר אחד מהם ודברת טוב׃ ואזגדא דאזל
למקרי מיכה מליל עמיה למימר הא כען
פתגמי נביי שקרא ממלל חד שוין תקין
קדם מלכא יהי כען פתגמך כפתגמא דחד
מנהון ותמליל פתגמין תקנין׃ ויאמר מיכיהו
חי יהוה כי את אשר יאמר יהוה אלי אתו אדבר׃
ואמר מיכה קיים הוא יי׳ ארי ית דיימר יי׳
לי יתיה אמליל׃ ויבוא אל המלך ויאמר המלך
אליו מיכיהו הנלך אל רמת גלעד למלחמה

ימלה ד׳ ב׳ כת הי וב׳ כת אלף וסימנ׳ דמלכים כת הי דד״ב ימים כת אלף — מהרה ב׳ וסימנ׳ מיכיהו כי פשטו פלשתים

אם נחדל ויאמר אליו עלה והצלח ונתן יהוה
ביד המלך׃ ואתא לות מלכא ואמר מלכא ליה
מיכה הניזיל לרמות גלעד לאגחא קרבא אם
נתמנע ואמר ליה סק ואצלח וימסר ייי בידא
דמלכא׃ ויאמר אליו המלך עד כמה פעמים
אני משביעך אשר לא תדבר אלי רק אמת
בשם יהוה׃ ואמר ליה מלכא עד כמא זמנין
אנא מקיים עלך דלא תמליל עמי לחוד קשוט
בשמא דייי׃ ויאמר ראיתי את כל ישראל
נפצים אל ההרים כצאן אשר אין להם רעה
ויאמר יהוה לא אדנים לאלה ישובו איש לביתו
בשלום׃ ואמר חזיתי ית כל ישראל מבדרין
על טוריא כענא דלית להון רעי ואמר ייי
לית להון רבונין לאלין יתובון גבר לביתיה
בשלם׃ ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
הלוא אמרתי אליך לוא יתנבא עלי טוב כי
אם רע׃ ואמר מלכא דישראל ליהושפט
הלא אמרית לך לא יתנבי עלי טב אלהין
ביש׃ ויאמר לכן שמע דבר יהוה ראיתי את
יהוה ישב על כסאו וכל צבא השמים עמד
עליו מימינו ומשמאלו׃ ואמר בכין קביל
פתגמא דייי חזיתי ית יקרא דייי שרי על כרסיה
וכל חילי שמיא קימין קדמוהי מימיניה
ומסמליה׃ ויאמר יהוה מי יפתה את אחאב
ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה
אמר בכה׃ ואמר ייי מן יטעי ית אחאב ויסק

ויפול ברמות גלעד ואמר דין בכדין ודין
אמר כדין׃ ויצא הרוח ויעמד לפני יהוה
ויאמר אני אפתנו ויאמר יהוה אליו במה׃
ונפק רוחא וקם קדם ייי ואמר אנא אטעיניה
ואמר ייי ליה במא׃ ויאמר אצא והייתי רוח
שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל
צא ועשה כן׃ ואמר אפוק ואיהי לרוח דשקר
בפום כל נביוהי ואמר תטעי ואף תכול פוק
ועביד כין׃ ועתה הנה נתן יהוה רוח שקר
בפי כל נביאיך אלה ויהוה דבר עליך רעה׃
וכען הא יהב ייי רוח דשקר בפום כל נבייך
אלין וייי גזר לאיתאה עלך בישא׃ ויגש
צדקיהו בן כנענה ויכה את מיכיהו על הלחי
ויאמר אי זה עבר רוח יהוה מאתי לדבר אותך׃
וקריב צדקיה בר כנענה ומחא ית מיכה על
לסתא ואמר אי דא שעא אסתלק רוח נבואה
מן קדם ייי מני למללא עמך׃ ויאמר מיכיהו
הנך ראה ביום ההוא אשר תבא חדר בחדר
להחבה׃ ואמר מיכה הא את חזי ביומא ההוא
דאת עליל תון בתון לאטמרא׃ ויאמר מלך
ישראל קח את מיכיהו והשיבהו אל אמן
שר העיר ואל יואש בן המלך׃ ואמר מלכא
דישראל דבר ית מיכה ואתיבהי לות אמון
רב קרתא ולות יואש בר מלכא׃ ואמרת כה
אמר המלך שימו את זה בית הכלא והאכלהו
לחם לחץ ומים לחץ עד באי בשלום׃ ותימר

ויפל ג׳ וסימנ׳ ברמת גלעד וחב טחי תפל׳ דמלל׳ רוח שקר בפי כל נביאין דדברי ימים לרוח שקר נביאיך אלה וסימנ׳ רכן לנך

כרנן אמר מלכא שוו ית דין בית אסירי
ואוכלוהי לחמא כרחוק ומיא כרחוק עד
מיתא בשלמא׃ ויאמר מיכיהו אם שוב
תשוב בשלום לא דבר יהוה בי ויאמר שמעו
עמים כלם׃ ואמר מיכה אם מתב תתוב
בשלמא לא רעוא קדם יי בי ואמר שמעו
עממיא כלהון׃ ויעל מלך ישראל ויהושפט
מלך יהודה רמת גלעד׃ וסליק מלכא דישראל
ויהושפט מלך שבטא דבית יהודה לרמות
גלעד׃ ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
התחפש ובא במלחמה ואתה לבש בגדיך ג
ויתחפש מלך ישראל ויבא במלחמה׃ ואמר
מלכא דישראל ליהושפט אנא אשתני
ואיעול בקרבא ואת לבש לבושך ואשתני
מלכא דישראל ועל בקרבא׃ ומלך ארם
צוה את שרי הרכב אשר לו שלשים ושנים
לאמר לא תלחמו את קטן ואת גדול כי אם את
מלך ישראל לבדו׃ ומלכא דארם פקיד
ית רבני רתכיא דיליה תלתין ותרין למימר
לא תגיחון קרב עם זעירא ועם רבא אלהין
עם מלכא דישראל בלחודוהי׃ ויהי כראות
שרי הרכב את יהושפט והמה אמרו אך
מלך ישראל הוא ויסרו עליו להלחם ויזעק ל׳ בספ
יהושפט׃ והוה כד חזו רבני רתכיא ית
יהושפט ואנון אמרו ברם מלכא דישראל
הוא וזרו עלוהי לאגחא וצוח יהושפט׃ ויהי

כראות שרי הרכב כי לא מלך ישראל הוא
וישובו מאחריו׃ והוה כד חזו רבני רתכיא ו׳ מל׳
ארי לא מלכא דישראל הוא ותבו מבתרוהי׃ בנב׳
ואיש משך בקשת לתמו ויכה את מלך
ישראל בין הדבקים ובין השרין ויאמר
לרכבו הפך ידך והוציאני מן המחנה כי
החליתי׃ וגברא נגד בקשתא לקבליה ומחא
ית מלכא דישראל בין דבקיא ובין שריינא
ואמר למרכבתיה אתחזר לאחורך ואפיקני
מן משריתא ארי אתמרעית׃ ותעלה המלחמה
ביום ההוא והמלך היה מעמד במרכבה נכח ב
ארם וימת בערב ויצק דם המכה אל חיק
הרכב׃ וסליקו עדרי קרבא ביומא ההוא
ומלכא הוה מתקף וקאים ברתכא לקביל
אנש ארם ומית ברמשא ואתרק דמא דמחתא
לגו רתכא׃ ויעבר הרנה במחנה כבא השמש ו׳ חס
לאמר איש אל עירו ואיש אל ארצו׃ ועבר
כרוזא במשריתא כמיעל שמשא למימר
גבר לקרתיה וגבר לארעיה׃ וימת המלך
ויבוא שמרון ויקברו את המלך בשמרון׃ ומית ט׳ מל׳
מלכא ואתא לשומרון וקברו ית מלכא
בשומרון׃ וישטף את הרכב על ברכת שמרון
וילקו הכלבים את דמו והזנות רחצו כדבר
יהוה אשר דבר׃ ושטפו ית רתכא על בריכתא
דשומרון ולחיכו כלביא ית דמיה ומני זניא
שטפו כפתגמא דיי דמליל׃ ויתר דברי

כבא ן חס וסימנ׳ ÷ משה לפנות ערב ויעבר הרנה ראו כבא המלאך כבא הספר ויהי כבא הספר

אחאב וכל אשר עשה ובית השן אשר בנה
וכל הערים אשר בנה הלוא הם כתובים על
ספר דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי
אחאב וכל דעבד ובית שנא דבנא וכל קרויא
דבנא הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ וישכב אחאב עם אבתיו וימלך
אחזיהו בנו תחתיו׃ ושכיב אחאב עם אבהתוהי
ומלך אחזיה בריה תחותוהי׃

ויהושפט בן אסא מלך על יהודה
בשנת ארבע לאחאב מלך ישראל׃ ויהושפט
בר אסא מלך על דבית יהודה בשנת ארבע
לאחאב מלכא דישראל׃ יהושפט בן שלשים
וחמש שנה במלכו ועשרים וחמש שנה מלך
בירושלם ושם אמו עזובה בת שלחי׃ יהושפט
בר תלתין וחמיש שנין כד מלך ועסרין וחמיש
שנין מלך בירושלם ושום אמיה עזובה
בת שלחי׃ וילך בכל דרך אסא אביו לא סר
ממנו לעשות הישר בעיני יהוה׃ ואזל בכל
אורח אסא אבוהי לא סטא מנה למעבד
דכשר קדם יי׃ אך הבמות לא סרו עוד העם
מזבחים ומקטרים בבמות׃ ברם במתא
לא עטרא עד כען עמא מדבחין ומסקין
בוסמין על במתא׃ וישלם יהושפט עם
מלך ישראל׃ ואשלים יהושפט עם מלכא
דישראל׃ ויתר דברי יהושפט וגבורתו אשר
עשה ואשר נלחם הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
יהושפט וגבורתיה דעבד ודאגיח הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכיא
דבית יהודה׃ ויתר הקדש אשר נשאר בימי
אסא אביו בער מן הארץ׃ ושאר נפקתנא
דאשתאר ביומי אסא אבוהי פלי מן ארעא׃
ומלך אין באדום נצב מלך׃ ומלכא לית באדום
ממנא אלהין אסטרטיגא למלכא׃ יהושפט
עשר אניות תרשיש ללכת אופירה לזהב
ולא הלך כי נשברה אניות בעציון גבר׃
יהושפט עבד ספינת אפריקא למיזל לאופיר
לאיתאה דהבא ולא אזל ארי אתברא ספינתא
בעציון גבר׃ אז אמר אחזיהו בן אחאב אל
יהושפט ילכו עבדי עם עבדיך באניות ולא
אבה יהושפט׃ בכין אמר אחזיה בר אחאב
ליהושפט ייזלון עבדי עם עבדך בספינתא
ולא אבא יהושפט׃ וישכב יהושפט עם אבתיו
ויקבר עם אבתיו בעיר דוד אביו וימלך יהורם
בנו תחתיו׃ ושכיב יהושפט עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא דדוד אבוהי
ומלך יהורם בריה תחותוהי׃

אחזיהו בן אחאב מלך על ישראל
בשמרון בשנת שבע עשרה ליהושפט
מלך יהודה וימלך על ישראל שנתים׃ אחזיהו
בר אחאב מלך על ישראל בשומרון בשנת
שבע עסרי ליהושפט מלך שבטא דבית

באנות ד ומל וסימנ׳ והשיבך יי מצרים עבדי עם עבדיך וכשדים יורדי ובעת קץ יתנגח עמו וחד ובאנות וחד כאנות סוחר ׳ וישלם ל׳ ליה כות׳

INDEX

יהודה ומלך על ישראל תרתין שנין ויעש
הרע בעיני יהוה וילך בדרך אביו ובדרך
אמו ובדרך ירבעם בן נבט אשר החטיא
את ישראל ועבד דביש קדם יי׳ ואזל
באורח אבוהי ובאורח אמיה ובאורח ירבעם
בר נבט דחייב ית ישראל ויעבד את הבעל
וישתחוה לו ויכעס את יהוה אלהי ישראל
ככל אשר עשה אביו ופלח ית בעלא וסגיד
ליה וארגיז קדם יי׳ אלהא דישראל ככל

2 Kings 317-386

דעבד אבוהי ויפשע מואב בישראל אחרי
מות אחאב ומרדו מואבאי בישראל בתר
דמית אחאב ויפל אחזיה בעד השבכה
בעליתו אשר בשמרון ויחל וישלח מלאכים
ויאמר אליהם לכו דרשו בבעל זבוב אלהי
עקרון אם אחיה מחלי זה ונפל אחזיה מן
סריגתא בעליתיה דבשומרון ואתמרע ושלח
אזגדין ואמר להון איזילו תבעו בבעל זבוב
טעות עקרון אם איחי ממרעי דין
ומלאך יהוה דבר אל אליה
התשבי קום עלה לקראת מלאכי מלך שמרון
ודבר אליהם המבלי אין אלהים בישראל
אתם הלכים לדרש בבעל זבוב אלהי עקרון
ומלאכא דיי׳ מליל עם אליה דמתשוב קום
סק לקדמות אזגדי מלכא דשומרון ותמלל
להון הלא אלה קיים דשכינתיה שריא בישר׳
אתון אזלתון למתבעא בבעל זבוב טעות

עקרון ולכן כה אמר יהוה המטה אשר
עלית שם לא תרד ממנה כי מות תמות וילך
אליה ובכין כדנן אמר יי׳ ערסא דסליקתא
לתמן לא תיחות מנה ארי ממת תמות ואזל
אליה וישובו המלאכים אליו ויאמר אליהם
מה זה שבתם ותבו אזגדיא לותיה ואמר
להון מא דין תבתון ויאמרו אליו איש עלה
לקראתנו ויאמר אלינו לכו שובו אל המלך
אשר שלח אתכם ודברתם אליו כה אמר
יהוה המבלי אין אלהים בישראל אתה
שלח לדרש בבעל זבוב אלהי עקרון לכן
המטה אשר עלית שם לא תרד ממנה כי
מות תמות ואמרו ליה גברא סליק לקדמותנא
ואמר לנא איזילו תובו לות מלכא דשלח
יתכון ותמללון עמיה כדנן אמר יי׳ הלא
אלה קיים דשכינתיה שריא בישראל את שלח
למתבעא בבעל זבוב טעות עקרון בכין
ערסא דסליקתא לתמן לא תיחות מנה
ארי ממת תמות וידבר אלהם מה משפט
האיש אשר עלה לקראתכם וידבר אליכם
את הדברים האלה ומליל עמהון מא
נמוסיה דגברא דסליק לקדמותכון ומליל
עמכון ית פתגמיא האלין ויאמרו אליו
איש בעל שער ואזור עור אזור במתניו
ויאמרו אליה התשבי הוא ואמרו ליה גבר
סערן וזרזא דמשכא אסיר בחרציה ואמ׳

אליה דמתשוב הוא: וישלח אליו שר חמשים
וחמשיו ויעל אליו והנה ישב על ראש ההר
וידבר אליו איש האלהים המלך דבר רדה:
ושלח לותיה רב חמשין וחמשין דעמיה
וסליק לותיה והוא יתיב על ריש טורא ומליל
עמיה נביא דיי מלכא מליל חות: ויענה
אליהו וידבר אל שר החמשים ואם איש
אלהים אני תרד אש מן השמים ותאכל
אתך ואת חמשיך ותרד אש מן השמים
ותאכל אתו ואת חמשיו: ואתיב אליהו ומליל
עם רב חמשין ואם נביא דיי אנא תיחות
אישתא מן שמיא ותיכול יתך וית חמשין
דעמך ונחתת אישתא מן שמיא ואכלת
יתה וית חמשין דעמיה: וישב וישלח אליו
שר חמשים אחר וחמשיו ויען וידבר אליו
איש האלהים כה אמר המלך מהרה רדה:
ותב ושלח לותיה רב חמשין אחרנא וחמשין
דעמיה ואתיב ומליל עמיה נביא דיי כדנן
אמר מלכא אוחי חות: ויען אליה וידבר
אליהם אם איש אלהים אני תרד אש מן
השמים ותאכל אתך ואת חמשיך ותרד אש
אלהים מן השמים ותאכל אתו ואת חמשיו:
ואתיב אליהו ואמר להון אם נביא דיי אנא
תיחות אישתא מן שמיא ותיכול יתך וית
חמשין דעמך ונחתת אישתא מן קדם יי
מן שמיא ואכלת יתיה וית חמשין דעמיה:

וישב וישלח שר חמשים שלשים וחמשיו
ויעל ויבא שר החמשים השלישי ויכרע
על ברכיו לנגד אליהו ויתחנן אליו וידבר אליו
איש האלהים תיקר נא נפשי ונפש עבדיך
אלה חמשים בעיניך: ותב ושלח רב חמשין
תליתאין וחמשין דעמיה וסליק ואתא רב
חמשין תליתאה וכרע על ברכוהי לקביל
אליהו ובעא מניה ומליל עמיה נביא דיי תיקר
כען נפשי ונפש עבדך אלין חמשין בעינך:
הנה ירדה אש מן השמים ותאכל את שני
שרי החמשים הראשנים ואת חמשיהם
ועתה תיקר נפשי בעיניך: הא נחתת אישתא
מן שמיא ואכלת ית תרין רבני חמשין קדמאין
וית חמשין דעמהון וכען תיקר נפשי בעינך:
וידבר מלאך יהוה אל אליהו
רד אותו אל תירא מפניו ויקם וירד אותו אל
המלך: ומליל מלאכא דיי עם אליה חות
עמיה לא תדחל מן קדמוהי וקם ונחת עמיה
לות מלכא: וידבר אליו כה אמר יהוה יען
אשר שלחת מלאכים לדרש בבעל זבוב
אלהי עקרון המבלי אין אלהים בישראל
לדרש בדברו לכן המטה אשר עלית שם
לא תרד ממנה כי מות תמות: ומליל עמיה
כדנן אמר יי חלף דשלחתא אזגדין למתבע
בבעל זבוב טעות עקרון הלא אלה קיים
דשכינתיה שריא בישראל למשאל בפתגמיה

על ראש ההר ה׳ וסימנ׳ ... ונצבת לי שם ויעבר דוד שר חמשים אלף אחד זאת תורת הבית ... ואם איש ג׳ וסימ׳ עם הוא אלהים ואם איש שפתים

בכין ערסא דסליקתא לתמן לא תיחות מנה
ארי ממת תמות: וימת כדבר יהוה אשר
דבר אליהו וימלך יהורם תחתיו
בשנת שתים ליהורם בן יהושפט
מלך יהודה כי לא היה לו בן: ומית כפתגמא
דיי׳ דמליל אליה ומלך יהורם תחותוהי בשנת
תרתין ליהורם בר יהושפט מלך שבטא דבית
יהודה ארי לא הוה ליה בר: ויתר דברי אחזיהו
אשר עשה הלא המה כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל: ושאר פתגמי אחזיה
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
2 למלכי ישראל: ויהי בהעלות
יהוה את אליהו בסערה השמים וילך אליהו
ואלישע מן הגלגל: והוה באסקות יי׳ ית
אליה בעלעולא לצית שמיא ואזל אליה
ואלישע מן גלגלא: ויאמר אליהו אל אלישע
שב נא פה כי יהוה שלחני עד בית אל ויאמר
אלישע חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך וירדו
בית אל: ואמר אליה לאלישע תיב כען הכא
ארי יי׳ שלחני עד בית אל ואמר אלישע קיים
הוא יי׳ וחיי נפשך אם אשבקנך ונחתו לבית
אל: ויצאו בני הנביאים אשר בית אל אל
אלישע ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה
לקח את אדניך מעל ראשך ויאמר גם אני
ידעתי החשו: ונפקו תלמידי נביאיא דבבית
אל לות אלישע ואמרו ליה הידעת ארי יומא

דין יי׳ דבר ית רבונך מנך ואמר אף אנא ידענא
שתוקו: ויאמר לו אליהו שב נא פה כי יהוה
שלחני יריחו ויאמר חי יהוה וחי נפשך אם
אעזבך ויבאו יריחו: ואמר ליה אליה אלישע
תיב כען הכא ארי יי׳ שלחני יריחו ואמר קיים
הוא יי׳ וחיי נפשך אם אשבקנך ואתו ליריחו:
ויגשו בני הנביאים אשר ביריחו אל אלישע
ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה לקח את
אדניך מעל ראשך ויאמר גם אני ידעתי החשו:
וקריבו תלמידי נביאיא דביריחו לות אלישע
ואמרו ליה הידעת ארי יומא דין יי׳ דבר ית
רבונך מנך ואמר אף אנא ידענא שתוקו:
ויאמר לו אליהו שב נא פה כי יהוה שלחני
הירדנה ויאמר חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך
וילכו שניהם: ואמר ליה אליה תיב כען הכא
ארי יי׳ שלחני עד ירדנא ואמר קיים הוא יי׳
וחיי נפשך אם אשבקנך ואזלו תרויהון: וחמשים
איש מבני הנביאים הלכו ויעמדו מנגד מרחוק
ושניהם עמדו על הירדן: וחמשין גברא
מתלמידי נביאיא אזלו וקמו מקביל מרחיק
ותרויהון קמו על ירדנא: ויקח אליהו את
אדרתו ויגלם ויכה את המים ויחצו הנה והנה
ויעברו שניהם בחרבה: ונסיב אליה ית שושפה
ואחזר ומחא ית מיא ואתפליגו לכא ולכא
ועברו תרויהון ביבשתא: ויהי כעברם ואליהו
אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך בטרם

ליקח ט׳ וחס׳ וסימנ׳ קצתי בחיי ארור לקח שחד הנביאים ויגשו בני הנביאים בן אדם הנני לקח עץ יוסף את בני ישראל יסר לץ נפשות חכם

אלקח מעמך ויאמר אלישע ויהי נא פי שנים
ברוחך אלי והוה כמעברהון ואמר ליה אמר
לאלישע שאל מא אעביד לך עד לא אדבר
מלותך ואמר אלישע ויהי כען על חד תרין
ברוח נבואתך עמי ויאמר הקשית לשאול
אם תראה אתי לקח מאתך יהי לך כן ואם אין
לא יהיה ואמר אקשיתא למשאל אם תחזי
יתי דאנא מדבר מלותך יהי לך כין ואם לא
לא יהי ויהי המה הלכים הלוך ודבר והנה
רכב אש וסוסי אש ויפרדו בין שניהם ויעל
אליהו בסערה השמים והוה עד דאנון
אזלין מיזל וממללין והא רתכין דאישתא
וסוסון דאישתא ואפרישו בין תרויהון
וסליק אליה בעלעולא לצית שמיא ואלישע
ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל
ופרשיו ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם
לשנים קרעים ואלישע חזי והוא מצוח רבי
רבי דטב ליה לישראל בצלותיה מרתכין
ומפרשין ולא חזהי עוד ואתקיף בלבושוהי
וסדקנון לתרין סדקין וירם את אדרת אליהו
אשר נפלה מעליו וישב ויעמד על שפת
הירדן ואריס ית שושפא דאליה דנפלת
מעלוהי ותב וקם על כיף ירדנא ויקח את
אדרת אליהו אשר נפלה מעליו ויכה את
המים ויאמר איה יהוה אלהי אליהו אף הוא
ויכה את המים ויחצו הנה והנה ויעבר

אלישע ונסיב ית שושפא דאליה דנפלת
מניה ומחא ית מיא ואמר קביל בעותי יי
אלהיה דאליה אף הוא ומחא ית מיא ואתפליגו
לכא ולכא ועבר אלישע ויראהו בני הנביאים
אשר ביריחו מנגד ויאמרו נחה רוח אליהו
על אלישע ויבאו לקראתו וישתחוו לו ארצה
וחזוהי תלמידי נביאיא דביריחו מקביל ואמרו
נחת רוחיה דאליה על אלישע ואתו לקדמותיה
וסגידו ליה על ארעא ויאמרו אליו הנה נא
יש את עבדיך חמשים אנשים בני חיל ילכו
נא ויבקשו את אדניך פן נשאו רוח יהוה
וישלכהו באחד ההרים או באחת הגיאות
ויאמר לא תשלחו ואמרו ליה הא כען אית
עם עבדך חמשין גברין בני חילא ייזלון
כען ויבעון ית רבונך דלמא נטליה רוחא
מן קדם יי ורמהי בחד מן טוריא או בחד
מן חליא ואמר לא תשלחון ויפצרו בו עד
בש ויאמר שלחו וישלחו חמשים איש
ויבקשו שלשה ימים ולא מצאהו ואתקיפו
ביה עד סגי ואמר שלחו ושלחו חמשין
גברא ובעו תלתא יומין ולא אשכחוהי
וישבו אליו והוא ישב ביריחו ויאמר אלהם
הלא אמרתי אליכם אל תלכו ותבו לותיה
והוא יתיב ביריחו ואמר להון הלא אמרית
לכון לא תיזלון ויאמרו אנשי העיר אל
אלישע הנה נא מושב העיר טוב כאשר

ג בטעמ' בנון

הגאיות ק

נחה ג בטעמ' בנון וסימנ' רוח אליהו שקטה ארס על אפריס ויבקשו ג וסימנ' את אדניך אתך ויתפללו

אדני ראה והמים רעים והארץ משכלת׃
ואמרו אנשי קרתא לאלישע הא כען מותב
קרתא שפיר כמא דרבוני חזי ומיא בישין
וארעא מתכלא׃ ויאמר קחו לי צלחית
חדשה ושימו שם מלח ויקחו אליו׃ ואמר
איתו לי צלוחיתא חדתא ושוו תמן מלחא
ואיתיאו ליה׃ ויצא אל מוצא המים וישלך
שם מלח ויאמר כה אמר יהוה רפאתי למים רפיתי
האלה לא יהיה משם עוד מות ומשכלת׃ ק׳
ונפק למפקנא דמיא ורמא תמן מלחא
ואמר כדנן אמר יי אסיתי למיא האלין לא
יהי מתמן עוד מות ותכלו׃ וירפו המים עד
היום הזה כדבר אלישע אשר דבר׃ ואתסיו
מיא עד יומא הדין כפתגמא דאלישע דמליל׃
ויעל משם בית אל והוא
עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן העיר
ויתקלסו בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח׃
וסליק מתמן לבית אל והוא סליק באורחא
ויינקין דעדקין נפקו מן קרתא ואתלעבו ביה
ואמרו ליה סק קרחא סק קרחא׃ ויפן אחריו
ויראם ויקללם בשם יהוה ותצאנה שתים
דבים מן היער ותבקענה מהם ארבעים
ושני ילדים׃ ואתפני לאחורוהי וחזנון ולטנון
בשמא דיי ונפקא תרתין דבין מן חורשא
ובזעא מנהון ארבעין ותרין ינקין׃ וילך
משם אל הר הכרמל ומשם שב שמרון׃ ח̇

ואזל מתמן לטור כרמלא ומתמן תב
3 לשומרון׃ ויהורם בן אחאב
מלך על ישראל בשמרון בשנת שמנה עשרה
ליהושפט מלך יהודה וימלך שתים עשרה
שנה׃ ויהורם בר אחאב מלך על ישר׳ בשמרון
בשנת תמניא עסרי ליהושפט מלך שבטא
ג̇ דבית יהודה ומלך תרתא עסרי שנין׃ ויעשה
הרע בעיני יהוה רק לא כאביו וכאמו ויסר
את מצבת הבעל אשר עשה אביו׃ ועבד
דביש קדם יי להוד לא כאבוהי וכאמיה ואעדי
ית קמת בעלא דעבד אבוהי׃ רק בחטאות
ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל
דבק לא סר ממנה׃ להוד בחובי ירבעם בר
נבט דחייב ית ישראל אתרעי לא סטא מנהון׃
ומישע מלך מואב היה
נקד והשיב למלך ישראל מאה אלף כרים
ומאה אלף אילים צמר׃ ומישע מלכא
דמואב הוה מרי גיתי ומתיב תקרבתא למלכא
דישראל שנא שנא מאה אלפין תורין דפטמא
ג̇ ומאה אלפין דכרין דרעא׃ ויהי כמות אחאב
ויפשע מלך מואב במלך ישראל׃ והוה כד
מית אחאב ומריד מלכא דמואב במלכא
דישראל׃ ויצא המלך יהורם ביום ההוא
משמרון ויפקד את כל ישראל׃ ונפק מלכא
יהורם ביומא ההוא משומרון ומנא ית כל
ישראל׃ וילך וישלח אל יהושפט מלך יהודה

ומשם ח̇ וסימנ׳ המיצא יפרד בארה עבר קדמה שב שמרון הנכה ראה וחב׳ ׳׳׳ ויעשה הרע ג̇ וסימנ׳ עמרי ויהורם יואש הסמוך לאלישע

לאמר מלך מואב פשע בי התלך אתי אל
מואב למלחמה ויאמר אעלה כמוני כמוך
כעמי כעמך כסוסי כסוסיך: ואזל ושלח
ליהושפט מלך שבטא דבית יהודה למימר
מלכא דמואב מריד בי התיזיל עמי לות
מואב לאגחא קרבא ואמר אסק אנא כותך
עמי כעמך סוסותי כסוסותך: ויאמר אי זה
הדרך נעלה ויאמר דרך מדבר אדום: ואמר
באידא אורחא נסק ואמר באורח מדברא
דאדום: וילך מלך ישראל ומלך יהודה ומלך
אדום ויסבו דרך שבעת ימים ולא היה מים
למחנה ולבהמה אשר ברגליהם: ואזלו מלכא
דישראל ומלך שבטא דבית יהודה ומלכא
דאדום ואסתחרו מהלך שבעא יומין ולא
הוו מיא למשריתא ולבעירא דעמהון: ויאמר
מלך ישראל אהה כי קרא יהוה לשלשת
המלכים האלה לתת אותם ביד מואב: ואמר
מלכא דישראל וי ארי זמין יי' לתלתה
מלכיא האלין למסר יתהון בידא דמואבאי:
ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה ונדרשה
את יהוה מאותו ויען אחד מעבדי מלך
ישראל ויאמר פה אלישע בן שפט אשר
יצק מים על ידי אליהו: ואמר יהושפט
הלית כא נביא קדם יי' ונתבע ית פתגמא
דיי' מניה ואתיב חד מעולימי מלכא דישראל
ואמר כא אלישע בר שפט דשמיש ית

אליהו: ויאמר יהושפט יש אותו דבר יהוה
וירדו אליו מלך ישראל ויהושפט ומלך
אדום: ואמר יהושפט אית עמיה פתגמא
דיי' ונחתו לותיה מלכא דישראל ויהושפט
ומלכא דאדום: ויאמר אלישע אל מלך
ישראל מה לי ולך לך אל נביאי אביך ואל
נביאי אמך ויאמר לו מלך ישראל אל כי
קרא יהוה לשלשת המלכים האלה לתת
אותם ביד מואב: ואמר אלישע למלכא
דישראל מא לי ולך איזיל לות נביאי אבוך
ולות נביאי אמך ואמר ליה מלכא דישראל
בבעו לא תדכר חובין בשעתא ההיא בעי
עלנא רחמין ארי זמין יי' לתלתה מלכיא
האלין למסר יתהון ביד מואבאי: ויאמר
אלישע חי יהוה צבאות אשר עמדתי לפניו
כי לולי פני יהושפט מלך יהודה אני נשא
אם אביט אליך ואם אראך: ואמר אלישע
קיים הוא יי' צבאות דמשמישנא קדמוהי
ארי אלו לא פון אפי יהושפט מלך שבטא
דבית יהודה אנא נסיב אם אסתכל בך ואם
אחזינך: ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן
ותהי עליו יד יהוה: וכען איתו לי גברא דידע
לנגנא בכנרא והוי כד מנגין דמנגין ושרת
עלוהי רוח נבואה מן קדם יי': ויאמר כה
אמר יהוה עשה הנחל הזה גבים גבים:
ואמר כדנן אמר יי' יתעביד נחלא הדין

פציידין פציידין׃ כי כה אמר יהוה לא תראו
רוח ולא תראו גשם והנחל ההוא ימלא
מים ושתיתם אתם ומקניכם ובהמתכם׃
ארי כדנן אמר יי לא תחזון רוחא ולא
תחזון מטרא ונחלא ההוא יתמלי מיא
ותשתון אתון וגיתיכון ובעירכון׃ ונקל
זאת בעיני יהוה ונתן את מואב בידכם׃
וקלילא דא קדם יי וימסר ית מואבאי
בידכון׃ והכיתם כל עיר מבצר וכל עיר
מבחור וכל עץ טוב תפילו וכל מעיני מים
תסתמו וכל החלקה הטובה תכאבו באבנים׃
ותמחון כל כרך תקיף וכל קריא כריכא וכל
אילן דיאי תעקרון וכל מבועי מיא תסתמון
וכל אחסנתא שפירתא תטומון באבניא׃ ויהי
בבקר כעלות המנחה והנה מים באים
מדרך אדום ותמלא הארץ את המים׃ והוה
בצפרא כמסק מנחתא והא מיא אתן מאורח
אדום ואתמליאת ארעא ית מיא׃ וכל מואב
שמעו כי עלו המלכים להלחם בם ויצעקו
מכל חגר חגרה ומעלה ויעמדו על הגבול׃
וכל מואבאי שמעו ארי סליקו מלכיא
לאגחא קרבא בהון ואתכנישו מכל אסר
סיפא ולעילא וקמו על תחומא׃ וישכימו
בבקר והשמש זרחה על המים ויראו
מואב מנגד את המים אדמים כדם׃ ואקדימו
בצפרא ושמשא דנחת על מיא וחזו מואבאי

ית מיא סמקין כדמא׃ ויאמרו דם זה החרב
נחרבו המלכים ויכו איש את רעהו ועתה
לשלל מואב׃ ואמרו דמא דין אתגראה
אתגריאו מלכיא וקטלו גבר ית חבריה וכען
פוקו לבזתא מואבאי׃ ויבאו אל מחנה ישראל
ויקמו ישראל ויכו את מואב וינסו מפניהם
ויכו בה והכות את מואב׃ ואתו למשריתא
דישראל וקמו ישראל ומחו ית מואבאי
ואפכו מן קדמיהון ומחו בהון וקטילו ית
מואבאי׃ והערים יהרסו וכל חלקה טובה
ישליכו איש אבנו ומלאוה וכל מעין מים
יסתמו וכל עץ טוב יפילו עד השאיר
אבניה בקיר חרשת ויסבו הקלעים ויכוה׃
וקרויא פגרו וכל אחסנתא שפירתא רמו
גבר אבניה ומלוהא וכל מבועי מיא סתמו
וכל אילן דיאי עקרו עד דלא אשתארת
אבנא בכותלא דלא פגרוהא ואסחרו
קלעיא ומחוהא׃ וירא מלך מואב כי חזק
ממנו המלחמה ויקח אותו שבע מאות
איש שלף חרב להבקיע אל מלך אדום
ולא יכלו׃ וחזא מלכא דמואב ארי תקיפו
מניה עבדי קרבא ודבר עמיה שבע מאה
גברא שלפי סיפא לאפנאה לות מלכא דאדום
ולא יכילו׃ ויקח את בנו הבכר אשר ימלך
תחתיו ויעלהו עלה על החמה ויהי קצף
גדול על ישראל ויסעו מעליו וישבו לארץ׃

דכותה
ימלא ד׳ וסימנה׳ מים פי תהלתך עד ימלא שחוק ימלא פיהו חצץ ׃ על המים ד׳ וסימ׳ אשר באר ויבאו אליו מה אתה צפרה חיה והשמש זרחה וכל תהלים

ונסיב ית בריה בוכרא דעתיד דימלוך
תחותוהי ואסקיה עלתא על שורא והוה רגז
רב על ישראל ואסתלקו מניה ותבו לארעא
דישראל: ואשה אחת מנשי 4
אפטרתא דוירא אליו
בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר עבדך
אישי מת ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את
יהוה והנשה בא לקחת את שני ילדי לו
לעבדים: ואתתא חדא מנשי תלמידי נביא
מצוחא קדם אלישע למימר עבדך עבדיה
בעלי מית ואת ידעת ארי עבדך הוה דחיל
מן קדם יי דכד קטילת איזבל ית נביא דיי
דבר מנהון מאה גברא ואטמרנון חמשין
חמשין גברא במערתא והוה יזיף ומוכיל
להון בדיל דלא לאוכלותהון מנכסוהי דאחאב
מן קדם דאנון אנסא וכען רשיא אתא למדבר
ית תרין בני ליה לעבדין: ויאמר אליה אלישע
מה אעשה לך הגידי לי מה יש לכי בבית
ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך
שמן: ואמר לה אלישע מא אעביד ליך
חוי לי מא אית ליך בביתא ואמרת לית
לאמתך כל מדעם בביתא אלהין מנא
דמשחא: ויאמר לכי שאלי לך כלים מן
החוץ מאת כל שכנכי כלים רקים אל
תמעיטי: ואמר איזילי שאלי ליך מנין מן
ברא מן כל שיבבכי מנין ריקנין לא תזעירין:
ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת

על כל הכלים האלה והמלא תסיעי: ותהכין
ותגיפין דשא באפך ובאפי בנך ותריקין
משחא על כל מניא האלין ומנא דיתמלי
תסלקין: ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה
ובעד בניה הם מגישים אליה והיא מיצקת:
ואזלת מלותיה ואגפת דשא באפה ובאפי
בנהא אנון מקרבין לה מניא והיא מריקא
משחא: ויהי כמלאת הכלים ותאמר אל
בנה הגישה אלי עוד כלי ויאמר אליה אין
עוד כלי ויעמד השמן: והוה כמשלם מניא
ואמרת לברה קריב לי עוד מנא ואמר לה
לית עוד מנא ופסק משחא: ותבא ותגד לאיש
האלהים ויאמר לכי מכרי את השמן ושלמי
את נשיכי ואת בניכי תחיי בנותר: ואתת
וחויאת לנביא דיי ואמר איזילי זבני ית
משחא ושלמי למרי חובתיך ואת ובנך
תתפרנסין במא דישתאר:
ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם
ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכל לחם ויהי
מדי עברו יסר שמה לאכל לחם: והוה יומא
ועבר אלישע לשונם ותמן אתתא דחלת
חטאין ואתקיפת ביה למיכל לחמא והוה
בזמן מעדוהי מתפני לתמן למיכל לחמא:
ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש
אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד: ואמרת
לבעלה הא כען ידענא ארי נביא דיי קדישא הוא

ובאת ה̇ וסימנ׳ אל המלך ולקחת בידך וסגרת הדלת עד בבל מרגלותיו וחד ובת טות׳ — יסר ג̇ חס̇ וסימ׳ מדי עברו מי פתי יסר וחברו

מתפני לותנא תדירא: נעשה נא עלית קיר
קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא
ומנורה והיה בבאו אלינו יסור שמה: נעביד
כען עלית כותלא זעירא ונתקין ליה תמן
אתר ערסא ופתורא וכורסיא ומנרתא ויהי
במיתוהי לותנא מתפני לתמן: ויהי היום
ויבא שמה ויסר אל העליה וישכב שמה:
והוה יומא ועל לתמן וזר לעליתא ושכיב
תמן: ויאמר אל גחזי נערו קרא לשונמית
הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו: ואמר לגחזי
עולימיה קרי לשונמיתא הדא וקרא לה
וקמת קדמוהי: ויאמר לו אמר נא אליה
הנה חרדת אלינו את כל החרדה הזאת מה
לעשות לך היש לדבר לך אל המלך או אל
שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת:
ואמר ליה אימר כען לה הא עסקת לנא ית
כל עסקא הדא מא למעבד ליך הפתגם אית
ליך למללא עם מלכא או עם רב חילא
ואמרת בגו עסקי עמי אנא מסוברא: ויאמר
ומה לעשות לה ויאמר גחזי אבל בן אין
לה ואישה זקן: ואמר ומא למעבד לה
ואמר גחזי בקושטא בר לית לה ובעלה
סיב: ויאמר קרא לה ויקרא לה ותעמד בפתח:
ואמר קרא לה וקרא לה וקמת בתרעא: ויאמר
למועד הזה כעת חיה את חבקת בן ותאמר
אל אדני איש האלהים אל תכזב בשפחתך:

ואמר לזמנא הדין כעדן דאתון קיימין את
מחבקא ברא ואמרת בבעו רבוני נביא דיי
לא יתכרב פתגמא באמתך: ותהר האשה
ותלד בן למועד הזה כעת חיה אשר דבר
אליה אלישע: ועדיאת אתתא וילידת בר
לזמנא הדין כעדן דהיא קימא דמליל עמה
אלישע: ויגדל הילד ויהי היום ויצא אל אביו
אל הקצרים: ורבא רביא והוה יומא ונפק
לות אבוהי לות חצודיא: ויאמר אל אביו
ראשי ראשי ויאמר אל הנער שאהו אל אמו:
ואמר לאבוהי רישי רישי ואמר לעולימא
סבהי ואובלהי לאמיה: וישאהו ויביאהו אל
אמו וישב על ברכיה עד הצהרים וימת:
ונסביה ואובליה לאמיה ויתיב על ברכהא
עד עדן טיהרא ומית: ותעל ותשכבהו על
מטת איש האלהים ותסגר בעדו ותצא:
וסליקת ואשכיבתיה על ערסא דנביא דיי
ואגפת באפוהי ונפקת: ותקרא אל אישה
ותאמר שלחה נא לי אחד מן הנערים ואחת
האתנות וארוצה עד איש האלהים ואשובה:
וקרת לבעלה ואמרת שדר כען לי חד מן
עולימיא וחדא מן אתנא ואתמטי לות נביא
דיי ואתוב: ויאמר מדוע את הלכת אליו
היום לא חדש ולא שבת ותאמר שלום:
ואמר מדין את אזלא לותיה יומא דין לא
ירחו ולא שבא ואמרת שלם: ותחבש האתון

שכיבה שמה ג׳ בל׳ וסימנ׳ ושמה רחב ויסר אל העליה כי יורם ... שלחה ז׳ וסימנ׳ הנער שלחה וקחנו דוד מן הנערים תעלוהו

ותאמר אל נערה נהג ולך אל תעצר לי
לרכב כי אם אמרתי לך: וזריזת אתנא
ואמרת לעולימא דבר ואיזיל לא תדחק
עלי למרכב אלהין כד אימר לך: ותלך ותבא
אל איש האלהים אל הר הכרמל ויהי כראות
איש האלהים אתה מנגד ויאמר אל גחזי
נערו הנה השנמית הלז: ואזלת ואתת לות
נביא דיי לטור כרמלא והוה כד חזא נביא
דיי יתה מקביל ואמר לגחזי עולימיה הא
שונמיתא דיכי: עתה רוץ נא לקראתה ואמר
לה השלום לך השלום לאישך השלום לילד
ותאמר שלום: כען רהוט כען לקדמותה
ואימר לה השלם ליך השלם לבעליך השלם
לרביא ואמרת שלם: ותבא אל איש האלהים
אל ההר ותחזק ברגליו ויגש גיחזי להדפה
ויאמר איש האלהים הרפה לה כי נפשה
מרה לה ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי:
ואתת לות נביא דיי לטורא ואתקיפת בריגלוהי
וקריב גיחזי למדחה ואמר נביא דיי שבוק
מנה ארי נפשה מרירא לה ומן קדם יי אתכסא
מני ולא אתחוה לי: ותאמר השאלתי בן
מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי:
ואמרת השאילית ברא מן רבוני הלא אמרית
לך אם מתיהיב לי בר קיים ואם לא אתנסיס
יתי: ויאמר לגחזי חגר מתניך וקח משענתי
בידך ולך כי תמצא איש לא תברכנו וכי

יברכך איש לא תעננו ושמת משענתי
על פני הנער: ואמר לגיחזי זריז חרצך וסב
חוטרי בידך ואיזיל ארי תשכח גבר לא
תשאל בשלמיה וארי ישאל בשלמך גברא
לא תתיבנה ותשוי חוטרי על אפי רביא:
ותאמר אם הנער חי יהוה וחי נפשך אם
אעזבך ויקם וילך אחריה: ואמרת אמיה
דעולימא קיים הוא יי וחיי נפשך אם אשבקנך
וקם ואזל בתרהא: וגחזי עבר לפניהם וישם
את המשענת על פני הנער ואין קול ואין
קשב וישב לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ
הנער: וגיחזי עבר קדמיהון ושוי ית חוטרא
על אפי רביא ולית קל ולית רמצית ותב
לקדמותיה וחוי ליה למימר לא אתער רביא:
ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב
על מטתו: ואתא אלישע לביתא והא רביא
מית רמי על ערסיה: ויבא ויסגר הדלת
בעד שניהם ויתפלל אל יהוה: ואתא ואגיף
דשא באפי תרויהון וצלי קדם יי: ויעל
וישכב על הילד וישם פיו על פיו ועיניו על
עיניו וכפיו על כפיו ויגהר עליו ויחם בשר
הילד: וסליק ושכיב על רביא ושוי פמיה
על פמיה ועינוהי על עינוהי וידוהי על
ידוהי ואלהית עלוהי וחם בסרא דרביא:
וישב וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל
ויגהר עליו ויזורר הנער עד שבע פעמים

ויפקח הנער את עיניו: ותב והליך בביתא
זמנא חדא לכא וזמנא חדא לכא וסליק
ואלהית עלוהי ואתמקק רביא עד שבע
זמנין ופתח רביא ית עינוהי: ויקרא אל
גיחזי ויאמר קרא אל השנמית הזאת ויקראה
ותבא אליו ויאמר שאי בנך: וקרא לגיחזי
ואמר קרי לשונמיתא הדא וקרא לה ואתת
לקדמוהי ואמר סבי בריך: ותבא ותפל על
רגליו ותשתחו ארצה ותשא את בנה ותצא:
ואתת ונפלת קדם רגלוהי וסגידת על ארעא
ונסיבת ית ברה ונפקת:
ואלישע שב הגלגלה והרעב בארץ ובני
הנביאים ישבים לפניו ויאמר לנערו שפת
הסיר הגדולה ובשל נזיד לבני הנביאים:
ואלישע תב לגלגלא וכפנא בארעא ותלמידי
נביא יתבין קדמוהי ואמר לעולימיה תפי
דודא רבא ובשיל תבשילא לתלמידי נביא:
ויצא אחד אל השדה ללקט ארת וימצא
גפן שדה וילקט ממנו פקעת שדה מלא
בגדו ויבא ויפלח אל סיר הנזיד כי לא ידעו:
ונפק חד לחקלא ללקטא ירקונין ואשכח
גפנא בחקלא ולקיט מניה פקעי חקלא מלי
לבושיה ואתא ופרס ורמי לדודא דתבשילא
ארי לא ידעו: ויצקו לאנשים לאכול ויהי
כאכלם מהנזיד והמה צעקו ויאמרו מות
בסיר איש האלהים ולא יכלו לאכל: ואריקו

לגבריא למיכל והוה במיכלהון מתבשילא
ואנון צווחו ואמרו מותא בדודא נביא דיי
ולא יכילו למיכל: ויאמר וקחו קמח וישלך
אל הסיר ויאמר צק לעם ויאכלו ולא היה
דבר רע בסיר: ואמר איתו קמחא ורמא
לדודא ואמר אריק לעמא וייכלון ולא
הוה מדעם ביש בדודא: ואיש
בא מבעל שלשה ויבא לאיש האלהים
לחם בכורים עשרים לחם שערים וכרמל
בצקלנו ויאמר תן לעם ויאכלו: וגברא אתא
מארע דרומא ואיתי לנביא דיי לחים בכורין
עסרין טלמין דלחים סערין ופירוכן בלבושיה
ואמר הב לעמא וייכלון: ויאמר משרתו מה
אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם
ויאכלו כי כה אמר יהוה אכול והותר: ואמר
משמשניה מא אתין דין קדם מאה גברא
ואמר הב לעמא וייכלון ארי כדנן אמר יי
ייכלון וייתרון: ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו
כדבר יהוה: ויהב קדמיהון ואכלו ואשארו
5 כפתגמא דיי: ונעמן שר
צבא מלך ארם היה איש גדול לפני אדניו
ונשא פנים כי בו נתן יהוה תשועה לארם
והאיש היה גבור חיל מצרע: ונעמן רב
חילא דמלכא דארם הוה גבר רב קדם רבוניה
ונסיב אפין ארי על ידוהי עבד יי נצחנא
לאנש ארם וגברא הוה גבר חילא והוא

פקיחה את עינ׳ ד׳ וסימנ׳ הגר השונמית נער אלישע לכול פיסו ועל בית יהודה — ארות ב׳ בתרי ל׳ חד חס וחד מל׳ וסימ׳ ללקט ארת כי טל אורת

לקין בסגירותא׃ וארם יצאו גדודים וישבו
מארץ ישראל נערה קטנה ותהי לפני אשת
נעמן׃ ואנש ארם נפקו במשריין ושבו מארעא
דישראל עולימא זעירא והות משמשא
קדם אתת נעמן׃ ותאמר אל גברתה אחלי
אדני לפני הנביא אשר בשמרון אז יאסף
אתו מצרעתו׃ ואמרת למרתה טובי רבוני
אם ייזיל לקדם נביא דבשומרון בכין יסי
יתיה מסגירותיה׃ ויבא ויגד לאדניו לאמר
כזאת וכזאת דברה הנערה אשר מארץ
ישראל׃ ואתא וחוי לרבוניה למימר כדין
וכדין מלילת עולימתא דמארעא דישראל׃
ויאמר מלך ארם לך בא ואשלחה ספר אל
מלך ישראל וילך ויקח בידו עשר ככרי
כסף וששת אלפים זהב ועשר חליפות בגדים׃
ואמר מלכא דארם איתא איזיל ואשדר
אגרתא לות מלכא דישראל ואזל ונסיב
בידיה עסר ככרין דכסף ושתה אלפין
דינרין דדהב ועסר אצטלון דלבושא׃ ויבא
הספר אל מלך ישראל לאמר ועתה כבוא
הספר הזה אליך הנה שלחתי אליך את נעמן
עבדי ואספתו מצרעתו׃ ואיתי אגרתא לות
מלכא דישראל למימר וכען כתיב בה וכען
כמיתא אגרתא הדא לותך הא שדרית לך
ית נעמן עבדי ותסיניה מסגירותיה׃ ויהי
כקרא מלך ישראל את הספר ויקרע בגדיו

ויאמר האלהים אני להמית ולהחיות כי זה
שלח אלי לאסף איש מצרעתו כי אך דעו
נא וראו כי מתאנה הוא לי׃ והוה כד קרא
מלכא דישראל ית אגרתא ובזע לבושוהי
ואמר הערוך איתבי מן קדם יי׳ למקטל
ולאחאה ארי דין שלח לי לאסאה גברא
מסגירותיה ארי ברם דעו כען וחזו ארי
תסקופא הוא בעי לאתגראה ביני׃ ויהי כשמע
אלישע איש האלהים כי קרע מלך ישראל
את בגדיו וישלח אל המלך לאמר למה
קרעת בגדיך יבא נא אלי וידע כי יש נביא
בישראל׃ והוה כד שמע אלישע נביא דיי׳
ארי בזע מלכא דישראל ית לבושוהי ושלח
לות מלכא למימר למא בזעתא לבושך ייתי
כען לותי וידע ארי אית נביא בישראל׃ ויבא
נעמן בסוסו וברכבו ויעמד פתח הבית
לאלישע׃ ואתא נעמן בסוסוהי וברתכוהי
וקם בתרע ביתא דאלישע׃ וישלח אליו
אלישע מלאך לאמר הלוך ורחצת שבע
פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר׃ ושלח
לותיה אלישע אזגדא למימר איזיל ותטבול
שבע זמנין בירדנא ויתוב בסרך לך ואדכי׃
ויקצף נעמן וילך ויאמר הנה אמרתי אלי
יצא יצוא ועמד וקרא בשם יהוה אלהיו
והניף ידו אל המקום ואסף המצרע׃ ורגיז
נעמן ואזל ואמר הא הויתי אמר דלותי

גברתה ד׳ וסי׳ מנה׳ ... ותקל אחלי הנה כתיב ושפחה כי תירש גברתה ... ולהחיות ג׳ ומל׳ וסי׳ מנה׳ ... וטהר ג׳ ומל׳ בשרך רחץ

יפוק מפק ויקום ויצלי בשמא דיי אלהיה
ויריס ידיה על אתר בית מחתא ותתנסי
סגירותא׃ הלא טוב אבנה ופרפר נהרות אמנה ק
דמשק מכל מימי ישראל הלא ארחץ
בהם וטהרתי ויפן וילך בחמה׃ הלא טבין
אמנה ופרפר נהרי דמשק מכל מי ארעא
דישראל הלא אטבול בהון ואתסי ואתפני
ואזל ברגז׃ ויגשו עבדיו וידברו אליו ויאמרו
אבי דבר גדול הנביא דבר אליך הלא תעשה
ואף כי אמר אליך רחץ וטהר׃ וקריבו עבדוהי
ומלילו עמיה ואמרו מרי אלו פתגמא רבא
נביא מליל עמך הלא תעביד ואף אלהין
דאמר לך טבול ואתסי׃ וירד ויטבל בירדן
שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב בשרו
כבשר נער קטן ויטהר׃ ונחת וטבל בירדנא ב
שבע זמנין כפתגמא דנביא דיי ותב בסריה ושה
כבסר יניק זעיר ואתסי׃ וישב אל איש האלהים
הוא וכל מחנהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר
הנה נא ידעתי כי אין אלהים בכל הארץ
כי אם בישראל ועתה קח נא ברכה מאת
עבדך׃ ותב לות נביא דיי הוא וכל משריתיה
ואתא וקם קדמוהי ואמר הא כען ידענא ארי
לית אלה קיים בכל ארעא אלהין בישראל
וכען קביל כען תקרובתא מן עבדך׃ ויאמר
חי יהוה אשר עמדתי לפניו אם אקח ויפצר
בו לקחת וימאן׃ ואמר קיים הוא יי דמשמשנא

קדמוהי אם אקביל ואתקיף ביה לקבלא ולא
אבא׃ ויאמר נעמן ולא יתן נא לעבדך משא ב ז
צמד פרדים אדמה כי לוא יעשה עוד עבדך יא
עלה וזבח לאלהים אחרים כי אם ליהוה׃ ואמר
נעמן ולא יתיהיב כען לעבדך טעון זוג
כודנוון מעפרא אדמתא ארי לא יעביד עוד
עבדך עלא ודבח לטעות עממיא אלהין
לשמא דיי׃ לדבר הזה יסלח יהוה לעבדך
בבוא אדני בית רמון להשתחות שמה והוא ט
נשען על ידי והשתחויתי בית רמון בהשתחויתי מל
בית רמון יסלח נא יהוה לעבדך בדבר הזה׃ נא
לפתגמא הדין ישבוק יי לעבדך במיעל כת ולא
רבוני לבית רמון למסגד תמן והוא סמיך קרי
על ידי ואסגוד בבית רמון במסגדי בבית
רמון ישבוק יי לעבדך בפתגמא הדין׃ ויאמר לו
לך לשלום וילך מאתו כברת ארץ׃ ואמר
ליה איזיל לשלם ואזל מלותיה כרוב ארעא׃
ויאמר גיחזי נער אלישע
איש האלהים הנה חשך אדני את נעמן
הארמי הזה מקחת מידו את אשר הביא
חי יהוה כי אם רצתי אחריו ולקחתי מאתו
מאומה׃ ואמר גיחזי תלמידא דאלישע
נביא דיי הא מנע רבוני ית נעמן ארמאה
הדא מלקבלא מניה ית דאיתי קיים הוא יי
אלהין ארהוט בתרוהי ואסב מניה מדעם׃
וירדף גיחזי אחרי נעמן ויראה נעמן רץ ה

חומה יא וסימנה ותסף ללדת תבח נעמן ולשארית אל תיראי חרש שדה טמאה כי אדם כי אהב ותחדש יי וטהר ג וסי בשרך רחץ ידים

אחריו ויפל מעל המרכבה לקראתו ויאמר
השלום׃ ורדף גיחזי בתר נעמן וחזא נעמן
גברא רהיט בתרוהי ואתרכין מן רתיכא
לקדמותיה ואמר השלם׃ ויאמר שלום
אדני שלחני לאמר הנה עתה זה באו אלי
שני נערים מהר אפרים מבני הנביאים תנה
נא להם ככר כסף ושתי חלפות בגדים׃ ואמר
שלם רבוני שלחני למימר הא כען רין אתו
לותי תרין עולימין מטורא דבית אפרים
מתלמידי נביא הב כען להון ככרא דכספא
ותרין אצטלון דלבושא׃ ויאמר נעמן
הואל קח ככרים ויפרץ בו ויצר ככרים כסף ג
בשני חרטים ושתי חלפות בגדים ויתן אל ג
שני נעריו וישאו לפניו׃ ואמר נעמן שרי
סב תרתין ככרין ואתקיף ביה וצר תרתין
ככרין דכסף בתרין פרדיסין ותרין אצטלון
דלבושא ויהב לתרין עולימוהי ונסיבו קדמוהי׃
ויבא אל העפל ויקח מידם ויפקד בבית וישלח
את האנשים וילכו׃ ועל לאתר כסי ונסיב
מידהון ופקיד בביתא ושלח ית גבריא ואזלו׃
והוא בא ויעמד אל אדניו ויאמר אליו אלישע
מאן גחזי ויאמר לא הלך עבדך אנה ואנה׃ מאין ד׳ ג
והוא אתא וקם קדם רבוניה ואמר ליה אלישע
מנן אתא גיחזי ואמר לא אזל עבדך לכא
ולכא׃ ויאמר אליו לא לבי הלך כאשר הפך
איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת

את הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכרמים
וצאן ובקר ועבדים ושפחות׃ ואמר ליה
ברוח נבואה אתחוה לי כד אתהפיך גברא
מעל רתכיה לקדמותך השתא היא לך
דנסיבתא כספא ונסיבתא לבושיא וחשבתא
בלבך למקני זיתין וכרמין ועאן ותורין
ועבדין ואמהן׃ וצרעת נעמן תדבק בך
ובזרעך לעולם ויצא מלפניו מצרע כשלג׃
וסגירות נעמן תדבק בך ובבנך לעלם ונפק
מן קדמוהי חיור כתלגא׃
ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא
המקום אשר אנחנו ישבים שם לפניך צר
ממנו׃ ואמרו תלמידי נביא לאלישע הא
כען אתרא דאנחנא יתבין תמן קדמך עק
לנא׃ נלכה נא עד הירדן ונקחה משם איש
קורה אחת ונעשה לנו שם מקום לשבת
שם ויאמר לכו׃ ניזיל כען עד ירדנא ונסב
מתמן גבר שריתא ונתקין לנא תמן אתרא
למתב תמן ואמר איזילו׃ ויאמר האחד
הואל נא ולך את עבדיך ויאמר אני אלך׃
ואמר חד שרי כען ואיזיל עם עבדך ואמר
אנא איזיל׃ וילך אתם ויבאו הירדנה ויגזרו
העצים׃ ואזל עמהון ואתו לירדנא וקצו אעיא׃
ויהי האחד מפיל הקורה ואת הברזל נפל
אל המים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא
שאול׃ והוה חד מחי בשריתא ואשתליף

מלפניו ט וסימנ׳ ויצא וישלח שיראו אשר ייראו דבר מלכות ולבקש וזרעות השטף חילו ודב׳ ימים ולקחת ד׳ וסימ׳ ודואי לעבדים בגוים רצון

ברזלא ונפל למיא וצוח ואמר בבעו רבוני
משאל שאילתיה׃ ויאמר איש האלהים
אנה נפל ויראהו את המקום ויקצב עץ וישלך
שמה ויצף הברזל׃ ואמר נביא דיי׳ אן נפל
ואחזייה ית אתרא וקץ אעא ורמא לתמן
וקפא ברזלא׃ ויאמר הרם לך וישלח ידו
ויקחהו׃ ואמר טול לך ואושיט ידיה ונסביה׃
ומלך ארם היה נלחם
בישראל ויועץ אל עבדיו לאמר אל מקום
פלני אלמני תחנתי׃ ומלכא דארם הוה מגיח
קרבא בישראל ואתמליך בעבדוהי למימר
לאתר כסי וטמיר בית משרנא׃ וישלח
איש האלהים אל מלך ישראל לאמר
השמר מעבר המקום הזה כי שם ארם
נחתים׃ ושלח נביא דיי׳ לות מלכא דישראל
למימר אסתמר מלמעבר אתרא הדין ארי
תמן אנש ארם כמנין׃ וישלח מלך ישראל
אל המקום אשר אמר לו איש האלהים
והזהירה ונשמר שם לא אחת ולא שתים׃ והזהירו
ושלח מלכא דישראל לאתרא דאמר ליה
נביא דיי׳ ואזהריה ואסתמר תמן לא חדא
זמנא ולא תרתין זמנין׃ ויסער לב מלך
ארם על הדבר הזה ויקרא אל עבדיו ויאמר
אליהם הלא תגידו לי מי משלנו אל מלך
ישראל׃ ואסתער לבא דמלכא דארם על
פתגמא הדין וקרא לעבדוהי ואמר להון

הלא תחוון לנא מן מדילנא גלי רזא למלכא
דישראל׃ ויאמר אחד מעבדיו לוא אדני
המלך כי אלישע הנביא אשר בישראל
יגיד למלך ישראל את הדברים אשר תדבר
בחדר משכבך׃ ואמר חד מעבדוהי לא
רבוני מלכא ארי אלישע נביא דבישראל
מחוי למלכא דישראל ית פתגמיא דתמליל
באדרון בית משכבך׃ ויאמר לכו וראו
איכה הוא ואשלח ואקחהו ויגד לו לאמר
הנה בדתן׃ ואמר איזילו וחזו איכא הוא
ואשלח ואדבריה ואתחוה ליה למימר
הא בדותן׃ וישלח שמה סוסים ורכב וחיל
כבד ויבאו לילה ויקפו על העיר׃ ושלח
לתמן סוסון ורתכין ומשרין סגיאין ואתו
בליליא ואקיפו על קרתא׃ וישכם משרת
איש האלהים לקום ויצא והנה חיל סובב
את העיר וסוס ורכב ויאמר נערו אליו
אהה אדני איכה נעשה׃ ואקדים משמשנא
דנביא ד[illegible] ונפק והא משרין אקיפו
ית קרתא וסוסון [illegible]תכין ואמר עולימיה
ליה בבעו רבוני איכדין נעביד׃ ויאמר
אל תירא כי רבים אשר אתנו מאשר אותם׃
ואמר לא תדחל ארי סגיאין דעמנא מדעמהון
ויתפלל אלישע ויאמר יהוה פקח נא את
עיניו ויראה ויפקח יהוה את עיני הנער
וירא והנה ההר מלא סוסים ורכב אש

שאול ב׳ ומל׳ וסימנ׳ השאלתיה ליי׳ אהה אדני וכל שוס ברנשכות׳ · פלני אלמני ג׳ וסי׳ פלני אלמני תחנתי יודעתי אל מקום פלני אלמני

סביבת אלישע: וצלי אלישע ואמר בבעו
ייי גלי כען ית עינוהי ויחזי וגלא ייי ית עיני
רביא וחזא והא טורא מלי סוסון ורתכין
דאישתא סחרנות אלישע: וירדו אליו
ויתפלל אלישע אל יהוה ויאמר הך נא את
הגוי הזה בסנורים ויכם בסנורים כדבר
אלישע: ונחתו לותיה וצלי אלישע קדם
ייי ואמר מחי כען ית עמא הדין בשברריא
ומחנון בשברריא כפתגמא דאלישע: ויאמר
אליהם אלישע לא זה הדרך ולא זה העיר
לכו אחרי ואוליכה אתכם אל האיש אשר
תבקשון וילך אותם שמרונה: ואמר להון
אלישע לא דא אורחא ולא דין קרתא איתו
בתרי ואוביל יתכון לות גברא דאתון בען
ואוביל יתהון לשומרון: ויהי כבואם
שמרון ויאמר אלישע יהוה פקח את עיני
אלה ויראו ויפקח יהוה את עיניהם ויראו
והנה בתוך שמרון: והוה כמיעלהון לשמרון
ואמר אלישע ייי גלי ית [illegible] אלין ויחזון
וגלא ייי ית עיניהון [illegible] והא בגו שומרון
ויאמר מלך ישראל אל אלישע כראתו
אותם האכה אכה אבי: ואמר מלכא דישראל
לאלישע כד חזא יתהון האקטול אקטול
רבי: ויאמר לא תכה האשר שבית בחרבך
ובקשתך אתה מכה שים לחם ומים לפניהם
ויאכלו וישתו וילכו אל אדניהם: ואמר לא

תקטול הדשביתא בחרבך ובקשתך את
קטיל שוי לחמא ומיא קדמיהון וייכלון
וישתון ויזלון לות רבונהון: ויכרה להם
כרה גדולה ויאכלו וישתו וישלחם וילכו
אל אדניהם ולא יספו עוד גדודי ארם לבוא
בארץ ישראל: ואתקין להון שירו רבא
ואכלו ושתיאו ושלחנון ואזלו לות רבונהון
ולא אוסיפא עוד משרית ארם למיעל
בתחום ארעא דישראל:

ויהי אחרי כן ויקבץ בן הדד מלך ארם
את כל מחנהו ויעל ויצר על שמרון: והוה
בתר כין וכנש בר הדד מלכא דארם ית כל
משריתיה וסליק וצר על שומרון: ויהי
רעב גדול בשמרון והנה צרים עליה עד
היות ראש חמור בשמנים כסף ורבע הקב
חרי יונים בחמשה כסף: והוה כפנא רבא — דביונים ק
בשומרון והא אנון צירין עלה עד דהוה
רישא דחמרא מזדבן בתמנן כסף ורבעת
קבא דזיבל מפקת יונא בחמיש סלעין
דכסף: ויהי מלך ישראל עבר על החמה
ואשה צעקה אליו לאמר הושיעה אדני
המלך: והוה מלכא דישראל עבר על שורא
ואתתא קבילא קדמוהי למימר פרוק רבוני
מלכא: ויאמר אל יושיעך יהוה מאין
אושיעך המן הגרן או מן היקב: ואמר הוא
יפרקניך ייי מנן אפרקניך המן אדרא או מן

167

מעצרתא ויאמר לה המלך מה לך ותאמר
האשה הזאת אמרה אלי תני את בנך ונאכלנו
היום ואת בני נאכל מחר ואמר לה מלכא מא
ליך ואמרת איתתא הדא אמרת לי הבי ית בריך
וניכלניה יומא דין וית ברי ניכול מחר ונבשל
את בני ונאכלהו ואמר אליה ביום האחר תני
את בנך ונאכלנו ותחבא את בנה ובשלנא
ית ברי ואכלנהי ואמרית לה ביומא אחרנא
הבי ית בריך וניכלניה ואטמרת ית ברה
ויהי כשמע המלך את דברי האשה ויקרע
את בגדיו והוא עבר על החמה וירא העם
והנה השק על בשרו מבית והוה כד שמע
מלכא ית פתגמי איתתא ובזע ית לבושוהי
והוא עבר על שורא וחזא עמא והא סקא
אסיר על בסריה מלגיו ויאמר כה יעשה
לי אלהים וכה יוסיף אם יעמד ראש אלישע
בן שפט עליו היום ואמר כדין יעביד לי
יי וכדין יוסיף אם יתקיים רישא דאלישע
בר שפט עלוהי יומא דין ואלישע ישב
בביתו והזקנים ישבים אתו וישלח איש
מלפניו בטרם יבוא המלאך אליו והוא
אמר אל הזקנים הראיתם כי שלח בן
המרצח הזה להסיר את ראשי ראו כבא
המלאך סגרו הדלת ולחצתם אתו בדלת
הלוא קול רגלי אדניו אחריו ואלישע יתיב
בביתא וסביא יתבין עמיה ושלח גברא

מן קדמוהי עד לא ייתי אזגדא לותיה והוא
אמר לסביא החזיתון ארי שלח בר קטולא
הדין לאעדאה ית רישי חזו כמיתי אזגדא
אחודו דשא ותדחקון יתיה בדשא הלא
קל רגלי רבוניה בתרוהי עודנו מדבר עמם
והנה המלאך ירד אליו ויאמר הנה זאת
הרעה מאת יהוה מה אוחיל ליהוה עוד
עד דהוא ממליל עמהון והא אזגדא נחית
לותיה ואמר הא דא בשתא מן קדם יי מא
אצלי קדם יי עוד ויאמר 7 אפטרתא דזאת תהיה
אלישע שמעו דבר יהוה כה אמר יהוה כעת
מחר סאה סלת בשקל וסאתים שערים
בשקל בשער שמרון ואמר אלישע קבילו
פתגמא דיי כדנן אמר יי כעדנא הדין מחר
סאה סלתא בסלעא וסתן סערין בסלעא
בתרעא דשומרון ויען השליש אשר
למלך נשען על ידו את איש האלהים ויאמר
הנה יהוה עשה ארבות בשמים היהיה הדבר
הזה ויאמר הנכה ראה בעיניך ומשם לא
תאכלו ואתיב גברא דמלכא סמיך על ידיה
ית נביא דיי ואמר אלו יי פתח כוין ומחית
טובא מן שמיא היהי כפתגמא הדין ואמר
הא אתחזי בעינך ומתמן לא תיכול
וארבעה אנשים היו מצרעים
פתח השער ויאמרו איש אל רעהו מה אנחנו
ישבים פה עד מתנו וארבעה גברין הוו סגירין

יתבין במעלנא דתרעא ואמרו גבר לחבריה
מא אנחנא יתבין כא עד דנמות: אם אמרנו
נבוא העיר והרעב בעיר ומתנו שם ואם
ישבנו פה ומתנו ועתה לכו ונפלה אל מחנה
ארם אם יחינו נחיה ואם ימיתנו ומתנו: אם
נימר ניעול לקרתא וכפנא בקרתא ונמות
תמן ואם נתיב הכא ונמות וכען איתו ונשתמע
למשרית ארם אם יחיינגא ניחי ואם יקטלננא
ונתקטיל: ויקמו בנשף לבוא אל מחנה ארם
ויבאו עד קצה מחנה ארם והנה אין שם איש:
וקמו בקבלא למיעל למשרית ארם ואתו עד
סיפי משרית ארם והא לית תמן אנש: ואדני
השמיע את מחנה ארם קול רכב קול סוס קול
חיל גדול ויאמרו איש אל אחיו הנה שכר
עלינו מלך ישראל את מלכי החתים ואת
מלכי מצרים לבוא עלינו: ומן קדם יי אשתמע
למשרית ארם קל רתכין קל סוסון קל משרין
סגיאין ואמרו גבר לאחוהי הא אגר עלנא
מלכא דישראל ית מלכי חתאי וית מלכי
מצרים למיתי עלנא: ויקומו וינוסו בנשף
ויעזבו את אהליהם ואת סוסיהם ואת חמריהם
המחנה כאשר היא וינוסו אל נפשם: וקמו
וערקו בקבלא ושבקו ית משכניהון וית סוסותהון
וית חמריהון למשריתא כמא דהיא וערקו
לשיזבא נפשהון: ויבאו המצרעים האלה
עד קצה המחנה ויבאו אל אהל אחד ויאכלו

וישתו וישאו משם כסף וזהב ובגדים וילכו
ויטמנו וישבו ויבאו אל אהל אחר וישאו
משם וילכו ויטמנו: ואתו סגיריא האלין עד
סיפי משריתא ועלו למשכנא דחד ואכלו
ושתיו ונסיבו מתמן כספא ודהבא ולבושין
ואזלו ואטמרו ותבו ועלו למשכנא אחרנא
ונסיבו מתמן ואזלו ואטמרו: ויאמרו איש
אל רעהו לא כן אנחנו עשים היום הזה יום
בשורה הוא ואנחנו מחשים וחכינו עד אור
הבקר ומצאנו עוון ועתה לכו ונבאה ונגידה
בית המלך: ואמרו גבר לחבריה לא כשר מא
דאנחנא עבדין יומא הדין יום בסורא הוא
ואלו אנחנא שתקין ומורכין עד מיהר
צפרא ויער עננא חובא וכען איתו ונתמטי
ונחוי בית מלכא: ויבאו ויקראו אל שער
העיר ויגידו להם לאמר באנו אל מחנה ארם
והנה אין שם איש וקול אדם כי אם הסוס
אסור והחמור אסור ואהלים כאשר המה:
ואתו וקרו לנטרי תרע קרתא וחויאו להון
למימר אתינא למשרית ארם והא לית תמן
אנש וקל אנש אלהין סוסון אסירין וחמרין
אסירין ומשכנין כמא דאנון: ויקרא השערים
ויגידו בית המלך פנימה: וקרו נטרי תרעיא
וחויאו בית מלכא לגיו: ויקם המלך לילה
ויאמר אל עבדיו אגידה נא לכם את אשר
עשו לנו ארם ידעו כי רעבים אנחנו ויצאו

מן המחנה להחבה בהשדה לאמר כי יצאו
מן העיר ונתפשם חיים ואל העיר נבא:
וקם מלכא בליליא ואמר לעבדוהי אחוי
כען לכון ית דעבדו לנא אנש ארם ידעין
ארי כפנין אנחנא ונפקו מן משריתא לאטמרא
בחקלא למימר ארי יפקון מן קרתא ונחדינון
כד חיין ולקרתא ניעול: ויען אחד מעבדיו
ויאמר ויקחו נא חמשה מן הסוסים הנשארים
אשר נשארו בה הנם ככל ההמון ישראל אשר
נשארו בה הנם ככל המון ישראל אשר תמו
ונשלחה ונראה: ואתיב חד מעבדוהי ואמר
וידברון כען חמשה מן סוסותא שארא
דאשתארו בה האנון ככל המונא דישראל
דאשתארו בה ואם ייבדון האנון ככל המונא
דישראל דספו ונשלחה ונחזי: ויקחו שני רכב
סוסים וישלח המלך אחרי מחנה ארם לאמר
לכו וראו: ודברו תרין רכבי סוסון ושלח
מלכא בתר משרית ארם למימר איזילו
וחזו: וילכו אחריהם עד הירדן והנה כל הדרך
מלאה בגדים וכלים אשר השליכו ארם
בחפזם וישבו המלאכים ויגדו למלך:
ואזלו בתריהון עד ירדנא והא כל אורחא
מליא לבושין ומנין דרמו אנש ארם
באתבעותיהון למערק ותבו אזגדיא וחויאו
למלכא: ויצא העם ויבזו את מחנה ארם
ויהי סאה סלת בשקל וסאתים שערים

בשקל כדבר יהוה: ונפק עמא ובזו ית משרית
ארם והוה סאה סולתא בסלעא וסתן סערין
בסלעא כפתגמא דיי: והמלך הפקיד את
השליש אשר נשען על ידו על השער
וירמסהו העם בשער וימת כאשר דבר
איש האלהים אשר דבר ברדת המלך אליו:
ומלכא מני ית גברא דסמיך על ידיה על
תרעא ודשוהי עמא בתרעא ומית כמא
דמליל נביא דיי דמליל כד נחת מלכא
לותיה: ויהי כדבר איש האלהים אל המלך
לאמר סאתים שערים בשקל וסאה סלת
בשקל יהיה כעת מחר בשער שמרון: והוה
כד מליל נביא דיי עם מלכא למימר סתן
סערין בסלעא וסאה סולתא בסלעא יהי כעדנא
הדין מחר בתרעא דשומרון: ויען השליש
את איש האלהים ויאמר והנה יהוה עשה
ארבות בשמים היהיה כדבר הזה ויאמר
הנך ראה בעיניך ומשם לא תאכל: ואתיב
גברא ית נביא דיי ואמר ואלו יי פתח כוין
ומחית טובא מן שמיא היהי כפתגמא הדין
ואמר הא את חזי בעינך ומתמן לא תיכול:
ויהי לו כן וירמסו אתו העם בשער וימת:
והוה ליה כין ודשו יתיה עמא בתרעא
8 ומית: ואלישע דבר אל האשה
אשר החיה את בנה לאמר קומי ולכי את
וביתך וגורי באשר תגורי כי קרא יהוה לרעב

בשדה ק
ד רפי
בחפזם ק
יחיד יוד

וגם בא אל הארץ שבע שנים׃ ואלישע
מליל עם אתתא דאחיי ית ברה למימר קומי
ואיזילי את ואנש ביתיך ודורי באתר דכשר
למדר ארי זמין יי׳ כפנא ואף עתיד למיתי
על ארעא שבע שנין׃ ותקם האשה ותעש
כדבר איש האלהים ותלך היא וביתה ותגר
בארץ פלשתים שבע שנים׃ וקמת אתתא
ועבדת כפתגמא דנביא דיי׳ ואזלת היא
ואנש ביתה ואתותבת בארע פלשתאי שבע
שנין׃ ויהי מקצה שבע שנים ותשב האשה
מארץ פלשתים ותצא לצעק אל המלך אל
ביתה ואל שדה׃ והוה מסוף שבע שנין ותבת
אתתא מארע פלשתאי ונפקת למקבל קדם
מלכא על ביתה ועל חקלה׃ והמלך מדבר
אל גחזי נער איש האלהים לאמר ספרה נא
לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע׃
ומלכא ממליל עם גיחזי תלמידא דנביא
דיי׳ למימר אשתעי כען לי ית כל רברבתא
דעבד אלישע׃ ויהי הוא מספר למלך את
אשר החיה את המת והנה האשה אשר
החיה את בנה צעקת אל המלך על ביתה
ועל שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת
האשה וזה בנה אשר החיה אלישע׃ והוה
הוא משתעי למלכא ית דאחיי ית מיתא
והא אתתא דאחיי ית ברה קבלא קדם
מלכא על ביתה ועל חקלה ואמר גיחזי

רבוני מלכא דא אתתא ודין ברה דאחיי
אלישע׃ וישאל המלך לאשה ותספר לו
ויתן לה המלך סריס אחד לאמר השיב
את כל אשר לה ואת כל תבואת השדה
מיום עזבה את הארץ ועד עתה׃ ושאיל
מלכא לאתתא ואשתעיאת ליה ומני לה
מלכא גואה חד למימר אתיב ית כל דלה
וית כל עללת חקלא מיומא דשבקת ית
ארעא ועד כען׃ ויבא אלישע
דמשק ובן הדד מלך ארם חלה ויגד לו לאמר
בא איש האלהים עד הנה׃ ואתא אלישע
לדמסק ובר הדד מלכא דארם מרע
ואתחוה ליה למימר אתא נביא דיי׳ עד
הלכא׃ ויאמר המלך אל חזהאל קח בידך
מנחה ולך לקראת איש האלהים ודרשת
את יהוה מאותו לאמר האחיה מחלי זה׃
ואמר מלכא לחזאל סב בידך תקרובתא
ואיזיל לקדמות נביא דיי׳ ותתבע ית פתגמא
דיי׳ מניה למימר האיחי ממרעי דין׃ וילך
חזאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל טוב
דמשק משא ארבעים גמל ויבא ויעמד
לפניו ויאמר בנך בן הדד מלך ארם שלחני
אליך לאמר האחיה מחלי זה׃ ואזל חזאל
לקדמותיה ונסיב תקרובתא בידיה וכל טוב
דמסק טעון ארבעין גמלין ואתא וקם
קדמוהי ואמר ברך בר הדד מלכא דארם

שלחני לותך למימר האיחי ממרעי דין
ויאמר אליו אלישע לך אמר לא חיה לו ק
תחיה והראני יהוה כי מות ימות: ואמר
ליה אלישע איזיל אימר ליה מיחא תיחי
ואחזיני יי ארי ממת ימות: ויעמד את פניו
וישם עד בש ויבך איש האלהים: ואסחר
ית אפוהי ואוריך עד סגי ובכא נביא דיי:
ויאמר חזאל מדוע אדני בכה ויאמר כי
ידעתי את אשר תעשה לבני ישראל רעה
מבצריהם תשלח באש ובחריהם בחרב
תהרג ועלליהם תרטש והרתיהם תבקע:
ואמר חזאל מדין רבוני בכי ואמר ארי
ידענא ית דתעביד לבני ישראל בישא
כרכיהון תוקיד בנורא ועולימיהון בחרבא
תקטיל ויניקיהון תטריף ומעדיתהון תבזע:
ויאמר חזהאל כי מה עבדך הכלב כי יעשה
הדבר הגדול הזה ויאמר אלישע הראני
מא יהוה אתך מלך על ארם: ואמר חזאל ארי
עבדך כלבא ארי יעביד פתגמא רבא הדין
ואמר אלישע אחזיני יי יתך מלכא על
ארם: וילך מאת אלישע ויבא אל אדניו
ויאמר לו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר
לי חיה תחיה: ואזל מלות אלישע ואתא לות
רבוניה ואמר ליה מא אמר לך אלישע ואמ'
אמר לי מיחא תיחי: ויהי ממחרת ויקח המכבר
ויטבל במים ויפרש על פניו וימת וימלך

חזהאל תחתיו: והוה ביומא דבתרוהי ונסיב
גונכא וטבל במיא ופרס על אפוהי ומית
ומלך חזאל תחותוהי: ובשנת חמש
ליורם בן אחאב מלך ישראל ויהושפט מלך
יהודה מלך יהורם בן יהושפט מלך יהודה:
ובשנת חמיש ליורם בר אחאב מלכא דישראל
ויהושפט מלך שבטא דבית יהודה מלך
יהורם בר יהושפט מלך שבטא דבית יהודה:
בן שלשים ושתים שנה היה במלכו ושמנה
שנה מלך בירושלם: בר תלתין ותרתין שנים ק
שנין הוה כד מלך ותמני שנין מלך בירושלם
וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשו בית
אחאב כי בת אחאב היתה לו לאשה ויעש
הרע בעיני יהוה: ואזל באורח מלכי ישראל
כמא דעבדו בית אחאב ארי בת אחאב הות
ליה לאתו ועבד דביש קדם יי: ולא אבה יהוה
להשחית את יהודה למען דוד עבדו כאשר
אמר לו לתת לו ניר לבניו כל הימים: הות
רעוא מן קדם יי דלא לחבלא ית בית יהודה
בדיל דויד עבדיה כמא דאמר ליה למתן ליה
מלכו לבנוהי כל יומיא: בימיו פשע אדום
מתחת יד יהודה וימלכו עליהם מלך: ביומוהי
מרדו אדומאי מתחות יד אנש יהודה ואמליכו
עליהון מלכא: ויעבר יורם צעירה וכל
הרכב עמו ויהי הוא קם לילה ויכה את אדום
הסביב אליו ואת שרי הרכב וינס העם לאהליו: יתיר יוד

ועבר יורם לצעיר וכל רתכיא עמיה והוה
הוא קם בליליא ומחא ית אנשא אדום דמקפין
ליה וית רבני רתכיא ואפך עמא לקרויהון: ויפשע
אדום מתחת יד יהודה עד היום הזה אז תפשע
לבנה בעת ההיא: ומרדו אדומאי מתחות יד
אנש יהודה עד יומא הדין בכין מרדו יתבי
לבנה בעדנא ההוא: ויתר דברי יורם וכל
אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה: ושאר פתגמי יורם
וכל דעבד הא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה: וישכב יורם
עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דוד וימלך
אחזיהו בנו תחתיו: ושכיב יורם עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא דדויד ומלך
אחזיה בריה תחותוהי: בשנת
שתים עשרה שנה ליורם בן אחאב מלך
ישראל מלך אחזיהו בן יהורם מלך יהודה:
בשנת תרתא עסרי שנין ליורם בר אחאב
מלכא דישראל מלך אחזיה בר יהורם
מלך שבטא דבית יהודה: בן עשרים ושתים
שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם
ושם אמו עתליהו בת עמרי מלך ישראל:
בר עסרין ותרתין שנין אחזיה כד מלך ושתא
חדא מלך בירושלם ושום אמיה עתליה בת
עמרי מלכא דישראל: וילך בדרך בית אחאב
ויעש הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי חתן

בית אחאב הוא: והליך באורח בית אחאב
ועבד דביש קדם יי כבית אחאב ארי חתנא
דבית אחאב הוא: וילך את יורם בן אחאב
למלחמה עם חזהאל מלך ארם ברמת
גלעד ויכו ארמים את יורם: ואזל עם יורם
בר אחאב לאגחא קרבא עם חזאל מלכא
דארם ברמות גלעד ומחו אנשא ארם ית יורם:
וישב יורם המלך להתרפא ביזרעאל מן
המכים אשר יכהו ארמים ברמה בהלחמו
את חזהאל מלך ארם ואחזיהו בן יהורם
מלך יהודה ירד לראות את יורם בן אחאב
ביזרעאל כי חלה הוא: ותב יורם מלכא
לאתסאה ביזרעאל מן מחתא דמחוהי אנש
ארם ברמתא כד אגיח קרבא עם חזאל
מלכא דארם ואחזיה בר יהורם מלך שבטא
דבית יהודה נחת למסער ית יורם בר אחאב
ביזרעאל ארי ממרע הוא:
9 ואלישע הנביא קרא לאחד מבני הנביאים
ויאמר לו חגר מתניך וקח פך השמן הזה
בידך ולך רמת גלעד: ואלישע נביא קרא
לחד מתלמידי נביא ואמר ליה זריז חרצך
וסב מנא דמשחא הדין בידך ואיזיל לרמת
גלעד: ובאת שמה וראה שם יהוא בן יהושפט
בן נמשי ובאת והקמתו מתוך אחיו והביאת
אתו חדר בחדר: ותהך לתמן וחזי תמן יהוא
בר יהושפט בר נמשי ותהך ותקימניה מגו

אחוהי ותעיל יתיה תוון בגו תוון׃ ולקחת פך
השמן ויצקת על ראשו ואמרת כה אמר יהוה
משחתיך למלך אל ישראל ופתחת הדלת
ונסתה ולא תחכה׃ ותסב מנא דמשחא ותריק
על רישיה ותימר כדנן אמר ייי משחתך
למהוי מלכא על ישראל ותפתח דשא
ותערוק ולא תסכי׃ וילך הנער הנער הנביא
רמת גלעד׃ ואזל עולימא תלמידא דנבייא
לרמות גלעד׃ ויבא והנה שרי החיל ישבים
ויאמר דבר לי אליך השר ויאמר יהוא
אל מי מכלנו ויאמר אליך השר׃ ואתא והא
רבני חילא יתבין ואמר פתגם אית לי למללא
עמך רבא ואמר יהוא עם מן מכלנא ואמר
עמך רבא׃ ויקם ויבא הביתה ויצק השמן
אל ראשו ויאמר לו כה אמר יהוה אלהי ישראל
משחתיך למלך אל עם יהוה אל ישראל׃ וקם
ועל לביתא ואריק משחא על רישיה ואמר
ליה כדנן אמר ייי אלהא דישראל משחתך
למהוי מלכא על עמא דייי על ישראל׃
והכיתה את בית אחאב אדניך ונקמתי דמי
עבדי הנביאים ודמי כל עבדי יהוה מיד
איזבל׃ ותמחי ית בית אחאב רבונך ואתפרע
פורענות דם עבדי נבייא ודמי כל עבדייא
דייי מידא דאיזבל׃ ואבד כל בית אחאב
והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב
בישראל׃ ואביד כל בית אחאב ואשיצי

לאחאב ידע מדע ואחיד ושביק בישראל׃
ונתתי את בית אחאב כבית ירבעם בן נבט
וכבית בעשא בן אחיה׃ ואתין ית בית אחאב
כבית ירבעם בר נבט וכבית בעשא בר
אחיה׃ ואת איזבל יאכלו הכלבים בחלק
יזרעאל ואין קבר ויפתח הדלת וינס׃ וית
איזבל ייכלון כלביא באחסנת יזרעאל
ולית דקבר ופתח דשא ועריק׃ ויהוא יצא אל
עבדי אדניו ויאמר לו השלום מדוע בא
המשגע הזה אליך ויאמר אליהם אתם
ידעתם את האיש ואת שיחו׃ ויהוא נפק
לות עבדי רבוניה ואמרו ליה השלם מדין
אתא שטיא הדין לותך ואמר להון אתון
ידעתון ית גברא וית שועיתיה׃ ויאמרו שקר
הגד נא לנו ויאמר כזאת וכזאת אמר אלי
לאמר כה אמר יהוה משחתיך למלך אל
ישראל׃ ואמרו שקרא את אמר חוי כען לנא
ואמר כדין וכדין אמר לי למימר כדנן אמר
לי למימר כדנן אמר ייי משחתך למהוי
מלכא על ישראל׃ וימהרו ויקחו איש
בגדו וישימו תחתיו אל גרם המעלות ויתקעו
בשפר ויאמרו מלך יהוא׃ ואוחיאו ונסיבו
גבר לבושיה ושויאו תחותוהי על דרג
שעיא ותקעו בשופרא ואמרו מלך יהוא׃
ויתקשר יהוא בן יהושפט בן נמשי אל יורם
ויורם היה שמר ברמת גלעד הוא וכל ישראל

מפני חזאל מלך ארם ומריד יהוא בר יהושפט
בר נמשי על יורם ויורם הוה נטיר ברמות
גלעד הוא וכל ישראל מן קדם חזאל מלכא
דארם: וישב יהורם המלך להתרפא ביזרעאל
מן המכים אשר יכהו ארמים בהלחמו את
חזאל מלך ארם ויאמר יהוא אם יש נפשכם
אל יצא פליט מן העיר ללכת לגיד ביזרעאל להגיד ק׳
ותב יהורם מלכא לאתסאה ביזרעאל מן
מחתא דמחוהי אנשא ארם כד אגיח קרבא
עם חזאל מלכא דארם ואמר יהוא אם רעוא
נפשכון לא יפוק משיזבא מן קרתא למיזל
לחואה ביזרעאל: וירכב יהוא וילך יזרעאלה
כי יורם שכב שמה ואחזיה מלך יהודה ירד
לראות את יורם: ורכיב יהוא ואזל ליזרעאל
ארי יורם שכיב תמן ואחזיה מלך שבטא
דבית יהודה נחת למסער ית יורם: והצפה
עמד על המגדל ביזרעאל וירא את שפעת
יהוא בבאו ויאמר שפעת אני ראה ויאמר
יהורם קח רכב ושלח לקראתם ויאמר
השלום: וסכואה קאים על מגדלא ביזרעאל
וחזא ית משריתא דיהוא במיתוהי ואמר
משריא אנא חזי ואמר יהורם דבר רכבא
לקדמותהון ויימר השלם: וילך רכב הסוס וישלח
לקראתו ויאמר כה אמר המלך השלום
ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אל אחרי
ויגד הצפה לאמר בא המלאך עד הם ולא שב

ואזל רכיב סוסיא לקדמותיה ואמר כדנן
אמר מלכא השלם ואמר יהוא מא לך
ולשלם אסתחר לאחורי וחוי סכואה למימר
אתא אזגדא עד לותהון ולא תב: וישלח רכב
סוס שני ויבא אלהם ויאמר כה אמר המלך
שלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אל
אחרי: ושלח רכיב סוסיא תנינא ואתא לותהון
ואמר כדנן אמר מלכא שלם ואמר יהוא
מא לך ולשלם אסתחר לאחורי: ויגד הצפה
לאמר בא עד אליהם ולא שב והמנהג כמנהג
יהוא בן נמשי כי בשגעון ינהג: וחוי סכואה
למימר אתא עד לותהון ולא תב ודברא
כדברא דיהוא בר נמשי ארי בניח מדבר:
ויאמר יהורם אסר ויאסר רכבו ויצא יהורם
מלך ישראל ואחזיהו מלך יהודה איש ברכבו
ויצאו לקראת יהוא וימצאהו בחלקת נבות
היזרעאלי: ואמר יהורם אזדרז וטקיס
רתכיה ונפק יהורם מלכא דישראל ואחזיה
מלך שבטא דבית יהודה גבר ברתכיה
ונפקו לקדמות יהוא ואשכחוהי באחסנת
נבות יזרעאלאה: ויהי כראות יהורם את יהוא
ויאמר השלום יהוא ויאמר מה השלום
עד זנוני איזבל אמך וכשפיה הרבים: והוה
כד חזא יהורם ית יהוא ואמר השלם יהוא
ואמר מא שלם עד טעות איזבל אמך וחרשהא
סגיאין: ויהפך יהורם ידיו וינס ויאמר אל

אחזיהו מרמה אחזיה׃ ואתחזר יהורם
לאחורוהי ואפך ואמר לאחזיה נכלא אחזיה׃
ויהוא מלא ידו בקשת ויך את יהורם בין
זרעיו ויצא החצי מלבו ויכרע ברכבו׃ ויהוא
מלא ידיה בקשתא ומחא ית יהורם בין
דרעוהי ונפק גררא מליביה וכרע ברתכיה׃
ויאמר אל בדקר שלשה שא השלכהו שו ק
בחלקת שדה נבות היזרעאלי כי זכר אני
ואתה את רכבים צמדים אחרי אחאב אביו
ויהוה נשא עליו את המשא הזה׃ ואמר
לבדקר גבריה טול רמיהי באחסנת חקל
נבות יזרעאלאה ארי דכיר אנא ואת כד
הוינא רכיבין זוג חד אזלין בתר אחאב
אבוהי ומן קדם יי אתנטיל עלוהי מטל
נבותא הדין׃ אם לא את דמי נבות ואת
דמי בניו ראיתי אמש נאם יהוה ושלמתי
לך בחלקה הזאת נאם יהוה ועתה שא
השלכהו בחלקה כדבר יהוה׃ אם לא ית
דמי נבות וית דמי בנוהי גלן קדמי בקריב
אמר יי ואשלים לך באחסנתא הדא אמר
יי וכען טול רמיהי באחסנתא כפתגמא
דיי׃ ואחזיה מלך יהודה ראה וינס דרך
בית הגן וירדף אחריו יהוא ויאמר גם
אתו הכהו אל המרכבה במעלה גור אשר
את יבלעם וינס מגדו וימת שם׃ ואחזיה
מלך שבטא דבית יהודה חזא ואפך באורחא

בית גנא ורדף בתרוהי יהוא ואמר אף יתיה
מחוהי ברתכא במסקנא דגיר דעם יבלעם
ואפך למגדו ומית תמן׃ וירכבו אתו עבדיו
ירושלמה ויקברו אתו בקברתו עם אבתיו
בעיר דוד׃ ואחיתו יתיה עבדוהי בירושלם
וקברו יתיה בקבורתיה עם אבהתוהי בקרתא
דדויד׃ ובשנת אחת עשרה
שנה ליורם בן אחאב מלך אחזיה על
יהודה׃ ובשנת חדא עסרי שנין ליורם
בר אחאב מלך אחזיה על דבית יהודה׃
ויבוא יהוא יזרעאלה ואיזבל שמעה ותשם
בפוך עיניה ותיטב את ראשה ותשקף
בעד החלון׃ ואתא יהוא ליזרעאל ואיזבל
שמעת וכחלת בצדידא עינהא ותקינת
ית רישה ואסתכיאת מן חרכא׃ ויהוא בא
בשער ותאמר השלום זמרי הרג אדניו׃
ויהוא על בתרעא ואמרת השלם זמרי
קטיל רבוניה׃ וישא פניו אל החלון ויאמר
מי אתי מי וישקיפו אליו שנים שלשה
סריסים׃ וזקף אפוהי לחרכא ואמר מן
הכא מן ואסתכיאו לותיה תרין תלתה
שמטוה ק גואין׃ ויאמר שמטהו וישמטוה ויז
מדמה אל הקיר ואל הסוסים וירמסנה׃
ואמר מגדוהא ומגדוהא ונדא מדמה
על כתלא ועל סוסותא ודשוהא׃ ויבא ויאכל
וישת ויאמר פקדו נא את הארורה הזאת

וקברוה כי בת מלך היא ועל ואכל ושתי ואמר
סערו כען ית ארורתא הדא וקברוהא ארי
בת מלכא היא וילכו לקברה ולא מצאו בה
כי אם הגלגלת והרגלים וכפות הידים ואזלו
למקברה ולא אשכחו בה אלהין גולגלתא
ורגליא ופסת ידיא וישבו ויגידו לו ויאמר
דבר יהוה הוא אשר דבר ביד עבדו אליהו
התשבי לאמר בחלק יזרעאל יאכלו הכלבים
את בשר איזבל ותבו וחויאו ליה ואמר פתגמא
דיי הוא דמליל ביד עבדיה אליה דמתשוב
למימר באחסנת יזרעאל ייכלון כלביא ית
בסרא דאיזבל והיית נבלת איזבל כדמן והיתה ק
על פני השדה בחלק יזרעאל אשר לא יאמרו
זאת איזבל ותהי נבלתא דאיזבל כזיבל
מבדר על אפי חקלא באחסנת יזרעאל
דלא יימרון דא איזבל
ולאחאב שבעים בנים בשמרון ויכתב 10
יהוא ספרים וישלח שמרון אל שרי יזרעאל
הזקנים ואל האמנים אחאב לאמר ולאחאב
שבעין בנין בשומרון וכתב יהוא אגרן
ושדר לשומרון לות רברבי יזרעאל סביא
ולות תרביני דאחאב למימר ועתה כבא
הספר הזה אליכם ואתכם בני אדניכם ואתכם
הרכב והסוסים ועיר מבצר והנשק וכען
כמיתי אגרתא הדא לותכון ועמכון בני
רבונכון ועמכון רתכין וסוסון וקרוין

כריכן ומני זינא וראיתם הטוב והישר
מבני אדניכם ושמתם על כסא אביו והלחמו
על בית אדניכם ותחזון דתקין ודכשר מבני
רבונכון ותשוון על כרסי מלכותא דאבוהי
ותגיחון קרבא על בית רבונכון וייראו מאד
מאד ויאמרו הנה שני המלכים לא עמדו
לפניו ואיך נעמד אנחנו ודחילו לחדא לחדא
ואמרו הא תרין מלכיא לא יכילו למקם
קדמוהי ואיכדין נקום אנחנא וישלח אשר
על הבית ואשר על העיר והזקנים והאמנים
אל יהוא לאמר עבדיך אנחנו וכל אשר
תאמר אלינו נעשה לא נמליך איש הטוב
בעיניך עשה ושלח דממנא על ביתא
ודממנא על קרתא וסביא ותרביניא לות
יהוא למימר עבדך אנחנא וכל דתימר לנא
נעביד לא נמליך גבר דתקין בעינך עביד
ויכתב אליהם ספר שנית לאמר אם לי אתם
ולקלי אתם שמעים קחו את ראשי אנשי בני
אדניכם ובאו אלי כעת מחר יזרעאלה ובני
המלך שבעים איש את גדלי העיר מגדלים
אותם וכתב להון אגרתא תנינות למימר
אם דילי אתון ומנאתון מקבלין סבו ית
רישי גברי בני רבונכון ואיתו לותי כעדנא
הדין מחר ליזרעאל ובני מלכא שבעין
גברא ית רברבי קרתא מרבן יתהון ויהי
כבא הספר אליהם ויקחו את בני המלך

וישחטו שבעים איש וישימו את ראשיהם
בדודים וישלחו אליו יזרעאלה: והוה כמיתי
אגרתא להון ודברו ית בני מלכא ונכסו
שבעין גברא ושויאו ית רישיהון בסליא
ושדרו לותיה ליזרעאל: ויבא המלאך ויגד
לו לאמר הביאו ראשי בני המלך ויאמר
שימו אתם שני צברים פתח השער עד
הבקר: ואתא אזגדא וחוי ליה למימר איתיו
רישי בני מלכא ואמר שוו יתהון תרין
דגורין במעלנא דתרעא עד צפרא: ויהי
בבקר ויצא ויעמד ויאמר אל כל העם
צדקים אתם הנה אני קשרתי על אדני
ואהרגהו ומי הכה את כל אלה: והוה בצפרא
ונפק וקם ואמר לכל עמא זכאין אתון הא
אנא מרדית על רבוני וקטלתיה ומן קטל
ית כל אלין: דעו אפוא כי לא יפל מדבר
יהוה ארצה אשר דבר יהוה על בית אחאב
ויהוה עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו:
דעו כען ארי לא בטיל מפתגמא דיי' חד
דמליל יי' על בית אחאב ויי' קיים ית דמליל
ביד עבדיה אליהו: ויך יהוא את כל הנשארים
לבית אחאב ביזרעאל וכל גדליו ומידעיו
וכהניו עד בלתי השאיר לו שריד: ומחא
יהוא ית כל דאשתארו לבית אחאב ביזרעאל
וכל רברבוהי וקריבוהי וחברוהי עד דלא
אשאר ליה משיזיב: ויקם ויבא וילך שמרון

הוא בית עקד הרעים בדרך: וקם ואתא ואזל
לשומרון הוא בית כנשת רעיא באורחא:
ויהוא מצא את אחי אחזיהו מלך יהודה
ויאמר מי אתם ויאמרו אחי אחזיהו אנחנו
ונרד לשלום בני המלך ובני הגבירה: ויהוא
אשכח ית אחי אחזיה מלך שבטא דבית
יהודה ואמר מן אתון ואמרו אחי אחזיה
אנחנא ונחתנא למסער שלם בני מלכא
ובני מלכתא: ויאמר תפשום חיים ויתפשום
חיים וישחטום אל בור בית עקד ארבעים
ושנים איש ולא השאיר איש מהם: ואמר
אחדונון כד חיין ואחדונון כד חיין ונכסונון
לגוב בית כנשת ארבעין ותרין גברא ולא
אשתאר אנש מנהון: וילך משם וימצא
את יהונדב בן רכב לקראתו ויברכהו ויאמר
אליו היש את לבבך ישר כאשר לבבי עם
לבבך ויאמר יהונדב יש ויש תנה את ידך
ויתן ידו ויעלהו אליו אל המרכבה: ואזל
מתמן ואשכח ית יהונדב בר רכב לקדמותיה
ושאיל בשלמיה ואמר ליה האית לבך כשר
כמא דלבי עם לבך ואמר יהונדב אית ואית
הב ית ידך ויהב ידיה ואסקיה לותיה לרתכא:
ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי ליהוה וירכבו
אתו ברכבו: ואמר איתא עמי וחזי בקנאתי
דאנא מקני קדם יי' ואחיתו יתיה ברתכיה:
ויבא שמרון ויך את כל הנשארים לאחאב

בשמרון עד השמדו כדבר יהוה אשר דבר
אל אליהו: ואתא לשומרון ומחא ית כל
דאשתארו לאחאב בשומרון עד דשיציה
כפתגמא דיי דמליל עם אליהו:
ויקבץ יהוא את כל העם
ויאמר אלהם אחאב עבד את הבעל מעט
יהוא יעבדנו הרבה: וכנש יהוא ית כל עמא
ואמר להון אחאב פלח ית בעלא זעיר
יהוא יפלחנה סגי: ועתה כל נביאי הבעל
כל עבדיו וכל כהניו קראו אלי איש אל יפקד
כי זבח גדול לי לבעל כל אשר יפקד לא
יחיה ויהוא עשה בעקבה למען האביד את
עבדי הבעל: וכען כל נביי בעלא כל פלחוהי
וכל כמרוהי זמינו לי אנש לא ישגי ארי ניכסת
רבא לי לבעלא כל דישגי לא יתקיים ויהוא
עבד בחכמה בדיל לאובדא ית פלחי בעלא
ויאמר יהוא קדשו עצרה לבעל ויקראו:
ואמר יהוא זמינו כנישא לבעלא וזמינו:
וישלח יהוא בכל ישראל ויבאו כל עבדי
הבעל ולא נשאר איש אשר לא בא ויבאו
בית הבעל וימלא בית הבעל פה לפה: ושלח
יהוא בכל ישראל ואתו כל פלחי בעלא ולא
אשתאר אנש דלא אתא ועלו לבית בעלא
ואתמלי בית בעלא ספא בספא: ויאמר
לאשר על המלתחה הוצא לבוש לכל עבדי
הבעל ויצא להם המלבוש: ואמר לדממנא

על קמטריא אפיק לבושיא לכל פלחי בעלא
ואפיק להון לבושיא: ויבא יהוא ויהונדב
בן רכב בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל
חפשו וראו פן יש פה עמכם מעבדי יהוה
כי אם עבדי הבעל לבדם: ואתא יהוא
ויהונדב בר רכב לבית בעלא ואמר לפלחי
בעלא בלישו וחזו דלמא איתבא עמכון
מעבדיא דיי אלהין פלחי בעלא בלחודיהון
ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוא שם לו
בחוץ שמנים איש ויאמר האיש אשר
ימלט מן האנשים אשר אני מביא על
ידיכם נפשו תחת נפשו: ועלו למעבד
נכסת קודשין ועלון ויהוא מני ליה בברא
תמנן גברא ואמר גברא דישתיזב מן גבריא
דאנא מעיל על ידיכון נפשיה חלף נפשיה
ויהי ככלתו לעשות העלה ויאמר יהוא
לרצים ולשלשים באו הכום איש אל יצא
ויכום לפי חרב וישלכו הרצים והשלשים
וילכו עד עיר בית הבעל: והוה כד שיצי
למעבד עלתא ואמר יהוא לרהטיא
ולגבריא עולו ומחונון אנש לא יפוק ומחונון
לפתגם דחרב ורמו רהטיא וגבריא קטילין
ואזלו עד קרית בית בעלא: ויצאו את מצבות
בית הבעל וישרפוה: ואפיקו ית קמת בית
בעלא ואוקדוהא: ויתצו את מצבת הבעל
ויתצו את בית הבעל וישמהו למחראות

למוצאות

עד היום: ותרעו ית קמת בעלא ותרעו ית
בית בעלא ושויוהא לבית מפקת אנש
עד יומא הדין: וישמד יהוא את הבעל
מישראל: ושיצי יהוא ית בעלא מישראל:
רק חטאי ירבעם בן נבט אשר החטיא את
ישראל לא סר יהוא מאחריהם עגלי הזהב
אשר בית אל ואשר בדן: לחוד חובי ירבעם
בר נבט דחייב ית ישראל לא סטא יהוא
מבתריהון אשתעבד לעגלי דהבא דבבית
אל ודבדן: ויאמר יהוה אל יהוא
יען אשר הטיבת לעשות הישר בעיני ככל
אשר בלבבי עשית לבית אחאב בני רבעים
ישבו לך על כסא ישראל: ואמר יי ליהוא
חלף דאתקינתא למעבד דכשר קדמי ככל
דברעותי עבדתא לבית אחאב בנין רביעאין
יתבון לך על כורסי מלכותא דישראל:
ויהוא לא שמר ללכת בתורת יהוה אלהי
ישראל בכל לבבו לא סר מעל חטאות
ירבעם אשר החטיא את ישראל: ויהוא לא
נטר למהך באוריתא דיי אלהא דישראל
בכל לביה לא סטא מכל חובי ירבעם דח
דחייב ית ישראל: בימים ההם החל יהוה
לקצות בישראל ויכם חזאל בכל גבול
ישראל: ביומיא האנון שרי רגזא דיי למתקף
בישראל ומחנון חזאל בכל תחום ארעא
דישראל: מן הירדן מזרח השמש את כל

ארץ הגלעד הגדי והראובני והמנשי מערער
אשר על נחל ארנון והגלעד והבשן: מן ירדנא
מדנח שמשא ית כל ארע גלעד שיבט גד
ושבט ראובן ושבטא דמנשה מערוער
דעל נחלא דארנון וארע גלעד ומתנן: ויתר
דברי יהוא וכל אשר עשה וכל גבורתו
הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל: ושאר פתגמי יהוא וכל
דעבד וכל גבורתיה הלא אנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל: וישכב יהוא
עם אבתיו ויקברו אתו בשמרון וימלך
יהואחז בנו תחתיו: ושכיב יהוא עם אבהתוהי
וקברו יתיה בשומרון ומלך יהואחז בריה
תחותוהי: והימים אשר מלך יהוא על ישראל
עשרים ושמנה שנה בשמרון: ויומיא דמלך
יהוא על ישראל עסרין ותמני שנין בשומרון:
יתיר ו ועתליה אם אחזיהו וראתה
כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממלכה:
ועתליה אמיה דאחזיה חזת ארי מית ברה
וקמת ואבידת ית כל זרעא דמלכותא: ותקח
יהושבע בת המלך יורם אחות אחזיהו את
יואש בן אחזיה ותגנב אתו מתוך בני המלך
המומתים ק הממותתים אתו ואת מינקתו בחדר המטות
ויסתרו אתו מפני עתליהו ולא הומת: ונסיבת
יהושבע בת מלכא יורם אחתיה דאחזיה
ית יואש בר אחזיה וגנבת יתיה מגו בני מלכא

דמתקטלין ואטמרת יתיה וית מינקתיה
באדרון בית ערסתא ואטמרו יתיה מן קדם
עתליה ולא אתקטיל׃ ויהי אתה בית יהוה
מתחבא שש שנים ועתליה מלכת על
הארץ׃ והוה עמה בבית מקדשא דיי מטמר
שית שנין ועתליה מלכת על ארעא׃
ובשנה השביעית שלח יהוידע
ויקח את שרי המאיות לכרי ולרצים ויבא אתם אליו בית יהוה ויכרת להם ברית (המאות ק)
וישבע אתם בבית יהוה וירא אתם את בן
המלך׃ ובשתא שביעיתא שלח יהוידע
ודבר ית רבני מאותא לגבריא ולרהטיא
ואעיל יתהון לותיה לבית מקדשא דיי
וגזר להון קיים ואומי יתהון בבית מקדשא
דיי ואחזי יתהון ית בר מלכא׃ ויצום לאמר
זה הדבר אשר תעשון השלשית מכם
באי השבת ושמרי משמרת בית המלך׃
ופקידנון למימר דין פתגמא דתעבדון תלתא
מנכון עלי שבתא ונטרי מטרת בית מלכא׃
והשלשית בשער סור והשלשית בשער
אחר הרצים ושמרתם את משמרת הבית
מסח׃ ותלתא בתרע גינאה ותלתא בתרעא
דבתר והי תרע רהטיא ותטרון ית מטרת
ביתא מדישתלי׃ ושתי הידות בכם כל יצאי
השבת ושמרו את משמרת בית יהוה אל
המלך׃ ותרין חולקין בכון כל נפקי שבתא
ותטרון ית מטרת בית מקדשא דיי על
מלכא׃ והקפתם על המלך סביב איש וכליו
בידו והבא אל השדרות יומת והיו את המלך
בצאתו ובבאו׃ ותקפון על מלכא סחור סחור
גבר ומני זיניה בידיה ודייעול לגו מן סדריא
יתקטיל והוו עם מלכא במפקיה ובמיעליה׃
ויעשו שרי המאיות ככל אשר צוה יהוידע (המאות ק)
הכהן ויקחו איש את אנשיו באי השבת עם
יצאי השבת ויבאו אל יהוידע הכהן׃ ועבדו
רבני מאותא ככל דפקיד יהוידע כהנא ודברו
גבר ית גברוהי עלי שבתא עם נפקי שבתא
ואתו לות יהוידע כהנא׃ ויתן הכהן לשרי
המאיות את החנית ואת השלטים אשר (המאות ק)
למלך דוד אשר בבית יהוה׃ ויהב יהוידע
כהנא לרבני מאותא ית מורניתא וית שלטיא
דלמלכא דויד דבבית מקדשא דיי׃ ויעמדו
הרצים איש וכליו בידו מכתף הבית הימנית
עד כתף הבית השמאלית למזבח ולבית
על המלך סביב׃ וקמו רהטיא גבר ומני זיניה
בידיה מעיבר ביתא מימינא עד עיבר ביתא
מסמלא למדבחא ולבית כפורי על מלכא
סחור סחור׃ ויוצא את בן המלך ויתן עליו
את הנזר ואת העדות וימלכו אתו וימשחהו
ויכו כף ויאמרו יחי המלך׃ ואפיק ית בר
מלכא ויהב עלוהי ית כלילא וית סהדותא
ואמליכו יתיה ומשחוהי וטפחו יד ואמרו יצלח

174

מלכא׃ ותשמע עתליהו את
קול הרצין העם ותבא אל העם בית יהוה׃
ושמעת עתליה ית קל דרדנין עמא ועלת
לות עמא לבית מקדשא דיי׃ ותרא והנה
המלך עמד על העמוד כמשפט והשרים
והחצצרות אל המלך וכל עם הארץ שמח
ותקע בחצצרות ותקרע עתליה את בגדיה
ותקרא קשר קשר׃ וחזת והא מלכא קאים
על אסטונא כהלכתא ורברביא עמיה
וחצוצרתא קדם מלכא וכל עמא דארעא
חדן ותקעין בחצוצרתא ובזעת עתליה
ית לבושהא וקרת מרדא מרדא׃ ויצו
יהוידע הכהן את שרי המאיות פקדי החיל
ויאמר אליהם הוציאו אתה אל מבית לשדרת
אות ק
והבא אחריה המת בחרב כי אמר הכהן
אל תומת בית יהוה׃ ופקיד יהוידע כהנא ית
רבני מאותא דממנן על חילא ואמר להון
אפיקו יתה לגיו מן סדריא ודייעול בתרהא
יתקטיל בחרבא ארי אמר כהנא לא תתקטיל
בבית מקדשא דיי׃ וישמו לה ידים ותבוא
דרך מבוא הסוסים בית המלך ותומת שם׃
ואתקינו לה אתר ועלת באורח מעלנא דסוסותא
לבית מלכא ואתקטילת תמן׃ ויכרת יהוידע
את הברית בין יהוה ובין המלך ובין העם
להיות לעם ליהוה ובין המלך ובין העם׃
וגזר יהוידע ית קימא בין מימרא דיי ובין

מלכא ובין עמא למהוי לעם משמיש קדם
יי׃ ובין מלכא ובין עמא׃ ויבאו כל עם הארץ
בית הבעל ויתצהו את מזבחתו ואת צלמיו
תיו ק
שברו היטב ואת מתן כהן הבעל הרגו לפני
המזבחות וישם הכהן פקדת על בית יהוה׃
ועלו כל עמא דארעא לבית בעלא וסתרוהי
ית איגורוהי וית צלמוהי תברו יאות וית מתן
כומרא דבעלא קטלו קדם איגוריא ומני כהנא
מטרא על בית מקדשא דיי׃ ויקח את שרי
המאות ואת הכרי ואת הרצים ואת כל עם
הארץ וירדו את המלך מבית יהוה ויבואו
דרך שער הרצים בית המלך וישב על כסא
המלכים׃ ודבר ית רבני מאותא וית גבריא
וית רהטיא וית כל עמא דארעא ואחיתו ית
מלכא מבית מקדשא דיי ועלו באורח תרע
רהטיא בית מלכא ויתיב על כרסי מלכיא
וישמח כל עם הארץ והעיר שקטה ואת
עתליהו המיתו בחרב בית מלך׃ וחדיאו
המלך ק
כל עמא דארעא וקרתא שדיכת וית עתליה
קטלו בחרבא בית מלכא׃

פ
12
לשבת שקלים

בן שבע שנים יהואש במלכו׃
בר שבע שנין יהואש כד מלך׃ בשנת שבע
ליהוא מלך יהואש וארבעים שנה מלך
בירושלם ושם אמו צביה מבאר שבע׃
בשנת שבע ליהוא מלך יהואש וארבעין
שנין מלך בירושלם ושום אמיה צביה

מבאר שבע׃ ויעש יהואש הישר בעיני יהוה
כל ימיו אשר הורהו יהוידע הכהן׃ ועבד
יהואש דכשר קדם יי׳ כל יומוהי דאלפיה
יהוידע כהנא׃ רק הבמות לא סרו עוד העם
מזבחים ומקטרים בבמות׃ לחוד במתא
לא עטרא עד כען עמא מדבחין ומסקין
בסמין על במתא׃ ויאמר יהואש
אל הכהנים כל כסף הקדשים אשר יובא
בית יהוה כסף עובר איש כסף נפשות ערכו
כל כסף אשר יעלה על לב איש להביא בית מימין ק
יהוה׃ ואמר יהואש לכהנא כל כסף קודשיא
דמתעל לבית מקדשא דיי׳ כסף תקליא
דעבר על מנין גבריא כסף פרסן נפשתא
דמיתן גבר פרקן נפשיה אף כל כסף דמתנדב
גבר בלביה לאיתאה לבית מקדשא דיי׳׃ יקחו
להם הכהנים איש מאת מכרו והם יחזקו את
בדק הבית לכל אשר ימצא שם בדק׃ יסבון
להון כהניא גבר מן מכריהון ואנון יתקפון ית
בדקא דביתא לכל אתר דישתכח תמן בדקא׃
ויהי בשנת עשרים ושלש
שנה למלך יהואש לא חזקו הכהנים את בדק
הבית׃ והוה בשנת עסרין ותלת שנין למלכא
יהואש לא תקיפו כהניא ית בדקא דביתא׃ המפקדים ק
ויקרא המלך יהואש ליהוידע הכהן
ולכהנים ויאמר אלהם מדוע אינכם מחזקים
את בדק הבית ועתה אל תקחו כסף מאת

מכריכם כי לבדק הבית תתנהו׃ וקרא מלכא
יהואש ליהוידע כהנא ולכהניא ואמר להון
מדין לית אתון מתקפין ית בדקא דביתא
וכען לא תסבון כספא מן מכריכון אלהין
לבדקא דביתא תתנונה׃ ויאתו הכהנים לבלתי
קחת כסף מאת העם ולבלתי חזק את בדק
הבית׃ ואסתפסו כהניא בדיל דלא למסב כספא
מן עמא ובדיל דלא לתקפא ית בדקא דביתא׃
ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר
בדלתו ויתן אתו אצל המזבח בימין בבוא
איש בית יהוה ונתנו שמה הכהנים שמרי
הסף את כל הכסף המובא בית יהוה׃ ונסיב
יהוידע כהנא ארונא חד ונקב חורא בדשיה
ויהב יתיה בסטר מדבחא מימינא במיעל
גברא לבית מקדשא דיי׳ ויהבין תמן כהניא
אמרכליא ית כל כספא דמתעל לבית מקדשא
דיי׳׃ ויהי כראותם כי רב הכסף בארון ויעל
ספר המלך והכהן הגדול ויצרו וימנו את
הכסף הנמצא בית יהוה׃ והוה כד חזו ארי
סגי כספא בארונא וסליק ספרא דמלכא
וכהנא רבא וצרו ומנו ית כספא דאשתכח
בבית מקדשא דיי׳׃ ונתנו את הכסף המתכן
על ידי עשי המלאכה הפקדים בית יהוה
ויוצאהו לחרשי העץ ולבנים העשים בית
יהוה׃ ויהבין ית כספא דמתקס על ידי
עבדי עבידתא דממנן בבית מקדשא דיי׳

ומפקין ליה לנגרי אעא ולארדיכליא דעבדין
בית מקדשא דיי׳ ולגדרים ולחצבי האבן
ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את בדק
בית יהוה ולכל אשר יצא על הבית לחזקה
ולארגובליא ולפסלי אבניא ולמזבן אעין
ואבנין פסילן לתקפא ית בידק בית מקדשא
דיי׳ ולכל דיפוק על ביתא לתקפותיה׃ אך לא
יעשה בית יהוה ספות כסף מזמרות מזרקות
חצצרות כל כלי זהב וכלי כסף מן הכסף
המובא בית יהוה׃ ברם לא מתעביד בית
מקדשא דיי׳ קולין דכסף מזמריא מזרקיא
חצוצרתא כל מן דדהב ומן דכסף מן כספא
דמתעל לבית מקדשא דיי׳׃ כי לעשי המלאכה
יתנהו וחזקו בו את בית יהוה׃ ארי לעבדי
עבידתא יהבין ליה ומתקפין ביה ית בית
מקדשא דיי׳׃ ולא יחשבו את האנשים אשר
יתנו את הכסף על ידם לתת לעשי המלאכה
כי באמונה הם עשים׃ ולא מחשבין עם
גבריא דיהבין ית כספא על ידהון למתן
לעבדי עבידתא ארי בהימנותא אנון עבדין׃
כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית יהוה
לכהנים יהיו׃ כסף אשמא וכסף חטאותא
לא מתעל לבית מקדשא דיי׳ לכהניא יהבין
ליה׃ אז יעלה חזאל מלך
ארם וילחם על גת וילכדה וישם חזאל פניו
לעלות על ירושלם׃ בכין סליק חזאל מלכא

דארם ואגיח קרבא על גת וכבשה ושוי
חזאל אפוהי למסק על ירושלם׃ ויקח יהואש
מלך יהודה את כל הקדשים אשר הקדישו
יהושפט ויהורם ואחזיהו אבתיו מלכי יהודה
ואת קדשיו ואת כל הזהב הנמצא באצרות
בית יהוה ובית המלך וישלח לחזאל מלך
ארם ויעל מעל ירושלם׃ ונסיב יהואש
מלך שבטא דבית יהודה ית כל קדשיא
דאקדישו יהושפט ויהורם ואחזיה אבהתוהי
מלכיא דבית יהודה וית קדשוהי וית כל
דהבא דאשתכח באוצרי בית מקדשא דיי׳
ובגנזי בית מלכא ושדר לחזאל מלכא דארם
ואסתלק מעל ירושלם׃ ויתר דברי יואש
וכל אשר עשה הלוא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
יואש וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה׃ ויקמו
עבדיו ויקשרו קשר ויכו את יואש בית מלא
היורד סלא׃ וקמו עבדוהי ומרדו מרדא
ומחו ית יואש בית מלא דנחית לסלא׃ ויוזבד
בן שמעת ויהוזבד בן שמר עבדיו הכהו
וימת ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דוד
וימלך אמציה בנו תחתיו׃ ויוזבר בן שמעת
ויהוזבר בן שמר עבדוהי מחוהי וקטלוהי
וקברו יתיה עם אבהתוהי בקרתא דדויד
ומלך אמציה בריה תחותוהי׃ בשנת

עשרים ושלש שנה ליואש בן אחזיהו מלך
יהודה מלך יהואחז בן יהוא על ישראל
בשמרון שבע עשרה שנה׃ בשנת עסרין
ותלת שנין ליואש בר אחזיה מלך שבטא
דבית יהודה מלך יהואחז בר יהוא על ישראל
בשומרון שבע עסרי שנין׃ ויעש הרע
בעיני יהוה וילך אחר חטאת ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל לא סר ממנה׃ ועבד
דביש קדם יי ואזל בתר חובי ירבעם בר
נבט דחייב ית ישראל לא סטא מנהון׃ ויחר
אף יהוה בישראל ויתנם ביד חזאל מלך
ארם וביד בן הדד בן חזאל כל הימים׃ ותקיף
רגזא דיי בישראל ומסרנון ביד חזאל
מלכא דארם וביד בר הדד בר חזאל כל יומיא׃
ויחל יהואחז את פני יהוה וישמע אליו יהוה
כי ראה את לחץ ישראל כי לחץ אתם מלך
ארם׃ וצלי יהואחז קדם יי וקביל צלותיה
יי ארי גלי קדמוהי דחקא דישראל ארי
דחקינון מלכא דארם׃ ויתן יהוה לישראל
מושיע ויצאו מתחת יד ארם וישבו בני ישראל
באהליהם כתמול שלשום׃ ויהב יי לישראל
פריק ונפקו מתחות יד אנש ארם ויתיבו בני
ישראל בקרויהון כמאתמלי ומדקמוהי׃
אך לא סרו מחטאת בית ירבעם אשר
החטי את ישראל בה הלך וגם האשרה החטיא ק
עמדה בשמרון׃ ברם לא סטו מחובי בית

ירבעם דחייב ית ישראל בהון אזלו ואף
אשירתא קמת בשומרון׃ כי לא השאיר
ליהואחז עם כי אם חמשים פרשים ועשרה
רכב ועשרת אלפים רגלי כי אבדם מלך ארם
וישמם כעפר לדש׃ ארי לא אשתאר ליהואחז
עם אלהין חמשין פרשין ועסר רתכין
ועסרה אלפין גבר רגלי ארי אבדינון מלכא
דארם ושוינון כעפרא לדיש׃ ויתר דברי
יהואחז וכל אשר עשה וגבורתו הלוא הם
כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׃
ושאר פתגמי יהואחז וכל דעבד וגבורתיה
הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ וישכב יהואחז עם אבתיו
ויקברהו בשמרון וימלך יואש בנו תחתיו׃
ושכיב יהואחז עם אבהתוהי וקברוהי
בשומרון ומלך יואש בריה תחותוהי׃
בשנת שלשים ושבע
שנה ליואש מלך יהודה מלך יהואש בן
יהואחז על ישראל בשמרון שש עשרה
שנה׃ בשנת תלתין ושבע שנין ליואש מלך
שבטא דבית יהודה מלך יהואש בר יהואחז
על ישראל בשומרון שית עסרי שנין׃ ויעשה
הרע בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל בה הלך׃
ועבד דביש קדם יי לא סטא מכל חובי
ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל בהון אזל׃

ויתר דברי יואש וכל אשר עשה וגבורתו
אשר נלחם עם אמציה מלך יהודה הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
ישראל׃ ושאר פתגמי יואש וכל דעבד
וגבורתיה דאגיח עם אמציה הלא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
וישכב יואש עם אבתיו וירבעם ישב על
כסאו ויקבר יואש בשמרון עם מלכי
ישראל׃ ושכיב יואש עם אבהתוהי וירבעם
יתיב על כרסוהי ואתקבר יואש בשומרון
עם מלכי ישראל׃ ואלישע
חלה את חליו אשר ימות בו וירד אליו יואש
מלך ישראל ויבך על פניו ויאמר אבי אבי
רכב ישראל ופרשיו׃ ואלישע מרע ית
מרעיה דמית ביה ונחת לותיה יואש מלכא
דישראל ובכא על אפוהי ואמר רבי רבי דטב
ליה לישראל בצלותיה מרתכין ומפרשין׃
ויאמר לו אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו
קשת וחצים׃ ואמר ליה אלישע סב קשתא
וגיריא ונסיב ליה קשתא וגיריא׃ ויאמר
למלך ישראל הרכב ידך על הקשת וירכב
ידו וישם אלישע ידיו על ידי המלך׃ ואמר
למלכא דישראל אחית ידך על קשתא
ואחית ידיה ושוי אלישע ידוהי על ידי
מלכא׃ ויאמר פתח החלון קדמה ויפתח
ויאמר אלישע ירה ויור ויאמר חץ תשועה

ליהוה וחץ תשועה בארם והכית את ארם
באפק עד כלה׃ ואמר פתח כוין למדנחא
ופתח ואמר אלישע שדי ושדא ואמר הדין
גירא יתעביד לנא פורקנא מן קדם יי והדין
גרא יתעביד לנא נצחנא באנש ארם ותמחי
ית אנש ארם באפק עד דתשיצינון׃ ויאמר
קח החצים ויקח ויאמר למלך ישראל הך
ארצה ויך שלש פעמים ויעמד׃ ואמר סב
גריא ונסיב ואמר למלכא דישראל מחי
לארעא ומחא תלת זמנין ופסק׃ ויקצף עליו
איש האלהים ויאמר להכות חמש או שש
פעמים אז הכית את ארם עד כלה ועתה
שלש פעמים תכה את ארם׃ ורגיז עלוהי
נביא דיי ואמר הוה חזי לך למימחי חמיש
או שית זמנין בכין פון מחיתא ית אנש ארם
עד שיציותא וכען תלת זמנין תמחי ית אנש
ארם׃ וימת אלישע ויקברהו
וגדודי מואב יבאו בארץ בא שנה׃ ומית אלישע
וקברוהי ומשרית מואב עלא בארעא במיעל
שתא׃ ויהי הם קברים איש והנה ראו את
הגדוד וישליכו את האיש בקבר אלישע
וילך ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי
ויקם על רגליו׃ והוה עד דאנון קברין גברא
והא חזו ית משריתא ורמו ית גברא בקברא
דאלישע ואזל וקריב גברא בגרמי אלישע
וחיא וקם על רגלוהי׃ וחזאל מלך

ארם לחץ את ישראל כל ימי יהואחז׃ וחזאל
מלכא דארם דחק ית ישראל כל יומי יהואחז׃
ויחן יהוה אתם וירחמם ויפן אליהם למען
בריתו את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה
השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה׃
וחס יי עליהון ורחים עליהון ואתפני במימריה
לאיטבא להון בדיל קימיה דעם אברהם יצחק
ויעקב ולא אבא לחבלותהון ולא אגליגון
מארע בית שכינתיה עד כען׃ וימת חזאל
מלך ארם וימלך בן הדד בנו תחתיו׃ ומית חזאל
מלכא דארם ומלך בר הדד בריה תחותוהי׃
וישב יהואש בן יהואחז ויקח את הערים מיד
בן הדד בן חזאל אשר לקח מיד יהואחז אביו
במלחמה שלש פעמים הכהו יואש וישב
את ערי ישראל׃ ותב יהואש בר יהואחז ונסב
ית קרויא מיד בר הדד בר חזאל דנסיב מיד
יהואחז אבוהי בקרבא תלת זמנין מחהי יואש
ואתיב ית קרוי ישראל׃ בשנת 14
שתים ליואש בן יואחז מלך ישראל מלך
אמציהו בן יואש מלך יהודה׃ בשנת תרתין
ליואש בר יואחז מלכא דישראל מלך
אמציה בר יואש מלך שבטא דבית יהודה׃
בן עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים
ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדין יהועדן
מן ירושלם׃ בר עסרין וחמיש שנין הוה ק
כד מלך ועסרין ותשע שנין מלך בירושלם

ושום אמיה יהועדן מן ירושלם׃ ויעש
הישר בעיני יהוה רק לא כדוד אביו ככל
אשר עשה יואש אביו עשה׃ ועבד דכשר
קדם יי לחוד לא כדויד אבוהי ככל דעבד
יואש אבוהי עבד׃ רק הבמות לא סרו עוד
העם מזבחים ומקטרים בבמות׃ לחוד
במתא לא עטרא עד כען עמא מדבחין
ומסקין בוסמין על במתא׃ ויהי כאשר
חזקה הממלכה בידו ויך את עבדיו המכים
את המלך אביו׃ והוה כד תקיפת מלכותא
בידיה וקטל ית עבדוהי דקטלו ית מלכא
אבוהי׃ ואת בני המכים לא המית ככתוב בספר
תורת משה אשר צוה יהוה לאמר לא יומתו
אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות כי
אם איש בחטאו ימות׃ וית בני קטולוהי לא
קטל כמא דכתיב בספר אוריתא דמשה
דפקיד יי למימר לא ימותון אבהן על פום
בנין ובנין לא ימותון על פום אבהן אנש
אנש בחוביה ימות׃ הוא הכה את אדום בגיא
המלח עשרת אלפים ותפש את הסלע
במלחמה ויקרא את שמה יקתאל עד היום
הזה׃ הוא מחא ית אנש אדום בגי מלח עסרא
אלפין וכבש ית כרכא בקרבא וקרא ית שמה
יקתאל עד יומא הדין׃ אז שלח
אמציה מלאכים אל יהואש בן יהואחז בן
יהוא מלך ישראל לאמר לכה נתראה פנים׃

בכן

בכין שלח אמציה אזגדין לות יהואש בר
יהואחז בר יהוא מלכא דישראל למימר
איתו נקביל אפין בקרבא׃ וישלח יהואש
מלך ישראל אל אמציהו מלך יהודה לאמר
החוח אשר בלבנון שלח אל הארז אשר
בלבנון לאמר תנה את בתך לבני לאשה
ותעבר חית השדה אשר בלבנון ותרמס
את החוח׃ ושלח יהואש מלכא דישראל
לאמציה מלך שבטא דבית יהודה למימר
חוחא דבלבנן שלח לארזא דבלבנן למימר
הב ית ברתך לברי לאתו ועברת חית ברא
דבלבנן ודשת ית חוחא׃ הכה הכית את אדום
ונשאך לבך הכבד ושב בביתך ולמה תתגרה
ברעה ונפלתה אתה ויהודה עמך׃ ממחא
מחיתא ית אנש אדום וראים עלך לבך
אתיקר ותיב בביתך ולמא אתמתגרי בבישתא
ותפול את ודבית יהודה עמך׃ ולא שמע
אמציהו ויעל יהואש מלך ישראל ויתראו
פנים הוא ואמציהו מלך יהודה בבית שמש
אשר ליהודה׃ ולאקביל אמציה וסליק יהואש
מלכא דישראל ואקבילו אפיהון בקרבא
הוא ואמציה מלך שבטא דבית יהודה
בבית שמש דלשיבט יהודה׃ וינגף יהודה
לפני ישראל וינסו איש לאהלו׃ ואתברו ליו ק
אנש יהודה קדם ישראל ואפכו גבר לקרוהי׃
ואת אמציהו מלך יהודה בן יהואש בן

אחזיהו תפש יהואש מלך ישראל בבית
שמש ויבאו ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם ויבא ק
בשער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות
אמה׃ וית אמציה מלך שבטא דבית יהודה
בר יהואש בר אחזיה אחד יהואש מלכא
דישראל בבית שמש ואתא לירושלם ופרט
בשורא דירושלם מתרע שיבט אפרים
עד תרע זויתא ארבע מאה אמין׃ ולקח
את כל הזהב והכסף ואת כל הכלים
הנמצאים בית יהוה ובאוצרות בית המלך
ואת בני התערבות וישב שמרונה׃ ונסיב
ית כל דהבא וכספא וית כל מניא דאשתכחו
בית מקדשא דיי׳ ובגנזי בית מלכא וית בני
רברביא ותב לשומרון׃ ויתר דברי יהואש
אשר עשה וגבורתו ואשר נלחם עם אמציהו
מלך יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי יהואש
דעבד וגברותיה ודאגיח עם אמציה מלך
שבטא דבית יהודה הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל׃ וישכב יהואש
עם אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל
וימלך ירבעם בנו תחתיו׃ ושכיב יהואש
עם אבהתוהי ואתקבר בשומרון עם מלכי
ישראל ומלך ירבעם בריה תחותוהי׃
ויחי אמציהו בן יואש מלך
יהודה אחרי מות יהואש בן יהואחז מלך

ישראל חמש עשרה שנה · וחיא אמציה
בר יואש מלך שבטא דבית יהודה בתר
דמית יהואש בר יהואחז מלכא דישראל
חמיש עסרי שנין · ויתר דברי אמציהו הלא
הם כתבים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה · ושאר פתגמי אמציה הלא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה · ויקשרו עליו קשר בירושלם וינס
לכישה וישלחו אחריו לכישה וימתהו שם ·
ומרדו עלוהי מרדא בירושלם ואפך ללכיש
ושלחו בתרוהי ללכיש וקטלוהי תמן · וישאו
אתו על הסוסים ויקבר בירושלם עם אבתיו
בעיר דוד · ונטלו יתיה על סוסותא ואתקבר
בירושלם עם אבהתוהי בקרתא דדוד · ויקחו
כל עם יהודה את עזריה והוא בן שש עשרה
שנה וימלכו אתו תחת אביו אמציהו · ודברו
כל עמא דבית יהודה ית עזריה והוא בר שית
עסרי שנין ואמליכו יתיה תחות אבוהי
אמציה · הוא בנה את אילת וישבה ליהודה
אחרי שכב המלך עם אבתיו · הוא בנא ית
אילת ואתיבה לדבית יהודה בתר דישכיב
מלכא עם אבהתוהי · בשנת חמש
עשרה שנה לאמציהו בן יואש מלך יהודה
מלך ירבעם בן יואש מלך ישראל בשמרון
ארבעים ואחת שנה · בשנת חמיש עסרי
שנין לאמציה בר יואש מלך שבטא דבית

יהודה מלך ירבעם בר יואש מלכא דישראל
בשומרון ארבעין וחדא שנין · ויעש הרע
בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל · ועבד דביש קדם
יי לא סטא מכל חובי ירבעם בר נבט דחייב
ית ישראל · הוא השיב את גבול ישראל
מלבוא חמת עד ים הערבה כדבר יהוה אלהי
ישראל אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי
הנביא אשר מגת החפר · הוא אתיב ית תחום
ישראל ממעלנא דחמת עד ימא דמישרא
כפתגמא דיי דמליל ביד עבדיה יונה בר
אמתי נביא דמגת חפר · כי ראה יהוה את עני
ישראל מרה מאד ואפס עצור ואפס עזוב
ואין עזר לישראל · ארי גלי קדם יי שעבודא
דישראל תקיף להדא ולא אנון מטמרין ושביקין
ולית דסעיד לישראל · ולא דבר יהוה למחות
את שם ישראל מתחת השמים ויושיעם
ביד ירבעם בן יואש · ולא תרעא מן קדם יי
דלא למימחי ית שמא דישראל מתחות שמיא
ופרקנון על ידי ירבעם בר יואש · ויתר דברי
ירבעם וכל אשר עשה וגבורתו אשר נלחם
ואשר השיב את דמשק ואת חמת ליהודה
בישראל הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל · ושאר פתגמי ירבעם
וכל דעבד וגבורתיה דאגיח ודאתיב ית דמשק
וית חמת לדבית יהודה בישראל הלא אנון

כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
וישכב ירבעם עם אבתיו עם מלכי ישראל
וימלך זכריה בנו תחתיו׃ ושכיב ירבעם עם
אבהתוהי עם מלכי ישראל ומלך זכריה
בריה תחותוהי׃ בשנת עשרים 15
ושבע שנה לירבעם מלך ישראל מלך
עזריה בן אמציה מלך יהודה׃ בשנת עסרין
ושבע שנין לירבעם מלכא דישראל מלך
עזריה בר אמציה מלך שבטא דבית יהודה׃
בן שש עשרה שנה היה במלכו וחמשים
ושתים שנה מלך בירושלם ושם אמו
יכליהו מירושלם׃ בר שית עסרי שנין
הוה כד מלך וחמשין ותרתין שנין מלך
בירושלם ושום אמיה יכליה מירושלם׃
ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה
אמציהו אביו׃ ועבד דכשר קדם יי׳ ככל
דעבד אמציה אבוהי׃ רק הבמות לא סרו׃
עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות׃ לחוד
במתא לא עטרא עד כען עמא מדבחין
ומסקין בסמין על במתא׃ וינגע יהוה את
המלך ויהי מצרע עד יום מתו וישב בבית
החפשית ויותם בן המלך על הבית שפט
את עם הארץ׃ ואיתי יי׳ מרע על מלכא
והוה סגיר עד יום מותיה ויתיב בר מן ירושלם
ויותם בר מלכא ממנא על ביתא דאין ית
עמא דארעא׃ ויתר דברי עזריהו וכל אשר
עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי עזריה וכל
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה׃ וישכב עזריה עם
אבתיו ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דוד
וימלך יותם בנו תחתיו׃ ושכיב עזריה עם
אבהתוהי וקברו יתיה עם אבהתוהי בקרתא
דדויד ומלך יותם בריה תחותוהי׃
בשנת שלשים ושמנה
שנה לעזריהו מלך יהודה מלך זכריהו בן
ירבעם על ישראל בשמרון ששה חדשים׃
בשנת תלתין ותמני שנין לעזריה מלך שבטא
דבית יהודה מלך זכריה בר ירבעם על ישר׳
בשומרון שתא ירחין׃ ויעש הרע בעיני יהוה
כאשר עשו אבתיו לא סר מחטאות ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל׃ ועבד דביש
קדם יי׳ כמא דעבדו אבהתוהי לא סטא מחובי
ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל׃ ויקשר עליו
שלום בן יבש ויכהו קבל עם וימיתהו וימלך
תחתיו׃ ומריד עלוהי שלום בר יבש ומחהי
קדם עמא וקטליה ומלך תחותוהי׃ ויתר דברי
זכריה הנם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי זכריה הא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
הוא דבר יהוה אשר דבר אל יהוא לאמר בני
רביעים ישבו לך על כסא ישראל ויהי כן׃

הוא פתגמא דיי׳ דמליל עם יהוא למימר
בנין רביעאין יתבון לך על כרסי מלכותא
דישראל והוה כין׃ שלום בן יבש
מלך בשנת שלשים ותשע שנה לעזיה מלך
יהודה וימלך ירח ימים בשמרון׃ שלום בר יבש
מלך בשנת תלתין ותשע שנין לעזיה מלך
שבטא דבית יהודה ומלך ירח יומין בשמרון׃
ויעל מנחם בן גדי מתרצה ויבא שמרון ויך
את שלום בן יבש בשמרון וימיתהו וימלך
תחתיו׃ וסליק מנחם בר גדי מתרצה ואתא
לשומרון ומחא ית שלום בר יביש בשמרון
וקטליה ומלך תחותוהי׃ ויתר דברי שלום
וקשרו אשר קשר הנם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי
שלום ומרדיה דמריד האנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל׃ אז
יכה מנחם את תפסח ואת כל אשר בה ואת
גבוליה מתרצה כי לא פתח ויך את כל
ההרותיה בקע׃ בכין מחא מנחם ית תפסח
וית כל דבה וית תחומהא מתרצה ארי לא
פתחת תרעה לאשלמא ומחה ית כל מעדיתהא
בזע׃ בשנת שלשים
ותשע שנה לעזריה מלך יהודה מלך מנחם
בן גדי על ישראל עשר שנים בשמרון׃ בשנת
תלתין ותשע שנין לעזריה מלך שבטא דבית
יהודה מלך מנחם בר גדי על ישראל עסר שנין

בשומרון׃ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר
מעל חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא
את ישראל כל ימיו׃ ועבד דביש קדם יי׳ לא
סטא מעל חובי ירבעם בר נבט דחייב ית
ישראל כל יומוהי׃ בא פול מלך אשור על
הארץ ויתן מנחם לפול אלף ככר כסף להיות
ידיו אתו להחזיק הממלכה בידו׃ אתא פול
מלכא דאתור על ארעא ויהב מנחם לפול
אלף ככרין דכסף לאשלמא ידוהי עמיה
לתקפא מלכותא בידיה׃ ויצא מנחם את הכסף
על ישראל על כל גבורי החיל לתת למלך
אשור חמשים שקלים כסף לאיש אחד
וישב מלך אשור ולא עמד שם בארץ׃ ורמא
מנחם ית כספא על ישראל על כל גברי חילא
למתן למלכא דאתור חמשין סלעין דכסף
לגברא חד ותב מלכא דאתור ולא אנזיק תמן
בארעא׃ ויתר דברי מנחם וכל אשר עשה
הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
ישראל׃ ושאר פתגמי מנחם וכל דעבד הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכי
ישראל׃ וישכב מנחם עם אבתיו וימלך
פקחיה בנו תחתיו׃ ושכיב מנחם עם אבהתוהי
ומלך פקחיה בריה תחותוהי׃
בשנת חמשים שנה לעזריה מלך יהודה
מלך פקחיה בן מנחם על ישראל בשמרון
שנתים׃ בשנת חמשין שנין לעזריה מלך

שבטא דבית יהודה מלך פקחיה בר מנחם
על ישראל בשומרון תרתין שנין: ויעש
הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל: ועבד דביש
קדם יי' לא סטא מחובי ירבעם בר נבט
דחייב ית ישראל: ויקשר עליו פקח בן
רמליהו שלישו ויכהו בשמרון בארמון
בית מלך את ארגב ואת האריה ועמו המלך ק
חמשים איש מבני גלעדים וימיתהו וימלך
תחתיו: ומריד עלוהי פקח בר רמליהו
גבריה ומחהי בשומרון באדרון בית מלכא
ית ארגוב וית אריה ועמיה חמשין גברא
מבני גלעדאה וקטליה ומלך תחותוהי: ויתר
דברי פקחיה וכל אשר עשה הנם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל: ושאר
פתגמי פקחיה וכל דעבד האנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל:

בשנת חמשים ושתים שנה
לעזריה מלך יהודה מלך פקח בן רמליהו
על ישראל בשמרון עשרים שנה: בשנת
חמשין ותרתין שנין לעזריה מלך שבטא
דבית יהודה מלך פקח בר רמליה על ישראל
בשומרון עסרין שנין: ויעש הרע בעיני
יהוה לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר
החטיא את ישראל: ועבד דביש קדם יי'
לא סטא מן חובי ירבעם בר נבט דחייב ית

ישראל: בימי פקח מלך ישראל בא תגלת
פלאסר מלך אשור ויקח את עיון ואת אבל
בית מעכה ואת ינוח ואת קדש ואת חצור
ואת הגלעד ואת הגלילה כל ארץ נפתלי
ויגלם אשורה: ביומי פקח מלכא דישראל
אתא תגלת פלאסר מלכא דאתור ושבא ית
עיון וית אבל בית מעכה וית ינוח וית קדש
וית חצור וית גלעד וית גלילה כל ארע שיבט
נפתלי ואגלינון לאתור: ויקשר קשר הושע
בן אלה על פקח בן רמליהו ויכהו וימיתהו
וימלך תחתיו בשנת עשרים ליותם בן עזיה:
ומריד מרדא הושע בר אלה על פקח בר רמליה
ומחהי וקטליה ומלך תחותוהי בשנת עסרין
ליותם בר עזיה: ויתר דברי פקח וכל אשר
עשה הנם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל: ושאר פתגמי פקח וכל
דעבד האנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל: בשנת שתים
לפקח בן רמליהו מלך ישראל מלך יותם
בן עזיהו מלך יהודה: בשנת תרתין לפקח
בר רמליה מלכא דישראל מלך יותם בר
עזיה מלך שבטא דבית יהודה: בן עשרים
וחמש שנה היה במלכו ושש עשרה שנה
מלך בירושלם ושם אמו ירושא בת צדוק:
בר עסרין וחמיש שנין הוה כד מלך ושית
עסרי שנין מלך בירושלם ושום אמיה ירושא

בת צדוק׃ ויעש הישר בעיני יהוה ככל
אשר עשה עזיהו אביו עשה׃ ועבד דכשר
קדם יי ככל דעבד עזיהו אבוהי עבד׃ רק
הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים
בבמות הוא בנה את שער בית יהוה העליון׃
לחוד במתא לא עדו עד כען עמא מדבחין
ומסקין בוסמין על במתא הוא בנא ית תרע
בית מקדשא דיי עלאה׃ ויתר דברי יותם
אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי וכל
הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי יותם
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה׃ בימים ההם
החל יהוה להשליח ביהודה רצין מלך
ארם ואת פקח בן רמליהו׃ ביומיא האנון
שרי יי לגראה בדבית יהודה רצין מלכא
דארם וית פקח בר רמליה׃ וישכב יותם
עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דוד
אביו וימלך אחז בנו תחתיו׃ ושכיב יותם
עם אבהתוהי ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא
דדויד אבוהי ומלך אחז בריה תחותוהי׃
בשנת שבע עשרה שנה 16
לפקח בן רמליהו מלך אחז בן יותם מלך
יהודה׃ בשנת שבע עסרי שנין לפקח בר
רמליה מלך אחז בר יותם מלך שבטא
דבית יהודה׃ בן עשרים שנה אחז במלכו
ושש עשרה שנה מלך בירושלם ולא עשה

הישר בעיני יהוה אלהיו כדוד אביו׃ בר
עסרין שנין אחז כד מלך ושית עסרי שנין
מלך בירושלם ולא עבד דכשר קדם יי
אלהיה כדויד אבוהי׃ וילך בדרך מלכי
ישראל וגם את בנו העביר באש כתועבת
הגוים אשר הוריש יהוה אתם מפני בני
ישראל׃ ואזל באורח מלכי ישראל ואף
ית בריה אעבר בנורא כתועבת עממיא
דתריך יי יתהון מן קדם בני ישראל׃ ויזבח
ויקטר בבמות ועל הגבעות ותחת כל עץ
רענן׃ ודבח ואסיק בוסמין בבמתא ועל רמתא
ותחות כל אילן עבוף׃ אז יעלה רצין מלך
ארם ופקח בן רמליהו מלך ישראל ירושלם
למלחמה ויצרו על אחז ולא יכלו להלחם׃ בכין
סליק רצין מלכא דארם ופקח בר רמליה
מלכא דישראל לירושלם לאגחא קרבא וצרו
על אחז ולא יכילו לאגחא׃ בעת ההיא השיב
רצין מלך ארם את אילת לארם וינשל את
היהודים מאילות וארמים באו אילת וישבו ואדומים ק
שם עד היום הזה׃ בעדנא ההוא אתיב רצין
מלכא דארם ית אילת לארם ותריך ית יהודאי
מאילות ואנשא אדומאה אתו לאילת ויתיבו תמן
עד יומא הדין׃ וישלח אחז מלאכים אל תגלת
פלסר מלך אשור לאמר עבדך ובנך אני
עלה והושעני מכף מלך ארם ומכף מלך
ישראל הקומים עלי׃ ושלח אחז אזגדין

לות תגלת פלסר מלכא דאתור למימר עבדך
וברך אנא סק ופרוקנא מיד מלכא דארם
ומיד מלכא דישראל דקמו עלי׃ ויקח אחז
את הכסף ואת הזהב הנמצא בית יהוה
ובאצרות בית המלך וישלח למלך אשור
שחד׃ ונסיב אחז ית כספא וית דהבא דאשתכח
בית מקדשא דיי ובגנזי בית מלכא ושדר
למלכא דאתור שוחדא׃ וישמע אליו מלך
אשור ויעל מלך אשור אל דמשק ויתפשה
ויגלה קירה ואת רצין המית׃ וקביל מניה
מלכא דאתור וסליק מלכא דאתור על
דמסק ואחדה ואגלי עמא דבה לקירינא
וית רצין קטל׃ וילך המלך אחז לקראת תגלת
פלאסר מלך אשור דמשק וירא את המזבח
אשר בדמשק וישלח המלך אחז אל אוריה
הכהן את דמות המזבח ואת תבניתו לכל
מעשהו׃ ואזל מלכא אחז לקדמות תגלת
פלאסר מלכא דאתור לדמסק וחזא ית מדבחא
דבדמסק ושדר מלכא אחז לות אוריה כהנא
ית דמות מדבחא וית טקוסיה לכל עובדוהי׃
ויבן אוריה הכהן את המזבח ככל אשר
שלח המלך אחז מדמשק כן עשה אוריה
הכהן עד בוא המלך אחז מדמשק׃ ובנא
אוריה כהנא ית מדבחא ככל דשלח מלכא
אחז מדמסק כין עבד אוריה כהנא עד דאתא
מלכא אחז מדמסק׃ ויבא המלך מדמשק

וירא המלך את המזבח ויקרב המלך על
המזבח ויעל עליו׃ ואתא מלכא מדמסק
וחזא מלכא ית מדבחא וקריב מלכא על
מדבחא ואסיק עלוהי׃ ויקטר את עלתו
ואת מנחתו ויסך את נסכו ויזרק את דם
השלמים אשר לו על המזבח׃ ואסיק ית
עלתיה וית מנחתיה ונסיך ית נסכיה וזרק ית
דם נכסת קודשיא דיליה על מדבחא׃ ואת
המזבח הנחשת אשר לפני יהוה ויקרב מאת
פני הבית מבין המזבח ומבין בית יהוה ויתן
אתו על ירך המזבח צפונה׃ וית מדבחא
דנחשא דקדם יי וקריב מן קדם ביתא מבין
מדבחא ומבין בית מקדשא דיי ויהב יתיה
ויצוה ק — על שידא דמדבחא צפונא׃ ויצוהו המלך
אחז את אוריה הכהן לאמר על המזבח הגדול
הקטר את עלת הבקר ואת מנחת הערב
ואת עלת המלך ואת מנחתו ואת עלת כל
עם הארץ ומנחתם ונסכיהם וכל דם עלה
וכל דם זבח עליו תזרק ומזבח הנחשת
יהיה לי לבקר׃ ופקיד מלכא אחז ית אוריה
כהנא למימר על מדבחא רבא אסיק ית
עלת צפרא וית מנחת רמשא וית עלת מלכא
וית מנחתיה וית עלת כל עמא דארעא
ומנחתהון ונסכיהון וכל דם עלא וכל דם
נכסת קודשיא עלוהי תזרוק ומדבחא דנחשא
יהי לי לבקרא׃ ויעש אוריה הכהן ככל אשר

צוה המלך אחז׃ ועבד אוריה כהנא ככל
דפקיד מלכא אחז׃ ויקצץ המלך אחז את
המסגרת המכונת ויסר מעליהם ואת הכיר
ואת הים הורד מעל הבקר הנחשת אשר
תחתיה ויתן אתו על מרצפת אבנים׃ וקציץ
מלכא אחז ית גדנפי בסיסיא ואעדי מנהון
ית כיורא וית ימא אחית מעל תוריא דנחשא
דתחותוהי ויהב יתיה על רצפת אבניא׃ ואת
מיסך השבת אשר בנו בבית ואת מבוא מיסך ק
המלך החיצונה הסב בית יהוה מפני מלך
אשור׃ וית טקוס שבתא דבנו בביתא וית
מעלנא דמלכא בראה אסחר לבית מקדשא
דיי מן קדם מלכא דאתור׃ ויתר דברי אחז
אשר עשה הלוא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי אחז
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה׃ וישכב אחז
עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דוד וימלך
חזקיהו בנו תחתיו׃ ושכיב אחז עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא דדויד ומלך
חזקיה בריה תחותוהי׃

בשנת שתים עשרה לאחז מלך יהודה מלך
הושע בן אלה בשמרון על ישראל תשע
שנים׃ בשנת תרתא עסרי לאחז מלך שבטא
דבית יהודה מלך הושע בר אלה בשומרון
על ישראל תשע שנין׃ ויעש הרע בעיני

יהוה רק לא כמלכי ישראל אשר היו לפניו׃
ועבד דביש קדם יי לחוד לא כמלכי ישראל
דהוו קדמוהי׃ עליו עלה שלמנאסר מלך
אשור ויהי לו הושע עבד וישב לו מנחה׃
עלוהי סליק שלמנאסר מלכא דאתור והוה
ליה הושע עבדא ואתיב ליה תקרובתא׃ וימצא
מלך אשור בהושע קשר אשר שלח מל
מלאכים אל סוא מלך מצרים ולא העלה
מנחה למלך אשור כשנה בשנה ויעצרהו
מלך אשור ויאסרהו בית כלא׃ ואשכח מלכא
דאתור בהושע מרדא דשלח אזגדין לות
סוא מלכא דמצרים ולא אסיק תקרובתא
למלכא דאתור כשנא בשנא ואחדיה מלכא
דאתור ואסריה בבית אסירי׃ ויעל מלך אשור
בכל הארץ ויעל שמרון ויצר עליה שלש
שנים׃ וסליק מלכא דאתור בכל ארעא וסליק
לשומרון וצר עלה תלת שנין׃ בשנת התשיעית
להושע לכד מלך אשור את שמרון ויגל את
ישראל אשורה וישב אתם בחלח ובחבור
נהר גוזן וערי מדי׃ בשתא תשיעתא להושע
כבש מלכא דאתור ית שומרון ואגלי ית
ישראל לאתור ואותיב יתהון בחלח ובחבור
נהר גוזן וקרוי מדי׃ ויהי כי חטאו בני ישראל
ליהוה אלהיהם המעלה אתם מארץ מצרים
מתחת יד פרעה מלך מצרים וייראו אלהים
אחרים׃ והוה כד חטו בני ישראל קדם יי

אלההון דאסיק יתהון מארעא דמצרים
מתחות ידי פרעה מלכא דמצרים ודחילו
לטעות עממיא: וילכו בחקות הגוים אשר
הוריש יהוה מפני בני ישראל ומלכי ישראל
אשר עשו: ואזלו בגזירת עממיא דתריך
יי מן קדם בני ישראל ומלכי ישראל דעבדו:
ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על
יהוה אלהיהם ויבנו להם במות בכל עריהם
ממגדל נוצרים עד עיר מבצר: ואמרו בני
ישראל מלין דלא כשרין קדם יי אלההון
ובנו להון במן בכל קרויהון ממגדל תקוף
עד קרוין כריכן: ויצבו להם מצבות ואשרים
על כל גבעה גבהה ותחת כל עץ רענן: ואקימו
להון קמן ואשירין על כל רמא מנטלא ותחות
כל אילן עבות: ויקטרו שם בכל במות כגוים
אשר הגלה יהוה מפניהם ויעשו דברים רעים
להכעיס את יהוה: ואסיקו בסמין תמן בכל
במן כעממיא דאגלי יי מן קדמיהון ועבדו
פתגמין בישין לארגזא קדם יי: ויעבדו הגלולים
אשר אמר יהוה להם לא תעשו את הדבר
הזה: ופלחו לטעותא דאמר יי להון לא
תעבדון ית פתגמא הדין: ויעד יהוה בישראל
וביהודה ביד כל נביאו כל חזה לאמר שבו נביאי ק
מדרכיכם הרעים ושמרו מצותי חקתי
ככל התורה אשר צויתי את אבתיכם ואשר
שלחתי אליכם ביד עבדי הנביאים: ואסהיד

יי בישראל וביהודה ביד כל ספר כל מלף
למימר תובו מאורחתכון בישתא וטרו פקודי
קימי ככל אוריתא דפקידית ית אבהתכון
ודשלחית לותכון ביד עבדי נביא: ולא שמעו
ויקשו את ערפם כערף אבותם אשר לא
האמינו ביהוה אלהיהם: ולא קבילו ואקשיאו
ית קדלהון כקדלא דאבהתהון דלא הימינו
במימרא דיי אלההון: וימאסו את חקיו ואת
בריתו אשר כרת את אבותם ואת עדותיו
אשר העיד בם וילכו אחרי ההבל ויהבלו
ואחרי הגוים אשר סביבתם אשר צוה יהוה
אתם לבלתי עשות כהם: וקצו בקימוהי ובגזרתיה
דגזר עם אבהתהון ובסהדותיה דאסהיד בהון
וטעו בתר טעותא והוו לדלמא ובתר עממיא
דבסחרניהון דפקיד יי יתהון בדיל דלא למעבד
כותהון: ויעזבו את כל מצות יהוה אלהיהם
יתיר מס ויעשו להם מסכה שנים עגלים ויעשו אשירה
וישתחוו לכל צבא השמים ויעבדו את הבעל
ושבקו ית כל פקודיא דיי אלההון ועבדו להון
מתכא תרין עגלין ועבדו אשירתא וסגידו
לכל חילי שמיא ופלחו ית בעלא: ויעבירו
את בניהם ואת בנותיהם באש ויקסמו קסמים
וינחשו ויתמכרו לעשות הרע בעיני יהוה
להכעיסו: ואעברו ית בניהון וית בנתהון
בנורא וקסמו קסמין ונחישו וחשיבו למעבד
דביש קדם יי לארגזא קדמוהי: ויתאנף יהוה

מאד בישראל ויסרם מעל פניו לא נשאר
רק שבט יהודה לבדו והוה רגז מן קדם יי'
לחדא בישראל ואגלינון מארעבית שכנתיה ומספרוים ק
לא אשתאר להוד שבטא דיהודה בלחודוהי
גם יהודה לא שמר את מצות יהוה אלהיהם
וילכו בחקות ישראל אשר עשו אף על דבית
יהודה לא נטרו ית פקודיא דיי' אלההון ואזלו
בגזירת ישראל דעבדו וימאס יהוה בכל
זרע ישראל ויענם ויתנם ביד שסים עד
אשר השליכם מפניו ורחיק יי' בכל זרעא
דישראל ועננון ומסרנון ביד בזוזין עד
דאגלינון מארעבית שכנתיה כי קרע ישראל
מעל בית דוד וימליכו את ירבעם בן נבט
וידא ירבעם את ישראל מאחרי יהוה והח וידח ק
והחטיאם חטאה גדולה ארי אתפליגו בית
ישראל על דבית דויד ואמליכו ית ירבעם
בר נבט ואטעי ירבעם ית ישראל מבתר
פלחנא דיי' וחייבנון חובא רבא וילכו בני
ישראל בכל חטאות ירבעם אשר עשה
לא סרו ממנה ואזלו בני ישראל בכל חובי
ירבעם בר נבט דעבד לא סטו מנהון עד
אשר הסיר יהוה את ישראל מעל פניו
כאשר דבר ביד כל עבדיו הנביאים ויגל
ישראל מעל אדמתו אשורה עד היום
הזה עד דאגלי יי' ית ישראל מארעבית
שכינתיה כמא דמליל ביד כל עבדוהי

נביאיא ואגלו ישראל מעל ארעהון לאתור עד
יומא הדין ויבא מלך אשור מבבל ומכותה
ומעוה ומחמת וספרוים וישב בערי שמרון
תחת בני ישראל וירשו את שמרון וישבו
בעריה ואיתי מלכא דאתור מבבל ומכות
ומעוה ומחמת ומספרוים ואותיב בקרוי
שומרון תחות בני ישראל ויריתו ית שומרון
ויתיבו בקרוהא ויהי בתחלת שבתם שם לא
יראו את יהוה וישלח יהוה בהם את האריות
ויהיו הרגים בהם והוה בשריות מתבהון
תמן לא הוו דחלין מן קדם יי' וגרי יי' בהון
ית אריותא והוו קטלין בהון ויאמרו למלך
אשור לאמר הגוים אשר הגלית ותושב
בערי שומרון לא ידעו את משפט אלהי
הארץ וישלח בם את האריות והנם ממיתים
אותם כאשר אינם ידעים את משפט אלהי
הארץ ואמרו למלכא דאתור למימר
עממיא דא[illegible]א ואותיבתא בקרוי שומרון
לא הוו ידעין ית דינא דאלהא דארעא וגרי
בהון ית אריותא והא אנון מקטלין ית בהון
כד לית אנון ידעין ית דינא דאלהא דארעא
ויצו מלך אשור לאמר היליכו שמה אחד
מהכהנים אשר הגליתם משם וילכו וישבו
שם וירם את משפט אלהי הארץ ופקיד
מלכא דאתור למימר אובילו לתמן חד
מכהניא דאגליתון מתמן ויזלון ויתבון תמן

וילפון ית דין אלהא דארעא׃ ויבא אחד
מהכהנים אשר הגלו משמרון וישב בבית
אל ויהי מורה אתם איך ייראו את יהוה׃
ואתא חד מכהניא דאתגליאו משומרון ויתיב
בבית אל והוה מליף יתהון איכדין ידחלון
מן קדם יי׳׃ ויהיו עשים גוי גוי אלהיו ויניחו
בבית הבמות אשר עשו השמרנים גוי
גוי בעריהם אשר הם ישבים שם׃ והוו
עבדין עמא עמא טעותיה ואחיתו בבית
במתא דעבדו שומרונאי עמא עמא בקירויהון
דאנון יתבין תמן׃ ואנשי בבל עשו את סכות
בנות ואנשי כות עשו את נרגל ואנשי חמת
עשו את אשימא׃ ואנשי בבל עבדו ית
סכות בנות ואנשי כות עבדו ית נרגל ואנשי
חמת עבדו ית אשימא׃ והעוים עשו נבחן
ואת תרתק והספרוים שרפים את בניהם
באש לאדרמלך וענמלך אלהי ספרוים׃ ועוואי ספרוים ק
עבדו נבחן וית תרתק ואנש ספרוים מוקדין
ית בניהון בנורא לאדרמלך וענמלך טעות
ספרוים׃ ויהיו יראים את יהוה ויעשו להם
מקצותם כהני במות ויהיו עשים להם בבית
הבמות׃ והוו דחלין מן קדם יי׳ ועבדו להון
מקצתהון כומרי במתא והוו עבדין להון
בבית במתא׃ את יהוה היו יראים ואת
אלהיהם היו עבדים כמשפט הגוים אשר
הגלו אתם משם׃ מן קדם יי׳ הוו דחלין וית

טעותהון הוו פלחין כנמוסי עממיא דאתגליאו
יתהון מתמן׃ עד היום הזה הם עשים כמשפטים
הראשנים אינם יראים את יהוה ואינם עשים
כחקתם וכמשפטם וכתורה וכמצוה אשר
צוה יהוה את בני יעקב אשר שם שמו ישראל׃
עד יומא הדין אנון עבדין כנמוסיהון קדמאי
ליתנון דחלין מן קדם יי׳ וליתאנון עבדין
כגזירתהון וכדחזי להון וכאוריתא וכתפקידתא
דפקיד יי׳ ית בני יעקב דשוי שמיה ישראל׃
ויכרת יהוה אתם ברית ויצום לאמר לא
תיראו אלהים אחרים ולא תשתחוו להם ולא
תעבדום ולא תזבחו להם׃ וגזר יי׳ עמהון קים
ופקידנון למימר לא תדחלון לטעות עממיא
ולא תסגדון להון ולא תפלחונון ולא תדבחון
להון׃ כי אם את יהוה אשר העלה אתכם
מארץ מצרים בכח גדול ובזרוע נטויה
אתו תיראו ולו תשתחוו ולו תזבחו׃ אלהין
קדם יי׳ דאסיק יתכון מארעא דמצרים
בחיל רב ובדרע מרמם יתיה תדחלון וקדמוהי
תסגדון ועל מדבחיה תדבחון׃ ואת החקים
ואת המשפטים והתורה והמצוה אשר
כתב לכם תשמרון לעשות כל הימים ולא
תיראו אלהים אחרים׃ וית קימיא וית דיניא
ואוריתא ותפקידתא דכתב לכון תטרון
למעבד כל יומיא ולא תדחלון לטעות
עממיא׃ והברית אשר כרתי אתכם לא

תשכחו ולא תיראו אלהים אחרים׃ וקימא
דגזרית עמכון לא תתנשון ולא תדחלון
לטעות עממיא׃ כי אם את יהוה אלהיכם
תיראו והוא יציל אתכם מיד כל איביכם׃
אלהין קדם יי אלהכון תדחלון והוא ישיזיב
יתכון מיד כל בעלי דבביכון׃ ולא שמעו
כי אם כמשפטם הראשון הם עשים׃ ולא
קבילו אלהין כנמוסיהון קדמאי אנון עבדין׃
ויהיו הגוים האלה יראים את יהוה ואת
פסיליהם היו עבדים גם בניהם ובני בניהם
כאשר עשו אבתם הם עשים עד היום הזה׃
והוו עממיא האלין דחלין מן קדם יי וית
צלמניהון הוו פלחין אף בניהון ובני בניהון
כמא דעבדו אבהתהון אנון עבדין עד
יומא הדין׃ ויהי בשנת שלש
להושע בן אלה מלך ישראל מלך חזקיה
בן אחז מלך יהודה׃ והוה בשנת תלת להושע
בר אלה מלכא דישראל מלך חזקיה בר
אחז מלך שבטא דבית יהודה׃ בן עשרים
וחמש שנה היה במלכו ועשרים ותשע
שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת
זכריה׃ בר עסרין וחמיש שנין הוה כד מלך
ועסרין ותשע שנין מלך בירושלם ושום
אמיה אבי בת זכריה׃ ויעש הישר בעיני
יהוה ככל אשר עשה דוד אביו׃ ועבד
דכשר קדם יי ככל דעבד דויד אבוהי׃

הוא הסיר את הבמות ושבר את המצבת
וכרת את האשרה וכתת נחש הנחשת אשר
עשה משה כי עד הימים ההמה היו בני
ישראל מקטרים לו ויקרא לו נחשתן׃ הוא
אעדי ית במתא ותבר ית קמתא וקץ ית
אשירתא ופסק חויא דנחשא דעבד משה
ארי עד יומיא האנון הוו בני ישראל מסקין
בסמין ליה והוו קרן ליה נחשתן׃ ביהוה
אלהי ישראל בטח ואחריו לא היה כמהו
בכל מלכי יהודה ואשר היו לפניו׃ במימרא
דיי אלהא דישראל אתרחיץ ובתרוהי לא
הוה כותיה בכל מלכיא דבית יהודה ודהוו
קדמוהי׃ וידבק ביהוה לא סר מאחריו וישמר
מצותיו אשר צוה יהוה את משה׃ ואדביק
בדחלתא דיי לא סטא מבתר פלחניה ונטר
פקודוהי דפקיד יי ית משה׃ והיה יהוה עמו
בכל אשר יצא ישכיל וימרד במלך אשור
ולא עבדו׃ והוה מימרא דיי בסעדיה בכל
אתר דנפיק מצלח ומריד במלכא דאתור
ולא פלחיה׃ הוא הכה את פלשתים עד עזה
ואת גבוליה ממגדל נוצרים עד עיר מבצר׃
הוא קטל ית פלשתאי עד עזה וית תחומהא
ממגדל תקוף עד קרוין כריכן׃
ויהי בשנה הרביעית למלך
חזקיהו היא השנה השביעית להושע בן
אלה מלך ישראל עלה שלמנאסר מלך

אשור על שמרון ויצר עליה והוה בשתא
רביעיתא למלכא חזקיה היא שתא שביעתא
להושע בר אלה מלכא דישראל סליק
שלמנאסר מלכא דאתור על שומרון וצר
עלה׃ וילכדה מקצה שלש שנים בשנת
שש לחזקיה היא שנת תשע להושע מלך
ישראל נלכדה שמרון׃ וכבשוהא מסוף
תלת שנין בשנת שית לחזקיה היא שנת
תשע להושע מלכא דישראל אתכבישת
שומרון׃ ויגל מלך אשור את ישראל
אשורה וינחם בחלח ובחבור נהר גוזן
וערי מדי׃ ואגלי מלכא דאתור ית ישראל
לאתור ואשרינון בחלח ובחבור נהר גוזן
וקרוי מדי׃ על אשר לא שמעו בקול יהוה
אלהיהם ויעברו את בריתו את כל אשר
צוה משה עבד יהוה ולא שמעו ולא עשו׃
על דלא קבילו למימרא דיי אלההון ועברו
על קימיה ית כל דפקיד משה עבדא דיי
ולא קבילו למימריה ולא עבדו רעותיה׃
ובארבע עשרה שנה
למלך חזקיה עלה סנחריב מלך אשור
על כל ערי יהודה הבצרות ויתפשם׃ ובארבע
עסרי שנין למלכא חזקיה סליק סנחריב
מלכא דאתור על כל קרוי דבית יהודה
כריכתא ואחדנון׃ וישלח חזקיה מלך
יהודה אל מלך אשור לכישה לאמר׃

חטאתי שוב מעלי את אשר תתן עלי אשא
וישם מלך אשור על חזקיה מלך יהודה
שלש מאות ככר כסף ושלשים ככר זהב׃
ושלח חזקיה מלך שבטא דבית יהודה
לות מלכא דאתור ללכיש למימר חבית
אסתלק מני כל דתרמי עלי אקביל ורמא
מלכא דאתור על חזקיה מלך שבטא דבית
יהודה תלת מאה ככרין דכסף ותלתין ככרין
דדהב׃ ויתן חזקיה את כל הכסף הנמצא
בית יהוה ובאצרות בית המלך׃ ויהב חזקיה
ית כל כספא דאשתכח בית מקדשא דיי
ובגנזי בית מלכא׃ בעת ההיא קצץ חזקיה
את דלתות היכל יהוה ואת האמנות אשר
צפה חזקיה מלך יהודה ויתנם למלך
אשור׃ בעדנא ההוא קליף חזקיה ית דשי
היכלא דיי וית סקופיא דחפא חזקיה מלך
שבטא דבית יהודה ויהבנון למלכא דאתור׃
וישלח מלך אשור את
תרתן ואת רב סריס ואת רב שקה מן
לכיש אל המלך חזקיהו בחיל כבד
ירושלם ויעלו ויבאו ירושלם ויעלו ויבאו
ויעמדו בתעלת הברכה העליונה אשר
במסלת שדה כובס׃ ושלח מלכא דאתור
ית תרתן וית רב סריס וית רב שקה מן לכיש
לות מלכא חזקיה במשרין סגיאין לירושלם
וסליקו ואתו לירושלם וסליקו ואתו וקמו

במזקת בריכתא עליתא דבכיבש חקל משטח
קצריא: ויקרא אל המלך ויצא אליהם אליקים
בן חלקיהו אשר על הבית ושבנה הספר ויואח
בן אסף המזכיר: וקרו למלכא ונפק לותהון
אליקים בר חלקיה דממנא על ביתא ושבנא
ספרא ויואח בר אסף דממנא על דכרניא:
ויאמר אליהם רבשקה אמרו נא אל חזקיהו
כה אמר המלך הגדול מלך אשור מה הבטחון
הזה אשר בטחת: ואמר להון רבשקה אמרו
כען לחזקיה כדנן אמר מלכא רבתא מלכא
דאתור מא רחצנא הדין דאתרחיצתא: אמרת
אך דבר שפתים עצה וגבורה למלחמה עתה
על מי בטחת כי מרדת בי: אמרתא ברם במלל
ספון במילך וגבורא אעביד קרבא כען על
מן אתרחיצתא ארי מרידתא בי: עתה הנה
בטחת לך על משענת הקנה הרצוץ הזה
על מצרים אשר יסמך איש עליו ובא בכפו
ונקבה כן פרעה מלך מצרים לכל הבטחים
עליו: כען הא אתרחיצתא לך על סמך קניא
רעיעא הדין על פרעה מלכא דמצרים ואם
יסתמיך גברא עלוהי וייעול בידיה ויבזענה
כין פרעה מלכא דמצרים לכל דמתרחצין
עלוהי: וכי תאמרון אלי אל יהוה אלהינו
בטחנו הלא הוא אשר הסיר חזקיהו את
במתיו ואת מזבחתיו ויאמר ליהודה ולירושלם
לפני המזבח הזה תשתחוו בירושלם: וארי
תימרון לי על מימרא דיוי אלהנא אתרחיצנא
הלא הוא דאעדי חזקיה ית במתוהי וית
איגורוהי ואמר לאנש יהודה וליתבי ירושלם
קדם מדבחא הדין תסגדון בירושלם: ועתה
התערב נא את אדני את המלך אשור ואתנה
לך אלפים סוסים אם תוכל לתת לך רכבים
עליהם: וכען אתערב כען עם רבוני עם
מלכא דאתור ואתין לך תרין אלפין סוסון
אם תכול למנאה לך רכבין עליהון: ואיך
תשיב את פני פחת אחד עבדי אדני הקטנים
ותבטח לך על מצרים לרכב ולפרשים:
ואיכדין את מדמי לאתבא ית אפי חד משלטוני
עבדי רבוני זעיריא ואתרחיצת לך על מצראי
לרתכין ולפרשין: ועתה המבלעדי יהוה
עליתי על המקום הזה להשחיתו: יהוה אמר
אלי עלה על הארץ הזאת והשחיתה: כען
הבר ממימרא דיוי סליקית על אתרא הדין
לחבלותיה יוי אמר לי סק על ארעא הדא
וחבילה: ויאמר אליקים בן חלקיהו ושבנה
ויואח אל רבשקה דבר נא אל עבדיך ארמית
כי שמעים אנחנו ואל תדבר עמנו יהודית
באזני העם אשר על החומה: ואמר אליקים
בר חלקיה ושבנה ויואח לרבשקי מליל
כען עם עבדך ארמית ארי שמעין אנחנא
ולא תמליל עמנא יהודית קדם עמא דעל
שורא: ויאמר אליהם רבשקה האל אדניך

184

ואליך שלחני אדני לדבר את הדברים האלה
הלא על האנשים הישבים על החומה לאכל
את חוריהם ולשתות את שיניהם עמכם׃
ואמר להון רבשקי העל רבונך ועלך שלחני
רבוני למללא ית פתגמיא האלין הלא על
גבריא דיתבין על שורא למיכל ית מפקתהון
ולמשתי ית מימי רגליהון בצירא עמכון׃
ויעמד רבשקה ויקרא בקול גדול יהודית
וידבר ויאמר שמעו דברי המלך הגדול
מלך אשור׃ וקם רבשקי ואכלי בקל רב
יהודית ומליל ואמר שמעו פתגמא דמלכא
דרבתנא דמלכא דאתור׃ כה אמר המלך
אל ישיא לכם חזקיהו כי לא יוכל להציל
אתכם מידי׃ כדנן אמר מלכא לא יטעי
לכון חזקיה ארי לא יכול לשיזבא יתכון מן
ידי׃ ואל יבטח אתכם חזקיהו אל יהוה לאמר
הצל יצילנו יהוה ולא תנתן את העיר הזאת
ביד מלך אשור׃ ולא ירחיץ יתכון חזקיה
על מימרא דיי למימר שיזבא ישיזבננא
יי ולא תתמסר קרתא הדא ביד מלכא
דאתור׃ אל תשמעו אל חזקיהו כי כה אמר
מלך אשור עשו אתי ברכה וצאו אלי ואכלו
איש גפנו ואיש תאנתו ושתו איש מי בורו׃
לא תקבלון מן חזקיה ארי כדנא אמר מלכא
דאתור עבידו עמי שלמא ופוקו לותי ואכולו
גבר פירי גופניה וגבר פירי תיניה ושתו

צואתם ק
מימי רגליהם ק

גבר מי גוביה׃ עד באי ולקחתי אתכם אל ארץ
כארצכם ארץ דגן ותירוש ארץ לחם וכרמים
ארץ זית יצהר ודבש וחיו ולא תמתו ואל
תשמעו אל חזקיהו כי יסית אתכם לאמר
יהוה יצילנו׃ עד מיתא ואדברי יתכון לארע
טבא כארעכון ארע עבור וחמר ארע
חקלין וכרמין ארעא דזיתהא עבדין משחא
והיא עבדא דבש וחיו ולא תמותון ולא תקבלון
מן חזקיה ארי יטעי יתכון למימר יי ישיזבננא׃
ההצל הצילו אלהי הגוים איש את ארצו
מיד מלך אשור׃ השיזבא שיזבא דחלת
עממיא גבר ית ארעיה מיד מלכא דאתור׃
איה אלהי חמת וארפד איה אלהי ספרוים
הנע ועוה כי הצילו את שמרון מידי׃ אן
דחלת חמת וארפד אן דחלת ספרוים הלא
טלטילונון ואגלאונון ארי שיזיבא ית
שומרון מן ידי׃ מי בכל אלהי הארצות
אשר הצילו את ארצם מידי כי יציל יהוה
את ירושלם מידי׃ מן בכל דחלת מדינתא
דשיזיבא ית ארעהון מן ידי ארי ישיזיב
יי ית ירושלם מן ידי׃ והחרישו העם ולא
ענו אתו דבר כי מצות המלך היא לאמר לא
תענהו׃ ושתיקו עמא ולא אתיבו יתיה פתגם
ארי תפקידת מלכא היא למימר לא תתיבונה׃
ויבא אליקים בן חלקיה אשר על הבית ושבנא
הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו

קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רבשקה׃ ואתא
אליקים בר חלקיה דממנא על ביתא ושבנא
ספרא ויואח בר אסף דממנא על דכרניא לות
חזקיה כד מבזעין לבושיהון וחויאו ליה ית
פתגמי רבשקי׃ ויהי כשמע המלך חזקיהו
ויקרע את בגדיו ויתכס בשק ויבא בית יהוה׃
והוה כד שמע מלכא חזקיה ובזע ית לבושיה
ואתכסי סקא ועל לבית מקדשא דיי׃ וישלח
את אליקים אשר על הבית ושבנא הספר
ואת זקני הכהנים מתכסים בשקים אל ישעיהו
הנביא בן אמוץ׃ ושלח ית אליקים דממנא
על ביתא ושבנא ספרא וית סבי כהניא כד
מכסן סקיא לות ישעיה נביא בר אמוץ׃
ויאמרו אליו כה אמר חזקיהו יום צרה ותוכחה
ונאצה היום הזה כי באו בנים עד משבר וכח
אין ללדה׃ ואמרו ליה כדנן אמר חזקיה יום
עקא וחסודין ונאוצא יומא הדין ארי אקפתנא
עקא כאתתא דיתבא על מתברא וחיל לית לה
למילד׃ אולי ישמע יהוה אלהיך את כל דברי
רבשקה אשר שלחו מלך אשור אדניו לחרף
אלהים חי והוכיח בדברים אשר שמע יהוה
אלהיך ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה׃
מא אם שמיעין קדם יי אלהך ית כל פתגמי
רבשקי דשלחיה מלכא דאתור רבוניה
לחסדא עמא דיי קימא ויעביד פורענותא
על כל פתגמיא דשמיעין קדם יי אלהך

ותתחנן בצלו על שארא הדין דאשתאר׃ ויבאו
עבדי המלך חזקיהו אל ישעיהו׃ ואתו עבדי
מלכא חזקיה לות ישעיה׃ ויאמר להם ישעיהו
כה תאמרון אל אדניכם כה אמר יהוה אל
תירא מפני הדברים אשר שמעת אשר גדפו
נערי מלך אשור אתי׃ ואמר להון ישעיה כדין
תימרון לרבונכון כדנן אמר יי לא תדחל
מן קדם פתגמיא דשמעתא דחסידו עולימי
מלכא דאתור קדמי׃ הנני נתן בו רוח ושמע
שמועה ושב לארצו והפלתיו בחרב בארצו׃
האנא יהיב ביה רוחא וישמע בסורא ויתוב
לארעיה ואפלניה בחרבא בארעיה׃ וישב רב
שקה וימצא את מלך אשור נלחם על לבנה
כי שמע כי נסע מלכיש׃ ותב רבשקי ואשכח
ית מלכא דאתור מגיח קרבא עם לבנה ארי
שמע ארי נטל מלכיש׃ וישמע אל תרהקה
מלך כוש לאמר הנה יצא להלחם אתך וישמע
וישלח מלאכים אל חזקיהו לאמר׃ ושמע
על תרהק מלכא דכוש למימר הא נפק לאגחא
קרבא עמך ותב ושלח אזגדין לות חזקיה
למימר׃ כה תאמרון אל חזקיהו מלך יהודה
לאמר אל ישאך אלהיך אשר אתה בוטח בו
לאמר לא תנתן ירושלם ביד מלך אשור׃
כדין תימרון לחזקיה מלך שבטא דבית
יהודה למימר לא יטעינך אלהך דאת רחיץ
למימר לא תתמסר ירושלם ביד מלכא דאתור׃

הנה אתה שמעת את אשר עשו מלכי אשור
לכל הארצות להחרימם ואתה תנצל: הא את
שמעתא ית דעבדו מלכי אתור לכל מדינתא
לגמרותהון ואת מדמי לאשתיזבא: ההצילו
אתם אלהי הגוים אשר שחתו אבותי את גוזן
ואת חרן ורצף ובני עדן אשר בתלאשר:
השיזיבא יתהון דחלת עממיא דחבילו אבהתי
ית גוזן וית חרן ורצף ובני עדן דבתלסר: איו
מלך חמת ומלך ארפד ומלך לעיר ספרוים
הנע ועוה: אן מלכא דחמת ומלכא דארפד
ומלכא דלקרתא ספרוים הלא טלטילונון
ואגליאונון: ויקח חזקיהו את הספרים מיד
המלאכים ויקראם ויעל בית יהוה ויפרשהו
חזקיהו לפני יהוה: ונסיב חזקיה ית אגרתא
מיד אזגדיא וקרינין וסליק לבית מקדשא דיי
ופרסנון חזקיה קדם יי:

ויתפלל חזקיהו לפני יהוה ויאמר יהוה אלהי
ישראל ישב הכרובים אתה הוא האלהים לבדך
לכל ממלכות הארץ אתה עשית את השמים
ואת הארץ: וצלי חזקיה קדם יי ואמר יי אלהא
דישראל דשכינתיה שריא על מן כרוביא
את הוא יי ליתבר מנך לכל מלכות ארעא
את עבדתא ית שמיא וית ארעא: הטה יהוה
אזנך ושמע פקח יהוה עיניך וראה ושמע
את דברי סנחריב אשר שלחו לחרף אלהים
חי: גלי קדמך יי ודין ושמיע קדמך ואתפרע

ועביד פורענו על כל פתגמי סנחריב דשלחיה
לחסדא עמא דיי קיימא: אמנם יהוה החריבו
מלכי אשור את הגוים ואת ארצם: בקשטא
יי אחריבו מלכי אתור ית עממיא וית ארעהון:
ונתנו את אלהיהם באש כי לא אלהים המה
כי אם מעשה ידי אדם עץ ואבן ויאבדום:
ומוקדין ית טעותהון בנורא ארי לא טעון
דאית בהון צרוך אנון אלהין עובד ידי אנשא
אעא ואבנא ואבידונון: ועתה יהוה אלהינו
הושיענו נא מידו וידעו כל ממלכות הארץ
כי אתה יהוה האלהים לבדך: וכען יי אלהנא
פרוקנא מן ידיה וידעון כל מלכות ארעא ארי
את יי ליתבר מנך:

וישלח ישעיהו בן אמוץ אל חזקיהו לאמר כה אמר
יהוה אלהי ישראל אשר התפללת אלי אל
סנחרב מלך אשור שמעתי: ושלח ישעיה בר
אמוץ לות חזקיה למימר כדנן אמר יי אלהא
דישראל דבעיתא מן קדמי על סנחריב מלכא
דאתור שמיע קדמי: זה הדבר אשר דבר
יהוה עליו בזה לך לעגה לך בתולת בת ציון
אחריך ראש הניעה בת ירושלם: דין פתגמא
דגזר יי עלוהי מבסרא עלך מעיקא עלך
מלכות כנשתא דציון בתרך רישהון מנדין
עממיא בירושלם: את מי חרפת וגדפת ועל
מי הרימות קול ותשא מרום עיניך על קדוש
ישראל: ית מן חסידתא ועל מן אתרברבתא

וקדם מן ארימתא קלא וזקפתא לרומא עינך
אמרתא מלין דלא כשרין קדם קדישא דישראל׃
ביד מלאכיך חרפת אדני ותאמר ברב רכבי ברוב ק׳
אני עליתי מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת קומת
ארזיו מבחור ברשיו ואבואה מרום קצה יער
כרמלו׃ ביד אזגדך חסידתא עמא דיי׳ ואמרת
בסגיאות רתכי אנא סליקית לתקוף כרכיהון
ואחאיחות בית מקדשיהון ואקטול שפר
גבריהון מבחר שלטוניהון ואכביש קרית
תקפהון ואשיצי סגי משריתהון׃ אני קרתי
ושתיתי מים זרים ואחרב בכף פעמי כל יארי
מצור׃ אנא הויתי חפר גובין ושתי מיין נכראין
וטפחית בפרסת רגלי עמא דעמי כל מי נהרין
עמיקין׃ הלא שמעת למרחוק אתה עשיתי
למימי קדם ויצרתיה עתה הביאתיה ותהי
להשות גלים נצים ערים בצרות׃ הלא שמעתא
מלקדמין מא דעבדית לפרעה מלכא דמצרים
על דשליט בהון אף על דאתגבון נביי ישראל
ולא תכתא ודא חזיא קדמי מיומי קדם למעבד
לך אף אתקינתה כען איתיתה ודא הות לך
לתקלא על דהוא קדמך כא אתרגושת גלין
דשחי קרוין כריכן׃ וישביהן קצרי יד חתו
ויבשו היו עשב שדה וירק דשא חציר גגות
ושדפה לפני קמה׃ ויתביהון אתקצר חילהון
אתברו ובהיתו הוו כעסב חקליא וכירוק דתאה
כעסב אגריא דשלוק עד לא מטא למהוי שלין׃

ושבתך וצאתך ובאך ידעתי ואת התרגזך
אלי׃ ומתבך בעיצא ומפקך ולאגחא קרבא
ומיתך לארעא דישראל גלי קדמי וית
דארגזתא קדמי גלי׃ יען התרגזך אלי ושאננך
עלה באזני ושמתי חחי באפך ומתגי בשפתיך
והשבתיך בדרך אשר באת בה׃ חלף דארגזתא
על מימרי ואתרגושתך סליקת לקדמי ואשוי
שירי בלסתך וזמם בספותך ואתיבנך באורחא
דאתיתא בה׃ וזה לך האות אכול השנה ספיח
ובשנה השנית סחיש ובשנה השלישית
זרעו וקצרו ונטעו כרמים ואכלו פרים׃ ודין
לך אתא אכול בשתא הדא כתין ובשתא תניתא
כת כתין ובשתא תליתיתא זרועו וחצודו וצובו
כרמין ואכולו אבהון׃ ויספה פליטת בית יהודה
הנשארה שרש למטה ועשה פרי למעלה׃
ויוספון משיזבא דבית יהודה דישתארון כאילן
דמשלח שרשוהי לרע ומרים נופיה לעילא׃
כי מירושלם תצא שארית ופליטה מהר
ציון קנאת יהוה ׳ תעשה זאת׃ ארי
מירושלם יפקון שאר צדיקיא ושיזבת מקימי
אוריתא מטורא דציון במימרא דיי׳ צבאות
תתעביד דא׃ לכן כה אמר
יהוה אל מלך אשור לא יבא אל העיר הזאת
ולא יורה שם חץ ולא יקדמנה מגן ולא ישפך
עליה סללה׃ בכין כדנא אמר יי׳ על מלכא
דאתור לא ייעול לקרתא הדא ולא יקשית

צבאות
קרי
ולא
כתיב

תמן גיר ולא יקדמנה בתריסין ולא יצבר עלה
מליתא׃ בדרך אשר בא בה ישוב ואל העיר
הזאת לא יבא נאם יהוה׃ באורחא דאתא בה
יתוב ולקרתא הדא לא ייעול אמר יי׃ וגנותי
אל העיר הזאת להושיעה למעני ולמען
דוד עבדי׃ ואגין על קרתא הדא למפרקה בדיל
מימרי ובדיל דויד עבדי׃
ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך יהוה ויך במחנה
אשור מאה שמנים וחמשה אלף וישכימו
בבקר והנה כלם פגרים מתים׃ והוה בליליא
ההוא ונפק מלאכא דיי וקטל במשריתא דאתוראי
מאה תמנן וחמשה אלפין ואקדימו בצפרא
והא כלהון פגרין מיתין׃ ויסע וילך וישב
סנחריב מלך אשור וישב בנינוה׃ ונטל ואזל
סנחריב מלכא דאתור ויתיב בנינוה׃ ויהי הוא
משתחוה בית נסרך אלהיו ואדרמלך ושראצר
בניו קרי ולא כתיב — הכהו בחרב והמה נמלטו ארץ אררט
וימלך אסרחדן בנו תחתיו׃ והוה הוא סגיד
בית נסרוך טעותיה ואדרמלך ושראצר
בנוהי קטלוהי בחרבא ואנון אשתיזבו לארע
קרדו ומלך אסרחדן בריה תחותוהי׃
בימים ההם חלה חזקיהו
למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא
ויאמר אליו כה אמר יהוה צו לביתך כי מת
אתה ולא תחיה׃ ביומיא האנון מרע חזקיה
לממת ואתא לותיה ישעיה בר אמוץ נביא

ואמר ליה כדנן אמר יי פקיד על אנש ביתך
ארי מאית את ולא תיחי ממרעך׃ ויסב את
פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוה׃ ויאמר׃ ואסחר
ית אפוהי לכותל בית מקדשא וצלי קדם יי
למימר׃ אנה יהוה זכר נא את אשר התהלכתי
לפניך באמת ובלבב שלם והטוב בעיניך
עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול׃ קביל בעותי
יי אדכר כען ית דפלחית קדמך בקשוט
ובלבב שלים ודתקין קדמך עבדית ובכא
חזקיה בכי סגיאה׃ ויהי ישעיהו
חצר ק — לא יצא העיר התיכנה ודבר יהוה היה אליו
לאמר׃ והוה ישעיה לא נפק לדרתא מציעתא
ופתגם נבואה מן קדם יי הוה עמיה למימר׃
שוב ואמרת אל חזקיהו נגיד עמי כה אמר
יהוה אלהי דוד אביך שמעתי את תפלתך
ראיתי את דמעתך הנני רפא לך ביום
השלישי תעלה בית יהוה׃ תוב ותימר לחזקיה
מלכא דעמי כדנן אמר יי אלהיה דדויד
אבוך שמיע קדמי צלותך גליא קדמי דמעתך
האנא מסי לך ביומא תליתאה תסק לבית
מקדשא דיי׃ והוספתי על ימיך חמש עשרה
שנה ומכף מלך אשור אצילך ואת העיר
הזאת וגנותי על העיר הזאת למעני ולמען
דוד עבדי׃ ואוסיף על יומך חמש עסרי שנין
ומיד מלכא דאתור אשיזבנך וית קרתא הדא
ואגין על קרתא הדא בדיל מימרי ובדיל דויד

עבדי׃ ויאמר ישעיהו קחו דבלת
תאנים ויקחו וישימו על השחין ויחי׃ ואמר
ישעיה סבו דבילת תינין ונסיבו ושויו על שחנא
ואתסי׃ ויאמר חזקיהו אל ישעיהו מה אות כי
ירפא יהוה לי ועליתי ביום השלישי בית יהוה׃
ואמר חזקיה לישעיה מא את ארי יסי יי לי
ואסק ביומא תליתאה לבית מקדשא דיי׃ ויאמר
ישעיהו זה לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה
את הדבר אשר דבר הלך הצל עשר מעלות
אם ישוב עשר מעלות׃ ואמר ישעיה דין לך
את מן קדם יי ארי יעביד יי ית פתגמא דמליל
היהך טולא עסר שעין אם יתוב עסר שעין׃
ויאמר יחזקיהו נקל לצל לנטות עשר מעלות
לא כי ישוב הצל אחרנית עשר מעלות׃ ואמר
יחזקיה קליל דא די יהך טולא עסר שעין
ברם נסא יתוב טולא לאחורוהי עסר שעין׃
ויקרא ישעיהו הנביא אל יהוה וישב את הצל
במעלות אשר ירדה במעלות אחז אחרנית
עשר מעלות׃ וצלי ישעיה נביא קדם יי ואתיב
ית טולא בצורת אבן שעיא דנחתת במסקנא
דאחז שמשא לאחורוהי עסר שעין׃

בעת ההיא שלח בראדך
בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה
אל חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו׃ בעדנא
ההוא שלח בראדך בלאדן בר בלאדן מלכא
דבבל אגרן וקרבנין לות חזקיה ארי שמע

ארי מרע חזקיה׃ וישמע עליהם חזקיהו
ויראם את כל בית נכתה את הכסף ואת הזהב
ואת הבשמים ואת שמן הטוב ואת בית כליו
ואת כל אשר נמצא באוצרתיו לא היה דבר
אשר לא הראם חזקיהו בביתו ובכל ממשלתו׃
וקביל מנהון חזקיה ואחזינון ית כל בית גנזוהי
ית כספא וית דהבא וית בסמניא וית משחא
טבא וית בית מנוהי וית כל דאשתכח בגנזוהי
לא הוה מדעם דלא אחזינון חזקיה בביתיה
ובכל שלטנתה׃ ויבא ישעיהו הנביא אל המלך
חזקיהו ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה
ומאין יבאו אליך ויאמר חזקיהו מארץ
רחוקה באו מבבל׃ ואתא ישעיה נביא לות
מלכא חזקיה ואמר ליה מא אמרו גבריא
האלין ומנן אתו ואמר חזקיה מארע רחיקא
אתו מבבל׃ ויאמר מה ראו בביתך ויאמר
חזקיהו את כל אשר בביתי ראו לא היה דבר
אשר לא הראיתם באוצרתי׃ ואמר מא חזו
בביתך ואמר חזקיה ית כל דבביתי חזו לא
הוה מדעם דלא אחזיתנון בגנזי׃

ויאמר ישעיהו אל חזקיהו
שמע דבר יהוה׃ ואמר ישעיה לחזקיה
קביל פתגמא דיי׃ הנה ימים באים ונשא כל
אשר בביתך ואשר אצרו אבתיך עד היום
הזה בבלה לא יותר דבר אמר יהוה׃ הא
יומיא אתן ויתנטיל כל דבביתך ודגנזו אבהתך

עד

עד יומא הדין ויתובל לבבל לא ישתאר מדעם
אמר יי׳ ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד
יקח והיו סריסים בהיכל מלך בבל׳ ומבנך יקחו ק
דיפקון מנך דתוליד ידבר ויהון רברבין
בהיכלא דמלכא דבבל׳ ויאמר חזקיהו אל
ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת ויאמר
הלוא אם שלום ואמת יהיה בימיי ואמר
חזקיה לישעיה תקין פתגמא דיי׳ דמלילתא
ואמר הלא אם שלם וקשוט יהי ביומיי ויתר
דברי חזקיהו וכל גבורתו ואשר עשה את
הברכה ואת התעלה ויבא את המים העירה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה׳ ושאר פתגמי חזקיה וכל גבורתיה
ודעבד ית בריכתא וית מזקתא ואיתי ית מיא
לקרתא הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה׳ וישכב חזקיהו
עם אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו׳ ושכיב
חזקיה עם אבהתוהי ומלך מנשה בריה
תחותוהי׳ בן שתים עשרה
שנה מנשה במלכו וחמשים וחמש שנה
מלך בירושלם ושם אמו חפצי בה׳ בר תרתא
עסרי שנין מנשה כד מלך וחמשין וחמיש
שנין מלך בירושלם ושום אמיה חפצי בה׳
ויעש הרע בעיני יהוה כתועבת הגוים אשר
הוריש יהוה מפני בני ישראל׳ ועבד דביש
קדם יי׳ כתועבת עממיא דתריך יי׳ מן קדם

בני ישראל׳ וישב ויבן את הבמות אשר אבד
חזקיהו אביו ויקם מזבחת לבעל ויעש אשרה
כאשר עשה אחאב מלך ישראל וישתחו
לכל צבא השמים ויעבד אתם׳ ותב ובנא ית
במתא דאבד חזקיה אבוהי ואקים איגורין
לבעלא ועבד אשירתא כמא דעבד אחאב
מלכא דישראל וסגיד לכל חילי שמיא ופלח
יתהון׳ ובנה מזבחת בבית יהוה אשר אמר
יהוה בירושלם אשים את שמי׳ ובנא אגורין
בבית מקדשא דיי׳ דאמר יי׳ בירושלם אשרי
ית שכינתי׳ ויבן מזבחות לכל צבא השמים
בשתי חצרות בית יהוה׳ ובנא איגורין לכל
חילי שמיא בתרתין דרת בית מקדשא דיי׳
והעביר את בנו באש ועונן ונחש ועשה אוב
וידענים הרבה לעשות הרע בעיני יהוה להכעיס
ואעבר ית בריה בנורא ועונין ונחיש ועבד
בדין וזכורו ואסגי למעבד דביש קדם יי׳ לארגזא
וישם את פסל האשרה אשר עשה בבית אשר
אמר יהוה אל דוד ואל שלמה בנו בבית הזה
ובירושלם אשר בחרתי מכל שבטי ישראל
אשים את שמי לעולם׳ ושוי ית צילם אשירתא
דעבד בביתא דאמר יי׳ לדויד ולשלמה בריה
בביתא הדין ובירושלם דאתרעיתי מכל
שבטיא דישראל אשרי ית שכינתי לעלם׳
ולא אסיף להניד רגל ישראל מן האדמה
אשר נתתי לאבותם רק אם ישמרו לעשות

ככל אשר צויתים ולכל התורה אשר צוה אתם
עבדי משה: ולא אוסיף לטלטלא ית ישראל
מן ארעא דיהבית לאבהתהון להודאם יטרון
למעבד ככל דפקידתנון ולכל אוריתא דפקיד
יתהון עבדי משה: ולא שמעו ויתעם מנשה
לעשות את הרע מן הגוים אשר השמיד
יהוה מפני בני ישראל: ולא קבילו ואטעינון
מנשה למעבד ית דביש מן עממיא דשיצי
יי מן קדם בני ישראל: וידבר יהוה ביד עבדיו
הנביאים לאמר: ומליל יי ביד עבדוהי נביא
למימר: יען אשר עשה מנשה מלך יהודה
התועבות האלה הרע מכל אשר עשו האמרי
אשר לפניו ויחטא גם את יהודה בגלוליו: חלף
דעבד מנשה מלך שבטא דבית יהודה
תועיבתא האלין אבאיש מכל דעבדו אמוראי
דקדמוהי וחייב אף ית דבית יהודה בפלחן
טעותיה: לכן כה אמר יהוה
אלהי ישראל הנני מביא רעה על ירושלם
ויהודה אשר כל שמעיו תצלנה שתי אזניו שמעה ק
בכין כדנן אמר יי אלהא דישראל הא אנא מיתי
בשתא על ירושלם ויהודה דכל דישמעינה
יצלן תרתין אדנוהי: ונטיתי על ירושלם את
קו שמרון ואת משקלת בית אחאב ומחיתי
את ירושלם כאשר ימחה את הצלחת מחה
והפך על פניה: ואיגוד על ירושלם ית חוט
חרבן שומרון וית מתקולת צדות בית אחאב

ואמחי ית ירושלם כמא דמתמחיא צלוחיתא
מתמחיא ומתהפכא על אפהא: ונטשתי את
שארית נחלתי ונתתים ביד איביהם והיו לבז
ולמשסה לכל איביהם: ואטלוש ית שארא
דאחסנתי ואמסרנון ביד בעלי דבביהון ויהון
לביזא ולתבר לכל בעלי דבביהון: יען אשר
עשו את הרע בעיני ויהיו מכעסים אתי מן
היום אשר יצאו אבותם ממצרים ועד היום
הזה: חלף דעבדו ית דביש קדמי והוו מרגזין
קדמי מן יומא דנפקו אבהתהון ממצרים
ועד יומא הדין: וגם דם נקי שפך מנשה
הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלם פה
לפה לבד מחטאתו אשר החטיא את יהודה
לעשות הרע בעיני יהוה: ואף דם זכי אשר
מנשה סגי לחדא עד דמלא ית ירושלם ספא
בספא בר מחוביהי דחייב ית דבית יהודה
למעבד דביש קדם יי: ויתר דברי מנשה
וכל אשר עשה וחטאתו אשר חטא הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה: ושאר פתגמי מנשה וכל דעבד וחובוהי
דחב הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה: וישכב מנשה עם
אבתיו ויקבר בגן ביתו בגן עזא וימלך אמון
בנו תחתיו: ושכיב מנשה עם אבהתוהי ואתקבר
בגנת ביתיה בגנת עזא ומלך אמון בריה
תחותוהי: בן עשרים ושתים

שנה אמון במלכו ושתים שנים מלך בירושלם
ושם אמו משלמת בת חרוץ מן יטבה׃ בר
עסרין ותרתין שנין אמון כד מלך ותרתין
שנין מלך בירושלם ושום אמיה משלמת
בת חרוץ מן יטבה׃ ויעש הרע בעיני יהוה
כאשר עשה מנשה אביו׃ ועבד דביש קדם
יי׳ כמא דעבד מנשה אבוהי׃ וילך בכל הדרך
אשר הלך אביו ויעבד את הגללים אשר
עבד אביו וישתחו להם׃ ואזל בכל אורחא
דאזל אבוהי ופלח ית טעותא דפלח אבוהי
וסגיד להון׃ ויעזב את יהוה אלהי אבתיו
ולא הלך בדרך יהוה׃ ושבק ית פלחנא דיי׳
אלהא דאבהתוהי ולא הליך באורחא דתקנא
קדם יי׳׃ ויקשרו עבדי אמון עליו וימיתו את
המלך בביתו׃ ומרדו עבדי אמון עלוהי וקטלו
ית מלכא בביתיה׃ ויך עם הארץ את כל הקשרים
על המלך אמון וימליכו עם הארץ את יאשיהו
בנו תחתיו׃ וקטל עמא דארעא ית כל דמרדו
על מלכא אמון ואמליכו עמא דארעא ית יאשיה
בריה תחותוהי׃ ויתר דברי אמון אשר עשה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה׃ ושאר פתגמי אמון דעבד הלא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה׃ ויקבר אתו בקברתו בגן עזא וימלך
יאשיהו בנו תחתיו׃ וקבר יתיה בקבורתיה
בגנת עזא ומלך יאשיה בריה תחותוהי׃

ליוס שני שלפסח

בן שמנה שנה יאשיהו
במלכו ושלשים ואחת שנה מלך בירושלם
ושם אמו ידידה בת עדיה מבצקת׃ בר תמני
שנין יאשיה כד מלך ותלתין וחדא שנין מלך
בירושלם ושום אמיה ידידא בת עדיה מבצקת׃
ויעש הישר בעיני יהוה וילך בכל דרך דוד
אביו ולא סר ימין ושמאול׃ ועבד דכשר
קדם יי׳ ואזל בכל אורח דויד אבוהי ולא סטא
לימינא ולסמלא׃ ויהי בשמנה עשרה שנה
למלך יאשיהו שלח המלך את שפן בן
אצליהו בן משלם הספר בית יהוה לאמר׃
והוה בתמנא עסרי שנין למלכא יאשיה
שלח מלכא ית שפן בר אצליה בר משלם
ספרא בית מקדשא דיי׳ למימר׃ עלה אל
חלקיהו הכהן הגדול ויתם את הכסף המובא
בית יהוה אשר אספו שמרי הסף מאת העם׃
סק לות חלקיה כהנא רבא ויטכס ית כספא
דאתעל לבית מקדשא דיי׳ דכנשו אמרכליא
מן עמא׃ ויתנה על יד עשי המלאכה ויתנהו ק׳
המפקדים בבית יהוה ויתנו אתו לעשי המלאכה בית ק׳
אשר בבית יהוה לחזק בדק הבית׃ ויתנוניה
על יד עבדי עבידתא דממנן בית מקדשא
דיי׳ ויתנון יתיה לעבדי עבידתא דבבית
מקדשא דיי׳ לתקפא בדקא דביתא׃ לחרשים
ולבנים ולגדרים ולקנות עצים ואבני מחצב
לחזק את הבית׃ לנגריא ולארדכליא ולארגובלא

ולמזבן אעין ואבנין פסילין לתקפא ית ביתא
אך לא יחשב אתם הכסף הנתן על ידם
כי באמונה הם עשים׃ ברם לא מתחשיב
עמהון כספא דמתיהיב על ידהון ארי בהמנותא
אנון עבדין׃ ויאמר חלקיהו
הכהן הגדול על שפן הספר ספר התורה
מצאתי בבית יהוה ויתן חלקיה את הספר
אל שפן ויקראהו׃ ואמר חלקיה כהנא רבא
לשפן ספרא ספרא דאוריתא אשכחית בבית
מקדשא דיי׳ ויהב חלקיה ית ספרא לשפן
וקרהי׃ ויבא שפן הספר אל המלך וישב את
המלך דבר ויאמר התיכו עבדיך את הכסף
הנמצא בבית ויתנהו על יד עשי המלאכה
המפקדים בית יהוה׃ ואתא שפן ספרא לות
מלכא ואתיב ית מלכא פתגמא ואמר טקיסו
עבדך ית כספא דאשתכח בביתא ויהבוהי
על יד עבדי עבידתא דממנן בבית מקדשא
דיי׳׃ ויגד שפן הספר למלך לאמר ספר נתן
לי חלקיה הכהן ויקראהו שפן לפני המלך׃
וחוי שפן ספרא למלכא למימר ספרא יהב לי
חלקיה כהנא וקרהי שפן קדם מלכא׃ ויהי
כשמע המלך את דברי ספר התורה ויקרע
את בגדיו׃ והוה כד שמע מלכא ית פתגמי
ספרא דאוריתא ובזע ית לבושוהי׃ ויצו המלך
את חלקיה הכהן ואת אחיקם בן שפן ואת
עכבור בן מיכיה ואת שפן הספר ואת עשיה
עבד המלך לאמר׃ ופקיד מלכא ית חלקיה
כהנא וית אחיקם בר שפן וית עכבור בר
מיכיה וית שפן ספרא וית עשיה עבדא דמלכא
למימר׃ לכו דרשו את יהוה בעדי ובעד העם
ובעד כל יהודה על דברי הספר הנמצא הזה
כי גדולה חמת יהוה אשר היא נצתה בנו על
אשר לא שמעו אבתינו על דברי הספר הזה
לעשות ככל הכתוב עלינו׃ איזילו תבעו מן
קדם יי׳ עלי ועל עמא ועל כל דבית יהודה
על פתגמי ספרא דאשתכח הדין ארי סגיאה
חמתא דיי׳ דהיא דליקת בנא על דלא קבילו
אבהתנא לפתגמי ספרא הדין למעבד ככל
דכתיב עלנא׃ וילך חלקיהו הכהן ואחיקם ועכבור
ושפן ועשיה אל חלדה הנביאה אשת שלם
בן תקוה בן חרחס שמר הבגדים והיא ישבת
בירושלם במשנה וידברו אליה׃ ואזל חלקיה
כהנא ואחיקם ועכבור ושפן ועשיה לות חולדה
נביאתא אתת שלום בר תקוה בר חרחס נטר
לבושיא והיא יתבא בירושלם בבית אולפנא
ומלילו עמה׃ ותאמר אליהם כה אמר יהוה
אלהי ישראל אמרו לאיש אשר שלח אתכם
אלי׃ ואמרת להון כדנן אמר יי׳ אלהא דישראל
אמרו לגברא דשלח יתכון לותי׃ כה אמר יהוה
הנני מביא רעה אל המקום הזה ועל ישביו
את כל דברי הספר אשר קרא מלך יהודה׃
כדנן אמר יי׳ האנא מיתי בשתא על אתרא

הדין ועל יתבוהי ית כל פתגמי ספרא דקרא
מלך שבטא דבית יהודה׃ תחת אשר עזבוני
ויקטרו לאלהים אחרים למען הכעיסני בכל
מעשה ידיהם ונצתה חמתי במקום הזה ולא
תכבה׃ חלף דשבקו פולחני ואסיקו בוסמין
לטעות עממיא בדיל לארגזא קדמי בכל
עובדי ידיהון וידלק רגזי באתרא הדין ולא
יטפי׃ ואל מלך יהודה השלח אתכם לדרש
את יהוה כה תאמרו אליו כה אמר יהוה אלהי
ישראל הדברים אשר שמעת׃ ולמלך שבטא
דבית יהודה דשלח יתכון למתבע אולפן מן
קדם יי׳ כדין תימרון ליה כדנן אמר יי׳ אלהא
דישראל פתגמיא דשמעתא׃ יען רך לבבך
ותכנע מפני יהוה בשמעך אשר דברתי על
המקום הזה ועל ישביו להיות לשמה ולקללה
ותקרע את בגדיך ותבכה לפני וגם אנכי שמעתי
נאם יהוה׃ חלף דרעו לבך ואתכנעתא מן קדם
יי׳ במשמעך דגזרית על אתרא הדין ועל
יתבוהי למהוי לצדו וללוטא ובזעתא ית
לבושך ובכיתא קדמי שמיע אמר יי׳׃ לכן
הנני אספך על אבתיך ונאספת אל קברתיך
בשלום ולא תראינה עיניך בכל הרעה אשר
אני מביא על המקום הזה וישיבו את המלך
דבר׃ בכין האנא כניש לך לות אבהתך ותתכניש
לקברך בשלם ולא יחזין עינך בכל בשתא
דאנא מיתי על אתרא הדין ואתיבו ית מלכא

פתגמא׃ וישלח המלך ויאספו אליו כל זקני
יהודה וירושלם׃ ושלח מלכא וכנשו לותיה כל
סבי יהודה וירושלם׃ ויעל המלך בית יהוה וכל
איש יהודה וכל ישבי ירושלם אתו והכהנים
והנביאים וכל העם למקטן ועד גדול ויקרא
באזניהם את כל דברי ספר הברית הנמצא
בבית יהוה׃ וסליק מלכא לבית מקדשא דיי׳
וכל אנש יהודה וכל יתבי ירושלם עמיה וכהניא
וספריא וכל עמא למזעירא ועד רבא וקרא
קדמיהון ית כל פתגמי ספרא דקימא דאשתכח
בבית מקדשא דיי׳׃ ויעמד המלך על העמוד
ויכרת את הברית לפני יהוה ללכת אחר יהוה
ולשמר מצותיו ואת עדותיו ואת חקתיו בכל
לב ובכל נפש להקים את דברי הברית הזאת
הכתבים על הספר הזה ויעמד כל העם בברית׃
וקם מלכא על אסטונא וגזר ית קימא קדם יי׳
למהך בתר פולחנא דיי׳ ולמטר פקודוהי וית
סהדותיה וית קימוהי בכל לב ובכל נפש לקימא
ית פתגמי קימא הדין דכתיבין על ספרא הדין
וקבילו כל עמא עליהון קימא׃ ויצו המלך את
חלקיהו הכהן הגדול ואת כהני המשנה ואת
שמרי הסף להוציא מהיכל יהוה את כל הכלים
העשוים לבעל ולאשרה ולכל צבא השמים
וישרפם מחוץ לירושלם בשדמות קדרון
ונשא את עפרם בית אל׃ ופקיד מלכא ית חלקיה
כהנא רבא וית סגן כהניא וית אמרכליא לאפקא

מהיכלא דיי ית כל מניא דעבידין לבעלא
ולאשירתא ולכל חילי שמיא ואוקידנון מברא
לירושלם בנחלא דקדרון ואוביל ית עפרהון
לבית אל׃ והשבית את הכמרים אשר נתנו מלכי
יהודה ויקטר בבמות בערי יהודה ומסבי ירושלם
ואת המקטרים לבעל לשמש ולירח ולמזלות
ולכל צבא השמים׃ ובטיל ית כומריא דיהבו
מלכיא דבית יהודה ואסיקו בסמין על במתא בן
בקרויא דבית יהודה ובסחרני ירושלם וית ק
דאסיקו בסמין לבעלא לשמשא ולסיהרא
ולמזלתא ולכל חילי שמיא׃ ויצא את האשרה
מבית יהוה מחוץ לירושלם אל נחל קדרון
וישרף אתה בנחל קדרון וידק לעפר וישלך
את עפרה על קבר בני העם׃ ואפיק ית אשירתא
מבית מקדשא דיי מברא לירושלם לנחלא
דקדרון ואוקיד יתה בנחלא דקדרון ואדקה
לעפרא ורמא ית עפרה לקברי גליא׃ ויתץ את
בתי הקדשים אשר בבית יהוה אשר הנשים
ארגות שם בתים לאשרה׃ ותרע ית בתי הקדיש
טעותא דבבית מקדשא דיי דנשיא מחן תמן
מכולין לאשירתא׃ ויבא את כל הכהנים מערי
יהודה ויטמא את הבמות אשר קטרו שמה
יהודה הכהנים מגבע עד באר שבע ונתץ את במות
השערים אשר פתח שער יהושע שר העיר
אשר על שמאול איש בשער העיר׃ ואיתי
ית כל כומריא מקרויא דבית יהודה וסאיב

ית במתא דאסיקו בסמין תמן כומריא מגבע
עד באר שבע ותרע ית במת תרעיא דקדם
תרע יהושע רב קרתא דעל סמאל גברא במיעליה
תרע קרתא׃ אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח
יהוה בירושלם כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם׃
ברם לא סלקין כומרי במתא לדבחא על מדבחא
דיי בירושלם אלהין אכלו פטיר בגו אחיהון׃
וטמא את התפת אשר בגי בני הנם לבלתי
להעביר איש את בנו ואת בתו באש למלך׃
וסאיב ית תופת דבחלת בר הנום בדיל דלא
לאעברא גבר ית בריה וית ברתיה בנורא למולך׃
וישבת את הסוסים אשר נתנו מלכי יהודה
לשמש מבא בית יהוה אל לשכת נתן מלך
הסריס אשר בפרורים ואת מרכבות השמש
שרף באש׃ ובטיל ית סוסותא דיהבו מלכיא
דבית יהודה לשמשא ממעלנא דבית מקדשא
דיי ללשכת נתן מלך גואה דבפרוריא וית
רתכי שמשא אוקיד בנורא׃ ואת המזבחות
אשר על הגג עלית אחז אשר עשו מלכי יהודה
ואת המזבחות אשר עשה מנשה בשתי חצרות
בית יהוה נתץ המלך וירץ משם והשליך את
עפרם אל נחל קדרון׃ וית איגוריא דעל אגר
עלית אחז דעבדו מלכיא דבית וית איגוריא
דעבד מנשה בתרתין דרת בית מקדשא דיי
תרע מלכא וארחיק מתמן ורמא ית עפרהון
לנחלא דקדרון׃ ואת הבמות אשר על פני

ירושלם אשר מימין להר המשחית אשר
בנה שלמה מלך ישראל לעשתרת שקץ
צידנים ולכמוש שקץ מואב ולמלכם תועבת
בני עמון טמא המלך׃ וית במתא דעל אפי
ירושלם דמדרום לטור זיתיא דבנא שלמה
מלכא דישראל לעשתורת שקוץ צידונאי
ולכמוש שקוץ מואבאי ולמלכום ריחוק בני
עמון סאיב מלכא׃ ושבר את המצבות
ויכרת את האשרים וימלא את מקומם עצמות
אדם׃ ותבר ית קמתא וקץ ית אשריא ומלא ית
אתרהון גרמי אנשא׃ וגם את המזבח אשר
בבית אל הבמה אשר עשה ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל גם את המזבח ההוא
ואת הבמה נתץ וישרף את הבמה הדק לעפר
ושרף אשרה׃ ואף ית איגורא דבבית אל במתא
דעבד ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל אף
ית איגורא ההוא וית במתא תרע ואוקיד ית
במתא ארקה לעפרא ואוקיד אשירתא׃ ויפן
יאשיהו וירא את הקברים אשר שם בהר
וישלח ויקח את העצמות מן הקברים וישרף
על המזבח ויטמאהו כדבר יהוה אשר קרא
איש האלהים אשר קרא את הדברים האלה׃
ואתפני יאשיה וחזא ית קבריא דתמן בטורא
ושלח ונסיב ית גרמיא מן קבריא ואוקיד על
איגורא וסאביה כפתגמא דיי׳ דמליל נביא
דיי׳ דאתנבי ית פתגמיא האלין׃ ויאמר מה

הציון הלז אשר אני ראה ויאמרו אליו אנשי
העיר הקבר איש האלהים אשר בא מיהודה
ויקרא את הדברים האלה אשר עשית על המזבח
בית אל׃ ואמר מא ציונא הדין דאנא חזי ואמרו
ליה אנשי קרתא קברא דנביא דיי׳ דאתא
משיבט יהודה ואתנבי ית פתגמיא האלין
דעבדתא על איגורא דבבית אל׃ ויאמר הניחו
לו איש אל ינע עצמתיו וימלטו עצמתיו את
עצמות הנביא אשר בא משמרון׃ ואמר שבקו
מניה אנש לא יניד גרמוהי ושיזיבו גרמוהי
ית גרמי נבי שקרא דאתא משומרון׃ וגם את
כל בתי הבמות אשר בערי שמרון אשר עשו
מלכי ישראל להכעיס הסיר יאשיהו ויעש
להם ככל המעשים אשר עשה בבית אל׃
ואף ית כל בתי במתא דבקרוי שומרון דעבדו
מלכי ישראל לארגזא פלי יאשיה ועבד להון
ככל עובדיא דעבד בבית אל׃ ויזבח את כל
כהני הבמות אשר שם על המזבחות וישרף
את עצמות אדם עליהם וישב ירושלם׃ ונכס
ית כל כמרי במתא דתמן על איגוריא ואוקיד
ית גרמי אנשא עליהון ותב לירושלם׃

ויצו המלך את כל העם לאמר
עשו פסח ליהוה אלהיכם ככתוב על ספר
הברית הזה׃ ופקיד מלכא ית כל עמא למימר
עבידו פסחא קדם יי׳ אלהכון כמא דכתיב
על ספרא דקימא הדין׃ כי לא נעשה כפסח

הזה מימי השפטים אשר שפטו את ישראל
וכל ימי מלכי ישראל ומלכי יהודה׃ ארי לא
אתעביד כפסחא הדין מיומי נגודיא דדנו
ית ישראל וכל יומי מלכי ישראל ומלכיא
דבית יהודה׃ כי אם בשמנה עשרה שנה
למלך יאשיהו נעשה הפסח הזה ליהוה בירושלם׃
אלהין בתמנא עסרי שנין למלכא יאשיה
אתעביד פסחא הדין קדם יי׳ בירושלם׃ וגם
את האבות ואת הידענים ואת התרפים ואת
הגללים ואת כל השקצים אשר נראו בארץ
יהודה ובירושלם בער יאשיהו למען הקים
את דברי התורה הכתבים על הספר אשר מצא
חלקיהו הכהן בית יהוה׃ ואף ית בדין וית זכורו
וית צלמנא וית טעותא וית כל שקוציא
דאתחזיאו בארעא דבית יהודה ובירושלם
פלי יאשיה בדיל לקימא ית פתגמי אוריתא
דכתיבין על ספרא דאשכח חלקיה כהנא
בית מקדשא דיי׳׃ וכמהו לא היה לפניו מלך
אשר שב אל יהוה בכל לבבו ובכל נפשו ובכל
מאדו ככל תורת משה ואחריו לא קם כמהו׃
וכותיה לא הוה קדמוהי מלכא דתב לפולחנא
דיי׳ בכל ליביה ובכל נפשיה ובכל נכסוהי ככל
אוריתא דמשה ובתרוהי לא קם כותיה׃ אך
לא שב יהוה מחרון אפו הגדול אשר חרה
אפו ביהודה על כל הכעסים אשר הכעיסו
מנשה׃ ויאמר יהוה גם את יהודה אסיר מעל ע״כ פכועתר

פני כאשר הסרתי את ישראל ומאסתי את
העיר הזאת אשר בחרתי את ירושלם ואת
הבית אשר אמרתי יהיה שמי שם׃ ברם לא
תב יי׳ מתקוף רגזיה רבא דתקיף רוגזיה
בדבית יהודה על כל ארגזותא דארגיז קדמוהי
מנשה׃ ואמר יי׳ אף ית דבית יהודה אגלי מעל
בית שכינתי כמא דאגליתי ית ישראל וארחיק
ית קרתא הדא דאתרעיתי בירושלם ובביתא
דאמרית יהי שמי תמן׃ ויתר דברי יאשיהו
וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי יאשיה
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה׃ בימיו עלה פרעה
נכה מלך מצרים על מלך אשור על נהר פרת
וילך המלך יאשיהו לקראתו וימיתהו במגדו
בראתו אתו׃ ביומוהי סליק פרעה חגירא
מלכא דמצרים על מלכא דאתור על נהר פרת
ואזל מלכא יאשיה לקדמותיה וקטליה במגדו
כד חזא יתיה׃ וירכבהו עבדיו מת ממגדו
ויבאהו ירושלם ויקברהו בקברתו ויקח עם
הארץ את יהואחז בן יאשיהו וימשחו אתו
וימליכו אתו תחת אביו׃ ואחתוהי עבדוהי
כד מית ממגדו ואיתיוהי לירושלם וקברוהי
בקבורתיה ודבר עמא דארעא ית יהואחז
בר יאשיה ומשחו יתיה ואמליכו יתיה תחות
אבוהי׃ בן עשרים ושלש שנה

יהואחז במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם
ושם אמו חמיטל בת ירמיהו מלבנה׃ בר עסרין חמוטל ק
ותלת שנין יהואחז כד מלך ותלתה ירחין מלך
בירושלם ושום אמיה חמוטל בת ירמיה
מלבנה׃ ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשו
אבתיו׃ ועבד דביש קדם יי ככל דעבדו אבהתוהי׃
ויאסרהו פרעה נכה ברבלה בארץ חמת במלך ממלך ק
בירושלם ויתן ענש על הארץ מאה ככר כסף וככר
זהב׃ ואסריה פרעה חגירא ברבלה בארע חמת
מלממלך בירושלם ורמא מגבתא על עמא
דארעא מאה ככרי כספא וככרא דדהבא׃ וימלך
פרעה נכה את אליקים בן יאשיהו תחת יאשיהו
אביו ויסב את שמו יהויקים ואת יהואחז לקח
ויבא מצרים וימת שם׃ ואמליך פרעה חגירא
ית אליקים בר יאשיה תחות יאשיה אבוהי
ושני ית שמיה יהויקים וית יהואחז דבר ואתא
למצרים ומית תמן׃ והכסף והזהב נתן יהויקים
לפרעה אך העריך את הארץ לתת את הכסף
על פי פרעה איש כערכו נגש את הכסף ואת
הזהב את עם הארץ לתת לפרעה נכה׃ וכספא
ודהבא יהב יהויקים לפרעה ברם רמא מגבתא
על עמא דארעא למתן ית כספא על מימרא
דפרעה גבר כד חזי טקיס ית כספא וית דהבא
מן עמא דארעא למתן לפרעה חגירא׃
בן עשרים וחמש שנה יהויקים
במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ושם

זבודה ק אמו זבידה בת פדיה מן רומה׃ בר עסרין וחמיש
שנין יהויקים כד מלך וחדא עסרי שנין מלך
בירושלם ושום אמיה זבודה בת פדיה מן רומה׃
ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשו אבתיו׃
24 ועבד דביש קדם יי ככל דעבדו אבהתוהי׃ בימיו
עלה נבכדנאצר מלך בבל ויהי לו יהויקים
עבד שלש שנים וישב וימרד בו׃ ביומוהי סליק
נבוכדנצר מלכא דבבל והוה ליה יהויקים עבד
תלת שנין ותב ומריד ביה׃ וישלח יהוה בו את
גדודי כשדים ואת גדודי ארם ואת גדודי מואב
ואת גדודי בני עמון וישלחם ביהודה להאבידו
כדבר יהוה אשר דבר ביד עבדיו הנביאים׃ וגרי
יי ביה ית משרית כסדאי וית משרית ארם וית
משרית מואב וית משרית בני עמון וגרינון
בדבית יהודה לאובדיהון כפתגמא דיי דמליל
ביד עבדוהי נביא׃ אך על פי יהוה היתה ביהודה
להסיר מעל פניו בחטאת מנשה ככל אשר עשה׃
ברם על דארגיזו קדם יי הות דא בבית יהודה
לאגלייותהון מארע בית שכינתיה בחובי מנשה
ככל דעבד׃ וגם דם הנקי אשר שפך וימלא את
ירושלם דם נקי ולא אבה יהוה לסלח׃ ואף דם
זכי דאשד ומלא ית ירושלם חובת דם זכי הות
רעוא מן קדם יי דלא למשבק׃ ויתר דברי יהויקים
וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי יהויקים
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר פתגמי

יומיא למלכיא דבית יהודה: וישכב יהויקים
עם אבתיו וימלך יהויכין בנו תחתיו: ושכיב
יהויקים עם אבהתוהי ומלך יהויכין בריה
תחותוהי: ולא הוסיף עוד מלך מצרים לצאת
מארצו כי לקח מלך בבל מנחל מצרים עד
נהר פרת כל אשר היתה למלך מצרים: ולא
אוסיף עוד מלכא דמצרים למפק מארעיה
ארי שבא מלכא דבבל מנחלא דמצרים עד
נהרא פרת כל דהוה למלכא דמצרים:
בן שמנה עשרה שנה יהויכין (עשרת ק)
במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם ושם
אמו נחשתא בת אלנתן מירושלם: בר תמני
עסרי שנין יהויכין כד מלך ותלתה ירחין
מלך בירושלם ושום אמיה נחשתא בת אלנתן
מירושלם: ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר
עשה אביו: ועבד דביש קדם יי ככל דעבד
אבוהי: בעת ההיא עלה עבדי נבכדנאצר מלך (עלו ק)
בבל ירושלם ותבא העיר במצור: בעדנא ההוא
סליקו עבדי נבוכדנצר מלכא דבבל לירושלם
ועלת קרתא בצירא: ויבא נבכדנאצר מלך בבל
על העיר ועבדיו צרים עליה: ואתא נבוכדנצר
מלכא דבבל לקרתא ועבדוהי צירין עלה: ויצא
יהויכין מלך יהודה על מלך בבל הוא ואמו
ועבדיו ושריו וסריסיו ויקח אתו מלך בבל
בשנת שמנה למלכו: ונפק יהויכין מלך שבטא
דבית יהודה על מלכא דבבל הוא ואמיה ועבדוהי

ורברבוהי וגברוהי ודבר יתיה מלכא דבבל
בשנת תמני למלכותיה: ויוצא משם את כל
אוצרות בית יהוה ואוצרות בית המלך ויקצץ
את כל כלי הזהב אשר עשה שלמה מלך
ישראל בהיכל יהוה כאשר דבר יהוה: ואפיק
מתמן ית כל אוצרי בית מקדשא דיי ואוצרי
בית מלכא וקציץ ית כל מני דהבא דעבד
שלמה מלכא דישראל בהיכלא דיי כמא
דמליל יי: והגלה את כל ירושלם ואת כל
השרים ואת כל גבורי החיל עשרה אלפים
גולה וכל החרש והמסגר לא נשאר זולת דלת
עם הארץ: ואגלי ית כל ירושלם וית כל רברביא
וית כל גברי חילא עסרא אלפין בגלותא וכל
אומניא ותרעיא לא אשתאר אלהין חשיכי
עמא דארעא: ויגל את יהויכין בבלה ואת אם
המלך ואת נשי המלך ואת סריסיו ואת אילי
הארץ הוליך גולה מירושלם בבלה: ואגלי
ית יהויכין לבבל וית אמא דמלכא וית נשי
מלכא וית רברבוהי וית רברבי ארעא אוביל
בגלותא מירושלם לבבל: ואת כל אנשי החיל
שבעת אלפים והחרש והמסגר אלף הכל גבורים
עשי מלחמה ויביאם מלך בבל גולה בבלה:
וית כל גברי חילא שבעא אלפין ואומניא ותרעיא
אלפא כלהון גברין גברי עבדי קרבא ואתינון
מלכא דבבל בגלותא לבבל: וימלך מלך בבל
את מתניה דדו תחתיו ויסב את שמו צדקיהו:

ואמליך מלכא דבבל ית מתניה אחבוהי תחותוהי
ושוי ית שמיה צדקיה: בן
עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה
שנה מלך בירושלם ושם אמו חמוטל בת ירמיהו
מלבנה: בר עסרין וחדא שנין צדקיה כד מלך
וחדא עסרי שנין מלך בירושלם ושום אמיה
חמוטל בת ירמיה מלבנה: ויעש הרע בעיני
יהוה ככל אשר עשה יהויקים: ועבד דביש
קדם יי ככל דעבד יהויקים: כי על אף יהוה
היתה בירושלם וביהודה עד השליכו אתם
מעל פניו וימרד צדקיהו במלך בבל: ארי על
דארגיזו קדם יי הות בירושלם וביהודה עד
דאגלי יתהון מארע בית שכינתיה ומריד
צדקיה במלכא דבבל: ויהי
בשנה התשיעית למלכו בחדש העשירי
בעשור לחדש בא נבכדנאצר מלך בבל
הוא וכל חילו על ירושלם ויחנו עליה ויבנו
עליה דיק סביב: והוה בשתא תשיעיתא
למלכיה בירחא עסיראה בעסרא לירחא
אתא נבוכדנצר מלכא דבבל הוא וכל משריתיה
על ירושלם ושרא עלה ובנו עלה כרקום
סחור סחור: ותבא העיר במצור עד עשתי
עשרה שנה למלך צדקיהו: ועלת קרתא בצירא
עד חדא עסרי שנין למלכא צדקיה: בתשעה
לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם
הארץ: בתשעא לירחא ותקיף כפנא בקרתא

ולא הוה מיכל לעמא דארעא: ותבקע העיר
וכל אנשי המלחמה הלילה דרך שער בין החמתים
אשר על גן המלך וכשדים על העיר סביב
וילך דרך הערבה: ואתרעת קרתא וכל גברי עבדי
קרבא בליליא באורח תרע בין שוריא דעל גנתא
דמלכא וכסדאי שרן על קרתא סחור סחור ואזל
באורח מישרא: וירדפו חיל כשדים אחרי המלך
וישגו אתו בערבות ירחו וכל חילו נפצו מעליו:
ורדפו משרית כסדאי בתר מלכא ואדביקו יתיה
במישרי יריחו וכל משריתיה אתבדרא מניה:
ויתפשו את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל
רבלתה וידבר אתו משפט: ואחדו ית מלכא
ואסיקו יתיה לות מלכא דבבל לרבלת ומליל
עמיה פתגמי דינין: ואת בני צדקיהו שחט לעיניו
ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתים ויבאהו
בבל: וית בני צדקיה נכסו לעינוהי וית עיני
צדקיה עור ואסריה בשישלן דנחשא ואובליה
לבבל: ובחדש החמישי בשבעה
לחדש היא שנת תשע עשרה שנה למלך
נבכדנאצר מלך בבל בא נבוזראדן רב טבחים
עבד מלך בבל ירושלם: ובירחא חמישאה
בשבעא לירחא היא שנת תשע עסרי שנין
למלכא נבוכדנצר מלכא דבבל אתא נבוזראדן
רב קטוליא עבדא דמלכא דבבל לירושלם:
וישרף את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל
בתי ירושלם ואת כל בית גדול שרף באש:

ואוקיד ית בית מקדשא דיי וית בית מלכא וית
כל בתי ירושלם וית כל בתי רברביא אוקיד
בנורא׃ ואת חומת ירושלם סביב נתצו כל חיל
כשדים אשר רב טבחים׃ וית שורי ירושלם
סחור סחור תרעא כל משרית כסדאי דרב
קטוליא׃ ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת
הנפלים אשר נפלו על המלך בבל ואת יתר
ההמון הגלה נבוזראדן רב טבחים׃ וית שאר
עמא דאשתארו בקרתא וית שמעיא דאשתמעו
על מלכא דבבל וית שאר המונא אגלי נבוזראדן
רב קטוליא׃ ומדלת הארץ השאיר רב טבחים
לכרמים וליגבים׃ ומחשיכי עמא דארעא
אשאר רב קטוליא למהוי מפלחין בחקלין
ובכרמין׃ ואת עמודי הנחשת אשר בית יהוה
ואת המכנות ואת ים הנחשת אשר בבית יהוה
שברו כשדים וישאו את נחשתם בבלה׃ וית
עמודי נחשא דבבית מקדשא דיי וית בסיסיא
וית ימא דנחשא דבבית מקדשא דיי תברו
כסדאי ואובילו ית נחשהון לבבל׃ ואת הסירות
ואת היעים ואת המזמרות ואת הכפות ואת
כל כלי הנחשת אשר ישרתו בם לקחו׃ וית
דודיא וית מגרופיתא וית מזמריא וית בזיכיא
וית כל מני נחשא דהוו משמשין בהון נסיבו׃
ואת המחתות ואת המזרקות אשר זהב זהב
ואשר כסף כסף לקח רב טבחים׃ וית מחתיתא
וית מזרקיא דדהבא דהבא ודכספא כספא נסיב

רב קטוליא׃ העמודים שנים הים האחד והמכנות
אשר עשה שלמה לבית יהוה לא היה משקל
לנחשת כל הכלים האלה׃ עמודיא תרין ימא
חד ובסיסיא דעבד שלמה לבית מקדשא דיי
לא הוה מתקל לנחשהון דכל מניא האלין׃
שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד
וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת שלש
אמה ושבכה ורמנים על הכתרת סביב הכל אמות ק
נחשת וכאלה לעמוד השני על השבכה׃
תמנא עסרי אמין רומיה דעמודא חד
וקרונתהון עלוהי דנחשא ורומה דקרנתהון
תלת אמין וסריגתא ורמוניא על קרונתהון
סחור סחור כולא נחשא וכאלין לעמודא
תנינא על סריגתא׃ ויקח רב טבחים את שריה
כהן הראש ואת צפניהו כהן משנה ואת שלשת
שמרי הסף׃ ודבר רב קטוליא ית שריה כהנא
רבא וית צפניה סגן כהניא וית תלתה אמרכלא׃
ומן העיר לקח סריס אחד אשר הוא פקיד
על אנשי המלחמה וחמשה אנשים מראי
פני המלך אשר נמצאו בעיר ואת הספר שר
הצבא המצבא את עם הארץ וששים איש
מעם הארץ הנמצאים בעיר׃ ומן קרתא דבר
גברא חד דהוא ממנא על גברי עבדי קרבא
וחמשה גברין דחזן אפי מלכא דאשתכחו
בקרתא וית ספרא רב חילא דכניש ית עמא
דארעא ושתין גברא מעמא דארעא דאשתכחו

בקרתא׃ ויקח אתם נבוזראדן רב טבחים וילך
אתם על מלך בבל רבלתה׃ ודבר יתהון נבוזראדן
רב קטוליא ואוביל יתהון לות מלכא דבבל
לרבלתא׃ ויך אתם מלך בבל וימיתם ברבלה
בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו׃ ומחא
יתהון מלכא דבבל וקטלינון ברבלה בארעא
דחמת וגלו דבית יהודה מעל ארעהון׃ והעם
הנשאר בארץ יהודה אשר השאיר נבוכדנאצר
מלך בבל ויפקד עליהם את גדליהו בן אחיקם
בן שפן׃ ועמא דאשתאר בארעא דבית יהודה
דאשאר נבוכדנצר מלכא דבבל ומני עליהון
ית גדליה בר אחיקם בר שפן׃

וישמעו כל שרי החילים המה והאנשים כי
הפקיד מלך בבל את גדליהו ויבאו אל גדליהו
המצפה וישמעאל בן נתניה ויוחנן בן קרח
ושריה בן תנחמת הנטפתי ויאזניהו בן המעכתי
המה ואנשיהם׃ ושמעו כל רבני חילותא
אנון וגבריא ארי מני מלכא דבבל ית גדליה
ואתו לות גדליה למצפא וישמעאל בר נתניה
ויוחנן בר קרח ושריה בר תנחומת דמנטופא
ויאזניה בר מעכת אנון וגבריהון׃ וישבע
להם גדליהו ולאנשיהם ויאמר להם אל תיראו
מעבדי הכשדים שבו בארץ ועבדו את
מלך בבל וייטב לכם׃ וקיים להון גדליה
ולגבריהון ואמר להון לא תדחלון מעבדי
כסדאי תיבו בארעא ופלחו ית מלכא דבבל

וייטב לכון׃ ויהי בחדש השביעי
בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע מזרע
המלוכה ועשרה אנשים אתו ויכו את גדליהו
וימת ואת היהודים ואת הכשדים אשר היו
אתו במצפה׃ והוה בירחא שביעאה אתא
ישמעאל בר נתניה בר אלישמע מזרעא
דמלכותא ועסרא גברין עמיה ומחו ית גדליה
ומית וית יהודאי וית כסדאי דהוו עמיה במצפא׃
ויקמו כל העם מקטן ועד גדול ושרי החילים
ויבאו מצרים כי יראו מפני כשדים׃ וקמו כל
עמא מזעירא ועד רבא ורבני חילותא ואתו
למצרים ארי דחילו מן קדם כסדאי׃

ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות
יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חדש בעשרים
ושבעה לחדש נשא אויל מרדך מלך בבל
בשנת מלכו את ראש יהויכין מלך יהודה מבית
כלא׃ והוה בתלתין ושבע שנין לגלות יהויכין
מלך שבטא דבית יהודה בתרי עסר ירחין
בעסרין ושבעא לירחא רבי אויל מרדך
מלכא דבבל בשתא דמלכיה ית ריש יהויכין
מלך שבטא דבית יהודה ואפיק יתיה מבית
אסירי׃ וידבר אתו טבות ויתן את כסאו מעל
כסא המלכים אשר אתו בבבל׃ ומליל עמיה
פתגמין תקנין ויהב ית כרסיה עילא מן כרסי
מלכיא דעמיה בבבל׃ ושנא את בגדי כלאו
ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו׃ ושני ית

לבושי אסריה ואכל לחמא תדירא קדמוהי
כל יומי חיוהי׃ וארחתו ארחת תמיד נתנה
לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי חיו׃
ושירותיה שירות תדירא מתיהבין ליה
מן קדם מלכא פתגם יום ביומיה כל יומי חיוהי׃

ברוך יי׳ לעולם
אמן ואמן׃

נביע בירח מרחשון שנת אתשף לשטרי יהא סימן טוב על מריה אברהם
ש״ץ ברבי יוסף ד״ת ע״ה יזכיהו להגות בו ולדקדק בעניינו ולהבין מצפונו
מענתה ושר עולם הוא וזרעו וזרע זרעו אנסו ויתקיים עלו מקרא שכתוב
יברכך יי׳ וישמרך יאר יי׳ פניו אל׳ ישא יי׳ פניו אל׳ וג׳ א׳ה׳ ימחול לי על כל
מה ששגיתי וטעיתי ונסתר מעיני כדכתיב שגיאות מי יבין מנסתרות
נקיני אנס׳ שמם יקרב שבשמן ישרב

נולד הילד הטוב גדולה לעין רטובאליה יחן לו הטוב סעיד נ׳ אמרנים נ׳ יוסף
נסעיד נ׳ אברהים ראש חדש אדר שלשנת אתשפא לשטרות טרים יקליף
לו דיין על הולי ושנין על שנולי ותקיים עליו קרא דכת׳ כי ילד ילד לנו
בן נתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום
ויקיים עליו מקרא שכתוב יברכך יי׳ וישמרך יאר יי׳ פניו אליך ויחנך ישא יי׳ פניו אליך וישם לך שלום

אפטרת וירא אליו במלכים
והיא ואשה אחת׳ ויהיו חיי שרה תחלת מלכים
והיא והמלך דויד׳ ויהי מקץ במלכים
והיא ויקץ שלמה׳ ויחי יעקב במלכים
והיא ויקרבו ימי דויד׳

אפטרת ויהי בשלח בשפטים והיו ובני אלהים את
יבין׳ ויקחו לי תרומה במלכים והיא ויהוה נתן חכמה
לשלמה׳ כי תשא במלכים והי ויהי ימים רבים׳

ויקהל במלכים והיא וישלח המלך שלמה׳
אלה פקודי במלכים והיא ויעש חירם׳
ספר שמואל אפטרות ויהבום
השמיני בשמואל והי ויוסף עוד דוד׳ ס׳
זאת תהיה במלכים והיא ויאמר אלישע׳
לנשא בשפטים והי ויהי איש אחד מצרעה
שלח לך ביהושע והי וישלח יהושע׳
ויקח קרח בשמואל והי ויאמר שמואל
אל העם׳ זאת חקת בשפטים׳
והי ויפתח הגלעדי׳ פנחס
במלכים והי ויד יהוה׳
לשבת מחר חדש בשמואל והי
ויאמר לו יהונתן׳
לשבת שקלים במלכים והי
בן שבע׳
לשבת זכור בשמואל והי
ותהי המלחמה׳
לראשון שלפסח ביהושע והי
בעת ההיא׳
ליום שני שלפסח במלכים והי
בן שמנה׳
לשביעי שלפסח בשמואל והי
וידבר דויד׳
לראש השנה תחלת שמואל והי
ויהי איש אחד מן הרמתים׳
ליום שני שלחג הסוכות במלכים והי

ח״ו
ק

194

זכה וקנה יחיא חב״ר אלם גזבי ינוע׳
האר״ו אוהב תורה ונביאים השסב״ה
יזכני להגות בו אני וזרעי וזרע זרעי
עד סוף כל הדורות
אנקל
כיך

194 folios June 1880 [illegible]

C

FORMER PROPHETS HEBREW.

BRIT. MUS

ORIENTAL

2210.